

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protokollsekretairer.

Høiestretsaaet 1871.
(Femtende Aargang).

Kjøbenhavn.

Forlagt af den Guldendalste Boghandel (F. Hegel).

Fjeldbier & Gantrup's Bogtrykkeri.

Nadnerogister.

Private Sager.

	Pag.		Pag.
Albeck, Commissionair	57.	Galberg, N. G., Bogtrykker	210.
Andersen, Hans, Gaardeier	393.	Castberg, Josepha Marie, f. Kjerulff, Entefrue	610.
" Lars Christian, Parcellist	393.	Christensen, Lars Dvottrup	550.
" Niels	84.	Christiansen, S., Kjøbmand	253.
Arboe, Capitain	610.	" Sophie	195.
Arenfeldt, Krag = Juel = Windz, Sophie Cathrine, Baronesse	477.	Christophersen, Jens, forhenværende Politibetjent	86.
d'Auchamp, Cancelliraad, som Sagsfører for Severino Christino Kjerulff	610.	Crone, Etatsraaad, Politidirecteur	57, 210, 358.
Benzen, L., affebiget General- major	251.	Delatte, J. D.	529.
Benzon, Chr., Kammerherre	379.	Delinois, J. C.	529.
" B., Grosferer	158.	Diechmann, E.	206.
Bernstorff, Greve	587.	Elbæk, Jens Jørgensen, Gaard- mand, som Væрге for sin Søn Rasmus Jensen m. Fl.	501.
Bode, F. W., Skiferbækkermester	260.	Ericksen, Kammerraad	685.
Bonne, D. C. P., Bærtøhuusholder	694.	" Niels	84.
Borring, H., Grosferer	111.	Esbenzen, Lars Larsen, Gaardfæster	223.
Brandforsikring, Kjøbenhavn's	358.	Finantsministeriet	84, 137, 231, 260, 278, 310, 326, 485, 538.
Brandforsikringsselskabet „Phoen- nix", Agenten for	358.	Foss, Holger L., Grosferer og Proprietair	162.
Brandt, Johs. H., Handelshuus	243.	Frederiksberg Sogns Communal- bestyrelse	251.
Brod, Høiesteretsadvocat, som be- salet Sagsfører for Kjøbenhavn's Magistrat	646.	Gaardsø, Poul	550.
Broe, Procurator, som Manda- tarius for Handelshuset Steg- mann & Comp.	274.	Gad, Johanne, Enke	651.
Brøndum, Inger	268.		

	Pag.		Pag.
Generaldirectoratet for Skatte-		Jensen, Rasmus	501.
væsenet	587.	Jonasen, J. H., Factor	200.
Gether, Justitsraad, Virkedommer	67.	Juel = Brodthorff, Entlebaronesse,	
Giesing, P. H., Pastor	550.	Kammerherreinde	223.
Gaagenfen, Daniel, forhenværende		Justitsministeriet paa Statskassens	
Møllefvend	22.	og Odense Kjøbstads Overfor-	
Hall, Directeur for Herlufsholms		mynderies Begne	379.
Skole og Opdragelsesanstalt,		Jørgensbatter, Marie Sophie, Huns-	
Geheimeconferentsraad, Lic. jur.	424.	mand Peder Larsens Enke	556.
Hansbatter, Sidsel, Gaardmand		Jørgensen, A., Fuldmægtig	207.
Mads Laursens Enke	542.	" Erik	84.
Hansen, Christian, Huusmand	315.	Kielmann, C., Bager	270.
" Henrik, forhenv. Gaardmand	22.	Kirke=Hvalfsø og Særløse Sogne,	
" J., forhenværende Biskop over		Sogneraadet for	268.
Als og Vro, Sognepræst		Kirke= og Underviisningsministeriet	137.
for Igen Menighed paa Als	137.	Kirke= og Underviisningsministeriet	
" J. G., forhenv. Herredsfoged	213.	paa Sors Academies Begne	263.
" J. H., Boelsmand	213.	Kjerulff, Severino Christino	610.
" Mads, Gaardmand	712.	" Bibe, Procurator, som Fuld-	
" T. C., Bogmand	207.	mægtig for Handelshuset Levy	
" W., Kjøbmand	39.	Gebritter & Comp.	529.
Heegaard, August, Grosferer	130.	Kjær, Jens Christian, Smedker=	
Heiderfson, Anderson & Comp.,		mester	651.
Handelshuus	200.	" Peder Binkel	700.
Henius, J., Brænderieier	228.	Kjøbenhavns Magistrat 86, 89, 270,	
Henningfen, Broder, Gjæstgiver	212.	326, 646.	
Herlufsholms Skole og Opdragel=		Kleisdorff, W., Kjøbmand	636.
sesanstalt	424.	Kroger, H. C., Firma, Skifte=	
Holt = Winterfeldt, Kammerherre,		commisfairesne i dets Fallitbo	320.
Oreve	424.	Köhler, J. G. Muurmester	657.
Holm, C. M., Grosferer	243.	Lagoni, P. F., Agent og Kjøbmand	39.
" Jacob & Søner, Handelshuus	158.	Larsen, Professor, Lic. juris,	
Holst, Vilhelm, Instructeur	538.	Criminal= og Politivets=	
Huntington, R. C., Kjøbmand	706.	assessor	57.
Ipsen, Th., Proprietair	310.	" H. H.	206.
Jøland, Stiftamtmanden over, paa		" Jens, forhenværende Gaard=	
den islandfle Justitskassens Begne	439.	eier	608.
Jacobfen, J. S., Forpagter	162.	Laurberg, P., Olarmester	325.
Jensen, Anna Dorothea, f. Heiberg,		Laurfen eller Lauritzen, Niels Peder,	
Enke efter Tolbasassistent Rø=		Gaardmand	542.
mus Strup Jensen	646.	Lazarus, Ebel	685.
" Christen, Huusmand	712.		

	Pag.		Pag.
Femvig, Medlemmerne af den forhenv. Communalbestyrelse i 700.		Nellemann, Højestretsadvocat, som beskikket Sagsfører for forhen- værende Biskop over Als og	
Feth, Overretsprocurator, som Mandataricus for Boelsmand J.		Vrø, Sognepræst for Igen Menighed paa Als, J. Hansen	137.
H. Hansen	213.	„ Justitsministeriet paa Stats- kassens og Odense Kjøbstads	
Levy Gebrøder & Comp., Han- delskuns	529.	Oversformynderies Begne . .	379.
Eind, S., Mægler	158.	„ Huusmand Christen Jensen	712.
Loehr, C. W., Consul	274.	Nielsen, Christen	84.
Lohrer, C., Grosserer, eller Lohrer C. & Comp., Firma	358.	„ Franz med flere Fiskere	240.
Lohje, A. B., Assistent i Revi- sionsdepartementet	325.	„ Jørgen, Parcellist	393.
Nollands Spare-, Laane- og Dis- countobank, Directionen for . .	493.	„ Mads Johan	84.
Lorenzen, D. F., Dreier	694.	„ P., Gaardeier	117.
M angor, Justitsraad, Justits- secretair ved Kjøbenhavns Cri- minal- og Politiret	57.	Norstedt, P. A. & Sønner, Boghandlerfirma	130.
Marcusen, H. J., forhenværende Muurmester, nu Gjæstgiver . .	212.	Nyeborg, Justitsraad, By- og Herredsfoged, som Skifteforvalter i Boet efter Kammerherre, Oberst- lieutenant Grev Jørgen Sjøgel og Hustru, sødt Comtesse Wille Brahe	278.
Marquardt, M. Mægler	253.	Odense Kjøbstads Oversformynderi	379.
Meincke, Justitsraad	320.	Olsen, Jørgen, Skovfoged Brønnums Enke	268.
Meyer, J. F., Materialist	358.	„ Sophie, Arbeidsmand Christi- ansens Enke	195.
Moltke, Lehnsgreve, Curator for Vallø Stift	67.	P aludan, Harald, Pastor	646.
Mourier, W., Proprietair	577.	Pedersen, Peder, Gaardmand	315.
Moyel, W. T., Grosserer	532.	„ Peder, forhenværende Gaard- mand	462.
Müller, Sigvald, Districtsingeni- eur, som Befuldmægtiget for Firmaet Peto, Brassey & Betts	579.	„ Rasmus, Huusmand	556.
Myhlerk, Overretsprocurator, som Mandataricus for Boghandlerfir- maet P. A. Norstedt & Sønner	130.	Peteresen, C. N., Statsraad, Birke- dommer	251.
Nøhl, C. E., Justitsraad, By- og Birkelstriver	117.	„ Martin, Kammerraad	240.
Nøller, M. I. Materialist	358.	Peto, Samuel Morton, Thomas Brassey & Eddard I. Betts, Firma	579.
„ B. P. N., Birkedommer og Skriver i Hirschholm Birk	577.	Præsidentskabet for St. Thomas og St. Jan	706.
N asskov Kjøbstads Byraad	493.	M andrup, S., Kjøbmand	636.
Nellenbam, Joh., Meelhandler . .	485.	Rasmussen, Jørgen, Huusmand og hans Enke AneNielsdatter, Skifte- forvalteren i Dødsboet efter . .	501.
„ Joh. A., Grosserer	111.		

VI Private Sager. K—W. Offentlige Sager. A—G.

	Pag.		Pag.
Rasmussen, K., Dampvadsferieier	194.	Steel, Kammerherre	679.
Reierjen, S. M. S., Vandagist eller Reierjen & Comp., Firma	212.	Sorø Academi	263.
Reuter, Emil Andreas, forhens- værende Politibetjent	89.	„ Byes Politi	263.
Revisionsdepartementet for Konge- riget	477.	Staal, C. P., Gaardeier	679.
Scheel, Kammerherre, Lehnsgreve, til Stamhuset Estrup	278.	Stegmann & Comp., Handelshuus	274.
„ Tørgen, Kammerherre, Oberst- lieutenant, Greve, Boet efter ham og Hustru, søbt Comtesse Bille Brahe	278.	Stilhr, Carl, Grosserer, befuld- mægtiget Agent for Livs- forsikringselskabet „Caisse géne- rale des familles“ i Paris	657.
Schjønning, C. A. G., Instrument- mager	212.	Søndersø Sogneraad	462.
Schnell, S. M., Commissionair	608.	Thomsen, Tørgen, Exam. juris	195.
Schæffer, U., Forpagter	577.	Thøgersen, A., Skibsfører	228.
Sekker, F. Grosserer	194.	Trier, J. S., Tobaksfabrikant	532.
Sigurdsson, Ketill, Kæsthyrer	439.	Vallø Stift	67.
Simonfen, G., Entrepreneur	579.	Wilnau, Philip, Cancellist	685.
		Worm, Pastor, Formand for Søndersø Sogneraad	462.
		Wrem, Thora Jensine	231.

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Udler, Jacobine Marie	669.	Vendtsen, Kirstine	305.
Ugerbæk, Theodor	568.	Venthien, Hans Joachim Johan	74.
Ugergaard, Niels	602.	Berg, see Jespersen.	
Ubjerg, Corine Anderskue	570.	„ Axel Osvald	495.
Andersen, Anders, kaldet Skjævinge	248.	Bergmann, Jens Gustav Christian	63.
„ Ane	436.	Bjerregaard, Peder Jensen	220.
„ Hans	50.	Boesen, see Andersen.	
„ Iba	277.	Bohn, Esper Hansen	58.
„ Jens Carl, kaldet Boesen	195.	Carlsen, Christen	249.
„ Laurine Mathilde	678.	„ Marthe Marie	403.
„ Mads	43.	„ Mathies	403.
„ Sophie Mathilde	375.	Cedergreen, Kirstine Svendsbatter	575.
„ Søren	436.	Christensbatter, Birthe Marie, Jensens Enke	408.
„ Thomas	474.	Christensen, see Christiansen.	
Arnt, Inger Marie, Christensens Enke	408.	„ Anders Christian	602.
Bender, Nicolai	365.	„ Dorthæa, kaldet Madam Lassen	388.
Vendtsen, Kirsten	677.	„ Ernst B.	91.

	Pag.
Christensen, Hanne Christine Petrine	618.
„ Henrik	183.
„ Jøger Marie	408.
„ eller Christiansen, Jens, kaldet	
Hesselberg	597.
„ Jens Christian	350.
„ Johanne	233.
„ Karen Christine	672.
„ Karen Marie, Holms Enke	601.
„ Laurt	70, 233.
„ Mads	168.
„ Niels, kaldet Hjalder	507.
„ Niels Peter Andreas	91.
„ Peder	179.
Christiansen, see Christensen.	
„ Lars	36.
„ Peder	515.
Clausen, Elna	140.
Crimon, William	492.
Dahl, Peder Christoffersen Ras-	
mussen	142.
Dalgaard eller Degn, Mads	563.
Dam, Carl Jensen	58.
Debel, Peder Nielsen	21.
Degn, see Dalgaard.	
Egeberg, Christen Pedersen	233.
Egebius, Sophie Frederikke Hansen	27.
Enemark, Johan Jensen Johansen	561.
Eruft, Theodor Vilhelm	106.
Estilbsen, Barbara Caroline	259.
Faare eller Forre, Niels Laursen	602.
Fabio, Emil	473.
Fliinterup, see Jørgensen.	
Forre, see Faare.	
Francois, Derivalle	257.
Frederiksen, Hans	634.
„ Jørgen	474.
Fromberg, Niels Christian Hansen	104.
Glabind, Vilhelm Christian	602.
Grand, Laust Christensen	146.
Greve, Anders Nielsen	220.

	Pag.
Groth, Ane Cathrine Caroline	376.
Grüttner, Vilhelm	565.
Grøndahl, Peter	377.
Hahn, Friederich eller Frederik	
Ludvig Andreas	609.
Hallbørsen, Oddur	626.
Hansbatter, see Hansen.	
„ Kirstine, Bendtsens Enke	305.
„ Maren, Pedersens Hustru	19.
„ Mariane	264.
Hansen, see Rulb.	
„ Anders	349.
„ Anders Christian	91.
„ Andrea Christine	596.
„ Bendt	530.
„ Christian	76.
„ Christiane	596.
„ eller Hansbatter, Dorthæ,	
Christensens Enke, kaldet	
Madam Lassen	388.
„ Hans	511.
„ Hans Mathiesen	710.
„ Hans Peder	42.
„ Jacob	431.
„ Johanne	426.
„ Jørgen	308.
„ eller Hansbatter, Karen	364.
„ Karen Kirstine	168.
„ Karen Marie	302.
„ Kirstine Jensine	76.
„ Mads	474.
„ Nicolai	147.
„ Niels Peter	343.
„ Oliva Kirstine	503.
„ Peder	369.
„ Peder Rasmussen	630.
„ Peter Vilhelm	644.
„ Sophie	242.
„ Søren	150.
„ Vilhelmine Sophie	16.
Hansson, Andreas, kaldet Vilkenroth	190.
Hartmann, Johan Ludvig	91.

	Pag.		Pag.
Hede, Jesper eller Jesper Døesen	602.	Jeppefen, see Jepsen.	
Hein, Johan Carl Wilhelm Robert	428.	Jeppefen, Jens Peter	9.
Hesselberg, see Christensen.		Jepsen eller Jeppefen, Lauritz . . .	384.
Holbæk, see Parjen.		" Mads	384.
Holm, Karen Marie	601.	Jesperfen, Peter Lassen Christian,	
" Thomas Edvard Emil	406.	kalbet Berg	442.
Holmmark, Peder Christian Chri-		Johannefen, Hans Peter	10.
stensen	396.	Johansen, Anders	662.
Holse, Ane Cathrine	171.	" Ane Cathrine Caroline,	
Horne, see Jørgensen.		Groths Hustru	376.
Hurtigkarl, Johanne Dorteaa		" Christine eller Kiratine Eliza-	
Eleonore, Jensens Hustru . . .	645.	beth	662.
Hvidbjerg eller Hvidberg, Jørgen	602.	" Lars Peder, kalbet Skrædder	218.
Israël, Levin	181.	Johansen, Carl Peter Hubertus . .	267.
Iversen, see Jørgensen.		" Niels Peter	593.
Jacobsen, Ane, Andersens Hustru	436.	Jonasdotter, Sara Lena, Larssons	
" Caroline	239.	Hustru	613.
" Christine eller Kiratine Eliza-		Jonasson, Sara Gustava, Larssons	
beth, Johansens Hustru . . .	662.	Hustru	613.
" Jens Christoffer	106.	Jørgensdatter, Marthe Marie,	
" Jørgen	536.	Carlsens Hustru	403.
" Lars	480.	Jørgensen, Anders	338.
" Maren Cathrine	536.	" eller Iversen, Anders . . .	623.
" Tertib	418.	" Ane Dorteaa	173.
Jensdatter, Maren Cathrine,		" Christian, kalbet Horne . .	639.
Jacobsens Hustru	536.	" Jens, kalbet Flinterup . .	346.
Jensen, Anders, kalbet Odders-		" Jens Peter	395.
hede	38.	" Lars Peder, kalbet Peder	
" Birthe Marie	408.	Salling	220.
" Carl Ferdinand	572.	" Truels	1.
" Christen	401.	Kamp, Ida Emma Flora, Meisners	
" Hans	168, 667.	Enke	717.
" Hans Christian	72, 218.	Kjælber, see Christensen.	
" Ida Marie, Petersens Enke	20.	Kjær, Jens Peter	13.
" Jens Peter	567.	Kjærgaard, Jens Pedersen . . .	484.
" Johanne Dorteaa Eleonore	645.	" Niels Nielsen	602.
" Jørgen	623.	Kleis, Axel Valdemar	91.
" Lars	515.	Kliplev, Ane Cathrine	61.
" Mathilde	322.	Knudsen, Søren	91.
" Niels	65, 110, 429.	Kolstøb, Frederik Ferdinand . .	334.
" Peder	511.	Krog, Mads Christensen	573.
" Zella, Nielsens Enke	83.	" Rasmus Christensen	573.

	Pag.
Kulb, Anders Frederik, kaldet Hansen	483.
Larsen, Anders	361.
" Ane Kirstine	499.
" Ane Margrethe, Pedersens Hustru	120.
" Christen, kaldet Holbæk	481.
" Ingeborg	505.
" Jens	179, 547.
" Jens Christian	467.
" Niels	499.
" Niels, kaldet Bispenberg	166.
Larsen, Anders Johan, kaldet Johan Rapp	613.
Lassen, Madam, see Hansen.	
Liljenroth, see Hansson.	
Lytjohan, Carl Holger	399.
" Carl Johan	399.
Madsbatter, Ane Kirstine, Larsens Hustru	499.
Madsen, see Mathiasbatter.	
" Elise Marie	632.
" Inger Sophie	398.
" Jørgen	42.
" Karen Kirstine, Hansens Hustru	168.
" Mette Elisabeth	49.
" Rasmus	582.
Ragnusjen, Eva	227, 427.
Mathiasen, Jens	1.
" Niels	1.
Mathiasbatter eller Madsen, Nilla, Mobergs Hustru	414.
Meisner, Ida Emma Flora	717.
Mikkelsen, Ane Cathrine	347.
Moberg, Jøns	414.
Mortensen, Caroline Marie	45.
" Rasmus	435.
Mouritzen, Andreas	442.
" Carl Frederik	674.

	Pag.
Müller, Johan Michael	136, 345.
Møller, Søren Anderssen	407.
Mørk, Karen Hansbatter, Thom=	
sens Hustru	105.
Nielsbatter, Ane Cathrine, Hofses Hustru	171.
" Christiane, Hansens Hustru	596.
" Elise Marie, Madsens Hustru	632.
" Johanne	233.
" Johanne, Hansens Hustru	426.
Nielsen, Anders	179.
" Ane Cathrine	470.
" Carl	684.
" Christen	124, 388, 514.
" Christian	36.
" Hans	76, 515, 530.
" Hans August	422.
" Ida, Andersens Enke	277.
" Jacob	124.
" Jens	34, 76, 124, 530.
" Jens Christian	154.
" Jens Peter	594.
" Johan Christian	442.
" Kirstine Jensine, sødt Hansen	76.
" Mads	30.
" Niels	662.
" Peder	620.
" Rasmus	12, 442.
" Søren	417.
" Tella	83.
" Thomas	372.
Nilsen, Hanne	233.
" Sven	233.
Obbe, Søren Madsen	122.
Obbershede, see Jensen.	
Olafsen, Olafur	626.
Olesbatter, Inger Johanne	362.
Olsen, Ane Margrethe	621.
" Carl	374.
" eller Kolstad, Frederik Ferdi=	
nand	334.

	Pag.		Pag.
Olsen Grethe	149.	Rasmussen, Maren Kirstine Sophie eller Karen Marie Sophie, Petersens Enke	340.
„ Peder	13.	„ Morten Thomas Anton	368.
P almason, Asmundur	356.	Ravn, Hans Jørgensen, kaldet Hans Bonstid	177.
Pedersdatter, see Petersen.		Richardson, James Monroe	186.
„ Ane Marie, Pedersens Hustru 233.		Rose, Peder Christensen	167.
„ Karen	639.	Røigaard, Berthel eller Berthel Berthelsen	602.
Pedersen, Anders Christian	616.	S alling, Peder	220.
„ Ane Margrethe	120.	Sand, Niels Christian eller Chri- stensen	175, 562.
„ Ane Marie	233.	Schackfort, John eller John Lintin	197.
„ Christen	335.	Schmidt eller Smidt, Christian	341.
„ Hans	307.	„ Otto Johannes	25.
„ Jørgen	369.	Schneider, Hulda Cordalia Hen- riette	661.
„ Karen Marie	46.	Schou, Jens Julius Sophus	420.
„ Lars	10, 530.	„ Jens Peder Hansen	1.
„ Lars Peder	715.	Seemann, Friederich Wilhelm	664.
„ Maren	19.	Seiffert, Georg Hans Peter	13.
„ Niels	530.	Sigurdarbdøttir, Kristin, Hallbør- sons Hustru	626.
„ Niels Peder	215.	Simonson, Niels Peter	335.
„ Peder Hansen	468.	Skjævinge, see Andersen.	
„ Søren Peder	233.	Skrabder, see Johansen.	
Pebrsdatter, Hanne, Nilsens Hustru	233.	Smidt, see Schmidt.	
Petersen eller Pedersdatter, Barbara Caroline, Effildsens Enke	259.	Sommer, Seier Christian Frederik Friis	489.
„ Emil Theodor Sophus	671.	Steen, Thora Emilie Frederikke Henriette	53.
„ Grethe, Olsens fraseparerede Hustru	149.	Steffensen, Peder Christian	28.
„ Ida Marie	20.	„ Rasmus	582.
„ Ivan Oscar Theobald	531.	Stie, Morten eller Morten Lou- sen	602.
„ Jacobine Marie, Ablers Hustru	669.	Strange, Jens Nielsen	106.
„ Maren Kirstine Sophie eller Karen Marie Sophie	340.	Svensen, Christine eller Kirstine Svendsdatter Tebergreen	575.
„ Peder Christian	199.	Søderberg, Sophie Mathilde, Andersens separerede Hustru	375.
Pilgaardshuus, Peder Christian	602.		
Poulsen, Hans	184.		
„ Jens	106.		
R app	613.		
Rasmussen, Hans	18.		
„ Mads Christian	668.		

	Pag.		Pag.
Sørensen, Ane Cathrine, født		Beilgaard, Niels Christian	384.
Kliplev	61.	Bestergreen, Caroline, Jacobsens	
,, Niels	61, 408.	Enke	239.
,, Søren Peter	153.	Bilberg, Niels Christian Christensen	415.
Saarnberg, Nicolai Oscar	217.	Bilhelmsen, Frank	598.
Thomsen, Inger Cathrine	352.	Bissenberg, see Larsen.	
,, Karen Hansdatter	105.	Bium, Jeppe	32.
Thordarson, Haldor	356.	Bonsild, Hans	177.
Thorup, August	612.	W ossenberg, Laurine Mathilde,	
Varde, Mathilde, Ssens Enke	322.	Andersens Hustru	678.
Vecke, Henrik Ferdinand	155, 433.	O sterby, Peder	602.

Forteegnelse

over de i Sagregisteret benyttede Rubrikker.

Actionsordre.	Næringsbrug (uberrettiget).
Afviisning.	Omgaengelse med Naturen.
Appel.	Omkostninger, Salairer m. m.
Arrest (civil).	Pant.
Assurancesvig.	Pension.
Barnesødsel i Dølgemaal og Foster mord.	Politi.
Bedrageri.	Presens Brug.
Betaling.	Procedure.
Betleri.	Proclama.
Blodskam.	Præscription.
Brandstiftelse.	Dvaakalveri.
Børns Udsættelse.	Ran.
Contract.	Rente.
Contrasggsmaal.	Res judicata.
Domstolene.	Retsanmærkning.
Drab.	Rettens Pleie.
Dyrplageri.	Røveri og Trusler.
Eed.	Sameie.
Eiendomsbyrde.	Servitut.
Eiendomsret.	Skatter og Afgifter.
Embedsmænd.	Skifte.
Erstatning.	Stadsfæstelsesdom.
Fallit (svigagtig).	Stiftelse.
Falsk.	Straf.
Falksmøntneri.	Strandingstilfælde.
Fogedforretning.	Stævning.
Forskrandsret.	Testament.
Fosterfordrivelse.	Tilregnelighed.
Fragt.	Tilfælelse.
Fuldmagt.	Tinglæsning.
Gjentaagelse (af Forbrydelser).	Toldsvig.
Gjæld.	Transport.
Gittegods (ulovlig Dmgang med).	Tyende.
Hæleri.	Tyveri.
Hævb.	Tørvefjær.
Indiciebeviis.	Uagtksomhed.
Indirecte Tyvs- og Hælerbeviis.	Udelivelsesdomme.
Indquartering.	Udsørelsesforbud.
Interessentskab.	Udlægelse af Børnesøder (urigtig).
Køb og Salg.	Uteerligt Forhold.
Landvæsen.	Vandløb.
Livsfor sikring.	Verel.
Lotto spil.	Volb.
Løssagtigbed.	Volddagt.
Løsgænger.	Wesfor nærmelser.
Meneed og dermed beslægtede Forbrydelser.	Udelægelse af fremmed Eiendom.

Sagregister.

Actionsordre.	Pag.
Nogle af en Tiltalt foretagne ulovlige Handlinger, der nærmest maatte være at betragte som Tyverier, antagne ikke at ligge udenfor Actionsordren, Kjendt denne Løb paa bedrageligt Forhold	122.
En vestindisk Tiltalt dømt for Tyveri, uagtet Actionsordren Løb paa bedrageligt Forhold	473.
Afviisning.	
En Sag afviist fra Høiesteret paa Grund af manglende <i>summa appellabilis</i> , forsaavidt angik en ved den indankede Dom tilkjendt Erstatning af 31 Rd. 22.	22.
En Sag, hvorunder en Person, der under en mod ham for Bedrageri ved Criminal- og Politiretten indledet Undersøgelse var bleven belagt med personlig Arrest, havde nedlagt Paastand om at kjendes berettiget til navnlig uden Betaling at erholde en ham efter hans Angivende af Justitssecretairen ved bemeldte Ret nægtet Beskrivelse af det i den omhandlede Sag i et nærmere betegnet Tidsrum Paasereede, afviist, da Høiesteret ikke var sat istand til at bedømme, om endog blot Betingelserne for en Appel vare tilstede, eller om i bekræftende Fald den paaanførte Nægtelse havde været lovmedholdelig	57.
Antaget, at der i en Sag, hvor den i forrige Instants nedlagte Afviisningspaastand, der var støttet paa, at der i Lovgivningen skulde savnes positiv Hjemmel til at bringe en Retskrivers udenfor Retten afgivne Erklæringer vedkommende Førelsen af Skjøde- og Pantebogen umiddelbart ind for Overretten, ikke var fastholdt for Høiesteret, ikke sandtes Føie til af den nævnte Grund <i>ex officio</i> at afvise Sagen fra Overretten . . 117.	117.
En Sag afviist fra Høiesteret paa Grund af manglende <i>summa appellabilis</i> , forsaavidt den angik ulovlig Dm løben med Varer	155.
En ved Kjøbenhavn's Gjæsteret anlagt Sag, der angik en Overeenkomst, hvorefter en uskævnt Underretsprocurator skulde betale en Mand 100 Rd., hvis Førstnævnte endnu den 1ste April 1871 havde Ret til at deeltage i Udførelsen af befalede Sager, afviist fra bemeldte Ret, da Betingelserne for en Paakjendelse i Realiteten ikke vare tilstede allerede af den Grund, at det ommeldte Væddemaal maatte antages ialfald alene at være indgaaet i den Hensigt at erhverve Domstolens Besvarelse af det i Dommen berørte almindelige Spørgsmaal om visse Sagsføreres Rettigheder	206.

- Pag.
- Et Contrastsagsmaal afvøist i Medfør af L. 5—14—6 213.
- En Afvøisningspaastand, der var støttet paa, at Spørgsmaalet, om der kunde tilkomme en kongelig Skuespiller Lønningstillæg efter Lov af 26de Mars 1870 § 9, efter denne Lovs § 12 og Lov af 19de Februar 1861 § 7 maatte ansees ubeløstet fra Domstolenes Afgjørelse, forkastet 538.
- En Sag, hvorunder en Fragtmand for en Politiret var tiltalt for Politivorden og Opsætsighed mod Politiet, afvøist fire Politiretten, forsaavidt det afstævnte Forhold angaaer, da dette ikke egnede sig til Paatale ved bemeldte Ret, men maatte gjøres til Gjenstand for Justitsaction 568.
- 3 Et Tilfælde, hvor en Mand i Anledning af en af Kjøbenhavns Magistrat foretagen Uddeling af en Portion af et under dens Bestyrelse henlagt Legat havde uden at angribe denne Uddeling anlagt Sag mod Magistraten til at høre de fra en i det paagjældende Testament ansørt Person nedstammende Enker og ugifte Piger kjendte fortrinsberettigede til Legatet, denne Sag afvøist fra Landsover- samt Hof- og Stadsretten, da der under Sagen ikke var Spørgsmaal om at afgjøre, hvad der mellem Parterne skulde ansees for Ret i et allerede indtraadt Tilfælde, men alene forebreedes almindelige Udtalelser navnlig om Fortolkningen af vedkommende testamentariske Dispositioner, hvilke Udtalelser skulde tages tilfølgende i fremtidige, muligens forekommende Tilfælde, i hvis Afgjørelse tilmed andre Personer end de under denne Sag repræsenterede kunde være interesserede, og der saaledes ikke kunde ansees at foreligge nogen Retstrætte, som endog imod Magistratens Protest egnede sig til Paakjendelse af Domstolene 646.
- Et af en Person, der selv var blandt Ansøgerne om den ledige Legatportion, men heller ikke havde angrebet den fete Uddeling af Legatet, anlagt, til ovennævnte Sag sig sluttende Interventionsagsmaal ligeledes af samme Grund afvøist 646.
- Appel** see Afvøisning p. 57.
- Antaget, at en Fogedkjendelse, ved hvilken vedkommende Retsbetjent havde vægret sig ved at tage en til ham stillet Requisition om en Udsættelsesforretning tilfølgende, medmindre den af Requirerenten stillede Sikkerhed forsøgedes indtil et nærmere fastsat Beløb, kunde indantes for Høiesteret i Genhold til Lovens 1—6—19 577.
- Høiesteret bemyndiget til at paakjende forskellige Forbrydelser a prima instantia 582.
- Arrest (civil).**
- Antaget, at Bestemmelserne i Placat 30te November 1821 om Arrest i Udlandinges Gods ikke for svenske Undersaatters Vedkommende ere hævede ved Lov om svenske Dømmes Fuldbyrkelse i Danmark af 19de Februar 1861 og navnlig ikke ere uførenelige med Indholdet af bemeldte Lovs § 6 243.
- Antaget, at den Dmstændighed, at der under en Arrestforretning, som var requireret af en Mand til Sikkerhed for Indfrielsen af en Oblig-

Pag.

gation, der var tilflaaet ham ved en over samme afholdt Auction, og under Justificationsagen kun var fremlagt den paagjældende Obligation med tilhørende Auctionstransport, medens et til Obligationen sig sluttende, af Creditors Enke udstedt Skadesløsbrev, ifølge hvilket der var givet Auctionsrequirenten haandsaaet Pant i Obligationen, og med hvis Tilværelse Debitor allerede, førend Sagen begyndte, var bekendt, først blev fremlagt for Overretten, saa meget mindre kunde berettigede Requistus til at faae Arrestforretningen ophævet, som han under samme havde erklæret, at han ikke var istand til at betale, og derfor Intet kunde erindre imod Forretningens Fremme 532.

Assurancesvig.

Frifindelse tillagt flere for Assurancesvig og Meddeelagtighed i denne Forbrydelse Tiltalte 76, 388.

En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 259. Straf anvendt for Meddeelagtighed i Assurancesvig efter bemeldte § cfr. § 48 og § 55 1.

Straf efter Straffelovens § 259 fremdeles idømt 305, 515.

Barnefødsel i Dolgmaal og Fosterdød.

Straf anvendt efter Straffelovens § 194 og efter denne § cfr. § 47 . . . 408.

Bedrageri.

En Forpagter af et Teglværk, der, kort førend der afholdtes en Arrestforretning hos ham, og paa en Tid, da han vidste, at han ikke kunde holde sig ved Teglværket, havde solgt næsten den hele Beholdning af Muursteen, som fandtes ved Værket, for en noget lavere Pris end den, der ellers gives for slige Steen, frifunden 36.

En Tiltalt, der var sigtet for svigagtigt Forhold ved at have underskrevet Documenter til Bitterlighed uden at forviise sig om Underskriftens Vægt, frifunden, da der ikke fandtes at være overbevist ham noget Forhold, som kunde paadrage ham Strafsansvar i Medfør af Straffelovens § 257 eller nogen anden Bestemmelse i bemeldte Lov, og der navnlig ikke fandtes tilstrækkelig Høie til at antage, at han havde handlet i svigagtig Hensigt 58.

En Tiltalt, der havde foranstaltet en Subsamlng af Bidrag til Udgivelsen for en billig Pris af uogle af ham forfattede, for Haandværksstanden nyttige Skrifter og derefter til eget Brug anvendt det indsamlede Beløb, frifunden, da det ikke med Sikkerhed kunde statueres, at dette hans Forhold havde været forbundet med svigagtig Hensigt 495.

En Tiltalt, der sigtedes for Bedrageri, frifunden af Mangel paa Beviis 376, 515.

En Tiltalt, som ved Hjælp af en Seddel, der indeholdt en Opfordring til at udlevere Varer til hendes forrige Huusbond, uden hvis Besmyndigelse eller Vidende Seddelen var skrevet, havde forsøgt at erholde Varer udleverede paa Credit hos 2de Kjøbmand, efter Domsændigheberne ikke dømt for Falsk men kun efter Straffelovens § 251 cfr. § 46 46.

	Pag.
En Tiltalt, der uden Hensigt at betale under urigtigt Navn og Foregivende hos 2 Kjøbmænd havde erholdt Varer ubleverede paa Credit, dømt efter Straffelovens § 251, hvorhos han tillige dømtes efter samme § cfr. § 46 for paa forskjellige Steder at have forsøgt paa svigagtig Maade at tilvende sig Klædningsstykker	150.
En Tiltalt, der havde forsøgt, under det falske Foregivende at være sendt af en Kjøbmand, i dennes Navn at faae en Gaas ubleveret paa Credit hos et Fruentimmer, der paa et Torv forhandlede Gjæs, dømt efter Straffelovens § 251 cfr. § 46	167.
En Tiltalt, der for at hjælpe en Medtalt, som havde solgt sin Hest til en Anden for 50 Rd., til at faae Hesten tilbage, havde foregivet for Kjøberen, at den tilhørte ham men ikke Sælgeren, som han angav at være umyndig, og sagt, at han, hvis Kjøberen ikke vilde ublevere ham Hesten imod at erholde ubbetalt 45 Rd., vilde blive til næste Dag og anmelde Sagen for Dvirigheden, dømt efter Straffelovens § 251. — 2de for Deelagtighed heri Medtaltiste dømtes efter bemeldte § cfr. § 47 1ste Led	179.
Straf anvendt efter Straffelovens § 251 paa en Tiltalt, der ved at udgive sig for en anden Person og under andre falske Foregiver havde erholdt ubleveret Klædningsstykker og Penge, som hun derefter selv beholdt	621.
Straf fremdeles idømt efter Straffelovens § 251	661, 710.
Straf fremdeles anvendt efter Straffelovens § 251 cfr. § 46	710.
Toende Tiltalte, som, efterat den ene af dem var bleven enig med en Mand, der havde bragt en Byttehandel istand mellem dem, om, at han istedetfor det ham herfor tilkommende Beberlag skulde have et Lam, som Byttehandelen tilbeels angik, havde for at fravende denne Lammet aftalt, at den anden Tiltalte skulde foregive, at Lammet var hans, og trække det hjem til sig samt nogen Tid efter overgive det til førstnævnte Tiltalte, dømtes efter Straffelovens § 252 in fine og § 253	42.
En Tiltalt, der i den Hensigt at bedrage havde givet en Person Penge tilbage paa en Specie, som om den kun havde været en Rigsdaler, dømt efter Straffelovens § 252	442 (460).
En Tiltalt, som havde fragaaet Modtagelsen af en til ham erlagt Pengesum, der udgjorde en Deel af det i et af ham den foregaaende Dag udsædt Skjæde ansførte Beløb, hvilket skulde udbetales contant og i Skjædet var ansført som betalt, dømt efter Straffelovens § 252 cfr. § 251	547.
En Tiltalt, der hemmeligen af en Andens Chatol havde tilegnet sig en af ham til denne for et Pengebeløbs Modtagelse udsædt Dvittering og derefter anlagt Sag til Betaling af Beløbet, som han paastod ikke at have modtaget, dømt efter Straffelovens § 252	573.
En Tiltalt, der af en Medtalt havde modtaget forskellige Effecter, uagtet hun vidste, at dennes Bo var under Fallitbehandling, og at	

	Pag.
han ikke var raabig over sine Giendele, dømt efter Straffelovens §§ 260 og 253 cfr. § 47.	53.
En Tiltalt, som, efterat han paa sin Huusbonds Vegne havde incasferet 2de Regningers Belsøb, havde anvendt den ham ubetalte Pengefum til eget Brug, dømt efter Straffelovens § 253.	63.
Straffelovens § 253 anvendt paa en Skipper, der havde afhændet forskjellige, til det af ham førte Skibs Inventarium og Ladning hørende Gjenstande.	122.
Straf idømt efter Straffelovens § 253 for Afhændelse af ublagte Gjenstande.	183.
En Tiltalt, der, efter af en Mand at have faaet Prædder og Planter leverede for deraf at forsærbige 12 Miskbænklevinduer, og efter at have fuldbndt 4 af disse, havde, da Eieren nægtebe ham Forskud paa det for Arbeidet betingede Beberlag, og da Tiltalte efter sin Forklaring var i Nød for Levnetsmidler, af disse 4 Vinduer og de øvrige ham leverede Materialier forarbeidet 6 Trillebøre, som han solgte, dømt efter Straffelovens § 253	350.
En Tiltalt, der, efterat hun paa en Andens Dpfordring havde indsat et denne tilhørende Pengebelsøb i en Sparekasse, senere efterhaanden uden Eierindens Vidende og Villie havde hævet Pengene og anvendt dem til eget Brug, dømt efter Straffelovens § 253.	601.
Straffelovens § 253 anvendt paa en Tiltalt, der i den Hensigt at tilvende sig et Tremarkstykke, hvoraf et Pigebarn mellem 5 og 6 Aar, som han traf paa Gaden, var i Besiddelse, havde faaet hende til at gaae ind i en Boutik for at spørge om, hvad Klokken var, og under det Foregivende, at han imidlertid vilde holde Pengestykket for hende, forat hun ikke skulde tabe det, til at overlevere sig samme, som han derefter gif bort med og forbrugte.	644.
Straf fremdeles idømt efter Straffelovens § 253	20, 242, 322, 347, 395, 436, 511, 616, 667, 669.
En Tiltalt, der havde brugt Spaan i Kort som en Erhvervsfilde, idet hun benyttede Bekommenes falske Forestilling om, at hun var istand til at forhøje tilkommende Ting, og modtog den Betaling, som derfor tilbødes hende, dømt efter Straffelovens § 255	173.
Straf fremdeles anvendt efter Straffelovens § 255 for Spaan i Kort	632.
For uden Eierens Vidende og Villie at have pantsat en Tiltalte af denne laant, til 8 fj vurderet Rande Straf anvendt efter Straffelovens § 253 cfr. § 256	20.
En Forpagter af et Teglværk, der ulovligen havde disponeret over enkelte til Værket hørende Gjenstande af en meget ringe Værdi, dømt efter Straffelovens § 253 cfr. § 256. Samme Tiltalte, der 14 Dage før en hos ham afholdt Arrestforretning paa en Tid, da han ventede, at der vilde ske Retsforfølgning imod ham, pro forma til en Med-	

- Pag.
- tistalt havde solgt en ham tilhørende Ko for at unddrage den fra at blive registreret under Forretningen, straffet efter Straffelovens § 252 in fine cfr. § 256, og den Medtaltste dømt efter bemeldte §§ cfr. § 47. 36.
- En Tiltalt, der af sine samlede Eiendele, i hvilke der var givet en Creditor Udlæg, havde bortsolgt Gjenstande til en Værdi af ca. 60 Rd., medens der ved en afholdt Continuationsforretning fandtes Eiendele, i hvilke Udlæg ikke var effectueret, til en Værdi af over 80 Rd., anset efter Straffelovens § 256, da han maatte antages at have handlet uden egentlig swigagtig Hensigt, og det ikke var godtgjort, at Udlægshaveren havde lidt noget Tab ved hans Dispositioner, hvortil han havde Samtykke af en anden Creditor, hvem han tidligere havde givet Panteret i Akt, hvad han eiede 374.
- Det af en Tiltalt ved at have slaglet 3 Faar, i hvilke der var gjort Udlæg, udviste Forhold efter Omstændighederne hensført under Straffelovens § 256 396.
- En Tiltalt, der efter Opfordring af en Medtaltst, og forat denne kunde komme i Besiddelse af en Mand tilhørende Hest, havde ladet den Medtaltste bibringe denne den urigtige Forestilling, at han var en velstaaende Mand, hvorefter han afkjøbte Eieren Hesten, som derefter ved en paa Strømt afluttet Byttehandel overdroges Medtaltste, efter Omstændighederne dømt efter Straffelovens § 256 401.
- En Tiltalt, der havde forflyttet, afhændet og pantsat ublagt Gods, efter Omstændighederne dømt efter Straffelovens § 256. Frisindelse tillagt forskellige Medtaltste, der vare sigtede for at have været fornævnte Tiltalte behjælpelige med at modtage og forflytte det ublagte Gods, da de navnlig maatte antages enten ikke at have havt Formodning om, at de dem overdragne Gjenstande vare ublagte, eller dog at have stolet paa førstnævnte Tiltaltes Erklæring om, at dette ikke var Tilfældet, og at de ikke kunde paadrage sig Ansvar ved at modtage Gjenstandene 602.
- En Tiltalt, der havde mistet en Fembalersceddel, og som ved for en Karl, der havde fundet en saadan Ceddel, at udgive sig for dennes Eier havde erholdt Ceddelen uleveret og beholdt den, uagtet han indsaar, at den fundne Ceddel ikke var den af ham mistede, dømt efter Straffelovens § 257 30.
- En Tiltalt, der havde solgt en ham af Fattigvæsenet til Brug overladt Ko, dømt efter Straffelovens § 257, idet Bestemmelserne i Placat af 14de December 1810 §§ 21 og 22 antoges alene at have Hensyn til Personer, der ere under egentlig Fattigforsørgelse 104.
- En Tiltalt, der under det urigtige Foregivende, at han paa Grund af, at noget af ham hos en Enke kjøbt Smør skulde være forfalsket, var bleven fængslet og skulde betale en Bøde af 25 Rd., havde formaaet

	Pag.
bemelte Enke til at udbetale sig dette Betsøb, dømt efter Straffelovens § 257	199.
En Tiltalt, som for at skaffe sig frit Ophold havde, idet han gav sig et falsk Navn, udgivet sig for at være i Tjeneste hos et Jernbaneselskab og at være istand til at skaffe forskjellige Personer Ansættelse ved Jernbanen, og af en af disse, hvem han havde leveret en Seddel med Paaskrift til og til Foreviisning for en Mand, der efter hans urigtige Opgivende var Inspecteur ved Jernbanearbejdet, havde modtaget Penge for sin Uleilighed, og som, idet han udgav sig for Søn af en klog Kone, paa nogle Steder, hvorfra der tidligere var søgt Hjælp hos bemelte Kone, havde raadet til Anvendelse af ulbne Klude, indgubne med tør Campfer, for hvilke Raad han, uden at begjære Betaling for samme, modtog et Par Smaabeløb, dømt efter Straffelovens § 257 215.	215.
En Tiltalt, der i den Hensigt ikke at betale for Ophold og Fortæring, som han havde erholdt i 2 Gjæstgivergaarde, hemmeligt havde sneget sig bort fra disse uden da eller senere at erlægge, hvad han der var skyldig, anseet efter Straffelovens § 257	420.
En Tiltalt, hvem det af Stationsforvalteren paa en Jernbanestation, der tillige er Brevsamlingssted, var overdraget at besørge Postexpeditionen, dømt efter Straffelovens § 258 for at have udtaget et Pengebetsøb af et paa Stationen henliggende Pengebrev	489.

Betaling.

Den af en Grosferer, som af et Boghandlerfirma var sagsøgt til Betaling for Trykningen af en Priisbog med Tillæg af Papiir, nedlagte Frifindelsespaastand, der var støttet deels paa, at Arbejdet ikke var færdigt, og at den vedtagne Betalingstermin endnu ikke var kommen, deels paa, at Firmaet contractstribigen havde forhalet Arbejdets Tilendebringelse saaledes, at Bogen var bleven saa godt som ubrugelig, forfattet	130.
2 Medrederne af et Skib tilpligtede, uanset at de alt til den corresponderende Reber havde indbetalt den paa deres Parter salbende Deel af de ved Skibets Reparation foranledigede Udgifter, at betale deres forholds- mæssige Andele af det Restbetsøb, som, da den corresponderende Reber gik fallit, stybtes et Handelshuus i Anledning af bemelte Reparation 158.	158.
En Mand, der var sagsøgt til at betale et Restbetsøb af en af ham til et af Odense Oверformynderi bestyret Fideicommis udstedt Vexelobligation, frifunden, da det maatte antages, at hele Gjælden i sin Tid var betalt, og Debitor maatte være berettiget til at betragte den ved Berigtigelsen af Restgjælden flete Udlevering af Obligationen med tilhørende deponerede Effecter som foretagen paa begge Oверformynderes Vegne og indeholdende en Erkjendelse fra begges Side af Gjældens endelige Afgjørelse, idet det derhos maatte blive uden Betydning, at det ikke vidstes, at den Dvittering, der af den ene Oверformynder	

- maatte have været paategnet Obligationen, tillige havde været under-
skreven af den daværende anden Overformynder, som ei heller havde
været tilstede ved Obligationens Udlevering, da der efter Bestaffenheden
af det paagjældende Activ, som ikke var forsynet med Prohibitiv-
paategning eller tinglæst, overhovedet ikke behøvedes nogen skriftlig
Dwittering ved dets Indfrielse 379.
- Udsæderen af en Obligation, der ved en Auction, afholdt efter Requisition
af en Mand, som isølge et af Creditors Enke udsøgt Stadesløsbrev
havde haandsaaet Pant i samme, var overdragen Tredeemand, til-
pligtet at betale Obligationens Paalydende til denne, der antoges at
have fuldstændiggjort Legitimationen for sin Berettigelse til at indtale
Obligationen ved for Overretten at fremlægge bemeldte Stadesløss-
brev, som udtrykkeligt var omtalt i Auctionstransporten, og med hvis
Eitværelse Debitor allerede, førend Sagen begyndte, var bekendt . . . 532.
- Betleri.**
- En Tiltalt, der havde udsendt sine 2 Stebbørn for at betle, straffet efter
Lov af 3die Marts 1860 § 3 166.
- 2 Ægtefæller, der havde udsendt deres 13aarige Datter for at betle,
dømte efter Lov 3die Marts 1860 § 3 403.
- Straf for Betleri fremdeles idømt 9, 21, 49, 83, 110, 175, 346,
349, 364, 377, 514, 562, 582, 612, 632.
- Antaget, at det af en Tiltalt ubviste Forhold ved at foranstalte en Ind-
samling af Bidrag til Udgivelsen for en billig Priis af nogle af ham
forfattede, for Haandværksstanden nyttige Skrifter og derefter til eget
Brug at anvende det indsamlede Beløb ikke kunde betragtes som
Betleri 495.
- Blodskam.**
- En Stifmoder og en Stifføn, der havde havt legemlig Omgang med
hinanden, dømte efter Straffelovens § 162 408.
- Brandstiftelse.**
- En for Deelsagtighed i Brandstiftelse Tiltalt frifunden af Mangel paa
Beviis 53.
- En Tiltalt frifunden af Mangel paa Beviis 515.
- Straf anvendt efter Straffelovens § 280 372.
- En Tiltalt, der havde stukket Ild paa et alene af ham og en Anden be-
boet, isoleret beliggende Huus, medens denne var fraværende, dømt
efter Straffelovens § 281 navnlig sammes 2det Mbr. in fine. —
Tvende for Meddeelsagtighed i Brandstiftelse Tiltalte frifundne af
Mangel paa Beviis 1.
- Tvende Tiltalte, af hvilke den ene havde gjort Forsøg paa efter den
andens Opfordring at sætte Ild paa dennes Huus, dømte, Førstnævnte
efter Straffelovens § 281 2det Led cfr. § 46 og Sidstnævnte efter
disse Lovbestemmelser sammenholdte med § 52 335.

- Pag.
- Straf fremdeles idømt efter Straffelovens § 281 . . . 120, 184, 305, 511.
- Straf anvendt efter Straffelovens § 281 cfr. § 51 511.
- En Tiltalt, der for at bortskræmme Fugle havde affudt et med løst Krudt og med en Forladning af Faareuld ladet Gevær og derved bevirket, at der opkom Ild i et straaet Huus, dømt efter Straffelovens § 284 43.
- To Tiltalte, i hvis Boutiflocaler der var opstaaet Ildbrand ved Sprængning af en paa en opparmet Kaffeovn hensat Flaske eau de Cologne, frifundne, da det ikke fandtes, at nogen af dem med Hensyn til den paagældende Ildsvaade havde gjort sig skyldig i et Forhold, der kunde medføre Ansvar efter Straffelovens § 284 358.
- En Tiltalt, der i en Stald, hvor han for at finde en af ham mistet Bante havde afstrøget nogle Svovlsulfur, havde kastet diske fra sig uden at ændse, om de vare slukkede eller ikke, og uden at lægge Mærke til, hvor de faldt, uagtet Gulvet var bestrøet med Halm, hvorved der bevirkedes en Ildbrand, der lagde Gaarden i Aske, dømt efter Straffelovens § 284 365.

Børns Udsættelse.

- En Tiltalt, der hemmeligt havde kastet et af hende i Dølgemaal født Barn fra sig i en med Nelder tilgroet Riisbunke, hvorefter Barnet døde den næste Dag, uden at det imidlertid med Vished lod sig afgjøre, hvorvidt ovennævnte Behandling havde havt nogen Indflydelse paa dets Død, dømt efter Straffelovens § 197 505.

Contract.

- Antaget, at en Bestemmelse i en Disposition, hvorved en Gaardmand havde overdraget en anden Mand sin Gaard blandt Andet paa Vilkaar, at han skulde nyde frit Ophold sammesteds og modtage de af ham ansete behørlige Klædningsstykker m. v., overlod til Førstnævnte, der havde taget Ophold i Kjøbenhavn, at bestemme, hvilke Klædningsstykker han maatte ansee nødvendige for sig, og af hvilken Bestaffenhed de skulde være, da der efter de i Dispositionen brugte Udtryk ikke var Grund til at betinge bemeldte hans Ret af hans Ophold paa Gaarden, og det derhos ikke af Modparten var godtgjort, at han havde forlangt Mere, end der var bestemt til hans eget Brug, eller hvad der var passende for ham, naar han havde Ophold i Kjøbenhavn 22.
- Antaget, at det virkelige Forhold med en Transaction, der i visse Maader var givet Formen af et Kjøb og Salg af en Ladning Eyfrugter, var det, at Ladningen overdroges den Paagældende til Forhandling med Ret til at beregne sig 4 pCt. Commission for del credore og Forhandling, og at Varerne tillige bleve stillede til hans factifke Disposition og af ham toges i Besiddelse til Sikkerhed for de Medcontractahenten gjorde Forstrækninger, men at det, da det ikke desto mindre maatte ansees givet, at denne uanset Dvereenkomsten selv

- forhandlede en stor Deel af det paagjældende Vareparti, saaledes at hiin intet Ansvar overtog for den Credit, der gaves endeel Kjøbere, nærmest maatte berøve paa de før Salget af et Parti Appelfiner mellem Parterne stedfundne Forhandlinger, hvorvidt en lignende Frihed for Ansvar maatte statures med Hensyn til sidnævnte Vareparti 111.
- Antaget, at en Mand, til hvem hans Fader i sin Tid havde affaaet en Gaard med Forbehold af et paa et Stykke af dennes Jord opført Huus med Have, om hvilket det hedder, at det efter hans og Kones Død skulde tilfalde „Gaardens Eier“, og som derefter ved Skjøde havde overdraget Gaarden til en Anden, idet han forbeholdt sig Bemyttelsen og Brugen af bemeldte Huus med Have efter sine Forældres Død, havde savnet Hjemmel til ved et Gavebrev at bortstjænke dette, og som følge deraf den af den Person, til hvem Gavebrevet var udstedt, neblagte Paastand om, at Gaardens Eier skulde fravige Besiddelsen af det nævnte Huus, forkastet 315.
- Antaget, at den Misligholdelse, som en Leier havde ubviist ved endnu den Ake Juni ikke at have erlagt den Forudbetaling af en Maanedes Leie, der efter Contracten skulde have været erlagt den 20de s. M., ei var saa væsentlig, at den, naar Contracten ei særligt hjemlede saadant, kunde berettigede Eieren til at lade Leieren udsætte af det leiede Locale 325.
- En Mand, der ved en Declaration havde overdraget et Sognesforstanderskab sin Eiendom blandt Andet paa Billaar, at dette skulde overtage hans Kones og Børns Forsørgelse, tilpligtet at meddele Forstanderskabet Skjøde paa Eiendommen, idet forskjellige af ham herimod fremsatte Indsigelser forkastedes 462.
- Contrafogsmaal.**
- Et Contrafogsmaal afviist i Medfør af L. 5—14—6 213.
- Domstolene.**
- En af en Part neblagt Paastand om Afvisning fra Landsover- samt Hof- og Stadsretten af en Betalingen af et Bøvelseløb vedrørende Sag som formeentlig henhørende under Søs- og Handelsretten, forkastet, da han saavel, da han understrev Bøvelsen, var, som ogsaa for Tiden er Bognmand 207.
- See Afvisning p. 646.
- Drab.**
- En Tiltalt, der ved med en Kniv at bibringe en Person et Stik i Brykset havde tilføiet denne et dødeligt Saar, dømt efter Straffelovens § 188 65.
- Straf anvendt efter Straffelovens § 189 af Hensyn til den oprørte Sindstemning, hvori Drabsmanden maatte antages i Gjerningsøieblikket at have befundet sig som Følge af den mod ham af den Dræbte

- umiddelbart forud for Drabet uden nogen rimelig Anledning udviste fornærmelige og volbsomme Behandling 594.
- En Kone, der havde gjort gjentagne Forsøg paa at stille sin Egtfælle ved Livet ved spiritus vini og Phosphorsvovlsulfid. anseet efter Straffelovens § 190 cfr. § 46, idet der ikke var Grund til at antage noget Gauforsvarhold mellem disse Attentater og Mandens lang Tid efter indtraadte Død 352.
- Dyrplageri.**
- En for Dyrplageri sigtet Tilstalt, der havde slæbt et paa Siden liggende Lam, hvis ene Laar var brækket, ved en om dets Hals anbragt Snor et Stykke hen ad Veien, efter Omstændighederne frifunden og Actionens Omkostninger paalagte det Offentlige 572.
- Eed.**
- I et Tilfælde, hvor Eieren af en Ladning havde overdraget en Anden den til Forhandling mod 4 pCt. del credere og Commission for Salget, blev Udsalbet af en Sag, hvorunder Sidsnævnte, hvem Beviisbyrden i saa Henseende paahvilede, havde tilveiebragt nogen Formodning for, at han under en forudgaaende Samtale havde tilkjendegivet Førstnævnte, at han ikke vilde overtage den ham ifølge Overenskomsten ellers paahvilende Garantiforpligtelse med Hensyn til Handelen om en Deel af Ladningen, saafremt denne folgtes til en nærnagiven Trebiemand paa Credit, gjort afhængigt af, at Modparten med Eed benægtede, at saadan Tilkjendegivelse havde fundet Steed 111.
- Eiendomsbyrde.**
- Eieren af en Gaard, paa hvilken en aarlig Kornafgift maatte antages lagt som en vedvarende Byrde, der skulde følge Eiendommen og uden nogen Vedtagelse gaae over fra Eier til Eier, kun tilpligtet at udrede de i hans Besiddelsestid forfaldne Afgifter, idet han ikke kunde ansees som personlig Skyldner for de ældre Præstationer 310.
- Eiendomsret.**
- I et Tilfælde, hvor der tvistes om Eiendomsretten til et mellem Parternes Eiendomme liggende Stykke Jord, antaget, at den Part, der havde Besiddelsen af Jorden, i Genhold til L. 5—5—3 ikke kunde være pligtig at afstaae den til Modparten, da denne ikke havde ført tilstrækkeligt Beviis for, at den tilhørte ham, i hvilken Henseende det ansaaes at følge af Forholdets Natur, at Matriculskortene ei kunde komme i videre Betragtning ved Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Grændserne mellem Eiendommene 712.
- Embedsmænd.**
- Antaget, at der ikke kunde tilkomme den forhenværende Biskop over Als og Wex, som først formeligen entledigedes fra dette Embede den 19de December 1864, den af ham for October Kvartal 1864 paastaede Resignation, da han ikke blot i dette Kvartal havde undladt at udføre

- enhver ham for Kers's Vedkommende paahvilende Embedsgjerning, men tillige før Qvartalets Begyndelse havde besluttet sig til ikke at befatte sig med denne sin Embedsgjerning, idet han betragtede sig som fuldstændigen tilbagetraadt fra Bispeembedet 137.
- Antaget, at de i Placat af 27de Juni 1781 brugte Ord „de kongelige Betjente“ ikke blot sigte til de med umiddelbar kongelig Udnævnelse forsynede Statsembedsmænd, men tillige omfattede andre i den kongelige Tjeneste ansatte og af Staten lønede Embeds- eller Bestillingsmænd 260.
- En Tilstalt, der, medens han arbejdede som Aspirant paa en Telegrafstation, svigagtigen havde undladt at lade Telegrafvæsenet tilskyde og til eget Brug anvendt nogle for Telegrammer, som han havde erbergeret men ikke opført i Journalen, af ham modtagne Gebyrer, og som paa jamne Maade havde disponeret over et Beløb, der var ham betalt for et indleveret Telegram, som han havde undladt at befordre, anseet efter Straffelovens § 144 2det Stykke jfr. § 141 420.
- Straffelovens § 138 cfr. § 144 anvendt paa en ved en Jernbanestation ansat Assistent, der havde aabnet og læst flere med Posten til Stationen ankomne Breve 489.
- Antaget, at den af en kongelig Skuespiller i Henshold til Lov af 26de Marts 1870 § 9 erhvervede Ret til at oppebære det deri fastsatte Lønningstilslæg ikke kunde anses bortfalden ifølge Bestemmelserne i Finantsloven af 28de Mai s. A. § 21 V. C. 1—8 538.
- Erstatning.**
- Erstatning for manglende Areal paalagt en Eier, der i en Forpagtningscontract havde erklæret sig pligtig at indstaae Forpagteren for et vist Areal, idet han derved maatte antages at have paataget sig en Garanti for, at Forpagteren virkelig fik et saadant Areal til Brug, hvilken Erstatning bestemtes til en saa stor Deel af den for det tilfagte Areal vedtagne Forpagtningsafgift, som svarede til Størrelsen af det manglende Areal 162.
- Antaget, at Eierinden af en paa Demarcationsterrainet beliggende Eiendom ikke var berettiget til Erstatning for nogle, til Eiendommen hørende, af Krigsministeriet i Henshold til den i Medfør af Lov af 6te Juli 1867 § 5 udarbejdede Byggeplan nedrevne Bygninger, da hun ikke havde kunnet producere nogen Tillæbelse fra vedkommende Autoritet til Bygningernes Opsørelse, ligesom der ikke forelaa noget Datum, hvoraf et siltiende Samtykke fra Autoriteternes Side til Bygningernes Hensaaen kunde udledes, og da det ikke kunde antages, at Ansvarer for et ulovligt Byggesforetagende kunde være Gjenstand for Præscription 231.
- Erstatning nægtet i Anledning af en for refererende Indkomstskat foretagen Udpantningsforretning, da, selv om det maatte kunne antages, at det paagældende Stattebeløb uretteligen var affordret Vedkommende, og

Pag.

- at Forretningen som følge heraf havde været ulovmedholdelig, Om-
skændighederne dog ikke fandtes at være saadanne, at der ved den
nævnte Forretning kunde anses tilføiet Requisiteus Tort, Tab og
Creditspilde, hvorfor Erstatning skulde kunne tilkjendes ham 270.
- Erstatning tilkjendt for den ved en Ubsættelsesforretning paaførte Tort
og Creditspilde 325.
- En Tiltalt dømt til at udrede Erstatning til en af ham overfalden Per-
son for Næringsstab, Lidelser, Ulempe og Lyde 422.
- En Mand kjendt pligtig til efter Indholdet af de ham i sin Tid af
Krigsministeriet meddeelte Tillabelser til at opføre nogle Bygninger
indenfor Demarcationslinien og af de af ham i den Anledning udstedte
Reverfer uden Erstatning at nedrive bemeldte Bygninger, der for-
langtes borttagne af Militairetaten, da den paagjældende Grund
skulde exproprieres til Gade 485.
- Antaget, at der ikke under en mod en Tiltalt for Omgængelse mod
Naturen med et Faar anlagt Jusitssag kunde tillægges Faarets Eier
Erstatning for Udgifterne ved en sagkyndig Besigtigelse af det, da
disse Udgifter fandtes at maatte henføres under Actionens Omkostninger 561.
- Antaget, at der ikke under en mod en Tiltalt bl. A. for Tyveri anlagt
Jusitssag kunde tillægges Besjæerne Erstatning for Udgifter, hun
havde maattet udrede i Anledning af et mod hende af Tiltalte anlagt
Injuriesøgemaal 570.
- Erstatning tilkjendt en Mand for det Tab, han havde lidt ved den ube-
søiede Anbringelse af Stjærme udenfor nogle Binduer i hans Eien-
dom og af en Indretning med Pøle og Tverlægter 694.
- Fallit (svigagtig).**
- En Tiltalt, der af en Medtaltalt havde modtaget forskjellige Effecter,
uagtet hun vidste, at dennes Bo var under Fallitbehandling, og at
han ikke var raadig over sine Eiendele, dømt efter Straffelovens
§§ 260 og 253 cfr. § 47 53.
- En Tiltalt, som paa en Tid, da han vidste, at han var insolvent, havde
foretaget, hvad han formaaede, for at sikke en enkelt Creditor Fyldest-
gjørelse paa de øvrige Creditorers Bekostning, som, forat andre Credi-
torer ikke skulde forhindre dette hans Diemed ved, forinden førnævnte
Creditor havde gjort Execution efter en over Tiltalte erhvervet Dom,
at gjøre deres Fordringer gjældende, saavel ved contante Penge som
ved Salg af Varer fortrinsviis dækkede hine Creditorer, som, da han
vidste, at hans Fallit var umiddelbart forestaaende, indkjøbte Varer,
ved hvis Salg han atter fyldestgjorde en enkelt Creditor, og som saa-
vel før som efter Falliten i egenlystigt Diemed uddrog Boet deels
contante Pengebeløb deels Varepartier, der kunde komme det tilgode, dømt
efter Straffelovens §§ 260 og 261. — En Medtaltalt, der havde
hjulpet fornævnte Tiltalte ved i det Diemed at sikke en enkelt Credi-

tor Fyldestgjørelse paa de øvrige Creditorers Bekostning at beførge Varepartier realisere og Pengebøls ubbetalte til enkelte Creditorer, og som efter Falliten havde ydet ham Bistand ved at undbrage Boet Pengemidler, der burde være komne dette tilgode, dømt efter Straffelovens § 260 cfr. § 55 og § 261 cfr. § 47 2det Stykke og § 48. — En 2den Medtalt dømt efter Straffelovens § 261 cfr. § 48, forsaavidt han, med hvem førstnævnte Tiltalte handlede i Samraad, havde ydet denne Bistand til retsstridigt at begunstige enkelte Creditorer paa de fleste øvrige Creditorers Bekostning, i hvilken Henseende fremhævedes, at han, efterat førstnævnte Tiltalte havde anmodet en 3die Medtalt om paa sine Vegne at fyldestgjøre nogle Creditorer, havde, skjøndt tilfulde bekendt med Sammenhængen fortrakt Sidstnævnte med de til disse Creditorers Dækning fornødne Penge, hvilke han erholdt godtgjorte med Vexler, som denne havde modtaget af førstnævnte Tiltalte, og som saaledes bleve undtagne fra den umiddelbart forestaende Skiftebehandling til Fordeel for de ommeldte enkelte Creditorer. — Den 3die Medtaltale frifunden for Deelagtighed i dette Forhold efter Omstændighederne, deriblandt at han efter sin Forklaring dengang ingen Mening havde om, hvorledes førstnævnte Tiltaltes Status var. — Antaget, at en 4de Medtalt, der havde unbladt at indføre en Deel Varer, som af førstnævnte Tiltalte vare sendte til et ham tilhørende, af Medtaltale bestyret Handelsetablisement, i hans Hovedbog, ikke havde paadrøget sig Strafsvar, da han alene havde handlet efter Ordre af førstnævnte Tiltalte, hos hvem han endnu var Handelsbetjent, og hiin ikke havde meddeelt ham, at Hensigten dermed var at undbrage Varerne fra at komme Boet tilgode. Bemeldte Medtaltale dømt efter Straffelovens § 260 cfr. § 55, forsaavidt han, da førstnævnte Tiltalte, efterat dennes Bo var kommet under Fallitbehandling, ytrede at ville forære ham de Boet saaledes undtagne Varer, gif ind herpaa og beholdt Varerne. — En 5te Medtalt, der af førstnævnte Tiltalte havde modtaget et Parti Varer, som han vidste ikke vare indførte i Bøgerne, uagtet han indfaae, at disse Varer skulde undbrages Fallitboet, dømt efter Straffelovens § 260 cfr. § 49, da førstnævnte Tiltalte, førend Fallitbehandlingen indtraadte, havde indført Vareforsendelsen i sin Hovedbog 91.

Falst.

En Tiltalt, der sigtedes for fælskelig at have skrevet sin Fabers Navn under en Transport, ved hvilken en denne tilhørende Obligation overdroges til ham, frifunden af Mangel paa Beviss. Frifindelse af samme Grund tillagt en for Deelagtighed heri Tiltalt 58.

En Tiltalt, der havde udfærdiget og besørget ekspedere 2 paa Udbetaling af Pengesummer lydende fingerede Telegrammer, som han havde underskrevet med 2de Postfuldmægtiges Navne uden disses Vidende og Billie,

Pag.

- og som derpaa efter at have underskrevet de paagjældende Qvitteringer med de i Telegrammerne opgivne opdigtede Navne havde erholdt deres Paalydende udbetalt, dømt efter Straffelovens § 268 og § 275 cfr. § 268 420.
- En Tiltalt, der havde opfordret sin medtiltalte Hustru til falskelig at underskrive tvende Mænds Navne som Selskabsdnercautionister under en af ham udstedt Obligation, dømt efter Straffelovens § 268 cfr. § 52, og Hustruen, der havde efterkommet Opfordringen, anseet efter førstnævnte § cfr. § 56 536.
- En Tiltalt, der uden et Fruentimmers Vidende og Villie og uden senere derom at underrette hende havde skrevet hendes Navn under 3 Postqvitteringer for Modtagelsen af Pengebreve og mod Aflevering af disse Qvitteringer modtaget og aabnet Brevene samt tilegnet sig Pengene, dømt efter Straffelovens § 268 620.
- Straffelovens § 268 anvendt paa en Tiltalt, der havde udsærdiget et falsk Cautionbeviis 710.
- En Tiltalt, der havde udsærdiget en falsk Obligation, som han havde underskrevet med et fingeret Navn og forsynet med falsk Underskrift af 2 ham bekendte Mænds Navne som Bitterlighedsvidner samt med en med den paagjældende Herredsfogeds Navn underskreven Tingslæningsattest, anseet efter Straffelovens § 275, § 268 2det Membrum og § 269 2det Membrum samt § 270 715.
- En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 270 for falskelig at have underskrevet en Mands Navn under en Attest, der indeholdt en Bevidnelse af, hvor meget Foder og Korn der var gaaet tabt ved en Ildbrand. Samme Tiltalte frifunden for at have underskrevet 2de Mænds Navne under 2 lignende Attester, da det ikke ansaaes godtgjort, at han dertil havde savnet fornøden Bemyndigelse, og for at have bevidnet, at en Persons Angivende om, hvilke Klædningsstykker der vare brændte for ham, var begrundet i Sandhed, skjønt Tiltalte ikke vidste det men blot stolede paa hans Opgivende, da det ikke var oplyst, at dette var usandt. Bemeldte Tiltalte ligeledes frifunden med Henhyn til Sigteisen for svigagtigt Forhold ved Underskriften af 2de Lagationsmænds Navne under en efter en Ildbrand foretagen Burberingsforretning 76.
- En Tiltalt anseet efter Straffelovens § 270 for uden Beklommenes Vidende og Villie at have udsærdiget 3 med deres Navne underskrevne Attester om, at han havde havt Arbejde hos dem, ved hvilke Attesters Foreviisning han erholdt Arbejde 150.
- Straf anvendt efter Straffelovens § 270 cfr. tildeels § 271 for falske Paategninger i en Skudsmaalsbog 621.
- En Tiltalt, der havde forfalsket et til ham og en anden Person udsærdiget Document ved i samme at underprille dennes Navn og forandre Tegnet „&“ mellem dette og sit eget Navn til „eller“, hvorved han tilfugtede

- at give det paagjældende Document et saabant Indhold, at det hjemlede ham alene Ret til det i samme ansørte Salarium, anseet efter Straffelovens § 274 2det Led cfr. § 268 341.
- Straf anvendt efter Straffelovens § 275 cfr. § 268 paa en Tiltalt, der i den Hensigt at bedrage havde udsærbiget en med opdigtede Navne paa Udsæder og Bitterlighedvidner forsynet Obligation og givet denne til Sikkerhed for Betalingen af en Frakke 150.
- En Tiltalt, der for at erholde nogle Varer udløvere paa Credit hos en Kjøbmand havde skrevet et med en opdigtet Persons Navn undertegnet Beviis for, at Varerne skulde blive betalte, og ved Hjælp af dette erhøldt disse udløvere, dømt efter Straffelovens § 275 cfr. § 270. . 150.
- En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 278 sidste Punctum cfr. § 277 2det Stykke for at have solgt Fjer, som vare indpakkede paa en saadan Maade, at Kjøberne let kunde blive stufferede, idet de Fjer, der vare lagte øverst og nederst i Pakkerne, tilspindelende vare af en bedre Beskaffenhed end de, der vare fyldte i Midten af Pakkerne, hvorhos det ved Rensningen udfilte Smuds og Affald atter af ham var blandet mellem Fjerene 155.
- Falskmønteri.**
- En Tiltalt, hos hvem der var fundet forskjellige Afstøbninger af Mønter, som deels vare aldeles mislykkede deels ikke kunde ansees fuldsørte, frijunden, da det ikke kunde antages godgjort, at det havde været hans Hensigt at udgive Mønterne, hvilke efter hans Angivende kun vare forsærbige for Morstak, ligesom det heller ikke var oplyst, at han nogen sinde havde forsøgt at udgive dem 1 (7—8).
- Straf anvendt efter Straffelovens § 264 paa en Tiltalt, der havde støbt falske Mønter, idet det ialfald under Arbejds Gang havde været hans Hensigt at udgive dem 609.
- Fogedforretning.**
- I en Sag, under hvilken der var Spørgsmaal om Execution i en i Finanzministeriet ansat Assistent's Gage, antaget, at de i Placat 27de Juni 1781 brugte Ord „de kongelige Betjente“ ikke blot sigte til de med umiddelbar kongelig Udnævnelse forsynede Statsembedsmænd, men tillige omfattede andre i den kongelige Tjeneste ansatte og af Staten lønnebe Embeds- eller Bestillingsmænd, og som Følge deraf det i bemelte Bestillingsmands Gage decreterede Udlæg ophævet 260.
- Antaget, at den Omstændighed, at en Leier, efterat det ved en Fogedkjendelse var afgjort, at han efter Eierens Requisition skulde udsættes af det leiede Locale, benyttede en ham indrømmet Frist af 24 Timer til at forlade Boligen og saaledes undgik at blive udsat af Fogden, ikke kunde medføre, at Forretningen ikke skulde kunne betragtes som en Udsættelsesforretning 325.
- Antaget, at Foretagelsen af en Fogedforretning, ved hvilken Eieren af

Pag.

en Gaard begjærede Forpagteren af samme udfat af dens Besiddelse paa Grund af forskjellige, af ham formeentlig ubviste Misligholdelser af Forpagtningscontracten, rettelig af Fogden var gjort afhængig af en Forhøielse af den af Requirenten oprindeligt stillede Sikkerhed 577.

Forstrandsret.

Finderne af et Stykke Nav, der var fundet paa et Sted, hvor Staten har Forstrandsret, kjendte berettigede til Udbetaling af det for Navstykket indkomne Bøst, da der hverken i Lovgivningen eller i sædvansmæssig Ret fandtes tilstrækkelig Hjemmel til at behandle Nav efter Forfristerne om Brag, og Staten heller ikke ifølge nogen anden Adkomst kunde ansees berettiget til at tilægge sig Navstykket 84.

Fosterfordrivelse.

Et Fruentimmer, der var tiltalt for Fosterfordrivelse, og 2de for Medvirkning dertil actionerede Personer ansøgte efter Straffelovens § 193 sammenholdt med § 46, da det maatte antages, at de anvendte Midler ikke havde haft nogen Indflydelse paa Fødselen eller Fosterets Udvikling 408.

Ende for Deelagtighed i Fosterfordrivelse sigtede Tiltalte frifundne af Mangel paa Beviis 515.

Straf anvendt efter Straffelovens § 193 sammenholdt med § 49 cfr. § 48 og med § 52 sidste Led 515.

Fragt.

I et Tilfælde, hvor der om en i Stettin indskibet Ladning Kartofler var oprettet et Certeparti mellem Skipperen og Afladerens Commissionair i Aalborg, hvilken Ladning en i sidstnævnte By bosat Mand havde kjøbt „frit leveret i Aalborg“, antaget, at denne, der, da han præsenterede et Exemplar af Connossementet, erholdt hele Ladningen ubleveret, udenat Skipperen, der tidligere havde modtaget et Forstud paa Fragten, før eller ved Ubløsningen afkrævede ham den tilbagestaaende Deel af Fragten eller med Hensyn til samme tog noget Forbehold mod ham, var pligtig at betale Restbeløbet af Fragten 228.

Antaget, at Modtageren af fornævnte Ladning, som ikke havde ført noget directe Beviis for, hvor meget denne, der var modtagen af ham ved hans egne Folk, ved Ubløsningen havde udgjort, maatte være pligtig at udrede Fragten for hele det Quantum, som Certepartiet og Connossementet angav, da det ikke ved de af ham tilveiebragte Oplysninger kunde ansees tilstrækkeligt beviist, at det befragtede Skib havde været ube af Stand til overhovedet at indtage en Ladning af den i Connossementet angivne Størrelse 228.

Fuldmagt.

Antaget, at den af en af et engelsk Firma, der havde overtaget de jydskt Jernbanearbejder, ansat Districtsingenieur fremsatte Indsigelse mod at være rette Sagvolder i en mod ham som Befuldmægtiget for be-

melbte Firma til Betaling af forskjellige, ved de nævnte Arbejder for-
 anledige Udgifter anlagt Sag maatte gives Medhold, da han ikke
 havde nogen udtrykkelig Bemyndigelse til som Fuldmægtig for Fir-
 maet at modtage Søgemaal angaaende det omhandlede Mellemværende,
 og der ikke fandtes at kunne tillægges hans Stilling en saadan Be-
 tydning, at den siltiende skulde kunne medføre saadan Bemyndigelse 579.

Gjentagelse (af Forbrydelse).

En Tiltalt, der efter opnaaet criminel Lavalder bl. A. ved fleevigtte
 Domme havde været anseet for 1ste, 2den og 3die Gang begaaet
 Tyveri med Straffe, der overstige Minimum af Straffene efter den
 for Kongeriget da gjældende Lovgivning for 1ste, 2den og 3die Gang
 begaaet Hæleri, antagen derefter ved en dansk Domstol for et ham da
 overbeviist Hæleri rettelig dømt som for denne Forbrydelse 4de Gang
 begaaet. 142.

En i Tyveri skylbig Tiltalt, der tidligere havde været dømt for denne
 Forbrydelse 1ste og 2den Gang begaaet, sidste Gang i en mod hende
 for et i Sønderborg i Aaret 1870 forøvet Tyveri efter Justits-
 ministeriets Resolution i Henhold til Straffelovens § 6 anlagt Sag,
 dømt for 3die Gang begaaet Tyveri 618.

Et lignende Tilfælde see p. 664.

Gjæld.

En Factor ved et Handelsetablisement tilpligtet at betale sine Principaler
 en Underballance i hans Regnskab, for hvilken han i den Skrivelse,
 hvormed Regnskabet oversendes, havde erkjendt at maatte staae dem
 til Ansvar, da det ikke under Sagen var paaviist, at der i Regnskabet
 var indløbet saadanne Feil, at Underballancen som Følge heraf i det
 Hele eller for en Deel maatte bortfalde, og da det ikke kunde antages,
 at Principalerne ved de af dem i den Svarskrivelse, hvori de under-
 rettede ham om, at de havde opdaget en Feil i hans Faveur, som de
 regnede ham tilgode, benyttede Udtalelser om, at det referende Beløb
 ved en Revision fra deres Side rimeligviis og forhaabentlig vilde
 saa nær forvinde, havde paataget sig nogen Forpligtelse, hvoraf
 deres Ret til at forlange Dækning af Deficitet skulde være afhængig 200.

En Mand, der af den islandske Justitsklasse var jagt til at betale
 Beløbet af et en Anden af bemeldte Kasse ydet Laan i Henhold til
 et af ham udstedt Document, hvorved han havde givet Laantageren
 Tilladelse til at forhæfte hans Eiendomsjord for et Laan af saadan
 Størrelse som det denne forsvakte, frifunden, da den ovennævnte
 Tilladelse ikke var bleven benyttet, navnlig ikke til Silkring af be-
 meldte Gjæld, og Indskavnte saaledes ikke ved senere at bortstjæbe
 sin Eiendomsjord havde kræntet nogen Justitsklassen i Kraft af foran-
 førte Document tilkommende Panteret, ligesom han heller ikke kunde

Pag.

- antages ved Afhændelsen at have paadraget sig personligt Ansvar for Gjælden ligeoverfor Justitskassen 439.
- Pittegods (ulovlig Omgang med).**
- En Tiltalt, der gjentagne Gange havde vægret sig ved at udsæbere en en Anden tilhørende Andrik, der var kommen tilføbende, udenat hun vidste af den at sige, førend den første Gang blev esterspurgt, ved hvilken Leilighed hun først fattede Tanken om at tilegne sig den, dømt efter Straffelovens § 248 171.
- En Person, der var tiltalt for ulovlig Omgang med Pittegods med Hensyn til et af ham fundet, ikke opløst Par Håndster, frifunden, da Håndsterne vare erklærede for værbilse 190.
- En vestindisk Tiltalt dømt efter Forordningen af 11te April 1840 § 58 med Hensyn til en Træplade, som han efter sin Forklaring havde fundet udenfor Eierindens Gaard, medens denne havde formeent, at den maatte være bortstjaalen fra Gaarden samtidigt med nogle Høns, med Hensyn til hvilke Tiltalte efter sin egen Tilstaaelse havde gjort sig skyldig i Indbrudstyveri 257.
- En islandsk Tiltalt, der havde slagtet og benyttet et Lam, som hans Tjenestebørg havde bragt til hans Hjem, dømt efter den islandske Straffelovs § 250. En Medtalt dømt efter bemeldte § cfr. § 56 626.
- Straf fremdeles idømt for ulovlig Omgang med Pittegods . 322, 511, 570.
- Hæleri.**
- 3 et Tilfælde, hvor en Tiltalt i 1863 havde affjøbt en senere afdød Person noget Lærreb, som han antog, at denne var kommen til paa ulovlig Maade, særskilt Straf for Hæleri ikke idømt, da den Straf, han herfor kunde være ifalden, maatte ialfald anses absorberet ved en ham i Aaret 1866 idømt Tyvstraf 1 (7).
- Nogle for Meddeeltighed i Tyveri Tiltalte, der hos Besætningen paa et paa Helsingørs Red liggende Skib havde tilbyttet sig en Deel Hør, frifundne, da det ikke anfaaes bevist, at de Tiltalte havde indseet eller formodet, at Hørrn var stjaalen af Besætningen 13.
- Flere for Hæleri Tiltalte frifundne, da deres Forklaringer om, at de ikke havde vidst eller formodet, at de af dem modtagne Gjenstande vare stjaalne, ikke fandtes at kunne forlastes 233.
- En Tiltalt frifunden af Mangel af Beviis for, at han havde haft Mistante om, at de af ham kjøbt Gjenstande vare stjaalne 442.
- Straf anvendt efter den islandske Straffelovs § 240. 626.
- Evende Tiltalte dømt for attenteret Hæleri efter Straffelovens § 238 cfr. § 46 for af en Medtalt at have kjøbt forfjellige Gjenstande, uanfæet at de havde Formodning om, at disse vare stjaalne, da der ikke forelaa Beviis for, at Gjenstandene virkelig vare erhvervede ved Tyveri 662.
- Straf for Hæleri fremdeles idømt . . . 25, 142, 190, 233, 347, 362, 369, 403, 414, 415, 499, 613.

Hævd.

Pag.

Antaget, at den Omstændighed, at enhver Eier af en Eiendom, paa hvilken der ved et ældre Skjøde antoges lagt en vedvarende aarlig Kornpræstation, eo ipso har været personlig Debitor for denne Hæftelse fra den Tid, han er bleven Eier, maatte ubelukke en Hævdelse af Frihed for denne Ydelse efter L. 5—5—1	310
Antaget, at der under en i 1864 anlagt Sag angaaende Udbredelsen af en aarlig Kornpræstation ikke kunde være Kvendelse for Alderstids-hævd, da det ikke blot ikke var oplyst, at bemeldte Afgift ikke var erlagt før 1828, men det endog var gjort sandsynligt, at det Mobsatte havde været Tilfældet	310.
I et Tilfælde, hvor der maatte anses at tilkomme en Grundeier Ret til Passage over en Andens Eiendom, antaget, at herfra maatte undtages Ret til Kjørsel med Heste og Vogn, da der for sidstnævnte Eiendom var bundet Hævd paa en Tilstand, som umuliggjorde en sliq Benyttelse af Passagen	651.
Paaastande om ved Hævd eller Alderstids-hævd at have erhvervet Ret til at istandsætte en Dæmning for et Vandløb og afbenytte det opstemmede Vand forfastebe	679.

Indiciebeviis.

To Tiltalte dømt for Meneed efter Indicier	124.
To Tiltalte dømt for Hæleri efter Indicier	233.
En Tiltalt dømt for Indbrudstyveri efter Indicier	249.
En Tiltalt dømt for Tyveri efter Indicier	264, 302.
En Tiltalt dømt for Tyveri af Virkeriis efter Indicier	369.
En Tiltalt dømt for simpelt Tyveri og Indbrudstyveri efter Indicier, navnlig Medtiltaltes Forklaringer og Tilstaaelser	442.
En Tiltalt dømt for Vold efter Indicier	507.
En Tiltalt dømt for Deelagtighed i Fostersfordrivelse og Assurancevig efter Indicier	515.
En Tiltalt dømt for Bedrageri efter Indicier	547.
En Tiltalt dømt for attenteret Indbrudstyveri efter Indicier	674.

Indirecte Tyvs- og Hælderbeviis.

En Tiltalt frifunden, da Betingelserne for Anvendelsen af Lovens 6—17—10 og 11 cfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6 ikke antoges fuldstændigt at være tilfælde	1 (8).
En Tiltalt frifunden med Hensyn til den ujhjemlede Besiddelse af en Lysestige, da de Ægtefæller, der havde tilhjemlet sig den, ikke havde tilveiebragt fuldt Beviis for deres tidligere Besiddelse af den	347.
Antaget, at en Tiltalt ikke kunde sælbes ved det i Lovens 6—17—10 og 11 hjemlede Beviis, da det fandtes betænkeligt at tillægge den aflagte Tilhjemlingseed fuld Gyldighed	630.
Straf idømt for Tyveri	25, 442.
Straf idømt for Hæleri	25, 142, 190, 347, 415.

Indqvartering.

Antaget, at Staden Kjøbenhavn er pligtig at modtage extraordinair Indqvartering efter de herom gjældende Regler men skal være fri for Naturalindqvartering, saalænge Kasernerne ikke ere fuldt benyttede som Qvarter for det tjenstgjørende Mandskab, hvorfor den Deel af Indqvarteringen, der i Aaret 1864 havde været paalagt Byen som Følge af, at en Deel af Kasernerne istedetfor at anvendes paa sædvanlig Maade havde været benyttet til Lazarethet for Armeeens Syge og Saarede, var at ansee s'om en Forøgelse af Indqvarteringsbyrden, for hvilken fuld Godtgjørelse maatte tilkomme Byen 326.

Interessentfab.

Antaget at følge af en corresponderende Meders Stilling, at han, hvor ikke Andet særligt var oplyst, ved den af ham hos et Handelshuus begjærte Reparation af et Skib handlede paa Medrebernes Vegne og paadrog dem Forpligtelse til at ubrede de paa deres Skibsparter faldende Andele af Reparationsudgifterne, og at denne deres Forpligtelse ikke kunde være bortfalden ved, at Handelskhuset uden at lade dem vide, at det vedblivende eventuelt vilde holde sig til dem for deres Dvotaparter, havde indrømmet den corresponderende Meder en længere Credit end den almindelige 158.

Kjøb og Salg.

I et Tilfælde, hvor der til en Handel om et Parti Smør var knyttet den Betingelse, at Kjøberen til en bestemt Tid skulde afhente og constant betale den Deel af Partiet, som Sælgeren havde i Behold, denne antagen berettiget til, da Kjøberen ikke indsendt sig til den fastsatte Tid, strax at erklære Handelen for hævet, udenat han ansaaes pligtig til forinden at opfordre Kjøberen til at afhente Smørret . . . 39.

En Mand, der af et engelsk Handelshuus havde kjøbt et Parti Kul, som skulde leveres inden en vis opgiven Tid, hvorhos det tillige for, hvad der af det omcontraherede Parti ikke blev modtaget inden den nævnte Tid, tilstodes Kjøberen en yderligere Modtagelsestid af 3 Maaneber, og som efter denne Tids Ubløb havde modtaget en Ladning, hvilken i Forbindelse med en tidligere modtagne Ladning imidlertid ikke udgjorde det hele i Contracten nævnte Parti, anset berettiget til — efterat han af Sælgeren havde modtaget en Meddelelse om, at de havde faaet Kulmineeierne til at gjøre ham en nærmere opgiven Indrømmelse i Prisen paa den hele Contract, „saaledes at Kjøberen faaer denne Godtgjørelse paa den sidste Ladning eller, dersom samme ikke modtages inden den bestemte Tid, da ved Betalingen til den Tid af det resterende Qvantum, til hvis Modtagelse Kjøberen har det paafølgende Qvartal“ — ved Afregningen af Betalingen for den sidst modtagne Ladning at beregne sig tilgode det ommeldte Afslag i Prisen for det hele ham leverede Kulparti 274.

Antaget, at der ikke var tilveiebragt Bewiis for, at der under en i en Hotel-Gjæstestue mellem Parterne tilfældig forefalden Samtale var afsluttet en endelig Handel om Levering af 6 Actier à 100 Rd. til en Priis af 50 Rd. Stykket 636.

Landbøfsen.

En Fæster, der havde bortført første Deelen af Materialierne af Bygningerne til en ham tilhørende Selveiergaard og derefter ubleiet de tilbagestaaende Bygninger, men selv drevet Gaardens Jorder fra den af ham sættede Mølle, hvor Folkehøld og Besætninger for begge Eiendomme vare samlede, anseet med en aarlig Musct i Henshold til Frdn. 6te Juni 1769 § 5 cfr. Placat 7de Juni 1806 fra den Dag at regne, der af Amtet var foreskrevet ham som den Termin, inden hvilken han vilde have at forsyne Gaarden med Bygninger, Besætning og Beboere, indtil dette Paalæg var efterkommet, idet den omhandlede Behandling af Gaarden ikke kunde ansees hjemlet ved kongelig Resolution 2den Marts 1796 70

Livsforsikkring.

Antaget, at en Mand, der havde begjært sit Liv forsikret i et udenlandst Livsforsikringselskab og i Andragendet forpligtet sig til at betale det første Aars Præmie, saasnart Andragendet var bevilget, samt udstedt et Bewiis, der gik ud paa, at han paa Anforbring og ved Præsentation af sin Forsikringspolice vilde have at betale til Selskabet eller Ordre den aarlige Forsikringspræmie med Police og Stempel, var pligtig at betale dette Beløb, da Policen, der var bleven udsærdiget i Henshold til en af den Forsikredes Hunskege udstedt Attest om hans Sundhedsstilstand, var bleven ham præsenteret, idet han hverken efter Selskabets Vedtægter eller Forholdets Natur antoges at kunne fordræ, at Selskabet, naar det vilde forsikre hans Liv, skulde lade ham undersøge af dets egen Læge, og det var en Selvsølge, at Selskabet ved uden at have ladet saadan Undersøgelse foretage at meddele ham Forsikringspolice maatte have affaaeret sig fra af denne Grund at gjøre Indsigelse mod sammes Gyldighed 657.

Lottospil.

Antaget, at den af en Tiltalt foranstaltede Fælbydelse og Afhændelse af Præmieobligationer, der udtrækkes med Gevinster, kun var en Form, hvorunder Fælbydelse og Salg af Netten til at deeltage i Gevinstfordelingen fandt Sted, og Tiltalte derfor dømt efter Lov 6te Marts 1869 § 4 181.

Løbsagtighed.

En Værtshuusholder og hans Hustru dømte efter Straffelovens § 182 2det og 3die Led for imod et Førstnævnte givet Polititilhold at have haft Opvartningspiger i deres Huus, som med de Tiltaltes Vidende

- løbe sig bruge til Utugt for Betaling, hvorved de Tilstalte havde gjort sig Fordeel ialfald ved Forøgelse af Søgningen til Værtshuset . . . 61.
- Straf idømt efter Straffelovens § 174 435.
- Løsgængeri.**
- En Tilstalt dømt efter Lov 3die Marts 1860, § 1 for Overtrædelse af et hende givet Polititilhold blandt Andet om inden 6 Timer efter hendes Ankomst her til Staden at melde sig til Politiet . . . 227, 427.
- Straf for Løsgængeri fremdeles idømt . . 9, 16, 18, 20, 21, 63, 110, 147, 175, 264, 346, 347, 349, 364, 377, 406, 514, 562, 573, 582, 612, 632, 661, 668.
- Antaget, at en Tilstalt, der havde benyttet en hende af hendes Huusbond givne Reisetilladelse til at blive borte fra Tjenesten i 19 Dage, uden at hun dog i denne Tid kunde anses at have ført noget omstreifende Liv, ikke kunde dømmes for Løsgængeri 470.
- Meeneed og dermed beslægtede Forbrydelser.**
- En Tilstalt, der i en mod en Medtilstalt for uberettiget Næringsbrug anlagt Sag havde afgivet falsk Forklaring for Retten, frifunden, da hans Forklaring om, at de betragtede sig som begge deelagtige i det ulovlige Næringsbrug, og at han derfor ansaae det at være i sin Interesse at skjule Sandheden for Retten, ikke fandtes at kunne fortales. — Den Medtilstalte, der havde talt med fornævnte Tilstalte om, at denne for Retten maatte forklare overeensstemmende med en af ham tidligere afgiven falsk Forklaring, frifunden for Deelagtighed i ovenangførte Forbrydelse 10.
- Frifindelse tillagt en for falsk Forklaring for Retten Tilstalt 76.
- En Person, der var tiltalt for til Brug under en Retsdag at have afgivet en falsk skriftlig Erklæring, og 2 for Deelagtighed heri sigtede Medtilstalte frifundne 106.
- En for Meddeelagtighed i Meeneed Tilstalt frifunden af Mangel paa Beviis 124.
- En Tilstalt, der var sigtet for at have afgivet urigtig Forklaring for Retten, frifunden, da han maatte anses at have havt Føie til at antage, at Undersøgelsen, under hvilken han i længere Tid havde været arresteret, ogsaa var rettet imod ham 388.
- En for Forsøg paa Rjøb af falske Vidner sigtet Tilstalt frifunden af Mangel paa Beviis 515.
- Straf idømt 2 Tilstalte efter Straffelovens § 145 124.
- En Tilstalt, der af en Medtilstalt havde ladet sig overtale til for Retten at afgive en urigtig Forklaring om, at en af ham tidligere aflagt Eed paa, at den Medtilstalte havde udstødt Dwittering til en anden Mand for Modtagelsen af et Pengebeløb, var falsk, i det Diemed, at den Medtilstalte derved kunde blive sat istand til at faae en tidligere Dom omstødt, ved hvilken han blandt Andet paa Grund af den nævnte

	Pag.
<p> Ved ikke havde sat sin Paastand om Beløbets Betaling igjennem, dømt efter Straffelovens § 146 cfr. dog ogsaa § 252, sammenholdt med §§ 46 og 48. — Den Medtaltale dømt efter § 146 cfr. § 52 1ste Led </p>	578.
<p> Straf anvendt efter Straffelovens § 146 cfr. § 52 </p>	343.
<p> Straf anvendt efter Straffelovens § 146 cfr. § 52 sidste Led </p>	436.
<p> En Tiltalt, der havde afslagt falsk Vidneeed under en mod to andre Personer anlagt Politiretsdag, dømt efter Straffelovens § 147 2det Led jfr. § 145, da han selv havde deeltaget i den Sagtforseelse, som var Gjensstand for Politiretsdagen, og der var Grund til at antage, at han havde opfattet denne Sag, som om den tillige gjaldt ham selv </p>	634.
<p> En Tiltalt, der ved at afgive Vidneforklaring havde undladt at oplyse, at hans Udsagn om de factiske Forhold, hvorom han tilspurgtes, væsentligt vare grundede ikke paa hans egen personlige Erfaring men paa en Andens Meddelelser, som han ansaae for paalidelige, efter Omstændigbederne, navnlig fordi han ikke saaes under Afhøringen udtrykkeligt at være bleven spurgt om, hvorpaa hans Kundskab om det Omforklarede grundede sig, funden skyldig i et strafbart Forhold, der fandtes at kunne sættes ved Siden af det i Straffelovens § 148 omhandlede </p>	106.
<p>Næringsbrug (uberettiget).</p>	
<p> En Kjøbmand for ulovligen at have omsørt et Parti Fjer til Salg paa Landet anseet efter Forordningen af 13de Februar 1775 § 4 og Placat af 27de November 1839 § 1 </p>	433.
<p> En Kjøbmand paa Landet, der ved en i den Landsby, hvor han boede, afholdt Auction havde ladet sælge Manufacturvarer i Smaat, dømt efter Næringslovens § 75, da han, forsaavidt han som Kjøbmand var berettiget til Handel i Stort, ifølge bemeldte Lovs § 40 2det Led ikkun kunde være berettiget til at forauktionere sine Varer i samme Quantiteter, i hvilke det er tilladt Groshandlere at sælge, hvorimod Ret til Salg ved Auction i Smaat efter samme Paragraphs 1ste Led ikkun tilkommer de i en Kjøbstad Næringsberettigede </p>	565.
<p>Omgængelse mod Natren.</p>	
<p> Straf anvendt efter Straffelovens § 177 cfr. tildeels § 46 for unaturlig Omgængelse med Dreng </p>	484.
<p> Straf anvendt efter Straffelovens § 177 cfr. § 46 for Forsøg paa at pleie Omgang med Dyr </p>	561, 582.
<p>Omkostninger, Salairer m. m.</p>	
<p> Antaget, at et en Procurator ved Criminals og Politiretten som subsidair Defensor tillagt Salair maatte bortfalde som uhjemlet i Lovgivningen </p>	25, 61, 302.
<p> Antaget, at et Landfogden paa Færøerne som officiel Actor i en Justitsdag tillagt Salair maatte bortfalde som uhjemlet i Lovgivningen . . . </p>	136.

	Pag.
Salairer tillagte tvende for en Tiltalt beftilte Bidefenforer	190.
Antaget, at et en Defenfor af Dverretten tilkjendt Salarium maatte borifalbe, da han under Sagen havde renunceret paa Salair	435.
En Tiltalt, der under en mod ham og tvende Medtiltakte anlagt Jufits- fag havde ladet møde for Dverretten ved en privat engageret Defen- for, tilpligtet in solidum med de Medtiltakte at udrede det den for disse beftilte Defenfor tilkjendte Salair	474.
Salairerne for Høfteret i en Jufitsfag befemte til 15 Rd.	674.
Pant.	
Antaget, at en Pantnaver, hvis Pantebrev, der gav ham Pant i en Eiendom med Axl og Afgrøde, ei var tinglæst ved Debtors personlige Bærning, fun havde Panteret i Axl og Afgrøde, forfaavidt denne udgjorde en integrerende Deel af den faste Eiendom, hvilket ikke antoges at kunne figes om den indhøfte Afgrøde	320.
Penfion.	
En Perfon, der den 1fte Auguft 1853 var bleven ansat fom Betjent i Kjøbenhavn's Politi og efter dettes Omordning var forbleven i det Tjeneste, indtil han den 1fte December 1868 affedigedes paa Grund af Svagelighed, kjendt berettiget til Penfion af Communens Kasse, da han ifølge Vedtægten af 30te December 1857 § 25 Nr. 2 for Politiet's Omordning havde Afgang til, naar han havde tilbragt 15 Aar i Communens Tjeneste fom Politibetjent, at erholde Penfion af Communens Kasse, og denue Afgang ikke antoges at være betagen ham ved Bestemmelserne i Regulativet af 12te Juni 1863 § 16 6te Stykke	86.
En Perfon, der i 1864 var bleven ansat fom Politibetjent og under en Patrouilletjeneste om Natten i Aaret 1868 faldt og brækkede det ene Been, hvorefter han, der antoges ikke længer behørigt at kunne røgte fin Tjeneste, affedigedes, i Henhold til fornævnte Regulativs § 16 5te Stykke kjendt berettiget til Penfion af Communens Kasse	89.
Antaget, at der ikke kunde tilkomme den forhenværende Bifkop over Als og Wers Penfion eller Bartpenge, da dette hans Embede ikke kunde figes at være indbraget i den Betydning, hvori dette Ord er taget i § 3 af Penfionsloven af 5te Januar 1851, da han, idet hans Entledigelse fra Bispeembedet for Wers Vedkommende havde været en nødvendig Følge af, at han ved at forblive i fit Embede fom Sognepræft paa Als var traadt i fremmed Tjeneste, ikke kunde ansees affediget af en ham utilregnelig Arfag, samt da hans Krav, forfaavidt hans Embede omfattede Als, maatte ansees at være den danske Stat vedkommende, idet denne Deel af hans Embedsdiſtrict nu hører under en fremmed Stat	137.
Politi.	
En Tiltalt, der efter af en Politibetjent at være opfordret til at forlade et	

- Danselocale erklærede sig uvillig hertil og, da Betjenten vilde føre ham ud af Localiet, satte sig til Modværge, dømt efter Straffelovens § 100 cfr. § 98. — Samme Tilstalt tillige dømt efter Straffelovens § 108 cfr. §§ 45 og 46 for Forsøg paa at befrie en Medtilstalt, medens denne af Politiet transporteredes til Raadhuset. 218.
- En Tilstalt, der, da en Person anholdtes af Politiet, søgte at forhindre dette ved at holde fast paa ham, dømt efter Straffelovens § 108 cfr. § 46 220.
- Antaget, at der mangler Hjemmel til at ansee Sorø Academi pligtigt til at deeltage i Reenhølbelsen af en af Sorø Kjøbstads Gader m. v. for nogle det tilhørende udenbyes Eienomme, der skøde umiddelbart op til Gaden 263.
- En Tilstalt, der havde ført i stærkt Trav med en stor Fragtvogn gennem en Kjøbstads Gader og ved højrøstet og støiende Udfærd samt ved at søge at undbringe sig Anholdelse bevirket Opsløb og Sammenstøimlen af Menneſter paa Gaden, straffet for Polituorden 568.

Presfens Brug.

- I et Tilfælde, hvor der paa et Blad ikke var anført Nogen under Benævnelsen „Udgiver“, hvorimod Bladets Redacteur var navngiven, antaget, at denne, om han end ikke maatte kunne betragtes som Forfatter, maatte fremfor Bogtrykkeren anses som den, der ikke blot i Virkeligheden havde foranstaltet Offentliggjørelsen af Bladet men ogsaa paa en tilstrækkeligt tydelig Maade betegnet sig som den juridisk Ansvarlige for dets Indhold 210.

Procedure.

- En af en Part for Høiefæret nedlagt Paastand om at tilkjendes Forhalingrenter, der ikke vare blevne ham tillagte ved Underrettsdommen, ikke tagen tilfølg, da han under Proceduren i 1ste Instants ikke be-
 limeligt havde gjort Forbring paa disse Renter, og da der ikke fandtes at kunne tillægges Modpartens Mangel paa speciel Indsigelse mod hans for Overretten herom fremsatte Forlangende videre Bøgt 200.
- En Part tilpligtet at betale et af Modparten for Udlæg til Stemples og Porto beregnet Beløb, da han kun havde imødegaaet dennes nærmere Forklaring om disse Udgifter med en almindelig og ubestemt Benægtelse, og bemeldte Udgifter derhos ikke skjønnes at være for høit beregnede 274.
- Antaget, at der intet Hensyn kunde tages til, at Parterne ved Slutningen af Proceduren for Høiefæret af en ifølge Lovens 1—6—19 for denne Ret indoulet Sag havde forenet sig om at begjære en anden Paakjendelse af Sagen end den, der hjemles ved den i Henhold til bemeldte Lovartikel stete Indskævning 577.

Proclama.

- Antaget, at der ikke kunde tillægges en i et fallit Dødsbo, i hvilket der

i sin Tid var udstedt Proclama, og som senere var blevet reasumeret paa Grund af en det tilfalden Arv, der skulde komme til Deling mellem vedkommende Creditorer, af Skifteforvalteren udstedt ny Indkaldelse til Creditorerne præclusiv Virkning. 278 (301).

Præscription.

Antaget, at der med Hensyn til en aarlig Kornpræstation, som maatte anses lagt paa en Eiendom som en vedvarende Byrde, kun kunde blive Spørgsmaal om Præscription efter Lovens 5—14—4 for de enkelte Præstationers Vedkommende 310.

Quakfaleri.

Straf anvendt efter Lov af 3die Marts 1854. 515.

Ran.

En ved Underretten efter Straffelovens § 237 dømt Tilstalt, der havde indfundet sig paa en Mandes Bopæl og i dennes Fraværelse under Foregivende af at have hans Tilladelse havde uagtet hans Rones Indsigelser taget et paa Væggen hængende Uhr, frifunden, da det fandtes betænkeligt at forkaste bemeldte hans Foregivende. 597.

Rente.

En Udlægshaver i et fallit Dødsbo anseet berettiget til at erholde Udlæg for 5 pCt. aarlig Rente af det Beløb, der paa Hovedskiftet var indeholdt af de til ham udlagte Gjenstandes Provenu som Bidrag til Skifteomkostninger o. dsl., og for hvilket han, efterat Boet paa Grund af en det senere tilfalden Arv var blevet reasumeret, ansaaes berettiget til at nyde forlobs Dækning fremfor de privilegerede Creditorer, da saadan Rente maatte antages betinget ved den til Grund for Fordringen liggende Forskrivning 278 (301).

Res Judicata.

I et Tilfælde, hvor det i et mellem en Stamhuusbesidder og en Fæstter indgaaet Forlig om det tilbagestaaende Hoveries Afsløning blandt Andet var vedtaget, at denne, forsaavidt hans Fæstebrev bestemte en større Erstatning end den ved Forliget fastsatte, ifkun vilde have at udrede det mindre Beløb, indtil det ved Høiesteretsdom blev afgjort, at den i Fæstebrevet bestemte Sum skulde staae ved Magt, antaget, at den i Forliget bebudede Afgjørelse af Høiesteret havde sundet Steb ved en i et lignende Tilfælde angaaende Erstatning for Hoveriets Afsløning paa et Baroni affagt Høiesteretsdom, og vedkommende Fæstter derfor tilpligtet at betale Forskjellen mellem de to Erstatningssummer 223.

En Dom, hvorved en af forskellige Creditorer i et Fallitbo fremsat Indsigelse mod, at en Creditor for sin Fordring erholdt Udlæg i Boet med Fortrinsret efter Lovens 5—14—37, blev forkastet, antagen ikke at have afgjort Noget om, hvilken Plads i Concursordenen der tilkom hine Creditorer, og altsaa ikke at kunne være til Hindrer for, at

dette Spørgsmaal senere toges under Paaktjendelse af Stiftesforvalteren i Boet 278 (291).

Retsanmærkning.

Antaget, at en Retsfriver, da der i Pantebogens Navneregister fandtes Oplysning om, at en Person, forinden han i sin Tid transporterede en til ham udstedt Panteobligation, havde udstedt et som Flebsføringscontract betegnet Document, maatte, da bemeldte Obligation begjæredes udslettet, være besejret til, uanset at den pantsatte Eiendoms Folium Intet oplyste om det ved fornævnte Document stiftede Forhold, at give Obligationen Retsanmærkning om, at den indtil videre skulde henstaae udslettet 117.

Rettens Pleie.

En Underdommer, der paa Grund af en Tilstalts Ophøvel under et Forhør havde tilbeelt denne nogle Slag paa Dret, mulcteret ifølge Straffelovens § 125 1.

Udtalt i en Høiesteretssdom, at en Underdommer vel under den paa-gældende Sag havde benyttet Varetægtsfængsel i et større Omfang, end det efter Sagens Omstændigheder kunde anses besejret, men at der dog ikke fandtes tilstrækkelig Grund til herfor at paalægge ham Ansvar 76.

En Udtalelse i en Overretssdom, som indeholdt en Misbilligelse af, at der ikke var oplyst nogen tilstrækkelig Grund til et Forhørs Henstaaen i 2 Maaneber, stabsæstet 672.

Misbilligelse udtalt af, at Viborg Landsoverret havde haft en Sag op-tagen til Dom i uforholdsmæssig lang Tid 700.

Røveri og Trusler.

Straf efter Straffelovens § 245 cfr. § 54 anvendt paa en Kone, der efter forudgaaet Aftale med sin Mand i det Niemed uden Betaling at faae noget hos en Marschandiser pantsat Løi tilbage havde ladet denne komme i Seng til sig, hvorefter Manden og 2 Medtilltalte, der med hendes Vidende havde holdt sig skjulte, kom frem og, idet de truede med at hente Politiet og formeente ham at forlade Stuen, af-tvang ham 50 Rd., og som tillige havde hørt sin Mand sige til de Medtilltalte, at de, hvis han foruden de pantsatte Ting fik nogle Penge, nok skulde faae lidt for deres Uleilighed. De 2 Medtilltalte ansæte efter § 245 cfr. § 47 168.

En for forsøgt Røveri sigtet Tiltalt frifunden af Mangel paa Beviis 442. Tvende Personer, der vare tiltalte henholdsvis for Pengeafpresning og for Deelagtighed i denne Forbrydelse, frifundne af Mangel paa Beviis 623.

Sameie.

Antaget, at Spørgsmaalet om Gyldigheden af et af den ene af 3 Søbfskænde, hvem nogle Eiendomme ved en testamentarisk Disposition vare tillagte i Sameie, udstedt Document, selv om det antoges at

Pag.

følge af Forfkrifterne i bemeldte Disposition, at Udfstebere, der ikke havde Livsarvinger, ikke kunde være uberettiget til at raade over sin Andeel ved en testamentarisk Bestemmelse, og fornævnte Document betragtedes som en saadan, først egnede sig til Afgjørelse ved Sam- eiets Dphør, naar den Længstlevende af de Paagjældende var afgaaet ved Døden 685.

Servitut.

Antaget, at der som Følge af den før Aaret 1733 bestaaende Tilstand samt ifølge Indholdet af en i det nævnte Aar udstedt Declaration maatte tilkomme en Grundeier Ret til Passage over en Andens Eiendom, undtagen forsaavidt angaaer Ret til Kjørsel med Heste og Bogn, hvilken Ret maatte ansees bortfalden derved, at der for sidst- nævnte Eiendom var vundet Hævd paa en Tilstand, som umuliggjorde en sliq Benyttelse af Passagen. 651.

En Mand kjendt pligtig at borttage 3 af ham udenfor Vinbuerne i en Andens Eiendom anbragte Skjærme og en for den ene Ende af denne Eiendom opført Indretning med Pæle og Tverlægger samt at sætte Eiendommen i den samme Stand, hvori den var, førend disse Skjærme og Indretningen anbragtes 694.

Skatter og Afgifter.

Antaget, at der for Tinglæsningen af en af Curator for Ballø Stift udstedt Declaration om, at 171 deri nævnte Arveafstere for Fremtiden havde at betale deres kongelige Skatter directe paa vedkommende Amtstue, rettelig var beregnet Gebyr efter Sportetreglementets § 71 som for Læsningen af 171 Declarationer, da Documentet maatte an- sees som en Samling af ligesaa mange forskellige Declarationer . . . 67.

En afstediget Officeer kjendt pligtig at erlægge Afgift til vedkommende Sogns Skole- og Fattigvæsen, forsaavidt hans Pension betræffer, da Bestemmelsen i Lov om Lønninger m. v. ved Hæren af 25de Juli 1867 § 26 om Dphævelse af de „visse Militaire“ hidtil indrømmede fritagelser med Hensyn til Erlæggelsen af communale Afgifter antoges at omfatte alle de Militaire, der havde Afgiftsfriheden, uden Hensyn til, om de vare tjenstgjørende eller pensionerede 251.

3 et Tilfælde, hvor Besiddelsen af et Stamhuus var tiltraadt paa Grund af, at Formanden havde tiltraadt Besiddelsen af et andet Stamhuus, og begge Stamhuse efter Ereccionen ikke maatte forenes paa een Haand, an- taget, at der vilde være at erlægge Arveafgift, da Erhvervelsen, uagtet den var foregaaet i den sidste Besidders levende Live, maatte ansees at grunde sig paa Arv og navnlig at være sleet i Kraft af den ved Stamhusets Ereccionsbrev og et samtidigt dermed oprettet Testament hjemlede Arveret 477.

Antaget, at Formues- og Leilighedsafkat ikke kunde paalignes en Spare-, Laane- og Discoutobank, da denne ikke kunde ansees i sit opsparede

- Overskud at have nogen særlig Formue, hvori Interessenterne ingen Andeel havde eller kunde faae 493.
- Antaget, at nogle Sognebeboere, der ved en Tiendeforening havde paa- taget sig at tilsvare Præstetiendeskatten efter Forordningen af 1ste Oc- tober 1802 og Forhøielsen efter Forordningen af 21de October 1803, maatte ansees pligtige at bære den Forøgelse af bemeldte Skat, som medførtes ved Lovgivningens senere Bestemmelser desangaaende, samt at denne Skat efter Forholdets Natur og Bestemmelserne i Forordningen af 24de Juni 1840 maatte indredes efter den nye Matricul 550.
- 3 et Tilfælde, hvor en hidtil fri Capital var testamenteret til et Penge- fideicommiss, hvis Besidderinde imidlertid døde, førend Testators Vo var sluttet og Arveudlæg i samme steet, hvorefter Capitalen ifølge Testamentet tilfaldt 2de andre Fideicommisser, antaget, at Forord- ningen af 12te September 1792 § 6 cfr. § 3 maatte medføre, at 4 pCt. Afgiften, der allerede eengang var bleven erlagt af Testators Vo, ikke atter kunde affordres den ene af sidstnævnte Fideicommissers Besiddere, men at denne var pligtig at betale $\frac{1}{2}$ pCt. Afgiften, da Forordningen af 8de Februar 1810 ikke har nogen til fornævnte Lovforskrift svarende Regel eller anden Bestemmelse, der kunde hjemle ham fritagelse for at erlægge denne Afgift 587.
- Skifte.**
- 3 et Fallitbo, hvor en Pantthaver og en Udlægshaver paa Grund af Mangel paa ubehæftede Midler havde maattet afgive en Deel af de dem tilkommende Beløb til Skifteomkostninger o. dsl., antaget, at de ved Voets Reassumption paa Grund af en det senere tilfalden Arv maatte være berettigede til for den saaledes afgivne Sum med Renter at nyde Dækning fremfor de privilegerede Fordringer, udenat deres Hensførelse under den chirographariske Gjæld, for hvilken efter Voets Tilstand intet Udlæg kunde gives, antoges at bære dem den dem for saavidt tilkommende Fortrinsret 278 (294).
- Antaget, at en Enke paa Skifte mellem hende og hendes afdøde Mand's Udarvinger maatte være berettiget til at erholde den Fælledsboet til- hørende faste Eiendom udlagt efter Burdering 501.
- Stadsfæstelsesdom 240.**
- Stiftelse.**
- Antaget, at der hverken i den almindelige Lovgivning eller i Fundatsen for Herlufsholms Skole og Opdragelsesanstalt habdes Hjemmel for en tidligere Directeurs Berettigelse til uden kongelig Approbation med forbindende Virkning for bemeldte Stiftelse at give en Person Løfte om, at en under Stiftelsen hørende Mølle ved eventuel Fæstledighed skulde blive ham tilfijødet som Arvesæsteeiendom 424.

Straf.

- 3 et Tilfælde, hvor en Tiltalt i 1863 havde afkjøbt en senere afbød Person noget Læreb, som han antog, at denne var kommen til paa en ulovlig Maade, særskilt Straf for Hæleri ikke idømt, da den Straf, han herfor kunde være ifalden, maatte ialfald ansees absorberet ved en ham i Aaret 1866 idømt Tyvstraf 1 (7).
- En Tiltalts Straf nedsat i Betragtning af hans langvarige Arrest 1, 76.
- En Tiltalt dømt til at behandles efter en de sædvanlige Villkaar indeholdende Løsladelsesresolution 233.
- 3 et Tilfælde, hvor en Tiltalt for uagtsom Brandstiftelse og 5te Gang begaaet Tyveri var idømt 10 Aars Tugthuusarbejde, bestemt, at 6 Maanedes af Straffetiden skulde bortfalde, naar Tiltalte udrede ham i Anledning af Brandstiftelsen ved Dommen paalagte Erstatningssummer 365.
- Tugthuusarbejde anvendt paa en 33aarig Tiltalt 375.
- 3 et Tilfælde, hvor en Tiltalt, efterat en Anden havde tilstaaet de fleste af de Kirkestyverier, for hvilke foruden flere andre Forbrydelser Førstnævnte ved en Overrettsdom var anset med 4 Aars Forbedringshuusarbejde, havde, som det maatte antages, sandfærdigen forklaret, at han ikke havde begaaet noget af de i fornævnte Dom ommeldte, af ham tidligere tilstaaede Kirkestyverier, hvorimod Tiltaltes af ham fastholdte Tilstaaelse med Hensyn til de øvrige Facta, for hvilke han var bleven dømt, var bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, statueret, at den af Tiltalte for sidstnævnte Forbrydelser og en af ham begaaet, under fornævnte Sag ikke oplyst Forbrydelse, for hvilke der ikke antoges at burde idømmes ham større Straf end den af ham ifølge bemeldte Dom allerede udstaaede, paadragne Straffskyld herved vilde være at ansee som affonet 582.
- Hensyn taget i Henhold til Straffelovens § 7 til en Tiltalt tidligere i Hertugdømmet Slesvig for den paagjældende Forbrydelse overgaaet Straf 664.
- Selvangivelse tagen i Betragtning som formildende Omstændighed i Henhold til Straffelovens § 60 sidste Led 669.
- En Tillægsstraf idømt en for Betleri Tiltalt, da denne Forseelse var forøvet, forinden en tidligere Dom, ved hvilken hun bl. A. tillige fandtes skyldig i Betleri, overgik hende 49.
- Tillægsstraf idømt efter Straffelovens § 64, ved hvis Fastsættelse tillige § 60 blev tagen i Betragtning 150.
- En Tillægsstraf i Henhold til Straffelovens § 64 idømt en Tiltalt, hvem flere Straffedomme vare overgaaede, efterat de paagjældende Forbrydelser vare begaaede, efter den Lovbestemmelse, som vilde være bleven anvendt, hvis de havde foreligget, da den første af disse Domme blev affagt 639.

- Pag.
- Liløgsstraf fremdeles idømt efter Straffelovens § 64. 398, 582.
- Liløgsstraf idømt efter den islandske Straffelovs § 65 626.
- Strandingstilfælde.**
- Fem Tilstalte ansete med Mulct til Amtets Fattigkasse efter Frdn. 28de December 1836 § 37 I for ikke at have gjort Anmeldelse til Strandfogden om, at et Skib var grundstødt, udenat den Omstændighed, at de efter Aftale gjorde Anmeldelse for Politimesteren, antoges at kunne frie dem for Straf 530.
- Stævning.**
- I en Politivetsdag, hvor det i Acten alene heed, at Tilstalte var stævnet til at møde den Dag, da den Amtsstrivelse, hvorved Tilstalte var beordret, blev fremlagt og Dommen affagt, udenat Stævningen med fornøden Forkyndelsespaategning var fremlagt, anseet ufornødent at anstille nærmere Undersøgelse om Stævningens Lovlighed, da Tilstalte til Overretten havde indgivet et Indlæg uden at anke over, at han ikke skulde have modtaget behørig Indvarsling 104.
- Testament.**
- Antaget, at den Omstændighed, at en Testator ved en Codicil i et Punct havde frasalbet og i et andet indskrænket den i et af ham oprettet, confirmeret Testament fastsatte Afvigelse fra den da gjældende almindelige Arvelovgivnings Regler, ikke kunde gjøre Confirmationen uvirksom, ogsaa forsaavidt Testamentet ikke var blevet forandret 610.
- Tilregnelighed.**
- Straffelovens § 39 anvendt paa Grund af ringe Aandsevner 72.
- Tilstaaelse.**
- En Tilstalts Forklaring om, at en af ham afgiven Tilstaaelse var fremkaldt ved slet Behandling i Arresten, i Genhold til L. 1—15—1 ikke tagen i Betragtning 1 (5).
- I et Tilfælde, hvor en Tilstalt, efterat en Anden havde tilstaaet at have begaaet forffjellige, af Førstnævnte tidligere tilstaaede og allerede paa kjendte Forbrydelser, havde tilbagekaldt sin Tilstaaelse, efter Omstændighederne antaget, at denne Tilbagekaldelse maatte tages tilfølgte 582.
- Tinglæsning,** see Statter og Afgifter p. 67.
- Toldsvig.**
- En paa St. Thomas bosat Rjebmand, der paa Toldkammeret havde angivet Værdien af et af ham fra Haiti modtaget Parti Kaffe for lavt, idet han bl. A. intet Hensyn havde taget til den der opkrævede Udsørjelsestold, anseet med Mulct efter Lov af 16de April 1862 § 22 cfr. § 28. 706.
- Transport.**
- En Enke, der i Genhold til en af hendes afbøde Mand udstedt saakaldet Transport paa en Panteobligation sagsøgte til at udbetale denne eller betale dens Paalydende, frifunden, da det ikke kunde antages, at den

omhandlede Obligation ved fornævnte Document, der i sig selv var ufuldstændigt, var bleven endelig affaaet ved en Overdragelse i levende Live, eller at Sagsøgeren havde erhvervet en contractmæssig Ret til saadan Overdragelse, samt da Documentets Udsteder ikke kunde antages ved dette paa en retsgyldig Maade at have skjænket Sagsøgeren Obligationen som en Gave efter Døden 542.

Tyende.

I et Tilfælde, hvor en Huusbond først den 3die Dag efter Tjenestens Tiltrædelse bemærkede en Tegemøstade, som en Tjenestepige havde paa- draget sig for Tjenestetidens Begyndelse, og der antoges at gjøre hende uskikket til at udføre det Arbejde, hun havde paataget sig, og da strax benyttede den ham efter Tyendelovens § 15 Nr. 6 tilkommende Ret, antaget, at denne Bestemmelse afgav tilstrækkelig Hjemmel til at frifinde Huusbonden under en mod ham af Sogneraadet til Refusion af det til Pigens Cuur og Pleie medgaaede Beløb anlagt Sag 268.

Tyveri.

En Tiltalt, der, sørend han stak Ild paa et Huus, som var beboet af ham og en Anden, der havde solgt Tiltalte sit Bohave med Forbehold at afbenytte det, saalænge han levede, fra Huset havde bortført forskellige Gjenstande, ikke anseet styldig i Tyveri, da Bortflyttelsen maatte forudsættes at være skeet i det Niemed at undbrage Gjenstandene fra Branden og derved befvige Assurancen, samt paa Grund af det nævnte mellem de Paagjældende bestaaende Contractforhold. Samme Tiltalte ikke dømt for ved den omhandlede Leilighed at have tilsejnet sig en Flaske med Extract og nogle Eg, da Forholdet fandtes at maatte henføres under Straffelovens § 235, og Tiltaltes Huusfælde ikke havde begjært det paatalt 1.

Frifindelse tillagt en for Tyveri Tiltalt 25, 190, 264, 442, 470, 598, 662.

En Tiltalt, der efter paa en Enkes Begne, da denne var indlagt paa et Hospital, at have affaaet hendes Leilighed og taget Nøglen til sig for at aflevere den til Huusværten, ved Hjælp af denne Nøgle havde skaffet sig Afgang til Leiligheden, og der tilvendt sig forskellige Gjenstande, dømt som Tyv 322.

En Tiltalt, der havde skaffet sig Afgang til en Stald ved med en giennem Aabningen i en ituslaaet Rude indbragt Stol at afløste den for Døren indvendigt paafatte Krog og der sjaalet en Ko, som han derpaa førte med sig ved Hjælp af et et andet Sted sjaalet Kæb af et Par Stikkings Værbi, dømt efter Straffelovens § 232, udenat det fandtes fornødent at afgjøre, hvilket af Sæns Led der maatte anvendes 365.

En Tiltalt, der havde tilvendt sig et Lagen fra en hende til Brug anvist Seng i et Gæstgiveri, hvor hun havde midlertidigt Ophold dagviis, saaledes at det dagligen fornødes ved Erlæggelsen af Be-

- Pag.
- talingen for een Nat men, naar saadan Betaling ubeblev, dermed var ophørt, dømt for Tyveri 375.
- Tilegnelsen af en Vaad, hvis Eier var Tiltalte bekendt, og som af Strømmen i en Na var dreven paa Land i en betydelig Afstand fra dens sædvanlige Piggepsads, betragtet som Tyveri 442.
- En Assistent ved en Jernbanestation dømt efter Straffelovens § 228 for at have ubtaget et Pengebeløb af en Reisetaske, der som forglemt af en Rejsende var sendt til bemeldte Station for derfra at ekspederes videre 489.
- En vestindisk Tiltalt, der fra det aabne Galleri under Tolbbodbygningen paa St. Thonas havde borttaget et af en Anden sammesteds henlagt Bundt Bananer, dømt efter Frdn. 11te April 1840 § 1 492.
- En Svinerøgter, der havde tilegnet sig en Deel af den ham til Svinenes Fodring leverede Føde, som efter at være udmaalt blev ham specielt betroet, dømt efter Straffelovens § 228 499.
- En Tiltalt, der havde malket en Andens paa Marken græssende Køer, dømt efter Straffelovens § 228 503.
- En vestindisk Tiltalt dømt efter Frdn. 11te April 1840 § 1 473.
- Straf anvendt efter den islandske Straffelovs § 230 og § 232 1ste Led 626.
- Straf for simpelt Tyveri fremdeles idømt . . . 12, 16, 20, 25, 27, 32, 38, 45, 74, 110, 146, 147, 149, 167, 171, 215, 217, 233, 239, 242, 248, 259, 264, 267, 302, 308, 334, 338, 340, 368, 398, 417, 426, 428, 442, 467, 468, 480, 481, 503, 511, 531, 570, 575, 582, 593, 596, 613, 618, 621, 632, 639, 645, 661, 664, 671, 672, 677, 678, 717.
- Forsøg paa Tyveri.
- En Tiltalt, der i den Hensigt at stjæle havde sat sig i Besiddelse af nogle for værbilse erklærede Gjenstande, dømt for Attentat paa Tyveri 16.
- Straf fremdeles anvendt for Forsøg paa Tyveri 442, 621.
- Dvægttyveri paa Marken.
- 2 islandske Tiltalte dømt for Faaretyveri efter Frdg. 11te April 1840 § 6 jfr. Frdg. 24de Januar 1838 § 4 Litra a 356.
- En islandsk Tiltalt fremdeles dømt for Faaretyveri 626.
- Straf for Dvægttyveri paa Marken fremdeles idømt 442.
- Kirkettyveri.
- En Tiltalt straffet for tildeels med Indbrud forbundne Tyverier i forskjellige Kirker, hvori derhos undertiden Kirkeblokken var bleven opbrudt og dens Indhold borttaget, samt for et med Indbrud forbundet Forsøg paa Tyveri i en Kirke 582.
- Posttyveri.
- En Tiltalt, der var ansat som Assistent ved en Jernbanestation, som tillige var Drevsamlingssted, men Intet havde med Postexpeditionen at gjøre,

- Pag.
- dømt efter Straffelovens § 229 Nr. 3 for paa Stationen at have tilvendt sig et Pengebøse, som fra et Postcontoir var sendt dertil for at udbetales en i sammes Nærhed boende Mand 489.
- Indbrudstyveri.
- En Tiltalt frifunden af Mangel paa Beviis 442.
- En Tiltalt, der havde skaffet sig Afgang til en aflaaet Leilighed, hvor han begik Tyveri, ved Hjælp af Nøglen til Døren, som han vidste, at Beboerinden pleiede at gemme paa Loftet over Døren ved at stille den igjennem en Loftsløse paa en saadan Maade, at Uveblommende ikke kunde see den, dømt efter Straffelovens § 229 Nr. 4. 147.
- En Tiltalt, der havde borttaget Brændsel af et Kjølberrum, til hvilket hun havde skaffet sig Afgang ved at aabne den for samme anbragte Hængelaas med en falsk Nøgle, dømt efter Straffelovens § 229 Nr. 4 1ste Led 277.
- En Tiltalt, der ved Hjælp af falsk Nøgle havde skaffet sig Afgang til en Noplagskjalder og der tilvendt sig Klaster med Δ , dømt efter Straffelovens § 229 Nr. 4 1ste Led 645.
- En bestindigt Tiltalt, der havde borttaget nogle Høns fra et Hønshegn i en Gaard, til hvilken han havde banet sig Afgang ved at stige over en Muur, dømt efter Fdbg. 11te April 1840 § 12 1ste Led 257.
- En islandst Tiltalt dømt for Indbrudstyveri 626.
- Straf for Indbrudstyveri fremdeles idømt . . 12, 105, 150, 153, 233, 249, 322, 442, 483, 582, 668.
- En Tiltalt, der i Hensigt til en mellem hende og en Medtalt truffen Aftale om, at hun skulde begaae Tyveri i en formeentlig ubeboet Leilighed og staffe sig Afgang dertil ved Hjælp af en falsk Nøgle, havde begivet sig ind i den paagjældende Eiendom, medhavende 2 Nøgler, men maatte opgive bemeldte Forsæt, da Beboerinden imidlertid var kommen hjem, anseet efter Straffelovens § 232 jfr. § 229 Nr. 4 1ste Led sammenholdt med § 46 322.
- Straf endvidere idømt for Forsøg paa Indbrudstyveri 44', 674.
- Tyveri af Børn.
- Straf anvendt efter Straffelovens § 233 399, 684.
- Tyveri efter Straffelovens § 234.
- Straf efter Straffelovens § 234 cfr. § 228 idømt en Tiltalt, der havde affaaet Tællejeppe i en Skov og bundet dem i Bunker, hvilke han derefter havde bragt til et andet Sted i Skoven, hvorfra han imidlertid ikke havde afhentet dem 431.
- Straf fremdeles idømt efter § 228 cfr. § 234 361, 369.
- Tyveri efter Straffelovens § 235.
- En Tiltalt, der var bleven antruffet i Besiddelse af en af hende i en Skov samlet Bunte nedfaldne Grene, og som af et Træ i Skoven havde nedbrudt en halvvisen Green, dømt efter Straffelovens § 235 19.

- En Skipper's Forhold ved at sætte sig i Besiddelse af nogle hans Nædere tilhørende Gjenstande, der beroede ved det Teglværk, hvorfra han soer, henført under Straffelovens § 235 122.
- En Tiltalt, der havde tilvendt sig 2 en Anden tilhørende Bøgegrene af samlet Værdi 16 fl, dømt efter Straffelovens § 235 567.
- Deelagtighed i Tyveri.
- En Tiltalt, der havde beholdt og forbrugt Brænde, som hun efter sin Forklaring havde modtaget af en Brændeskjærer fra den Plads i Gaarden, hvor det blev sauet og hugget, uagtet hun vidste, at Brændet tilhørte en Anden og blev bortgivet uden dennes Vidende og Villie, dømt efter Straffelovens § 228 cfr. § 51. 227.
- Straffelovens § 54 anvendt 442, 639.
- Evende Tiltalte, der, efterat den ene af dem havde stude et Dyr uden at vide, at det stod i en indhegnet Dyrehave, havde brudt Hul i Hegnet om denne og borttaget Dyret, dømte efter Straffelovens § 228 cfr. § 47 1ste Led. En Medtiltalt, som imidlertid havde holdt med den ene Tiltaltes Bogn paa Veien deels for at passe Hestene deels for at advare de Andre, om der skulde komme Nogen, dømt efter Straffelovens § 228 cfr. § 47 2det Led 474.
- Straf fremdeles idømt efter Straffelovens § 47 442.
- Tørveffjær.**
- I et Tilfælde, hvor en Gaardmand havde søgt 2 Parcellister til Straf og Erstatning, fordi de havde skaaret Tørv i en Deel af en forlængt af Fælledskabet ubstiftet, paa hans Jordlob beliggende Mose, disse frifundne, da Sagsøgeren ikke kunde ansees at have havt Besjælske til at paatale Saadant 393.
- En Tørveffjærret antagen godtgjort ved Afkomstdocumenter i Forbindelse med den i lang Tid stedsfundne Udøvelse af saadan Ret 556.
- Uagtsonhed.**
- En Mand, som var tiltalt for ved uagtson Omgang med et ladt Gevær at have foraarjaget, at der tilføiedes en Anden en Skabe paa det ene Die, hvorved Synet med dette blev denne berøvet, frifunden dog med Paalæg af Actionens Omkostninger 28.
- En Tiltalt, som for at bortstræmme Fugle havde affudt et med løst Krudt og med en Forklæbning af Faareulb ladet Gevær og derved bevirket, at der opkom Tib i et straaetekt Huus, dømt efter Straffelovens § 284 43.
- Udeblivesdomme 194, 195, 212, 529, 608.**
- Udførselsforbud.**
- En Tiltalt, der havde kjøbt 2 Heste, som han isølge den med Sælgerne truffne Aftale havde ladet disse levere til sig i en syd for Grændselinien beliggende fiesvigsk Kro, og som havde ladet en 3die af ham kjøbt Hest afhente hos Sælgeren og føre til bemælte Kro, dømt som Hovedmand efter foresøbig Lov af 27de Juli 1870 177.

Udlæggelse af Barnefader (urigtig).

Straf anvendt efter Straffelovens § 179 cfr. § 52 sidste Led for Forsøg paa at bevirke en falsk Udlæggelse af Barnefader 515.

Uteerligt Forhold.

En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 176 cfr. § 168 for at have tvunget et 16aarigt og et 12aarigt Pigebarn til at lade sig behandle af ham paa en uteerlig Maade 72.

En færsift Tiltalt, der paa en Steen, som laa i Søen 20 à 30 Alen fra Alfærvei, og som kunde sees baade fra Veien og fra de paa den anden Side af denne liggende Huse, havde, idet han vendte Nyggen mod Land, hvor en Deel Menneſter af begge Kjøen vare forsamlede, neknappet sine Beenklæder og blottet sin Bagdeel, dømt efter Straffelovens § 185 136.

Samme Tiltalte frifunden for Justitiens Tiltale, da det af ham ubviste Forhold ved i keruset Tilstand paa en offentlig Gade at forrette et naturligt Grinde efter samtlige foreliggende Omſtændigheder ikke fandtes at kunne henføres under Straffelovens § 185 eller overhovedet at egne sig til justitiel Forfølgning. 345.

Straf anvendt efter Straffelovens § 185 for uteerligt Forhold med nogle Dreuge 484.

Bandsløb.

Antaget, at der ikke tilkom en Godseier som Eier af en Vandmølle nogen Ret til uden en Gaardeiers Samtykke at udøve nogen Raadighed over en paa dennes Eiendom beliggende og ham tilhørende Dæmning, navnlig til at foretage de Iſtandsſættelser af samme, der vare Betingelse for, at Vandet fra et af Sidſtævante oprenset mindre Bandsløb ved Opſtemning kunde optages af Møllebækken, eller nogen anden ſelſtændig Kættighed over bemeldte Bandsløb eller det derfra kommende Vand, der kunde beſøje ham til at modsætte sig, at dette Vand, som ikke under de daværende Forhold kunde optages i Møllebækken, ved Foranſtaltninger fra Gaardeierens Side bortleedes fra hans Eiendom under Møllebækken. 679.

Bregel.

En Perſon dømt til at betale Beløbet af en af ham underſtrevet 3 Maaneders indenbys Bregel, udenat det kunde være af Betydning, om Breglen, der var dateret den 17de April 1869, først var underſtrevet i Begyndelsen af Juni ſ. A. 207.

Udfæderen af et „Bregel“ benævnt Document, hvorved han anmodede en anden i samme By boende Perſon om at betale et opgivet Beløb til ham ſelv eller Ordre, hvilket Document var blevet forſpnet med Accept og derefter endoſſeret, frifunden under en mod ham af Documentets Eier til Beløbets Betaling anlagt Bregelsſag, da det i Frdn. 31te Marts 1688 cfr. Frdn. 26de November 1731 indeholdte Forbud

	Pag.
mod indenbyes Bøgel af enhver Art antoges endnu at bestaae med Hensyn til saadanne trukne indenbyes Bøgel som det omhandlede Document, og da dette heller ikke henhørte til de i Frdn. 18de Mai 1825 omhandlede trasserede Bøgel	253.
Bold.	
1. Mod Embedsmænd osv.	
En Tiltalt for ved Bold og Trusel med Bold at have søgt at afholde en Politiasistent og en Sognefoged fra efter Politimesterens Ordre at afhente hende til Arresten, hvor hun skulde affone en hende idømt Fængselsstraf, dømt efter Straffelovens § 100 cfr. § 98	140.
En vestindisk Tiltalt dømt efter Lovgivningens Analogi for voldelig og truende Adfærd mod Politiet under Udførelsen af dets Embedspligter 186.	
En for Modstand mod og Angreb paa Politiet tiltalt Vestindianer dømt efter Frdn. 4de October 1833 § 16	197.
Straf anvendt efter Straffelovens § 100 cfr. § 98 for voldelig Adfærd mod en Politibetjent	218.
To Tiltalte, der havde slaet en Politibetjent med Stokke, og en 3dje Tiltalt, der med en Steen havde bibragt en Politibetjent et Slag i Baghovedet, dømt efter Straffelovens § 100 cfr. § 98	220.
Et Lem paa en Arbejdsanstalt for Bold imod en Inspecteur og en Opsynskaar sammesteds dømt efter Straffelovens § 100	307.
Et paa en Arbejdsanstalt indlagt Fattiglem under en i 1ste Instants som privat Politiretsag anlagt og efter hans Begjæring i Genhold til Placat 23de Mai 1840 § 2 appelleret Sag dømt efter Straffelovens § 200 for voldelig Adfærd mod Anstaltens Bestyrer	418.
2. Mod Private.	
En Tiltalt for Bold mod sin Fader dømt efter Straffelovens § 203 cfr. § 201	50.
Straf anvendt efter Straffelovens § 203 paa en Tiltalt, der ved et Slag med en Granstav havde tilføjet en Person et splintret Brud af Albuebenet, som Følge af hvilket der rimeligviis vilde hengaae længere Tid, inden Armen gjenvandt sin Førligthed	195.
3 Tiltalte dømt efter Straffelovens § 203 cfr. § 54	384.
En Tiltalt for Bold mod sin 87aarige Fader dømt efter Straffelovens § 203 samt til i Overensstemmelse med § 304 at have sin Arveret efter Faderen forbrudt	429.
En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 203 cfr. § 202 for Bold mod sin Hustru	563.
Straf fremdeles anvendt efter Straffelovens § 203	422, 507.
Boldtægt.	
Forsøg paa Boldtægt straffet efter Straffelovens § 168 cfr. § 46	34.
En Tiltalt for Forsøg paa Boldtægt mod 2 Fruentimmer straffet efter Straffelovens § 168 cfr. § 46	154.

Uteforførmelser.

- En Tiltalt, der, da en Politiasstent i Forening med Sognefogden indsendt sig hos hende for efter Politimesterens Ordre at afhente hende til Arresten, hvor hun skulde affone en hende idømt Fængselsstraf, havde overfaldet disse med fornærmelig Tiltale og ved en anden Leilighed udbiist et fornærmeligt Forhold mod en Stævningsmand, dømt efter Straffelovens § 101 140.
- En vestindisk Tiltalt dømt efter Lovgivningens Analogi for fornærmelig Ufsærd mod Politiet under Udsørelsen af dets Embedspligter 186.
- Et paa en Arbejdsanstalt indlagt Fattiglem under en i 1ste Instans som privat Politiretsfog anlagt og efter hans Begjæring i Henshold til Placat 23de Mai 1840 § 2 appelleret Sag dømt efter Straffelovens § 216 for paa Anstaltens Spiseværelse i Lemmernes Overværelse at have udfjældt Bestyreren og dennes Hustru samt udfagt, at Bestyrerens Faber sad i Tugthuset for Mord 418.
- En Mand, der i en Kjøbstads Avis havde ladet indrykke et for Byens forhenværende Communalbestyrelse fornærmeligt Inserat, dømt efter Straffelovens § 217 cfr. § 216, hvorhos de fornærmelige Uttringer mortificeredes 700.

Udelæggelse af fremmed Eiendom.

- En Tiltalt, der var sigtet for at have forøvet en omfattende Beskadigelse af et en Anden tilhørende ubeboet Huus, frifunden af Mangel paa Beviis 407.

Rettelse.

Side 3 Linie 19: Efter „med“ indskrives „Hensyn til“.

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N°. 1.

Den 17de Marts.

1871.

Første ordinaire Session.

Fredagen den 3die Marts.

Nr. 65.

Advocat Levin Jensen
contra

1) Niels Mathiasen, 2) Jens Mathiasen, 3) Truels Jørgensen og 4) Jens Peder Hansen Schou (Defensør for Nr. 1, 2 og 3 Hansen, for Nr. 4 Hindenburg), der tiltales Nr. 1 for Udskaafættelse og Assurancevig, Nr. 2, 3 og 4 for Meddeelagtighed heri samt Nr. 3 tillige for Hæleri og Nr. 4 for Falskmønteri eller Meddeelagtighed heri eller Attentat paa Falskmøntneri samt for Tyveri eller Hæleri.

Hirschholms Birkis Extraretsdom af 26de April 1870: „Arrestanterne 1) Niels Mathiasen, 2) Jens Mathiasen, 3) Truels Jørgensen og 4) Jens Peder Hansen Schou bør hensesættes til Forbedringhuusarbejde, den Første i 5 Aar, den Anden i 1 Aar, den Tredie i 18 Maanedre og den Fjerde i 3 Aar. Alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Wobschou, 12 Rd., og Salairer til Defensørerne, Procuratorerne Schmith og Langkilde, 10 Rd. til hver, samt Diæter til hver af dem efter Amtets nærmere Bestemmelse, udredes af Arrestanterne Niels Mathiasen og Jens Peder Hansen Schou in solidum, dog at Jens Mathiasen og Truels Jørgensen in solidum med dem heri deeltage hver med $\frac{1}{8}$. Brandforsikringen for Landbygningerne i Danmark forbeholdes Ret til Erstatning, hvis nogen

Brandskadeserstatning af dem skulde blive at udbetale. At efterkommes under Afmærk efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 11te Dec- tober 1870: „Arrestanterne Stomager Niels Mathiasen og Arbeids- mand Truels Jørgensen bør straffes med Forbedringshuusarbejde, den Første i 2 Aar og den Anden i 1 Aar. Arrestanterne Huus- mand Jens Mathiasen og Smed Jens Peder Hansen Schou bør straffes hver især med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretten til- kjendte Salairer, samt Salairerne til Actor og de 2de Defensorer for Overretten, Procuratorerne Heckscher, Herforth og Levison, 15 Rd. til Førstnævnte og 10 Rd. til hver af de 2 Sidstnævnte, udredes af Arrestanterne saaledes, at Arrestanten Jens Peder Hansen Schou alene tilsvares Salairerne til de for ham beskiftede Defensorer, medens de øvrige Omkostninger afholdes af Arrestanten Niels Mathiasen med $\frac{3}{4}$ — hvoraf in solidum med ham til- svares af de 3 andre Arrestanter hver $\frac{1}{3}$ — samt af Arrestanten Jens Peder Hansen Schou med $\frac{1}{4}$. Birkedommer Møller bør til Frederiksborg Amts Fattigkasse bøde 20 Rd. Den idømte Mulct at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige For- kyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afmærk efter Loven."

Høiesterets Dom.

For det af Niels Mathiasen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anseet efter Straffelovens § 281, navnlig sammes 2det Mbr. in fine, og § 259. Vel har Actor for Høiesteret paastaet ham endvidere anseet for Thyveri med Hensyn til en Deel fra Rasmus Pedersens Bopæl for Branden bortførte Gjenstande, og Høiesteret er ved fgl. Ordre af 7de f. M. bemyndiget til under nærværende Sag som 1ste In- stants tillige fra dette Synspunct at tage det ommeldte Forhold under Paafjendelse. Forfaavidt de foransførte Gjenstande imidlertid bestode i Sengklæder, Linned m. m., kan Tiltalte, naar henføres til Diemedet, hvori Bortflyttelsen maa forudsættes at være skeet, og det Contractsforhold, der bestod imellem ham og Rasmus Pedersen, ikke antages at have gjort sig skyldig i Thyveri, hvorimod hans Forhold

i saa Henseende maa henføres under den ovennævnte § 259; og forsaavidt han sammesteds har tilegnet sig en Flaske med Extract og nogle Æg, kunde dette Forhold ikkun henføres under Straffelovens § 235, og da Rasmus Pedersen ikke har begjært det paa-talt, vil Tiltalte ikke herfor kunne dømmes under nærværende Sag. Denne Tiltaltes Straf findes ved den indankede Dom passende bestemt til 2 Aars Forbedringshuusarbejde.

Det af Jens Mathiasen ubdviste Forhold findes at maatte henføres under Straffelovens § 259 cfr. § 55, og hans Straf vil, naar tillige Hensyn tages til samme Lovs § 58, kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Truels Jørgensens Forhold er ved Dommen rettelig henført under Straffelovens § 259, sammenholdt med § 48; men ibet sammes § 58 ogsaa maa komme denne Tiltalte tilgode, bliver hans Straf at bestemme til 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Da Betingelserne for Anvendelsen af Lovens 6—17—10 og 11 sammenholdt med Forordningen 8de September 1841 § 6 ikke findes fuldstændig tilstede med den hos Tiltalte Schou fundne Klædeskappe, som for en Deel Aar siden skal være frakommen dens Eier, vil der ikke under denne Deel af Sagen kunne paa-lægges ham noget Strafansvar. Iøvrigt billiger Høiesteret det i Dommen for hans Vedkommende antagne Resultat, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage.

I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen med den nedenfor anførte Forandring kunne stadfæstes. Ligeledes maa det have sit Forblivende ved den Underdommeren ikjendte Mulct, dog at samme, der idømmes efter Straffelovens § 125, bliver at tillægge Statskassen, hvorhos den fornødne subsidiaire Bestemmelse i Henhold til § 30 bliver at tilføie.

Thi kjendes for Ret:

Jens Mathiasen, Jens Peder Hansen Schou og Truels Jørgensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, de to Førstnævnte hver i 4 Gange 5 og Sidstnævnte i 6 Gange 5 Dage. Med Hensyn til den Niels Mathiasen idømte Straf og Actionens

Omkostninger samt den idømte Mulct bør Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, dog at Salarierne til de for Tiltalte Schou beskikkede Defensorer udredes paa samme Maade som Actionens øvrige Omkostninger, og at Mulcten tilfalder Statskassen, hvorhos 4 Dages simpelt Fængsel træder i sammes Steb, saafremt den ikke fuldt betales inden 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Advocaterne Levin- sen, Hansen og Hindenburg tillægges i Salarium for Høiesteret den Første 30 Rbd. og de tvende Sidstnævnte hver 20 Rbd., hvilke Salarier udredes af de Tiltalte paa samme Maade som de øvrige Omkostninger.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Hirschholm Birkis Extraret herfor Retten indankede Sag actioneres Arrestan- terne Skomager Niels Mathiasen, Huusmand Jens Mathiasen, Ar- beidsmand Truels Jørgensen og Smed Jens Peder Hansen Schou, den Første for Ildspaaføttelse og Assurancevig og de 3 andre for Deelagtig- hed heri samt Nr. 3 tillige for Hæleri og Nr. 4 for Falskmøntneri eller Med- deelagtighed heri eller Attentat derpaa samt for Tyveri eller Hæleri.

Ved Arrestanten Skomager Niels Mathiasens egen Tilståelse og det isvrigt Dplyste maa det ansees tilstrækkeligt godtgjort, at han den 27de Juni f. A. om Natten har sat Ild paa et ham tilhørende Huus paa Høslersørd Mark, der aldeles nedbrændte.

Det nævnte Huus, der laa isoleret og omtrent 5 à 600 Alen fra den nærmeste Gaard, var foruden af Arrestanten, der er ugift, alene beboet af Sko- mager Rasmus Pedersen, som efter Kjøbecontract havde solgt Arrestanten Huset saavel som sit Bohave med Forbehold af fri Bolig i Huset og Afbenyttelse af Bohavet, saalænge han levede. Arrestanten benyttede da en Tid, paa hvilken Rasmus Pedersen var fraværende i Hillerød, til at foretage Ildspaaføttelsen, idet han i denne Hensigt om Morgenen den 26de Juni først banede sig Ud- gang til den Deel af Huset, som Rasmus Pedersen beboede, og som i hans Fraværelse var aflaaet, ved at frabøje de Søm, hvormed et Bindue i Kjøf- lenet udvendig fra var fastgjort og derefter udtage Binduet, igjennem hvilket han steg ind i Kjøkkenet og aabnede Udgangsdøren. Sgjenneem denne Dør, som han kun havde tillukket uden at slaae den i Laas, gif han den følgende Nat atter ind i Rasmus Pedersens Leilighed, hvor han ved Hjælp af en Svoolstik stal Ild i Sengehalmen og tillige henlagde et Bundt Svoolstikker i

Salmen. Da han mærkede, at det begyndte at ulme under den Dyne, der laa ovenpaa Salmen, forlod han Leiligheden, smækkede Døren til efter sig og lagde sig tilfængs i sit eget Værelse, idet han dog noget efter atter stod op og gik udenfor, men da han igjennem Vinduet til Rasmus Pedersens Stue havde seet, at det brændte derinde, gik han atter ind i sin egen Stue, lagde sig tilfængs og lod, som om han sov, indtil Folk i Anledning af Ildbranden kom til og kaldte ham op. Om Bevæggrunden til denne Ildspaaføttelse har Arrestanten forklaret, at han allerede den foregaaende Vinter havde fattet den Tanke at forbedre sin mislige økonomiske Stilling ved at lade sit Bohave asurere og derefter afbrænde Huset samt tilvende sig Assurancejætte saavel for Bohavet som for Huset, hvilken Plan han ogsaa omtalte for de 3 Medtilltalte. Han lod derfor den 4de Juni s. A. sit Indbo, derunder indbefattet, hvad der var overladt Rasmus Pedersen, forsikre i Frederiksborg Amts Brandforsikkring for værlige Giendele, og for at opnaae en højere Assurancejætte lod han optage i Assurancejætte som sig tilhørende en Dyne og 2 Hovedpuder, der tilhørte hans medtilltalte Broder Jens Mathiasen, og et Par Lagener og en Uhrkæde, der tilhørte Arrestanten Schou. Assurancejætte blev derpaa ved Burberingsforretningen anfat til 442 Rd. 78 s, medens Huset i Landbygningernes almindelige Brandforsikkring tidligere var asureret for 320 Rd. Natten mellem den 25de og 26de Juni bragte han efter Aftale med Arrestanten Jens Mathiasen en Sæk med endel Gangklæder og nogle Lagener til dennes Huus i den Hensigt at andbrage disse Gjenstande fra Ildbranden, men besuagtet senere at angive dem som brændte for paa denne Maade at tilvende sig større Fordeel, og var det forsaavidt aftalt mellem de Paagældende, at Jens Mathiasen, naar der blev Spørgsmaal om disse Gjenstande, skulde udgive dem for sine, ligesom Niels Mathiasen for at hindre Gjenkjendelsen Dagen efter med Arrestanten Truels Jørgensens Hjælp atspillede eller affar Navnet paa nogle Skjorter, der fandtes i Sækken. En anden Sæk med nogle Sengklæder og Duge bragte Arrestanten Niels Mathiasen om Aftenen samme Dag til Arrestanten Schous Huus, hvorefter han tidligere havde bragt et Cylindruhr, som var indbefattet under Assurancejætte. Iøvrigt har Arrestanten tilstaaet, at det havde været hans Hensigt at bortbringe endnu flere Gjenstande fra Huset, men at han deri blev forhindret derved, at Arrestanten Truels Jørgensen, hvem han havde anmodet om at være sig behjælpelig, udeblev.

Denne af Arrestanten saaledes afgivne Tilstaaelse har han vel senere i det Hele fragaaet, idet han har paastuet, at den skal være fremkaldt ved den Behandling, han vil have været underkastet i Arresten, og navnlig ved slet Kost og daarlige Sengklæder, ligesom han har anset over, at han ifølge Dommerens Kjendelse er bleven belagt med en Spændelse i 20 Timer, og en anden Gang af Dommeren, medens han var under Forhør, i selve Retslokalet er tildeelt nogle Slag paa Dret. Ligesom imidlertid Arrestantens Klager over den ham overgaaende Behandling i Arresten ikke efter det Dølyste kunne anses befyndede, saaledes er der ei heller nogen Grund til at antage, at den ommeldte Spændelse — hvormed Underdommeren ifølge en ved Politiprotocolen den

21de September f. A. afgiven Kjendelse i Henhold til Arrestreglementets Litra B. § 12 og E. § 5 lod Arrestanten belægge paa Grund af gjentagen Ulybighed og Trods imod de ham givne Paalæg til Reenholdelse af hans Arrest i Forbindelse med ubdviist Vold imod Arrestforvareren — kan have bevæget Arrestanten til den af ham afgivne Tilstaaelse, med hvilken han først fremkom den 1ste October og senere Dage. Om det derhos end maa misbilliges, at Underdommeren paa Grund af Arrestantens upassende og trodsige Opførsel under et Forhør har tildeelt denne nogle Slag paa Dret, kan denne Begivenhed, der efter det Oplyste foresaldt den 27de Juli f. A., endmindre have influeret paa Arrestantens over 2 Maanedes herefter afgivne Tilstaaelse, som ogsaa i det Væsentlige stemmer med de øvrige under Sagen tilføiedebragte Oplysninger og navnlig de andre Medtillastes Forklaringer, og Arrestantens senere Tilbagelæbelse vil i Medfør af L. 1—15—1 saaledes ikke kunne tillægges nogen Betydning.

Arrestanten Huusmand Jens Mathiasen har tilstaaet, at hans Broder Niels Mathiasen i Løbet af Vinteren 1868—69 flere Gange har omtalt for ham, at han agtede at afbrænde sit Huus for derved at forbedre sin Stilling, og at han forinden vilde lade sit Vohave assurere. Det er derhos af denne Arrestant erkjendt, at Niels Mathiasen forinden Branden havde sagt til ham, at han vilde bringe noget Tøi hjem til ham, for at han, naar der blev Spørgsmaal om Tøiet, skulde erklære, at det tilhørte ham. Da han derfor, efterat Branden havde sundet Sted, af Arrestanten Truels Jørgensen blev underrettet om, at Niels Mathiasen Dagen iforveien havde bragt en Sæk med Tøi til Huset, sluttede han heraf, at dette af Broderen var unddraget fra Branden for at give det Udseende af, at det var mistet ved samme. Da han imidlertid ikke turde beholde Tøiet i Huset, bar han det i Forening med Arrestanten Truels Jørgensen bort og gjemte det i en Rugmark, hvor det forblev liggende i et Par Ager, efter hvilken Tid Begge ifølge Aftale med Arrestanten Schou førte det til dennes Huus. Ligeledes har Arrestanten Jens Mathiasen tilstaaet, at han efter Branden har skjult hos sig en af Broderens Dyrer, som tidligere var bragt til hans Huus, men han har forsaavidt angivet, at han ikke har tænkt over, at Assurancesforeningen derved vilde lide Tab, og at det kun var hans Agt at beholde Dyret som et Afdrag paa, hvad han havde tilgode hos Broderen. Derimod er det ikke oplyst, at Arrestanten har ydet Broderen nogen Bistand med Hensyn til Tilspaaættelsen, og ei heller er det imod hans Benægtelse godtgjort, at det er med hans Samtykke, at nogle af hans Sengklæder af Broderen ere blevne indbragne under Assurancen som denne tilhørende.

Forsaavidt denne Arrestant under et ifølge Overrettens Kjendelse senere optaget Forhør tildeels har fragaaet sin tidligere Tilstaaelse, vil der i Medfør af L. 1—15—1 ikke hertil kunne tages Hensyn.

Arrestanten Truels Jørgensen har tilstaaet, at Niels Mathiasen oftere havde omtalt for ham, at han vilde afbrænde sit Huus for at besvige Assurancen, hvilket Arrestanten imidlertid vil have fravaadet ham, saamt at han forinden Branden var Niels Mathiasen behjælpelig med at aspile Ravnene paa

nogle Stjorter, som tilligemed andet Løi vare henbragte til Arrestanten Jens Mathiasens Huus, og at han vidste, at disse Stjorter vare bortkaffede for at undbrage dem fra Branden. Ligeledes har han tilstaaet, at han efter Branden har hjulpet Jens Mathiasen med at bringe Løiet først til en Rugemark og senere hen til Arrestanten Schous Huus. Derimod er nærværende Arrestant ikke imod sin Benægtelse overbeviist om at have hjulpet Arrestanten Niels Mathiasen med selve Ibspaafættelsen. Forsaavidt Arrestanten endelig er sigtet for Hæleri, er det vel af ham indrømmet, at han i Aaret 1868 har affjøbt en senere afdød Person noget Blaarlærred, som han antog, at denne var kommen til paa ulovlig Maade, men den Straf, han herfor kunde være ifalden, maa ialfald anses absorberet i den ham i Aaret 1866 for 3die Gang begaaet Tyveri ikjendte Straf af 4 Aars Forbedringshuusarbejde.

Arrestanten Jens Peder Hansen Schou har indrømmet, at Arrestanten Niels Mathiasen allerede i Begyndelsen af Vinteren 1868—69 har talt til ham om at forbedre sin økonomiske Stilling ved at afbrænde sit Huus, men ligesom han efter sin Forklaring vil have søgt at affstrække Niels Mathiasen fra dette Foretagende, saaledes har han benægtet, at der forinden Ibsbranden har været truffet nogen Aftale mellem dem om, at Niels Mathiasen maatte bringe noget af sit Løi til hans Huus for at undbrage det fra Branden og besvige Assurancen. Vel har Arrestanten erkjendt, at han har modtaget den i det Foregaaende omtalte Sæk med nogle Sengklæder og Duge, som Niels Mathiasen Aftenen før Branden bragte til hans Huus, men han har under Sagen vedblivende paaftaaet, at han ikke har vidst, i hvilken Hensigt disse Gjenstande bleve bragte ham, hvorom navnlig Niels Mathiasen ikke ved denne Leilighed udlob sig til ham, og uagtet Omstændighederne tale mod Rigtigheden af denne Forklaring, findes der dog ikke aldeles tilstrækkelig Grund til at forlæste samme. Derimod er det ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Dplyste godtgjort, at han, efterat Ibsbranden havde fundet Sted, har i den Hensigt at besvige Assurancen tilladt, at den Sæk med Gangklæder og Lagener, som Niels Mathiasen forinden Branden havde henbragt til Broderen Jens Mathiasen, af denne Sidste atter blev bragt til hans Bopæl, hvor han hjalp med at sprede Løiet ud, da det var blevet fugtigt, ligesom han senere lod det mærke med sine Forbogstaver I. S. for at kunne skjæle det fra sit eget Løi, der var mærket med I. P. S., naar han senere skulde gjøre op med Niels Mathiasen, med hvem han havde et Mellemværende.

3 Henseende til Sigtelsen for Falskmøntneri bemærkes, at der ved en Ransgning hos Arrestanten blev i et hemmeligt Gjemme i hans Chatol forefundet 12 Stykker Tin- eller Blyafstryk eller Afsløbninger af Specier, Rigsdalere og Fremærksstykker, af hvilke de 4 Stykker ere concave Afstryk, medens de andre 8 ere Afsløbninger. Af de sidste ere dog de 5 aldeles mislykkede, og endkjændt de 3 øvrige ligne Specier, kunne de dog ikke anses fuldførte, da de ikke er tilstrækkelig afflede eller afrundede i Kanterne, som navnlig ikke ere forsynede med de paa de ægte Mønter brugelige Rids, ligesom der ei heller ved Forsløbning eller paa anden Maade er givet dem et saadant Udseende, at de

kunne ansees tjenlige til at udgives for ægte. Arrestanten har under de første Forhør forsaavidt forklaret, at han i Forening med en Smedesvend Ottesen, som tidligere har arbejdet hos ham, men som ikke har været at finde, har udført Støbningen ved at presse ægte Mønter ned i en Kasse med vaadt Sand og i den derved bannede Form gydt smeltet Bly eller Tin. Senere har han vel tilbagekaldt denne Tilstaaelse og sagt, at han kun vil have været tilstede engang, medens Ottesen arbejdede paa Mønterne, men selv om der i Henhold til L. 1—15—1 ikke vil kunne tages noget Hensyn til denne Tilbagekaldelse, kan det dog efter alt Foreliggende ikke ansees govtgjort, at det virkelig har været Arrestantens Hensigt at udgive Mønterne, hvilke, efter hvad han har angivet, kun skulle være blevne forfærdige for Morstab for at see, hvorledes de vilde blive, uden at det er oplyst, at han nogenfinde har forsøgt at udgive dem. Han findes derfor ikke at have paadraget sig nogen Straf for dette Forhold.

Endelig er nærværende Arrestant sigtet for Tyveri eller Hæleri med Hensyn til en i hans Besiddelse foresunden blaa Klædes Kappe, som ved et Marked i Hillersød i Aaret 1864 var fratommen dens Eier Kjøbmand Pedersen i Hirschholm. Vel har Arrestanten angivet, at han har kjøbt Kappen hos en ham ubekjendt Marchandiser i Kjøbenhavn, men da der med Hensyn til Kappen er ved 2de Vidners Forklaringer tilveiebragt et tilstrækkeligt Beviis for, at den tilhører fornævnte Kjøbmand Pedersen, og denne derhos edelig har bevidnet, at Kappen er fratommen ham imod hans Vidende og Villie, er Arrestanten forsaavidt ved Underretsbommen rettelig anset skuldig i Hæleri.

Hvad angaaer den Straf, der vil være at ifænde Arrestanterne, bemærkes, at Arrestanten Niels Mathiasen, der er født i Aaret 1843, og som ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, vil være at ansee efter Straffelovens § 281 cfr. navnlig sammes 2det Mbr. in fine og § 259, og skjønnes Straffen at kunne bestemmes til 2 Aars Forbedringshuusarbejde.

Arrestanten Jens Mathiasen er født i Aaret 1839 og tidligere ved Kronborg østre Virks Extrarets Dom af 26de Mai 1862 for Tyveri anset med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, men isvrigt ikke tiltalt eller straffet. Han vil nu efter Straffelovens § 259 cfr. 48 være at ansee med en Straf, som findes passende at kunne ansættes til 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Arrestanten Truels Jørgensen er født i Aaret 1839 og tidligere ifølge Krigsretsdom af 24de August 1858 for Tyveri anset med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ifølge Kronborg østre Virks Extraretsdom af 26de Mai 1862 for 2den Gang begaaet Tyveri med 1 Aars Forbedringshuusarbejde, og ifølge Frederiksborg Virks Extraretsdom af 5te April 1866 for 3die Gang begaaet Tyveri med samme Straf i 4 Aar. Han vil nu efter Straffelovens § 259 cfr. 48 være at ansee med en Straf, der findes at kunne ansættes til 1 Aars Forbedringshuusarbejde.

Arrestanten Jens Peder Hansen Schou er født i Aaret 1834 og med Undtagelse af, at han er anset med Mulcter for ulovligt Næringsbrug, isv-

rigt ikke tiltalt eller straffet. Han vil nu være at anses med Straf efter Straffelovens § 259 cfr. 55 og efter § 238, og findes Straffen at kunne bestemmes til 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvorved de Tiltalte ere anses med Forbedringshuusarbejde henholdsvis i 5 Aar, 1 Aar, 18 Maanedes samt 3 Aar, være at forandre.

Mandagen den 6te Marts.

Nr. 74.

Advocat Brod

contra

Jens Peter Jeppesen (Defensor Hansen),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 14de Januar 1871: „Arrestanten Jens Peter Jeppesen bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 150 Dage samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Jens Peter Jeppesen, der er født den 21de Mai 1838 og senest ved Højesteretsdom af 16de November f. A. anset efter Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri §§ 1 og 3 jfr. § 5 med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Gange 5 Dage, ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have mod et ham til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 30te f. M. under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold samme Dag undbraget sig Ophold paa Ladegaarden ved at undvige under Transporten dertil og derefter at have brevet om ernærende sig ved Betleri, indtil han Ratten mellem 1ste og 2den d. M. blev anholdt, vil han paany være at anses efter de ovenansførte Lovbestemmelser efter Omstændighederne med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 150 Dage samt have at tilsvare Sagens Omkostninger.“

Nr. 79.

Advocat Hansen
contra1) Hans Peter Johannesen og 2) Lars Pedersen
(Defensor Nellemann),

der tiltales Nr. 1 for at have aflagt falsk Forklaring for Retten og Nr. 2 for Deelagtighed i ovennævnte Forbrydelse.

Criminal- og Politirettens Dom af 28de Januar 1871: „Tiltalte Hans Peter Johannesen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Lars Pedersen bør til Kjøbenhavns Communes Kasse bøde 15 Rd. men iøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Smith og Winther, med 6 Rd. til hver, udredes af de Tiltalte, Een for Vegge og Vegge for Een. Den idømte Mulct at betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Sagen efter den fte Indstævning kun foreligger Højesteret til Paakjendelse, forsaavidt angaar Sigtelsen for aflagt urigtig Forklaring for Retten og Meddeelagtighed heri, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Nellemann for Højesteret betale de Tiltalte Een for Vegge og Vegge for Een 10 Rd. til hver.

S den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende imod Tiltalte Hans Peter Johannesen, der er født den 17de Februar 1834, for at have aflagt falsk Forklaring for Retten, og imod Tiltalte Lars Pedersen, som er født den 20de August 1809, for Deelagtighed i bemeldte Forbrydelse samt for uberettiget Næringsbrug anlagte Sag har Tiltalte Pedersen, som den 23de Marts f. U. i en imod ham for uberettiget Værtshuushold ved Rettens 1ste Afdeling for offentlige Politisager anlagt Sag havde rettet for sig i Mindelighed ved at vedtage Erlæggelsen af en Mulct af 4 Rd. til Rettens Fattigkasse, erkjendt, at han efter den Tid har uden Borgerkab eller anden Afkomst drevet Værtshuushold i Forbindelse med Brændeviinsud-

salg og Brændeviinsubstjænkning for egen Regning i en Hytte ved Pakhuset „Grynmøllen“ paa Christianshavn, ligesom ogsaa, at han, efterat Sag var bleven anlagt imod ham ved fornævnte Afdeling for det sidstnævnte uberettigede Næringsbrug, og han for Retten afviste 4de November usandsfærdigen havde forklaret, at det paagældende Værtshuushold ubelukkende var bleven ført for Tiltalte Johanneseus Regning og han ifkun været Bestyrer for denne, har den paafølgende 7de November, da han og Tiltalte Johannesen fulgtes sammen for begge at give Møde i den sidstnævnte Sag, Tiltalte Johannesen som Vidne, paa Veien talt med Sidstnævnte om, at denne for Retten maatte afgive en med hans usande eensartet Forklaring, hvortil Tiltalte Johannesen skulde have svaret, at han nok visste, hvad han skulde sige. Overeensstemmende hermed har Tiltalte Johannesen, der har Borgerskab som Værtshuusholder af 23de October 1860, vedgaaet, at han den sidstnævnte Retsdag, uagtet indstærpet af Dommeren, at han mødte for Retten som Vidne, har imod bedre Vidende usandsfærdigen forklaret, at det paa ovennævnte Sted siden 23de Marts f. A. drevne Værtshuushold var bleven ført alene for hans Regning, og at Tiltalte Pedersen kun havde været hans Bestyrer.

Da imidlertid de Tiltalte begge have forklaret, at de, efterat Tiltalte Pedersen, som ovennævnt, var bleven anseet for uberettiget Næringsbrug, hvilket han havde drevet i Interessentskab med Tiltalte Johannesen, bleve enige om, at Næringen i Fremtiden skulde føres alene for Tiltalte Pedersens Regning, men at det ligeoverfor det Offentlige skulde gives Udseende af, at Tiltalte Johannesen var Næringsbrugeren og Tiltalte Pedersen kun hans Bestyrer, og at som Følge heraf Leiemaalet betræffende den ovennævnte Hytte fremtidig alene skulde være Tiltalte Pedersen vedkommende, medens de dog ligeoverfor Ubleieren, hvem de ikke medbealte den rette Sammenhæng, begge skulde vedblivende være ansvarlige for Leien, samt at de paa Grund af denne Overenskomst betragtede sig som begge deelagtige i det ulovlige Næringsbrug, og Tiltalte Johannesen det at være i sin Interesse at skjule Sandheden for Retten, og da disse Forklaringer ikke findes at kunne forkastes, og Tiltalte Johannesen ikke kan paaføres noget Ansvar for en urigtig Forklaring for Retten, som han afgav i den Tro, at den vedrørte hans egen rettlige Stilling i Sagen, eller Tiltalte Pedersen være hjemfalden til Straf for Deelagtighed i et Forhold af bemeldte Bessaffenhed, hvilket han opfattede paa samme Maade som Tiltalte Johannesen, saa vil Sidstnævnte blive at frifinde for Actors Tiltale og Tiltalte Pedersen være at tillægge samme Frifindelse, forsaavidt han sigtes for Deelagtighed i falsk Forklaring for Retten.“

Tirsdagen den 7de Marts.

Nr. 69.

Advocat Hansen
contra

1) **Georg Hans Peter Seiffert**, 2) **Jens Peter Kjær**
og 3) **Peder Olsen** (Defensor Levinfen),
der tiltales for Meddeelagtighed i Tyveri.

Helsingør Kjøbstads Extrarets Dom af 13de September 1870: „De Tiltalte Fisker Georg Hans Peter Seiffert og Bøsssemager Peder Olsen bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Arrestanten James Barron og Tiltalte Jens Peter Kjær bør straffes med Fængsel paa Band og Brød hver især i 2 Uge 5 Dage. Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor Procurator Knox 6 Rd. og til Defensor Procurator Møller 5 Rd., ubredes af Arrestanten saaledes, at de Tiltalte Seiffert og Olsen in solidum med ham og in solidum indbyrdes ubrede $\frac{1}{3}$ deraf, og at Tiltalte Kjær in solidum med Arrestanten ubreder $\frac{1}{3}$ deraf. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 18de November 1870: „Tiltalte Fisker Jens Peter Kjær bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Underrettsdommen, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Gottschalk og Kode, betale de Tiltalte, Fisker Georg Hans Peter Seiffert, Bøsssemager Peder Olsen og Fisker Jens Peter Kjær, Een for Alle og Alle for Een, 6 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde vil den være at stadfæste, dog med den nedenfor nævnte Forandring i Henseende til Udredelsen af de Sagførerne for Overretten tilkjennte Salarier.

Ihi kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Halvdelen af de Sagførerne for Overretten tilkjennte Salarier ubredes af Jens Peter Kjær og den anden Halv=

deel af Georg Hans Peter Seiffert og Peder Olsen, Een for Begge og Begge for Een. Paa samme Maade udrede de Tiltalte i Salarium til Advocaterne Hansen og Levinson for Høiesteret 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Helsingørs Extraret hertil indankede imod de Tiltalte, Fisker Georg Hans Peter Seiffert, Bøsfemager Peder Olsen og Fisker Jens Peter Kjær, anlagte Sag, der i 1ste Instants ogsaa angik en 4de Medtiltalt, actioneres bemeldte 3 Tiltalte for Meddeelagtighed i Lyveri, idet de ere sigtede for hos Besætningen paa en engelsk Brig „Elisabeth Scott“, medens denne i Juni Maaned d. A. laa til Ankers paa Helsingørs Rhed, at have tilbyttet sig en deel Hør, skjøndt de maatte have Formodning om, at Hørren var sjaalen af Skibets Ladning. Hvad angaaer de Tiltalte Seiffert og Olsen, findes det imidlertid i Underretsdommen rettelig antaget, at der ikke 'er tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at bemeldte Tiltalte have indseet eller formodet, at de af dem tilforhandlede Varer vare sjaalne, i hvilken Henseende bemærkes, at Tiltalte Olsen end ikke selv deeltog i den nævnte Byttehandel, men opholdt sig i en Baad i Afstand fra Skibet, medens Handelen blev besørget af Tiltalte Seiffert og en anden senere afbød Fisker, samt at det af de Sidste vel er vedgaaet, at det var efter Besætningens Opfordring, at de indfandt sig paa Skibet paa en Tid, da Capitainen var fraværende, men at der dog ikke er tilstrækkelig Grund til at forkaste Tiltalte Seifferts Forklaring om, at han antog denne Opfordring begrundet i, at Capitainen ikke maatte vide, at Folkene i Bytte for Hørren fik Spiritus. Det maa derfor bifalbes, at de nævnte 2 Tiltalte ved Underretsdommen ere frikendte for Actors Tiltale, dog med Paalæg af Actionens Omkostninger.

Om Tiltalte Kjær er det oplyst, at han 2de Gange, nemlig deels om Aftenen den 22de Juni d. A. omtrent Kl. 9 deels den følgende Morgen omtrent Kl. 3, har med sin Baad lagt til ved Siden af den nævnte Brig og der tilforhandlet sig 9 Bundter Hør, vurderede til 30 Rd., som af de Ombordværende uden videre bleve kastede ned til ham i Baaden, uden at der forud blev truffet nogen Aftale om Prisen, medens han i Bytte derfor kun gav noget Tobak, nogle Jødemidler og Brændeviin samt en laadden Sue, som han ialt har ansat til en Værdi af 9 Rd. 3 Mk. Tiltalte har imidlertid vedblivende forklaret, at han ikke troede, at den ommeldte Hør, saaledes som det senere har viist sig at være Tilfældet, var sjaalet af Skibets Besætning, og det skjønes ei heller, at den formløse Maade, hvorpaa Forhandlingen foregik, i og for sig kunde være tilstrækkelig til at fremkalde nogen bestemt Formodning herom, medens Tiltalte iøvrigt har udsagt, at han ikke var bekendt med Prisen paa Hør, med hvilken Artikel han ikke tidligere vilde have handlet, og

at han derfor ikke vidste, at der var saa stor en Forskjel imellem Hørrens Værdi og Værdien af de Gjenstande, han gav i Bytte derfor. At Tilstalte ved sin Hjemkomst gjemte Hørren i et Skuur, som tidligere havde været Svinehuus, men som i flere Aar ikke havde været benyttet dertil, kan etheller tillægges videre Betydning. Derimod har Tilstalte selv erkjendt, at han et Par Dage, forinden Hørren af Politiet blev ham affordret, hvilket skete den 27de Juni d. A. om Aftenen, havde hørt Tale om, at der af Politiet blev efterspurgt noget Hør, som skulde være stjaalet fra et paa Rheden liggende engelsk Skib, og ligeledes er det af William Knoblauch, som fulgte Tilstalte paa dennes Farter til Skibet, forklaret, at Tilstalte samme Dags Aften, som de sidste Gang havde været ved Skibet, eller maaskee den paafølgende Morgen paalagde ham ikke at omtale, at de havde bragt Hør iland, ligesom han senere yttrede, at det vistnok var rettest enten at bringe Hørren tilbage til Briggen eller til Politiet at anmelde at han havde Hørren, men at Andre havde fraraadet ham det, forbi det gjerne kunde være, at Eftersøgningen efter Hørren kunde bøde hen igjen. Skjøndt Tilstalte ikke har turdet nægte at have yttret saadant til Knoblauch, har han imidlertid erklæret ikke at kunne erindre det, og det Anførte taber ialfsald endeel af sin Betydning derved, at Tilstalte i de Dage, der foreløb, inden Politiet indsendt sig hos ham, ikke for Andre har lagt Skjul paa at være i Besiddelse af Hørren. Han har saaledes for en anden Fisser, der talte om, at Tilstalte Seiffert havde givet Møde i Ketten angaaende noget af Politiet efterspurgt Hør, af sig selv omtalt, at han ogsaa havde faaet Hør fra en engelsk Brig paa Rheden, og derhos viist denne Fisser 2 slybte Sække, der laae i Svinehuset. Ligeledes har Tilstalte i flere Personers Nærværelse paa en Forespørgsel til ham, om han havde faaet Hør fra et Skib paa Rheden, ligesom vedgaaet dette, idet han iøvrigt, da en af de Tilstedeværende yttrede, at han i Tilstaltes Sted strax vilde anmelde det for Politiet, hertil bemærkede, at det ikke var sagt, at det Skib, fra hvilket han havde faaet Hør, var det, fra hvilket der var skeet Anmeldelse om, at Hør var stjaalen. Naar nu hertil kommer, at Tilstalte som Grund til, at han undlod at underrette Politiet om det Paafereede, har angivet, at det var sagt ham, at den Hør, hvorom der var Efterspørgsel, skulde være bleven stjaalen om Natten, medens det, da han første Gang laae ved Briggen imellem Kl. 9 og 10 om Aftenen, endnu ikke var mørkt, ligesom det den anden Gang om Morgenen Kl. 3 endog var hvidt Dag, findes der ikke at foreligge tilstrækkelige Data til imod Tilstaltes Benægtelse at ansee ham overbeviist om, at han nærede nogen bestemt Formodning om, at det var stjaalen Hør, han havde tilbyttet sig, og han vil derfor være at frifinde for Actors Tilstale. Underretsbommen, hvorved Tilstalte er anseet med Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil derfor i saa Henseende være at forandre. Da det derimod ved samme Dom rettelig findes paalagt ham at udrede Actionens Omkostninger i Forbindelse med de andre 2 Tilstalte, for hvis Bekommende det efter det Foransførte vil have sit Forblivende ved den dem ved Dommen tilslagne Frifindelse, vil bemeldte Dom iøvrigt være at stadfæste."

Nr. 81.

Advocat Levinsen
contra

Wilhelmine Sophie Hansen (Defensor Nellemann),
der tiltales for Tyveri og Løsgængeri.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de Februar 1871:
„Arrestantinden Wilhelmine Sophie Hansen bør straffes med
Lugthuusarbejde i 3 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger
og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Can-
celliraad d'Auchamp og Casse med 6 Rb. til hver. At efterkommes
uuder Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium til Advocaterne Levinsen og
Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb.
til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med ved-
føjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers
Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert
Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens
Sesjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rb. og for
Udenbyes, der sætte Bladet med Posten, 6 Rb. 20 f. om Aaret. —
Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglæber og
paa de lgl. Postcontoirer.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 2.

Den 24de Marts.

1871.

Første ordinaire Session.

Tirsdagen den 7de Marts.

Nr. 81.

Advocat Levinfen

contra

Wilhelmine Sophie Hansen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisfer hedder det: „Arrestantinden Wilhelmine Sophie Hansen, der er født den 23de Januar 1839 og tidligere straffet 2 Gange for Løsgængeri og 4 Gange for Tyveri, senest ved denne Rets Dom af 25de Mai 1869 deels efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, deels efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Betleri med Forbebringshuusarbejde i 18 Maaned, er under nærværende mod hende for Tyveri og Løsgængeri anlagte Sag ved sin egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbeviist at have i afvigte Decbr. Maaned paa Steber, hvortil hun havde uhindret Adgang, begaaet 3 Tyverier, hvorved hun tilvendte sig nogle Opvarter Theodor Ferdinand Rasmussen tilhørende Klædningsstykker, hvori beroede en Skudsmaalsbog, et Par Handsker og en Lotteriseddel, i det Hele af Værdi 13 Rd. 6 ß, en Frakke og et Slag, tilsammen af Værdi 11 Rd., som tilhørte Statsraad Borgermester Larfen, og en Kjolenederbeel, et Kjololiv, et Lagen og en Skjorte, hvilke Gjenstande, der tilhørte deels Høker Peter Peterfen deels Karen Henriette Wilhelmine Clausen, ere vurderede ialt til 2 Rd. 4 Mk., samt at have i den Hensigt at stjæle sat sig i Besiddelse af et Par Underbeentlæder og nogle Tøistykker, tilhørende Porcellainshandler Sockumsen, hvilke Ting imidlertid ere erklærede for værbiløse.

Paa samme Maade som ovennævnt er Arrestantinden berhos overbeviist at have overtraadt et hende til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 26de November f. A. under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold ved ikke at melde sig for den omhandlede Protocol afvigte 6te

Decbr. for at bevise lovligt Erhverv og ved ikke i rette Tid at gjøre Anmeldelse om Forandring af Bopæl.

I Henhold til det Foransførte vil Arrestantinden nu blive at dømmes deels efter Straffelovens § 232 jfr. tilbeels § 46 for 5te Gang begaaet og forsøgt simpelt Tyveri deels efter § 1 i fornævnte Lov af 3die Marts 1860, og findes Straffen under Tret at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 3 Aar."

Nr. 76.

Statsraad Bunken

contra

Hans Rasmussen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for at have overtraadt et ham under 1ste November f. A. til Kronborg østre Birk's Politiprotocol givet Tilhold.

Kronborg østre Birk's Politirets Dom af 2den December 1870: „Arrestanten Hans Rasmussen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede alle af sin Arrest og Sagen isvrigt flydende Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Januar 1871: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Hædscher og Suel, betaler Arrestanten Hans Rasmussen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bunken og Advocat Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Hans Rasmussen under nærværende fra Kronborg østre Birk's Politiret hertil indankede Sag ved egen af det isvrigt Dplyste bestyrkede Tilskaaelse er overbeviist at have overtraadt et ham den 1ste November f. A. til bemeldte Birk's Politiprotocol under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold om indtil videre hører Mandag at melde sig paa Birkecontoiret for at gjøre Rede for sit Erhverv,

idet han ganske har unblabt at melde sig indtil hans Anholdelse den 16de f. M., vil han, der er født 1829 og oftere straffet saavel for Løsgængeri og Vekleri som for Tyveri, senest ved Høiesteretsdom af 17de Febr. f. A. efter Straffelovens § 232 sammenholdt med § 51 samt efter Lov af 3die Marts 1860 §§ 2 og 3 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, være at ansee efter sidstnævnte Lovs § 1 jfr. § 2, og da den af Underdommeren valgte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, ligesom Arrestanten rettelig er paalagt at udrede Sagens Omkostninger, vil Politiretsdommen være at stadfæste."

Nr. 82.

Advocat Hindenburg

contra

Maren Hansdatter, Pedersens Hustru (Defensor Klubien),
der tiltales for Tyveri.

Vinding Herreds Politiretsdom af 18de November 1870:
„Tiltalte Maren Hansdatter, Muursvend Hans Pedersens Hustru af Nyborg, bør hensættes i simpelt Fængsel i 4 Dage og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsover= samt Hof og Stadsrettens Dom af 20de Januar 1871: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Lassen og Rothe for Dorerretten betaler Tiltalte Muursvend Hans Pedersens Hustru Maren Hansdatter 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjenbes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Vinding Herreds Politiret her for Retten indankede Sag maa det ved Tiltaltes, Muursvend Hans Pedersens Hustru, Maren Hansdatters egen Tilstaaelse og det isvrigt Dplyste ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte den 8de August f. A. i en til Stamhuset Suelberg hørende Skov er antruffen i Besiddelse af en Bunte nebfaldne Grene, som hun havde samlet i Skoven, samt at hun af

havde modtaget ved Pantfætningen af nogle Gjenstande, vil hun ikke kunne paaføres noget Ansvar, idet de Skabeligte have fratalt Sagens Forsølgning, og Arrestantindens Forklaringer, at hun tog Stjortet for at bruge det og tilbageholdt de 1 Mk. 8 ß, fordi hun havde et saadant Beløb tilgode hos Koustrups Hustru, ikke efter det i saa Henseende Dplyste findes at turde forkastes.

Derimod vil Arrestantinden, som ved egen af det isvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at have afvigte Efteraar frafjaalet fornævnte Mægler Koustrups Hustru en til 1 Mk. 8 ß vurderet Kasserolle og Værtshuusholder Sørensen og dennes ovennævnte Hustru en til 4 Mk. vurderet Morter og at have uden de nævnte Personers Vidende og Billie pantsat en til 8 ß vurderet Kande, som hun havde laant af Koustrups Hustru, og en Dug og 4 Lagener, tilsammen af Værbi 4 Rd., som hun havde modtaget til Badst af Værtshuusholder Sørensen, samt at have overtraadt et hende til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 17de August 1867 under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold ved ikke at have meldt sig ved bemeldte Protocol fra 13de September forrige Aar, indtil hun den 29de November næstefter blev anholdt under denne Sag, for disse Lovovertrædelser blive at ansee med Straf, og da hun, som har opgivet at være 47 Aar gammel, hvilket er af Retten skjønnet at stemme med hendes Udseende, er tidligere dømt 2 Gange for Tyveri, senest ved Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extra-retsdom af 21de April 1865, ved hvilken Dom hun ogsaa blev anset for Bedrageri, efter Forordningen 11te April 1840 § 13 jfr. §§ 43 og 79 til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, samt ved en inden denne Rets 1ste Afdeling for offentlige Politifager den 26de Juli 1867 affagt Dom efter § 1 i Lov af 3die Martz 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri til Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Trangsarbejdsanstalt i 12 Dage, saa vil hun nu være at ansee deels efter Straffelovens § 231 1ste Led og § 253 jfr. tilbeels § 256, deels efter § 1 i fornævnte Lov af 3die Martz 1860, og findes Straffen under Et at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar."

Nr. 89.

Advocat Klubien

contra

Peder Nielsen Debel (Defensor Henriksen),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Fjends Nørhng Herreders Politiretsdom af 27de December 1870: „Arrestanten Peder Nielsen Debel bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage; saa bør han og udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverretsdom af 30te Januär 1871: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og De-

fensor for Overretten, Procurator Faber og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Klubien og Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Om Tiltalte Peder Nielsen Debel, der under nærværende Sag sigtes for Løsgængeri og Bettleri, maa det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, efter i Decbr. Maaned 1869 at være hjemsendt med Ebangspas fra Lemvig til sin Forsørgelsescommune Varde, har bortkastet Ebangspaslet og derefter istedetfor at begive sig hjem brevet omkring, idet han vel efter sin Forklaring af og til har haft Arbeide, men i Almindelighed har ernæret sig ved Bettleri, indtil han i Begyndelsen af Decbr. 1870 blev anholdt.

For dette Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1814 og tidligere mange Gange har været straffet navnlig for Løsgængeri og Bettleri, senest ifølge Høiesteretsdom af 13 Octbr. 1869 med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Politiretsdommen rettelig paany anseet for disse Forseelser efter Lov 3die Marts 1860 §§ 1 og 5, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, være at slufæste."

Torsdagen den 9de Marts.

Nr. 31. Forhenværende Møllersvend **Daniel Haagenfen**
(Sagfører Levison)

contra

Forhenværende Gaardmand **Henrik Hansen**

(Advocat Levinsen efter Ordre),

betræffende Udredelsen af nogle Citanten paahvilende Aftægtspræstationer.

Kjøbenhavns Amts nordre Virks Høiesteretsdom af 10de September 1869: „Indtævnte Møllersvend Daniel Haagenfen af

Hove Mølle bør inden 6 Uger efter denne Doms lovlige Forhændelse under en Mulct af 1 Rbd. til Kjøbenhavns Amts Fattigkassse for hver Dag, han maatte sidde denne Frist overhørig, til Citanten Henrik Hansen af Kjøbenhavn levere de paa den under Sagen fremlagte Fortegnelse opførte Klædningsstykker efter de vedspøiede Prøver. Saa bør Indstævnte og til Citanten betale 31 Rbd., men forøvrigt for dennes Tiltale i nærværende Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Det ovennævnte Beløb at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forhændelse under Afkærd efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 30te Mai 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forhændelse under Afkærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Foraauidt angaaer den Indstævnte i den indankede Dom tilkjenbte Erstatning af 31 Rbd., vil Sagen, da dette Beløb ikke udgjør summa appellabilis, være at afvise.

Iøvrigt vil Dommen i Henhold til de i samme anførte Grunde, hvorved intet Væsentligt findes at erindre, blive at stadfæste med den nedenfor anførte nærmere Bestemmelse i Henseende til Fristen for Ubleveringen af de omhandlede Klædningsstykker.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves, og det Indstævntes befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salarium, der bestemmes til 60 Rbd., vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til den Indstævnte tilkjenbte Erstatning afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Ubleveringen af de omhandlede Klædningsstykker bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forhændelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rbd. Advocat

Levinsen tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rb., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved et Document af 14de Mai 1868 overskrevet „Testamente“ overdrog Indstævnte forhenværende Gaardmand Henrik Hansen af Kjøbenhavn til Citanten forhenværende Møllersvend, nu Gaardmand Daniel Haagensen af Hove sin fra Hove By udsklyttede Eiendom med Forber, Matr. Nr. 3 b. af Hartkorn 2 Tdr. 3 Skpr. 2 Fdr., imod at Citanten et halvt Aar efter Indstævntes Død skulde til hans Arvinger udbetale 6000 Rb. samt derhos overtage en Prioritet af 700 Rb., og skulde Citanten strax tiltræde Eiendommen og bestyre den som sin uindskrænkede Eiendom, hvorhos det i Documentet endvidere hedder:

„Imod at jeg af Daniel Haagensen eller hans Familie i enhver Henseende nyder frit Ophold og Underholdning i Eiendommen, i hvilken jeg forbeholder mig at have mit hele Indbo, modtager de af mig ansete behørigke Klædningsstykker m. v., forpligter jeg mig herved til ikke at disponere over den nbbemelte mig tilhørende Eiendom paa nogenjomhelst anden Maade end som heri er ommeldt.“

I Mai samme Aar flyttede Citanten med Familie ind til Indstævnte, men ved Juletid s. A. forlod Indstævnte Stedet, og efter Stævning af 30te Juli s. A. sagde han derpaa Citanten ved Kjøbenhavns Amts nordre Virketings Gjæsteret deels til at erstatte ham en Deel Rug, Flæsk m. v. til Værbi 109 Rb. 8 ß, som han havde havt paa Stedet i Hove og ei havde medtaget, deels til at levere ham efter en Citanten tilstillet, under Sagen fremlagt Fortegnelse en Deel Klædningsstykker efter vedheftede Prøver, Skjorter, Strømper, Støvler m. v. Ved Gjæsterettens Dom af 10de September s. A. blev kjendt for Ret:

„Indstævnte Møllersvend Daniel Haagensen af Hove Mølle bør inden 6 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Mulct af 1 Rb. til Kjøbenhavns Amts Fattiggæsse for hver Dag, han maatte sidde denne Frist overhørig, til Citanten Henrik Hansen af Kjøbenhavn levere de paa den under Sagen fremlagte Fortegnelse opførte Klædningsstykker efter de vedføjede Prøver. Saa bør Indstævnte til Citanten betale 31 Rb., men forøvrigt for dennes Tiltale i nærværende Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.

Det ommeldte Beløb at udredes inden 3de Solemærker efter denne Dom lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Denne Dom har Citanten, der har erhvervet Bevilling til at føre nye Bidner og fremlægge nye Documenter, nu indanket her for Retten og paastaet principaliter, at han skulde frifindes ialfald for Tiden for Indstævntes Tiltale, in subsidium, at Citanten kun tilpligtes at yde saadanne Klæder og i et saadant Omfang, som stemmer med den af ham fremlagte Skjønnsforretning, eller at betale den i Forretningen paa dem satte Værbi, samt at det kun paalægges

ham at yde dem efter passeret Paakrav og paa Eiendommen i Høve og intet andetsteds, og derhos med Hensyn til Erstatningen, at han aldeles fristundes eller kun tilpligtes at betale 6 Rbd. for Hør og Blaar, samt endelig at han tilhændes Sagens Omkostninger i begge Instanser stadsløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Substævnte er, uagtet lovlig stævnet, hverken mødt eller har ladet møde, og Sagen vil altsaa i Medfør af L. 1—4—30 og Frdn. 3die Juni 1796 § 2 være at paadømme efter de fremlagte Breve og Beviisligheder.

Hvad de af Substævnte forbrede Klædningsstykker angaaer, findes det med Føie i Underrettsdommen antaget, at den paagjældende Bestemmelse i Dispositionen eller Overenskkomsten overlader til Substævnte at bestemme, hvilke Klædningsstykker han anseer nødvendige for sig, og af hvilken Bestaffenhed de skulle være, uden at det nu, efterat Overenskkomsten er vedtaget og opfyldt fra den ene Partis Side, kan komme i Betragtning, hvilken Betydning Concipisten vil have lagt i de brugte Udtryk, og da der efter disse heller ikke er nogen Grund til at betinge Substævntes Ret af hans Ophold paa den affaaede Eiendom, og det derhos ikke af Citanten er godtgjort, at der forlanges mere, end der er bestemt til Substævntes eget Brug eller hvad der er passende for ham, naar han har Ophold iheri Staden, maa det billiges, at Substævntes Paastand i denne Henseende er taget til Følge, og da det nu ogsaa maa billiges, at Underdommeren har tilkjendt Substævnte den forbrede Erstatning med 31 Rbd., hvortil Besøbet er nedsat, da Citanten ikke mod Substævntes Benægtelse har ført Beviis for, at Substævnte har tilladt ham at forbruge de Fødevarer og andre Gjenstande, hvorfor Erstatningen forbræ, vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelse om, at Sagens Omkostninger ophæves, bisaldes, blive at stadfæste."

Mandagen den 13de Marts.

Nr. 75.

Advocat Klubien
contra

Otto Johannes Schmidt (Defensor Levinsen),
der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Nyborg Rådshofstads Extraretsdom af 24de September 1870:
„Arrestanten, Kleinsmedesvend og Maskinarbejder Otto Johannes Schmidt bør at hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage. Saa udreder han derhos alle de af hans Arrest under Sagen samt af Actionen og af den ham idømte Strafs Execution lovlige flyvende Omkostninger, deriblandt Salaar til Actor og Defensor, Cancelliraad Procurator Jørgensen og Procurator Hein samt til den for Arrestanten under Sagen

bestillede Subsidiair=Defensor, Overretsprøcncrator H. H. Nhegaard, hvilke Salairer bestemmes henholdsvis til 8 Rd., 6 Rd. og 3 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 10de Januar 1871: „Arrestanten Otto Johannes Schmidt bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Bytingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Delbanco og Berggreen for Overretten betaler Arrestanten 8 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Efter de fremkomne Oplysninger findes Tiltalte at maatte ansees skyldig i Tyveri med Hensyn til det Sømand Mikkelsen frafomne Tørklæde, hvorimod det maa billiges, at han ved den indankede Dom er funden skyldig i Hæleri i Henseende til den i Dommen omhandlede Signetring, og at der ikke isvrigt er anseet ham overbeviist noget strafbart Forhold. Han vil saaledes i Betragtning af den ham under 16de Mai 1865 overgaaede Tyvdom nu være at dømmes deels efter Straffelovens § 230 1ste Led deels efter sammes § 238 cfr. § 241, hvorhos Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til 1 Aars Forbedringshuusarbejde. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste, dog at det Landsøver= samt Hof= og Stadsretsprøcncrator Nhegaard som subsidiair Defensor tilkjendte Salarium maa bortfalde som uhjemlet i Lovgivningen.

Thi kjendes for Ret:

Otto Johannes Schmidt bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, dog at det Procurator Nhegaard tilkjendte Salarium bortfalder. I Salarium til Advocaterne Klubien og Revinsen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Nyborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Otto Johannes Schmidt tiltales for Tyveri eller Hæleri, er der vel tilveiebragt betydelig Formobning om, men imod hans Venægtelse ikke noget tilstrækkeligt Beviis for, at han har gjort sig skyldig i Tyveri af forskjellige i hans Besiddelse foresundne eller af ham afhændede Kostre, der navnlig vare bortkomne ved et hos Skomagermester J. C. Schultz i Aalborg Ratten mellem 26de og 27de December 1869 stedbundet Indbrud, og han vil altsaa — som i den indankede Dom statueret — ikke kunne straffes for det ommeldte Tyveri; derimod er under Sagen Eiendomsbeviis tilveiebragt og Tilhjæmlingsseeb aflagt deels med Hensyn til et i Arrestantens Besiddelse foresundet, til 1 Rd. 1 Mk. vurderet uldent Halstørklæde, der tilhørte en Sønmand N. M. Mikkelsen fra Nybørd, som i Februar Maaned f. A. samtidig med Arrestanten havde Logis hos en Gæstgiver i Nyborg, deels med Hensyn til en Guldsignetring af Værdi 2 Rd., som tilhørte en Datter af fornævnte Skomagermester Schultz og var bortkommen ved det hos ham, som meldt, skete Indbrud, hvilket King Arrestanten i Februar Maaned f. A. umiddelbart før sin Afreise fra Aalborg havde skjænket til en Datter af den Værtshuusholder, hos hvem han logerede sammesteds. Da nu de af Arrestanten afgivne Forklaringer om hans Afkomst til bemeldte Gjenstande ikke ere blevne bestyrkede ved det under Sagen Fremkomne, medens der paa den anden Side ikke skjønnes at være oplyst Omstændigheder, som med Bestemthed tyde paa, at Arrestanten selv er Gjerningsmand til de begaaede Tyverier, vil han, der er født i Aaret 1839 og som isølge Kjøbenhavns Criminal- og Politiretsdom af 16de Mai 1865 for Tyveri er bleven anseet efter Frdn. 11te April 1840 §§ 1 og 12 1ste Nr. med 3 Aars Forbedringshuusarbejde, nu i Henshold til Bestemmelserne i L. 6—17—10 og 11 samt Frdn. 8de September 1841 § 6 være at dømmes som for 2den Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238 cfr. § 241 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Underretsdommen, der havde statueret, at Arrestanten for sit ovenberørte Forhold maatte straffes som Tyv navnlig efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, vil altsaa forsaavidt være at forandre, hvorimod dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder de vedkommende Sagførere tilkjendte Salairer, billiges.“

Nr. 91.

Advocat Levin Jensen
contra

Sophie Frederikke Hansen Egedius (Defensor Hansen),
der tiltales for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods.

Criminal- og Politiretten's Dom af 11te Februar 1871:
„Tiltalte Sophie Frederikke Hansen Egedius bør straffes med

Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage samt ubrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte Sophie Frederikke Hansen Egedius, der er født den 22de August 1853 og ikke funden forhen straffet, ved egen med det isøvrigt Dylfste stemmende Tilnaaelse er overbevist at have den 1ste s. M. frastsjaalet Mariane Larsen en til 24 § vurderet Portemonnaie, hvori en Laaneseddel af Værdi 2 Rb. og i contante Penge 4 Mk. 2 §, vil hun være at ansee efter Straffelovens § 228 jfr. §§ 37 og 21 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage.“

Nr. 73.

Advocat Hansen
contra

Peder Christian Steffensen (Defensor Brock),

der tiltales for ved uagtksom Omgang med et ladet Gevær at have forarsaget, at der er tilspøjet Snekker Jens Larsen Nielsen en Skade paa det høire Øie, hvorved Synet med dette er blevet ham berøvet.

Kjær Herreds Extraretsdom af 19de September 1870: „Tiltalte Gaardmand Peder Christian Steffensen af Gandrup bør hensesættes i simpelt Fængsel i 4 Dage samt betale til Snekker Jens Larsen Nielsen af Gandrup i Erstatning for Helbredelsesudgifter 22 Rb. 4 Mk. 5 § og for Næringsstab et saadant Beløb, som af retsubmeldte uvillige Mænd maatte bestemmes, dog ikke over 20 Rb., samt i Godtgjørelse for Lidelse, Ulempe, Lyde og Bangir 100 Rb. Saa bør han og betale alle af denne Sag og Dommens Fuldbhørdelse lovligt flydende Omkostninger og derunder i Salair til Actor Kammerassessor Procurator Johansen

5 Rd. og til Defensor Procurator Bentzen 4 Rd. Det Ibømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at fuldbyrdes under Afsærd efter Loven."

Biborg Landsoverrettsdom af 12te December 1870: „Tiltalte Gaardmand Peder Christian Steffensen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og berunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Justitsraad Neefelmann, 8 Rd. til hver. Det Ibømte at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Hansen og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Gaardmand Peder Christian Steffensen for ved uagtzaam Dmgang med et ladt Gevær at have forarsaget, at der er tilføiet Snekler Jens Larsen Nielsen af Gandrup en Skade paa det høire Die, hvorved Synet med dette er blevet ham berøvet. Efter Sagens Oplysninger kom Tiltalte den 31te Decbr. f. A. om Eftermiddagen ind til fornævnte Jens Larsen Nielsen og bad om at laane en Kniv for dermed at strue Laasen af sin Bøsse, der, som han angav, var ladt og stod udenfor Huset. Efterat der derpaa var leveret ham en Kniv, gif han udenfor, og idet han stillede sig i 5 à 6 Skridts Afstand fra Huset, gav han sig til at strue Laasen af Bøssen, hvilken han efter sin Forklaring holdt saaledes, at Piben vendte ud imod Marken. Da han havde saadet af Skruerne løste og derpaa traf Hanen tilbage for at trække Laasen fra, yttrede Nielsen, der tilligemed sin Søn var gaaet ud for at see paa Tiltalte og stod 1 à 2 Skridt tilhøire i skraa Retning bagved Tiltalte, om det ikke var bedst, at han tog Fængelhatten af Geværet, hvortil Tiltalte efter Nielsens Forklaring svarede, at det gjorde ikke noget, men i samme Dieblik gled Hanen fra Tiltalte, og Skuddet gif af, hvorved Nielsen, der i det Samme begyndte at gnide sig paa det høire Die, efter sin Forklaring sølte, at der fæi ham Noget i det høire Die, saa at det blev ganske sort for dette, ligesom ogsaa Tiltalte selv fik en lille Rist paa Læben. Da Diet, med hvilket Nielsen slet ikke kunde see, i de næste Dage blev daarligere, henvendte han sig, som det maa antages, en af de første Dage i Januar Maaned d. A. til

en Læge, der efter sin under Sagen afgivne Erklæring sanbt Diets Vinbehud røb og hævet, Pupillen fordunklet samt stærkt lysky og Smerter i Diet; efterat han derpaa senere havde været indlagt paa et Sygehuus, har den Læge, der her har behandlet ham, i Skrivelse af 2den April d. A. erklæret, at Nielsen for Tiden er blind paa det høire Die, og at der Intet kan udrettes for at staffe ham Synet, og i Skrivelse af 10de Septbr. d. A. har det kongelige Sundhedscollegium, hvem Sagens Acter have været tilstillede, udtalt, at efter hvad der er oplyst, maa den Dienbetændelse, hvoraf J. L. Nielsen har lidt, og som havde Tabet af Synet paa hans høire Die til Følge, antages at være foranlediget ved, at noget af Fængelhætten ved den omhandlede Leilighed har bestået i Diet, samt at det er meget tvivlsomt, om der i Fremtiden ved Naturens eller Kunstens Hjælp kan tilveiebringes Vebring af Diets nuværende Tilstand.

Efter Alt, hvad der foreligger, er der nu vel ingen Føie til at tvivle om, at Nielsen har faaet den ommeldte Bestabigelse paa den af ham angivne Maade, og Tiltalte har udtrykkelig erkjendt, at det var usorgfaldt af ham, at han ved den omhandlede Leilighed lod Fængelhætten sidde paa Pistonen, medens han arbejdede med Geværlaafen, men det skjønnes dog ikke at Tiltalte — der isøvrigt maa antages ved den Maade, hvorpaa han, som meldt, holdt det lafte Gevær rettet ud imod Marken, at have iagttaget behørig Forsigtighed for det Tilfælde, at Skuddet uformodentlig skulde gaae af, og navnlig under de stedfindende Forhold ikke havde nogen Anledning til at forubsee, at han ved at lade Fængelhætten forblive paa Pistonen kunde udsætte Andre for at lide Skade — kan ansees ved den udbviste Uagtsomhed at være paa en saadan Maade, som maa ansees forubsat i Straffelovens § 207, bleven Aarsag til den Nielsen tilføiede Legemsbestabigelse, hvorimod denne i Forhold til Tiltalte maa betragtes som hænderlig, og Tiltalte, der er født i Aaret 1836 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil saaledes være at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser.“

Tirsdagen den 14de Martz.

Nr. 84.

Advocat Klubien

contra

Mads Nielsen (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri, bedragerisk Forhold og ulovlig Omgang med Hittegods.

Baag Herreds Extraretsdom af 4de November 1870: „Tiltalte Tjenestekarl Mads Nielsen af Narup bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, men forøvrigt for Actors Tiltale

i denne Sag fri at være. Saa bør han og udrede alle af hans Arrest og denne Action lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor Procurator Kramer 5 Rd. og til Defensor Procurator Gormsen 4 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 13de Januar 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Westrup og Seibelin, betaler Tiltalte Tjenestekarl Mads Nielsen af Arup 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold med Hensyn til den i Dommen nævnte Femrigsdaler= seddel findes efter de derom fremkomne Oplysninger at maatte henses under Straffelovens § 257, og Straffen vil efter Omstændighederne være at bestemme til 8 Dages simpelt Fængsel.

I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Mads Nielsen bør henses i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Baag Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Tjenestekarl Mads Nielsen af Arup, som er født den 6te November 1844 og ikke tidligere straffet, actioneret for Tyveri, bedragerist Forhold og ulovlig Omgang med Pittegods, og ved den den 4de November f. U. afsagte Herredstingsdom er han ogsaa for Bedrageri anseet efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage samt paalagt Actionens Omkostninger, medens han med Hensyn til Sigtelsen for Tyveri og ulovlig Omgang med Pittegods er frifunden. Sagen er derefter alene efter Domsældtes Begjæring indanket for Overretten, hvor der saaledes ikkun bliver Spørgsmaal om det Tiltalte impu= terede bedrageriste Forhold.

I denne Henseende er det ved egen Tilnaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen oplyst, at Tiltalte ved for Karlen Hans Hansen, der havde fundet en Femdaler seddel paa Gaden i Arup, at udgive sig som Sedde=

lens Eier har erholdt samme udeleveret og senere beholdt den, uagtet han indsaar, at den fundne Seddel ikke var den, han vil have mistet, eftersom Hans Hansen havde fundet Seddelen om Morgenen, medens Tiltalte havde sin Seddel endnu samme Dags Aften.

Tiltalte har under Sagens Gang indbetalt 5 Rb. til Retten isæbetfor de af ham modtagne.

Efter det saalebes Oplyste vil Underretsbommen være at stadfæste."

Nr. 88.

Advocat Hindenburg

contra

Jeppe Bium (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Varde Kjøbstads Exræretsdom af 21de December 1870: „Arrestanten Jeppe Bium bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede alle af sin Arrest og denne Sag saavel som af hans Aflevering til Straffeanstalten lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Poulsen og Smith, 4 Rb. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 30te Januar 1871: „Underretsbommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Faber, betaler Tiltalte 5 Rb. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

(Den indankede Doms Præmisjer følge i næste Nr.)

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N°. 3.

Den 8de April.

1871.

Første ordinaire Session.

Tirsdagen den 14de Marts.

Nr. 88.

Advocat Hindenburg
contra

Jeppe Bium (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Jeppe Bium for Tyveri.

Ved Tiltales egen Tilfæelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, som efter sin Løsladelse fra Straffeanstalten i November 1869 var indlagt paa Varde Fattiggaard, har den 21de November f. A. strax efter Middag, da han var ene i det af ham og Fattiglem Marcus Nielsen Sørensen samt dennes Børn beboede Kammer, frastjaalet bemeldte Sørensen et til 8 Mk. vurderet Uhr, som han ubtog af en efter hans Forklaring aabenstaaende Skuffe i dennes Dragliste, og med hvilket han strax begav sig til Varde, hvor han imidlertid blev anholdt og funden i Besiddelse af det stjaalne Uhr. Dette er under Sagen udleveret til Eieren, der har frataltet Krav paa videre Erstatning.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1825 og blandt Andet, efter 2 Gange at være dømt for Bedrageri og en Gang for Hæleri, er ved Høiesteretsdom af 18de Marts 1862 for Tyveri anset som for 4de Gang begaaet Hæleri med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar og ved samme Rets Dom af 19de November 1867 for Brandstiftelse med Tugthuusarbejde i 2 Aar — idet der ikke vil kunne tages videre Hensyn til hans Anbringende om at have stjaalet det ovenomhandlede Uhr for at undgaae Fattiggaarden og komme i Straffeanstalten — ved Underretsdommen rettelig afsæet med Straf for 2den Gang begaaet Tyveri eller som for 3die Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 230, jfr. § 241 og § 238, og da den valgte Straf af For-

bedringshuusarbejde i 1 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, sælgelig være at stadfæste."

Nr. 72.

Advocat Heinrichsen

contra

Jens Nielsen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Binding Herreds Extrarets Dom af 22de September 1870: „Arrestanten Steenhugger Jens Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage og ubrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger og derunder i Salarium til Actor Cancelliraad Procurator Jørgensen 5 Rd. og til Defensor Procurator Hein 4 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 13de December 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne ved Overretten Lehmann og Gottschald betaler Tiltalte Steenhugger Jens Nielsen 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling og med Bemærkning, at Gjertrud Marie Hansen efter Overrettsdommens Afsigelse har beebudet sin i Sagen afgivne Forklaring, maa det billiges, at Tiltalte er anseet straffskyldig efter Straffelovens § 168 sammenholdt med § 46, men Straffen findes efter de med det forøvede Attentat forbundne Omstændigheder at burde bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Med denne Forandring i Henseende til Straffetiden vil Dommen, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger tiltrædes, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes

til 6 Gange 5 Dage. 3 Salarium til Advocaterne Henrichsen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Steenhugger Jens Nielsen, der i nærværende fra Binding Herreds Extraret hertil indankede Sag er sat under Tiltale for Forsøg paa Voldtægt, er ogsaa ved Underrettens Dom for at have villet tillvinge sig Samleie med Tjenestepige Gjertrud Marie Hansen anset efter Straffelovens § 176 jfr. § 168 med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød samt tilpligtet at ubrede Sagens Omkostninger, deriblandt Salair til Actor og Defensor ved Underretten henholdsvis med 5 Rd. og 4 Rd.

Bemeldte Gjertrud Marie Hansens Forklaring med Hensyn til, hvad der gik forud for Volds handlingen, gaaer ud paa, at hun den 24de Juli d. A. om Aftenen Kl. 8—9 paa Veien fra Nyborg til sit Hjem traf 3 Mandspersoner, af hvilke Tiltalte var den ene, og at, efter at han havde faaet et bekræftende Svar paa sit Spørgsmaal, om hun vilde til Bindinge, Ordene imellem dem saaldes, at han sagde, at de kunde da følges ad, og hun svarede, at det kunde de maaskee nok, at, efterat de 2 andre Mandspersoner vare blevne tilbage, Talen mellem hende og Tiltalte saaldes, at han yttrede, at de maaskee den Aften kunde blive kjendte sammen og komme til at spadsere sammen, hvorpaa hun svarede Nei og paa hans Spørgsmaal om Grunden, at hun ikke vilde spadsere med en saadan Person som ham, da han var fuld, — at Tiltalte derpaa gik tæt til hende og fulgte efter, da hun gik over paa den anden Side af Veien, og endelig, da de vare komne til en Marksti, rakte hende Haanden og bød hende Farvel, men da hun gav ham sin Haand, greb den og søgte at trække hende til sig, hvorefter hun rev sin Haand til sig med de Ord: „Nei Tat“ og gik videre. Det er derhos ved hendes Forklaring i Forbindelse med flere Vidners samstemmende Udsagn beviist, at Tiltalte, umiddelbart efter at Pigen havde som ansørt, revet sig løs fra ham, har grebet hende i Halsen samt trukket eller kastet hende ned i Landeveisgrøften, hvor hun kom til at ligge paa Ryggen og Tiltalte ovenpaa hende eller ialfsald bestræbende sig derfor, hvorhos han med den ene Haand holdt hende for Munden for at hindre hende fra at raabe om Hjælp — hvorved hun fik nogle smaa Rifter paa Overlæben, — medens hun med begge sine Hænder holdt hans anden Haand fast, saa at det ikke lykkedes ham at løste hendes Klæder eller, som hun siger, berøre hende paa en usømmelig Maade, og efter hendes Forklaring yttrede han, at han skulde vise hende, hvad det var at gjøre Nar af ham, og at hun ikke skulde have sit Veir i 24 Timer. Det lykkedes dog Pigen et Par Gange at raabe om Hjælp, og da et Par af Vidnerne ilede til, løb Tiltalte sin Veir. Tiltalte, som havde efterladt en Pafte, vendte kort efter tilbage og udløb sig da med, at hun ikke var værd at have legemlig Omgang med, hvorhos han gav hende et

Par Slag ober Skulderen med sin Stof. Tiltalte, der var beruset, men efter de afhørte Vidners Forklaringer ikke i nogen Grad, der ubelukkede Tilregnelighed, har erklæret, at det gjerne kan være, at alt er gaaet til, som af Vidnerne forklaret, men at han ikke kan huske, at det er foregaaet paa anden Maade, end han har fremstillet. Denne Fremstilling, der gaaer ud paa, at Gjertrud Marie Hansen havde givet sit Samtykke til Samleie med ham, og at dette allerede var begyndt, før Vidnerne kom til, er imidlertid i Strid med Sagens øvrige Oplysninger, og han, der er født den 3die Juli 1839 og ikke findes tidligere at have været tiltalt eller straffet, er derfor rettelig ved Underretsbdommen anset for attenteret Voldtægt efter Straffelovens § 168, hvormed bliver at jevnføre § 46, og da den i Underretsbdommen valgte Straf af 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød efter Omstændighederne findes passende, ligesom Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, bifaldes, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste."

Onsdagen den 15de Marts.

Nr. 90.

Advocat Henriksen

contra

Christian Nielsen og Lars Christiansen eller **Christensen** (Defensor Bunken),

der tiltales, Nr. 1 for bedrageligt Forhold og Nr. 2 for Deelagtighed i samme Forbrydelse.

Bjerge Rasum Herredets Extrarets Dom af 12te October 1870: „De Tiltalte, Teglmester Christian Nielsen nu af Fredericia og Huusmand Lars Christiansen af Rynkeby Mark bør for Justitiens Tiltale i denne Sag frie at være. Alle af Sagen flydende lovlige Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor Kammerassessor Procurator Jesspersen og til Defensor Procurator S. S. Hansen, hver 4 Rd., udredes af det Offentlige.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Januar 1871: „De Tiltalte, Teglmester Christian Nielsen af Fredericia og Huusmand Lars Christiansen eller Christensen af Rynkeby Mark bør til Statskassen bøde, den Første 50 Rd., den Sidste 15 Rd., saaledes at, naar disse Bøder ei fuldt betales, hiin hen sættes i simpelt Fængsel i 15, denne i 5 Dage. Actionens Omkostninger, berunder Salair til Actor og Defensor ved Underretten, Procuratorerne Kammerassessor Jesspersen og S. S. Hansen,

4 Rd. til hver og til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Christensen og Lassen, 5 Rd. til hver, betale de Tiltalte, Nielsen med $\frac{3}{4}$ og Christiansen eller Christensen med $\frac{1}{4}$. De idømte Bøder at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, saaledes at Fristen for de idømte Bøders Udredelse bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse, og med den Forandring, at Tiltalte Nielsen bliver pligtig at udrede samtlige Actionens Omkostninger, derunder indbefattede de ved Dommen fastsatte Salarier, hvorhos Tiltalte Christiansen eller Christensen in solidum med ham deraf vil have at tilsvare $\frac{1}{3}$.

Chi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Christian Nielsen udreder samtlige af Actionen flydende Omkostninger, og at Lars Christiansen eller Christensen in solidum med ham deraf tilsvarer $\frac{1}{3}$, hvorhos Fristen for de idømte Bøders Udredelse bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Advocat Henrichsen og Etatsraad Bungen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rd., der udredes af de Tiltalte paa samme Maade som Actionens øvrige Omkostninger.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende inden Bjerge Nasum Herreders Extraret den 12te October sidstleden paakjendte og deraf til Overretten indankede Sag tiltales Teglmester Christian Nielsen af Fredericia og Huusmand Lars Christiansen eller Christensen af Rynkeby Mark, den Første for bedrægeligt Forhold, den Sidste for Deelagtighed deri.

Hvad nu først Tiltalte Christian Nielsen angaaer, er det opløst, at der den 15de December 1868 blev hos ham, der dengang var Forpagter af det i ovennævnte Herred beliggende Keirup Teglværk, foretaget en Arrestforretning til Sikkerhed for en Gjæld til Handelshuset Elias B. Muus i Kjerteminde,

og har han vedgaaet, at han omtrent 14 Dage forinden paa en Tid, da han ventede, at der vilde skee Retssforfølgning imod ham, har under Form af et Salg overleveret en ham tilhørende Ko til hans her i Sagen Medtaltale i den Hensigt at undbrage den fra at blive registreret under Forretningen, hvilken Ko han efter den mellem dem truffene Aftale nogle Uger senere fik tilbage. Ligeledes maa det ansees oplyst, at han, førend han i Januar 1869 forlod Teglværket, ulovligen har disponeret over enkelte til Værket hørende Gjenstande, dog kun af en meget ringe Værdi, saasom en Vadst, et Brædt til at stryge Steen med. Fremdeles er det imputeret Tiltalte, at han kort Tid før den ommeldte Arrestforretning og paa en Tid, da han vidste, at han ikke kunde holde sig ved Teglværket, har solgt næsten den hele Beholdning af Muursteen, der fandtes ved Værket, for en noget lavere Priis end den, der ellers gives for slige Steen, uden at han har kunnet gjøre fuldstændig Rede for, hvortil de derfor indkomne Penge ere anvendte.

Medens der imidlertid ikke med Føie for dette Sidste kan paabyrdes Tiltalte noget criminelst Ansvar, vil dette derimod være Tilfældet med Hensyn til det selvundne Proforma=Salg af Koen og den ulovlige Disposition over enkelte til Teglværket hørende Gjenstande, og findes Straffen for ham, der er født den 7de December 1838 og ikke tidligere er straffet eller tiltalt, efter Straffelovens § 252 in fine samt § 253 cfr. § 256 at kunne bestemmes til en Bøde af 50 Rd. saaledes, at han, naar denne ikke fuldt betales, hensesættes i simpelt Fængsel i 15 Dage.

Hvad Tiltalte Pors Christiansen eller Christensen angaaer, der er født den 14de November 1825 og heller ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, da har han tilstaaet at have deeltaget i det ovennævnte Proforma=Salg, hvorved det tilsigtedes at besvige Christian Nielsens Creditor, og vil han i Medfør af Straffelovens § 252 in fine samt § 256 cfr. § 47 herfor være at ansee med en Bøde af 15 Rd., saaledes at der, saafremt den ikke fuldt betales, herfor subtitueres simpelt Fængsel i 5 Dage.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvorved de Tiltalte ere frikendte for Susitiens Tiltale og Actionens Omkostninger paalagte det Offentlige, være at forandre, idet bemeldte Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor ved Underretten 4 Rd. til hver, udredes af Tiltalte Nielsen med $\frac{3}{4}$ og af Tiltalte Christiansen eller Christensen med $\frac{1}{4}$.

Nr. 83.

Advocat Nellesmann
contra**Anders Jensen** med Tilnavnet **Oddershede**

(Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri.

Thiſted Rjbstads Extrarets Dom af 2den December 1870:
„Tiltalte Anders Jensen med Tilnavnet Oddershede bør hensesættes

i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. Han ubreber derhos samtlige de med hans Arrest og denne Action foranlebigede Omkostninger og berunder Salarium til Actor og Defensor 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 23de Januar 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Sfaacsen, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Nellemann og Statsraad Bunzen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Anders Jensen med Tilnavn Oddershebe for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, medens han den 6te November f. A. om Aftenen fulgte Skomagerpøind S. C. Nielsen hjem fra et Værtshuus i Thisted, har fravendt denne et til 10 Rd. vurderet Sølvvandsur, hvilket han udtog af Bestjaalnes Lomme, uden at denne, der var i en beskjænkert Tiltand, mærkede det. Bemeldte Uhr er bragt tilstede under Sagen og tilbageleveret Eieren, og der er saaledes ikke Spørgsmaal om Erstatning.

For sit ovenommeldte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1846 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 228, og da Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger det ligeledes vil kunne have sit Forblivende, saaledes være at stadfæste."

Fredagen den 17de Marts.

Nr. 34. Rjøbmand **W. Hansen** (Advocat Halkjer)
contra

Agent og Rjøbmand **P. F. Lagoni** (Advocat Heinrichsen),
betræffende Erstatning for Misligholdelse af en mellem Parterne
afsluttet Handel om et Parti Smør.

Faaborg Kjøbstads Gjæsterets Dom af 12te Marts 1869: „Indstævnte, Agent og Kjøbmand P. F. Lagoni, bør for Tiltale af Citanten, Kjøbmand W. Hansen, under denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 19de September 1870: „Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved alene bemærkes, at den af Citanten paaberaabte Handelscontume ialfald ikke i nærværende Tilfælde vil kunne tillægges nogen afgjørende Indflydelse efter Bestaffenheden af de Vilkaar, hvorunder den i Dommen ommeldte Handel mellem Parterne maa antages at være indgaaet, bliver bemeldte Dom at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.“

Thi kendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Citanten, Kjøbmand W. Hansen af Odense, har i første Instants inden Faaborg Kjøbstads Gjæsteret søgt Indstævnte, Agent og Kjøbmand P. F. Lagoni af Faaborg, der den 29de Juli 1868 havde solgt til Citanten flere Herregaardes Smørproduction fra 1ste Juni s. A. til Rørnes Indbinding, som af Citanten uimodsagt er opgivet til ialt c. 55 Tdr. Smør, hvoraf Indstævnte havde 27 Tdr. i Behold, à 110 Rd., men den 7de August næstefter havde erklæret Handelen for hævet, fordi det var en udtrykelig Betingelse ved Handelen, at Citanten allerede den 3die eller 4de August skulde afhente og contant betale de 27 Tdr. Smør, hvilken Betingelse han ikke havde opfyldt, tilpligtet at betale i Erstatning for det Tab, Citanten herved har lidt, 13 Rd. pr. Td. eller 715 Rd. med Renter 7 pCt. p. a. samt Sagens Omkostninger, og ved Continuationsstævning paastod han, da Smørret var steget i Priis, Erstatningen forøget med 495 Rd.; i hvert Fald paastod han Erstatningen fastsat af Retten eller ved uwillige Mænds Stjøn. Indstævnte paastod Frifindelse med Tillæg af Sa-

gens Omkostninger, og denne Paastand blev ved den den 12te Marts 1869 af-
fagte Dom tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Citanten i Henshold til Opreisningsbevilling af 8de
Juni 1869 ved Stævning af 29de s. M. indanket her for Retten, hvor han
har paaستاet den forandret overeensstemmende med sin Paastand for Under-
retten; Indstævnte har derimod paaستاet Frisindelse med Tillæg af Sagens
Omkostninger i begge Instantser, in subsidium saaledes, at Sagens Udsald
gjøres afhængigt af Tved fra en af Parternes Side.

Citanten har benægtet, at det var en udtrykkelig Betingelse ved Hande-
lens Indgaælse, at han skulde hente de 27 Tdr. Smør den 3die eller 4de
August, og i hvert Fald har han formeent, at Indstævnte ikke kunde være be-
rettiget til af den Grund og uden noget foregaaende Varsel at erklære Hande-
len for hævet.

Da der intet andet Beviis habes for Handelens Indgaælse end Ind-
stævntes Forklaring, maa denne, som desuden bestyrkes ved den af et tilstede-
værende Vidne afgivne Forklaring, lægges til Grund for Sagens Paadømmelse;
vel har Citanten formeent, at Indstævntes bekræftende Svar paa det ham
under en Notarialbestikkelse forelagte Spørgsmaal, om han erkjendte at have
solgt det omhandlede Parti Smør til Citanten, indeholdt tilstrækkeligt Beviis
for Handelens Indgaælse, og at det altsaa maatte blive Indstævntes Sag,
naar han paaستod, at der var knyttet særlige Betingelser til Handelen, at godt-
gjøre dette; men heri kan der ikke gives ham Medhold, da Indstævnte allerede
forinden Requisitionen havde meddeelt Citanten Grunden til, at han ansaae sig
berettiget til at hæve Handelen, og disse Grunde refereres i Requisitionen,
medens Spørgsmaalet selv ikke gav Indstævnte nogen Anledning til nærmere
at udtale sig om Vilkaarene ved Handelen.

Der maa fremdeles gives Indstævnte Medhold i, at det maa ansees for
en væsentlig Misligholdelse af Handelen efter den Maade, hvorpaa den var
indgaaet, at Citanten undlod at afhente og betale Smørret til den fastsatte
Tid, og at denne Misligholdelse maatte berettige Indstævnte til strax at er-
klære Handelen for hævet. Vel har Citanten formeent, at Indstævnte forinden
burde have opfordret Citanten til at afhente Smørret, og han har til Støtte
herfor fremlagt et Responsum fra Grosferer=Societetet, ifølge hvilket det er
Handelscoutume, naar Kjøber og Sælger ikke i rette Tid opfylder en indgaaet
Handel, at der gives den Part, der er forsømmelig heri, Varsel fra den anden
Side, men selv om et saadant Varsel var uødvendigt, naar Indstævnte vilde
paaستاae Erstatning for Contractens Misligholdelse, kan heraf Intet uledes
for det nærværende Tilfælde, hvor Indstævnte blot paaستاaer Contracten hævet.
Gjæsteretsdommen vil derfor være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne
være at ophæve."

Mandagen den 20de Marts.

Nr. 85.

Advocat Brock
contra**Jørgen Madsen og Hans Peder Hansen**

(Defensor Liebe ved Nellesmann),

der tiltales for bebragerisk Forhold.

Obense Herreds Exraretssdom af 13de October 1870: „De Tiltalte Huusmændene Hans Peder Hansen af Bellinge og Jørgen Madsen af Rabbh bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 5 Dage. Saa bør de og Een for Begge og Begge for Een at udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger og derunder i Salair til Actor Cancelliraad Procurator Borch 5 Rd. og til Defensor Kammerassessor Procurator Jespersen 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Januar 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne Herforth og Leth for Overretten betale de Tiltalte Huusmændene Jørgen Madsen af Rabbh og Hans Peder Hansen af Bellinge Een for Begge og Begge for Een 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Det de Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold maa efter de foreliggende Dplysninger paadrage dem Strafansvar i Henhold til Bestemmelserne i Straffelovens § 252 in fine og § 253; men efter Omstændighederne findes det at kunne have sit Forblivende ved den dem i Dommen tilkjendte Straf af 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for hver. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelse i Henseende til Actionens Omkostninger tiltrædes, vil saaledes kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Dønsse Herreds Extraret paatjente, hertil indankede Sag tiltales Huusmændene Jørgen Madsen af Rabby og Hans Peder Hansen af Bellinge for bebragerist Forhold, og ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det ogsaa beviist, at de have gjort sig skyldige heri.

Ved en mellem de Tiltalte stedsfunden Byttehandel om deres Huse blev det bestemt, at Jørgen Madsen, der var Eier af et Faar med Lam, skulde vælge, hvilket af disse han vilde beholde, og at det andet skulde blive ved Huset og tilhøre Hans Peder Hansen. For at have bragt Byttehandelen istand var der tilfagt Huusmand Peder Valger Rasmusen 18 Rd., for hvilket Beløb Tiltalte Hansen udstedte Gjældsbeviis til Rasmusen, der forsalbt til Betaaling afvigte 1ste August. Da Tiltalte imidlertid ikke betalte sin Skyld og i denne Anledning var indfaldt for Forligelsescommissionen af Rasmusen, endes disse forinden Mødet i Mindelighed om, at Sidstnævnte iftedesfor de 18 Rd. skulde have det Faar eller det Lam, der skulde følge med Tiltalte Madsens Huus. Da denne derpaa den følgende Dag erklærede, at han vilde have Faaret, blev det afgjort, at Rasmusen skulde have Lammet. Rasmusen tilbageleverede derefter Tiltalte Hansen Gjældsbeviiset og understrev derhos en af Tiltalte Madsen affattet Tilstaaelse for, at Hansen ikke var ham noget skyldig. Efterat dette var skeet, bleve imidlertid de Tiltalte, uden at det har kunnet oplyses, fra hvem af dem Forslaget i saa Henseende udgik, enige om at fravende Rasmusen Lammet, og det blev derfor aftalt mellem dem, at Tiltalte Madsen skulde foregive, at Lammet var hans, og trække det hjem til sig, samt at Tiltalte Hansen, naar nogen Tid var gaaet, skulde faae det hos ham. I Henhold til denne Aftale lod Tiltalte Madsen, medens Rasmusen et Dieblis var fraværende, Lammet, der havde været tilstede under Forhandlingerne, trække hjem til sig. Dette, der var ansat til en Bærbi af 8 Rd., er senere udløst til Rasmusen.

For ommeldte Forhold findes de Tiltalte, der ere sødte, Madsen i 1823, Hansen i 1831, og af hvilke ingen forhen har været criminaliter tiltalt eller straffet, at burde anses efter Straffelovens § 257 cfr. § 252, og da Straffen ved Dommen påsænde er bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage for hver, og Actionens Omkostninger rigtigt ere dem paalagte, vil Dommen være at stadfæste.“

Nr. 93.

Advocat Nellesmann
contra

Mads Andersen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for ved Tilfidesættelse af almindelig Forsigtighed at have foraarsaget en Udebrand.

Bjerge Nasum Herredets Extrarets Dom af 7de November 1870: „Tiltalte forhenværende Møller Mads Andersen af Drøby

Mark bør hensesættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned samt udrede i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikring 1088 Rd. Forsaavidt dette Beløb betales, bortfalder dog den Tiltalte ikjendte Straf. Saa bør Tiltalte udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor Procurator P. Hansen og til Defensor Cancelliraad Procurator Borch hver 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 10de Januar 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Sørensen og Kalko for Overretten betaler Tiltalte forhenbærende Møller Mads Andersen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne findes at kunne nedsættes til 14 Dage, hvorhos Fristen for Udredelsen af det idømte Erstatningsbeløb bliver at bestemme til 8 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse.

Chi kendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 14 Dage, hvorhos Fristen fastsættes til 8 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Bjerge Asum Herreders Etraret paakjendte Sag, hvorunder forhenbærende Møller Mads Andersen tiltales for ved Tilslidestættelse af almindelig Forsigtighed at have foranlediget en Ildbrand, hvorved tvende Toldkrybskipper Møller tilhørende, paa Dræby Mark beliggende, straatækkede Bygninger den 6te Juli 1870 afbrændte, er det oplyst, at Tiltalte saa Minutter,

førend Ilden viste sig i Taget, afflød et Gevær, der var ladet med løst Krudt med en Forklæbning af Faareuld, i den til Stebet hørende Have for at bortfræmme Fugle, og at han affyrede Skuddet omtrent 18 Alen fra Huset paa et Sted, hvorfra Vinden førte lige paa Huset, i hvis Straataag Ilden som anført strøg efter viste sig, uden at nogen anden Årsag til denne kan paavises.

Det maa derfor billiges, at Tilstalte, der er født den 30te October 1809 og ikke findes tidligere straffet, ved den indankede Dom er anseet efter Straffelovens § 284 med simpelt Fængsel i 1 Maaned og tilpligtet i Erstatning til Landbygningernes Brandsforsikkring efter berom neblagt Paastrand at betale 1088 Rd., dog saaledes at Straffen bortfalder, hvis han betaler Erstatningen.

Da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes bifaltes, vil den i det Hele blive at stadfæste."

Nr. 95. Advocat Liebe (ved Klubien)

contra

Caroline Marie Mortensen (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Tyveri.

Thisted Kjøbstads Extrarets Dom af 4de Januar 1871: „Arrestantinden Caroline Marie Mortensen bør hensesættes til Tugthuusarbejde i 2 Aar. Hun udreder derhos i Erstatning til Arbeidsmand Dahlgaard's Hustru Kirstine Dahlgaard ialt 15 Mk. samt betaler samtlige de ved hendes Arrest og denne Action foranledigede Udgifter og derunder Salarium til Actor Kammerraad Procurator Lykke og til Defensor Procurator Esmann 5 Rd. til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og forøvrigt og i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsøverrets Dom af 6te Februar 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og Morville, betaler Arrestantinden 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

§ Salarium til Advocaterne Liebe og Hindenburg for Høiefsteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

§ Den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Arrestantinden Caroline Marie Mortensen for Tyveri, og er det i denne Henseende ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig godtgjort, at hun i November Maaned f. A. har fra-sjaalet Arbeidsmand Dahlgaard's Hustru i Tjisteb, hos hvem hun paa den Tid logerede, en Hue, to Sifketørklæder og et Shawl, tilsammen af Værdi 4 Rb. 5 Mk., hvilke Gjenstande under Sagen ere bragte tilstede og tilbage-leverede Bestjaaaerne, der for de ommeldte Sifketørklæders Forringelse har paa-staaet sig tilskjendt en Erstatning af ialt 2 Rb. 3 Mk. Endvidere har Arrestantinden omtrent paa samme Tid i en Gaard i Tjisteb, hvortil der var fri Udgang, tilvendt sig et til 4 Mk. værderet Skjort, der havde været ophængt til Tørring, men efter hendes Forklaring var faldet ned paa Jorden, og endelig har hun nogen Tid berefter fra et Fruentimmer i Jbby, hos hvem hun i nogle Nætter havde haft Logis, ved sin Vortgang sjaalet en Særk og et uldent Tørklæde af Værdi ialt 4 Mk. samt et værdiløst Bomuldstørklæde, hvilke Gjenstande efter hendes Forklaring henlaae paa et Bord i Stuen, hvorimod Bestjaaaerne har udsagt, at Særken laa i en Dragkisteskuffe, der havde været laaset med en daarlig Laas, som sandtes opbrudt. Saavel disse Gjenstande som det ovenommeldte Skjort ere under Sagen bragte tilstede og tilbagelevere-re Bestjaaaerne, og om Erstatning er der i disse Henseender ikke Spørgsmaal.

Arrestantinden, der er født i Aaret 1832, har tidligere blandt Andet 4 Gange været straffet for Tyveri, senest ifølge Overrettens Dom af 24de August 1868 for denne Forbrydelse 4de Gang begaaet i Forbindelse med Væleri efter Straffelovens § 232 samt l. 3die Marts 1860 § 3 med Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder, hvorefter hun ifølge Hæfing Nefs Herreders Extraretsdom af 11te August f. A. har for bedrageligt Forhold været anseet efter Straffelovens § 253 med Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage. Hun er saaledes nu for sit ovenansførte Forhold ved Underrettsdommen rettelig paany anseet efter Straffelovens § 232, og da den valgte Straf af Tugthuusarbeide i 2 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen til Arbeidsmand Dahlgaard's Hustru samt Actionens Omkostninger det ligeledes vil kunne have sit Forblivende, være at stadfæste.“

Nr. 87.

Advocat Hansen
contra

Karen Marie Pedersen (Defensor Klubien),
der tiltales for Falsk og Forsøg paa Bedrageri.

Kolding Kjøbstads Extrarets Dom af 12te Januar 1871: „Arrestantinden Karen Marie Pedersen bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør hun og udrebe alle af denne Sag flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor Procurator Bartholdy 5 Rd. og til Defensor Cancelliraad Procurator Dahl 4 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 13de Februar 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sfaacsen og Morville, betaler Arrestantinden 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Karen Marie Pedersen for Falst og Forsøg paa Bedrageri.

Ved Tiltaltes egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse er det tilstrækkeligt godtgjort, at hun den 20de December f. A. har i den Hensigt dermed at forskaffe sig nogle Manufacturvarer ubleverede fra en Kjøbmand skrevet en Seddel, der efter en Fortegnelse over Varer til et Værløb af 20 Rd. indeholdt Ordene: „til Hans Madsen giv mig en Regning derpaa“, idet hun saaledes vilde give det Udseende af, at hendes forrige Huusbond, Gaardmand Hans Madsen Thomsen Sviid i Tjuffjær, uden hvis Bemyndigelse eller Vidende hun havde skrevet Seddelen, havde nedskrevet og undertegnet denne, og at hun samme Dag har, under Forevisning af Seddelen og under Opgivelse af at være i bemeldte Gaardmands Tjeneste, uden hans Samtykke hos 2 Kjøbmænd i Kolding søgt at faae de optegnede Varer paa Credit i hans Navn. Kjøbmændene vilde imidlertid ikke inlade sig paa at ublevere Varerne, hvilke Arrestantinden efter sin Forklaring selv havde villet bruge, uden at hun havde tænkt paa at ville betale dem.

For dette Forhold, der, forsaavidt angaaer Udfærdigelsen af den nævnte Seddel, ikke findes at kunne bedømmes efter Lovgivningens Bestemmelse om Falsk, vil Arrestantinden, der er født den 29de Marts 1852 og tidligere har været straffet efter Fredericia Rådsheds Extraretsdom af 1ste Marts 1870 for Bedrageri efter Straffelovens § 251 cfr. § 21 og § 37 med Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 20 Dage og efter samme Rets Dom af 21de Novbr. f. A. ligeledes for Bedrageri med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, være at ansee for attenteret Bedrageri efter Straffelovens § 251 og § 46, og findes hendes Straf passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage. Med denne Forandring i Straffetiden, der ved Underretsdommen er bestemt til 4 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Actionens Omkostninger billiges, saaledes være at stadfæste."

Rettelser.

Side 3 Lin. 19: Efter „med“ indskrives: „Hensyn til“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret afsagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dømmes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der søfte Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de egl. Postcontoirer.

Forklagt af den Gyldendalke Boghandel (S. Høgel).
Hjelsøe & Gandrups Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 4.

Den 2de April.

1871.

Første ordinaire Session.

Mandagen den 20de Marts.

Nr. 96.

Advocat Henrichsen
contra

Mette Elisabeth Madsen (Defensor Levinson),
der tiltales for Betleri.

Odense Herreds Politirets Dom af 7de November 1870: „De Tiltalte Mette Elisabeth Madsen, Trine Jensine Rasmie Rasmussen, Bolette Kirstine Frederiksen og Ane Kirstine Hansen, Peter Knudsens Enke bør hensættes, Førstnævnte til Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage og hver af de to Andre i simpelt Fængsel i 5 Dage. Saa bør og de Tiltalte Een for Alle og Alle for Een at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Januar 1871: „Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stånde, dog at Straffetiden bestemmes til 60 Dage. 3 Salair til Procuratorerne Schack og Hvalsøe for Overretten betaler Tiltalte Mette Elisabeth Madsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Da det Tiltalte under nærværende Sag overbeviste, i den indankede Dom ommeldte Betleri er forpvet, inden Dommen af

31te October f. A. overgif hende, og hun ved sidstnævnte Dom foruden i Thyveri tillige fandtes skyldig i Betleri, vil der nu være at idømme hende en Tiltægsstraf, som efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 12 Dages Tvangsarbejde. I Henseende til Sagens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Mette Elisabeth Madsen bør hensættes til Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 12 Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Landsoversamt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Levinsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Mette Elisabeth Madsen, der er født i 1820, og som, foruden ved Odense Rådstads Extrarets Dom af 29de Martz 1867 at være anseet for Hæleri med 3 Dages Fængsel paa Vand og Brød og ved Odense Herreds Extraretsdom af 31te Octbr. f. A. for Thyveri i Genhold til Straffelovens § 235 med simpelt Fængsel i 14 Dage, tidligere 4 Gange er dømt for Betleri, senest ved Bjerge Nafun Herreds Politiretsdom af 26de Februar f. A. med Tvangsarbejde i 4 Uger, sigtes under nærværende fra Odense Herreds Politiret hertil indankede Sag atter for Betleri.

Da hun ved egen Tilstaaelse og de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger er overbevist deri at have gjort sig skyldig ved dels alene dels i Forbindelse med andre for Politiretten Tiltalte, for hvis Vedkommende Appel ikke har fundet Steb, at have betlet i Omegnen af Odense om Brød og Uld, findes hun rettelig anseet efter Lov 3die Martz 1860 § 3, men findes Straffen, der er bestemt til 120 Dages Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt, efter Omstænderne at kunne sættes til lige Arbejde i 60 Dage, og med denne Modification vil Dommen, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste.“

Mandagen den 27de Martz.

Nr. 94.

Advocat Broch

contra

Hans Andersen (Defensor Nellesmann),

der tiltales for at have udøvet Vold imod sin Fader.

Boer og Nim Herrebers Extrarets Dom af 9de Januar 1871: „Arrestanten Hans Andersen af Boring bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Derhos bør han have Arveretten efter sin Fader Bødker Anders Jensen paa Boring Mark forbrudt og betale alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor Procurator Bjerregaard 5 Rd. og til Defensor Procurator Hviid 4 Rd. At efterkommes under Abfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 13de Februar 1871: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Saaesen, betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. At efterkommes under Abfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Mellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under denne Sag tiltales Hans Andersen for at have udøvet Vold imod sin Fader.

Tiltaltes Fader, Bødker Anders Jensen af Boring Mark, har i denne Henseende edelig forklaret, at, da Tiltalte den 19de October f. A., efterat han, der Dagen forud havde svoret, om Morgenen havde været i Boring for at hente Brændeviin, var vendt tilbage herfra og havde nydt en Deel af den medbragte Brændeviin uden dog at være bleven mere beruset deraf end, at han godt vidste, hvad han gjorde, begyndte han, der navnlig var misfornøjet over, at Faderen ikke vilde give ham Penge, først at udskælde denne, og, da Faderen nægtede at laane ham sin Spade, soer Tiltalte løs paa ham, idet han først sparkede ham, derpaa tog ham i Brystet og kastede ham om, i hvilken Stilling han holdt ham i nogen Tid, medens han, idet han hindrede ham i at raabe ved at stille sine Fingre i hans Mund, tilbeefte ham en Mængde Slag i Hovedet og paa Kroppen deels med de knyttede Hænder og deels med en tyk Kjæp, uagtet Faderen, der strax var begyndt at bløde, ligesom han tilsidst blev ganske fornumlet, stadigen bad for sig. Et Fruentimmer, der havde Ophold hos Anders Jensen, og som særligt har udfagt, at Tiltalte, hvad denne dog, har nægtet, et Par Dage forud, da han havde affaaet den om-

melbte Kjøp, i fuldkommen ædru Tilstand havde ladet en Yttring falde om, at han muligens vilde benytte denne Kjøp til at banke Faderen, har dernæst om den ved den ommeldte Leilighed mod Anders Jensen forsvøvede Vold afgivet en edelig Forklaring, der er aldeles overensstemmende med denne, og endvidere har en i Nærheden boende Gaardmand edelig udsagt, at, da han, der af bemeldte Fruentimmer blev kaldet til Hjælp, kom til Stedet, yttrede Anders Jensen, som var meget forpustet og aldeles blodig i hele Ansigtet og paa Klæderne, at Tiltalte havde tilføjet ham de blodige Mærker, og klagede sig stærkt, samt at en Person, som han antog at være Tiltalte, saaes i nogen Afstand fjernende sig fra Stedet med stærke Skridt. Endelig have nogle Depo- nenter udsagt, at Tiltalte senere paa Dagen, da han isvrigt skal have været beruset i en temmelig høi Grad, for dem har udladt sig med, at han havde banket sin Fader, og har navnlig en af disse edelig bevidnet, at Tiltalte overfor ham bestemt vedgik Saabant, idet han foreviste en Stok, han havde be- nyttet, hvorhos der paa en under Sager tilstedebragt Stok, der er befunden at være $1\frac{1}{3}$ Alen lang og c. 1 Tomme i Diameter, og hvilken Stok Tiltalte har erkjendt at være hans, fandtes en Plet, som efter Forhørsdommerens og Rettsvidnernes Skjøn bestemt antoges at hidrøre fra Blod.

Efter de saaledes foreliggende Oplysninger maa det uagtet Tiltaltes vedholdende Benægtelse ansees tilstrækkelig godtgjort, at han — der har erkjendt, at han paa den Tid, han maa antages at have forsvøvet Gjerningen, ikke var beruset i nogen videre Grad — har gjort sig skyldig i det ham paa- sigtede Forhold.

Med Hensyn til Bestaffenheden af den Anders Jensen tilføiede Mis- handling har en Læge, der, som det maa antages, kort efter Gjerningens Udøvelse har undersøgt ham, erklæret, at hele Ansigtet fandtes meer eller mindre ophovnet, at der fandtes en Mængde Blodudtræninger saavel under Ansigtets Hud som i Diets Bindehinde, at der ogsaa vare overfladiske Saar paa flere Steder og tydelige Tegns paa en forudgangen Blødning fra Næse og Mund, at der endvidere paa Halsen og høire Skulder fandtes Blodudtræ- ninger og i Hovedet 2 større Buler, samt at alle disse Læsioner maatte være frembragte ved ydre Vold, og at der efter Bestaffenheden af flere af Blodud- træningsstederne maatte være anvendt betydelig Kraft, hvorhos dog Erklærin- gen maa ansees at gaae ud paa, at de tilføiede Befkavigelser ikke ville have nogen videre Indflydelse paa Anders Jensens Helbredstilstand for Fremtiden.

For sit ovenangførte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1830 og i forrige Aar har været under Tiltale for Tyveri samt straffet for Bestleri med 2 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 203 cfr. § 201, og da Straffen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i eet Aar, og Dommens Bestemmelser om, at Til- talte skal have Arveretten efter sin Fader forbrudt, samt om Actionens Om- kostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste."

Nr. 98.

Advocat Nellesmann
contra**Thora Emilie Frederikke Henriette Steen**
(Defensor Klubien),

der tiltales for Deelagtighed i Bedrageri og Ildspaaføttelse.

Hads Herreds Extrarets Dom af 13de October 1870: „De Tiltalte Gaardsfæster Jørgen Jensen og Hustru Sophie Amalie Hansen af Torrild bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Arrestanten Ole Hansen og Tiltalte Thora Emilie Frederikke Henriette Steen bør henføres, den Førstnævnte til Tugthuusarbejde i 8 Aar og den Sidstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Endvidere bør Arrestanten udrede i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikring 5378 Rd., til Brandassuranceforeningen for de rørlige Eiendele i Nørrejylland 1042 Rd., til de mindre Landeiendomsbesidderes Brandforsikring for rørlig Eiendom i Nørrejylland 54 Rd., til Gaardmand Mikkel Simonson i Torrild 1731 Rd. og til Tjenestekarl Niels Peter Jensen i Torrild 10 Rd. 1 Mk.; saa bør Arrestanten endvidere udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger og deriblandt i Salairer 12 Rd. til Actor Procurator Terndrup og til Defensorerne, Procuratorerne Knudsen og Møller, 8 Rd. til den Førstnævnte og 5 Rd. til den Sidstnævnte, dog saaledes at de Tiltalte Thora Emilie Frederikke Henriette Steen, Gaardsfæster Jørgen Jensen og Sophie Amalie Hansen in solidum med Arrestanten udrede, den førstnævnte Tiltalte $\frac{1}{8}$ og de to sidstnævnte Tiltalte Een for Begge og Begge for Een $\frac{1}{4}$ af bemeldte Omkostninger. Den ibømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 30te Januar 1871: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. Actor for Overretten Procurator Sfaacsen og begge Defensorerne sammesteds, Cancelliraab Møller og Procurator Fasting, tillægges i Salair, den Første 12 Rd. og hver af de Sidste 8 Rd., der udredes paa den med Hensyn til Actionens øvrige Omkostninger bestemte Maade. De ibømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms

lovlige Forkyndelse og det Ibømte iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom for Thora Emilie Frederikke Henriette Steens Vedkommende anførte Grunde vil den med Hensyn til denne Tilstalte være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Klubien for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Vager Ole Hansen for Bedrageri og Ildspaasættelse, Thora Emilie Frederikke Henriette Steen for Deelagtighed i disse Forbrydelser. . . .

Ved Tilstalte Ole Hansens egen Tilnaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han Ratten mellem den 9de og 10de Mai f. A., som det maa antages omtrent Kl. 2, har sat Ild paa den Middel Simonfen i Torriid tilhørende Gaard, som ganske nedbrændte, og hvorfra Ilden forplantede sig deels til Morten Olesens i saa Alens Afstand derfra beliggende Gaard, der nedbrændte med Undtagelse af det grundmurede og teglhængte Stuehuus, deels til det Tilstalte selv eller hans Fallitbo tilhørende, omtrent 30 Alen fra Morten Olesens Gaard beliggende Sted, der ligeledes nedbrændte med Undtagelse af Udhuset. Tilstaltes Forklaring gaar nærmere ud paa, at han, hvis Bo den 2den Februar f. A. var taget under Skiftebehandling som fallit, allerede nogen Tid, førend han paasatte Ilden, havde tænkt paa at afbrænde sit eget Sted, idet han formeente, at der derved kunde opnaaes et høiere Auctionsbud og hans Creditorer blive dækkede deels derved og deels ved Assurancesummen for hans Pøssere, og han vil navnlig, medens Medtiltalte Th. E. F. S. Steen, med hvem han har avlet et Barn, fra Februar Maaned 1869 indtil omtrent 14 Dage før Branden var tilhuse hos ham, have talt til hende om, at han ved Ildspaasættelse bedst kunde komme ud af det med Creditorerne, hvori hun erklærede sig enig, samt flere Gange senere, saavel medens hun endnu boede hos ham, som ogsaa engang, da hun efter at være flyttet fra ham besøgte ham, have talt med hende om Ildspaasættelsen, uden at det dog blev omtalt, naar denne skulde finde Sted, hvormod der blev talt om, at det for at undgaae Mistanke vilde være rigtigst at paasætte Ilden i

en af Gaardene. Tilstalte Ole Hansen, der efter sin Forklaring oftere havde tænkt paa, hvad der saaledes var talt mellem ham og Thora Steen, og paa at udføre det fattede Forsæt at paasætte Ilden, men ligesaa ofte opgivet at iværksætte Forsættet, fordi han fandt, at det ikke kunde gaae an, vil ei heller, da han bemeldte Nat stod op og uden at vide, hvad Klokken var, gif hjemme fra for at udrette et Grinde, have havt den Hensigt at paasætte Ilden, men denne Tanke saldt ham først ind, da han gif forbi Mikkel Simonsens Ladeport, og han tillige lagde Mærke til, at Binden havde en saadan Retning, at den kunde føre Ilden over paa hans Huus; da han vidste, at der mellem Ladeporten og Stolpen var en Abning, gif han derhen og antændte ved Hjælp af en Svovlsstik noget Halm, som laa op til Abningen, men fortrød strax, hvad han havde gjort, og forsøgte ved at stikke sin Haand ind gennem Abningen at krabse den antændte Halm ud, hvilket dog ikke lykkedes, og da Taget hurtigt blev antændt, begav han sig strax tilbage til sit Huus, hvor han lagde sig paa Sengen, og han stod først op, efterat Ilden havde forplantet sig til Morten Diefens Gaard. Beboerne af Mikkel Simonsens og Morten Diefens Gaarde vaagnede først under selve Branden, saaat det af Kreaturbefættningerne paa begge Gaarde kun lykkedes at redde 7 Heste, hvorimod 2 Heste, hele Dvægbefættningen, bestaaende af 20 Køer, 7 Kvier m. m., indebrændte, og i Morten Diefens Gaard maatte Tjenestekarlen og Tjenestebroren i bart Linned redde sig ud af Vinduet. Tilstalte har isøvrigt ubjagt, at han, dengang han paasatte Ilden, ikke havde tænkt videre over den Dødelæggelse og Ulykke, Ilden kunde anrette, og at han navnlig ikke har havt til Hensigt, at nogen af Gaardens Beboere skulde indebrænde; efterat han havde paasat Ilden, fortrød han sin Gjerning og indsaae den Ulykke, der kunde opstaae deraf, samt tænkte ogsaa paa at vække Folkene paa Gaardene, men turde dog ikke gjøre det af Frygt for, at han skulde blive mistænkt. De Gaardmændene Mikkel Simonsen og Morten Diefen samt Tilstaltes Fallitbo tilkommende Erstatninger for Bygningernes Dødelæggelse tilligemed Taxationsomkostningerne, ialt til Beløb 5378 Rd., har Landbygningernes Brandforsikring paastaet sig tilkjendt under Sagen, ligesom Brandassurancesforeningen for rørlige Eiendele i Nørrejylland og de mindre Landeieendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlig Eiendom i Nørrejylland have nedlagt Paastand om Godtgjørelse for ubbetalte Erstatningsbeløb i Anledning af Branden m. v. med henholdsvis 1042 Rd. og 54 Rd.; Gaardmand Mikkel Simonsen, der ikke havde sine Løssregienstande forsikrede, har derhos paastaet sig tilkjendt 1731 Rd. i Erstatning for de ham og flere til hans Huusstand hørende Personer tilhørende rørlige Gjenstande, der ere brændte, ligesom endelig Gaardmand Morten Diefens Tjenestekarl Niels Peter Jensen, der ved Branden vil have mistet Gjenstande til en Værdi af 10 Rd. 1 Mk., har paastaet sig dette Beløb erstattet; derimod har Mikkel Simonsens Søn Simon P. Mikkelsen, der ved Branden vil have lidt et Tab af 72 Rdl., frasalbet Krav paa Erstatning.

Forsaavidt Tilstalte Ole Hansen sigtes for Bedrageri, bemærkes, at han, da hans Bo isølge en Creditors Requisition den 2den Febr. f. U. toges under

Stiftebehandling som fallit, til Skifteprotocollen afgav den Erklæring, at han ikke eiede flere eller andre Eiendele end dem, der under en hos ham den 10de December 1869 afholdt Udlægsforretning vare blevne registrerede og vurderede, hvorefter det vedtoges, at der ikke af Skifteretten skulde afholdes nogen ny Registreringsforretning. Tiltalte har imidlertid nu vedgaaet, at han, da Udlægsforretningen foretoges, eiede forskjellige Gjenstande, som ikke bleve medtagne ved samme, og over en stor Deel af disse Gjenstande, som saaledes ikke bleve indbragne under hans Fallitbos Behandling, ligesom ogsaa over nogle af de ved Udlægsforretningen registrerede Effecter har han senere paa forskjellig Maade disponeret, idet han blandt Andet nogle Dage før Branden har overladt Medtiltalte Thora E. F. H. Steen nogle tildeels ved Udlægsforretningen registrerede Sengklæder m. m.

Da han har maattet indse, at han ved Ildspaaættelsen udsatte Andres Liv for aabenbar Fare, er han saaledes for den af ham forøvede Brandstiftelse ved Underretsdømmen retteligen ansæet efter Straffelovens § 280, ligesom den valgte Straf af Tugthusarbejde i 8 Aar, hvori tillige vil være indbefattet den Straf, Tiltalte for det af ham udrviste bebragelige Forhold har forskyldt efter Straffelovens §§ 260 og 253, efter Sagens Omstændigheder findes passende.

Tiltalte Thora Emilie Frederikke Henriette Steen har vedholdende benægtet, at der, saaledes som af Tiltalte Ole Hansen forklaret, skulde være talt mellem dem om Ildspaaættelsen, eller at hun har været vidende om, at Ole Hansen havde ifinde at paaætte Ilden, og vel er der i hendes Gjemmer fundet nogle Ole Hansens tilhørende Papirer, som hun efter hans Forklaring fort før Branden har opfordret ham til at overlevere sig til at gemme, for at de ikke skulde brænde, uden at hun har kunnet afgive nogen fyldestgjørende Forklaring med Hensyn til sin Besiddelse af disse Papirer, som hun fra først af ganske benægtede at have modtaget af Ole Hansens, medens hun senere, efter at Papirerne vare bragte tilstede, har udsagt, at hendes oprindelige Benægtelse ifkun gik ud paa, at hun ikke havde faaet Papirerne at gemme, for at de ikke skulde brænde, men der er, saaledes som ogsaa ved Underretsdømmen antaget, dog ikke Tvivl til mod hendes Benægtelse at ansee hende skyldig i nogen Deelagtighed med Hensyn til Ildspaaættelsen. Derimod har hun vedgaaet, at hun fort Tid før Branden af Tiltalte Ole Hansens har modtaget nogle Sengklæder m. m., ialt til en Værdi af 16 Rd. — hvoraf hun iøvrigt efter Ole Hansens Udsagn skal have taget Noget uden hans Samtykke, — uagtet hun vidste, at Ole Hansens Bo var under Fallitbehandling, og at han ikke var raadig over sine Eiendele, og da der imod Ole Hansens Benægtelse intet Hensyn vil kunne tages til hendes Foregivende om, at Ole Hansens skal have sagt til hende, at hans Broder havde tilskrevet ham, at hans Tøi ikke skulde sælges, og at han kunde gjøre dermed, hvad han vilde, ligesom ei heller til hendes Benægtelse af at vide Besked om, at nogle af de paagjældende Gjenstande vare bestrevne under Udlægsforretningen af 10de Decbr. 1869, hvilken hun havde overværet, maa det billiges, at Tiltalte Thora E. F. H. Steen, der er født i

Aaret 1848 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen for bemeldte sit Forhold er anset efter Straffelovens §§ 260 og 253 cfr. § 47, ligesom den valgte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende.

Bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes retteligen er paalagt Tiltalte Ole Hansen at udrede de paastaede Erstatningsbeløb, og ved hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger det findes at kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.“

Nr. 5. Commissionair **Ulbeck** (Selv)

contra

Politidirecteuren i Kjøbenhavn paa det Offentliges Vegne, **Criminal- og Politiretsassessor, Professor, Lic.juris Larsen** og **Justitssecretairen ved Kjøbenhavns Criminal- og Politiret, Justitsraad**

Mangor (Sngen),

betræffende Citantens Paastand om at kjendes berettiget til navnlig uden Betaling at erholde en ham efter hans Angivende af Justitssecretairen ved Kjøbenhavns Criminal- og Politiret nægtet Beskrivelse af det under en mod ham ved bemeldte Ret for Bedrageri indledet criminel Undersøgelse i Tidrummet fra den 26de Februar til den 15de Juni 1870 Paaferede.

Højesterets Dom.

Efterat Højesteret ved Dom af 25de April f. A. havde stadfæstet en inden Kjøbenhavns Criminal- og Politiret under 26de Februar f. A. affagt Kjendelse, ved hvilken Citanten under en mod ham for Bedrageri indledet criminel Undersøgelse var bleven belagt med personlig Arrest, har Citanten derefter under nærværende Sag, under Paaberaabelse af, at hans Arrest, der først den 15de Juni f. A. ophævedes, er bleven utilbørlig forlænget, og i det Diemed herfor ved særlig Paaanke at drage vedkommende Dommer til Ansvar, nedlagt Paastand om at kjendes berettiget til navnlig uden Betaling at erholde en Beskrivelse af det i den omhandlede Sag Paaferede fra den 26de Februar til den 15de Juni 1870, hvilken Beskrivelse Citanten angiver at være nægtet ham af Justitssecretairen.

Foruden at der imidlertid Intet er meddeelt om den paa-
gjældende Undersøgelses senere Gang, navnlig om, hvorvidt der
er decreteret Action mod Citanten og gaaet Dom i Sagen, fore-
ligger der ingensomhelst Oplysning om den paaankede Nægtelse,
hvis Tilværelse, Bestaffenhed og Begrundelse hverken ved nogen
skriftlig Udfærdigelse af vedkommende Retsembedsmand eller paa
anden Maade er bleven documenteret, og idet Høiesteret saaledes
ikke er sat istand til at bedømme, om endog blot Betingelserne
for en Appel ere tilstede, eller om i bekræftende Fald den paa-
ankede Nægtelse har været lovmeholdelig, findes nærværende Sag,
under hvilken ingen af de Indstævnte har givet Møde, at maatte
afvises.

Thi kjendes for Ret:
Denne Sag afvises.

Tirsdagen den 28de Marts.

Nr. 68.

Advocat Levinjen
contra

Carl Jensen Dam og Esper Hansen Bohn

(Defensor Heinrichsen),

der tiltales, Førstnævnte for Falsk og Sidstnævnte for Deelagtig-
hed i denne Forbrydelse og for den svigagtige Handling, som han
maatte have begaaet ved at underskrive Documenter til Bitterlighed
uden at forvisse sig om Underskriftens Gyldighed.

Hammershuus Virks Extrarets Dom af 28de November 1870:
„Carl Jensen Dam bør for Actors Tiltale fri at være. Esper
Hansen Bohn bør betale en Bøde af 50 Rd., som tilfalder Stats-
kassen, og som, naar den ikke erlægges fuldt ud i rette Tid,
bliver at affone med 20 Dages simpelt Fængsel; men forøvrigt
bør han for Actors Tiltale fri at være. Begge de Tiltalte bør
in solidum udrede alle af deres Arrest og Actionen flydende Om-
kostninger, derunder i Salair til Actor Procurator Ipsen og
Defensor Cancelliraad Procurator Erichsen 8 Rd. til hver. At

efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Esper Hansen Bohn er sigtet for svigagtigt Forhold ved at have underskrevet Documenter til Bitterlighed uden at forviise sig om Underskriftens Ægthed, er der ikke ved de fremkomne Oplysninger overbevist ham noget Forhold, som kan paadrage ham Strafsansvar i Medfør af Straffelovens § 257 eller anden Bestemmelse i bemeldte Lov, og navnlig findes der ikke tilstrækkelig Føie til at antage, at han ved de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen berørte Leiligheder har handlet i svigagtig Hensigt.

Hvad angaaer de mod Carl Jensen Dam og førstnævnte Tiltalte fremsførte Sigtelser deels for Falsk og deels for Meddeeltighed i denne Forbrydelse, billiger Høiesteret væsentligen i Henhold til de i Dommen anførte Grunde for Begges Vedkommende det i samme for saavidt antagne Resultat, hvorhos det bifalbes, at de ved Dommen ere tilpligtede in solidum at udrede Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Esper Hansen Bohn bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til den Carl Jensen Dam tillagte Frifindelse og Actionens Omkostninger bør Birketingsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinsen og Henriksen for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Undernævrende Sag tiltales Tømmerhandler Carl Jensen Dam for Falsk og Stolelærer Esper Hansen Bohn deels for Deeltagthed i denne Forbrydelse og deels for den svigagtige Handling, som han maatte have begaaet ved at underskrive Documenter til Bitterlighed uden at forviise sig om Underskriftens Ægthed.

Med Hensyn til Tiltalen mod C. Dam for Falsk bliver at undersøge, om han har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse med Hensyn til en Trans-

port paa en Panteobligation, udstedt af Kunstbreier Kosoeb for 300 Rd. til Tilstalte den 26de Marts 1867 afbøde Fader Jens Dam, hvilken Transport er dateret den 14de Marts 1867 og lyder paa, at Obligationen transporteres til Tilstalte E. Dam. Transporten er underskrevet med Navnet Jens Dam og til Bitterlighed E. Bohn og P. Kosoeb.

Imod Transportens Ægthed taler, at Jens Dam den 13de Marts, altsaa Dagen før Transportens Datum, blev apoplectisk med Lamhed i høire Side, saa at han ikke kan antages at have været istand til at skrive det paa-gjældende Navn, der er skrevet med en fastere Haand, end han i sunde Dage havde. Ligeledes taler imod Documentets Ægthed, at det var tilstede ved en Samling af Jens Dams Arvinger efter hans Død og blev efterseet af disse, uden at Nogen vil have lagt Mærke til Transporten, og uden at Carl Dam, som var tilstede, gjorde nogen Indvending imod andre Arvingers Paastand om, at Obligationen betragtedes som Boet tilhørende. Hertil kommer, at der tillige af 2 af Arvingerne er forklaret, at, da Jens Dam var død, saubtes i hans Bo to af hver af bemeldte Arvinger udstedte Panteobligationer, som Carl Dam, da Alle vare enige om, at de skulde betragtes som bortfaldne ved Jens Dams Død, forsynede med Dwittering i Jens Dams Navn, og disse Dwitteringer ere skrevne med en Haandskrift, der meget ligner Haandskriften paa den omhandlede Transport

Paa den anden Side fremhæves, at Tilstalte vedblivende har benægtet at være vidende om, at Transporten var nægte, ligesom han ogsaa har benægtet at være vidende om, at de to andre Obligationer ere efter Jens Dams Død forsynede med Dwittering i dennes Navn. Dernæst er det, efter hvad der er forklaret saavel af Bitterlighedsvidnerne som Andre om, at Jens Dam paa sit Dødsleie udtalte, at Carl Dam skulde arve Alt, hvad han efterlod sig, muligt, at Jens Dam, som af begge de Tilstalte Carl Dam og E. Bohn er forklaret, kan have forlangt, at en Transport som den omhandlede skulde skrives, og at Carl Dam, som ikke har boglig Dannelse, har benyttet Transporten uden at vide, om den er tilveiebragt paa lovformelig Maade eller ikke.

Denne Tilstalte, som er over criminel Lovvald og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, bliver derfor at frifinde for Actors Tiltale.

Den anden Tilstalte Esper Hansen Bohn, Stolelærer i Allinge og Dannebrogsmænd, har indrømmet, at han har skrevet Transporten i Jens Dams Navn paa bemeldte Obligation fra Kunstbreier Kosoeb, samt at han har egenhændig underskrevet sit Navn til Bitterlighed. Da det, som ovenaangført, ikke er beviist, at Transporten er skrevet efter Jens Dams Død eller uden dennes udtrykkelige Forlangende, maa Tilstalte E. Bohn blive at frifinde med HenSyn til Tiltalen for Falst.

Derimod har han indrømmet, at han, efterat have paa Jens Dams udtrykkelige Forlangende udsærbiget Transporten, har forsynet den med sin Underskrift til Bitterlighed og derpaa sendt den til Jens Dam uden at forvise sig om, hvorefter den derefter yderligere blev underskrevet af denne, og

han har endvidere forklaret, at en lignende Fremgangsmaade oftere er benyttet af ham ved Documenters Udfærdigelse.

Dette Forhold maa henføres under Straffelovens § 257, og E. Bohn, som er langt over criminel Lovalder og ikke findes tidligere at være tiltalt eller straffet, bør derfor anses med en Mulct, som findes at kunne bestemmes til 50 Rd., som, hvis den ikke i rette Tid betales fuldt ud, bliver at affone med 20 Dages simpelt Fængsel."

Nr. 67.

Statsraad Bungen
contra

Niels Sørensen og dennes Hustru **Ane Cathrine Sørensen** født **Kliplev** (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Rufferi og for imod Politiets Forbud at have haft Fruentimmer tilhuse, der ernære sig ved Løssagtighed.

Horsens Rjbstads Extrarets Dom af 8de September 1870: „De Tiltalte, Arrestanten Niels Sørensen og hans Hustru, Arrestantinden Ane Cathrine Kliplev, bør hver især hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør og de Tiltalte in solidum udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger og derunder i Salair til Actor Kammerassessor Procurator Poulsen 6 Rd., til Defensor Procurator Hviid 5 Rd. og til den subsidiaire Defensor Procurator Westrup i Kjøbenhavn 2 Rd. R. M. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 24de October 1870: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sjaacsen og Morville, betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 8 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansørte Grunde, hvorved alene bemærkes, at Bestemmelsen i Straffelovens § 182 3die Led ogsaa maa finde Anvendelse paa Tiltalte Ane Cathrine Sørensen, vil den være at stadfæste, dog at det Landsover- samt Hof- og Stadsretsprocurator Westrup som subsidiair Defensor tilkjendte Salarium maa bortfalde som uhjemlet i Lovgivningen.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at det Procurator Westrup tilkjendte Salarium bortfalder. I Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Henriksen for Høiesteret betale de Tilstalte Een for Vegge og Vegge for Een 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Værtshuusholder Niels Sørensen og hans Hustru Ane Cathrine Sørensen sødt Kliplev for Rufferi og for mod Politiets Forbud at have havt Fruentimmer tilhuse, der ernære sig ved Løssagtighed.

Efter Sagens Dplysninger blev der under 26de Juni 1868 i Politiretten givet Tilstalte Niels Sørensen, der var Værtshuusholder i Horsens, Tilhold om, at han vilde blive tiltalt og straffet, dersom han befandtes at have Fruentimmer tilhuse, der lode sig bruge til Utugt; men ikke bestomindree maa det efter de tilveiebragte Dplysninger antages ogsaa efter den Tid at have været almindelig antaget, at de Fruentimmer, der gik tilhaande i de Tilstaltes Bøværting, lode sig bruge til Utugt for Betaling, og flere under Sagen afhørte Mandspersoner have navnlig ogsaa forklaret, at de, ejetat det ommeldte Tilhold var givet Tilstalte Sørensen, have for Betaling havt legemlig Dmgang i de Tilstaltes Huus med forskjellige af de paagjældende Fruentimmer, hvorhos deres Forklaringer gaae ud paa, at det omhandlede Forhold i Værtshuset fandt Sted under saabanne Omstændigheder, at det maatte forubsættes at foregaae med de Tilstaltes Vidende. Endvidere har en Haandværksmester, der i et halvt Aar boede i samme Huus som de Tilstalte, edelig forklaret, at han meget vel veed, at de Fruentimmer, som de Tilstalte efterbaanden havde som Opvartningspiger, lode sig bruge til Utugt af de Gjæster, der lom i Huset, og at han er overbeviist om, at Tilstalte Sørensen var vel bekjendt dermed, og endelig have tre af de paagjældende Fruentimmer edelig forklaret, at de, medens de havde Dphold hos de Tilstalte, ernærede sig ved at bebrive Utugt med de Gjæster, som indfandt sig i de Tilstaltes Værtshuus, idet de af den Betaling, som de herfor modtog, selv beholdt Halvdel, medens de derimod maatte afgive den anden Halvdel til Tilstalte Ane Cathrine Sørensen, og at de ikke fik nogen Løn af de Tilstalte, og to af de ommeldte Fruentimmers Forklaringer gaae navnlig ud paa, at Saabant skete efter udtrykkelig Aftale og efter det ene Fruentimmers Udsagn endog efter gjentagen Opferbring af Tilstalte Ane Cathrine Sørensen.

De Tilstalte have nu vel vedholbende benægtet at have været vidende om, at de ommeldte Fruentimmer, medens disse vare i deres Huus, have ernæret sig ved Løssagtighed, eller at de Tilstalte have modtaget nogen Andeel af, hvad de paa denne Maade fortjente, hvorhos de have gjort gjældende, at

Fruentimmerne vare i deres Tjeneste som Lyende og som saadanne fik Løn, men ved de ovenanførte Oplysninger i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder maa det ikke bestomindre ansees tilstrækkelig godtgjort, at de paa gjældende Fruentimmer, medens de have havt Ophold hos de Tiltalte, have idetmindste tildeels ernæret sig ved Løssagtighed, og at de Tiltalte have været vidende herom, samt at de navnlig have gjort sig Fordeel ved det ommeldte Uvæsen, ialfald ved den forsøgede Søgning, som deres Værtshuus paa Grund heraf maa forudsættes at have havt, hvorimod det ikke er oplyst, at de Tiltalte have gjort sig skyldige i egentlig Rufferi. De Tiltalte, af hvilke Niels Sørensen er født i Maret 1840 og Ane Cathrine Sørensen i Maret 1831, og som ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, ville saaledes være at ansee efter Straffelovens § 182 2det Led, og Tiltalte Niels Sørensen tillige efter samme § 3die Led, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage for hver af de Tiltalte, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste."

Mandagen den 3die April.

Nr. 99.

Advocat Hindenburg

contra

Jens Gustav Christian Bergmann (Defensor Bungen),
der tiltales for Bedrageri og Løsgængeri.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de Marts 1871: „Arrestanten Jens Gustav Christian Bergmann bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt i Erstatning til Stivelsesfabrikant Emil Nielsen og Søn betale 36 Rd. 4 Mk. 12 ß. Saa bør han og udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Møhlert og Delbanco, med 6 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at esterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Forsaaavdt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Højesteret til Paafjendelse, og i Henhold til de i den indankebe Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Hindenburg og

Statsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte
10 Rd. til hver.

I den indantebe Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende mod Arrestanten Jens Gustav Christian Bergmann for Vedrageri og Løsgængerer anlagte Sag er det ved hans egen med det isvrigt Dphyste stemmende Tilfælselse beviist, at han i Marts Maaned s. A., medens han som Dagleier var i Tjeneste hos Stivelsesfabrikant Emil Nielsen og af dennes Fuldmægtig var bleven paalagt paa Fabrikant Nielsens Vegne at incassere 2 Regningers Belsb, ialt 36 Rd. 4 Mk. 12 s, samt at afhente en Kasse med Stivelse, har, efterat have faaet den ommeldte Pengesum udbetalt af Vedkommeude og Kassen med Stivelse udleveret, uden Stivelsesfabrikant Nielsens Vidende og Billie anvendt Pengesummen til eget Brug. Efterat Arrestanten nemlig var kommen i Besiddelse af samme, benyttede han samme Dag først en Deel af den til dermed at betale nogle Bekjendtes Beværtning og derpaa en anden Deel til Anskaffelse af en Frakke og et Par Beentlæder. Derpaa begav han sig til sin Broder Skomager Lauritz Jacob Bergmann, medhavende Kassen med Stivelse. Denne satte han i Gaardstrummet til det Sted, hvor Broderen boede, og gif, da denne ikke var hjemme, med hans Hustru til en Skomager for at opsøge ham. Paa Grund af et Sammenstød med sidstnævnte Skomager blev Arrestanten bragt til en Politistation, hvorfra han blev dimitteret den næste Morgen, efterat bemeldte hans Broder havde paataget sig at tilbagelevere fornævnte Stivelsesfabrikant Nielsen det Pengebeløb mellem 17 og 18 Rd., hvoraf Arrestanten dengang endnu var i Besiddelse; men inden Broderen fik dette Hverv udført, tilstvang Arrestanten sig Udleveringen af de sidstnævnte Penge og forbrugte dem derefter deels til Indkjøb af en Hat med mere, deels til en Reise til Sverrig og sit Ophold i dette Land, hvortil han næste Dags Morgen begav sig, og [hvor han] forblev, indtil han afvige 4de Januar kom tilbage her til Staden.

Endvidere er det paa samme Maade som ovennævnt beviist, at Arrestanten har overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 4de December 1869 under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold ved som ovenfor berørt at have forladt Staden og taget Ophold i Sverrig uden foregaaende Anmeldelse derom til Kjøbenhavns Politii.

I Medfør af det Foranstørte vil Arrestanten, der er født den 12te Mai 1845 og tidligere foruden for militaire Forseelser anset ved Hirschholm Virts Extrarets Dom af 25de September 1863 efter Forordningen 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved denne Rets Dom af 3die April 1869 efter Straffelovens § 230 1ste Led og § 253 med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, nu blive at dømmes efter bemeldte Lovs § 253 og efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængerer og Betleri, og findes Straffen under Tæt at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar.“

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 5.

Den 28de April.

1871.

Første ordinaire Session.

Tirsdagen den 4de April.

Nr. 97.

Advocat Hansen

contra

Niels Jensen (Defensor Liebe),

der tiltales for at have bibragt Ole Larsen et Saar, der har havt Døden til Følge.

Kronborg østre Virks Extrarets Dom af 19de December 1870: „Arrestanten Niels Jensen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar samt udrede alle af sin Arrest og Actionen flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor Procurator Langkilde 6 Rd. og til Defensor Procurator Alsted 5 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Februar 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Kothe og Kaas, betaler Arrestanten Niels Jensen 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han ved Dommen retteligen anseet efter Straffelovens § 188, men Straffen findes efter samtlige foreliggende Omstændigheder at burde bestemmes til 4 Aars Tugt.

Huusarbeide. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjenbes for Ret:

Niels Jensen bør hensesættes til Tugthuusarbeide i 4 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Liebe for Høiestret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „I nærværende fra Kronborg østre Virks Extraret hertil indante Sag, hvorunder Arrestanten Niels Jensen tiltales for at have bibragt Huusmand Ole Larsen af Sandviggard Dverbrev et Saar, der har havt Døden til Følge, maa det ved Arrestantens med hvad der igrvrigt er fremkommet stemmende Forklaring ansees oplyst, at, da bemeldte Ole Larsen den 17de October sidsleden om Eftermiddagen i et Erinde var kommen hjem til Arrestanten og efter dennes Opfordring havde sat sig ved Bordet, hvor Arrestanten sad og med sin Brødkniv smurte et Stykke Mad, opstod der mellem dem en Ordstrid, hvortil Anledningen var den, at Ole Larsen begyndte at omtale nogle Arrestanten skatomme Selveremme, som denne tidligere havde sigtet Ole Larsen for at være kommen i Besiddelse af paa ulovlig Maade, og nu lod en Yttring falde om, at nogle Kemme, han havde seet paa Ole Larsens Heste, lignede dem, der vare ham skatomme. Herover var Ole Larsen bleven vred, havde grebet Arrestanten i Frakketræden og stødt ham igjennem Stuebøren og Gaardbøren ud i Gaarden, hvor de, idet de brødes, begge faldt omkuld saaledes, at Arrestanten kom til at ligge underst. Med den ovennævnte Kniv, hvis Blad var $4\frac{3}{4}$ “ langt og $\frac{3}{4}$ “ bredt med afrundet Spids, og som han, da Ole Larsen greb fat i ham inde i Stuen, havde beholdt i Haanden i den Hensigt at benytte den under Angrebet, har Arrestanten vedgaaet, at han nu bibragte denne et Stik i den venstre Side af Brystet, hvorefter Ole Larsen strax laa rolig uden videre Modstand. Arrestanten slæbte ham derefter tilbage i Stuen, og da han havde forviiset sig om, at han intet Livstegn gav fra sig, begav han sig hen til Ole Larsens Hustru, som han meddeelte, at hendes Mand var falden om i hans Stue og rimeligviis var død, hvorpaa han selv atter vendte hjem.

Under Forhørene har han indrømmet, at Ole Larsen ikke under sit Angreb paa ham har tilspiet ham noget Slag eller anden Vold, der kunde tyde paa, at han vilde ham tillivs, og at han uden forinden at advare Ole Larsen om, at han havde Kniven i Haanden og vilde bruge den imod ham, har, umiddelbart efterat de vare faldne omkuld i Gaarden, i et Øieblik, da Ole Larsen rimeligviis har hævet sig lidt op, stukket ham Kniven i Brystet, og har han i sin Forklaring tilspiet, at han vel kunde indsee, at Knivens Be-

stassenhed var saadan, at Stifftet af den rimeligviis kunde bevirke Døden, men at hans Hensigt dog ikke var at dræbe Ole Larsen, men kun — som han har forklaret — at mærke ham, fordi han havde angrebet ham.

De vedkommende Læger, der obducerede Piget, have afgivet den Erklæring, at Ole Larsen er død som Følge af det ham i Brystet tilføiede Saar, der var trængt ind i Lungen og havde bestabiget Lungeaaren, samt at Saaret maatte ansees absolut lethalt og at have havt en meget hurtig Død til Følge.

For den af Arrestanten, der er sødt den 1ste Marts 1813 og ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, saaledes begaaede Forbrydelse maa det billiges, at han ved den den 19de Decbr. sidstleden affagte Underrettsdom er anseet efter Straffelovens § 188, men findes Straffen, der er bestemt til 5 Aars Forbedringshunsarbejde, efter samtlige Omstændigheder, navnlig da Arrestanten maa ansees at være den Angrebne, at kunne fastsættes til lige Arbeidsstraf i 3 Aar. Med denne Modification vil den indtaalede Dom, hvis Bestemmelse med Hensyn til Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste."

Onsdagen den 5te April.

Nr. 27. Justitsraad, Virkedommer **Gether** (Advocat Hindenburg)
contra

Balle Stift ved dets Curator, Lehns greve **Moltke**
(Advocat Liebe),

betræffende Gebhyret for Tinglæsnningen af en Declaration om 171 Arveskæters Forpligtelse til at indbetale deres Skatter directe paa Amtstuen.

Rjøge Byttings Dom af 13de Mai 1869: „Indstævnte, Justitsraad Virkedommer Gether, bør til Curator for Ballø Stift, Lehns greve Moltke til Bregentved, at betale de paastævnte 415 Rd. 5 Mk. 8 ß med Renter 5 pCt. fra 7de Januar sidstleden til Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. Indstævntes beskiffede Sagsfører Procurator Glæjser tillægges et Salair af 10 Rd., som udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 6te December 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Da den under Sagen omhandlede Declaration angaaer en Mængde af hverandre uafhængige Retsforhold og tilfigter at paalægge samtlige Medcontrahenter i disse hver især sin selvstændige Forpligtelse, maa den ansees som en Samling af mange forskjellige Declarationer. Den af Citanten foretagne Tinglæsning maa derfor betragtes som foregaaet ligesaa mange Gange, som Antallet er af de Personer, hvem Documentet vedkommer, og paa hvis Eiendommens Folier der ogsaa for hver især har maattet gjøres Anmærkning derom. I Betragtning heraf maa Citanten saavel efter Forholdets Natur, som naar hensees til Sportelreglementets § 72, antages at have været berettiget til at beregne Gebhret efter bemeldte Reglements § 71 — der intet Hensyn tager til Værdien af det tinglæste Documents Gjenstand — som for Læsningen af 171 Declarationer; og da der iøvrigt ikke fra Indstævntes Side er fremsat nogen Erindring mod Citantens Gebhrberegning, vil der være at tillægge Sidstævnte den af ham paastaade Frifindelse for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve, hvorhos det vil have sit Forblivende ved det Citantens befalede Sagsfører for Underretten tillagte Salair af 10 Rd. af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitsklassen betaler Indstævnte 5 Rd. Procurator Klæiser tillægges i Salarium 10 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „I Skjøderne til Arvesæsterne paa Ballø Stift indeholdes blandt Andet følgende Bestemmelse:

„De kongelige Skatter erlægges til de lovbestemte Forsaldstider paa Ballø Stifts Godscontoir, men kunne efter en eensidig fra Stiftets Side udstedt, ved Eiendommens Værneting med $\frac{1}{2}$ Aars Varjel læst Declaration fordres betalte directe paa vedkommende Amtstue.“

I Henshold hertil udstedte Curator for Ballø Stift den 22de September f. A. en Declaration, der gaaer ud paa, at Stiftet fra den 1ste Januar d. A.

fordrebe de de i Declarationen nævnte 171 Arvefæstere's Eienomme paahvilende kongelige Skatter betalte directe paa vedkommende Amtstue.

For Tinglæsningen af denne Declaration har Citanten, Justitsraad Birkebonner Gether, forlangt i Gebyr 411 Rd. 5 Mk. 11 ß, og da de Indstævnte, Ball's Stift, vægrede sig ved at betale dette Beløb, erhvervede han Udpantningsordre og paabegyndte en Udpantningsforretning, hvorunder de Indstævnte under fornøden Reservation betalte Beløbet tilligemed Udpantningsforretningens Omkostninger 7 Rd. 5 Mk. 8 ß, hvorefter de Indstævnte ved Kjøge Byting søgte ham til Tilbagebetaling af det formeget erlagte Gebyr med 408 Rd. og de nævnte Omkostninger, ialt 415 Rd. 5 Mk. 8 ß. Ved den 13de Mai d. A. af den bestfikkede Sættebonner affagte Dom blev Citanten tilsligtet at betale dette Beløb med 5 pCt. Renter deraf fra den 7de Januar d. A., medens Sagens Omkostninger ophævedes, og der blev tillagt Citantens bestfikkede Sagfører Procurator Glæiser 10 Rd. i Salair af det Offentlige.

Denne Dom har Citanten indbragt her for Retten, hvor han paastaar den forandret saaledes, at han frifindes og de Indstævnte tilsligtes at betale ham Appellens Omkostninger stabsløst eller med et tilstrækkeligt Beløb, hvorimod de Indstævnte paastaae Dommen stadfæstet og Citanten tilsligtet at betale dem Sagens Omkostninger her for Retten med et tilstrækkeligt Beløb.

Citanten har beregnet Gebyret efter Sportelreglementets § 71 og anseet sig berettiget til at beregne det for hver af de 171 Arvefæstere, som Declarationen angaar, idet han formener, at det er disse, der burde have udstedt en saadan Declaration, hver for sit Vedkommende, og at de Indstævnte ved at betinge sig Ret til at udstede Declarationen for Arvefæsternes Vedkommende have paataget sig Forpligtelse til at betale Omkostningerne for en saadan Declaration for hver Enkelt.

Men heri kan der ikke gives ham Medhold, da den citerede § 71 kun hjemler enkelt Betaling for de der nævnte Documenters Læsning, og da det er uden Betydning, om der kunde være brugt en anden Form, naar den, der er valgt, som i nærværende Tilfælde, er lovlig, og der ikke paaligger Contrahenterne nogen Forpligtelse til at bruge en anden.

Naar Citanten endvidere har paaberaabt sig, at Declarationens Tinglæsning har medført et vidtløftigt Arbejde for ham, fordi han har maattet eftersee hver enkelt Arvefæstere's Skjøde og gjøre Anmærkning om Declarationen for hver Enkelts Vedkommende, da kunde der muligens tilkomme Citanten særligt Gebyr herfor i Henhold til §§ 81 og 82, men herom er der under nærværende Sag, hvor der alene tvistes om Gebyret for Tinglæsningen, ikke Spørgsmaal.

Underrettsdommen findes derfor at maatte stadfæstes, idet det bemærkes, at ingen Paastand er nedlagt om Forandring af dens Bestemmelse om Sagens Omkostninger.

Processens Omkostninger her for Retten findes efter Omstændighederne at burde ophæves."

Onsdagen den 12te April.

Nr. 80.

Statsraad Buntzen
contra**Lauris Christensen** (Defensor Levinfen),

der tiltales for den stedfundne ulovlige Behandling af Gaarden Matr.-Nr. 3 i Mølgaard.

Frijsenborg Faurstov Birks Extrarets Dom af 23de August 1870: „Tiltalte, Fæster af Rampsesmølle, Lauris Christensen bør under en Bøde af 5 Rd. til Amtsfattigkassen for hver Dag, han sidder denne Dom efter dens lovlige Forkyndelse overhørig, inden 1ste October 1872 forsyne Gaarden Matr.-Nr. 3 i Mølgaard med de fornødne Avlsbygninger, Beboere og Besætning, men bør Tiltalte forøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udbreder alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor Cancelliraad Zielian og Defensor Procurator Friis 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 12te December 1870: „Tiltalte Gaarbeier Lauris Christensen af Mølgaard bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udbreder Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser og berunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Isaacsen, 5 Rd. til hver. Det Idømte at efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Ved den i den indankede Dom anførte kongelige Resolution af 2den Marts 1796 kan det ikke ansees hjemlet, at Tiltalte har behandlet den i Dommen ommeldte Gaard paa den i samme fremstillede Maade, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at det ved bemeldte Resolution maa ansees forudsat, at der paa den af vedkommende Fæster erhvervede Gaard drives et selvstændigt Agerbrug. Tiltalte vil derfor efter Bestaffenheden af det af ham udviste Forhold ikke kunne undgaae i Henhold til Forordning 6te Juni 1769 § 5 cfr. Placat 7de Juni 1806 at idømmes den i nyssnævnte Forordning fastsatte Mulct; der tilfalder Statskassen og bliver at beregne til 83 Rd. 12 § aarligt

fra den 1ste November 1869 at regne, indtil han forshner Gaarden med Bygninger, Besætning og Beboere. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Laurz Christensen bør til Statskassen bøde 83 Rd. 12 s aarligt fra den 1ste November 1869 at regne, indtil han forshner Gaarden Matr.-Nr. 3 i Mølgaard med Bygninger, Besætning og Beboere. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Lands-overrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Levinzen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Eieren af Gaarden Matr. Nr. 3 i Mølgaard Soby Sogn, Laurz Christensen for ulovlig Behandling af denne Gaard.

Efter Sagens Oplysninger og navnlig efter, hvad Tiltalte under et den 6te October 1868 afholdt Forhør har erkjendt, har han, der i en længere Aarrække har havt Fæste paa den under Grevskabet Frijsenborg hørende saakaldte Rampes Mølle Matr. Nr. 2 i Mølgaard Soby Sogn med tilhørende Zorder og isølge et af bemeldte Grevskab udstedt, den 7de December 1858 tingløst Skjøde er Eier af den tibliger Fæstegaard Matr. Nr. 3 sammesteds, der staaer for Hartkorn 2 Tdr. 6 Skpr. 2 Alb. — efter i nogle Aar at have drevet denne Gaard saaledes, at han boede i Møllen, men havde fornøden Besætning og Folkehølb paa Gaarden — som det maa antages i Aaret 1864, da Gaardens Bygninger bleve salbesærdige, bortført største Dele af disses Materialier til Møllen og derefter ubleiet de tilbagestaaende Bygninger, nemlig Stuehuset og 4 Fag af en dermed sammenbygget Længde, til Bolig for 2 Familier, men selv drevet Gaardens Zorder fra Møllen, hvor Folkehølb og Besætninger for begge Eiendomme vare samlede, medens Gaardens Marker beholdt deres Inddeling for sig selv.

Tiltalte har imidlertid under Forhøret anbragt, at han ikke har antaget, at der kunde være noget ulovligt i hans Fremgangsmaade, at det ikke var hans Mening, at Gaarden skulde være nedlagt for bestandig, men at det var hans Agt, naar det blev nødvendigt, at opbygge Gaarden paa et for Zordernes Dyrkning beqvemmere Sted paa Marken, men at han troede det unødvendigt at opføre Bygningerne, saalænge han var Fæster af Møllen, og han erklaerede sig derhos, hvis det Offentlige skulde kræve Bygningernes Opsørelse af ham som hans Pligt, villig til at forbinde sig dertil inden en passende Frist.

Da Tiltalte, som maa antages i Henhold til Indenrigsministeriets

Skrivelse af 23de Decbr. 1868 af Amtet at have erholdt Paalæg om inden 1ste November s. A. at forsyne Gaarden paa lovlig Maade med Auløbygninger, Besætning og Beboere, fremdeles udbød dette, beordrede bemeldte Ministerium denne Sag anlagt imod ham, og en af Tiltalte under Sagens Drift indgav en Ansøgning om, at Sagen maatte blive hævet mod, at han forpligtede sig til inden 1ste October 1872 at forsyne Gaarden med fornødne Bygninger, er ved Ministeriets Skrivelse af 2den Juli d. A. afflaaet.

Da der imidlertid Intet kan antages at være til Hinder for, at en Fæstebonde, der tillige eier en Selveiergaard, driver denne for egen Regning foruden sin Fæstegaard, sfr. kgl. Resolution af 2den Mars 1796, bekjendtgjort ved Cancelliskrivelse af 16de Juli s. A., vil der ikke kunne paalægges Tiltalte noget Ansvar, forbi han for egen Regning har drevet den ommeldte Selveiergaard, og om end Tiltalte ifølge Lovgivningens almindelige Forrifter om Benyttelsen af Bondeeiendom maatte antages at være pligtig at vedligeholde Eiendommen som et særskilt Jordbrug og altsaa paany at forsyne den med Bygninger, Besætning, Inventarium og Folkehold — hvilket efter det ovenfor Anførte ogsaa maa antages at være hans Hensigt, ligesom han, som meldt, har bibeholdt den tidligere Inddeling af Eiendommens Marker — skjønnes dog hans Forhold ved at udlade dette ei heller at kunne medføre Strafsansvar, eftersom Bestemmelsen i Frd. 6te Juni 1769 § 5 ikke kan antages at have Hensyn til saadanne Tilfælde, hvor den vedkommende Eier selv driver og er berettiget til at drive den paagjældende Eiendom. Som Følge heraf vil Tiltalte være at frifinde for Actors Tiltale, dog saaledes at han udræder Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelse."

Nr. 101.

Advocat Klubien

contra

Hans Christian Jensen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i Forsøg paa Voldtægt eller ialfald uteerligt Forhold.

Kjøer Herreds Extrarets Dom af 29de December 1870: „Tiltalte Tjenestebørg Hans Christian Jensen af Vestbjerg bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; saa udræder Tiltalte og samtlige de af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor Procurator Larsen 5 Rd. og til Defensor Kammerassessor Procurator Johansen 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 20de Februar 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og

Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Faber, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afbørd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde, hvorved alene bemærkes, at Henviisningen til Straffelovens § 174 findes at maatte bortfalde,

kjendes for Ret:

Vandsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Klubien og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Ejenesbæring Hans Christian Jensen af Vestbjerg for Forsøg paa Voldtægt eller ialfald for utæerligt Forhold.

Bed Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han den 10de November f. A. om Eftermiddagen, da han vogtede Kreaturer i Kjøret, og Pigen Maren Kirsiine Jendbatter, der var i en Alder af næsten 16 Aar og vogtede Kreaturer ved Siden af, vægrede sig ved at kysse ham og løb sin Vej, har, da han indhentede hende, kastet hende omkuld, og efterat have blottet hende ved at rive Skjorterne op paa hende, lagt sig ovenpaa hende mellem hendes Been, idet han med den ene Haand holdt hende nede og med den anden besølte og kradsede paa hendes Kjønnsdele samt stak sin Finger ind i disse. Tiltalte, der har erkjendt, at Pigen streg og bad for sig samt satte sig til Modværg, vil derimod ikke have bemærket, at han, saaledes som Pigen har udsagt, rev hendes Sært ifylder, eller at hun besvimede, og han reiste sig efter sin Forklaring op, da han i nogen Tid havde ligget ovenpaa hende, og hun vedblev at bede for sig. Ifølge Pigenes Forklaring sølte hun efter den hende overgaaede Medfart Smerte i Kjønnsdelene og Laarene, saaat hun kun med stor Banffelighed kunde gaae, ligesom hun flere Gange fik ondt samt næste Dag maatte holde Sengen, og den Aftne, der den 10de November hjalp hende iseng, har derhos udsagt, at Pigenes Laar paa den indvendige Side vare temmelig røde, at der paa det ene af dem fandtes — dog ikkun ganske ubetydeligt — Blod, og at det forekom hende, at Pigenes Kjønnsdele vare ophovne. Den af Districtslægen den 12te November f. A. afgivne Erklæring gaar imidlertid ud paa, at Pigen, der i legemlig Henseende var fuldkommen udviklet, vel angav at føle Smertes ved Vandladningen, og at de udvendige Kjønnsdele vare summe ved Berørelse, men at der aldeles ikke forefandtes Tegn paa Bestaabigelse af Kjønnsdelene. Tiltalte, der ved den ommeldte Leilighed ikke havde blottet sig selv eller navnlig nedknappet sine Beenklæder, har isøvrigt benægtet, at det var for

at tilfredsstille sin Kjønndrift, eller fordi han sølte Træng til at pleie legemlig Omgang, at han behandlede Pigen paa den ovenansførte Maade, hvorimod han efter sin Forklaring kun havde Lyst til at see hendes Kjønndele.

Tiltalte har endvidere vedgaaet, at han engang i afvigte Sommer, da han i Engen traf den 12aarige Hyrdepige Maren Margrethe Jensen, pludselig fik Lyst til at tilfredsstille sin Kjønndrift paa BARNET og derfor kaste hende omkuld og, efterat have blottet hende og sig selv, forsøgte at have legemlig Omgang med hende, hvilket dog ikke lykkedes, da hun var for lidt udviklet, og da BARNET vedblev at græde, aflod han ogsaa efter nogen Tids Forløb fra Udførelsen af sit Forsæt. Bemeldte Barn har imidlertid gjentagende forklaret, at Tiltalte alene slog hendes Skjort op og derved blottede hendes Laar og Kjønndele samt sølte paa disse med Haanden, men at hun strax rev sine Skjorter ned igjen og løb skrigen bort, i hvilken Anledning Tiltalte har udsagt, at han vel ikke huffer bedre, end at han virkelig havde forsøgt at have legemlig Omgang med BARNET paa den af ham omfklarede Maade, men at det ogsaa er muligt, og at han godt vil troe, at BARNET har Ret, og at han har indskrænket sig til at søle hendes Kjønndele. Han har derefter udsagt, at Grunden til, at han saaledes behandlede BARNET paa en uterlig Maade, var, at han vilde spille hende et Puds, fordi hun kort iforveien havde drillet ham.

Tiltalte, der er født den 11te Februar 1849, har fordeelagtige Vidnesbyrd for sit tidligere Forhold og har ikke forhen været tiltalt eller straffet, men han er ifølge Sagens Oplysninger af ringe Aandsverner ligesom og efter Lægens Erklæring i legemlig Henseende daarligt udviklet, saaat han, skjøndt 21 Aar gammel, endnu tjente som Dreng, og efter de angaaende Tiltaltes aandelige Tilstand saavel af Dommeren og Retsvidnerne som af Præsiden og Lægen afgivne Erklæringer kan Tiltalte ikke antages at have været i Besiddelse af den Tilregnelighed, som findes hos voksne og sjælsunde Personer. Han vil derfor, idet hans Forhold iøvrigt henhører under Straffelovens § 176 cfr. § 168 og § 174, være at ansee efter disse Lovbestemmelser sammenholdte med Straffelovens § 39, og da den ved Underrettsdommen bestemte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, og Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at stadfæste.“

Mandagen den 17de April.

Nr. 103.

Advocat Brock

contra

Hans Joachim Johan Benthien (Defensor Heinrichsen),
der tiltales for Thyveri.

Viborg Kjøbstads Extrarets Dom af 4de Januar 1871.
„Bødker Hans Joachim Johan Benthien bør hensesættes i Fængsel

paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af hans Arrest og Actionen lovligt flyvende Omkostninger, derunder i Salair til Actor Overretsprocurator Morville 5 Rd. og til Defensor Justitsraad Overretsprocurator Neckelmann 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 20de Februar 1871: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Procurator Fasting, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Brock og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Tiltalte Bødler Hans Joachim Johan Benthien, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, maa det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at han i forrige Aars Efteraar i to forskjellige Gange med 8 à 14 Dages Mellemrum har tilvendt sig ialt 2 Skpr. Rug af Bærbi 9 Mt af en Smed N. Møller i Viborg tilhørende Dyrge Rug, som Møller havde liggende paa sit Loft, idet Tiltalte, der boede i samme Gaard som Møller, efter sin Forklaring hver Gang uden at blive bemærket gif fra Gaardspladsen gennem en uafsaaset Dør ind i Møllers Bryggers og derfra ad en Trappe op paa Loftet, hvor han af den ommeldte Dyrge tog en Skjepe Rug, som han maalte i et ved Dyrgen henstaaende Skjeppemaal og forvarede i en medbragt Sæk, hvorefter han kastede Sækken med Rugen gennem en Luge ned i Gaarden og herfra senere bragte den i Forvaring, efterat han, ligeledes uden at blive bemærket, var gaaet samme Vei tilbage som han var kommen. Efterat Tiltalte i et den 7de November s. A. afholdt Forhør havde afgivet udsørlig Forklaring om disse Tyverier og den 9de s. M. atter havde været underkafset Forhør i samme Anledning uden at gjøre nogen Forandring i sin tidligere Forklaring, har han, efter derpaa at være løsladt af Baretægtsretten, tilbagekaldt sin ovenansførte Tilstaaelse, men til denne Tilbagekaldelse, der ikke er bestyrket ved Nogetsomhelst, medens hans Tilstaaelse derimod, som meldt, er bekræftet ved hvad der igrønt er oplyst under Sagen, vil der i Henshold til L. 1—15—1 ikke kunne tages noget videre Hensyn. Smed Møller har frafaldet Krav paa Erstatning.

For de af Tiltalte saaledes forøvede Tyverier er han, der er født i Aaret 1833, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underretsdømmen rettelig anset efter Straffelovens § 228, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste.“

Tirsdagen den 18de April.

Nr. 66.

Advocat Brod

contra

1) **Hans Nielsen**, 2) **Jens Nielsen**, 3) dennes Hustru **Kirstine Jensine Hansen** og 4) **Christian Hansen**
(Defensor Liebe ved Mellemann),

der tiltales, Nr. 1 for Falst og Meddeelagtighed i Afurancesvig eller tillige for misligt Forhold, Nr. 2, 3 og 4 for Afurancesvig eller Meddeelagtighed i denne Forbrydelse og Nr. 4 tillige for falst Forklaring for Retten.

Stevens Faxe Herreders Extrarets Dom af 7de Juni 1870: „Arrestanten Gaardmand Hans Nielsen af Hylæde bør hensesættes i Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes. De Tiltalte, Gaardmand Jens Nielsen og Hustru Kirstine Jensine Hansen samt Tjenestekarl Christian Hansen, Alle af Drup, bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød, de tvende Førstnævnte hver især i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage. I Erstatning til Udslytternes Brandforsikringsforening for rørlig Eiendom i Sjællands Stift (Bornholm undtagen) udreder Hans Nielsen 984 Rd. 15 ß, hvori de Tiltalte Jens Nielsen og Hustru solidarisk deeltage, forsaavidt angaaer 230 Rd. 5 ß. Saa bør og Arrestanten Hans Nielsen tilligemed de Tiltalte Jens Nielsen og Hustru in solidum betale alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor Toldforvalter Rye 45 Rd. og Defensor Procurator Nielsen 35 Rd., dog at Tiltalte Christian Hansen deeltager med $\frac{1}{10}$. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de September 1870: „Arrestanten Hans Nielsen bør hensesættes i Fængsel

paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. De Tiltalte, Gaardmand Jens Nielsen af Drup, dennes Hustru Kirstine Jensine Hansen samt Tjenestekarl Christian Hansen, bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande, dog at Salair til Actor og Defensor for Underretten, Toldforvalter Rye og Procurator Nielsen, bestemmes til 25 Rd. til hver. Procuratorerne Appellationsraad Suel og Rønge for Overretten tillægges i Salair hver 15 Rd., som udredes af Arrestanten og de Tiltalte paa den i Henseende til de øvrige Actionsomkostninger ved Underrettsdommen bestemte Maade. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte Hans Nielsen ubviste Forhold ved at underskrive Hans Jensens Navn paa den af Møller Johansen skrevne Burderingsforretning er han ved den indankede Dom rettelig anseet efter Straffelovens § 270. Derimod kan han ikke straffes for at have underskrevet de Medtiltalte Jens Nielsens og Christian Hansens Navne paa to andre i Dommen omhandlede Attester, idet det ikke er godtgjort, at han dertil har savnet fornøden Bemyndigelse, hvorved navnlig bemærkes, at det ikke sees, at de Medtiltalte, som i Dommen anført, edelig have benægtet at have givet ham saadan Bemyndigelse. Heller ikke findes der efter de fremkomne Oplysninger tilstrækkelig Høie til at dømme bemeldte Tiltalte for Assurancevig eller Meddeelagtighed deri, navnlig ikke for at have modtaget hele den ham tilstillede Assurance-sum, uagtet han vidste, at der var brændt een Ko mindre end opgivet, uden at han, forinden Undersøgelsen begyndte, endnu havde foretaget noget Skridt for at berigtige Feilen.

Ifølge heraf, og da det maa bifaldes, at der i Dommen er tillagt ham Frisindelse med Hensyn til de andre for hans Vedkommende i samme omhandlede Puncter, vil han alene være at straffe for det førstberørte Forhold, og idet der ved Straffens Bestemmelse efter den citerede § 270 cfr. § 23 tillige bliver at tage Hensyn til § 58, vil den kunne fastsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

For de 3 andre Tiltaltes Vedkommende maa det i Henshold

til de i Dommen ansførte Grunde have sit Forblivende ved den dem tillagte Frisindelse, ligesom ogsaa Dommens Forfrister i Henseende til Actionens Omkostninger bifaldes.

Med Hensyn til Sagens Behandling bemærkes, at Underdommeren vel under Sagen har benyttet Varetægtsfængsel i et større Omfang, end det efter Sagens Omstændigheder kan ansees bespøjet, men at der dog ikke findes tilstrækkelig Grund til herfor at paalægge ham Ansvar.

Thi kjendes for Ret:

Hans Nielsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Iøvrigt bør Landesover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Advocaterne Brock og Liebe tillægges i Salarium for Høiefsteret hver 30 Rd., som udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Steens Faxe Herreders Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Hans Nielsen for falsk og Meddeelsagtighed i Asuranceovig eller tillige for mistligt Forhold og de Tiltalte Gaardmand Jens Nielsen af Drup, dennes Hustru Kirstine Jensine Hansen samt Tjenestekarl Christian Hansen for Asuranceovig eller Meddeelsagtighed i denne Forhrybelse, Sidstnævnte tillige for falsk Forklaring for Retten.

Det er i saa Henseende oplyst, at den 14de Mai s. A. afbrændte Tiltalte Jens Nielsens Gaard paa Drup Mark, uden at det vides, hvorledes Isden er opkommen. Han havde asureret sine værlige Eiendele i „Udslytternes Brandforsikrings-Forening for værlig Eiendom i Sjællands Stift“ for 4,519 Rd. 64 Sk, hvortil de af Foreningens Taxationsmænd vare blevne omburderede i 1865, efterat de tidligere havde været lavere ansatte. Strax efter Branden indfandt Foreningens Taxationsmænd Poul Jacobsen og Jens Hansen sig for at burdere de reddede Effecter, og tillige mødte Arrestanten Hans Nielsen, der var Foreningens Sogneformand og Brandlidtes Svigerfader. Taxationen foregik saaledes, at Mændene burderede de reddede Effecter, som henhørte til hver enkelt af de 3 Forsikringsclasser, og Burderingssummerne bleve opskrevne med Blyant af Arrestanten efter Mændenes Opgivende, medens det for den 4de Classes Bødkommende, som omfatter Vols- og Landproducter, kun blev optegnet, hvor megen Sæd der efter Brandlidtes Opgivende var brændt, samt hvor megen Godtgjørelse der skulde gives for nedtraadt Sæd og for Møddingens Beskadigelse. Denne Forretning skulde Arrestanten derefter besørge reeu-

skreven, og da han ikke selv tidligere havde høvt med en saadan Forretning at gjøre, henvendte han sig til Møller Johansen, der reenskrev den dog med den Forandring, at han i 4de Klasse som brændt ansørte efter Arrestantens Opgivende Savntræ for 16 Rd., Bødmel og Dyrveaar 67 Rd., Garn og Lintoi 39 Rd. 3 Mk., Fjer 8 Rd., hvilke Gjenstande fandtes med de ansørte Beløb opførte paa den tidligere Taxationsforretning af 1865, medens de ikke af Burderingsmændene vare opførte blandt de reddede Gjenstande; derimod blev det glemt at opskrive 50 Rd. for Møddingens Bessadigelse. Denne Forretning tilfillede Arrestanten derefter Mændene uden særlig at gjøre dem opmærksom paa de foretagne Forandringer, og Mændene underskrev den, hvorhos Arrestanten endvidere underskrev Navnene Christian Hansen og Hans Jensen under en Attest paa Forretningen, som gif ud paa at bevidne, at det angivne Foder og Korn var tilstede for Branden. Med denne Forretning reiste Arrestanten derefter til Foreningens Formand, Gaarbeier Thygesen, men denne fandt ikke, at den var i den rigtige Form, idet Erstatningen ikke var beregnet, og han omskrev den derfor saaledes, at den fik 2 Rubrikker, idet han i den ene opførte, hvad der var reddet, og i den anden som brændt Differencen mellem Værdien af det Reddede og Assurance-summen, hvorhos han i den 3die Forsikringsklasse, som omfatter Kreaturer, og hvor Taxationsmændene efter hans Formening urigtig havde vurderet de reddede Kreaturer istedetfor de brændte, opførte Værdien af de sidnævnte efter Arrestantens Opgivende. Assurance-summen for 5 Heste var 540 Rd., og de reddede 4 Heste vare af Mændene vurderede til 285 Rd., men efter den forandrede Beregning blev den brændte Hest ansat til 110 Rd. og de reddede Heste til 430 Rd. Køerne vare ialt assurerede for 345 Rd., og de reddede Køer vare vurderede til 98 Rd., men efter Arrestantens Opgivende var der brændt 6 Køer og en Dvie, som ansattes til 315 Rd., medens de reddede Køer kun ansattes til 30 Rd. Endvidere blev der tilføjet, at der var reddet for 8 Rd. gl. Jern, og at Ildbrændsel, der var assureret for 36 Rd., var brændt; ligeledes blev tilføjet den tidligere glemte Erstatning for Møddingen 50 Rd., medens den tidligere beregnede Erstatning af 18 Rd. 3 Mk. for nedtraadt Sæd blev glemt. Den saaledes forandrede Forretning skulde efter Thygesens Sigende kun betragtes som Formular til en ny Forretning, der skulde udfærdiges af Taxationsmændene, men Arrestanten paastaar, at han kun skulde besørge Forretningen underskrevet af Taxationsmændene. Arrestanten bad derefter sin Søn om at skrive Paategningen paa den ældre Forretning af, men af en Misforstaaelse kom denne ogsaa til at afskrive Burderingsmændenes Navne, hvortil Arrestanten sagde, at det skulde han ei have gjort, men han vilde vise Mændene det, og naar de ei vilde vedstaae det, kunde de gjøre det om. Han omtalte derefter det Skete for den ene Burderingsmand Poul Jacobsen, uden at han dog sees fuldstændig at have oplyst ham om de foretagne Forandringer, og denne samtykkede i, at hans Navn maatte blive staaende, men den anden Burderingsmand Hans Jensen [Jens Hansen], som udeblev fra det Møde, hvor Arrestanten havde ventet at træffe ham, fik han ikke talt med, og han affendte derefter Forret-

ningen til Formanden, som senere har udbetalt ham Erstatningen paa Brandlidtes Vegne med 1,959 Rd. 10 β . Det er opløst under Forskørene, at adskillige Gjenstande ere blevne reddede fra Branden, som ikke ere blevne vurderede og altsaa ere blevne erstattede, at der ikke er brændt 6 Køer og en Ovie, men kun 5 Køer og en Ovie, at de brændte Gjenstande ikke have havt den Værdi, hvorfor der er givet Erstatning, at der ikke er brændt saa megen Sæd som opgivet, og at, hvad Arrestanten har angivet at være brændt af Savntræ, Bammel, Dyrvevaar, Garn, Lintøi, Fjer og Ildbebrændsel, er urigtigt, saa at der i Alt maa antages at være udbetalt 984 Rd. 15 β mere i Erstatning, end det Brændtes Værdi har udgjort.

Forsaavidt nu Jens Nielsen og Hustru sigtes for Assurancefug eller Meddeeltighed heri, da findes det ikke at kunne lægges dem tillast, at de brændte Gjenstande efter deres afgivne Forklaringer ikke havde den Værdi, som blev udbetalt i Erstatning; thi Gjenstandene ere i sin Tid blevne vurderede af Foreningens Taxationsmænd, og under den efter Branden optagne Taxationsforretning ere de aldeles ikke blevne spurgt om, hvilke Gjenstande der vare brændte, eller disses Værdi, men kun om, hvad der var reddet, og de havde derfor ingen Anledning til at udtale sig herom. Det er heller ikke opløst, at de forfættelig have undladt at opgive noget af det Reddede; hvad de have undladt at opgive, er forholdsvis ubetydelige Ting, som, dengang Branden fandt Sted, herved paa andre Steder, og de Tilstalte have senere Intet seet til Erstatningsforretningen, da Arrestanten alene besørjede Sagen ordnet for dem; særlig maa det fremhæves, at Tilstalte Kirstine Jensine Hansen paa- staaer under Vurderingsforretningen at have gjort sin Fader, Arrestanten, opmærksom paa, at flere Gjenstande ikke vare tilstede, og da Arrestanten var Sogneformand i Foreningen, kan det ikke lægges hende tillast, at hun ikke til- lige omtalte dette til Vurderingsmændene. Tilstalte Jens Nielsen har vel erkjendt at have talt med Arrestanten om, at denne havde opgivet en Kø for meget som brændt, men at han ikke foretog Noget i den Anledning, kan ikke lægges ham tillast som forfættelig Svig, da han havde meddeelt det til Arrestanten, til hvem han havde overladt hele Erstatningsagens Ordning, og af hvem han endnu ikke havde modtaget hele Erstatningssummen udbetalt. Hvad Sæden angaaer, har han opgivet som brændt 6 Skpr. Hvede, 7 Edr. Rug, 1 Ede. Byg, 3 Edr. Havre og 2 Edr. Malt, og han har senere erkjendt, at dette var temmelig rigeligt, 'og at der ikke kunde antages at være brændt saa meget, men da de afgivne Qvantiteter dog vare forholdsvis ubetydelige, og da han ikke bestemt veed, hvormed han havde, skjønnes der dog ikke herfor at kunne paalægges ham Strafsvar.

Begge disse Tilstalte, som ikke tidligere ere straffede, og som ved den indankede Dom ere ansete efter Straffelovens § 259 jfr. § 47 hver med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ville derfor være at frifinde.

(Sluttes i næste Nummer.)

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 6.

Den 6te Mai.

1871.

Forste ordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 18de April.

Nr. 66.

Advocat Broch

contra

- 1) Hans Nielsen, 2) Jens Nielsen, 3) dennes Hustru Kirstine Jensen og 4) Christian Hansen (see forrige Nr.).

Hvad Arrestanten Hans Nielsen angaaer, findes det efter den ovenfor givne Fremstilling af hans Forhold med Underkriften af Taxationsmændenes Navne paa Forretningen, at der ikke herfor kan paalægges ham nogen Straf; thi det, som Taxationsmændene ialfald efter Arrestantens Formening skulde attestere, var Værdien af det Rødbede, og denne Værdi var ikke forandret paa Forretningen, undtagen forsaavidt Kreaturerens Værdi var beregnet paa en anden Maade, hvilket vel medførte en Formindskelse af Værdien paa de rødbede Røer, men derimod en endnu større Forøgelse af Værdien af de rødbede Heste; at han unbloed at meddele den ene Taxationsmand, at hans Navn af en Feiltagelse var blevet paaført Forretningen, kan derfor ikke antages at være skeet i nogen svigagtig Hensigt. Forsaavidt han endvidere under Attesten paa Forretningen, der gik ud paa at bevidne, hvormeget Høer og Korn der var brændt, har skrevet Navnene Christian Hansen og Hans Jensen, har han paastaet, at disse havde anmodet ham om det, og dette har Christian Hansen ogsaa indrømmet, medens Hans Jensen edelig har benægtet det. For sit Forhold med Hensyn til Hans Jensen vil han derfor ikke kunne undgaae Straf efter Straffelovens § 270, og efter samme § findes han at maatte anses, fordi han har underskrevet Jens Nielsens og Christian Hansens Navne som Bevidnelse af, at Tømmermand Sørensen og Drengen Hans Chr. Jensens Effecter vare brændte; thi vel har han paastaet, at de Vedkommende bade ham om at underskrive, men dette have disse edelig benægtet. Endelig har han bevidnet, at Christian Hansens Angivende om, hvilke Klædningsstykker der vare brændte for ham, var

begrundet i Sandhed, skjøndt han ikke vidste det, men blot stolede paa hans Dpgivende; men da det ikke er oplyst, at Dpgivendet var usandt, kan der ikke herfor paalægges ham Straf.

Skvad den ham paasigtede Assurancepovig angaaer, findes det ikke oplyst, at han har vidst, at der var reddet flere Effecter end de vurderede, eller at han svigagtig har opgivet Noget som brændt, uagtet det ikke var brændt, eller at han har opgivet de brændte Kreaturer til en høiere Værbi end den, de efter hans Formening virkelig havde; kun med Hensyn til Køerne, hvis Antal han dog paastaar, at han ikke bestemt opgav for Thygesen, da denne vilde have Værbien af de brændte isledetsfor af de reddede Kreaturer, kan det lægges ham tilklast, at han oppebar Assurancesummen, uagtet han dengang vidste, at der var brændt en Ko mindre end opgivet, og herfor findes han at maatte anses efter Straffelovens § 259 cfr. § 47.

Arrestanten, der er født 1801 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, og som ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens §§ 251 og 259, cfr. § 47, og § 268 med 18 Maaneders Forbedringshunsarbejde, findes efter de ovenanførte §§ cfr. § 23 at burde straffes med 80 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangeløst.

Skvad endelig angaaer Tiltalte Christian Hansen, da har han i Forhøret den 9de November f. A. sagt, at en Harve, som var gammel og ubrugelig, var brændt, og denne Forklaring har han i Forhøret den 24de November af sig selv forandret derhen, at det var en feil Forklaring, og at Harven ikke var brændt, men var itu og laa paa Marken; der er imidlertid Intet oplyst om, at den først angivne Forklaring var forsætlig urigtig, og han kan derfor ikke straffes herfor. Forfaavidt han sigtes for Deelagtighed i Assurancepovig, bestaar dette i, at han har bekræftet, at den af hans Huusbond Tiltalte Jens Nielsen angivne Sæd var i Behold, uagtet han ikke tilfulde vidste dette men stolede paa sin Huusbonds Angivelse, og efter sin senere Forklaring vidste han endog, at den ikke var tilstede. Efter samtlige oplyste Omstændigheder tør det imidlertid ikke statueres, at han allerede dengang, han afgav Besvidnelsen, tilfulde vidste, at den var urigtig, og han, som er født 1842 og ikke tidligere straffet, og som ved den indankede Dom efter Straffelovens § 146 og § 259 cfr. § 47 er anset med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, vil derfor være at frifinde.

Efter det antagne Resultat bliver der Intet under nærværende Sag at statuere om Erstatning til Assuranceforeningen.

I Henseende til Actionens Omkostninger vil Underrettsdommen være at stabsætte, dog at Sakaret til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til 25 Rd. for hver."

Onsdagen den 19de April.

Nr. 102.

Statsraad Bungen

contra

Tella Jensen, Arbeidsmand Carl Nielsens Enke (Def. Klubien),
der tiltales for Væleri.

Odense Herreds Politirets Dom af 2den Januar 1871:
„Tiltalte Tella Jensen, Enke efter Arbeidsmand Carl Nielsen,
bør hensættes til Arbejde i Odense Tvangsarbeidsanstalt i 60
Dage. Saa bør hun og at ubrede alle af denne Sag flydende
Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 24de Februar
1871: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair
til Procuratorerne Christensen og Sørensen for Overretten be=
taler Tiltalte Tella Jensen, Arbeidsmand Nielsens Enke af Odense,
5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad
Bungen og Advocat Klubien for Højesteret betaler
Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende fra
Odense Herreds Politiret hertil indankede, mod Tiltalte Tella Jensen, Arbeids=
mand Nielsens Enke af Odense, for Væleri anlagte Sag er det ved Tiltaltes
egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilslagselse godtgjort, at hun har gjort
sig skyldig heri, idet hun den 7de December s. A. har begivet sig til Bellinge
og i de der værende Gaarde tilbetet sig nogle Levnetsmidler, med hvilke hun
blev anholdt paa Tilbageveien.“

Da Tiltalte, som er sødt 1827, tidligere har været straffet for Væleri,
seneft ved nærværende Rets Dom af 10de December 1869 med 36 Dages
Arbejde i Odense Tvangsarbeidsanstalt, maa det billiges, at hun nu ved den
indankede Dom i Medfør af Loven af 3die Marts 1860 § 3 er anset med
60 Dages Arbejde i Odense Tvangsarbeidsanstalt, og Dommen, hvis Bestem=
melse om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.“

Torsdagen den 20de April.

Nr. 46. **Christen Nielsen, Erik Jørgensen og Niels Andersen**, de to Sidstnævnte paa deres umyndige Sønners, **Niels Erikfens og Mads Johan Nielsens** Begne
(Advocat Hindenburg efter Ordre)

contra

Finantsministeriet paa Statskassens Begne (den constituerede
Kammeradvocat, Statsraad Bungen),

betræffende Eiendomsretten til et paa Vorupør Forstrand fundet Stykke Rav.

Kjøbenhavns Gjældscommissions Dom af 24de Februar 1870: „Indstævnte, Finantsministeriet, bør for Tiltale af Eitanterne, Christen Nielsen af Vorupør i Thisted Amt og Fisterne Erik Jørgensen og Niels Andersen sammesteds paa deres umyndige Sønners Niels Erikfens og Mads Johan Nielsens Begne, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Høiesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 26de Juli s. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, naanseet at dens Gjenstand ikke udgjør summa appellabilis.

Ligesom hverken Christian den Femtes Lov eller den senere Lovgivning, deriblandt Forordning 15de Juli 1791 § 2, kan ansees at afgive tilstrækkelig Hjemmel til at fordrø Rav, der af Havet opstykkes paa Stranden, behandlet efter Forfristerne angaaende Brag, saaledes findes dette heller ikke hjemlet ved sædvanmæssig Ret. Særligt bemærkes, at der ikke kan lægges Vægt paa det i den indankede Dom nævnte, før Landsloven til en Strandinspecteur udstedte Rescript af 18de Mai 1669, hvoraaf det end ikke sees, hvilken Ret Kongen dengang forudsattes at have til opstyklet Rav. Som Følge heraf kan det i Dommen omhandlede Stykke Rav ikke antages at være tilfaldet Staten som forstrandsberettiget paa det Sted, hvor Ravstykket fandtes, og ligesaa lidt kan Staten ifølge nogen anden Afkomst ansees berettiget til at tilegne sig det. Da der nu ikke fra Statskassens Side er gjort nogen Indsigelse mod det for Ravstykket indkomne Beløbs Udbetaling til

Citanterne paa Grund af, at der skulde være nogen Anden, som havde Ret dertil fremfor Finderne, vil den af Citanterne nedlagte Paastand om at erholde Beløbet med Renter ubbetalt paa den nedenanførte Maade overeensstemmende med et om dets Deling mellem dem indgaaet Forlig være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for begge Retter ville være at opheve, og de Citanternes befalede Sagførere for Gjældscommissionen og Høiesteret tilkommende Salairer, der bestemmes til henholdsvis 15 og 40 Rd., blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Christen Nielsen betale 19 Rd. 1 Mk. 8 ð med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 17de September 1869 indtil Betaling skeer, til Erik Sjørgensen paa Niels Eriksens Begne 12 Rd. 5 Mk. og til Niels Andersen paa Mads Johan Nielsens Begne 19 Rd. 1 Mk. 8 ð med Renter af de 2de sidstnævnte Summer 5 pCt. aarlig fra den 5te Mai 1869 indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Procurator Engberg for Gjældscommissionen og Advocat Hindenburg for Høiesteret tillægges i Salarium, den Første 15 Rd. og den Sidste 40 Rd., hvilke Salairer udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Efter meddeelt Bøvilning til fri Proces have under nærværende Sag Christen Nielsen af Borupør i Thisted Amt og Høiesteret Erik Sjørgensen og Niels Andersen sammesteds paa deres umyndige Sønners Niels Eriksens og Mads Johan Nielsens Begne ved deres bestilte Sagfører Procurator Engberg paaستاet Indstævnte, Finantsministeriet, kjendt pligtig til at udbetale til dem et Beløb af 51 Rd. 32 ð, hvortil et af dem paa Stranden ved Borupør i Aaret 1868 fundet Stykke Rav, der ved Foranstaltning af vedkommende Politimester blev solgt, er blevet udbragt, og af hvilket Finantsministeriet har nægtet at udbetale Finderne mere end $\frac{1}{3}$ — tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig for de tvende Sidstnævntes Vedkommende fra Stævningens Dato den 5te Mai s. A. og for Førstnævntes Vedkommende fra den 17de September s. A., hvorhos de endvidere have paaستاet Finantsministeriet tilpligtet at betale dem Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair

til Procurator Engberg, hvilket Salair denne ialfsald har paastaet sig tilkjendt af det Offentlige.

Indstævnte, der har givet Møde ved den constituerede Kammeradvocat, har derimod procederet til Frisindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, derunder Salair til Kammeradvocaten.

Det maa ansees givet under Sagen, at det omhandlede Kavsstykke er fundet paa Forstranden ved Borupør, hvor Staten har Forstrandsret. Selv om det ikke kan tillægges nogen afgjørende Betydning, at det i det før Landsloven emanerede Rescript af 18de Mai 1669 synes forudsat, at alt Kav, som findes i Sjælland, tilhører Kongen eller Staten, maa det dog efter Grundsætningerne i Forordningen af 15de Juli 1791 § 2 antages, at Begrebet om Brag ikke kan indskrænkes til det paa Søen forulykkede Gods, men ogsaa omfatter andre Gjenstande, som opstilles af Havet, og navnlig saadanne, som ikke forhen have været Eiendomsretten undergivne, der saaledes maae tilfalde den Forstrandsberettigede eller in casu Staten, hvorfor der vil være at tillægge Indstævnte den paastaede Frisindelse.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at hæve, og vil der efter Sagens Udfald ikke kunne tillægges Procurator Engberg, hvis Sagsførelse har været lovlig, noget Salair."

Fredagen den 21de April.

Nr. 20. **Kjøbenhavns Magistrat** (Advocat Liebe)

contra

forhenværende Politibetjent **Jens Christophersen** (Advocat
Henrichsen efter Ordre),

betræffende Indstævntes Berettigelse til af Communens Kasse at oppebære en aarlig Pension.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te April 1870: „De Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, bør til Citanten, forhenværende Betjent i Kjøbenhavns Politi Jens Christophersen, aarlig fra 1ste December 1868 at regne i Pension af Communens Kasse betale 142 Rd. 1 Mk. 11 ß med Renter 5 pCt. p. a. fra den 9de Februar f. U. af det da forfaldne Beløb, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. Procurator Casse tillægges i Salair 10 Rd., som udredes af det Offentlige. Det Indømte at betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afspærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Da Indstævnte ifølge Vedtægten af 30te December 1857 § 25 Nr. 2 før Politiets Omordning i 1863 havde Afgang til, naar han havde tilbragt 15 Aar i Communens Tjeneste som Politibetjent, at erholde Pension af Communens Kasse, og denne Afgang ikke sees at være betagen ham ved Bestemmelserne i Regulativet af 12te Juni 1863 § 16, maa det billiges, at han, der efter Politiets Omordning forblev i dets Tjeneste og ved sin Afgang havde tjent i fulde 15 Aar, ved den indankede Dom er kjendt berettiget til Pension, og da der ingen Indsigelse er gjort mod den ham tilkjendte Pensions Størrelse, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger tiltrædes, efter Indstævnets Paastrand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve, og det Advocat Henriksen tilkommende Salair, der bestemmes til 40 Rd., at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rd. Advocat Henriksen tillægges i Salarium for Højesteret 40 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Citanten, forhenværende Betjent i Kjøbenhavns Politi, Jens Christophersen, der siden 1ste August 1853 havde tjent i bemeldte Politi og den 1ste December 1868, altsaa efter noget over 15 Aars Tjeneste, ifølge Politidirectorens Resolution paa Grund af Svagelighed blev affebiget, paastaar sig under nærværende efter Stævning af 1ste Mai s. A. mod de Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, anlagte Sag i Medhold af Vedtægt for Bestyrelsen af Kjøbenhavns kommunale Anliggender af 30te December 1857 § 25 Nr. 2 samt Reglement af 26de Mai 1852 cfr. Regulativ for Kjøbenhavns Politis Indretning og Bestyrelse af 12te Juni 1863 § 16 af Communens Kasse tillagt Pension fra 1ste December 1868 med 142 Rd. 1 Mk. 11 $\frac{1}{2}$ aarlig med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligesklagens Dato og Sagens Omkostninger med noget Tilstrækkeligt, idet han med Hensyn til Pensionens Beregning har bemærket, at Gjennemsnitsbeløbet af hans Embedsindtægter i de sidste 5 Aar før hans Affebigelse udgjorde 419 Rd. 1 Mk., hvortil kommer Beløbet af Uniformeringen 36 Rd. 12 $\frac{1}{2}$ p, saaat 142

Nr. 1 Nr. 11 § vil være den ham efter ovennævnte Vedtægts § 25 Nr. 3 og Nr. 8 c formeentlig tilkommende Pension. Saa har og den for Citanten, der er meddeelt fri Process, befalede Sagsfører paastaet sig tillagt Salair enten hos de Indstævnte eller af det Offentlige.

De Indstævnte have derimod procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det er in confesso, at Citanten med Hensyn til den da forestaaende Omordning af Kjøbenhavns Politi blev i Slutningen af Marts 1863 ligesom samtlige øvrige under Politiet ansatte Betjente op sagt til at fratræde den 30te Juni næstefter. Han havde da været Politibetjent i næsten 10 Aar, men endnu ikke erhvervet Pensionsret, idet det da gjældende Reglement af 26de Mai 1852 først hjemlede saadan Ret efter 15 Aars Tjeneste. Da han imidlertid uden nogen Afbrydelse og umiddelbart fra det ældre Politi den 1ste Juli 1863 gik over i det nye, i hvilken Henseende han fremhæver, at han end ikke indgav Ansøgning om at vedblive sin Stilling, men allerede i April s. A., altsaa forinden den nye Organisation traadte i Kraft, og forinden det nye Regulativ af 12te Juni s. A. havde for sit Vedkommende besvaret en af Politidirecteuren til de af det ældre Politis Betjente, som han ønskede at beholde i det nye, rettet Førespørgsel, om de vilde vedblive at tjene under Politiet, bekræftende, formener Citanten, at han under disse Omstændigheder ikke kan have tabt den ham i Medfør af Vedtægten af 1857 og Reglementet af 1852 allerede erhvervede Afgang til, naar han efter 15 Aars Tjeneste paa Grund af Svagelighed afstediges, at erholde Pension, hvorhos han endnu paaberaaber sig den i Regulativ af 12te Juni 1863 § 16 6te Stykke indeholdte Bestemmelse, hvorved der er forbeholdt de tidligere under Politidirecteuren ansatte Betjente, der efter den nye Ordning forblive i Politiets Tjeneste, Ret til Pension.

Vel er det af de Indstævnte til Støtte for deres Frifindelsespaastand blandt Andet anført, at den Contract, ifølge hvilken Citanten gjorde Tjeneste i det ældre Politi, og i Henhold til hvilken der tilkom ham Pension, hvis den blev gjældende i 15 Aar, hævedes den 30te Juni 1863, saa at Betingelsen for at kunne erhverve Pension derved blev umulig, og at Politidirecteuren ved at engagere Citanten til fremdeles at vedblive Tjenesten under den nye Ordning ei kunde forandre de ved det nye Regulativ fastsatte Betingelser, blandt hvilke den, at Politibetjente ingen Pension erholde, hvorhos det er bemærket, at, forsaavidt der i dette Regulativs § 16 er forbeholdt de fra det ældre til det omorganiserede Politi overgaaede Betjente Ret til Pension, maa dette antages ifkun at sigte til saadanne, der allerede forinden Overgangen den 1ste Juli 1863 ved 15 Aars Tjeneste havde erhvervet sig Ret.

Retten skjønner dog ikke bedre, end at Citantens Paastand maa billiges. Om end Vægt af det, der forefæst er anført til Styrke for den paastaede Pensionsret, maatte være tvivlsom, saa findes Bestemmelsen i det ovennævnte Regulativ af 1863 § 16 6te Stykke at maatte decidere Spørgsmaalet i Favør af Citanten. Denne § omhandler i forskjellige Stykker de Tilfælde, hvori der

endnu efter den nye Organisation undtagelsesviis gives Pensionsret. I det 1ste og 2det Stykke nævnes saaledes visse Classer af Embeds- og Bestillingsmænd, som have denne Ret, i det 5te Stykke de, der komme til Stade ved Udførelsen af deres Tjeneste, hvorefter det i 6te Stykke hedder: „Der er forbeholdt de tidligere under Politidirecteuren ansatte Embedsmænd og Betjente, der efter den nye Ordning forblive i Politiets Tjeneste, Ret til ved en senere dem utilregnelig Afskedigelse at erholde en Pension idetmindste af den Størrelse, hvortil de efter de tidligere gjældende Bestemmelser maatte have været berettigede.“ At denne Bestemmelse ikke skulde sigte til Tilfælde som det forsliggende, men kun skulde angaae de Betjente, der alt tidligere (ved 15 Aars Tjeneste) havde erhvervet Pensionsret, kan ikke statures. Ligesom Bestemmelsen efter dens Ord ikke indeholder sliq Indskrænkning, saaledes kunde der være gode Grunde til, at man for at conservere de brugbare Kræfter i det ældre Politii til Nytte for det nyorganiserede vilde bevare dem den Ret, hvortil de under Lovgivningens Bestyttelse allerede havde erhvervet en contractmæssig Afgang, og en Reservation til Fordeel for dem, der ved Overgangen alt havde en Tjenestetid af 15 Aar, synes ufornøden, da den fuldstændig erhvervede Pensionsret ikke kunde antages at gaae tabt ved fortsat Virksomhed i Communes Tjeneste.

I det Retten saaledes maa ansee Citanten pensionsberettiget, vil hans Paastand om Pensionens Størrelse, mod hvilken der ikke fra de Indstævntes Side er gjort Indsigelse, være at give Medhold. Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne blive at ophæve, og det den befalede Sagfører, Procurator Casse, hvis Sagførelse har været lovlig, tilkommende Salair være at udrede af det Offentlige med 10 Rd.

Nr. 21. **Kjøbenhavns Magistrat** (Advocat Liebe)

contra

forhenværende Politibetjent **Emil Andreas Reuter**

(Advocat Heinrichsen efter Ordre),

betræffende Indstævntes Berettigelse til af Communes Kasse at oppebære en aarlig Pension.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te April 1870: „De Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, bør til Citanten, forhenværende Betjent i Kjøbenhavns Politi Emil Andreas Reuter, aarlig fra 16de April f. A. at regne i Pension af Communes Kasse betale 218 Rd. 5 Mk. 7 ß med Reuter 5 pCt. p. a. fra 18de Mai f. A. af det da forfaldne Beløb, indtil Betaling stæer. Processens Omkostninger ophæves. Procurator Casse tillægges i Salair 12 Rd., som udredes af det Offentlige. Det Idømte at

betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive at ophæve, og det Advocat Henriksen tilkommende Salarium, der bestemmes til 40 Rd., at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rd. Advocat Henriksen tillægges i Salarium for Høiesteret 40 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efter Stævning af 22de Mai f. A. søger under nærværende Sag Citanten, forhenværende Betjent i Kjøbenhavns Politi, Emil Andreas Neuter, der den 16de December 1864 blev ansat som Betjent i Kjøbenhavns Politi og under en Patrouille-tjeneste Ratten mellem den 23de og 24de April 1868 faldt og brækkede det høire Been, hvorefter han, da Beenbruddet var af den Beskaffenhed, at han antoges ei længer behørig at kunne røgte sin Tjeneste, den 11te Januar f. A. af Politidirecteuren blev opsagt til Fratrædelse med 3 Maaneders Varjel, de Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, til i Medfør af Regulativet for Kjøbenhavns Politis Indretning og Bestyrelse af 12te Juni 1863 § 16 5te Stykke at betale sig i Pension 218 Rd. 5 Mk. 7 ð aarlig fra 16de April f. A. at regne med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, indtil Betaling skeer, samt Sagens Omkostninger med noget Tilstrækkeligt, hvorhos den for Citanten, der er meddeelt fri Proces, befalede Sagfører Procurator Casse har paastaet sig tillagt Salair hos de Indstævnte eller det Offentlige.

De Indstævnte have derimod procederet til Frisindelse med Tillæg af Søgsmaalets Omkostninger. Medens der til Støtte for den af Citanten paastaede Pensionsret er henviist til det ovenansførte Sted i Regulativet af 1863, hvor det hedder: „Den, der ved Udsørelsen af sin Tjeneste kommer saaledes til Stade, at han maa afskediges, erholder stedse uden Hensyn til Tjenestetid eller Stilling i Pension to Trediedele af det Betsøb, som hans Indtægt af Communen efter Gjennemsnit af de forudgaaende 5 Aar har udgjort,“ have de Indstævnte begrundet deres Frisindelsespaastand principaliter derved, at den næsciterede Bestemmelse efter deres Formening kun gjælder de ifølge Regula-

tivet pensionsberettigede Embedsmænd og Betjente, som maatte komme til Slade i Tjenesten, men ikke den Klasse af Betjente, hvortil Titanten hørte, og som overhovedet ingen Pensionsret er tillagt, subsidiairt derved, at Titanten formeentlig ikke kan siges at være kommen til Slade ved Udsørelsen af sin Tjeneste.

Ligesom imidlertid Ordene i den citerede Passus „uden Hensyn til Tjenestetid eller Stilling“ ere saa omfattende, at der ikke findes Føie til at antage, at Bestemmelsen kun angaaer dem, der i og for sig ere pensionsberettigede, saaledes findes der ogsaa at være en saa usie Forbindelse mellem Udsørelsen af den Titanten paahvilende Tjenesteforretning at patronillere om Matten paa Gaden og den fete Skade, at Titanten maa siges at være kommen til Slade „ved Udsørelsen af sin Tjeneste.“ Den paastaaede Pension, mod hvis Størrelse der ikke er fremsat Indsigelser, vil saaledes være at tilkjende Titanten. Sagens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve. Procurator Cassé, hvis Sagsførelse har været lovsig, tillægges i Salair 12 Rd., om udredes af det Offentlige.“

Torsdagen den 27de April.

Nr. 70.

Statsraad Bunken
contra

1) **Niels Peter Andreas Christensen** (Defensor Levinen), 2) **Ernst B. Christensen** (Defensor Klubien), 3) **Anders Christian Hansen** (Defensor Hansen), 4) **Johan Ludvig Hartmann** (Defensor Brod ved Nellemann), 5) **Axel Baldemar Kleis** og 6) **Søren Knudsen** (Defensor Nellemann), der tiltales, Førstnævnte for svingagtigt Forhold med Hensyn til Handelsfirmaet i Middelfart P. A. Serichau & Christensens den 8de Januar 1870 stedfundne Fallit og de Dvrigte for Medbeelagtighed i dette Forhold.

Den ved allerhøieste Rescript af 29de April 1870 anordnede Commissions Dom af 4de November s. A.: „Tiltalte Kjøbmand N. P. A. Christensen af Middelfart bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Tiltalte Kjøbmand Ernst B. Christensen af Svendborg bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. De Tiltalte Bankdirecteur A. C. Hansen af Middelfart, Kjøbmand Axel B. Kleis af Bamdrup, Kjøbmand S. Knudsen af Hølsted og Voghandler J. E. Hartmann af Middelfart bør hensættes i simpelt Fængsel, Førstnævnte i 2 Maaneder,

Kleis og S. Knudsen hver i 5 Dage og J. V. Hartmann i 3 Dage. Saa bør og de Tiltalte N. P. A. Christensen og Bank-directeur A. E. Hansen Een for Vegge og Vegge for Een udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor Procurator J. J. Hansen 35 Rd. og til Defensorerne, Cancelliraad Procurator Petersen, Procurator Cloos, Procurator P. Hansen og Procurator Schmidt, 25 Rd. til den Førstnævnte og 15 Rd. til hver af de Andre, dog saaledes at de Tiltalte Kjøbmand Ernst B. Christensen, Boghandler J. V. Hartmann, Kjøbmand A. B. Kleis og Kjøbmand S. Knudsen in solidum med dem deraf ville have at tilsvare, den Førstnævnte $\frac{1}{6}$ og hver af de Andre $\frac{1}{12}$ At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henshold til den i den indankede Dom for Tiltalte Niels Peter Andreas Christensens Vedkommende givne factiske Fremstilling, der i det Væsentlige tiltrædes, billiger Højesteret, at denne Tiltalte for det af ham udviste Forhold ved Dommen er anseet efter Straffelovens §§ 260 og 261; hans Straf skjønnes imidlertid efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

At Tiltalte Ernst B. Christensen skulde — som i Dommen anført — have raadet og tilskyndet førstnævnte Tiltalte til at dække en enkelt Creditor paa de øvrige Creditors Bekostning, er ikke tilstrækkelig godtgjort. Derimod maa han ansees skyldig i det øvrige Forhold, der i Dommen er lagt ham tillast; han vil derfor være at dømme efter Straffelovens § 260 cfr. § 55 og § 261 cfr. § 47 2det Stykke og § 48, og hans Straf findes at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Tiltalte Anders Christian Hansen har paadraget sig Strafansvar, forsaavidt han, med hvem førstnævnte Tiltalte har handlet i Samraad, har ydet denne Bistand til retsstridig at begunstige enkelte andre Creditorer paa de fleste øvrige Creditors Bekostning, i hvilken Henseende fremhæves, at han den 7de Januar f. A., efterat N. P. A. Christensen, som i Dommen omtalt, havde anmodet Medtiltalte Johan Ludvig Hartmann om paa sine Vegne at fyldestgjøre nogle Creditorer, idet han havde lovet i Løbet af

Dagen at tilbagebetale ham det hertil udlagte Beløb, har, kjøndt tilfulde bekendt med Sammenhængen, forstrakt Hartmann med de til disse Creditorers Dækning fornødne Penge; disse godtgjorde Hartmann ham om Aftenen med Buxler, som han havde modtaget af Christensen, og som saaledes bleve unddragne fra den umiddelbart forestaaende Skiftebehandling til Fordeel for de ommeldte enkelte Creditorer. Tiltalte Hansens heromhandlede Forhold maa henføres under Straffelovens § 261 cfr. § 48, og hans Straf for samme vil kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Uger. For sin Deelagtighed i det nævnte Forhold findes derimod Tiltalte Hartmann efter de foreliggende Omstændigheder, deriblandt at han efter sin Forklaring dengang ingen Mening havde om, hvorledes Christensens Status var, ikke at have paadraget sig Ansvar, og da der heller ikke iøvrigt er overbeviist ham nogen Moolighed, bliver der at tillægge ham Frisindelse, dog med Forpligtelse til at deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger.

Da Tiltalte Axel Valdemar Kleis ved at undlade at indføre en Deel Varer, der sendtes til Handelsetablissementet i Vandrup, i Tiltalte N. P. A. Christensens Hovedbog, alene handlede efter Ordre af Christensen, hos hvem han endnu var Handelsbetjent, og Christensen ikke meddeelte ham, at hans Hensigt dermed var at unddrage Varerne fra at komme hans Bo tilgode, naar dette kom under Skiftebehandling, kan Kleis ikke derved have paadraget sig Strafansvar. Derimod har han forskyldt Straf ved, at han, da Christensen, efter at dennes Bo var taget under Skiftebehandling, yttrede at ville forære ham de saaledes af Christensen fra Boet unddragne Varer, gik ind derpaa og beholdt Varerne; herfor bliver han at dømme efter Straffelovens § 260 cfr. § 55, og hans Straf vil kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage.

Hvad endelig angaaer Tiltalte Søren Knudsen, da blev den af Tiltalte N. P. A. Christensen tilsigtede Unddragelse fra Boet af de Varer, han, som i Dommen anført, sendte Knudsen, ikke fuldbyrdet, idet Christensen, førend Fallitbehandlingen indtraadte, indførte Baresforsendelsen i sin Hovedbog. Som Følge heraf vil Tiltalte Knudsen for sin Deelagtighed i dette Forhold alene kunne

ansees efter Straffelovens § 260 cfr. § 49 efter Omstændig-
hederne med en Straf af simpelt Fængsel i 5 Dage.

I Henseende til Actionens Omkostninger vil det kunne have
sit Forblivende ved Commissionensdommens Forfrister.

Thi kendes for Ret:

Johan Ludvig Hartmann bør for Actors Tiltale i
denne Sag fri at være. Niels Peter Andreas
Christensen, Ernst B. Christensen og Axel Val-
demar Kleis bør hensesættes i Fængsel paa Band
og Brød, den Første i 6 Gange 5, den Anden
i 5 og den Sidste i 3 Dage. Anders Christian
Hansen og Søren Knudsen bør hensesættes i simpelt
Fængsel, den Første i 3 Uger og den Sidste i 5
Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger
bør Commissariernes Dom ved Magt at stande.
Statsraad Bunzen og Advocaterne Levinsen,
Klubien, Hansen, Brock og Mellemann tillægges i
Salarium for Høiesteret hver 30 Rd., der udredes
af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige
Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efterat det ved aller-
høieste Rescript af 19de Januar d. A. havde været overdraget medundertegnede
C. C. Dahlerup at anstille Undersøgelse med Hensyn til Handelsfirmaet i Kjøb-
staden Middelfart, P. A. Zerichou & Christensens, den 8de Januar d. A.
stedfundne Fallit og de i Forbindelse med denne Fallit staaende Forhold, og
efterat der om Udfaldet af denne Undersøgelse var gjort Indberetning til Su-
litsministeriet, er det ved allerhøieste Rescript af 29de April d. A. paalagt
undertegnede Commission yderligere at undersøge og paaføje denne Sag,
under hvilken

Kjøbmand i Middelfart Niels Peter Andreas Christensen,
Kjøbmand i Svendborg Ernst B. Christensen,
administrerende Directeur for Bankinstituttet i Middelfart Anders Chri-
stian Hansen,

Boghandler i Middelfart Johan Ludvig Hartmann,

Kjøbmand Axel Valdemar Kleis af Vandrup og

Kjøbmand Søren Knudsen af Hølsted

ere beordrede tiltalte, Førstnævnte for svigagtigt Forhold med Hensyn til
ovennævnte Firmas Fallit og de Øvrige for Meddeeltighed i dette Forhold.

Sagens factiske Omstændigheder, hvis Rigtighed de Tilstalte hver for sit Bedkommende have vedgaaet, ere følgende:

Efterat Kjøbmand P. A. Serichau i en lang Narrække (siden 1833) havde været etableret som Kjøbmand i Middelfart, optog han efter Anmeldelse af 29de August 1862 sin Søstersøn Tilstalte N. P. A. Christensen, der var opdraget i Huset hos ham, og som aldeles Intet eiede, som Associé i Forretningen, som derefter udelukkende blev bestyret af N. P. A. Christensen, uden at Serichau blandede sig deri. Paa den Tid, N. P. A. Christensen optoges i Firmaet, udgjorde P. A. Serichaus Formue foruden hans faste Eiendomme formeenlig 7 à 8000 Rd.; Handelen drevs som almindelig Kjøbsdetailedhandel og kun med Serichaus egne Penge. I de første Aar, efterat N. P. A. Christensen var bleven Associé og forretningsførende Medlem af Firmaet, fortsattes Handelen paa samme Maade, som den var bleven ført af Serichau. Da N. P. A. Christensen, der kun havde lært Handelen i Serichaus Boutik, ingen sinde har ført Kassebog eller Varebog, har det ikke været muligt at faae nogen sikker Oplysning om Firmaets Vareomsætning, men denne skal efter Christensens Forklaring have udgjort 20 à 30,000 Rd. aarlig undtagen i Krigsaaret 1864, da den var betydeligt større. I Aaret 1866 begyndte N. P. A. Christensen at udvide Firmaets Virksomhed ved at jætte sig i Forbindelse med Landhandlere baade i Sjælland og paa Fyen, som da modtog deres Vareforsyning fra ham. Da disse Handelskunder vare upaalidelige Betalere, og da hans udvidede Virksomhed deels paa Grund heraf deels paa Grund af dens betydelige Udstrækning udkrævede større Pengemidler end de, der tidligere havde været tilstrækkelige for Firmaets Virksomhed, maatte han benytte fremmede Penge og navnlig den Hjælp, han kunde erholde hos Discountinstituttet i Middelfart. Hos dette Institut erholdt han ikke blot sine Vexler disconterede, men Institutets administrerende Directeur, Medtilstalte A. E. Hansen, forstrakte ham endog med betydelige Pengesummer mod simple Beviser, der senere, enkelte Gange endog først efter flere Maaaneders Forsøb, ombyttedes med Vexler. Tilstalte N. P. A. Christensen sees saaledes i Juli Maaned 1868 at have faaet tilloans af Discountinstituttet 11,000 Rd. mod et simpelt Beviis, der, efterat dette Loan paa samme Maade i Løbet af 1869 var blevet forøget med 9,000 Rd., først i Juli Maaned 1869 ombyttedes med 4 Stykker af N. P. A. Christensen paa sig selv trukne Vexler, hver lydende paa 5,000 Rd. Discountinstituttets administrerende Directeur A. E. Hansen viste derhos N. P. A. Christensen den Begunstigelse, at, skjøndt det ifølge de for Institutet gjældende Regler forbreedes, at de Vexler, der af Institutet modtoges, skulde være forsynede med 3 Navne, modtog han dog Vexler fra N. P. A. Christensen, uden at de vare forsynede med andet Endossement end A. E. Hansens eget. I Løbet af Sommeren f. A. begyndte imidlertid A. E. Hansen at nære Tvivl om N. P. A. Christensens Soliditet, hvad der dog ikke afholdt ham fra at endossere og discontere for ham en Vexel paa 5,000 Rd. den 15de September 1869 og at lade to af det i Kjøbenhavn fallerede Handelskuns S. F. Eriksen & Søn accepterede, af N. P. A. Christensen trukne Vexler, hver paa 5,000 Rd.,

som Bankinstituttet havde disconteret for N. P. A. Christensen, og som udløb den 8de October f. A., forblive henliggende mindløse, ligesom det heller ikke afholdt A. C. Hansen fra i August Maaned f. A. af sine egne Midler at laane N. P. A. Christensen 3,000 Rd. Da A. C. Hansens Tvivl om N. P. A. Christensens Soliditet tiltog henad Eстераaret derved, at Christensen, uagtet han paa den Tid af Aaret maatte antages at oppebære sine fleste contante Indbetalinger, dog ikke indfriede nogen af sine Vexler, forbrede A. C. Hansen en Afslutning af Bankens Mellemværende til Aarets Udgang, i hvilken Anledning det blev vedtaget imellem dem, at Christensens Vexler efterhaanden, som de udløb, kun skulde fornyes saaledes, at de alle kom til at udløbe til een og samme Tid ved Slutningen af Aaret. I Overeensstemmelse med denne Afstale, der var begrundet i, at de begge indsaae, at N. P. A. Christensen var insolvent, og at han vilde blive nødsaget til at opgive sit Bo i Begyndelsen af det følgende Aar, bleve de Vexler, der forfalt i October og November, fornyede saaledes, at de udløb sidst i December, og da alle Vexlerne vare 2 eller 3 Maaneders Vexler, bleve Fornyelsesvexlerne antedaterede, for at de, skjøndt lydende paa ligesaa lang Tid som de oprindelige, kunde udløbe til den vedtagne Tid. I et Brev, som N. P. A. Christensen i Begyndelsen af December f. A. tilfrev A. C. Hansen, og hvori han bad ham om et nyt Laan, udtalte Christensen, at, hvorledes det saa end gik, saa gav han A. C. Hansen sit Væresord paa, at hverken Bankinstituttet eller A. C. Hansen eller nogen af de i Middelfart boende Mænd, der havde endosseret Vexler for ham, skulde lide noget Tab ved ham. I Henhold til dette Brev, der af A. C. Hansen foregives at være brændt efter Falliten, men inden Undersøgelsen begyndte, tilskjændte A. C. Hansen i Løbet af December Maaned Christensen, at han stolede paa det givne Løfte om, at han og Banken forløbs skulde faae Dækning.

(Sluttes i næste Nummer.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Bræmsser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledtaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbnes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendal'ske Boghandel (S. Høgel).
 Juelbøe & Gandrup's Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 7.

Den 12te Mai.

1871.

Første ordinaire Sæssion.

Torsdagen den 27de April.

Nr. 70.

Statsraad Bunchen

contra

1) Niels Peter Andreas Christensen, 2) Ernst B. Christensen, 3) Anders Christian Hansen, 4) Johan Ludvig Hartmann, 5) Axel Waldemar Kleis og 6) Søren Knudsen (see forrige Nr.).

Den Sum, N. P. A. Christensen den 11te December skulde Banken, udgjorde:

20,000 Rb. ifølge 4 af N. C. Hansen ene endosserede 3 Maaneders Bexler, trukne i 1867 og 1868 og herefter stadig fornyede,

20,000 Rb. ifølge 4 af N. C. Hansen endosserede Bexler, udstedte i Juli 1869, men Pengene for Størstedelen modtagne i Juli 1868,

5,000 Rb. ifølge en af N. C. Hansen endosseret Bexel, udstedt den 15de September 1869,

12,000 Rb. ifølge en af Rasmus Rasmussen i Bro trasseret og af Gimbel endosseret Bexel, første Gang udstedt den 2den September 1868,

3,000 Rb. ifølge en af S. R. Larsen i Middelfart endosseret Bexel,

3,000 Rb. ifølge en af P. Salling i Middelfart endosseret Bexel,

5,000 Rb. ifølge en af H. S. Hansen og Thidemann i Middelfart endosseret Bexel, første Gang udstedt den 29de September 1869,

5,000 Rb. ifølge en af Boghandler Hartmann endosseret Bexel, første Gang udstedt den 8de October 1869,

10,000 Rb. ifølge 2 af Christensen trasserede, af S. F. Erikfen & Søn accepterede Bexler, trukne den 30te Juli 1869,

5,000 Rb. ifølge en af Bønnelykke den 8de October 1869 trasseret Bexel,

4,000 Rb. ifølge en af Ernst B. Christensen trasseret Bexel.

Desuden skulde Christensen Bankinstituttet 4 à 5,000 Rb. i Renter, ligesom han og privat skulde N. C. Hansen 3,000 Rb.

Uden at der havde fundet nogen egentlig eller nærmere Aftale Steb mellem dem, gik dog N. P. A. Christensen og A. C. Hansen begge ud fra den saa at sige stiltiende vedtagne Overenskomst, at N. P. A. Christensen, der, hvad Christensen vidste, og hvad A. C. Hansen følte sig overbeviist om, var insolvent og ude af Stand til at holde sig længere end til Begyndelsen af 1870, først og fremmest skulde dække Banken og A. C. Hansen. I den Anledning foreslog A. C. Hansen henimod Slutningen af December f. A. Christensen, at denne skulde sælge et større Parti Varer til Kjøbmand Gimbel og lade det betale med Vexler, som saa kunde bruges til dermed at indfri nogle af Christensens i Banken beroende Vexler. Denne Opfordring efterkom N. P. A. Christensen og solgte til Gimbel et Parti Varer for 16,815 Rd. 4 Mk. 8 ß, der betaltes med 3 Vexler paa respective 7,640 Rd. 5 Mk. 12 ß, 5,000 Rd. og 4,174 Rd. 4 Mk. 12 ß. Disse Vexler skulde efter den mellem Gimbel og N. P. A. Christensen ved Handelens Afslutning truifne Aftale været brugte til dermed at indfri den af Gimbel endosserede, i Banlinstitutet beroende Vexel paa 12,000 Rd.; men da A. C. Hansen ønskede først og fremmest at see Antallet af de af ham selv endosserede Vexler, der androge den Sum af ialt 45,000 Rd., formindsket, inden Falliten indtraaede, fornaaede han Gimbel til at samtykke i, at de af ham for de ommeldte Varer udstedte Vexler bleve benyttede dertil, imod at han gav Gimbel en skriftlig Erklæring om, at han (Gimbel) ikke skulde komme til at lide noget Tab ved, at den af ham endosserede Vexel ikke blev indfriet. Denne Erklæring er brændt af Gimbel, efterat den offentlige Undersøgelse var paabegyndt, og ifølge Begjæring af A. C. Hansen, som i Tillid dertil under Forhøret forsøgte at fragaae sit Kjenftab til de nærmere Omstændigheder ved bemeldte Handel og sin Deelsagtighed i, at den var bragt i Stand.

Deels for at erholde Midler til inden Falliten yderligere at nedbringe de i Banken beroende Vexler deels for at faae Noget i Behold, han kunde sikke sig til Brug efter Falliten, bestræbte N. P. A. Christensen sig i Slutningen af December f. A. og i de allerførste Dage af Januar d. A. for at faae indkrævet saa meget som muligt af, hvad han havde tilgode hos sine Handelskunder. Til samme Tiemed lod han ved sin Broder, medtaltale Ernst B. Christensen, hvem han under et Besøg, denne i Slutningen af December aflagde i Middelfart, havde underrettet om sin forestaaende Fallit og om sin Hensigt inden denne saavidt muligt at dække Banken, hvilket Ernst B. Christensen ogsaa indstændigt tilraaede ham, sælge i Svendborg, Nyborg og flere Steder Varer til forcerede Priser, ligesom han ogsaa ved Grosjerer Peter Tshøi af Kjøbenhavn, med hvem han i den Anledning havde tvende Sammenkomster (i December i Korsør og Natten mellem 1ste og 2den Januar d. A. i Nyborg) i Kjøbenhavn lod realisere en betydelig Deel Varer til forcerede Priser. Tilgemaade kjøbte Tilstalte N. P. A. Christensen ligeledes i de sidste Dage af December, altsaa paa en Tid, han vidste, at han inden saa Dage vilde gaae fallit, af Grosjerer Philipsen i Kjøbenhavn et Parti Humle, som han betalte med en tremaaneders Vexel, men det indkjøbte Humleparti folgte

han strax til Tobaksfabrikant Pflugmæder & Budelmann i Kjøbenhavn, for hvilket Huus hans Svoger var Handelsreisende, deels mod Liquidation af, hvad bemeldte Huus, som han af Hensyn til Svogersens Stilling ønskede at forskaane for Tab, havde tilgode hos ham, deels mod et contant Pengebeløb.

Da medtilltalte S. Knudsen, der tidligere havde været Handelsbetjent hos Tiltalte N. P. A. Christensen, i Suledagene 1869 var i Middelfart, meddeelte N. P. A. Christensen ham sin forestaaende Fallit og tilbød ham at sende ham et Parti Varer, som han underrettede Knudsen om ikke at ville indføre i sine Bøger, men notere andesteds, hvornæst Betalingen senere kunde afgjøres mellem dem. S. Knudsen, som nok forstod, at Meningen var, at disse Varer skulde undbrages Fallitboet, gik ind paa Forslaget, og i Genhold dertil blev der af Christensen, inden han opgav Boet, sendt Knudsen en Deel Varer, som efter Knudsens Opgivelse sammenholdt med Fallitens Hovedbog have haft en Værdi af circa 1,279 Rd., uden at der blev sendt Factura med dem. Denne Vareforsendelse har Christensen dog Matten, sørend han gik fallit, af Frygt for Følgerne indført i sin Hovedbog.

I forrige Aars Efteraar havde N. P. A. Christensen maattet overtage et Handelsetablissement i Bamdrup, hvilket han derpaa folgte til medtilltalte Axel B. Kleis, der tjente ham som Handelsbetjent. Inden Kleis i de første Dage af Januar forlod Christensens Tjeneste for at overtage bemeldte Etablissement, der imidlertid var blevet bestyret af en dertil antagen Handelsbetjent, lod Christensen Kleis udtage og sende en Deel Varer til Bamdrup uden at indføre dem i Hovedbogen. Kleis, der nok indsaae, at Christensen inden faa Dage vilde opgive sit Bo, og at disse Varer skulde undbrages samme, efterkom Ordren og sendte Varer til Værdi circa 1,050 Rd. til Bamdrup. Da Christensen imidlertid ogsaa frygtede Følgerne af dette Skridt, kaldte han efter Falliten Kleis til Middelfart og tilskjenbegav ham, at han forærede ham dette Vareparti, som ved Registreringen af Fallitboets Giendelse ikke vare blevne opgivne. Værdien af Varepartiet er af Kleis senere indbetalt til Boet.

Da det Tidspunct, paa hvilket Bankens Vexler vilde udløbe, nærmede sig, afholdt A. C. Hansen Conference med Procurator S. Møller af Bogense om, hvilken Fremgangsmaade der skulde benyttes for at fikre Bankens Fyldestgjørelse fremfor de øvrige Creditorer.

Efterat Procurator S. Møller iligemaade havde besaaende confereret med N. P. A. Christensen, blev man, da denne af Frygt for criminel Ansvær ikke vilde indlade sig paa at aflutte Forlig med kort Varsel, enig om, at Banken skulde erhverve Gjæsteretsdom for sit Tilgodehavende.

I Overensstemmelse med denne saaledes truffne Aftale paastævnte Banken, hvis Tilgodehavende ved de i de sidste Dage af December og de første Dage af Januar skete Afbetalinger var nedbragt til 67,000 Rd., Gjæsteretsdag mod N. P. A. Christensen. Sagen faldt i Rette den 4de Januar, og da Dommeren gennem hans Fuldmægtig ifølge dennes Forklaring formeentlig var bleven annodet om at paastynde Sagen, blev Sagen samme Dag, den var incamineret, strax paadømt og Dommen givet bekrævet, saaat den endnu

samme Dag kunde forkyndes, alt for saavidt muligt at forhindre N. P. A. Christensens øvrige Creditorer fra at kunne komme til at gjøre deres Rettigheder gjældende og maaffee fremtvinge en Fallit, inden Banken sit gjort Execution efter Dommen. Smidlevtid var Dommen og Bankens Forehavende dog blevet bekendt, hvilket foranledigede, at flere af N. P. A. Christensens Creditorer indfandt dem i Middelfart den 6te og 7de Januar for at forsøge paa at erholde deres Tilgodehavende, inden Banken exequerede Dommen, eller for at faae Christensen til inden Executionen at opgive Boet. Da N. P. A. Christensen havde erfaret, at Overretsprocurator Torp fra Kjøbenhavn saaledes vilde indfinde sig den 6te Januar for at kræve Betaling eller lade gjøre Arrest for 2 Creditorer, der vare i Besiddelse af forsalbne Vexler, aumodebe han medtaltale J. L. Hartmann, der som Endosfent paa en af Christensen trukken og af Banken disconteret Vexel paa 5,000 Rd., der var blandt dem, hvorfor Banken havde erhvervet Dom, var interesseret i, at N. P. A. Christensen ikke blev nødsaget til at opgive Boet, forinden Banken havde gjort Execution efter Dommen, og som af den Grund ogsaa var den, der gjeennem Byfogdens Fuldmægtig havde virket for Dommens hurtige Udfigelse, om at betale de af Overretsprocurator Torp medbragte Fordringer. Denne Anmodning efterkom Hartmann, og de dertil fornødne Penge erholdt han hos A. C. Hansen, som, uagtet ingen egentlig Aftale desangaaende havde fundet Sted, dog, da han leverede Hartmann Pengene, vel vidste, hvortil de skulde bruges. Paa lige Maade og i samme Tiemed betalte Hartmann samme Dag en forsalben Fordring, hvormed Brændeviinsbrænder Olsen fra Kjøbenhavn havde indfundet sig. Den 7de Januar indfandt Procurator Sidenius fra Fredericia sig i Middelfart tilligemed Kjøbmand E. Møller fra Hamborg for at indkræve 2,000 Bk, som Christensen skyldte Handelshuset Bohlen & Dohrn i Hamborg. Procurator Sidenius og E. Møller opfordrede N. P. A. Christensen til at opgive sit Bo som fallit, inden Banken til Præjudice for de andre Creditorer satte sig i Besiddelse af det, og denne Opfordring understøttedes af N. P. A. Christensens juridiske Consulent, Sagsførerfuldmægtig Brandt, der specielt gjorde Christensen opmærksom paa det Strafsansvar, han ved at unblade Falliterklæringen paadrog sig efter Straffelovens § 261. Bevæget ved disse Tilskyndelser erklærede Christensen sig villig til at opgive Boet, hvorfor han gif ind i et andet Værelse under Foregivende af at ville skrive en Requisition til Byfogden om at tage Boet under Behandling som fallit. Tilstalte Christensen, der allerede tidligere havde skrevet Requisitionen, benyttede sig nu af Leiligheden til af sit Pengefab at udtage alle de Papiirspenge og Pengeeffecter, som han var i Besiddelse af, og som udgjorde ialt circa 3,600 Rd., hvilke han glemte for at unddrage dem Boet og selv have dem til Brug efter Falliten. Strax derefter gif han tilligemed Sagsførerfuldmægtig Brandt hen til Byfogden. Medens Byfogden og N. P. A. Christensen i Byfogdens Værelse samtalede, om og hvorvidt Christensen strax burde opgive sit Bo, kom Procurator E. Møller, der Ratten mellem den 6te og 7de Januar var af A. C. Hansen foranstaltet hentet til Middelfart for at forhindre, at Christensens Bo blev erklæret for fallit, inden der var foretaget

Execution efter den af Banken erhvervede Dom, ind til Byfogden og afleverede en Requisition om at faae gjort Execution efter Dommen. Da Christensen foranlediget derved erklærede, at han nu opgav Boet, bemærkede Byfogden, at denne Erklæring, efterat Requisitionen om Execution var indleveret, var for sigle fremsat. Under de Forhandlinger, som derefter fandt Sted mellem Christensen, Sagsførersfuldmægtig Brandt, Bankdirecteur A. C. Hansen og Procurator S. Møller deels paa Tilstalte A. C. Hansens Bolig deels hjemme hos Tilstalte N. P. A. Christensen, traf man den Overeenskomst, at saavel Executionensrequisitionen som Falliterklæringen skulde tages tilbage og Sagen staae hen til næste Morgen, om hvilken Tilbagetagelse Byfogden underrettedes. Da N. P. A. Christensen havde udtalt Frygt for, at der, naar han ikke opgav Boet, inden der var gjort Execution, ikke vilde blive tilbage i Fallitboet saa mange Varer, som udfordredes til at dække Creditoplagstolben, og at han i saa Fald vilde udsætte sig for Tilstalte og Straf efter Frdn. Iste Februar 1797 § 75 Nr. 5, erklærede A. C. Hansen, at, naar Boet ikke blev opgivet inden Executionen, vilde han for et Beløb indtil 1,500 Rb. cavere for Tolben, hvilken Erklæring han derhos ogsaa strax gif hen og afgav til Tolbinsecteuren.

Uagtet den ovennævnte Overeenskomst aftalte Procurator S. Møller endnu samme Aften med Byfogdens Fuldmægtig at foretage Executionensforretningen næste Morgen Kl. 6 efter en ny Requisition, som da vilde blive afleveret; og Procurator Sidenius, der, da Christensens Bo den Dag ikke blev opgivet, havde for Rjsbmand E. Møllers Begjærfordring requireret Arrest — som det af Byfogden blev ham nægtet at faae effectueret før næste Morgen Kl. 8 — blev af Fuldmægtig Madsen opfordret til denne Morgen blot at indfinde sig paa Christensens Bolig med Løfte om, at hans Forbring da skulde blive berigtiget. Executionensforretningen blev derefter paabegyndt den 8de Januar om Morgenen Kl. omtrent 7.

Da Tilstalte Ernst B. Christensen samme Dags Morgen ifølge N. P. A. Christensens Begjæring pr. Telegraf kom til Middelfart, leverede N. P. A. Christensen ham nogle Poser med Sølvpenge i til dermed at betale Sidenius, hvilket Ernst B. Christensen, da Sidenius og Rjsbmand E. Møller indfandt dem paa Christensens Bolig, ogsaa gjorde.

Dverretsprocurator Alberti var ligeledes samme Morgen ankommen til Middelfart og havde strax requireret Arrest paa Christensens Person for en forfalden Forbring paa circa 480 Rb.

Da N. P. A. Christensen, som for at undgaae personlig Arrest sønskede at betale Alberti, frygtede for, at de Penge, han havde leveret sin Broder, ikke vare tilstrækkelige til dermed ogsaa at dække Albertis Forbring, laante han 700 Rb. hos A. C. Hansen, hvem han et Par Dage iforveien havde tilbagebetalt de 3,000 Rb., som A. C. Hansen i August det forrige Aar privat havde laant ham. Da der af disse 700 Rb. kun medgik circa 480 Rb. til Albertis Betaling, blev Restbeløbet circa 220 Rb. senere samme Dag tilbagebetalt A. C. Hansen. Først efterat disse Udbetalinger havde fundet Sted, opgav N. P. A. Christensen sit Bo til Skifterettens Behandling.

At de Sølopenge, N. P. A. Christensen havde leveret sin Broder Ernst B. Christensen til dermed at betale Sibenius, var der blevet et Beløb af 215 Rb. tilbage. Posen med dette Beløb i gjemte N. P. A. Christensen i en paa Gjestekammeret staaende Seng, men da den der tilfældigviis blev seet af Tjenestepigen, bad N. P. A. Christensen sin Broder Ernst B. Christensen om at anstille sig som Eier af Pengene og at tage dem med sig, naar han næste Morgen reiste, og at indkjøbe kongelige Obligationer for dem. Denne Opfordring efterkom Ernst B. Christensen, af hvem Pengene forøvrigt under Undersøgelsen ere blevne afleverede til Forhørsdommeren, uden at noget Indkjøb af Obligationer havde fundet Sted.

Ved den af Bankinstituttet iværksatte Executionforretning blev der for Bankens Forbring og Creditoplagstolben, der med Omkostninger o. s. v. tilfammen androg 81,143 Rb. 4 Mk. 11 $\frac{1}{2}$, givet Ublæg i N. P. A. Christensens Eiendele, der vurderedes til 86,923 Rb. 2 Mk. 3 $\frac{1}{2}$; de Eiendele, som derefter bleve tilbage til Dækning af Boets øvrige Creditorer, hvis Forbringere andrage circa 120,000 Rb., ere blevne vurderede til 3,733 Rb. 2 Mk. 1 $\frac{1}{2}$, saa at der, naar Bankens Forbring bliver dækket, bliver næsten Intet tilbage til Dækning for alle Boets øvrige Creditorer.

At foranstaaende Fremstilling fremgaaer det, at Tilstalte N. P. A. Christensen paa den Tid, det var ham bevidst, at han var insolvent, har ikke alene forsøgt, men ogsaa fra sin Side iværksat, hvad han formaaede, for at sikke en enkelt Creditors Fyldestgjørelse paa de øvrige Creditorers Bekostning, at han for at blive istand dertil har benyttet, hvad han har haft under Hænder, til fortrinsviis at betale enkelte andre Creditorer, at han paa den Tid, han vidste, at hans Fallit var umiddelbar forestaaende, har indkjøbt Varer, som han tilmed kun har brugt til dermed at fyldestgjøre en enkelt Creditor, og at han endelig saavel før som efter Falliten i egennyttigt Diemed har unddraget Boet Midler, der kunde komme dette tilgode.

For det af ham saaledes ubviste Forhold vil Tilstalte N. P. A. Christensen, der er født den 12te Marts 1830, og som ikke tilforn har været tiltalt eller straffet, være at anses efter almindelig borgerlig Straffelov af 10de Februar 1866 §§ 260 og 261 med en Straf, der formenes at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.

Om hvad angaar medtiltalte Bankdirecteur A. C. Hansen, da vil det af det Foransførte tilstrækkelig fremgaae, at han, skjøndt han ikke tvivlede om, at N. P. A. Christensen var insolvent, har deltaget i dennes Bestræbelser for at forrykke Retsforholdet mellem Creditorerne til Fordeel for den enkelte Creditor, Discountinstituttet i Middelfart. Det maa i saa Henseende specielt lægges denne Tilstalte til Last, at han umiddelbart før den forestaaende Fallit har tilraadet og tilskyndet N. P. A. Christensen til i det nævnte Diemed at realisere en betydelig Deel af sin Varebeholdning til Kjøbmand Gimbel, med Hensyn til hvilken Handel det maa bemærkes, at A. C. Hansen ved de af ham gjorte Forsøg paa at holde hans Kundskab om og Deeltagelse i denne Transaction skjult har godtgjort, at det Lovstridige ved samme var ham bevidst. Sligemaade

maa det lægges denne Tiltalte til Laft, at han i det Niemed at afholde N. P. A. Christensen fra at opgive sit Bo og derved at lade samtlige Creditorer nyde lige Ret har forstrakt Pengemidler til dermed at tilfredsstille forskjellige Creditorer, der havde forfaldne Fordringer, ligesom ogsaa ved at love N. P. A. Christensen, da denne af Frygt for Straffebestemmelsen i Frdn. 1ste Februar 1797 vakkede i sin Beslutning om Voets Opgivelse, indtil et vist Beløb at cavere for Tolden. Bankdirecteur A. C. Hansen, der er født den 3die October 1818, og som ikke tilforn har været tiltalt eller straffet, vil for det af ham i ommeldte Henseende uviste Forhold have paadraget sig Strafausvar efter almindelig borgerlig Straffelov § 261 cfr. §§ 48 og 51, og forment hans Straf i Betragtning af samtlige Sagens Omstændigheder og med specielt Hensyn til den store Interesse, der for ham personlig stod paa Spil, passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 2 Maanedere.

Da Tiltalte Ernst B. Christensen ikke blot har tilraadet og tilskyndet N. P. A. Christensen til at dække en enkelt Creditor paa de øvrige Creditorens Bekostning, men ogsaa rakt hjælpsom Haand dertil ved at besørge betydelige Varepartier i det Niemed realiserede samt ved at besørge Udbetalingen til enkelte Creditorer, og da han derhos har ydet N. P. A. Christensen, efter at denne havde opgivet sit Bo, Bistand ved at unddrage Voet Pengemidler, som burde kommet dette tilgode, vil han, der er født den 27de August 1833, og som ikke tilforn har været tiltalt eller straffet, derfor at være ansee efter almindelig borgerlig Straffelov §§ 260 og 261 cfr. §§ 48 og 51 med en Straf, der formenes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Det Forhold, der ifølge det Foransørte maa bebreides Boghandler J. L. Hartmann, som er født den 15de October 1835, og som ikke tilforn har været tiltalt, bestaaer i, at han for at beskytte N. P. A. Christensen imod at blive nødsaget til at opgive Voet, forinden Discontoinstitutet fik gjort Execution, har paa N. P. A. Christensens Vegne betalt enkelte Creditorer, hvorved Retshforholdet mellem Voets Creditorer forrykkes. I hvorvel denne Tiltalte for det af ham saaledes uviste Forhold ikke kan undgaae Strafausvar efter Straffelovens § 261 cfr. § 48, formenes hans Straf dog, navnlig naar der tages Hensyn til, at han kun kan antages at have handlet som anført for at afvende et ham selv truende betydeligt Tab, at kunne indskrænkes til simpelt Fængsel i 3 Dage.

Hvad endelig angaaer de Tiltalte Rjøbmand Axel Valdemar Kleis og Søren Knudsen, der ere fødte respective den 30te Juni 1843 og den 23de Juli 1842, og af hvilke Ingen tilforn har været tiltalt eller straffet, have de begge ved den af dem Tiltalte N. P. A. Christensen ydede Understøttelse med, skjøndt de vidste, at han var insolvent, at unddrage Voet forskjellige Varepartier i den Hensigt, at disse efter Falliten skulde komme ham tilgode, paadraget dem Strafausvar efter almindelig borgerlig Straffelov § 260 cfr. § 47. Naar der imidlertid sees hen til det Forhold, hvori begge disse Tiltalte have staaet til N. P. A. Christensen, samt til, hvad der under Sagen er oplyst om,

at de paagjældende Værepartiens Værbier atter ere komne Boet tilgode, og til, at intetsomhelst Hensyn til egen Fordeel har været Bevæggrunden til deres Handlinger, formenes den Straf, de have forskyldt, passende at kunne bestemmes for hver af dem til simpelt Fængsel i 5 Dage."

Mandagen den 1ste Mai.

Nr. 114.

Advocat Levinjen
contra

Niels Christian Hansen Fromberg (Def. Hindenburg),
der tiltales i Henhold til Straffelovens §§ 256 og 257.

Hjerm Ginding Herreders Politirets Dom af 1ste November 1870: „Tiltalte Niels Christian Hansen Fromberg af Bind bør hensesættes i simpelt Fængsel i 14 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 13de Februar 1871: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Fasting, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Levinjen og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag er Husemand Niels Christian Hansen Fromberg ifølge Amtets Ordre sat under Tiltale ved Politiretten i Henhold til Straffelovens §§ 256 og 257 i Anledning af, at han har afhændet en Ko, der af Fattigvæsenet skal have været overladt ham til Brug.“

Foreløbig bemærkes, at der vel mangler Bevis for, at Tiltalte, der ikke har givet Møde ved Sagens Foretagelse i Politiretten, har været lovlig støvnet til sammesteds at lide Dom, idet det i Politiretsacten alene hedder, at Tiltalte var støvnet til at møde den Dag, da den Amtskrivelse, hvorved Tiltalte var beordret, blev fremlagt og Dommen affagt, uden at Stævningen med

den fornødne Forkyndelsespaategning er fremsagt, men da Tiltalte i et til Overretten indgivet Indlæg har fremsført sine Bemærkninger om Sagen uden at anke over, at han ikke skulde have modtaget behørig Indvarfning til Politiretten, findes det ufornødent at anstille nærmere Undersøgelse om Stævningens Lovlighed.

Hoød Sagens Realitet angaaer, da har Tiltalte erkjendt, at han, efterat have engang i forrige Vinter henvendt sig til vedkommende Sogneraad om Hjælp i sine trykkende Omstændigheder, har af Sogneraadet modtaget en Ko, hvilken han nogen Tid derefter solgte for 36 Rd., som han skyldte for en Hest. Ligesom derhos saavel Formanden som to andre Medlemmer af Sogneraadet have udsagt, at det i det paagjældende Sogneraadsmøde udtrykkelig blev tilkjendegivet Tiltalte, at han ikke paa nogen Maade maatte stille sig ved Koen, der var Fattigvæsenets Eiendom, saaledes har det ene af de ommeldte Sogneraadsmedlemmer tilføjet, at han personlig har leveret Tiltalte Koen og ved den Leilighed saa tydelig som muligt gjentaget, at Koen ikke tilhørte ham, men kun var givet ham til Brug, og vel har Tiltalte ikke villet erkjende Vigtigheden af disse Forklaringer, men han har dog under Forhørene udtrykkelig indrømmet, at det var blevet ham forbudt at sælge Koen, og at han maa erkjende, at Koen saaledes ikke kunde være hans, men kun var givet ham til Laan eller Brug. Han maa saaledes ved at afhænde den ommeldte Ko — for hvilken Sogneraadet iøvrigt har frasatbet Krav paa Erstatning — ansees at have gjort sig skyldig i et svigagtigt Forhold, der, idet Bestemmelserne i Pl. 14de December 1810 §§ 21 og 22 om Straf for Almisfællemer, der forvanske, hoød dem af Fattigvæsenet har været betroet, alene kunne ansees at have Hensyn til Personer, der ere under egentlig Fattigforsørgelse og saaledes underkastebe vedkommende Beskyrrelses Tilsyn og Myndighed, cfr. Pl. 19de December 1832, hvilket ikke kan antages at være Tilfældet med Tiltalte, vil være at hense under Straffelovens § 257, og da den Straf, som Tiltalte, der er født i Maret 1836 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, herefter har forskyldt, efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til stumpelt Fængsel i 14 Dage, vil saaledes den indankede Dom, ved hvilken det tillige rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, være at stadfæste.“

Nr. 112.

Advocat Hansen

contra

Sømand Peter Thomsens Hustru **Karen Hansdatter Mørk**
(Defensor Bunken).

der tiltales for Tyveri.

Bogensø Kjøbstads Extrarets Dom af 14de Februar 1871:
„Tiltalte Karen Hansdatter Mørk, Sømand Peter Thomsens

Hustru bør henlægges til Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneder samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salair til Actor Procurator Jesperfen 5 Rd. og Defensor Procurator Møller 4 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 21de Marts 1871: „Bttingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Bloch og Ronge betaler Tiltalte Karen Hansdatter Mørk, Sømmand Thomsens Hustru i Bogense, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hansen og Etatsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er det tilstrækkeligt oplyst, at Tiltalte Karen Hansdatter Mørk, Sømmand Thomsens Hustru i Bogense, har fra Snebder Rasmusens Værksted, til hvilket hun med Vold skaffede sig Indgang, bortstjaalet 3 til Stolebeen tilhuggede Stykker Træ, hvert anfat til en Værdi af 16 sk, og da hun, der er i en Alder af 47 Aar og ikke forhen straffet, herfor ved Bogense Bttingsdom af 14de Februar d. A. retteligen er anseet efter Straffelovens § 229 Nr. 4 1ste Led og Straffen passende er bestemt til 8 Maaneders Forbedringshuusarbeide, ligesom de øvrige Bestemmelser billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste."

Tirsdagen den 2den Mai.

Nr. 71.

Statsraad Bungen

contra

1) **Jens Poulsen** (Defensor Nellemann), 2) **Theodor Wilhelm Ernst** (Defensor Henrichsen), 3) **Jens Nielsen Strange** (Defensor Klubien), og 4) **Jens Christopher Jacobsen** (Defensor Levinfen),

der tiltales, Nr. 1 for edelig at have aflagt falsk Forklaring for

Retten, Nr. 2 for til Brug under en Retsdag at have afgivet en falsk skriftlig Erklæring, Nr. 3 og 4 for Deelagtighed i det ovennævnte af Tiltalte Ernst ubviste Forhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 13de December 1870: „De Tiltalte Theodor Wilhelm Ernst, Jens Nielsen Strange og Jens Christopher Jacobsen bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Tiltalte Jens Poulsen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Actionens Omkostninger og derunder Salair til Actor Procurator Beher med 12 Rd., til Defensor, Lieutenant Procurator Møller med 8 Rd. og til Defensorerne, Procuratorerne Krabbe og Mundt, med 6 Rd. til hver, udreder Tiltalte Poulsen for sit Vedkommende og derunder $\frac{1}{4}$ af Actors og $\frac{1}{2}$ af Defensor Procurator Møllers Salair, og de 3 andre Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, for deres Vedkommende og derunder $\frac{3}{4}$ af Actors Salair, Halvdelen af Defensor Procurator Møllers Salair og de 2 andre Defensorers Salairer i det Hele. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Efter samtlige foreliggende Oplysninger findes der alene at kunne tilregnes Tiltalte Jens Poulsen et strafbart Forhold, forsaavidt han ved at afgive den i den indankede Dom ommeldte Vidneforklaring undlod at oplyse, at hans Udsagn om de factiske Forhold, hvorom han tilspurgtes, væsentligen vare grundede ikke paa hans egen personlige Erfaring men paa en Andens Meddelelser, som han ansaae for paalidelige. Det anførte Forhold skjønnes efter de hermed forbundne Omstændigheder, blandt hvilke navnlig maa udhæves, at bemeldte Tiltalte ikke sees under Afhøringen udtrykkelig at være bleven spurgt om, hvorpaa hans Kundskab om det Omforklarede grundede sig, i Henseende til Strafsansvaret at kunne stilles ved Siden af det i Straffelovens § 148 ommeldte Forhold, og den Straf, som herefter bliver at idømme ham, vil være at fastsætte til simpelt Fængsel i 3 Maaneder.

Med Hensyn til de øvrige 3 Tiltalte bemærkes, at den i Dommen omhandlede Declaration efter Omstændighederne ikke kan antages at være bleven tilveiebragt og benyttet i noget be- dragerisk Diemed. Som Følge heraf og iøvrigt i det Væsentlige

i Henshold til de under denne Deel af Sagen anførte Grunde vil det have sit Forblivende ved den bemeldte 3 Tiltalte tillagte Frifindelse.

3 Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen ligeledes være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Jens Poulsen bør henseendes i simpelt Fængsel i 3 Maanedes. 3 Henseende til den de øvrige 3 Tiltalte tillagte Frifindelse samt Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. Statsraad Bungen og Advocaterne Mellemann, Henrichsen, Klubien og Levinssen tillægges i Salarium for Høisteret den Første 30 og hver af de Sidstnævnte 20 Rd., af hvilke Salarier Jens Poulsen udreder $\frac{1}{4}$ og de øvrige Tiltalte Een for Alle og Alle for Een $\frac{3}{4}$.

I den indbante Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende mod Tiltalte Jens Poulsen for edelig at have aflagt falsk Forklaring for Retten, mod Tiltalte Theodor Wilhelm Ernst for til Brug under en Retsdag at have afgivet en falsk skriftlig Erklæring og mod de Tiltalte Jens Nielsen Strange og Jens Christopher Jacobsen for Deelagtighed i det ovennævnte af Tiltalte Ernst udviste Forhold anlagte Sag sigtes de Tiltalte for at have gjort sig skyldige i de ommeldte dem som strafbare paafsigtede Handlinger under eller med Hensyn til et af Tiltalte Jacobsen mod Skomagermester C. E. Rasmussen ved Kjøbenhavns Gjældscommission under Nr. 2161/67 anlagt Søgmaal. Anledningen til dette Søgmaal var, at Skomagermester Rasmussen, som i Aaret 1867 var bleven Eier af Eiendommen Nr. 2 og 11 paa Hjørnet af Blaagaards Tømmer- og Smedegade, af hvilken Tiltalte Jacobsen i Henshold til en i Aaret 1861 mellem ham og Tiltalte Ernst som Befuldmægtiget for den daværende Eier, Particulier S. Wølle oprettet Contract som Leier var i Besiddelse af en Hjørneleilighed i Stueetagen, hvori han drev Høfærnering, indtil October Flyttedag 1867, i Begyndelsen af dette Aar havde uden Tiltalte Jacobsens Samtykke ladet et i en Kjælder, som hørte til det ovenomhandlede af Tiltalte Jacobsen leiede Huusrum, værende af Tiltalte Jacobsen til Nedbringelse i denne Kjælder af Varer benyttet Bindue forhyne med Vernstænger saaledes, at den ommeldte Brug af Binduet forhindrede, og Tiltalte Jacobsens Paastand i Sagen gaar ud paa, at Skomagermester Rasmussen tilsligtes at betale ham 60 Rd. i Erstatning for

det Tab, som han vil have lidt ved Vinduets Afspærring. Til at varetage hans Tare under det omtalte Søgmaal ved Kjøbenhavn's Gjældscommissjon antog Tilstalte Jacobsen Tilstalte Strange, som for at kunne give personligt Møde i Sagen lod sig give en Proformatransport paa det formeentlige Erstatningskrav, og i Henhold til denne Transport procederede han Sagen i sit eget Navn fra den 8de November 1867 indtil den 20de September s. A., da Fordringen igjen ved en ny Proformatransport overførtes til Tilstalte Jacobsen. I dette Tidrum førte Tilstalte Strange den 23de April 1868 Tilstalte Poulsen som Vidne og fremlagde den 17de Juni forrige Aar i Retten en af Tilstalte Ernst understreven, den 8de i samme Maaaned dateret Declaration i den Hensigt ved disse Foranstaltninger at bevise den paaflaaede Erstatnings Retsskyldighed.

Ved Tilstalte Poulsens egen af det isvrigt for hans Vedkommende Oplysse bestyrkede Tilflaaelse er det nu beviist, at han, da han ved den foran omtalte Feilighed førtes som Vidne, har bestemt som Noget ham personligt vitteligt forklaret og med sin Ved bekræftet, i Strid med Forholdene, som disse i Virkeligheden vare, at en med B. paa et under Sagen ved Kjøbenhavn's Gjældscommissjon fremlagt Situationskort betegnet Nedgang fra Tilstalte Jacobsens Boutik i ovennævnte Eiendom til den paagjældende Kjelder ikke kunde afsenpattes til Transport af større Foustager navnlig Halvtønder, at der gjennem Nedgangen Litra B. ikke kunde bringes Heeltønder, og at Tilstalte Jacobsen formeentligen havde lidt Tab ved, at Veffaffenheden af Nedgangen B. havde nødsaget ham til at lade Varer ligge i sin Boutik, hvor de forværvedes, skjøndt han ingen personlig Kundskab havde om, hvor stor Mængden i Nedgangen Litra B. var, men alene Tilstalte Jacobsens Udsagn, at Mængden i Nedgangen Litra B. var mindre end det omhandlede Vindues, at støtte sig til, og denne Tilstalte, som vil have afgivet de ommeldte urigtige Forklaringer efter Opfordring af Tilstalte Jacobsen, hvad denne dog vedblivende har benægtet, og i Tillid til Rigtigheden om hans Angivelse betræffende Nedgangen Litra B.'s Forhold til Vinduets Størrelse, maa altsaa anses overbeviist at have gjort sig skyldig i den ham paaagtede Forbrydelse.

Hvad de Tilstalte Ernst, Strange og Jacobsen angaaer, saa er det vel paa samme Maaede som ovenommeldt beriist, at Tilstalte Strange i den Hensigt at henpette den ovenomtalte Declaration i Gjældscommissionsagen har formaaet Tilstalte Ernst til at meddele samme, at sidstnævnte Tilstalte, vidende om, hvilket Brug Tilstalte Strange vilde gjøre af Declarationen, har nedskrevet samme efter Tilstalte Stranges Dictat og derefter understrevet den med sit Navn, samt at Tilstalte Jacobsen ved den sidstomtalte Feilighed var tilstedeværende uden at gjøre nogen Indsigelse, skjøndt alle disse 3 Tilstalte vidste, at Declarationens Indhold var uoverensstemmende med Sandheden, forsaavidt deri med Forbigaaelse af Nedgangen Litra B. erklæres, at der til den tidomtalte Kjelder ingenfomhelst Udgang eller Tilgang var end netop den med Litra A. betegne Mængde ud mod Smedegade, ved hvilket sidste Litra det tilspærrede Vindue var angivet paa det ovenomtalte Situationskort; men disse

Forhold kunne ikke antages at medføre Ansvar efter nogen Bestemmelse i Straffeloven, i hvilken Henseende kan bemærkes, at ligesaa lidt nogen § af Straffelovens 14de Capitel som af sammes 26de Capitel kan komme til Anvendelse, fordi Declarationen hverken er af den Slags, som Lovgivningen paabyder eller tilstæder at afgive under Tiltud af Tred eller paa Tro og Love, eller var udsærdiget til Brug i et Retsforhold, der vedkom det Offentlige, eller et Document, der i og for sig kunde faae nogen som helst Betydning under den Rets sag, i hvilken det tilsigtedes benyttet som Beviismiddel.

I Henhold til det Foransørte ville de Tiltalte Ernst, Strange og Jacobsen, der alle ere langt over 18 Aar gamle, være at frifinde for Actors Tiltale, dog efter Omstændighederne saaledes, at de deeltage i Udredelsen af denne Actions Omkostninger, hvorimod Tiltalte Poulsen, der er sødt den 31te October 1838 og ikke funden forhen straffet, vil blive at dømme efter Straffelovens § 145, og findes hans Straf at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar."

Nr. 111.

Advocat Henrichsen
contra

Niels Jensen (Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri, Løsgængereri og Væleri.

Kronborg østre Virks Exrærets Dom af 10de Februar 1871: „Arrestanten Niels Jensen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar samt udrede alle af sin Arrest og Actionen flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor Procurator Wobschou 6 Rd. og til Defensor Procurator Alsted 5 Rd.; saa bør han og til Tjenestekarl Julius Jensen af Skibstrup betale 3 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Marts 1871: „Virketingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maanedes. I Salair til Procuratorerne Alberti og Seidelin for Overretten betaler Arrestanten Niels Jensen 5 Rd til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Høiesteret's Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Nellesmann for Høiesteret betaler 10 Rb. til hver.

3 den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag er det ved egen Tilslaaelse og øvrige Omstændigheder tilstrækkeligt oplyst, at Arrestanten Niels Jensen har frahjaalet Tjenestefarl Julius Jensen en til 1 Rb. vurderet Frakte med deriværende Pibetøi af Værbi 1 Mk., som beroede i en aabenstaaende Port til Gaardmand Lars Corneliusens Gaard i Skibstrup. Paa lige Maade er Arrestanten overbeviist at have gjort sig skyldig i Løsgængereri og Betleri. Han er født i Aaret 1836 og senest straffet ved Høiesteretsdom af 10de Januar 1870 efter Straffelovens § 228 samt Lov af 3die Marts 1860 § 1 med 8 Maaneders Forbedringshuusarbeide, ligesom han og tidligere foruden for andre Forbrydelser gjentagende har været anseet for Løsgængereri tildeels forenet med Betleri. Arrestanten er nu ved Kronborg østre Birketings Dom af 10de Februar 1871 retteligen anset efter Straffelovens § 230 1ste Led og Lov af 3die Marts 1860 § 1 og § 3, men Straffen, der er bestemt til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, findes at kunne fastsættes til lignende Arbeide i 18 Maaneder, hvorimod Dommen i Henseende til Erstatning og Omkostninger findes at kunne stabsæstes.“

Mandagen den 8de Mai.

Nr. 50. Grosferer **Joh. A. Meiiendam** (Sagsfører Levison),
contra

Grosferer **H. Borring** (Advocat Heinrichsen),
angaaende Betaling af 604 Rb. m. m.

Sø- og Handelsrettens Dom af 3die November 1870: „Smød Udlevering af de 2 under Sagen omhandlede, af Grosferer Christiansen den 28de December 1869 til Sagsøgeren, Grosferer H. Borring eller Ordre for henholdsvis 458 Rb. og 146 Rb. 5 Mk. 7 þ indstedte Sola-Vexler, uden Vexelforpligtelse for Sagsøgeren, og Overdragelse af Sagsøgerens i Grosferer Christiansens Fallitbo anmeldte Krav efter bemeldte Vexler bør Indstævnte Joh. A. Meiiendam til Sagsøgeren betale de paastævnte 604 Rb. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 9de September 1870 til Betaling skeer. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afværk efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I det Høiesteret tiltræder den indankede Doms Opfattelse af, at Citanten ifølge den imellem Parterne under 22de December 1869 indgaaede Overenskomst var at ansee som Forhandler af de i Documentet omhandlede Varer, bemærkes, at det under Sagen er givet, at Indstævnte, uanseet denne Overenskomst, selv forhandlede en stor Deel af det paagjældende Vareparti, saaledes at Citanten intet Ansvar overtog for den Credit, der tilstodes en Deel Kjøbere. Hvorvidt nu Citanten paa samme Maade har skullet være fritagen for Ansvar med Hensyn til det under Sagen omhandlede, af Indstævnte til Grosserer Christianen solgte Parti Appelsiner, maa nærmest beroe paa Indholdet af de Forhandlinger, der, efter hvad der er givet, før Salget have fundet Sted om dette mellem Parterne. Det er nu vel ikke beviist, at Citanten, hvem det efter Sagens Omstændigheder nærmest maatte paahvile at føre Beviset, har, som af ham paastaet, under den Samtale, han den 28de December 1869 havde med Indstævnte, tilkjendegivet denne, at han ikke vilde garantere for den ommeldte Handel, naar den skete paa Credit; men efter den Maade, hvorpaa Salget derefter blev iværksat, nemlig ved en paa Indstævntes Navn lydende Slutteddel og med Vexler, der udstedtes til ham og ingenfinde kom i Citantens Besiddelse, hvilket efter Indstævntes Forklaring vel skal være skeet som en Liberalitet fra Citantens Side ifølge udtrykkelig Aftale, men uden at Nogetsomhelst er fremkommet til Bestyrkelse heraf, og naar tillige hensees til de øvrige Høiesteret forelagte Oplysninger, maa der dog ansees tilveiebragt en saadan Formodning for Citantens foranførte Anbringende, at Sagens Udfald i Henhold til Parternes subsidiaire Procedure for Høiesteret findes at burde gøres afhængigt af Indstævntes Benægtelsesæed.

Naar denne Sed aflægges, vil det have sit Forblivende ved det i den indankede Dom antagne Resultat, medens Citanten i modsat Fald bliver at frifinde og Processens Omkostninger i forrige Instants at ophæve.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

(Stutes i næste Nr.)

3 Maanebers Credit blev solgt til den senere fallerede Grosserer Christianfen imod Udløseringen af de 2 af Grosserer Christianfen til Sagsøgeren eller Ordre derfor udstedte 3 R. Sola Bexler, henholdsvis paa 458 Rd. og paa 146 Rd. 5 Mk. 7 β , dog uden Bexelforpligtelse efter samme for Sagsøgeren, saavel som imod Overdragelse af Sagsøgerens i Christianfens Fallitbo anmeldte Krav efter bemeldte Bexler. Af Beløbet paastaar Sagsøgeren sig derhos tilkjenbt Renter à 7 pCt. p. a. fra Paaklagens Dato den 9de September d. A., til Betaling skeer, og endelig sig tillagt Sagens Omkostninger. Indstævnte har derimod procederet til Frifindelse med Tilfindelse af Sagens Omkostninger.

Sagsøgerens Paastand støttes paa en imellem Parterne den 22de December f. A. truffen Overenskomst, hvorefter Indstævnte ifølge Sagsøgerens Fremstilling overtog en til denne ankommen og paa Sagsøgerens Creditoplag beroende Ladning Appelsiner og Rosiner til Forhandling imod 4 pCt. delcredere og Commission for Salget; at Sagsøgeren, der var interesseret i, at Salget gik saa raff fra Haanden som muligt, selv skaffede Kjøbere til den største Deel af Ladningen og da særligt fik bragt Salget til Christianfen istand, kan nemlig efter Sagsøgerens Formening ikke gjøre nogen Forandring i Indstævntes Forpligtelse til at staa delcredere for Beløbet, hvoraf han har beregnet sig og faaet sine 4 pCt. Commission, efter som Salget ikke kunde effectueres og ikke er blevet effectueret uden Samtykke af Indstævnte, der til Sikkerhed for de Forstrækninger, han havde gjort Sagsøgeren, havde faaet Varerne i sin Besiddelse paa sit Pakhuus.

Indstævnte beskriver imidlertid Rigtigheden af denne Sagsøgerens Fremstilling, idet han gjør gjældende, at Sagsøgeren, der havde solgt den hele Ladning til ham, efter Begjæring selv som Kjøber fik det Parti Appelsiner tilbage, som Sagsøgeren da paa egen Regning og Risiko solgte til Christianfen, hvorfor dennes til Sagsøgeren udstedte Bexler ere Indstævnte aldeles uveblommende. At han ikke desto mindre har beregnet sig 4 pCt. i Commission af Beløbet for disse Varer — i Medfør af den under 22de December f. A. oprettede Sluttedel angaaende Handelen imellem Parterne — beviser efter Indstævntes Formening saa meget mindre Noget, som det er givet, at han har faaet 4 pCt. af Kjøbesummerne for flere andre store Partier af Ladningen, som han ikke kom til at staa delcredere for, idet de bleve solgte ved Auction eller af Sagsøgeren selv overtagne til Forhandling. Sagsøgeren har endelig efter Indstævntes Formening ved at kvittere for et Kestbeløb, der ved en Opgjørelse den 25de Januar d. A. blev ham ubetalt af Indstævnte til Udliugning af deres Mellembværende, deels erkjendt Rigtigheden af den af Indstævnte i dennes Opgjørelse foretagne Opførelse af Sagsøgeren som Kjøber af det nævnte Parti Appelsiner deels navnlig frafkrævet sig ethvert eventuelt Erstatningskrav paa Indstævnte.

Forjaavidt der saaledes er Strid imellem Parterne om Bestaffenheden af det imellem dem ved Transactionen den 22de December f. A. tilveiebragte Rettsforhold, kan det vel ikke benægtes, at dette i visse Maader ved den desangaaende udfærdigede Døds- og Sluttedel er givet Formen af et Kjøb og

Salg; men det kan efter Rettens Formening besuagtet ikke være tvivlsomt, at det virkelige og sande Forhold, som af Sagsøgeren urgeret, var det, at Ladningen overdroges af Sagsøgeren til Indstævnte til Forhandling paa bedste Maade med Ret for Indstævnte til derfor at beregne sig den nævnte Commission for delcredere og Forhandling, og at Varerne tillige bleve stillede til Indstævntes factiske Disposition og af ham toges i Besiddelse til Sikkerhed, som det udtrykkelig hedder, for de af Indstævnte Sagsøgeren gjorde Forstrækninger. Denne Opfattelse af Forholdet bekræftes da ogsaa ved Indstævntes Skrivelse til Sagsøgeren af 12te Januar d. A., hvori han siger, at han af Sagsøgerens Meddelelse af Dags Dato har seet, at Sagsøgeren har afhændet „Resten af Deres hos mig til Forhandling beroende Rosiner,“ og det finder sin naturlige Forklaring i det ovenfor Anførte om, at Varerne skulde tjene Indstævnte til Sikkerhed for de af ham Sagsøgeren gjorde Forstrækninger, naar Indstævnte i sin Skrivelse af 12te Januar d. A. fordrer en Subdetaling af en Deel af Kjøbesummen for det der omhandlede Parti Varer og i en tidligere Skrivelse af 3die Januar d. A. bemærker, at han venter Besøbet for den af Sagsøgeren solgte og hos Indstævnte requirerede Frugt indbetalt, „da jeg selvfølgelig maa betragte Dem som Kjøber ligesom enhver Anden.“ Naar Indstævnte ikke stillede en lignende Forbring med Hensyn til det under 28de December f. A. fste Salg til Grosjerer Christiansen, men lod Sagsøgeren beholde de af denne for det Kjøbte udsædte Vexler, synes dette herefter naturligt at kunne forklares deraf, at den tilbageblivende Beholdning af Varer dengang var mere end tilstrækkelig til at give Indstævnte Sikkerhed for hans Tilgodehavende; havde det virkelig været Indstævntes Mening, at han havde kjøbt Ladningen af Sagsøgeren, og at denne, naar han fik en Deel af den overladt til Salg til Andre, derfor i Gjærningen var Kjøber af et saadant Parti, havde der derimod været Aalebning for Indstævnte til at gjøre denne Opfattelse gjældende strax ved de første Forhandlinger fra Sagsøgerens Side. At Indstævnte i den Salgsberegning over Appelsinerne, som han den 20de Januar d. A. i Forbindelse med en Opgjørelse, der iøvrigt overskrives: „Frugthandling for Hr. Vorning hos Joh. Meijendam,“ tilstillede Sagsøgeren, opførte denne og ikke Christiansen som Kjøber af de omhandlede Varer, i Lighed med hvad han gjorde ved andre Partier, som Sagsøgeren selv havde forhandlet, kan saa meget mindre paaberaabes til Støtte for den Paastand, at Ladningen i det Hele var solgt til Indstævnte og deelviis blev kjøbt tilbage af Sagsøgeren, da denne Dagen efter tilsendte Indstævnte en anden Opgjørelse tilligemed en Skrivelse, der gaaer ud paa, at der formeentlig burde gjøres en Sondring imellem de Salg, hvor der factisk ikke var blevet Spørgsmaal om noget Garantiansvar for Indstævnte, og med Hensyn til hvilke denne derfor antoges kun at burde beregne sig 3 pCt. Commission, og de Salg, hvor der paahvilede Indstævnte et saadant Ansvar, deriblandt Salget til Grosjerer Christiansen, hvorfor Sagsøgeren erkjendte, at der tilkom Indstævnte de 4 pCt. delcredere og Commission. Om Sagsøgeren end ved den imellem Parterne den 25de Januar d. A. stedfundne Forhandling gif ind paa at indrømme Indstævnte 4 pCt. Commis-

sion og deleredere af det hele Salgsprovenu uden nogen Forstjæl som af Sagsøgeren først paastaet, kun med en mindre Rabat i det samlede Commissionersbeløb, kan deraf dog ikke med Føie udledes, at han ogsaa erkjendte Rigtigheden af den ovenomtalte Opførelse paa Indstævntes Salgsberegning af Sagsøgeren som Kjøber af de paagjældende Varepartier, i hvilken Henseende det yderligere bemærkes, at Sagsøgerens Dvittering er paategnet ikke Indstævntes men hans egen Opgjørelse, efterat nogle Rettelser (navnlig med Hensyn til Størrelsen af den beregnede Commission) ere stete.

Hovedfundamentet for Indstævntes Frifindelsespaastand, at Sagsøgeren havde kjøbt de paagjældende Varer tilbage af Indstævnte og derefter selv igjen solgt dem for egen Regning, maa efter det Anførte anses glippet. Ladningen maa anses i Virkeligheden at være forbleven Sagsøgerens; Indstævnte var kun Forhandler af den for Sagsøgeren med visse Rettigheder, og om Indstævnte eller Sagsøgeren i Formen optraadte som Sælger ved de enkelte Salg, var i Virkeligheden uden videre Betydning med Hensyn til Forholdet imellem Parterne. Derimod var det ganske vist en Følge af Retsforholdet imellem Parterne, at Sagsøgeren ikke var berettiget til at foretage noget Salg uden Samtykke af Indstævnte, til hvem Forhandlingen i dens Heelhed var overdragen, og som derfor deels havde Krav paa den betingede Commission deels skulde staae deleredere. Men omvendt maatte da ogsaa Indstævnte, naar Sagsøgeren vilde foretage et Salg, enten modsatte sig dette eller lade det foregaae i Overensstemmelse med de i Slutbealen af 22de December f. A. stipulerede Bilklaar, medmindre der blev truffet en særlig Overenskomst om en delvis Ophævelse af hiin Transaction af 22de December f. A. Spørgsmaalet bliver derfor, om det kan antages, at Indstævnte har modsat sig Salget til Christiansen eller dog kun tilstedet det, imod at Sagsøgeren, naagt han alligevel skulde betale de 4 pCt. for deleredere og Commission, frasaaldt Krav paa, at Indstævnte skulde garantere for Kjøbesummen, eller med andre Ord, imod at der for saavidt foretoges en Forandring i Overenskomsten af 22de December. At Indstævnte factisk ikke har modsat sig det omhandlede Salg, fremgaaer imidlertid som antydet deraf, at han har honoreret den af Sagsøgeren udsærdigede Ubleveringssejdel paa de solgte Varer, og der staaer saaledes alene tilbage at undersøge, om det kan antages, at han kun har givet sit Samtykke dertil paa de anførte Betingelser.

Beviisbyrden for en saadan Forandring i det den 22de December stiftede Retsforhold maa efter Omstændighederne paahvise Indstævnte, men det fjønnes ikke, at der er tilveiebragt noget tilstrækkeligt Beviis i den Retning. Vel har Mægleren, der arrangerede Handelen mellem Sagsøgeren og Grosserer Christiansen, som Vidne forklaret, at, da han forinden Slutbealens Udsærdigelse talte til Indstævnte om denne Handel erklærede Indstævnte til Vidnet, at det maatte blive Sagsøgerens Sag, om han vilde sælge til Christiansen og modtage dennes Bøgel, han — Indstævnte — vilde ikke; men Mægleren har ikke forklaret Noget om, at han har bragt en saadan Bøgel til Sagsøgeren. Ligeledes har vel det andet af Indstævnte førte Vidne, Bogholder Kyhl for-

klaaret, at Indstævnte en Dag i Slutningen af December Maaned ved sin Hjemkomst fra Børsen fortalte Bidnet, at Sagsøgeren havde Grosserer Christiansen som Kjøber til et Parti Appelsiner, men da Salgsbetingelserne skulde være en 3/4. Vexel, vilde han — Indstævnte — ikke gaae ind derpaa og havde sagt til Sagsøgeren, at, dersom denne vilde sælge til Christiansen paa Credit, maatte dette være hans egen Sag og for hans egen Regning og Risiko; men ei heller her høves der noget Vidnesbyrd for, at dette virkelig er blevet sagt til Sagsøgeren, end lige paa en endelig og bestemt Maade, saaat Sagsøgeren maatte ansees at have accepteret hiin Forandring i Retsforholdet som Betingelse for Indstævntes igjennem den paafølgende Ublevering af de solgte Varer factist fremtrædende Samtykke til Salget. Naar der efter det Anførte ikke er tilstrækkelig Føie til at antage, at Indstævnte særligt er bleven løst fra sin Forpligtelse efter Slutteden af 22de December s. A. til at staae delcredere for Salget til Grosserer Christiansen, hvorfor han ved Opgjørelsen den 25de Januar d. A. har beregnet sig og faaet de for delcredere og Commission betingede 4 pCt., sees der endelig heller ikke at være tilstrækkelig Grund til af den ved hiin Opgjørelse af Sagsøgeren givne Dvittering for Modtagelsen af et Beløb „som Udligning af Mellemværende“ at udlede en Anerkjendelse fra Sagsøgerens Side af, at der ikke eventuelt kunde tilkomme ham noget Krav, hvis det senere maatte vise sig, at noget af den da ikke betalte Kjøbesum for de forhandlede Varepartier ikke indkom. Det sees ikke rettere, end at Sagsøgeren i den Henseende har taget fornøden Reservation ved kun at kvittere for Udligning af Mellemværende „pr. Dato“.

I det Sagsøgerens Paastand altsaa i det Væsentlige vil blive at tage tilfølgende, maa der dog gives Indstævnte Medhold i, at Sagsøgeren ikke har oplyst nogen Hjemmel for sin Paastand om Renter à 7 pCt. p. a. fra Paaflagens Dato, hvorfor de itkun ville være at tilstjende ham med 5 pCt. p. a., ligesom endelig Processens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.“

Tirsdagen den 9de Mai.

Nr. 33. Gaardeier **N. Nielsen** (Advocat Nellesmann)

contra

Justitsraad, By- og Vireffriver **C. C. Mohl**

(Advocat Klubien efter Ordre),

angaaende Indstævntes Forpligtelse til at annullere en af ham en Panteobligation meddeelt Retsanmærkning samt til at udflette denne Obligation af Pantebogen.

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 30te August 1869: „Indstævnte, Justitsraad, By= og Birkefriver Carl Emil Møhl bør for Citanten Gaardeier P. Nielsens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Procurator Salomonfen tillægges i Salair 15 Rd., som udredes af det Offentlige.

Høiesteret's Dom.

Foreløbig bemærkes, at den i den indankede Dom nævnte Afvisningspaaastand ikke er fastholdt for Høiesteret, og at der ikke findes Føie til ex officio af den for bemeldte Paaastand paaberaabte Grund at afvise Sagen fra Overretten.

Da der i Pantebogens Navneregister fandtes Oplysning om, at Jens Jørgensen, forinden han den 2den April 1865 borttransporterede den under Sagen omhandlede, til ham den 8de December 1862 udstedte Panteobligation, havde den 11te s. M. udstedt et Document, der er betegnet som Fledspringscontract og gaaer ud paa, at han til Peter Jørgensen overdrager Alt, hvad hvad han eier og eiendes vorder, maatte Indstævnte, uanseet at den pantsatte Eiendoms Folium ikke indeholdt Noget derom, være beføiet til, da Obligationen begjæredes udslettet, at give samme den under Sagen ommeldte Retsanmærkning, hvorefter Obligationen indtil videre skulde henstaae uudslettet. Som Følge heraf og idet det under nærværende Sag, under hvilken P. Jørgensen ikke er stævnet, ikke kan blive at afgjøre, hvorvidt bemeldte P. Jørgensen paa Grund af det ovennævnte Document i Virkeligheden maatte have nogen Ret til at fordre, at Obligationen forbliver uudslettet, vil den indankede Dom, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger billiges, være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagsfører for Høiesteret tilkommende Salarium, der bestemmes til 40 Rd., at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd. Advocat Klubien tillægges i Sala-

rium for Høiesteret 40 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Citanten, Gaarbeier P. Nielsen, Eier af Vinbekilsbeegaarden i Søsum paastaer under nærværende Sag Indstævnte, Justitsraad, By- og Birkefriver Carl Emil Møhl, kjendt plichtig til at annullere en Retsanmærkning saalydende: „Da Jens Jørgensen ved Fledføringscontract, tinglæst den 18de December 1862, 8de Januar 1863 og 15de s. M., har overdraget og affaaet Alt, hvad han eier og eienbes vorder, til sin Broder Peter Jørgensen og dennes Arvinger, forbliver nærværende Obligation indtil videre henstaende uubstøttet,“ — som han ved Læsning til Udsættelse har meddeelt en den 8de December 1862 af Gaardmand S. P. Hansen til Ungkarl Jens Jørgensen udstedt Obligation med Pant i Arvesæstegaarden Vinbekilsbeegaard Matr. Nr. 15 a i Søsum By Steenløse Sogn, hvilken Obligation, der er tinglæst den 11te December 1862, er transporteret den 2den April 1865 til R. Voigt i Søsum og den 26de April 1865 af denne til Grosferer L. G. Pedersen, Firma Georg Pedersen & Co. heri Staden, samt til af Pantebogen at udslette bemeldte Obligation og betale denne Sags Omkostninger skadesløst.

Indstævnte, der procederer efter meddeelt Bevilling til fri Proces, har berimod ved sin befalede Sagsfører, Procurator Salomonson paastaet Sagen afviist og sig tillagt Kost og Tæring, eller at han frifindes, og at det paa lægges Citanten at tilsvare Sagens Omkostninger, derunder Salair til hans Sagsfører.

Afviisningspaastanden er støttet paa, at der formeentlig i Lovgivningen savnes positiv Hjemmel til at bringe en Retsfrovers udenfor Retten afgivne Erklæringer vedkommende Høiesteret af Stjæbe- og Pantebogen umiddelbart ind til Overrettens Bedømmelse. Denne Paastand kan imidlertid ikke tages til følge, da Retsfroversen er en selvstændig Retsbetjent, der i sine Embedsforretninger, hvor ingen særlig Undtagelse er begrundet, hører under vedkommende Overret, og hvis Afgjørelser ikke kunne forandres af nogen fideordnet Dommer.

Hvad Sagens Realitet angaaer, da er Citantens Paastand om Annullation af Retsanmærkningen og Udsættelse af Obligationen støttet paa, at da Transporterne og Obligationens Tinglæsningspaategning vare i Orden, maatte det være Retsfroversens Pligt i Henhold til de almindelige Regler om Tinglæsning af Pantebrev og Grundsætningerne i Frdn. 9de Februar 1798 at udslette Obligationen efter den samme meddeelte Dvitering, og han kunde ikke være berettiget til at nægte saadant paa Grund af en i Relation til det foreliggende Spørgsmaal reent tilfældig Kundskab om et Forhold, som mulig kunde afficere Jens Jørgensens Ret til at borttransportere Obligationen. Citanten har derhos formeent, at, da Fledføringscontracten har behøvt Obligationen i sit Bærg, og Obligationen ikke har faaet nogen Paategning om Fledføringscontracten, kan Høiesteret i hvert Fald ikke gjøre nogen Ret gjældende efter

denne Obligation eller vindicere den fra den Tredeemand, der uvibende om Fledføringsforholdet har faaet Obligationen tiltransporteret, og selv om Rets-
skriveren derfor havde været berettiget til at benytte sig af sin tilfældige Kund-
skab om Søs Jørgensens Retsstilling, havde han dog efter Citantens For-
mening været uberettiget til at give Obligationen den paaanførte Anmærkning.

I ingen af Deleene kan der imidlertid gives Citanten Medhold. Rets-
skriveren maa nemlig antages at være forpligtet til at give de Documenter,
der fremkomme til Løsning eller Udsketelse, Paategning om de Omstændig-
heder, som staae i Forbindelse med Tinglæsningsvæsenet, og hvorum Oplysning
kan faaes af Skjøde- og Pantebogen med dens Registre, og han er altsaa ogsaa
forpligtet til at vægre sig ved at udskette et Document, naar den af ham
administrerede Skjøde- og Pantebog med dens Registre give Anledning til at
antage, at den, der har qvitteret eller transporteret Documentet, har manglet
den fornødne Competence. Hvad det andet Argument angaaer, da er det intet-
steds i Lovgivningen foreffret, at Gjældsbreve, som tilhøre Fledføringen, skulle
have Paategning om Fledføringsforholdet, og Grundsatningen i Frdn. 9de
Februar 1798 samt Bestemmelsen i Frdn. 28de Juli 1841 § 1 skjønnes ikke
at kunne udvides til at gjælde for et Retsforhold, der er væsentligt forskjelligt
fra de i de nævnte Forordninger omhandlede.

Indstævnte vil derfor være at frifinde for Citantens Tiltale. Processens
Omkostninger ville efter Omstændighederne være at opheve.“

Nr. 117.

Advocat Liebe

contra

Christian Pedersens Hustru **Ane Margrethe Larsen**
(Defensor Klubien),

der tiltales for Brandstiftelse.

Vesterflakkebjerg Herreds Extrarets Dom af 26de Januar 1871:
„Tiltalte, Huusmand Christian Pedersens Hustru Ane Margrethe
Larsen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 3 Aar samt
udrede i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikring 357 Rd.
og endvidere udrede Actionens Omkostninger, hvorunder Salair
til Procuratorerne Strøbeck og Jacobsen med 5 Rd. til hver.
De øvrige Skadelidtes Ret til Erstatning forbeholdes. Den
idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms
lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under
Udfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Marts
1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til

Procuratorerne ved Overretten Lehmann og Kothe betaler Tiltalte, Ane Margrethe Larsen, Christian Pedersens Hustru af Søhusene, 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende imod Tiltalte Ane Margrethe Larsen, Christian Pedersens Hustru af Søhusene for Brandstiftelse anlagte og fra Vesterflakkebjerg Herreds Extraret hertil indankede Sag er det ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse beviist, at Tiltalte — der er født den 3die Februar 1832 og ikke findes tidligere at have været tiltalt eller straffet — den 8de Decbr. f. A. om Formiddagen Kl. omtrent 11 forsællig har sat Ild paa det Huus i Stignæs Nyvang under Borreby Gods, som blev beboet af tvende Hunsmandsfamilier, hvoraf hendes var den ene, ved hvilken Brand Huset brændte tilligemed en stor Deel af Beboernes Eiendele, og er der navnlig fra Landbygningernes Brandforsikrings Side nedlagt Paastrand paa en Erstatning af ialt 357 Rd.

Tiltaltes Bevæggrund maa antages at have været Ønsket om at faae et nyt Indbo og et nyt Huus at boe i, og Tanken om at begaae Misgjerningen opstod efter hendes Forklaring 3 à 4 Uger før Udsærdens ved at see, at en af Naboerne, hvis Huus var brændt, fik opført et nyt Huus, men dog vil hun først omtrent 8 Dage før den 8de December f. A. have fattet det Forsæt ved en passende Leilighed at udføre Gjerningen, og den nævnte Dag om Morgenen, efterat hendes Mand var gaaet paa Arbejde, fattede hun den endelige Beslutning, som hun udførte paa den Maade, at hun tog nogle Svovlsstikker, som hun indsvøbte i et Stykke Papir og stak i sin Lomme, hvorefter hun, der først vandede deres Ko og gav den Ude, derpaa gik ind i Løen, hvorfra hun ad en Stige steg op paa Stænget, krøb over dette og Loftet over hendes Svigermoders Stue ind paa Loftet over deres egen Stue, hvor der laa en Deel Halm, og her fremtog hun Svovlsstikkerne, strøg dem af paa sine Klæder, og efterat have lettet Halmten antændte hun den. Hun vortede nu et Dieblis, indtil hun havde forvisset sig om, at Halmten blussede, og krøb saa tilbage ad samme Wei.

Zngen af Naboeiendommene har været udsat for at antændes, og ingen

af de tilfiebærende Beboere af det nedbrændte Huus kom i Livsfare, og Tiltalte er derfor ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 281, ligesom den i Dommen valgte Straf af 3 Aars Forbedringshuusarbejde efter Omstændighederne findes passende, og da Dommens Bestemmelser angaaende Erstatningen samt Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilfjendte Salairer, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste."

Onsdagen den 10de Mai.

Nr. 108.

Advocat Liebe

contra

Søren Madsen Odde (Defensor Levinfen),

der tiltales for betrageligt Forhold.

Helsing Nefs Herreders Extrarets Dom af 30te Juni 1870: „Tiltalte Søren Madsen Odde bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede i Erstatning til Proprietairerne Fabricius til Futtrup og C. Andersen til Løstum 6 Rd. 4 Mk. 4 ß og til Proprietair Hjardemaal til Ginnerupgaard 1 Rd. 15 ß. Tiltalte Mads Christian Sørensen Odde bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han in solidum med Tiltalte Søren Madsen Odde udreder alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor Procurator Esmann 10 Rd. og til Defensor Procurator Beck 8 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 13de Februar 1871: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa betaler Tiltalte og Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Justitsraad Neckelmann og Procurator Faber, 10 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

De enkelte af Tiltalt foretagne ulovlige Handlinger, som nærmest maatte være at betragte som Tyverier, kunne ikke antages at ligge udenfor Actionsordren, men efter de dermed forbundne Omstændigheder ville disse Handlinger kunne henføres

under Straffelovens § 235. Som Følge heraf og iøvrigt i Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde bliver Tiltalte at dømmes efter nævnte § og § 253; og da hans Straf findes at kunne bestemmes, saaledes som ved Dommen skeet, til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og dens Bestemmelser betræffende Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes maae billiges, vil den kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
 I Salarium til Advocaterne Liebe og Levinfen for
 Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag, der i 1ste Instants tillige angik en anden Tiltalt, for hvis Bedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, tiltales Skipper Søren Madsen med Tilnavn Døde for bebrageligt Forhold, og gaaer Sigtelsen navnlig ud paa, at Tiltalte, medens han i Sommeren og Efteraaret 1869 seilede med et Proprietair Fabricius og Gaardeier Chr. Andersen tilhørende Skib, hvis Bestemmelse var at føre Muursteen og Drainrør m. m. fra det Nederne tilhørende Futtrup Teglværk, skal have forvansket eller afhændet forskellige Gjenstande, der deels beroede ved det nævnte Teglværk og deels hørte til det ham betroede Skibs Inventarium eller Ladning.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder maa det nu ogsaa ansees tilstrækkelig godtgjort, at han i Juli Maaned 1869 har af det ommeldte Skibs Inventarium solgt et Stykke Trosse af Værdi 4 Rd., ligesom han ogsaa har givet to Fiskere to til Skibet hørende Fjel af Værdi 4 Mk. i Betaling for Fisk samt af nogle Fjel, som han uden særlig Tilslæbelse havde taget ved Futtrup Teglværk for at bruge dem paa Skibet, solgt 6 Stykker for 2½ Pd. Smør.

Endvidere har han af Skibets Ladning foræret en Egepæl af Værdi 1 Mk. til en Smed samt af en Ladning Muursteen solgt eller bortskjænket 100 Stykker og af en anden Ladning tilvendt sig 200 Stykker, som han bragte til sin i 1ste Instants medtiltalte Faders Bopæl, hvor de bleve brugte til Gulv.

Endelig har Tiltalte til forskellige Lieder ved Futtrup Teglværk sat sig i Besiddelse af nogle hans Nedere tilhørende Gjenstande, nemlig 25 eller 28 Stykker Muursteensfliser af Værdi 1 Rd. og 6 Drainrør af Værdi 22 β, som han har overladt sin Fader, samt ½ Tb. Kul af Værdi 1 Rd., 2 gamle Muursteensformer af Værdi 8 β og et Stykke Træ af Værdi 4 Mk., hvilke Gjenstande han har brugt til Brændsel ombord i Skibet.

Foraauidt Undersøgelsen i Sagen tillige har angaaet andre af det ovennævnte Skibs Inventariebeholdning og indlavede Varer, som Tilstalte skal have disponeret over, bliver der efter den Maade, hvorpaa Sagen ifølge den påseende Indskrivning foreligger Overretten, ikke Spørgsmaal om i disse Henseender at paalægge ham Ansvar.

Vel har nu Tilstalte til Retfærdiggjørelse for sit foransørte Forhold villet gjøre gjældende beeds, at han efter sin Contract skulde have frit Ildbrændsel ombord i Skibet, og beeds at han, naar han gjorde endelig Afregning med Reberne, hos hvem han paastaar at have Penge tilgode, ikke vilde have undladt at yde Erstatning for de afhændede Gjenstande, som han havde seet sig nødsaget til at disponere over for at skaffe sig Livets Ophold paa fremmed Sted og fortsatte Reisen med Skibet; men ligesom der i flere af de ovennævnte Tilfælde ikke har kunnet være Spørgsmaal om en saadan Nødvendighed, jaaledes er der efter Sagens Oplysninger ikke imod Rebernes Benægtelse nogen Føie til at antage, at Tilstalte — der ved en skriftlig Erklæring af 9de Juni 1869 udtrykkelig havde forpligtet sig til ikke uden særlig Bemyndigelse at gjøre Gjæld paa Rebernes Navn eller Skib og derhos samtykket i, at der, medens han seilede, blev af hans Fragt tilbageholdt indtil 25 Rd. — skulde have havt Penge tilgode hos Reberne, ligesom hans Anbringende om at have Ret til frit Ildbrændsel ombord i Skibet, hvilket Reberne bestemt have modsagt, ikke er bestrøket ved nogen Omstændighed og navnlig ikke har Hjemmel i den af ham under 11te November 1867 med Reberne indgaaede skriftlige Accord for Sommeren 1863.

Efter det Anførte, og idet der efter Indholdet af Actionsordren ikke bliver Spørgsmaal om at belægge Tilstaltes Forhold ved at tilegne sig de ovennævnte ved Futterup Teglværk beroende Gjenstande med Straf for Tyveri, vil Tilstalte, der er født den 22de April 1846 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, for sit ovenanførte ulovlige Forhold i det Hele være at ansee efter Straffelovens § 253, og da den ham ved Underretskommen tilkendte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil jaaledes den indkomne Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til den Tilstalte paalagte Erstatning samt Deeltagelse i Udredelsen af Actionens Omkostninger i 1ste Instants det ligesledes findes at kunne have sit Forblivende, være at stadfæste.“

Torsdagen den 11te Mai.

Nr. 100.

Advocat Levinfen

contra

1) **Christen Nielsen**, 2) **Jens Nielsen** og 3) **Jacob Nielsen** (Defensor Liebe),

der tiltales Nr. 1 og 2 for Meened og Nr. 3 for Meddeeltagethed heri.

Rinds Gislum Herreders Extrarets Dom af 6te October 1870: „De Tiltalte Arresteranterne Christen Nielsen og Jens Nielsen bør hver især at hensættes til Forbedringshuusarbeide i 5 Aar. Tiltalte Jacob Nielsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Samtlige 3 Tiltalte bør Een for Alle og Alle for Een ubrede samtlige af deres Arrest og Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor Procurator Braff og Defensor Overretsprocurator Faber 15 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 30te Januar 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Jaaesen og Morville, betale de Tiltalte Een for Alle og Alle for Een 15 Rd. til hver. Det Ibdømte at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Levinson og Liebe for Højesteret betale de Tiltalte Een for Alle og Alle for Een 30 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Christen Nielsen og Jens Nielsen for Meeneb og Gaardmand Jacob Nielsen for Meddeelsagtighed heri.

Efterat Tiltalte Jacob Nielsen — der ifølge Sagens Oplysninger havde tjent som Volskarl hos Gaardmandsenken Gjertrud Mortensen i Gjørup fra November 1858 til November 1866, da han, der sukkede at ægte hendes Datter Martine Christensdatter, som han havde besvangret, men ikke kunde opnaae dennes Samtykke til Ægteskabet, efter eget Ønske forlod Tjenesten, og som derefter maa antages at have digtet og udbredt en Visse, hvori der forekom Hentydninger til et utugtigt Forhold mellem bemeldte Martine og hendes Broder Morten Christensen — af denne ifølge Klage af 9de December 1868 var sagsøgt for en Politiret for kort jorud ved 2 forskjellige Leiligheder at have beskyldt Klageren for at have pleiet legemlig Umgang med sin nævnte Søster, benægtede Tiltalte at have nævnt Klagerens Navn i de Udtalelser, som han ved de omhandlede Leiligheder havde brugt, eller at have sigtet til ham og overhovedet at have udtalt sig anderledes end efter Rygte, hvorhos han senere for at gøtgjøre, at Morten Christensen og Søster virkelig havde gjort sig

skyldige i det ommeldte Forhold, lod de Medtilltalte, Brødrene Jens Nielsen og Christen Nielsen afspør som Vidner, den Første den 29de Juli 1869 og den Anden den 28de October s. A. Tilltalte Jens Nielsen forklarede da efter Formaning til Sandhed, at han 3—4 Aar tidligere havde udenfra gennem et Vindue i Foderloen paa Gjertrud Mortensens Gaard bemærket, at hendes fornævnte Søn og Datter havde legemlig Dmgang med hinanden, og Tilltalte Christen Nielsen forklarede ligeledes formanet til Sandhed, at han for 2—4 Aar siden formeentlig om Sommeren 1 à 2 Timer før Solnedgang havde seet de Paagjældende ved et Markdige paa Gjørup Mark, til hvilket han — saavidt han erindrede — var kommen paa Veien fra en nærliggende nærmere opgivne Gaard til sit Hjem i Citrup, have legemlig Dmgang sammen, idet han, der iagttog det fra Digtets modsatte Side og saaledes næsten var umiddelbart ved dem, saae Martine have Klæderne oppe og Broderen ligge ovenpaa hende og gjøre de Bevægelser som, naar Samleie finder Sted, samt at han efter at have erfaret det Dmforklarede ubemærket af dem trak sig tilbage fra Diget. Disse Forklaringer bekræftede begge de Tilltalte efter at være paa anordnede Maade forberedte med Lovens Eed.

Da der imidlertid senere opstod Formodning om, at Forklaringerne vare falske, og at Tilltalte Jacob Nielsen med Hensyn til dem havde gjort sig skyldig i et strafbart Forhold, blev der indledet Undersøgelse med de Tilltalte, og under denne har Tilltalte Jens Nielsen nærmere forklaret, at, da han en Dag, som det efter Sagens Oplysninger maa antages, i Sommeren 1863, medens han en kort Tid arbejdede som Murer ved Opførelsen af det østre Hus paa bemeldte Enkes Gaard, fra et Værelse i det mod Syd liggende Stuehus, hvor han sov til Middag, var gaaet ud gennem den udenfor liggende Have og vest om Gaarden, blev han paa Tilbageveien tilfældig gennem et Vindue i den derværende Foderlo, hvilket kun bestod af een Rude og sad omtrent i Højde med hans Hoved, naar han stod udenfor paa Torben, der laa noget høit, opmærksom paa Noget derinde, og da han derpaa hviede sig ind til Ruden og ligede ind, saae han de Paagjældende ligge op til et i Loens sydøstlige Hjørne indmuret Hundehus eller, som Tilltalte senere har angivet, paa Kanten af en Dyrge Halm ved Loens nordøstre Hjørne, Morten ovenpaa Martine, begge blottede som til Utugt og med Hovederne vendte mod Vst. Tilltalte har derhos udsagt, at der var lyst nok derinde, idet der paa den østre Side foruden en Lem, der stod omtrent 6" aaben paa Klem, var lignende Ruder som paa vestre Side, hvor der efter hans Formening ogsaa fandtes flere saadanne.

Ligesom det imidlertid ikke er sandsynligt, at Tilltalte skulde have fulgt den af ham betegnede Vej, der efter hvad der er oplyst hverken var den nærmeste eller den naturligste, idet navnlig Haven er omgivet af et høit Steendige, der ikke let tilsteder Passage, og som efter Tilltalte Jacob Nielsens Forklaring ogsaa fandtes der i hans Tid, saaledes har denne Medtilltalte ogsaa udsagt, at det ikke er antageligt, at der har ligget Halm i Loen ved den nævnte Leilighed, da Loen ikke bruges om Sommeren, og navnlig er Tilltaltes Forklaring i flere Henseender i Strid med de stedlige Forhold i og ved Loen, saaledes

som bisse, der maae antages at have været de samme i 1863, ved en anstillet Besigtigelse ere forefundne, idet der kun findes een Rude, som sidder i Loens vestlige Væg, og hvis Underkant kun er en Alen over det ca. 1½ Alen ud fra Muren liggende Jordsmøn, ad hvilket Tilstalte maa være gaaet, deels forbi Tagfløjet gaaer langt ud og er lavt, og deels forbi Jorden hæver sig fra Muren og først i den nævnte Afstand fra denne bliver jævn, saa at Tilstalte, der desuden er velvoksen, ikke ved at passere forbi som af ham angivet kunde faae Die paa det af ham paaviste omtrent 8 Alen fjerne Steb, hvor han vil have seet de Paagjældende ligge, uden at bukke sig og vende Hovedet tilbage.

Ved forskjelligte af Ketten anstillede meget ombyggelige Prøver er det derhos paa Grund af det ringe Lys, der udenfra trænger ind i Loen, befundet at være umuligt ved at passere forbi Ruben paa den nævnte Maade overhovedet at blive opmærksom paa Noget paa det angivne Steb inde i Loen, saavel naar de 2 Lemme, der findes i den nordre og østre Side, og af hvilke den første kun er indrettet til at forke Foder ind ad fra Vogne og efter Tilstalte Jacob Nielsens Forklaring kun aabnes, naar der bringes Korn i Loen, og den anden maa antages væsentlig kun at blive aabnet paa mørke Winterdage, begge have været sukkede, som hvis den sidstnævnte har været aabnet, som af Tilstalte angivet, med mindre i dette sidste Tilfælde Ruben, der ikke kan oplukkes, er ude — hvad dog efter Sagens Oplysninger ikke kan antages at have været Tilfældet ved den paagjældende Leilighed — og man tillige holder Ansigtet lige til Abningen, og Ketten har fundet det uantageligt, at Tilstalte selv i dette Tilfælde skulde have været istand til at kjende de Vedkommende. Rigesom det nu derhos efter Sagens Oplysninger og navnlig flere tilbeeds beedige Forklaringer maa ansees i høi Grad usandsynligt, at der skulde have fundet nogen utugtig Forbindelse Steb mellem Martine og hendes Broder, der desuden i 1863 kun var ca. 14 Aar gammel, saaledes maa det ogsaa antages, at et paa Egnen gaaende Nygte om et saabant Forhold alene bidrører fra den ovennævnte Vise samt fra Meddelelser fra Jacob Nielsen om, at han — hvad han ogsaa i de første Forhør udsagde, men senere igjen har erkjendt at være urigtigt og savne al Grund — selv flere Gange havde seet de Paagjældende bedrive Utugt sammen, medens han tjente i deres Moders Gaard, og hertil kommer endelig, at saavel Tilstalte Jens Nielsen som hans medtaltte Broder ere Personer af et daarlige Nygte, og begge vare fremmede paa Stedet, hvor de kun leilighedsvis have opholdt sig.

Tilstalte Jens Nielsen har nu vel vedblivende fastholdt sit Vidnesbyrd, idet han har anbragt, at der ved den omskrevne Leilighed maa have været mere Lys i Loen, end da den ommeldte Besigtigelse foretoges, og at de 2 Personer som mørke Gjenstande lettere kunde ses i Linene paa den lyse Halm; men efter samtlige Sagens Omstændigheder skjønnes der dog at være tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at han ved at beedige sin ommeldte Vidneforklaring har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, og det maa saaledes billiges, at han, der er født i Aaret 1842 og ikke tidligere har været

tilstalt eller straffet, ved Underretsdommen er anseet efter Straffelovens § 146, ligesom den valgte Straf af Forbedringshuusarbejde i 5 Aar findes passende.

Tilstalte Christen Nielsen har nærmere forklaret, at, da han ved, som det maa antages en Søndageftermiddag i Juli 1867, at gaae Vest fra ad et Dige, der strækker sig fra Nordvest mod Sydost indtil et Stykke Nord for Gjertrud Mortensens Gaard, kom paa Kanten af den saakaldte Havredal, saae han de Paagjældende ligge, som af ham under Politifagen omskildt, i en Grøft ved Digets nordre Side med Hovederne mod Ost — som han først har angivet, i 60—65 Alens Afstand i Dalens Midte, der ved Estermaaling er funden at være omtrent 500 Alen fra bemeldte Gaard, medens han herefter har nægtet at vide, hvor langt han var fra dem — og at han derpaa standsebe og gif i Nordost, hvorhos han først har nægtet at kunne erindre, om han, hvilket maa ansees godtgjort under Sagen, ved samme Leilighed var inde i den nævnte Gaard, men senere, efter hvad hans Defensor for Underretten paa hans Vegne har anbragt, har erkjendt Rigtigheden heraf, idet han dog ikke vil være kommen ind i Gaarden ad dens vestre Indgang, hvortil der, som det er oplyst, netop fra det Sted, hvor han vil være standset, fører en Markvei Syd for Diget, og ikke vil være gaaet ind i Stuen strax men have opholdt sig nogen Tid i Gaarden, hvor han vil have talt med nogle af Folkene.

(Sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Concluser af de underordnede Reters Domme og de indankede Dømmes Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 9.

Den 26de Mai.

1871.

Forste ordinaire Sessjon.

Torsdagen den 11te Mai.

Nr. 100.

Advocat Revinsen

contra

- 1) Christen Nielsen, 2) Jens Nielsen og 3) Jacob Nielsen (see forrige Nr.).

Ligesom denne Forklaring angaaende de nærmere Omstændigheder, hvorunder Tiltalte vil have iagttaget det Omforklarede, imidlertid er i bestemt Modstrid med den af ham beebigede Bidneforklaring, hvorefter han ved den paagjældende Feilighed vil have befundet sig paa den modsatte Side af Diget umiddelbart ved M. Christensen og hans Søster, saaledes er det oplyst, at det ommeldte Dige, der maa antages ikke at være undergaaet nogen Forandring i de senere Aar, er gammelt og for en stor Deel nedtraadt og ubjævnnet samt intetsteds over 1 Alen høit, saaat det maa ansees for umuligt, at noget voxent Menneske kunde skjule sig bag det, hvorhos et Bidne har edelig udsagt, at Tiltalte under sin ommeldte Vandring hørte af fra Diget ad den nævnte Markvei, og foruden, hvad ovenfor er anført med Hensyn til Morten Christensens og Martine Christensdatters hele indbyrdes Forhold, maa det i ethvert Fald ved flere afhørte Personers for største Delen beebigede Forklaringer ansees godtgjort, at begge Søskende — hvad Tiltalte ikke har villet kunne mindes — vare hjemme, da Tiltalte kom til Gaarden, og at navnlig Søsteren den Dag slet ikke havde været i Marken eller ialfald længe havde været hjemme, samt at Beiret, hvad Tiltalte ligeledes har nægtet at kunne mindes, ved bemeldte Feilighed var koldt, regnsuldt og klæsende. Det maa herester ansees godtgjort, at Tiltaltes den 28de October 1869 afgivne og beebigede Bidneforklaring om ved den ommeldte Feilighed at have set Morten Christensen og Søster bedrive Utugt under de nærmere angivne Omstændigheder er vitterlig usandsfærdig, og at altsaa ogsaa denne Tiltalte har gjort sig skyldig i

Meeneed, og han, der er født i Aaret 1839 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, er herfor ved Underretsdømmen rettelig anseet efter Straffelovens § 145 med en Straf, der ligeledes findes passende bestemt til Forbedringshøusarbejde i 5 Aar.

Hvad endelig angaaer Tiltalte Jacob Nielsen, har Medtaltte Jens Nielsen udsagt, at Tiltalte en Dag kom til ham paa Marken og spurgte, om han kunde vidne noget for ham i den ovennævnte Sag, hvilket Jens Nielsen bekræftede uden dog at fortælle, hvad han havde seet, og uden at der var Tale om, hvorledes han skulde forklare for Retten, ligesom Medtaltte Christen Nielsen har udsagt, at han en Dag i Sommeren 1869 fik at vide, at han skulde indstævnes som Vidne i Sagen, og derefter traf sammen med Tiltalte, men dog ikke tilbød sig som Vidne eller opgav for Tiltalte, hvad han kunde forklare, men at han især ikke tydeligt huffer det Skete. Tiltalte, der først angav, at de Medtaltte af sig selv meldte sig hos ham, har senere nægtet at kunne erindre, om han opsogte dem eller de ham, hvorimod han har erkjendt, at Jens Nielsen fortalte ham at have seet det af denne Medtaltte i Retten Omforklarede ved at gaae forbi Lemmen eller Binduet i den ommeldte Lo, og at Christen Nielsen fortalte ham, at han havde seet de Paagjældende ligge paa et lavt Sted i Grøften ved det nævnte Dige, uden at de Medtaltte udtalte sig udførligere. Men ligesom de Medtaltte have udsagt, at Tiltalte ikke har givet dem Noget for deres Vidnesbyrd, saaledes har Tiltalte vedvarende nægtet at have forledet nogen af dem til at gjøre falsk Eed eller lovet eller givet dem Nogetjornhøst for at vidne, saavelsom, da han førte dem som Vidner, at have havt nogen Mistanke om, at nogen af dem afgav falsk Vidnesbyrd, og uagtet Tiltalte som meldt under nærværende Sag urigtig har forklaret selv at have seet de Paagjældende bedrive Utugt, og han særlig med Hensyn til Tiltalte Christen Nielsens Vidnesbyrd har indrømmet, at det ommeldte Dige var lavt, og at der saa at sige ingen Grøst var, samt at det efter de tilveiebragte Oplysninger ikke kan drages i Tvivl, at denne Medtaltte har afgivet falsk Vidneforklaring, kan det dog ikke mod hans Benægtelse ansees godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det Forhold, hvorfor han er tiltalt, og det maa derfor billiges, at han ved Underretsdømmen er frifunden for Actors Tiltale.

Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil saaledes i det Hele være at stadfæste."

Nr. 4. **Grosserer August Seegaard (Selv)**

contra

Ovverretspræcurator Nyblær som Mandatarinus for Boghandlerfirmaet **P. A. Norstedt & Søner** (Søgen), angaaende Citantens Forpligtelse til at betale 2513 Rd. svensk eller 1256 Rd. 3 Mk. dansk Rigsmønt for Trykningen af en Priisbog over forskjellige Varer med Tillæg af Papiir.

Sø- og Handelsrettens Dom af 6te October 1870: „Indstævnte, Grosferer August Heegaard bør til Sagsøgeren, Overretsprocurator Myhlerly som Mandatarius for Boghandlerfirmaet P. A. Norstedt & Sønner i Stockholm betale 500 Rb. 50 Ore svenskt R. M. og derhos et saadant Beløb, ikke under 70 og ikke over 110 Rb. svenskt R. M. pr. Ark, som uvillige af Retten ubmeldte Mænd maatte skjønne at være en passende Betaling for Udførelsen af det under Sagen omhandlede, 17½ Ark store Trykkaarbejde, med Renter af de samlede Beløb 5 pCt. p. a. fra den 2den Juni 1870 til Betaling skeer, men iøvrigt bør han for Sagsøgerens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Det Ibømte at efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

Efter den af Citanten for Højesteret brugte Procedure bliver det kun at afgjøre, om de af ham i forrige Instants neblagte Paastande om Frifindelse kunne tages tilfølg. Da Højesteret i alt Væsentligt maa bifalde de i den inbankede Dom for Forkastelsen af disse Paastande anførte Grunde, vil bemeldte Dom, der rettelig har hævet Processens Omkostninger, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rb.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Sagsøgeren, Overretsprocurator Myhlerly som Mandatarius for Boghandlerfirmaet P. A. Norstedt & Sønner i Stockholm paaستاer under nærværende Sag Indstævnte, Grosferer August Heegaard tilpliglet at betale 2513 Rb. svenskt eller 1256 Rb. 3 Mk. danst Rigsmon, som han formeentlig er skyldig til det nævnte Firma for Trykningen af 1200 Exemplarer af en Priisbog over forskellige Varer med Tillæg af Papiir, med Renter à 5 pCt. p. a. fra Forligsslagens Dato den 2den Juni dette Aar til Betaling skeer og Søgsmaalets Omkostninger skadesløst. Indstævnte, der subsidiairt har gjort Indsigelse imod den for det udførte Arbejde beregnede Priis, har principaliter paaستاet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Denne Indstævntes Frifindelsepaastand er deels støttet paa den Betragtning, at det hele Arbejde ikke er færdigt, hvorfor Firmaet formeentlig ikke

nu kan forbre nogen Betaling, ligesom den efter hans Angivende vedtagne Betalingstermin ikke endnu er kommen, deels derpaa, at Firmaet formeentlig contractsfridigen har forhalet Arbeidets Udførelse og Tilendebringelse saaledes, at den paagjældende Bog nu er bleven saagodtjom ubrugelig eller til ingen Nytte for Indstævnte, der ved sine Udgifter til Bogen og ved dennes Afavn til den Tid, han havde Brug for den, vil have lidt et Tab, som han anslaaer til mindst 6000 Rd., og som han i hvert Fald paaftaaer bragt i Modregning, saavidt behøves, imod den Betaling, som der maatte findes at kunne tilkomme Firmaet for det af samme udførte Arbeide. Indstævnte har i sidstnævnte Hensende gjort gjældende, at Arbeidet i Slutningen af 1868 eller Begyndelsen af 1869 blev bestilt under den udtrykkelig udtalte Forudsætning, at det, forsaavidt det ikke kom til at udgjøre mere end 12 Ark, vilde blive tilendebragt i 6 à 8 Uger eller dog i en Tid, der ikke meget overstred dette Tidsrum; men trods gjentagne Opfordringer gik Arbeidet meget langsomt, saa at Værket, der naaede op til 18 $\frac{1}{2}$ Ark og saaledes formeentlig burde være særbigt i ialtsid ikke meget over 12 Uger, først blev tilendebragt — det vil sige med Undtagelse af Register, som Indstævnte formeentlig ikke kunde fuldføre, førend han havde faaet Aftryk af de sidste Ark af det egentlige Værk — i November Maaned 1869. Og Registeret, som Indstævnte i Slutningen af November 1869 sendte op til Firmaet saasnart, som det ifølge det Ansørte var gjørligt, har Firmaet endnu ligesaa lidt trykt som et noget senere opsendt Forord. Firmaet har uden nærmere at lade høre fra sig siden December 1869 ladet det ligge, indtil de i Mai dette Aar igjennem deres Sagsfører afkrævede ham Betaling for det, som de havde trykt; men idet Bogen formeentlig ikke kunde benyttes uden Registeret og saaledes heller ikke var særbigt, førend ogsaa dette var trykt, har Firmaet, som bemærket, foranlediget, at Tiden nu er gaaet saa langt hen, at det hele Arbeide, selv om det nu var særbigt, ifølge sin hele Befæffenhed som indeholdende Priisopgivelser for forskjellige Varer ikke længere vilde være tidsvarende. Som ansørt var imidlertid Arbeidet end ikke særbigt, da Søgsmålet blev anlagt — ligesaa lidt som det senere er blevet det — og Firmaet, der ifølge Indstævnets Paaastand maa antages at have accepteret de af ham tilbudte Betalingsvilkkaar nemlig $\frac{1}{3}$ 3 Maaneder, $\frac{1}{3}$ 6 Maaneder og $\frac{1}{3}$ 9 Maaneder efter Arbeidets Tilendebringelse, kan da formeentlig i intet Tilfælde for Tiden forbre nogen Betaling.

Ligesom Firmaet imidlertid i den første Skrivelse af 30te December 1868, hvori det udtalte sig angaaende den til det igjennem en Trediemand rettede Forespørgsel fra Indstævnte, om Firmaet vilde paatage sig at trykke en Priiscourant udgjørende omtrent 12 Ark og i 1200 Exemplarer i 6 à 8 Uger, udtrykkelig erklævede, at det ikke kunde forbinde sig til at udføre Arbeidet i den opgivne Tid, da det var i høi Grad beskæftiget med andre Arbeider, saaledes fremgaaer det af den senere imellem Parterne stedsundne Correspondance, at Indstævnte, om han end jævnlig har udtalt Ønsket om en hurtig Fremme af Arbeidet, dog har fundet sig i dets langsommere Gang, uden at det for saavidt er fornødent nærmere at undersøge, om Firmaet alene har Skylden derfor,

og navnlig, at han bestandig er vedbleven med at opfordre Firmaet til at fortsætte Arbeidet, og at han har sendt og bebudet yderligere Manuskript uden at antyde, at han ansaae den Tid, inden hvilken Arbeidet burde leveres særbdigt fra Firmaet, for at dette kunde gjøre Krav paa Betaling, for udløben. Hvad særligt det ovenomtalte, i Slutningen af November 1869 fremsendte Register angaaer, skal det paa dette Sted kun bemærkes, at Indstævnte, efter hvad der er fremkommet under Sagen, ialfsld heller ikke fra sin Side har henvendt sig til Firmaet desangaaende i Tiden fra December 1869 til Mai 1870. Det er under disse Omstændigheder klart nok, at Indstævnte ikke kan støtte sin Paa- stand om ikke at være pligtig til at betale for det udsførte Arbeide paa den formeentlige Laugfombed i Udsførelsen og det ham derved formeentlig paaførte Tab. Men ei heller i hans Fjernening om, at Firmaet baade ifølge Sagens Natur og ifølge det særligt Vedtagne ikke skulde kunne fordre Betaling for det udsførte men formeentlig ikke særdige Arbeide, kan der gives Indstævnte Med- hold. Det kan neppe opstilles som en almindelig Regel, at den, der uden nærmere Aftale angaaende Betalingsvilkarene paatager sig Udsførelsen af et Arbeide som det omhandlede Trykkaarbeide, der udstrækker sig igjennem et længere Tidsrum, idet de enkelte Dele, hvori det opløser sig, og hvorefter Be- talingen beregnes, efterhaanden gjøres særdige, ikke kan fordre Betaling for nogen Deel af dette Arbeide, førend det Hele er særdigt; og om end den, der paatager sig at trykke et bestemt affuttet Værk, hvortil han paa engang mod- tager Manuskriptet, uden at gjøre nogen udtrykkelig Betingelse med Hensyn til Betalingen, maatte kunne antages at gaae ind paa at levere det Hele særdigt, forinden Betaling kan kræves, stiller Sagen sig ialfsld anderledes, hvor som i nærværende Tilfælde det Hele ikke leveres paa engang af Forfatteren, men der senere kommer mere Arbeide til, saa at Fuldsførelsen skydes længere ud, end det fra først af kunde paaregnes. Indstævnte har nu vel, som ovenfor bemærket, paaberaabt sig, at der skulde være truffet en særlig Aftale, hvorefter Betaling først kunde fordres en vis Tid efter det hele Arbeides Fuldsførelse, idet han har anført, at han til Svar paa et Telegram af 4de Januar 1869, hvori han blandt Andet opfordredes til at opgive Betalingsvilkarene, affendte et Tele- gram, hvori det heed: „trasfeer 3/M. $\frac{1}{3}$, 6/M. $\frac{1}{3}$, 9/M. $\frac{1}{3}$, betalbar Kjøben- havn“, hvorpaa Firmaet formeentlig maa antages at være gaaet ind, da det i den paafølgende Skrivelse af 16de Januar 1869 uden videre at omtale Be- talingsvilkarene meldte, at det „i Anledning af hans seneste Meddelelser“ havde sørget for Typen og paabegyndt Sætningen. Men om det end kan have Formodning for sig, at Indstævnte har affendt et saadant Telegram — skjndt Firmaet benægter at have modtaget det — særligt med Hensyn til, at der Intet er fremkommet til Oplysning om, hvad der ellers skulde være blevet svaret fra Indstævntes Side i Anledning af Telegrammet af 4de Januar 1869, eller til Forklaring af, at Firmaet uden Svar skulde have opgivet den deri stillede Opfordring til at udtale sig om Betalingsvilkarene, saa sees det dog ikke rettere, end at hiin telegraphiske Uttring ikke er klar nok til derpaa at be- grunde Paastanden om, at det skulde være vedtaget, at Betaling først kunde

kræves 3, 6 à 9 Maaneder efter det hele Arbeides Fuldsørelse. Det maatte være Indstævntes Sag bestemttere at præcisere dette, naar det skulde være Meningen, idet det i og for sig vel var muligt at fortolke Ordbene saaledes, at Firmaet, saasnart det lod sig gjøre at beregne, hvormeget det Hele vilde udgjøre, skulde kunne trække for Beløbet i 3 Dele paa den angivne Maade. I hvert Fald kunde Indstævnte efter det ovenfor Anførte ikke med nogen Føie gjøre hine formeentlig af Firmaet accepterede Betalingsvillkaar gjældende imod det ubover Trykningen af det fra Begyndelsen oversendte Manuskript eller dog ikke ubover en naturlig dertil hørende ganske kort Afslutning. Firmaet kunde ikke være forpligtet til efter Eisenbebringelsen af Trykningen af den egentlige Priisbog fremdeles at trykke Supplementer dertil, som ikke fra først af vare omtalte, under Navn af Register, Register over Register, Forord, Register over Fabrikantfirmaer og over raae Stoffer, og til at vente paa Betalingen ikke blot derfor men tillige for hele det tidligere modtagne og udførte Arbeide, indtil det Hele i en paa Grund af Omstændighederne længere sig udstrækkende Fremtid blev særbdigt efter Indstævntes Opfattelse. Da Firmaet i Skrivelser af 23de September, 26de October, 16de og 22de November udtalte, at den egentlige Priisbog formeentlig var færdig, og at de derfor forbrede Betaling for deres Arbeide derved samtibidig med, at de i Skrivelserne af October og November opfordre til snarest muligt at fremsende det af Indstævnte omtalte Register, hvorfor de da forbeholde dem yderligere Betaling, havde der derfor maaskee vel kunnet være Anledning for Indstævnte til, naar han ansaae denne sin Opfattelse for besiet, at gjøre gjældende, at Betalingen for det udførte Arbeide ikke, som Firmaet vilde, kunde forlanges med den overveiende Deel i December Maaned og med Resten i Marts 1870; men han var formeentlig ikke berettiget til, saaledes som han har gjort, aldeles at ignorere Firmaets Krav og, uden at sende eller antyde sin Beredvillighed til at acceptere Buxler til Afgjørelse af dette Krav med henholdsvis 3, 6 og 9 Maaneders Frist, at forlange yderligere Trykarbeide af Register m. v. Bortset fra, at Firmaet ikke fik dette yderligere Arbeide tilsendt inden den af samme opgivne Frist, skjønnes det ikke bedre, end at denne Indstævntes Undblæfelse af at fyldestgjøre, ja endog blot at svare paa Firmaets Krav paa Betaling for det allerede udførte Arbeide, der, som bemærket, omfattede hele det oprindelig tilsendte Manuskript og endda noget til, og der udgjorde 18½ — eller med Fradrag af en senere tilkommen For- eller Bagtale 17½ — Ark isædetfor de oprindelig calculatede 12 Ark, maatte berettigede Firmaet til at stille det forlangte yderligere Arbeide i Vero indtil videre.

Indstævntes Indsigelser imod nu at tilpligtes at betale den paastævnte Trykkeløn kunne efter det Anførte ikke tages tilfølgende; at han, naar Betaling finder Steb, er berettiget til at forlange det Trykte ubleveret, forstaaer sig af sig selv, men der er efter den stedsundne Procedure ikke Anledning til at betinge Betalingen af saadan Ublevering.

Subsidiært har Indstævnte, som bemærket, gjort Indsigelse imod den forbrede Betalings Størrelse, navnlig mod den første Post paa Firmaet Nor-

stedt & Sønners Regning, der lyder paa 2012 Rd. 50 Dorer sv. R. M. for Trykningen af 1200 Exemplarer af den paagjældende Priiscourant 17½ Art med Udbringer, à 115 Rd. svenskt, medens han ikke har gjort nogen særlig Grindring imod Regningens 2den og 3die Post, nemlig 38 Rd. sv. for Trykningen af 1 Art petit Text og 462 Rd. 50 Dorer sv. for 46¼ Riis Postpapiir à 10 Rd. Indstævnte har til Støtte for sin Paastrand om, at 115 Rd. svenskt er en ubillig høi Forbring pr. Art af det paagjældende Arbeide, fornemmelig henviist til 2 Overslag, som han i Efteraaret 1868 vil have faaet af 2 kjøbenhavnske Officiner, af hvilke det ene beregner Prisen til 26 Rd. D. R. M. pr. Art for 1000 Exemplarer, det andet endog kun 16 Rd. 1 Mk. danst R. M., hvorhos han har gjort opmærksom paa, at Norstedt & Søner i deres den 26de October 1869 fremsendte Regning dog kun have beregnet det samme Arbeide til 110 Rd. sv. R. M. pr. Art. Det sees nu heller ikke, at Firmaet har anført nogen tilstrækkelig Grund til den senere Forhøielse af den først opgivne Priis, men iøvrigt maa det bemærkes, at Indstævnte selv i Skrivelse af 31te December 1868 har erkjendt ikke blot, at det laveste af de 2 ovennævnte Overslag neppe var holdbart, men ogsaa at det høiere Overslag ifølge Arbeidets Bestaffenhed, navnlig paa Grund af den store Mængde Tal, turde være temmelig lavt, og derfor efter hans Mening med Rimelighed kunde forhøies med 20 à 25 pCt., hvilket, naar hensees til, at Norstedt & Søner skulde trykke 1200 Exemplarer, medens det paagjældende kjøbenhavnske Officin havde opgivet Prisen til 26 Rd. for 1000 Exemplarer, men til 24 Rd. for 750 og 22 Rd. for 500 Exemplarer, vilde føre til en Priis af 30 à 35 Rd. D. R. M. eller 60 à 70 Rd. sv. R. M. pr. Art som formeentlig passende Betaling for Firmaets Arbeide. Firmaet gjorde derhos i sin Skrivelse af 30te December 1868 opmærksom paa, at Omkostningerne ved et Arbeide som det paagjældende ikke paa Forhaand lade sig nøie beregne, men yttrede tillige den Formening, at de vistnok vilde naae op til omtrent 90 à 100 Rd. svenskt pr. Art. Det kan imidlertid ikke antages, at Indstævnte er gaaet ind derpaa, eller at Firmaet har fastholdt den saaledes calculatorisk opgivne Priis som Betingelse for Arbeidets Overtagelse, idet Indstævnte paa den ene Side, som anført, i sin Skrivelse af 31te December 1868 begrundede, hvorfor han ansaae en Priis af 50 Rd. danst pr. Art for altfor høi, og Firmaet paa den anden Side efter Modtagelsen af denne Skrivelse fra Indstævnte ikke sees — sænd som bemærket ved Skrivelse af 26de October 1869 — at have udtalt sig yderligere om Prisen, men meget mere igjennem et Telegram af 4de Januar 1869 fra en Nellesmand til Indstævnte maa antages at have udtalt, at der var en Misforstaaelse tilstede med Hensyn til Format og Priis, hvilket vel kunde give Indstævnte nogen Anledning til at troe, at Firmaet selv meente, at Prisen kunde blive ringere end af det først opgivte.

Under disse Omstændigheder skjønnes det ikke rettere, end at Striden imellem Parterne angaaende Betalingens Størrelse maa løses paa den af Indstævnte subsidiairt paastraaede Maade, nemlig ved Skjøns af sagkyndige, dertil af Retten udmeldte Mænd over, hvad der efter hele Arbeidets Bestaffenhed kan

ansees som en rimelig og passende Betaling for samme, dog saaledes at dette Skjøn vil have at bevæge sig indenfor de ovenfor antydede, tildeels af Parterne selv afstukne Grændser, nemlig 70 Rd. svæff som Minimum og 110 Rd. svæff som Maximum pr. Aar. Af det paa denne Maade nærmere bestemte Beløb med Tillæg af de tvende ubestribte Poster paa 38 Rd. og paa 46 $\frac{1}{2}$ Rd. sv. R. M. vil Indtægterne endelig have at tilsvare Renter 5 pCt. p. a. saaledes som raastaat. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves."

Nr. 113.

Advocat Nellesmann

contra

Johan Michael Müller (Defensor Brod ved Levinsen),
der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 185.

Færgernes Sorenskriveris Extrarets Dom af 17de Marts 1871:
„Tiltalte Bødker Johan Michael Müller af Thorshavn bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede samtlige af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor Cancelliraad Landfoged Finsen 5 Rd. og til Defensor Kammerassessor Davidsen 4 Rd. At efterkommes under Udferd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved alene bemærkes, at Henviisningen til Straffelovens § 1 findes at kunne udgaae, vil Dommen være at stadfæste, dog at det Landfogden, der som officiel Actor har udført Sagen, tillagte Salarium maa som uhjemlet i Lovgivningen bortfalde.

Chi kendes for Ret:

Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at det Actor tillagte Salarium bortfalder. I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende mob Bødker Johan Michael Müller af Thorshavn anlagte Justitsfog er det ved de af Tiltalte afgivne Forklaringer i Forbindelse med de øvrige under Sagen afhørte Deponenters tildeels beebigede Udsagn tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte den 9de f. M., medens han befandt sig paa en Steen, som

ligger i Søen ved Thorsøhavn 20 à 30 Alen fra den langs Strandsbredden løbende Alfærvei, og som kan sees baade fra Brien og fra forskjellige paa den anden Side af denne liggende Huse, har, idet han vendte Ryggen mod Land, hvor endeel Mennesker, saavel Mandfolk som Fruentimmer, vare tilstede, nedknappet sine Breenklæder og, idet han bødte sig ned, blottet sin Bagdeel. Efter Tiltaltes Forklaring foretog han sin Handling for at forrette sin Nød-tørst. Ved det under Sagen Fremkomne maa det imidlertid ansees for tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte, foruden at have været sig sin Handling's forargelige Character fuldt bevidst, tillige udelukkende har foretaget den i den bestemte Hensigt at vække offentlig Forargelse.

Tiltalte, der er født den 16de Februar 1823, og som foruden gjentagne Gange for forskjellige Forseelser at være anseet med Bøder ved Høiesteretsdom af 9de Juni 1870 for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101 er bleven anseet med en Bøde af 50 Rd. eller i Tilfælde af Afkøbetaling af denne Bøde med simpelt Fængsel i 20 Dage, vil for det af ham efter Foranstaaende udviste Forhold nu være at ansee med Straf efter Straffelovens § 185 eller ialfald efter bemeldte Paragraph sammenholdt med Straffelovens § 1, og findes Straffen passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage."

Mandagen den 15de Mai.

Nr. 36. Høiesteretsadvocat **Nellemann** som bestiftet Sagfører for forhenværende Biskop over Als og Færø, Sognepræst for Igen Menighed paa Als, **J. Hansen** (Selv)

contra

Finansministeriet og **Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet** (den constituerede Kammeradvocat Etatsraad Bungen),

angaaende Biskop Hansens Ret til Restgage for Aaret 1864 samt Vartpenge og Penjion.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de August 1870: „De Indstævnte, Cultusministeren og Finansministeren bør for Tiltale af Citanten, forhenværende Biskop over Als og Færø, Sognepræst for Igen Menighed paa Als J. Hansen i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Høiesterets Dom.

Da Citanten i October Dvartal 1864 ikke blot, som i den indtænkte Dom anført, undlod at udføre nogen Embeds-gjerning, der for Færø's Bedkommende havde paahvilet ham som

Bisshop over Als og Erø, men han derhos før Qvartalets Begyndelse, baade før og efter at Fredspræliminairerne af 1ste August s. A. vare afsluttede, havde besluttet sig til ikke at befatte sig med hiin Embedsgjerning, idet han betragtede sit Forhold med Hensyn til Bispeembedet som en fuldstændig Tilbagetræden fra dette og sig selv som løst fra de dermed forbundne Forpligtelser, findes der ikke at kunne tillægges ham den af ham paa- staaede Restgage for bemeldte Qvartal, idet der ikke i denne Henseende vil kunne lægges nogen Vægt paa den Omstændighed, at Citanten først formeligen entledigedes fra Embedet ved kongelig Resolution af 19de December 1864.

Ligesaa lidt vil Citantens Paastrand om at tillægges Bartpenge eller Pension kunne tages tilfølg. I denne Henseende fremhæves, at hans Embede som Bisshop over Als og Erø ikke kan siges at være indbraget af Kongen i den Betydning, hvori Ordet er brugt i § 3 af Pensionsloven af 5te Januar 1851 — hvilken Lovs Anvendelighed ikke for Høiesteret er omtvistet — samt at hans ovennævnte Entledigelse fra Bispeembedet for Erø's Vedkommende har været en nødvendig Følge af, at han ved at forblive i sit Embede som Sognepræst paa Den Als er traadt i fremmed Tjeneste, saaat han ikke kan ansees affkebiget af en ham utilregnelig Marsag, hvorhos, forsaavidt hans Bispeembede omfattede Als, bemærkes, at, da denne Deel af hans Embedsdistrict hører under en fremmed Stat, af hvis Regjering hans Embede for denne Deels Vedkommende er blevet ophævet, maa det Krav, han for saavidt maatte have paa Bartpenge eller Pension, ansees at være den danske Statskasse uvedkommende.

I Hensyld til det Anførte vil den indantebe Dom, hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger billiges, være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rd.

I den inbankede Doms Præmisser hebbet det: „Citanten, Pastor J. Hansen, der i Aaret 1845 blev kaldet til Sognepræst for Igen Menighed paa Als, bestilledes under 11te Februar 1848 til tillige at være Biskop over Als og Vrs med en aarlig Gage af 4000 Rb., hvoraf 2000 Rb. skulde udredes af Finanterne, 2000 Rb. af de Rgl. Altsifte og Vrsifte Kirkeklassers Midler, med Forpligtelse til at holde en Capellan til at bestyre Præsteembedet. Den Deel af Gagen, der skulde udredes af Statskassen, blev imidlertid fra 1ste April 1861 forhøjet med 1000 Rb., medens Tilskuddet fra Kirkebidlerne samtidigt nedsattes med et lignende Beløb. Efterat de sjenbtlige Tropper i Juni 1864 havde occuperet Den Als, hævede den af Preussen og Østerrig indsatte Civilregjering for Hertugdømmet Slesvig ved Resolution af 26de August s. A. Bispebømmet Als og Vrs, forsaavidt angik Als, og overdrog Biskoppens Functioner og Forretninger for denne Ds Vedkommende deels til Generalsuperintendenten for Slesvig deels til Kirkevisitatoriet. Endelig blev Citanten ved kongelig Resolution af 19de December 1864 entlediget fra Bispeembedet for Vrs Vedkommende.

Da nu Citanten formener at være vedbleven i Forhold til den danske Regjering at beklæde Bispeembedet Als og Vrs lige indtil sidstnævnte Dag, og der ikke er ubbetalt ham Gage af Statskassen efter 1ste October 1864, antager han, at han endnu har Forbring paa en Restgage for Aaret 1864, ligesom han anser sig berettiget til Bartpenge eller Pension fra 1ste Januar 1865, hvorfor han efter Stævning af 16de Januar s. A. til Cultusministeren og Finansministeren under nærværende Sag har paastaet sig sjenbt berettiget til at erholde ubbetalt af Statskassen deels den ham for Aaret 1864 formentlig tilkommende Restgage 852 Rb. 4 Mk. 11 s, ialfsld den Deel af Restgagen, som skulde udredes directe af Statskassen eller 750 Rb., deels som Bartpenge eller Pension aarlig fra 1ste Januar 1865 at regne 2311 Rb. „ Mk. 11 s, ialfsld et saa stort Beløb, som svarer til den Deel af hans Gage, som directe udrededes af Statskassen, eller 2000 Rb., begge Dele med Renter 5 pCt. fra Stævningens Dato, hvorhos han har paastaet sig tilfsjendt Processjens Omkostninger skadesløst eller med et tilfsrækkeligt Beløb.

De Indstævnte have ladet møde ved den constituerede Kammeradvocat, der har paastaet dem frifundne paa Statskassens Vegne og Citanten paalagt Sagens Omkostninger, derunder Kammeradvocatens Salair.

Citantens Paastand om Restgage kan nu ikke tages tilfsølge, da han ikke har udført den Embedsgjerning, hvorfor Gagen skulde være Vederlag, hverken for Als's Vedkommende, hvor det ved den ovennævnte fra den preussif-østerrigste Civilregjering ubgaaede Foranstaltning var blevet en Umulighed, eller for Vrs's, for hvilken D Citanten, der var vedbleven at være Sognepræst i Igen paa Als, erkjender, at han ikke har udført nogen Embedsgjerning, siden han i Juli 1864 afgav til de preussif-østerrigste Autoriteter en skriftlig Forpligtelse til at være dem lydig og ikke underholde noget Embedsforhold til Danmark.

Til Støtte for sin Paastand om at sjenbes berettiget til Bartpenge

eller Pension af den danske Statskæse som forhenværende Biskop for bemeldte Her har Citanten navnlig paaberaabt sig Pensionsloven af 5te Januar 1851, idet hans Embede formeentlig maatte siges at være inddraget eller dog hans Afstedigelse hidført af en ham utilregnelig Grund. Selv om imidlertid bemeldte Lov maatte antages anvendelig paa det af Citanten beklædte Embede, uanset at den ellers ikke gjaaldt for Als og Værø, maatte dog — som af de Indstævnte anført er — dennes § 7 Nr. 2 og 3 medføre, at alt Krav paa Bortpenge eller Pension af den danske Statskæse for Citanten maatte være fortabt fra første Færd af, da han end ikke har assereret, at han skulde have haft Kongens Samtykke til at beklæde det Embede som Sognepræst i Sgen, som han havde beholdt og endnu beklæder, efterat det efter Fredslutningen var kommet til at fortære under fremmed Statshøjhed.

Da der nu heller ikke findes nogen anden Lovbestemmelse, hvorefter der kan tillægges Citanten Bortpenge eller Pension, vil hans Paastrand herom ikke kunne tages tilfølg.

De Indstævnte ville saaledes være at frifinde for Citantens Tiltale. Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at hæve, og vil der ikke her under Sagen kunne tillægges den constituerede Kammeradvocat Salair."

Tirsdagen den 16de Mai.

Nr. 115. Advocat Brock (ved Klubien)
contra

Elna Clausen (Defensor Levinfen),

der tiltales for ved Vold og Trusel med Vold at have søgt at afholde Politiaffistent Philipsen i Forening med Sognefogden og tilkaldte Mænd fra i Overensstemmelse med Politimesterens Ordre at afhente hende til Rudsjøbing Arrest for at affone en hende idømt Fængselsstraf samt for ved denne Leilighed at have overfaldet de nævnte Personer med fornærmelig Tiltale saavel som for det af hende overfor Sognefoged Bryds i Leibölle udviste fornærmelige Forhold, da han tilligemed Gaardmand Peder Zepfesen som Stævningmænd den 1ste September f. A. forkyndte en Indkaldelse for hende.

Langelands Herreds Extrarets Dom af 7de November 1870: „Tiltalte Elna Clausen, Glarmester Clausens Hustru af Bødstrup bør at hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale alle af Sættedommerens Bestikkelse, hendes Arrest og Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor

og Defensor, Procuratorerne Styrup og Rasmussen, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 10de Marts 1871: „Underretsbønnen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne Appellationsretsraad Suel og Gottschalk for Overretten betaler Tiltalte Elna Clausen, Glarmester Clausens Hustru af Vødstrup 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 3 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. 3 Salarium til Advocaterne Brod og Levinson for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Elna Clausen, Glarmester Clausens Hustru af Vødstrup, der er født den 31te Mai. 1835 og ved nærværende Rets Dom af 4de Marts s. A. er anseet efter Straffelovens § 100 cfr. § 98 med simpelt Fængsel i 8 Dage, er under nærværende ved Langelands Herreds Extrarets Dom som 1ste Instants af den bestfikkede Sættedommer paakjendte Sag actioneret for ved Vold og Trusel med Vold at have forsøgt at afholde Politiasistent Philipsen i Forening med Sognefogden og tilkaldte Mænd fra i Overensstemmelse med Politimesterens Ordre at afhente hende til Rudsjøbing Arrest for at affone den ovennævnte hende idømte Fængselsstraf, samt for ved denne Leilighed at have overfaldet de nævnte Personer med foruarmelig Tiltale, saavel som for det af hende overfor Sognefoged Hans Pryds i Leibeslle udviste foruarmelige Forhold, da han tilligemed Gaardmand Peder Seppesen som Stævningmænd den 1ste September s. A. forkyndte en Indkaldelse for hende.

Det er beels ved Tiltaltes egen Tilstaaelse beels ved de afhørte Vidners Forklaringer godtgjort, at hun den 13de August s. A., da Politiasistent Philipsen med Sognefoged Hans Pryds indsendt sig paa hendes Bopæl for i Henhold til Politimesterens Ordre at afhente hende til Rudsjøbing Arrest, idet hun uagtet gjentagne Tilsigelser havde undladt at møde for at affone den ovennævnte Straf, efterat være gjort bekendt med Ordren, bestemt nægte de godvillig at følge med, og da Sognefogden var gaaet bort for at hente Assi-

staae, og Huusmand Rasmus Olsen i den Anledning var kommen tilstede, aflaaede Døren for ham og Politiasistenten, idet hun stak Nøglen til Døren til sig og erklærede, at de vare hendes Arresteranter, samt, da Sognefogden kom tilbage med Hans Rasmussen, vægrede sig ved at lukke den Sidstnævnte ind, saa at han kun kom ind derved, at hun med Magt blev forhindret fra at lukke Døren. Uagtet gjentagen Opfordring til at følge med saavel af Politiasistenten som af hendes Mand vedblev hun sin Vægning og greb en 1 Alen og 6 Tommer lang 3 Lbd. Bismar, med hvilken hun truede, indtil den blev fraristet hende, og i Henseende til hvilken hun har erklæret, at hun vilde have slaaet og værget sig med den, dersom hun var bleven slaaet, hvilket hun iøvrigt har erkjendt, at der ikke blev givet hende Anledning til at vente. Det er derhos af 2 af Vidnerne forklaret, at det forekommer dem, at hun tillige udlob sig med, at hun vilde slaae saalænge, hun kunde røre sig. Hun blev derfor med Magt ført ud af Huset til en Vogn, idet hun gjorde den Modstand, hun kunde, og under Transporten stødte hun Sognefogden op imod en Binduesfarm. Det er endvidere godtgjort, at hun har udblidt sig med, „at der stak Noget under med den Sag, og at Hensigten var at faae hende ryddet af Veien eller snigmyrdet.“

I Henseende til det den 1ste September f. A. Passerede har Tilstalte erkjendt at have sagt til Sognefogden, at hun troede, at han var ond, og at ogsaa han var underkjøbt imod hende, medens der imod hendes Benægtelse ikke er tilveiebragt fuldstændigt Beviis for, at hun har udfjældt ham og den anden Stævningssmand for Skurke.

For det saaledes udbiste Forhold findes Tilstalte ved den indantele Dom rettelig anset efter Straffelovens § 100 og 101 cfr. § 98 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, og da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifaldes, vil den blive at stabsæfte.“

Nr. 78.

Advocat Heinrichsen
contra

Peder Christoffersen Rasmussen Dahl (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri eller Hæleri og Overtrædelse af et ham givet Tilhold.

Norvang Tørrild Herredets Extrarets Dom af 11te Novbr. 1870: „Arresteranten Peder Christoffersen Rasmussen Dahl bør henfættes til Forbedringshuusarbeide i 5 Aar og udrede de med denne Sag forbundne Omkostninger, deriblandt Salair til Actor Cancelliraad Ancheren 7 Rd. og til Defensor Procurator Wadum 6 Rd. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 9de Januar 1871: „Tilstalte Peder Christoffersen Rasmussen Dahl bør henfættes til Tugthuus-

arbejde i 4 Aar. Saa udreder han og Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 5 Rd., til Defensor sammesteds 4 Rd. samt til Actor og Defensor for Overretten Justitsraad Neckelmann og Procurator Faber 5 Rd. til hver. Alt efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling, og naar tillige hensees til de Højesteret forelagte nye Oplysninger, maa det billiges, at Tiltalte ved Dommen er funden skyldig i Hæleri med Hensyn til den under Sagen omhandlede Fjerding Smør. Han er tidligere, efter at have opnaaet criminel Lavald, blandt Andet i Aarene 1852, 1853 og 1859 ved fæstigste Domme anseet for 1ste, 2den og 3die Gang begaaet Tyveri, og da de ham ved disse idømte Straffe overstige Minimum af Straffene efter den for Kongeriget da gjældende Lovgivning for 1ste, 2den og 3die Gang begaaet Hæleri, blev han ved Thyrding Brads Herredstings Dom af 17de Januar 1866 for det ham da overbeviste Hæleri rettelig dømt som for denne Forbrydelse 4de Gang begaaet. Som Følge heraf vil han nu i Medfør af de i den indankede Dom ansførte Lovbestemmelser være at dømmes for 5te Gang begaaet Hæleri, og Straffen findes passende at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 5 Aar, hvorved den Straf, han maatte have forstyldt for Overtrædelsen af det ham givne Tilhold, maa ansees absorberet.

Med den heraf flydende Forandring i Henseende til Straffetiden vil Overrettsdommen, hvorved Straffen er bestemt til 4 Aars Tugthuusarbejde, og hvis Forfrister om Actionens Omkostninger billiges, kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Aar. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tales Peder Christoffersen Rasmussen Dahl for Tyveri eller Hæleri og for Overtrædelse af et ham givet Tilhold.

Forjaavidt angaaer Tiltalen for Tyveri eller Hæleri, bemærkes foreløbigt, at der efter den Maade, hvorpaa Sagen foreligger til Paakjendelse her for Retten, alene er Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold med Hensyn til en Fjerding Smør af Værbi 31 Rd. samt en til 4 $\frac{1}{2}$ vurderet Sæk.

Tiltalte har med Hensyn hertil forklaret, at, da han den 20de September f. A. om Morgenen Kl. 4 befandt sig ved en Skovvei i Nærheden af Beile — hvor han, der Dagen iforveien var ankommen til Beile og hverken havde Penge eller Nattelogis, havde tilbragt Natten — kom der fra den Wei, der fører op til Hovedgaardens Store Grundet, en ham ubekjendt Person, som, idet han saae Tiltalte, lod Noget falde og løb bort, hvorpaa Tiltalte, efterat have sat sig i Besiddelse af det Bortkastede, en Sæk, der indeholdt en Fjerding Smør, paa en i Nærheden laant Trillebør bragte dette til Beile, og endstjændt han paa Grund af den ommeldte Persons Afjærd antog, at Smørret var stjaalet, forsøgte han dog at afhænde det til forskjellige der boende Håndleude, hvorunder han imidlertid paa Foranledning af en af disse, der fattede Mistanke, samme Dag blev anholdt. Bestyreren af Store Grundet, Inspecteur Westphal har vedkjendt sig bemeldte i Tiltaltes Besiddelse forefundne Smørstjerding samt edelig forklaret, at denne Natten imellem den 19de og 20de September f. A. er bortstjaalen fra Mælkekammeret paa den nævnte Gaard, og antager han, at Tyven har skaffet sig Adgang igjennem et Vindue, der vender ud imod Veien, og som kun var befæstet ubvendig fra med en Hvirvel, hvorhos to Vidner edelig have bevidnet, at bemeldte Smørstjerding er den samme, som Natten imellem den 19de og 20de September f. A. er bortstjaalen fra Mælkekammeret paa Store Grundet.

Ibet der nu ikke vil kunne tages noget Hensyn til Tiltaltes af ingen Omstændighed bestyrkede Anbringende om den Maade, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af den ommeldte Smørstjerding, maae saaledes Betingelserne for det ved $\text{R}\text{.}$ 6—17—10 og 11 hjemlede Beviis ansees at være tilstede, og idet der, stjændt der vel er nogen Formodning for, at Tiltalte selv har forøvet Tyveriet, dog ikke foreligger saadanne Oplysninger, at han paa Grund deraf kan dømmes som Tyv, vil han sølgelig efter de citerede Lovsteder, sammenholdte med $\text{F}\text{rdn.}$ 8de September 1841 § 6 være at ansee med Straf for Hæleri. Da Smørstjerdingen er tilbageleveret Bestjaalene, bliver der ikke Spørgsmaal om Erstatning.

(Sluttes i næste Nr.)

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 10.

Den 2den Juni.

1871.

Forste ordinaire Session.

Tirsdagen den 16de Mai.

Nr. 78.

Advocat Heinrichsen
contra

Peder Christoffersen Rasmussen Dahl (see forrige Nr.).

Med Hensyn til den ovennævnte Sæk, der formodes at være sjaalen ved samme Leilighed, er der ikke fremkommen saadanne Oplysninger, at Tiltaltes Domsælbelse derpaa kan begrundes.

Tiltalte, der er født i Hertugdømmet Slesvig i Aaret 1836 og forinden sit 18de Aar — deels før og deels efter 15 Aars Alderen — flere Gange er straffet for Tyveri, er derefter anseet ved Elbo m. fl. Herredets Extrarets Dom af 28de December 1855 som for 1ste Gang begaaet Tyveri efter Frdn. 11te April 1840 § 6 2det Pct. med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, ved den slesvigiske Overappellationsrets Dom af 27de Juli 1859 for samme Forbrydelse som 3die Gang begaaet med Tugthuusarbeide i 6 Aar, og ved Thyrsfing Brads Herredets Extrarets Dom af 17de Januar 1866 efter Frdn. 11te April 1840 §§ 22 og 58 sammenholdt med § 25 som for 4de Gang begaaet Hæleri med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar. Da imidlertid Tiltalte ved den førstnævnte Dom som meldt ifkun er dømt som for 1ste Gang begaaet Tyveri, vil det ved den ommeldte slesvigiske Dom paakjendte Tyveri alene kunne tilregnes ham som 2den Gang begaaet, og Tiltalte vil saaledes, idet han efter det Ansøgte ved den sidstnævnte Underretsdom ifkun burde have været dømt som for 3die Gang begaaet Hæleri, for det ovennævnte Forhold være at ansee som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238 jfr. § 241 1ste Led med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Tugthuusarbeide i 4 Aar, hvorved den Straf, Tiltalte maatte have forskyldt efter Lov 3die Marts 1860 § 2 for Overtrædelse af et ham ved hans Hjemsendelse til Hertugdømmet Slesvig den 28de August f. A. ved Thyrsfing Brads Herredets Politiret givet Tilhold maa ansees absorberet."

Onsdagen den 17de Mai.

Nr. 116.

Statsraad Bungen

contra

Laust Christensen Grand (Defensor Henriksen),

der tiltales for Tyveri.

Skive Kjøbstads Exrærets Dom af 24de Februar 1871: „Arrestanten Laust Christensen Grand bør hensættes til Tugthuusarbejde i 2 Aar samt udrede de af denne Action flydende Omkostninger, hvorunder Salairer til Actor Procurator Pashberg og Defensor Procurator Munksgaard 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 3die April 1871: „Underretsbommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Procurator Fasting, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
3 Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Om Arrestanten Laust Christensen kaldet Grand, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen niid Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkeligen godtgjort, at han den 8de Januar d. A. om Eftermiddagen har ved sin Vortgang fra Arbeidsmand Peter Christensens Bopæl i Skive stjaalet et denne tilhørende til 1 Rd. 2 Mk. vurderet Lagen, der var ophængt paa en Snor udenfor Døren. Lagenet, som Arrestanten efter sin Forklaring tilvendte sig paa Grund af en pludselig opkommen Pyst dertil, efterlod han imidlertid samme Aften, da han fortrød Tyveriet, hos en anden Arbeidsmand, hos hvem han var inde, og det blev af denne afleveret til Politiet og er under Sagen udleveret til Beskjaalne.“

For dette Tyveri vil Arrestanten, der er født den 26de August 1813 og tidligere gjentagne Gange har været straffet, senest ifølge Overrettens Dom af 7de December 1868 for 5te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 1ste Led med Tugthuusarbejde i 2 Aar, paany være at ansee efter bemeldte

§ 232 1ste Led, og da hans Straf ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Tugthuusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at stadfæste."

Nr. 118.

Advocat Henrichsen
contra**Nicolai Hansen** (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri og Løsgænger.

Odense Herreds Extrarets Dom af 2den December 1870: „Arrestanten Nicolai Hansen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneder og Tiltalte Johanne Marie Jørgensdatter, Huusmand Conrad Sørensens Kone af Tommerup i simpelt Fængsel i 2 Dage. Alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor Kammerassessor Procurator Jespersen 5 Rd. og til Defensor Procurator Tommerup 4 Rd., bør derhos udredes af Arrestanten, dog saaledes at Tiltalte in solidum med ham deraf vil have at tilsvare $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Afæld efter Loven."

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Marts 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Arrestanten Nicolai Hansens Vedkommende bestemmes til 1 Aar. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Nissen og Smith, betaler Arrestanten og Tiltalte Johanne Marie Jørgensdatter, Huusmand Conrad Sørensens Hustru af Tommerup efter det i Underrettsdommen bestemte Forhold 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afæld efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom for Nicolai Hansens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Henrichsen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende fra Odense Herreds Extraret inbankede Sag tiltales Arrestanten Nicolai Hansen for Tyveri og Løsgænger og Tilstalte Johanne Marie Sjørgensdatter, Huusmand Conrad Sørensens Hustru af Tommerup for at have lagt Dølgemaal paa sjaaalne Gjenstande.

Arrestanten har tilstaaet, at han — der vidste, at Huusmand Lars Sørensen's Kone, der med sin Mand ligesom Arrestanten boede i Tommerup Fattighuus, pleiede at gemme Nøglen til Hængelaasen til den af hende og hendes Mand beboede Leilighed paa Loftet over Døren, idet hun fra Gangen af stak den op gennem en Loftsklem, som det maa antages, paa en saadan Maade, at Uvedkommende ikke kunde bemærke Nøglen — den 13de September s. A. om Formiddagen, da Lars Sørensen og Kone vare fraværende, har for at tilvende sig nogle Skjorter, som han vidste, at Lars Sørensen havde, skaffet sig Adgang til dennes aflaaede Leilighed ved Hjælp af Nøglen til samme, som han fremtog fra det ommeldte Sted, hvor den var gjemt, hvorefter han gik ind i Stuen og i denne og det tilstødende Kammer satte sig i Besiddelse af 3 Skjorter, der af Lars Sørensen ere ansatte til en Værdi af 4 Rd., hvorimod Arrestanten Intet har fundet at erindre, med hvilke han derpaa forlod Leiligheden og aflaaede denne og lagde Nøglen paa det Sted, hvor han havde taget den. Skjorterne solgte han strax samme Dag til Tilstalte Johanne Marie Sjørgensdatter, Huusmand Conrad Sørensens Hustru af Tommerup efter Bøgt for 22 s.

Arrestantens Forklaring om den Maade, hvorpaa han har banet sig Afgang, som stemmer med det iøvrigt Dplyste, har han under et Reasumtionsforhør forandret derhen, at han er krøbet ind gennem Vinduet, som stod lidt paa Klem, saa at han kunde pille det op med Fingrene.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Dplyste er det endvidere godtgjort, at Arrestanten, som det maa antages den 2den October s. A., har tilvendt sig en P. Mikkelsen tilhørende, til 2 Mk. vurderet Jernstegepande, der henlaa paa en Hylde under Loftet i den af P. Mikkelsen og Arrestanten i Fællesskab beboede Stue i Fattighuset, hvilken Stegepande han derefter strax afhændede. Hvad angaaer Sigtelsen for Løsgænger har Arrestanten vedgaaet, at han, der den 3die October s. A. anholdtes af Sognefogden, men faae Leilighed til at undløbe, derefter har brevet om og levet af, hvad gode Folk have villet give ham, indtil han den 10de s. M. atter anholdtes.

Saa vel Lars Sørensen som P. Mikkelsen have frasælbt Krav paa Erstatning.

Arrestanten, der er født i 1826, er tidligere isølge Høiesteretsdom af 18de October 1858 straffet for Tyveri efter Frdn. 11te April 1840 § 1 og for uteerligt Forhold efter Lovgivningens Analogi med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og isølge Høiesteretsdom af 17de Juni 1869 efter Straffelovens §§ 168 og 165 cfr. § 46 samt Lov 3die Marts 1860 § 3 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.

For det ham nu overførte Forhold vil han, idet der efter Straffelovens § 61 2det Led ikke vil kunne tillægges Høiesteretsdommen af 18de Dec- tober 1858 Gjentagelsesvirkning, være at ansee efter Straffelovens § 228 og, forsaavidt angaaer Tyveriet af Skjorterne, § 229 Nr. 4, samt for det af ham begaaede Løsgangeri efter Lov 3die Marts 1860 § 1, og Straffen, der ved Underrettsdommen i Henhold til Straffelovens § 230 cfr. § 229 Nr. 4 er ansat til Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneber, findes at kunne bestemmes til saadant Strafarbeide i 1 Aar.

Da bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil den saaledes med den anførte Forandring i Straffetiden for Arrestantens Vedkommende være at stadfæste.

Nr. 120.

Advocat Hansen

contra

Grethe Petersen, Olsens fraseparerede Hustru (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 15de April 1871: „Arrestantinden Grethe Petersen, Olsens separerede Hustru bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Winther og Hvalfsøe, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Grethe Petersen, Olsens separerede Hustru, der er søbt den 9de November 1824 og tidligere anseet ved denne Rets Domme af 13de Marts 1855 og 10de Juni 1856 efter Frdn. 11te April 1840 § 1 og § 13 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gauge 5 Dage og Forbedringshuusarbeide i 1 Aar samt ved samme Rets Dom af 8de October f. A. efter Straffelovens §§ 228 og 253 med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gauge 5 Dage, under nær-

værende mod hende for Tyveri anlagte Sag er ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have i afvigte Marts Maaned fra-
stjaalet Meelhandler Scharff et Lagen og et Sengetæppe, hvilke tilsammen til
1 Rd. 1 Mk. vurdere Gjenstande hun tilvendte sig i et Gaardsrum, hvori
de vare ophængte til Tørring, saa vil hun nu blive at dømmes efter fornævnte
Lovs § 230 1ste Led efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i
1 Aar, hvorhos hun vil have at udrede denne Actions Omkostninger."

Nr. 110.

Advocat Hindenburg
contra

Søren Hansen (Defensor Nellesmann ved Klubien),
der tiltales for bedragerisk Forhold og Falsk samt for Tyveri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 10de Januar 1871:
„Arrestanten Søren Hansen bør straffes med Forbedringshuus-
arbejde i 2 Aar og udrede alle af denne Sag lovligt flydende
Omkostninger, derunder Salair til Actor Procurator Kammer-
assessor Jespersen 6 Rd. og til Defensor Procurator Cloos
5 Rd. samt i Erstatning til Kjøbmændene Sand & Pedersen i
Åsens 5 Rd. 4 Mk. Den idømte Erstatning at udredes inden
15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i
det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Februar
1871: „Undervetsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffe-
tiden bestemmes til 3 Aar. 3 Salair til Procuratorerne Meyer
og Rasken for Overretten betaler Arrestanten Søren Hansen
8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger
efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at
efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Efter den i den indankede Dom givne factiste Fremstilling
maa Tiltalte anses skyldig til Straf efter Straffelovens § 251,
cfr. tilbeels § 46, §§ 268 og 270 samt § 275, sammenholdt med
de 2 sidstnævnte Paragrapher. Det er derhos efter Dommens
Afgivelse af Tiltalte selv anmeldt og dernæst tilstrækkeligen godt-
gjort, at han endvidere i August Maaned 1869 har frastjaalet
Væver Hans Hansen paa Thurup Mark et Pengebeløb af 5 Rd.,

og i Begyndelsen af 1870 Marschandiser Mads Jensen en Frakke af Værdi 5 Rd. Disse Tyverier, som Høiesteret ved kongelig Ordre af 12te April sidstleden er bemyndiget til at paakjende som 1ste Instants i Forbindelse med, hvad der er Gjenstand for den indankede Dom, ere efter det Anførte begaaede, forinden Tiltalte under 19de August 1870 dømtes for Bedrageri, og maae efter de fremkomne Oplysninger begge ansees kvalificerede efter Straffelovens § 229 Nr. 4 1ste Led. Som Følge heraf og da han tidligere 2 Gange har været straffet for Tyveri, senest ifølge Dom af 6te April 1867 efter bemeldte Lovs § 230, vil han saaledes nu være at dømme efter samme Lovs § 231 2det Led i Forbindelse med §§ 60 og 64 og de ovenfor anførte §'er. Hans Straf findes i det Hele at kunne fastsættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, og han vil derhos have at betale den ham idømte Erstatning samt i Erstatning til Væber Hans Hansen 5 Rd. Endelig bliver han pligtig at betale Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Søren Hansen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar samt udrede den i Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bestemte Erstatning og endvidere i Erstatning til Hans Hansen 5 Rd. Saa bør han og udrede Actionens Omkostninger og berunder de ved bemeldte Dom fastsatte Salaries samt i Salarium til Advocaterne Hindenburg og Nellemann for Høiesteret 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Søren Hansen, der er født den 8de September 1846 og har været anseet ved Kjøbenhavns Criminal- og Politiretsdomme af 1ste December 1866 og 6te April 1867 respective efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og efter § 230 1ste Led med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneber samt ved Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 19de August f. A. efter Straffelovens § 251 cfr. 57 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, er under nærværende ved Odense Kjøbstads Extraret i 1ste Instants paakjendte Sag, hvorunder han tiltales for bedragerisk Forhold og Falsk, ved egen af de iøvrigt oplyste Omstændigheder bestyrkede Tilstaaelse overbediist at have gjort sig skyldig i disse Forbrydelser efter at have udstaaet den ham senest tilfundne Straf.

Han har saaledes for at erholde Arbeide uden de Paagjældendes Bidende og Billie skrevet 3 Attester om, at han havde staaet i Udstederens Arbeide og underskrevet disse med Navnene H. Andersen, Bomuldsbøvær i Assens, Hans Hansen, Bøvær paa Thurup Mark og M. A. Sand i Åbore, hvorved han sigtede til nogle paa disse Steder bosiddende Mænd. Han foreviste disse Attester for Forskjellige og erholdt ved Hjælp af dem Arbeide.

I November Maaned f. A. skrev han i den Hensigt at bebringe en Obligation dateret 5te Juni 1870, og underskrev den Navnet Hans Peter Hansen som Boelsmand i Brendrup med Bitterlighedsvidners Navne, ved hvilken Obligation Debitor erkjendte at skyldes Ungkarl Anders Hansen 50 Rd., der skulde tilbagebetales i 11te Juni Termin 1871 med 4 pCt. Rente p. a., og giver Creditor Pant i sit Indbo, der angives at være brandsforsikret for 800 Rd. Ved de anførte Navne har han ikke sigtet til bestemte Personer. Obligationen har han benyttet til at give Skræbder Wørner af Odense til Sikkerhed for Betalingen af en Frakke, han afsjøbte ham for 16 Rd. under det urigtige Foregivende, at Pengene skulde blive betalte saa Dage efter.

Da Kjøbmand S. Chr. Nielsen i Odense ikke uden Betaling eller Sikkerhed vilde udlevere ham en Frakke og en Kaffjet, som han vilde tilvende sig hos ham ved at love Betaling, skrev han i Soguesfoged i Høime Hans Hansens Navn, der efter hans Forklaring er opdigtet, et Beviis af 30te November f. A. for, at de nævnte 16 Rd. 1 Mk. skulde blive betalte i December Termin, idet han derhos gav sig selv et urigtigt Navn, hvornæst han ved Hjælp af dette Beviis fik det Kjøbte udleveret.

Et lignende Beviis for, at 22 Rd. skulde blive betalte i December f. A. for nogle Klæder, han under et urigtigt Navn vilde tilvende sig hos Marschandiser Nielsen i Odense, underskrev han den 2den December 1870 med Kjøbmand Carl Christophersens Navn og afleverede til Nielsen, men uden at opnaae sin Hensigt, da Nielsen ved at lade Beviset forevise for Kjøbmand Christophersen, inden Klæderne bleve udleverede, erfarede, at det var falsk.

Endvidere har Arrestanten uden Hensigt at betale tildeels under urigtigt Navn og Foregivende erholdt udleveret paa Credit af Kjøbmand Weismann i Odense et Par Beenklæder vurderede til 5 Rd. og af Kjøbmændene Sand & Petersen i Assens et Stykke Vadsfin af Værbi 5 Rd. 4 Mk.

Samtlige Gjenstande, Arrestanten ved de omhandlede Forbrydelser har tilvænt sig, har han deels pantsat deels solgt.

Arrestanten har ogsaa paa forskjellige Steder forsøgt paa svigagtig Maade at tilvende sig Klædningsstykker for ved Hjælp af disse at skaffe sig Penge uden at have opnaaet sin Hensigt.

Det maa derfor billiges, at Arrestanten er anseet efter Straffelovens §§ 251, 268, 270, 275, cfr. 276 og 62 med en Straf af Forbedringshumsarbeide, der dog findes at burde bestemmes til 3 Aar istedetfor 2 Aar, hvortil den ved Underrettsdommen er bestemt. Da Dommens Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger bifaldes, vil den dog med den nævnte Modification blive at stadfæste."

Mandagen den 22de Mai.

Nr. 133.

Advocat Nellemann

contra

Søren Peter Sørensen (Defensor Henrichsen)

der tiltales for Tyveri.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 31te Marts 1871: „Arrestanten Søren Peter Sørensen bør hensættes til Forbedringshussarbejde i 8 Maanedes; saa bør han og udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor Procurator With 5 Rd. og til Defensor Procurator Bjerregaard 4 Rd., samt i Erstatning til Arbeidsmand Jørgen Petersens Hustru, Cathrine Bolette 19 p. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 24de April 1871: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at den idømte Erstatning bortfalder. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Cancelliraad Møller, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Henrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Søren Peter Sørensen for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han den 19de Marts d. A. Kl. 5 à 6 om Eftermiddagen, da han efter sin Forklaring var noget beruset, har frastjaaet Arbeidsmand Andreas Hansens Hustru, Cathrine Marie Kide i Horsens en Chemise, et Par Underbeensklæder, et Sagen og noget gammelt Garbintøi, ialt til en Værdi af 1 Rd.,

ibet han gjennem et Bindue, som han aabnede ved at række Haanden ind gjennem en ituslaet Rude i samme, steg ind i Hansens Leilighed, hvor de nævnte Gjenstande beroede i en Commodestuffe, i hvilken Nøglen sad. Kosterne, som Tiltalte for største Delen strax folgte til Arbeidsmand Jørgen Petersens Hustru, Cathrine Bolette Petersen for 19 β , ere bragte tilstede under Sagen og udleverede til Besjaaelse.

For dette Tyveri er Tiltalte, der er født i Aaret 1834 og ved Hørsens Kjøbstads Extrarets Dom af 16de November s. A. anseet efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Baud og Brød i 5 Dage, ved Underretsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 230 2det Led jfr. § 229 Nr. 4 med en Straf, der findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneber, og udsmedte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil herefter, samt ibet den Arbeidsmand Petersens Hustru hos Tiltalte tilkjenbte Erstatning af 19 β findes at maatte bortfalde, med denne Forandring være at stadfæste."

Nr. 125.

Advocat Hansen
contra

Jens Christian Nielsen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Gierlev Omsild Herreders Extrarets Dom af 24de Marts 1871: „Arrestanten Jens Christian Nielsen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar samt udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor Procurator Tüchsen 6 Rd. og til Defensor Procurator Braff 5 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 24de April 1871: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at de Actor og Defensor for Underretten tilkommende Salairer bestemmes til 5 Rd. for den Første og 4 Rd. for den Sidste. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Fasting, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jens Christian Nielsen for Forsøg paa Voldtægt.

Ved Arrestantens egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaelse er det tilstrækkeligen godtgjort, at han, da han en Dag i forrige Efteraar traf Pigen Hansine Nielsen, der er 17 Aar gammel, paa Marken, hvor hun stod sammen med en 9 Aar gammel Pige, har forsøgt at tilvinge sig legemlig Omgang med hende, idet han gjentagne Gange greb fat paa hende og kastede hende omkulb samt lagde sig ovenpaa hende og efterat have nedknappet sine Buxer løstede hendes Klæder op og berørte hendes Kjønnsdele med sin Haand; men da Pigen, der stadig skreg, gjorde Modstand, under hvilken hendes Klæder bleve iturevne og hendes Arme revne tilblods, affstod Arrestanten fra Forsøget, da han, som han har forklaret, mærkede, at Pigen var ham for stærk.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten, da han den 14de Januar d. A. om Aftenen var i Følge med Pigen Margrethe Sørensen, hvem han havde paataget sig at vise Vej til en Huusmand paa Demstrup Mark, som havde et af hendes Børn i Pleie, har efter først mod Pigens Villie at have kyssset hende, forsøgt — som han har tilstaaet i den Henfugt at tilvinge sig Samleie med hende — at tage hendes Stjorter op; men da hun skubbede ham tilside, opstod der herved en Kamp imellem hende og Arrestanten, hvorunder denne, der isvrigt ikke havde nedknappet sine Buxer, stødte hende omkulb og gjentagne Gange slog hende i Ansigtet, saa at dette blødte, og da hun nu gav sig til at skrig, og Arrestanten mærkede, at hun var ham for stærk, løb han sin Vej.

Forsaaendts Undersøgelsen i Sagen tillige har angaaet Arrestantens Forhold mod et andet Fruentimmer, bliver der efter den Maade, hvorpaa Sagen ifølge den påsejrede Indstævning foreligger Overretten, ikke her for Retten Spørgsmaal om dette Forhold.

For sit ovenansførte Forhold vil Arrestanten, der er født i 1850 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 168 cfr. § 46, og da hans Straf ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, og det ligeledes retteligen er paalagt ham at udrede Actionens Omkostninger, vil bemeldte Dom være at stadfæste.“

Nr. 119.

Advocat Klubien

contra

Henrik Ferdinand Becke (Defensor Liebe),

der tiltales i Henhold til Straffelovens § 278 2det Stykke jfr. Lov af 16de Februar 1866 for at have forhandlet Fjer, der tildeels vare blandede med Sand, og for ulovlig Omløben med Varer.

Musikadell Birks Politirets Dom af 25de September 1869: „De Tiltalte Niels Clausen Sørensen, Jacob Mortensen Fund og Kjøbmand Henrik Ferdinand Becke bør til Statskassen bøde,

den Førstnævnte 5 Rd. og hver af de 2de Sidstnævnte 10 Rd., og saafremt de respective Bøder ikke inden nedennævnte Frist fuldt betales, bør Paagjældende hensættes i simpelt Fængsel, Førstnævnte i 2 og hver af de Sidstnævnte i 4 Dage. Til Muckadell Birks Politikasse bøder Kjøbmand Becke endvidere 5 Rd., hvorhos han vil have at udrede i Erstatning til Tjenestepige paa Brobygaard Maren Kirstine Iversen 6 Rd. Endelig ville de Tiltalte Niels Clausen Sørensen og Jacob Mortensen Junck, Enhver for sit Vedkommende, have at udrede de med deres Arrest forbundne Omkostninger, hvorimod Sagens øvrige Omkostninger udredes in solidum af samtlige de Tiltalte. At efterkommes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven."

Landslover= samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Februar 1870: „Tiltalte Kjøbmand Henrik Ferdinand Becke bør til Statskassen bøde 50 Rd. og, saafremt denne Bøde ikke fuldt erlægges, hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Iøvrigt bør Politirettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne Westrup og Berggreen betale de Tiltalte, Kjøbmand Henrik Ferdinand Becke og Tjenestekarl Jacob Mortensen Junck, Begge af Svendborg, Een for Begge og Begge for Een 5 Rd. til hver. Den idømte Mulct at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Hvad Sigteisen for ulovlig Omløben med Varer angaaer, vil Sagen, da dens Gjenstand ser saavidt ikke er appellabel for Høiesteret, være at afvise. For den af Tiltalte begaaede, i den indankede Dom omhandlede Vareforsælsning er han ved Dommen retteligen anseet efter Straffelovens § 278 sidste Punctum cfr. § 277, 2det Stykke, og Straffen findes passende bestemt til en Bøde af 50 Rd. til Statskassen, hvorhos Tiltalte, naar Bøden ikke fuldt betales, vil være at hensætte i simpelt Fængsel i 14 Dage. Endvidere vil han i Erstatning til Maren Kirstine Iversen have at udrede 6 Rd. 3 Henseende til Sagens Omkostninger bliver Dommen, forsaavidt paaanket er, at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Forsaauidt angaaer Sigtelsen for ulovlig Omløben med Varer, afvises Sagen. Henrik Ferdinand Becke bør til Statskassen bøde 50 Rd. eller, saafremt Bøden ikke fuldt betales inden 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse, hensesættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Endvidere bør han i Erstatning til Maren Kirstine Iversen betale 6 Rd. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Liebe for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende fra Grevstabet Mactabell Birks Politivet hertil indankede Sag, som i forrige Instants omfattede endnu en Tilstalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, actioneres Kjøbmand Henrik Ferdinand Becke og Tjenestekarl Jacob Mortensen Junck, Begge af Svendborg, i Henhold til Straffelovens § 278 2det Stykke cfr. Lov 16de Februar 1866 for at have forhandlet Fjer, der tildeels vare blandede med Sand, og førstnævnte Tilstalte tillige for ulovlig Omløben med Varer.

Det er under Sagen oplyst, at Tilstalte Junck, ledsaget af Tilstalte Beckes Tjenestekarl i Marts Maaned s. A. paa Brobygaard har solgt 1 Pbd. Fjer, der vare saaledes indpakkede, at der paa Bunden og foroven i Pakken vare Fjer af en bedre Bessaffenhed men indeni en ringere Sort Fjer tildeels blandet med Sand, og at han senere paa samme Rejse har solbudt paa samme Maade nedpakkede Fjer, uagtet han efter, hvad der var passeret paa Brobygaard, saavel som efter hans tidligere Kjenndskab til, hvorledes Becke, hvem Fjerene tilhørte, pleiede at indrette sine Fjerpækker, maatte antage, at Kjøberne let kunde bedrages, naar de kun saae Prøve af, hvad der var øverst eller nederst i Pakkerne.

Tilstalte Becke har erkjendt, at han indretter sine Pakker med Fjer paa en Maade, hvorved Kjøberne let kunne blive stufede, hvorvel han angiver, at de Fjer, der lægges øverst og nederst, kun tilsyneladende men ikke i Virkeligheden ere af en bedre Sort end, hvad han fylder i Midten af Pakkerne; han har derhos vedgaaet, at, naar han har bearbejdet Fjerene paa Loftet og derefter kommet dem i Pakker, lod han ogsaa det Smuds og Affald, som fandtes ved dem og ved Mensningen var stilt fra dem, komme tilbage blandt Fjerene; derimod har han vedblivende benægtet selv at have blandet eller at have labet blande Sand i samme.

Forfaavidt Becke tillige sigtes for ulovlig Omløben med Varer, foreligger der ikke tilstrækkelig Oplysning om, at de Fjer, han har ladet omkjøre paa Landet og som vare paa Bognen, med hvilke Tiltalte Fundt indsendt sig paa Brobygaard, have været indførte fra Udlandet og ikke, som Becke har ladet anbringe, opkjøbte heri Landet. Ifølge Lov 29de December 1857 § 37 cfr. Frdng. 23de April 1845 § 1 vil han saaledes ikke under denne Deel af Sagen være at tilfinde Straf.

Derimod maa han, der er født 1821 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, og Tiltalte Fundt for den dem overbeviste Forhandling af Fjer, indpakkede saaledes, at Kjøberne let kunde stufes, ansees med Straf efter Straffelovens § 278 sidste Punctum cfr. § 277 2det Stykke, og findes Straffen for Becke med Hensyn til det større Omfang, hvori han maa antages at have brugt den paatalte Fremgangsmaade, at maatte bestemmes til en Mulct af 50 Rd., der tilfalder Statskassen, eller, saafremt Bøden ikke fuldt betales, i Medhold af Straffelovens § 30 til simpelt Fængsel i 8 Dage, hvorfor den indankede Dom, der har anset denne Tiltalte med Bøde af 10 Rd. samt endvidere af 5 Rd. for Omløben med Varer, forsaavidt vil være at forandre; derimod vil den forøvrigt forsaavidt paaanket er, være at stadfæste."

Tirsdagen den 23de Mai.

Nr. 51. Grosferer **B. Benzon** og Mægler **J. Lind**

(Advocat Hansen)

contra

Handelshuset **Jacob Holm & Sønner** ved dets Chefes

(Advocat Liebe),

betræffende Citanternes Forpligtelse til hver især at betale 1600 Rd. 57 $\frac{1}{2}$ med Renter som Tilskud til en Reparation af Barkstribet „Byske“.

Sø- og Handelsrettens Dom af 26de October 1870: „De Indstævnte, Grosferer B. Benzon og Mægler J. Lind bør hver især til Sagsøgerne, Handelshuset Jacob Holm & Sønner betale 1600 Rd. 57 $\frac{1}{2}$ med Renter 5 pCt. p. a. fra den 27de September 1870 til Betaling steer. Sagens Omkostninger ophæves. Det Ibømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forlyndelse under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og

idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne lede til andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rd.

I den indankede Doms Præmissær hedder det: „Under nærværende Sag paastaae Sagsøgerne, Handelshuset Jacob Holm & Sønner de Indstævnte, Grosserer B. Venzon og Mægler J. Lind kendte pligtige til hver for sig til Sagsøgerne at betale $\frac{1}{12}$ af Restbeløbet, nemlig 19,207 Rd. 13 ß af Sagsøgerne's Tilgodehavende for en af dem i Sommeren og Efteraaret 1868 ifølge den corresponderende Rebers, Grosserer C. A. Erichsens Foranstaltning foretaget Hovedreparation af Barkskibet Psyche, hvoraf de Indstævnte vare Medeiere hver for $\frac{1}{12}$.

Efter hvad der er fremkommet under Sagen, maa det antages, at den omhandlede Hovedreparation af Skibet har fundet Sted med alle Rebernes Vidende og Billie, om den end hos Sagsøgerne alene er begjært af Grosserer C. A. Erichsen, der var corresponderende Reber for Skibet, uden Opgivelse af Medreberne, af hvilke de 2 Indstævnte iøvrigt vare indførte som saadanne i det tidligere Skibsregister, ligesom de indførtes som Ciere i det ovenfor nævnte Forhold i det nye Register den 11te September 1868 nogle Dage, førend Reparationen af Skibet blev færdig. Da Skibet var færdigt, lod Grosserer Erichsen det forhale fra Værftet, uden at nogen Betaling havde fundet Sted, og uden at nogen nærmere Aftale i den Henseende var truffen imellem ham og Sagsøgerne; først ved Udløbet af den i disse Forhold almindelige Credittid indsendt Erichsen sig hos dem og begjærte samt erholdt en kort Dilation med Afgjørelsen af Reparationsudgifternes Beløb ialt 29,207 Rd. 13 ß indtil de første Dage af den paafølgende Januar Maaned. Betalingen fandt imidlertid heller ikke da Sted, men Sagsøgerne lode sig nøie med Grosserer Erichsens mundtlige Løfte om, at hele Beløbet skulde blive afbetalt successivt i Løbet af Aaret og navnlig den største Deel deraf erlagt i Juni Termin 1869. Men kun 10,000 Rd. bleve betalte i den nævnte Termin, og kort Tid efter gif Grosserer Erichsen fallit. Sagsøgerne fandt herefter Anledning til at henvende sig til de enkelte Medrebere om Betaling af den paa Enhvers Løb i Skibet faldende Deel af Restbeløbet, men de førte Forhandlinger herom have ikke ført til noget for Sagsøgerne tilfredsstillende Resultat, idet navnlig de Indstævnte for deres Vedkommende mene at maatte være frie for enhver Forpligtelse, da de allerede i Februar Maaned 1869 til Grosserer Erichsen havde indbetalt deres Part af Udgifterne til Psyches Reparation og Udrustning — ialt nogle og

fyrgetyve Tusinde Rigsbaler — , hver med 3,755 Rd. 21 ſk, hvorfor Dvittetinger ere fremlagte under Sagen.

Forfaavidt de Indstævnte have villet gjøre gjældende, at de ikke ere traadte i noget Skjldforhold til Sagsøgerne, idet de nemlig ikke kunde blive personlig forpligtede ligeoverfor disse ved Grosferer Eriksens Negotieren med dem, selv om han maatte være optraadt som corresponderende Reber for Skibet og ikke blot i sit eget Navn, efterjom de Indstævnte ikke havde givet Grosferer Eriksen nogen udtrykkelig Fuldmagt til at forbinde dem, — beroer deres Opfattelse imidlertid paa en Misfjendelse af Forholdet imellem de naangivne Interessenter i et Reberi og Trebiemand, med hvem Reberiet træder i Forbindelse. Det kan efter almindelige Retregler neppe være tvivlsomt, at de enkelte Medbredere hæfte personlig pro quota for den lovlig stiftede Gjæld, og det følger formeentlig af en corresponderende Rebers Stilling, at det netop er ham, ved hvem Reberiet forhandler og træder i Forbindelse med Trebiemand, der for saavidt ogsaa maa kunne stole paa, at den corresponderende Reber handler paa Reberiets Vegne, naar der ikke særligt eller ifølge det enkelte Retsholds Bestaafenhed er givet ham Anledning til at ansee den corresponderende Reber for incompetent hertil. Herom er der nu ikke Spørgsmaal i nærværende Tilfælde, og da det ikke kan forandre Sagsøgernes Retshilling, at de enkelte Medbreders Navne ikke bleve opgivne, ja endog vare dem ubekjendte paa den Tid, de indløbe sig i Retsholdsforhold med den corresponderende Reber, vilde det kun være af Betydning, hvis det maatte kunne statuere, at Grosferer Eriksen ved den paa gjældende Leilighed var optraadt i eget Navn, og at Sagsøgerne kun havde forhandlet med ham paa hans egne Vegne. Da det imidlertid er givet, at Grosferer Eriksen var corresponderende Reber og ved den omhandlede Leilighed maa antages i Virkeligheden at have handlet paa Reberiets Vegne med Medbredernes Vidende og Villie, samt da der ikke findes nogen Føie til at betvivle Sagsøgernes Paaftand om, at de vidste, at Grosferer Eriksen var corresponderende Reber for flere Skibe og ogsaa for Psyche, maa man formeentlig ogsaa gaae ud fra, at Grosferer Eriksen er optraadt, og at Sagsøgerne have forhandlet med ham som corresponderende Reber, forsaavidt noget Andet ikke særligt maatte være oplyst. Vel sees det nu, at de paa gjældende Conti i Sagsøgernes Bøger ere blevene overstreøgne med Eriksens Navn, men dette synes dog ikke at kunne være af afgjørende Betydning ligeoverfor Sagsøgernes Paaftand om, at de derved kun meente at betegne, at Arbeidet skulde udføres for Grosferer Eriksen som corresponderende Reber for Barkskibet Psyche, hvilket alle de der og paa de Grosferer Eriksen tilstillede Regninger opførte Poster alene angif.

(Sluttes i næste Nr.)

Høiestreetsstidende,

udgiven

af

Høiestreets Protocolsecretairer.

N°. 11.

Den 9de Juni.

1871.

Forste ordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 23de Mai.

Nr. 51. Grosserer V. Benzon og Mægler J. Lind
contra

Handelshuset Jacob Holm & Sønner (see forrige Nr.).

Spørqsmaalet bliver da, om den Forpligtelse, der ved Forholbets Stiftelse oprindeligen var paadragen de Indstævnte, skulde, saaledes som disse subsidiairt have urgeret, være bortfalden ifølge de senere imellem Sagsøgerne og Grosserer Erichsen stedfundne Forhandlinger, navnlig forsaavidt Sagsøgerne indrømmede ham en længere Credit uden paa nogen Maade at sætte sig i Forbindelse med de andre Nedere eller lade disse vide, at man vedblivende eventuel vilde holde sig til dem for deres Dvotapart. Herved skal efter de Indstævnets Formening ialfald en Novation af det oprindelige Forhold have fundet Sted, saaledes at Grosserer Erichsen ialfald fra disse senere Forhandlinger Tid af Sagsøgerne blev antagen som personlig Debitor iføbetfor Nederiet. En saadan Opsattelse turde dog neppe være besøiet. Sagsøgerne benægte at have givet Grosserer Erichsen personlig den begjærte Ubsættelse med Betalingen eller overhovedet i den Anledning at have tænkt paa at forhandle med ham i anden Egenstabs end tidligere, nemlig som corresponderende Neder for Bortskibet „Psyche“, og der er Intet fremkommet, der taler herimod, eller der kunde tyde paa, at Grosserer Erichsen skulde have givet Sagsøgerne Anledning til at antage, at han begjærte Ubsættelse med Betalingen paa sine egne og ikke paa Nederiets Vegne. Men ei heller skjønnes der at være Spøie til at statuere, at Sagsøgerne vare uberettigede til at anfse den corresponderende Neder for competent til paa Nederiets Vegne at anbrage paa en Henstand af den ovenfor nævnte Bessaffenhed med Betalingen for det af ham paa Nederiets Vegne requirerede Arbeide, hvorimod det formeentlig maatte være Nederebernes Sag, naar de ikke vilde indrømme den corresponderende Neder en saadan forholdes-

viis mindre betyvende Handlefrihed, da at meddele dette til Sagsøgerne. Ved ikke at gjøre dette og ved, ifødetfor selv til Sagsøgerne at betale deres Andeel af Gjælden, først i den sidste Halvdeel af Februar Maaned, altsaa længere Tid efter den sædvanlige Creditids Udløb, at indbetale deres Andeel til Grosserer Erichsen uden at undersøge, om denne havde betalt, eller at forviisje sig om, at han betalte Gjælden til Sagsøgerne, have de Indstævnte viist deres corresponderende Nøder en Tillid, hvis Skuffelse ikke kan fritage dem for deres Forpligtelse ligeoverfor Sagsøgerne.

De Indstævnte ville efter det Anførte blive at tilpligte hver især at betale 1600 Rd. 57 $\frac{1}{2}$ med Renter som paastaet 5 pCt. p. a. fra Paaktagens Dato den 27de September d. A. til Betaling skeer, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde hævdes."

Torsdagen den 25de Mai.

Nr. 17. Grosserer og Proprietair **Holger E. Fosb**

(Advocat Nellesmann)

contra

Forpagter **J. S. Jacobsen** (Advocat Klubien),
betræffende Citantens Forpligtelse til at give Erstatning for
Misligholdelsen af en Forpagtningscontract.

Rjøbenhavn's Amts søndre Birketings Dom af 24de Marts 1869:
„Indstævnte, Grosserer Holger E. Fosb bør til Citanten, Forpagter J. S. Jacobsen i Erstatning for Afsvænet af hver af de 11^{390/14000} Td. Land, der mangle i det til Eiendommen „Agesholm“ i Sengeløse Sogn hørende, til Citanten af Indstævnte bortforpagtede Areal, betale, hvad der ved 2de af Retten udmeldte uvillige Mænds Skjøn maatte blive bestemt, dog at Erstatningen ikke overstiger 50 Rd. for hver Tønde Land i hvert af de Aar, hvori Afgiften i Henhold til Forpagtningscontracten er erlagt, med Rente 5 pCt. p. a. fra den 14de November 1868 indtil Betaling skeer, og at samme Beregning følges med Hensyn til den Forpagtningsafgift, som Citanten fremtidig har at betale Indstævnte inden Udgangen af hvert Aars November Maaned. Processens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Marts

1870: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afseer efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil Citanten ikke kunne undgaae at udrede Godtgjørelse til Indstævnte for Affavnet af det Areal, der mangler i de 230 Tønder Land, for hvilke han ved Forpagtningscontracten har forpligtet sig til at indstaae Indstævnte; men i det Areal, som ved Overrettsdommen er anført som manglende, findes at maatte fragaae 10,700 □ Alen for de i Dommen ommeldte 2de Veie, idet det ikke efter Proceduren for Underretten kan ansees at have været in confesso, at de ere offentlige Veie, der vedligeholdes af Sognet, og Indstævnte ikke mod Citantens Benægtelse har godtgjort, at Veiene have en saadan Character, medens tværtimod en efter Overrettsdommens Afsigelse af vedkommende Sogneraad afgiven, Høiesteret forelagt Erklæring gaaer ud paa, at Veiene ikke vedligeholdes af det Offentlige. Det Areal, hvorfør der tilkommer Indstævnte Godtgjørelse, udgjør saaledes $10^{3690}/_{14000}$ Tønder Land. Derhos findes Godtgjørelsen efter Overenskomstens Bestaaffenhed og samtlige foreliggende Omstændigheder under Hensyn til en af Citanten for Høiesteret nedlagt subsidiair Paastand at maatte bestemmes til en saa stor Deel af den for det Indstævnte tilfagte Areal vedtagne Forpagtningsafgift, som svarer til Størrelsen af det manglende Areal, saaledes som nedenfor nærmere fastsættes. Den Indstævnte herefter for Tidsrummet fra Forpagtningens Tiltrædelse den 1ste April 1861 indtil den i Birketingsdommen nævnte Dag, den 14de November 1868 tilkommende Godtgjørelse vil Citanten have at betale med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra sidstnævnte Dato indtil Betaling skeer.

Processens Omkostninger for alle Retter blive at ophæve.

Chi kjendes for Ret:

Indstævnte bør for Affavnet af $10^{3690}/_{14000}$ Tønder Land være berettiget til at erholde godtgjort pr. Tønde Land for hvert af de 3 første Aar af For-

pagtningstiden 4 Rd. 2 Mk. 2 ß og 1 Td. 2 Skp. $1\frac{17}{23}$ Fdk. Byg efter Capitelstart og for hvert af de 9 sidste Aar af Forpagtningstiden 6 Rd. 3 Mk. 3 ß og 1 Td. 2 Skp. $1\frac{17}{23}$ Fdk. Byg ligeledes efter Capitelstart; og bør Citanten til Indstævnte betale det ham herefter for Tidsrummet fra 1ste April 1861 til 14de November 1868 tilkommende Beløb med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra sidstnævnte Dato indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 5 Rd.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Ved Contract af 28de April 1861, tinglæst den 15de Mai næstefter har Citanten, Grosferer Holger L. Fosb bortforpagtet Eiendommen „Aagesholm“ i Sengeløse Sogn til Indstævnte, Forpagter S. S. Jacobsen paa 12 Aar fra 1ste April 1861 imod en aarlig Forpagtningsafgift af 1000 Rd. samt 300 Tdr. Byg, at betales efter Capitelstarten, og imod i de sidste 9 Aar at svare et Tillæg af 500 Rd. hvert Aar. I Contractens 1ste Post bestemmes, at Forpagteren overleveres samtlige til Eiendommen hørende Zorder, dog at 4 nærmere betegnede Enghoveber og den saakaldte Skibentildemose forbeholdes Eieren. I Slutningen af denne Post samt i de følgende Poster indeholdes de nærmere Bestingelser og Stipulationer for Contractforholdet, hvorefter i Post 11 den bortforpagtede Eiendom, der er sammenlagt af 2 Gaarde, nærmere beskrives med Tilføiende, at der fra disse er bortfæstet eller bortleiet forfæstlige Huse, hvorpaa det i denne Post hedder: „Sluttelig bemærkes, at den bortforpagtede Eiendoms Zordtilliggende ikke usiagtig kan opgives, men at dette antages at udgjøre mindst 230 Tdr. Land, for hvilket Areal jeg er pligtig at indstaae Forpagteren.“

Samme Dag, som Contracten blev dateret og understrevet, er der givet den et ligeledes af begge Parter understrevet Tillæg saalydende:

„Denne Contract tilføies, at Gjenstand for den i samme omhandlede Forpagtning ifkun er de under Aagesholm hidtil bævne og benyttede Zorder og Eng, hvormod Alt, hvad der fra Eiendommen er bortfæstet eller bortleiet ifølge tinglæste og utinglæste Documenter, saavelsom de i Post 1 omhandlede Enghoveber og den i samme Post ommeldte Skibentildemose er Forpagteren uveblommende, forsaavidt betræffer de af samme gaaende Indtægter, der oppebæres af Eieren. Derimod har Forpagteren med Hensyn til, at det saaledes Bortfæstede eller Bortleiede henhører under Eiendommens Hartkorn, der til sammen andrager 23 Tdr. 3 Skpr. 3 Fdk. $\frac{1}{2}$ Alb., at tilsvare alle af samme gaaende Skatter og Afgifter overeensstemmende med Post 8“.

Med Hensyn til, at den ovenfor citerede Slutningsbestemmelse i Contractens 11te Post efter Indstævntes Formening har tilfikkret ham et Forpagtningsareal af mindst 230 Tdr. Land, men Arealet senere ved Opmaaling har vist sig at være $11^{390/1,000}$ Tdr. Land mindre, har han under nærværende, i 1ste Instants ved Kjøbenhavns Amts søndre Birketing anlagte Sag søgt Citanten til at erstatte ham Affavnet af dette Areal ved for de Aar, for hvilke Forpagtningsafgiften er erlagt, at betale ham aarlig 50 Rd. pr. Td. Land, eller subsidiairt en saadan Sum, som uwillige af Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, med Rente 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, samt fremtidig at taale, at en lige Sum affortes i de 1500 Rd., som Indstævnte efter Contracten skal betale inden Udgangen af hvert Aars November Maaned, hvorimod Citanten principaliter procederede til Frifindelse, in subsidium paastod den Erstatning og Affortning, der maatte tilkomme Indstævnte, bestemt ved lovligt Skjøn. Efterat Sagen ved Birketingets Dom af 24de Marts f. A. er afgjort derhen, at Indstævntes subsidiaire Paastand tages tilfølg, dog at Erstatningen ikke maatte overstige 50 Rd. for hver Td. Land i hvert af Aar, hvori Afgiften i Henhold til Forpagtningscontracten er erlagt, med Rente 5 pCt. p. a. fra den 14de November 1868, og at samme Beregning følges med Hensyn til Forpagtningsafgift, som Indstævnte fremtidig har at betale til Citanten inden Udgangen af hvert Aars November Maaned, hvorhos Processens Omkostninger ophævedes, har Citanten efter Stævning af 3die September f. A. bragt Sagen ind for Overretten, hvor han principaliter har procederet til Frifindelse, in subsidium paastaet Erstatningen indskrænket til det mindst Mulige, og sig tillagt Sagens Omkostninger i begge Instanser, medens Indstævnte har paastaet Underretsbommen stadfæstet og Citanten tilpligtet at erstatte sig Sagens Omkostninger for Overretten. Om end Udtrykket: „den bortforpagtede Eiendom“ i den første Deel af Post 11 maa ansees eensbetydende med den hele Eiendom Magesholm, saa at hiint Udtryk paa dette Sted omfatter baade den bortforpagtede og den ikke bortforpagtede Deel af Eiendommen, maa det dog antages i Slutningsbestemmelsen alene at kunne betegne den bortforpagtede Deel af Eiendommen, og maa det navnlig ansees utvivlsomt, at Eieren, naar han har erklæret sig „pligtig at indstaae Forpagteren“ for et Areal af 230 Tdr. Land, herved har paataget sig en Garanti for, at Forpagteren fik et saadant Areal til Brug; i modsat Fald vilde Bestemmelsen ogsaa være uden Betydning og henfigtsløs, og Garantien kan saa meget mindre ansees ophævet ved det Contracten givne Tillæg, som dette ikke omtaler Arealet, men kun betegner, hvilke individuelle Dele der ere Gjenstand for Forpagtingen.

Citanten vil derfor ikke kunne undgaae at tilsvare Indstævnte Erstatning for det manglende Areal. Dettets Størrelse er i Underrettens Dom antaget at udgjøre $11^{390/1,000}$ Tdr. Land, og efter Proceduren bliver der i saa Henseende kun at afgjøre, hvorvidt heri bør fragaae 10,700 □ Men for de i en fremlagt Landinspecteurberegning under A. 3 og 4 ommeldte Beie; dette maa imidlertid bevares benægtende, da det er in confesso for Underretten, at de ere

offentlige Veie, der vedligeholdes af Sognet, og de kunne derfor ikke henregnes til Eiendommen.

Den indankede Dom, hvorved Processens Omkostninger retteligen hæves, vil saaledes være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten blive efter Omstændighederne ligeledes at ophæve."

Onsdagen den 31te Mai.

Nr. 126.

Advocat Henrichsen
contra

Niels Larsen kaldet Bispenberg (Defensor Levinfen),
der tiltales for at have udsendt sine Stedbørn for at betle.

Odense Herreds Politirets Dom af 5te December 1870:
„Tiltalte, Indsidder Niels Larsen kaldet Bispenberg af Andebølle
bør hensættes til Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 60
Dage. Saa bør han og at udrede alle af denne Sag lovligt flydende
Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te Marts
1871: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salarium
til Procuratorerne Leth og Lehmann for Overretten betaler Til-
talte Niels Larsen kaldet Bispenberg 5 Rd. til hver. At efter-
kommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne
Henrichsen og Levinfen for Høiesteret betaler Til-
talte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende, fra
Odense Herreds Politiret her for Retten indankede Sag maa det ved Tiltaltes
Niels Larsen kaldet Bispenbergs egen Tilstaaelse og det iøvrigt Dplyste
ansees tilstrækkeligt godtgjort, at han har udsendt sine 2de Stedbørn, der ere i
en Alder af 10 og 12 Aar, for at betle. Det maa derfor billiges, at Tiltalte,
der er søbt i Aaret 1839 og tidligere flere Gange har været straffet, senest ifølge
Lunde Skam Herreds Politirets Dom af 27de April f. A. for Betleri med
5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, nu ved Underretsdommen er anset med

Straf efter Lov 3die Marts 1860 § 3, og da den valgte Straf, 60 Dages Arbeide i Odense Evangsarbeidsanstalt, findes passende, ligesom alle af Sagen flydende Omkostninger rettelig ere paalagte Tiltalte, vil Underrettsdommen i det Hele være at stadfæste."

Nr. 132.

Advocat Levinsen

contra

Peder Christensen Rose (Defensor Brock ved
Henrichsen),

der tiltales for Tyveri og Forsøg paa Bedrageri.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 16de Februar 1871: „Tiltalte Arbeidsmand Peder Christensen Rose af Aarhus bør at hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage samt at ubrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor Procurator Knudsen 5 Rd. og Defensor Procurator Møller 4 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 11te April 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Fasting, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

For de af Tiltalte vedgaaede, i den indankede Dom ommeldte strafbare Handlinger er han ved Dommen retteligen anseet efter Straffelovens § 228 og § 251 jfr. § 46; men Straffen findes efter Omstændighederne at burde bestemmes, som i Underrettsdommen er steet, til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Overrettens Dom at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Byttingsdommen og iøvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinsen og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under denne Sag tiltales Arbeidsmand Peder Christensen med Tilnavn Rose for Tyveri og Forsøg paa Bedrageri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han en Løverdags i November Maaned s. A., da han var noget besjænket, men — som han har erkjendt — dog ikke i høiere Grad end, at han vidste, hvad han gjorde, har paa et Torv i Aarhus under det falske Foregivende at være sendt af Kjøbmand Marcus Bech i dennes Navn forsøgt hos et Fruentimmer fra Landet, der forhandlede Gæds, at faae en Gaas udleveret paa Credit, hvilken Begjæring imidlertid bemeldte Fruentimmer afflog. Tiltalte har erkjendt, at han, da han forhandlede med det ommeldte Fruentimmer, ikke havde til Hensigt at betale Gaasen, idet han dog har villet ansee det for sandsynligt, at han, naar han var bleven ædru, vilde have bestemt sig til at betale samme.

Paa samme Maade er det endvidere godtgjort, at Tiltalte umiddelbart, efterat han havde gjort sig skyldig i det ovenommeldte Bedrageriforsøg, gik hen til et andet Fruentimmer, der paa samme Torv forhandlede Øste, og der efterat have spurgt om Priserne paa disse benyttede Leiligheden, da han troede sig ubemærket, til at sætte sig i Besiddelse af en til en Værdi af 3 Mk. 12 s ansat Øst, med hvilken han derpaa bortførte sig igiennem en tilsløbende Gade, hvor han imidlertid blev indhentet og nødt til at tilbagelevere Østen, med Hensyn til hvilken der saaledes ikke er Spørgsmaal om Erstatning.

For sit saaledes udviste Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1820, og som, foruden 2 Gange at være straffet for Løsgængeri, ved Høiesteretsdom af 7de October 1858 for Tyveri er anset med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage — hvilken Straf han har udsaaet indtil 30te November s. A. — samt 2 Gange har været straffet for Bedrageri, senest ifølge Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 26de September 1865 med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228 og § 251 sammenholdt med § 46 jfr. § 61 2det Led, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, findes dog efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til samme Art af Fængsel i 2 Gange 5 Dage, og med denne Forandring i Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.“

Nr. 128.

Advocat Levin Jensen
contra

- 1) Lars Christian Hansens Hustru **Karen Kirstine Madsen**,
- 2) **Mads Christensen** og 3) **Hans Jensen** (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Deelagtighed i ulovlig Pengeudpresning.

Korsør Kjøbstads Extrarets Dom af 23de November 1870:

„De Tiltalte, Arrestanten Lars Christian Hansen, hans Hustru Karen Kirstine Madsen samt Arbeidsmændene Mads Christensen og Hans Jensen bør straffes, Førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hans Hustru med simpelt Fængsel i 14 Dage samt hver af de tre andre Sidstnævnte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i samme Tid. Derhos bør de Tiltalte in solidum udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, herunder Salair til Actor Procurator Jacobsen og til Defensor Procurator Deichmann 6 Rbd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Marts 1871: „Tiltalte Nr. 1 Arbeidsmand Lars Christian Hansens Hustru Karen Kirstine Madsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og de Tiltalte Nr. 2 Arbeidsmand Hans Jensen og Nr. 3 Arbeidsmand Mads Christensen hver især med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maanedere. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Jacobsen og Westrup, betale de Tiltalte Een for Alle og Alle for Een 6 Rbd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling billiger Højesteret, at de Tiltalte ved Dommen ere ansete straffkyldige efter de i samme ansførte Lovbestemmelser; men Straffen findes for Mads Christensen og Hans Jensen at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver, hvorimod det vil kunne have sit Forblivende ved den Karen Kirstine Madsen, Hansens Hustru ved bemeldte Dom tilfundne Straf af lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Mads Christensen og Hans Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 2 Gange 5 Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og

Stadsrettens Dom ved Magt at stande. 3 Sa-
larium til Advocaterne Levinsen og Henrichsen
for Høiefsteret betale de Tiltalte Een for Alle og
Alle for Een 10 Rb. til hver.

I den indbandede Doms Præmisser hedder det: „Omstændighederne ved
nærværende fra Korsør Kjøbstads Exræret indbandede Sag, hvorunder 1) Arbeids-
mand Lars Christian Hansens Hustru, Karen Kirstine Madsen, 2) Arbeids-
mand Hans Jensen og 3) Arbeidsmand Mads Christensen, Alle af Korsør
tiltales for Deelagtighed i ulovlig Pengendpresning, og som for Underretten
tillige omfattede Førstnævntes Mand, for hvis Vedkommende Sagen ikke er
appelleret, ere ifølge de af de Tiltalte afgivne Tilstaelser og det iøvrigt Op-
lyste følgende.

Da Tiltalte Nr. 1 den 6te October f. A. var henne i Værtshuusholder
Morten Hansens Laanecontoir for at pantsætte nogle Gjenstande, blev der
mellem dem truffet Aftale om, at Morten Hansen om Aftenen Kl. 8 — til
hvilken Tid hun angav at hendes Mand var ude, skulde besøge hende, efter
Morten Hansens Forklaring, for at han kunde see paa nogle Gjenstande, som
hun uden hendes Mand's Vidende vilde pantsætte, men efter hendes Forklaring
var denne Aftale foranlediget ved, at Morten Hansen under hendes Besøg hos
ham hjærtede hende.

Ved sin Hjemkomst meddelte hun sin Mand den truene Aftale, og denne
besluttede nu at passe Morten Hansen op, i hvilket Siemed han glemte sig i
et Skab i Stuen og de Tiltalte Nr. 2 og 3 bag en Dør. Morten Hansen
indfandt sig til den aftalte Tid; efter hans Forklaring skulde han da med
Magt og mod sin Villie af Tiltalte Nr. 1 være greben og trukken ned i en
Seng ovenpaa hende, hvorimod han efter hendes Forklaring, der stemmer med
de øvrige Tiltaltes og maa lægges til Grund ved Paadømmelsen, efter sin
Begyæring søgte Seng med hende. Medens han laa ovenpaa hende, sprang
hendes Mand og de tvende andre Tiltalte frem, og Morten Hansen, der nu
vilde forsøge sig bort, blev da truet med, at Politiet skulde hentes, og formeent
at forlade Stuen, indtil han, der først havde tilbudt Lars Christian Hansen 30 Rb.,
bequemmede sig til at udbetale contant 50 Rb., hvoraf de Tiltalte Nr. 2 og 3
fik hver 10 Rb., som de udtrykte sig, i Vidnesafair, og at udfæde et Gjelts-
beviis til Lars Christian Hansen for 170 Rb. Morten Hansen har frasatbet
Krav paa Erstatning, imod at det ham ulovligen afpresede Gjeltsbeviis til-
bageleveres ham.

De Tiltalte Nr. 2 og 3, der af Lars Christian Hansen vare anmodede
om at komme tilstede for at være Vidner til, hvorledes Morten Hansen bar sig
ad med hans Hustru, og som inden Morten Hansens Ankomst aftalte med Lars
Christian Hansen, hvorledes de skulde passe ham op, have nu vel benægtet, at
Lars Christian Hansen havde sagt dem, at det var hans Hensigt at presse Penge

ud af Morten Hansen, eller forud tilsagt dem noget Bederlag, saavel som at de have afpresset Morten Hansen Noget; men foruden at Tiltalte Jensen under et ifølge Overrettens Kjendelse optaget Reassumtionsforhør har vedgaaet, at han jo nok kunde vide, at Lars Hansen ikke kaldte Vidner til paa Saabant, uden at han tilsigtede at skaffe sig nogen Fordeel derved, er det af dem begge indrømmet, at de, efterat Forhandlingerne mellem Morten Hansen og Lars Christian Hansen vare begyndte, have vistaaet Sidsnævnte, idet Tiltalte Nr. 2 har vedgaaet at have sagt, at Politiet skulde hentes, og Nr. 3 at have erklæret sig rede til at passe paa Morten Hansen, inbtill Politiet kom, ligesom de have tilstaaet at have modtaget hver 10 Rd. af de ham afpreskede 50 Rd., og de ville derfor være at ansee efter Straffelovens § 245 jfr. § 47, og findes Straffen for hver af dem, der ere fødte henholdsvis den 26de Marts 1839 og den 15de Mai 1841 og ikke findes overgaaede nogen Straffedom, passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Faugekost i 2 Maaned.

Hvad angaaer Tiltalte Nr. 1, da har hun ikke blot vedgaaet at have været vidende om, at hendes Mand i Forening med de tvende andre Tiltalte vilde passe Morten Hansen op, men under Reassumtionsforhøret har hun ogsaa tilstaaet, at han, da han omtalte til hende, at Morten Hansen skulde passes op, sagde, at hun kunde da maaske faae det Løi, de havde pantsat hos denne, tilbage uden Penge, og at det var i det Siemed, at hun indlob sig paa at lade Morten Hansen komme i Seng med hende, medens hendes Mand passede ham op, samt at denne, inden Morten Hansen kom, i hendes Paahør omtalte til de andre Tiltalte, at, hvis han foruden de pantsatte Ting fik nogle Penge, skulde de nok faae lidt for deres Uleilighed. Som Følge heraf vil hun, der er født den 16de August 1846 og ikke findes forhen straffet, være at ansee efter Straffelovens § 245 jfr. § 54 med en Straf, der passende findes at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken de Tiltalte ere ansete efter Straffelovens § 245, sammenholdt for Karen Kirsiine Madsens Bedkommende med § 56 og for de tvende andre Tiltalte med § 47 med Straffe af henholdsvis simpelt Fængsel i 14 Dage for Førstnævnte og Fængsel paa sædvanlig Faugekost i samme Tid for de tvende Sidsnævnte, være at forandre, hvorimod dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges."

Nr. 130.

Advocat Hindenburg
contra

Rasmus Rasmussen Hølses Hustru **Mne Cathrine Niels-**
datter (Defenser Levinfen),

der tiltales for Tyveri og for at have tilegnet sig Andenmands Eiendom, hvoraf hun tilfældig var kommen i Besiddelse (Straffelovens § 248).

Sunds Gudme Herreders Extrarets Dom af 13de October 1870: „Tiltalte Huusmand Rasmus Rasmussen Hølses Hustru, Ane Cathrine Nielsdatter af Åsbækødam bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger, hvoriblandt Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Wilhjelms og Hansens, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Februar 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne ved Overretten Møller og Sørensen betaler Tiltalte Ane Cathrine Nielsdatter, Huusmand Rasmus Rasmussen Hølses Hustru af Åsbækødam 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte er anseet straffkyldig efter de i Dommen anførte Lovbud, hvorimod der, da Tiltalte er over 60 Aar gammel, ved Straffens Bestemmelse tillige bliver at tage Hensyn til Forskrifterne i Straffelovens § 23, og Straffen findes i Medfør heraf at kunne fastsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. 3 Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stabsæfte.

Chi kendes for Ret:

Ane Cathrine Nielsdatter, Rasmus Rasmussen Hølses Hustru bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. 3 Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Revinsens for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „3 nærværende imod Tiltalte Ane Cathrine Nielsdatter, Huusmand Rasmus Rasmussen Hølses Hustru af Åsbækødam for Tyveri og for at have tilegnet sig Andemands Eiendom, hvoraf hun tilfældig var kommen i Besiddelse, anlagte og fra Sunds Gudme Herreders Extraret hertil indankede Sag er det ved Til-

taltens egen Tilstaaelse — hvis Virkning ifølge §. 1—15—1 ikke kan bortfalde ved hendes senere Forklaring om, at hun stadig underjortlod, at det var hendes egne Vender, hun talte om — og de isvrigt oplyste Omstændigheder beviist, at hun den 5te August f. A. har sat sig i Besiddelse af 9 Lars Christensen Styttens Enke tilhørende Vælinger af Værdi 16 à 20 p. Støpket, der ad Veien imellem Sidstnævntes og Tiltaltens Huus gik til Aabækssdam, og ført dem hjem til sit Huus, hvor hun beholdt dem, indtil de af Politiet bleve fundne hos hende paa een nær, som hun var kommen til at træde ihjel, hvorimod hun ikke imod sin Venægtelse er overbeviist at have taget Anden, som Vælingerne hørte til. De 8 Vælinger ere tilbagegivne Bestjaalne, der har frataget Krav paa Erstatning. Fremdeles er det paa samme Maade beviist, at Tiltalte har tilægnat sig en Huusmand Hans Petersens Hustru tilhørende Andrik, vurderet til 48 p, der var kommen løbende til Tiltaltens Huus, hvor hun dog ikke vil have vidst af den at sige, førend den blev efterspurgt, og da først have fattet Tanken om at tilægge sig den. Andrikken blev imidlertid, efterat Tiltalte først gjentagne Gange havde vægret sig ved at udlevere den til Eierinden under Paastud af, at det var hendes egen, senere efter Tilskyndelse af Tiltaltens Mand udleveret Eierinden.

For dette Forhold er Tiltalte, der er født den 23de Januar 1811 og ei findes tidligere at have været tiltalt eller straffet, rettelig ved Underrettsdommen ansæet efter Straffelovens §§ 228 og 248, ligesom den valgte Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød findes passende, og da Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, ligeledes bifalbes, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.“

Torsdagen den 1ste Juni.

Nr. 123.

Advocat Hindenburg
contra

Ane Dorthæ Jørgensen (Defensor Brock ved Klubien),
der tiltales i Henhold til Straffelovens § 255 for Spaaen.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 20de Januar 1871:
„Tiltalte Ane Dorthæ Jørgensen bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Dage og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Cloos og Cancelliraad Borch, 4 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de April 1871: „Tiltalte Ane Dorthæ Jørgensen af Odense bør straffes

med simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Byttingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Nielsen og Simonsen, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold maa efter de dermed forbundne Omskændigheder, idet hun benyttede Bedkommendes falske Forestilling om, at hun var istand til at forudsige tilkommende Ting, og modtog den Betaling, som derfor tilbødes hende, hvilken Fremgangsmaade hun brugte som Erhvervskilde, blive at henføre under Straffelovens § 255, hvorefter Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Ane Dorthæa Jørgensen bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Tiltalte Ane Dorthæa Jørgensen af Odense, der under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret indankede Sag tiltales i Henhold til Straffelovens § 255 for Spaen, er det ved hendes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Dplyste godtgjort, at hun i Løbet af de sidste Aar har søgt Fortjeneste ved at spaae Folk og derfor modtage, hvad de gave hende, hvilket efter hendes Forklaring albrig var over 8 ß. Hun har forklaret, at de Bedkommende i Reglen, naar de kom til hende, spurgte, om hun af Kortene kunde sige dem, hvad der skulde skee, hvortil hun da svarede, at hun skulde forsøge derpaa; men hun erkjender, at hun selv ingen Tro nærede til sine Spaadomme, hvorimod hun vil have bemærket, at det undertiden var Tilfældet med dem, hun spaaede, hvorvel hun ikke vil have foretaget Noget for at bibringe dem saadan Tro.

Da hun saaledes ikke har udgivet sig for at kunne spaae i Kort, og hun ingenfinde har betinget sig eller krævet Betaling for Spaaningen, men, naar

Rogen spurgte, hvad de vare hende skyldige, alene svaret, at de kunde give hende, hvad de vilde, findes hendes Forhold ikke ligefrem at kunne hensøres under Straffelovens § 255, men at henhøre under sammes § 256 jevnført med bemeldte § — for hvilket Lovbuds Anvendelse Actionsordren ikke kan ansees for at være til Hinder — og Straffen findes for hende, der er døbt i Aaret 1815 og ikke findes forhen straffet, naar undtages, at hun isølge Vedtagelse til Odense Kjøbstads Politiprotocol har erlagt en Bøde af 2 Rbd. for Spaalen i Kort, passende at kunne bestemmes til 8 Dages simpelt Fængsel. Underrettsdommen, ved hvilken hun i Medfør af Straffelovens § 255 er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage, vil altsaa for saavidt være at forandre, hvorimod dens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges.“

Nr. 135. Advocat Brock (ved Klubien)

contra

Niels Christian eller **Christensen Sand** (Defensor
Hindenburg),

der tiltales for Løsgængereri og Betleri.

Stevens Høje Herredets Politirets Dom af 14de Marts 1871: „Arrestanten Niels Christian eller Christensen Sand bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de April 1871: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Gange 5 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Herforth og P. N. Petersen, betaler Arrestanten Niels Christian eller Christensen Sand 5 Rbd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rbd. til hver.

3 den indbankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Niels Christian eller Christensen Sand, som er født i Aaret 1817 og forhen

oftere har været straffet saavel for Tyveri som for Løsgænger og Betleri, for de to sidstnævnte Forseelser senest ved Høiesterets Dom af 14de December f. A. med Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage, og som under nærværende fra Stevns og Hare Herreders Politiret hertil indankede Sag atter sigtes for Løsgænger og Betleri, er ved egen af det isørigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, idet han, der var udlagt paa Ladegaarden og den 17de Februar d. A. forlod det ham anviste Arbejde ved Gadeseining, senere er breven arbejdsløs omkring og har betlet, indtil han den 2den Marts d. A. blev anholdt.

Det maa derfor billiges, at han ved den indankede Dom er anseet efter Lov af 3die Marts 1860 §§ 1, 3 og 5, og findes Straffen passende at burde bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Politiretsdommen, ved hvilken Straffen efter fornævnte Lov er bestemt til lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, og som rettelig har paalagt ham at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste med den anførte Modification i Straffetid, hvorved dog bemærkes, at, naar Dommen tillige har anseet ham straffskyldig for at have forvansket et Par Beenklæder, der af Fattigvæsenet var overladt ham til Brug, og ladet Straffen herfor absorbere i den ham for Løsgænger og Betleri idømte, da kan Arrestanten ikke ansees tiltalt for dette Forhold og altsaa heller ikke dømmes herfor under nærværende Sag."

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dømmes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalste Boghandel (F. Høgel).

Hjeldsøe & Sandrups Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgivet

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N°. 12.

Den 16de Juni.

1871.

Første ordinaire Sædssion.

Torsdagen den 1ste Juni.

Nr. 127. Advocat Brock (ved Hindenburg)

contra

Hans Jørgensen Navn, ogsaa kaldet **Hans Bonfild**
(Defensor Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af foreløbig Lov af 27de Juli 1870 om Forbud med Udsørsel og Gjennemførsel af Heste.

Nørre Thystrup Herreds Extrarets Dom af 11te Januar 1871: „For Tiltalte Johannes Krarups Vedkommende afvises Sagen. De Tiltalte, Hans Jørgensen af Kolding, Jeppe Pedersen Sørensen Kongsted af Heils, Christian Zuhl af Heils, Laurids Petersen Damgaard af Grønninghoved og Andreas Petersen Damgaard af Heils bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Anklageren Sagfører Bartholdy 6 Rd. og til hver af Forsvarerne, Sagfører Dahl og Sagfører Kvalund 4 Rd., udredes af det Offentlige. At efterkommes under Afmærk efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 20de Marts 1871: „Tiltalte Christian Zuhl bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. De Tiltalte, Hans Jørgensen, Jeppe Pedersen Sørensen Kongsted, Laurids Petersen Damgaard og Andreas Petersen Damgaard bør til Veile Amtsfattigkasse bøde, Førstnævnte 600 Rd. og de Dvrige hver 20 Rd. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrets-

dommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Fasting, 8 Rd. til hver, udredes af Tiltalte Hans Jørgensen, og bør de Tiltalte Jeppe Pedersen Sørensen Kongsted, Laurids Petersen Damgaard og Andreas Petersen Damgaard in solidum med ham udrede hver $\frac{1}{4}$ af bemeldte Omkostninger. De idømte Bøder udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og det Idømte iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Jørgensen Ravnss eller Hans Vonsilds Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanfet er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Hestehandler Hans Jørgensen i Kolbing, Gaardmand Jeppe Pedersen Sørensen Kongsted af Heils, bemnes Tjenestekarl Christian Suhl, Gaardeier Laurids Petersen Damgaard af Grønninghoved og Teglværkseier Andreas Petersen Damgaard af Heils for Overtrædelse af foreløbig Lov af 27de Juli f. A. om Udsørsel og Gjennemførsel af Heste.

Ved Tiltalte Hans Jørgensens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han en af de første Dage i September f. A. har afsjået de Medtiltalte Jeppe Kongsted og Laurids Damgaard hver en Hest for henholdsvis 160 Rd. og 170 Rd. paa det Vilkaar, at Sælgerne skulde levere Hestene i Stens Kro, der ligger syd for den danske Grændse, og at han den følgende Dag har ladet Hestene modtage paa dette Sted, samt at han endvidere ved samme Tid har ladet en 3die Hest, som han havde kjøbt for 180 Rd. af en Mand i Heils, der imidlertid paa Grund af Forbudet imod Udsørsel af Heste havde vægret sig ved at levere Hesten syd for Grændsen, afhente hos Sælgeren og føre til Stens Kro.

Derimod ville de andre 4 Tiltalte, Hans Jørgensen som Hovedmand og de Øvrige som Medhjælpere, for den Overtrædelse af det ommeldte Udsørselsforbud, hvori de, som anført, have gjort sig skyldige, være at ansee med Bøder efter den citerede Lov, uden at det vil kunne komme dem tilgode, at Udsørselsforbudet senere ved Lov 17de September f. A., da de Forhold, som havde frem-

faaldt Forbudet, ikke længere vare tilfede, er blevet ophævet, og Bøderne, der ville tilfalde vedkommende Amtsfattigkasse, findes efter Omstændighederne at maatte bestemmes for Tiltalte Hans Jørgensen til 600 Rd.“

Nr. 131.

Advocat Klubien

contra

1) **Peder Christensen**, 2) **Anders Nielsen** og 3) **Jens Larsen** (Defensor Nellesmann),

der tiltales, Nr. 1 for Bedrageri eller tillige for det i Straffelovens § 245 ommeldte Forhold og Nr. 2 og 3 for Meddeeltagtighed i Bedrageri.

Stevens Faxe Herredets Extrarets Dom af 2den December 1870: „Tiltalte Smed Peder Christensen af Herringløse bør henfattes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt de Tiltalte Slagter Anders Nielsen af Herringløse og Parcellist Jens Larsen af Gundsømagle i Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 2 Gange 5 Dage og i 5 Dage. Tiltalte Anders Nielsen bør i Erstatning til Huusmand Hans Frederiksen af Aas betale 30 Rd. samt desuden in solidum med de tvende andre Tiltalte udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor Procurator Nielsen 12 Rd. og til Defensor Procurator Nye 10 Rd. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 24de Februar 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Salairet til Actor og Defensor for Underretten, Procuratorerne Nielsen og Nye, bestemmes til 8 Rd. til hver. I Salair til Procuratorerne Raasløff og Jacobsen for Overretten betale de Tiltalte, Smed Peder Christensen og Slagter Anders Nielsen af Herringløse samt Parcellist Jens Larsen af Gundsømagle Een for Alle og Alle for Een 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Nellesmann for Høiesteret betale de Tilstalte Een for Alle og Alle for Een 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende fra Stevens og Fagø Herreders Exraret hertil indankede Sag tiltales Smed Peder Christensen af Herringløse for Bedrageri eller tillige for det i Straffelovens § 245 ommeldte Forhold og de Tilstalte, Slagter Anders Nielsen af Herringløse og Parcelлист Jens Larsen af Sundsmagle for Meddeelsagtighed i Bedrageri. Det er i saa Henseende ved de Tilstaltes egen med det iøvrigt Dpflyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at de, da Tilstalte Anders Nielsen, som det maa antages i en noget besjænklet Tilstand, havde paa Kjøge Marked den 29de Juli f. A. solgt sin Hest til Huusmand Hans Frederiksen og herfor modtaget 50 Rd., skjøndt den var meget mere værd, hvorfor ogsaa Hans Frederiksen, som frugtede for, at Hesten skulde være ulovlig erhvervet, havde gjort Anmeldelse paa Politikammeret om Handelen og opgivet sit Navn for det Tilfælde, at Eieren skulde komme og forlange Hesten tilbage, have i Forening besluttet at hjælpe Anders Nielsen til at faae Hesten tilbage og, for at dette bedre skulde lykkes, at foregive, at Hesten ikke tilhørte Anders Nielsen, men derimod Peder Christensen. Efterat de paa Politikammeret havde saaet Kjøberens Navn at vide, begave de sig derfor i Forening med 2 andre Mænd, der skulde vise dem Vei, og som ikke ere medtiltalte under denne Sag, til Kjøberens Bopæl, hvor de kom seent om Aftenen den næste Dag. Her gik først Peder Christensen, som af Anders Nielsen havde modtaget 50 Rd.=Sedlen, ind til Kjøberen og fortalte, at det var hans Hest, som Anders Nielsen havde solgt, og at Anders Nielsen var unyndig, hvorfor han forlangte, at Kjøberen skulde levere ham Hesten, han vilde da betale Kjøberen Hans Frederiksen 40 Rd., som han sagde, af sine egne Penge, hvilket Bnd han forhøiede til 45 Rd. Hans Frederiksen vilde ikke ret gaae ind herpaa og forlangte ialfald sine 50 Rd. tilbage, men da Peder Christensen høi-røstet vedblev sit Forlangende og sagde, at han, hvis han ikke fik Hesten nu, vilde blive til næste Dag og anmeldte Sagen for Løvrigheden, saaat Hans Frederiksen skulde komme til at udlevere Hesten for Ingenting, og da Anders Nielsen, der af Jens Larsen, som var tilstede uden at gjøre nogen Indsigelse mod Peder Christensens Fremstilling, var kaldt ind i Stuen, havde bekræftet, at Hesten tilhørte Peder Christensen, bekvemmede Hans Frederiksen sig endelig til at udlevere Hesten og give 5 Rd. igjen paa 50 Rd.=Sedlen, hvilke 5 Rd. Peder Christensen beholdt.

Ifølge det Anførte har Tilstalte Peder Christensen altsaa under et faldt Foregivende formaaget Hans Frederiksen til at udlevere den af ham kjøbte Hest, og det maa derfor billiges, at han ved den indankede Dom er anset med

Straf efter Straffelovens § 251, og de 2 Medtiltalte efter samme § jfr. § 47 1ste Mbr., ligesom det ogsaa maa billiges, at Straffelovens § 245 ikke er anset anvendelig paa Peder Christensens Forhold. Af de Tiltalte er Peder Christensen født 1836, og foruden flere Gange at være straffet for militære Forsejler, er han ved Krigsretsbdom af 28de August 1861 for Desertion, Bedrageri og Tyveri anset med 4 Aars Forbedringshuusarbejde og ved Slagelse Extrarets Dom af 10de April 1865 for voldeligt Overfald med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, hvorimod Anders Nielsen, der er født 1821, og Jens Larsen, der er født 1840, ikke tidligere findes tiltalte eller straffede.

Ved den indankede Dom er Straffen bestemt til Fængsel paa Vand og Brød, for Peder Christensen i 3 Gange 5, for Anders Nielsen i 2 Gange 5 og for Jens Larsen i 5 Dage, og da denne Straf findes passende og Dommens Bestemmelser om Erstatningen til Hans Frederiksen og Actionens Omkostninger billiges, vil Dommen være at stadfæste."

Mandagen den 5te Juni.

Nr. 138.

Advocat Hindenburg

contra

Levin Israël (Defensor Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af Lov 6te Marts 1869 om Classelotteriets Ordning og Forbud imod andet Lottospil m. m.

Criminal- og Politirettens Dom af 29de April 1871: „Tiltalte Levin Israël bør til Statskassen bøde 100 Rd. samt udrede denne Sags Omkostninger. Den idømte Muldet at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afjærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag har Tiltalte Levin Israël vedgaaet, at han salbyder og sælger mailandfste og russiske Præmieobligationer, der udtrækkes med Gevinster flere Gange aarligt,

paa Credit, saaledes at Kjøberne strax kun erlægge en Deel af Kjøbesummen, for hvis Betaling han udsteder dem skriftlige Beviser, hvori er fastsat, at Kjøbernes Ret til at erholde Obligationen, der forbliver i Tilstaltes Besiddelse, er fortabt saavel som det erlagte Afdrag paa Kjøbesummen, naar dennes Restbeløb ikke inden en vis kort Frist bliver betalt, og har han navnlig erkjendt, at der paa saadan Maade er afvigte 8de Januar paa hans Vegne solgt i hans Boutik en russisk Præmieobligation af 1864 for 215 Rd. til Politibetjent Nr. 235 Olsen mod et Afdrag af 15 Rd. paa det som Kjøbesum fastsatte Beløb. Tilstalte har derhos indrømmet, at det under de omhandlede Handeler er en udtrykkelig Betingelse, at Kjøberen, hvis der i Tiden mellem Kjøbets Afslutning og Betalingsdagen for Restkjøbesummen maatte falde en Gevinst, da har Ret til denne, mod at i samme afkortes den tilbagestaende Deel af Kjøbesummen, men han har vedblivende nægtet, at han nogenstunde har afhændet Retten til for en enkelt eller enkelte Trækninger at deeltage i den Gevinstfordeling, som finder Sted til Fordeel for Eierne af de ovennævnte Obligationer.

Naar imidlertid hensees til, at Omsætninger af den Beskaffenhed som de ovennævnte ikke ere endeligen afsluttede Handeler og saameget mindre kunne betragtes som saadanne, da Tilstalte, efter hvad denne selv har oplyst, i de Beviser han udsteder, anfører fingerede Navne som Kjøbernes, hvoraf følger, at disse ikke kunne anses forpligtede til at lade Handelen gaae i Orden; at der kun er en saare ringe Sandsynlighed for, at Nogen i Reglen vilde indlade sig paa et Kjøb af fornævnte Art, hverved de kun kunde opnaae en kort Tids Credit, naar det ikke i Virkeligheden var et Kjøb af Retten til at deeltage i en Gevinstfordeling; at Tilstalte i et slikt Retforhold er istand til ved i det Bevist, som Kjøberen faaer, at ansøre som Kjøbesum et Beløb, der overstiger Obligationens virkelige Værdi, at umuliggjøre det endelige Kjøb af Obligationen for enhver Kjøber, der er i Stand til at varetage sin Interesse, og at dette er Tilfældet med Hensyn til den ovennævnte Afhændelse til Politibetjent Olsen, idet Kjøbesummen i det samme betræffende Bevist er opført med 215 Rd., medens en Obligation af den Slags, som Beviset angaaer, i Begyndelsen af Januar Maaned d. A. efter Attest fra en Beyeleer kunde kjøbes for 172½ Rd.; at der paa Kjøbebeviserne er angivet, naar de nærmeste Trækninger af Obligationerne finde Sted, uden at Nyttens deraf kunde indsees, naar de angif virkelige Handeler, og at der i Tidenden „Dagstelegrafen“ for 11te December f. A. findes et saalydende Avertissement:

„50,000

er den første af de 500 Gevinster, som udtrækkes af de mailaudste Obligationer den 16de December.

De erholdes paa det heldige Sted hos Israel, hvor Gevinsten strax udbetales.

15, Løderstræde 15,“

hvilket Tilstalte har indrømmet er indrykket af ham, og som i høi Grad fremkalder Formodning om, at deri salbydes Retten til Deeltagelse i Gevinstfordelingen og ikke selve Obligationerne, — saa maa det anses tilstrækkeligen

godtgjort, at Tiltaltes heromhandlede Omsætning kun er en Form, hvorunder Falbydelse og Afhændelse af den nævnte Ret finder Sted.

Som Følge heraf vil Tiltalte, der har opgivet at være 68 Aar gammel, hvilket af Retten er skjønnet at stemme med hans Udseende, og som ved Høiesterets Dom af 2den Februar 1864 er anset efter Forordningen 11te April 1840 § 41 jfr. § 80 samt i Medhold af Forordningen 12te Juni 1816 § 7 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, nu blive at dømmes efter § 4 i Lov af 6te Marts 1869 om Classelotteriets Ordning og Forbud mod andet Lottospil m. m. til en Statskassen tilfaldende Bøde, der bestemmes til 100 Rd.“

Nr. 121.

Advocat Nellemann

contra

Henrik Christensen (Defensor Liebe),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Helsing Næs Herredets Extrarets Dom af 3die Januar 1871: „Tiltalte Henrik Christensen af Næhr bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ubrede alle af denne Sag lovligt flyvende Omkostninger og deriblandt Salair til Actor Procurator Bøch 5 Rd. og til Defensor Kammeraad Procurator Lykke 4 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 20de Marts 1871: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Hasting og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
3 Salarium til Advocaterne Nellemann og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser heber det: „Under nærværende Sag tiltales Henrik Christensen for bedrageligt Forhold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det

godtgjort, at han, efterat Thomas Møller i Tingstrup den 11te Juli f. A. for en Forbring, der med Reuter og Omkostninger udgjorde 43 Rd. 3 Mk. 4 ß, havde ladet gjøre Udlæg i et Tilstalte tilhørende Huns i Gammelby med Tilliggende, Sæd, Avl og Afgrøde m. V., enkelte Besætnings- og Inventarie-gjenstande m. M., har efterhaanden i de to nærmest paafølgende Maaneeder deels til Dækning af anden Gjæld deels mod Bederlag i Penge eller Varer navnlig Fødevarer afhændet flere af de udlagte Gjenstande til et Beløb af ialt over 50 Rd., navnlig saagodt som hele den indhøstede, væsentlig i Rug og Havre bestaaende Avl, der tildeels om Aftenen eller Natten er bleven bortført fra Stedet samt den paa Stedet værende Gjødning. Udlægs-haveren maa antages hverken ved Foractioneringen af den faste Eiendom, paa hvilken Tilstalte endnu ikke havde faaet Skjøde, idet han kun havde betalt en ringe Deel af Kjøbesummen, eller ved en den 17de September f. A. efter en ældre Pauthavers Begjæring afholdt Auction over det Løssore, hvoraf Tilstalte da endnu var i Besiddelse, at have kunnet opnaae nogen Gjyldestgjørelse, men der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Tiltjendelse af Erstatning.

Tilstalte, for hvem der under 22de August f. A. ved Sognekogden blev forkyndt en Opfordring fra Th. Møller til blandt Andet at afholde sig fra at besatte sig med Avlen eller foretage Handlinger, der kom i Strid med Udlæget, samt til, hvis han vilde undgaae offentlig Tiltale, at skaffe nogen alle-rede dengang bortsolgt Sæd tilbage, har vel foregivet, at han ansaae sig be-rettiget til de ommeldte Dispositioner over Avlen, og at han navnlig ikke havde Andet at ty til for at erholde Subsistensmidler til sig og Familie, ligesom han ogsaa har villet formene sig istand til at stille Th. Møller Caution for Betalingen af hans Forbring; men idet der ikke kan tages noget videre Hensyn til disse Anbringender, maa det billiges, at Tilstalte, der er født i Aaret 1833 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Under-retsdommen er anseet for sit ovenmeldte Forhold efter Straffelovens § 253, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste.“

 Nr. 139.

Advocat Liebe

contra

Hans Poulsen (Defensor Nellemann),

der tiltales for Brandstiftelse.

Skovby Herreds Extrarets Dom af 13de Marts 1871: „Arrestanten Hans Poulsen bør hensesættes til Tugthuussarbejde i 6 Aar samt betale i Erstatning til Landbhjgningernes Brand-forsikkring 101 Rd. 48 ß og til den Brandlidte Lars Petersen 150 Rd., hvorhos han har at udrede denne Sags Omkostninger,

derunder Salair til Acter Procurator Møller 5 Rd. og til Defensor Procurator Jespersen 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen forøvrigt at efterkommes under Afjærd efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Mai 1871: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Procuratorerne Berggreen og Auditeur Mundt for Overretten betaler Arrestanten Hans Poulsen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afjærd efter Loven."

Højesterets Dom.

3 Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 5 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Aar. 3 Salarium til Advocaterne Liebe og Nellesmann for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Stodby Herreds Extraret hertil indankede, mod Arrestanten Hans Poulsen for Brandstiftelse anlagte Sag er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og de isvrigt tilveiebragte Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han har paasat den Stb. ved hvilken saavel et af ham selv med Familie beboet Fæstehuus paa Gamby Mark som et andet Fæstehuus, der laa tæt ved og var beboet af Lars Petersen med Familie, om Eftermiddagen den 12te Januar d. A. afbrændte. Gjærningen udsørte han paa den Maade, at han med en Svovlsstik antændte 2 til hinanden stødende Tørvekuber, der laae imellem begge Huse, og fra hvilke Ilden strax udbredte sig til de sidste. Som Bevæggrund til Gjærningen har Arrestanten anført den flette Forstaaelse, hvori han levede med sin Familie, og som gjorde ham kjed af Opholdet i hans Hjem, hvorfor han allerede flere Dage isorveien havde tænkt paa at afbrænde sit Sted, da han, efter hvad han har forklaret, derved vilde kunne hævne sig paa sin Familie, som saaledes vilde blive nødsaget til at søge et andet Opholdssted. Han vidste vel, at han vilde blive straffet, men foretrak dog Straffen for de Forhold, under hvilke han

levebe. Iøvrigt har han indbrømmet, at han vel vidste, at Lars Petersens Huus ved samme Leilighed vilde afbrænde, medens han dog ikke kan antages at have slaact i noget fjendtligt Forhold til denne.

For den saaledes udøvede Forbrydelse, ved hvilken det ikke kan antages at Andres Piv har været udsat for aabenbar Fare, findes Arrestanten, der er født i Aaret 1812 og tidligere gjentagne Gange har været straffet for Tyveri og Hæleri, senest ved nærværende Rets Dom af 21de Marts 1862 med 4 Aars Forbedringshuusarbeide, rettelig anseet med Straf efter Straffelovens § 281, og da den valgte Straf af 6 Aars Tugthuusarbeide skjønes passende, ligesom Dommens Bestemmelser om Udredelsen af Actionens Omkostninger og den Arrestanten paalagte Erstatning billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste."

Onsdagen den 7de Juni.

Nr. 92.

Statsraad Bungen
contra

James Monroe Richardson (Defensor Liebe),

der tiltales for fornærmelig og truende Udsærd mod Politiet under Udsjærellen af dets Embedspligter.

St. Thomæ Bytings Extrarets Dom af 26de August 1870:
„Tiltalte Kjøbmand James Monroe Richardson bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 10 Gange 48 Timer samt udrede alle af Actionen flydende Omkostninger. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 23de November 1870:
„Tiltalte Kjøbmand James Monroe Richardson bør til de Fattige paa St. Thomas bøde 80 vestindiske Daler. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. Den idømte Bøde at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom omhandlede Forhold findes, som i Dommen antaget, ikke at kunne henses under Bestemmelserne i Forordningen af 4de October 1833 § 16, men at maatte paadrage Tiltalte en efter Lovgivningens Analogi lempet Straf, hvilken imidlertid efter samtlige foreliggende Om-

stændigheber bliver at fastsætte til simpelt Fængsel i 1 Maaned. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

James Monroe Richardsen bør hensejtes i simpelt Fængsel i 1 Maaned. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bunken og Advocat Kiebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 vestindiske Daler til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra St. Thomæ Extraret indaankede Sag tiltales Kjøbmand James Monroe Richardsen af St. Thomas for fornærmelig og truende Adfærd imod Politiet under Udførelsen af dets Embedspligter.

Efterat der under en Undersøgelse, der ved St. Thomæ Politivet var iværksat i Anledning af, at et Fruentimmer den 9de Mai d. A. paa Communehospitalet var aagaet ved Døden under Omstændigheber, der antoges at pege hen paa, at hendes Død var fremkaldt ved Overlast, nogen Tid forinden tilføjet hende af Tiltaltes Søn, af Forhørsdommeren den 11te s. M. var affagt en Kjendelse, hvorved decreteredes, at Sønnen Richardsen, der antoges at forstille sig, vilde være at arrestere, og — da, som det hedder, det Oplyste maatte lede til Formodning om, at Faberen, Tiltalte Richardsen var ham behjælpelig med at holde sig skjult — Tiltaltes Bolig Nr. 31 i Kongensgade og Bageri Nr. 1 i Commandantgade at underkaste en Undersøgelse, blev Politifuldmægtig Tilkjøb beordret til med tiltagne Betjente at foretage Undersøgelsen, hvorom han derpaa samme Dag afgav en i Politiretten den næste Dag fremlagt Rapport, hvori det efter at være berettet, at Sønnen Richardsen ikke ved Undersøgelsen fandtes, hedder: „Det bemærkes, at Hr. Richardsen og Kone vare i høi Grad usorkammede baade imod mig og de mig ledsagende Betjente, idet Hr. Richardsen greb fat i mig og vilde smide mig paa Øren, efterat jeg havde oplæst for ham den affagte Kjendelse, og derefter truede med at ville skyde og stikke mig ihjel, ligesom hans Kone indskjælbte os for a set of damned Danes (et Sæt forbømte Danste), der var hange nok for Negrene, men herimod havde Mod nok til at fornærme en agtværdig Familie som hendes,“ samt at Undersøgelsen i Nr. 31 Kongensgade maatte stilles i Bero, indtil Politimesteren efter Budsendelse selv kom tilstede, hvorimod der i Nr. 1 Commandantgade ikke lagdes Undersøgelsen Hindringer iveien; og i et senere Forhør ratificerede han Rapporten samt afgav en hyderligere Forklaring om det Passerede, der saavel som Rapporten foreholdtes Tiltalte, som imidlertid bengang indskrænkede sig

til at erklære, at den givne Fremstilling for største Delen var urigtig, idet han forøvrigt protesterede imod, at Politimesteren fungerede som Forhørsdommer.

Politijuldmægtig Tixjøs senere beedigede Forklaring gaaer da i det Væsentlige ud paa, at Tiltalte, hvem Tixjød først traf ved Undersøgelsen af Bageriet, hvor den afsagte Kjendelse af den medbragte Politiprotocol blev over= sat for ham paa Engelsk, allerede der udlod sig med, at han skulde fremføre, hvad han havde at sige, naar Undersøgelsen skulde blive iværksat paa hans Bopæl, at Tiltalte, da Tixjød med sine Betjente kom der, stod i Døren og forlangte at see Undersøgelses=Kjendelsen, at han, efterat Tixjød var kommen ind og havde begyndt Oplæsningen eller Oversættelsen af Kjendelsen atter efter Protocollen, afbrød ham med Raabet: „Ud! ud med Dem! Seg tillader Ingen at undersøge mit Hus, selv om det var Politimesteren,“ og med det Samme greb fat i Lappellerne paa hans Frakke og søgte at trænge ham tilbage, at han, da Tixjød bad ham om at forholde sig rolig og paany gav sig til at oversætte Kjendelsen, raabte paa sin Revolver og, idet han erklærede, at han vilde tage 6 Liv og ikke brød sig om at miste sit, brød ind i Sovestuen for at lede efter den, og at han derpaa, vred over ingen Revolver at finde, truede med at ville tage sin Raardestok, som han dog heller ikke fandt, hvornæst han kastede Hat og Frakke paa Gulvet og erklærede at ville slaaes. Da en Svoger af Tiltalte, der var tilstede og som havde henvendt sig til Tixjød med en Bemærkning om, at han dog gjerne kunde tilveiebringe et search-warrant, som var Alt, hvad Tiltalte forlangte, efter en Conference med Tiltalte forlod Huset for at henvende sig til Vicegouverneuren, hvor dernæst Tiltalte paa, at imidlertid skulde Ingen undersøge Huset, og da han endelig, efterat Svogeren var kommen tilbage, forlod Stedet, som det auctentisk er oplyst for at søge en Sagsfører, løste han Døren af Porten og slængte den henad Gaden. Tixjød havde imidlertid, da Tiltalte tog ham i Kraven, sendt to af de Betjente, han havde med, ud for at opsoge Politimesteren, der da omtrent samtidig med, at Tiltalte gik, ogsaa kom tilstede og endte Undersøgelsen.

I alt Væsentligt overensstemmende med Juldmægtig Tixjøs Forklaring ere dernæst de af Betjentene Eriksen og Hansen først den 16de Mai afgivne, i Politiretten ratificerede og senere beedigede Rapporter, dog at det efter Indholdet af Hansens Rapport, som ogsaa omhandlede Tiltaltes Raab paa Revolver og Raardestok, maa have været paa et senere Punkt end det af Tixjød angivne, at han har sendt denne Betjent for at søge efter Politimesteren, og hedder det i Eriksens Rapport, at Tiltalte soer om i Værelset som et forbildet Menneske, hvorhos begge Rapporter og da navnlig Eriksens ogsaa i Overensstemmelse med, hvad af Tixjød er fremstillet, omtale de flere tilstedeværende Fruentimmers Afsærd som usømmelig, uden at det dog sees, at de have været insigere af Tiltalte.

En af Politibetjent Skiby ligeledes først den 16de Mai afgiven Rapport gaaer endelig ud paa, at han, der var sat som Vagt ved Porten til Tiltaltes Bolig, hørte ved Juldmægtig Tixjøs Ankomst Tiltalte strige op som en Rasende, saa at Folk samlede sig paa Gaden, og at Tiltalte, da han kom ned, rev

Portbøren op og buffede sig ned og tog op fra Jorden en Steen, hvormed han vendte Front imod Stiby, men dog igjen lod Stenen falde.

Et sidstnævnte Punkt er der nu ikke imod Tiltaltes Benægtelse fremskaffet Beviis imod ham. Men naar Tiltalte ellers under den af ham, efterat han var stillet under Forhør ved Extradetten, afgivne Forklaring om det Passerede har benægtet eller nægtet at kunne erindre i visse Stykker at have brugt en Afsærd, saaledes som samme i Fuldmægtig Tikhøjs Forklaring og Betjentenes dermed stemmende Rapporter er ham tillagt, naar han saaledes benægter at have taget fat i Fuldmægtig Tikhøjs Frakke, medens han ikke vil kunne erindre at have raabt „Ud med Dem“ til Tikhøj eller at have raabt paa sin Raardestof, hvilket Slags Vaaben han ikke vil have i sit Eie, — da maa tilstrækkeligt Beviis anses tilveiebragt imod ham; og forøvrigt indrømmer han, at han til Tikhøj erklærede, at han, naar Tikhøj intet formeligt search-warrant havde, vilde modfatte sig Undersøgelsen, og at han søgte at forhindre ham fra at træde ind, ved hvilken Leilighed da Tikhøj — hvad af denne og Betjenten dog er benægtet — skulde have truet ham med Anholdelse og skubbet ham tilside; ligesom han ogsaa erindrer, at han forlangte sin Revolver, uden dog at ville have havt nogen saadan i sit Huus, hvorfor han heller ikke vil have søgt efter den, og vedgaaer, at han, idet han kastede sin Frakke, udbrød, at han, hvis Nogen vilde forsøge paa at forurette ham, vilde slaaes, saalænge han havde en Draabe Blod i sig; idet han derhos til sin Undskyldning har anført, at hans oprørte Stemning var fremkaldt ved den efter hans Formening uhjemlede Afsærd fra Politiets Side, og vil han have antaget, at det som Betingelse for Huusundersøgelse maatte fordres, at vedkommende Kjendelse skulde tilstedes bringes bekræftet in forma, samt at Undersøgelsen skulde foretages af Politimesteren selv.

Da nu denne Undskyldning, selv om Tiltaltes Formening, at der ved Undersøgelsen var gaaet uregelmæssigt tilværks, i nogen Henseende maatte kunne findes grunde, ikke vil kunne tjene til at frie Tiltalte, der, selv om han tvivlede om det tilstedeværende Politipersonalets Competence i det foreliggende Tilfælde, dog ikke miskjendte, at det var tilfede i offentligt Grinde, for Ansvar, maa han efter det Anførte findes skyldig i det ham i Actionsordren paafigtede Forhold, og vil han, der er 46 Aar gammel, født paa Den St. Martin og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, da hans Afsærd ikke, navnlig heller ikke da han søgte at trænge Fuldmægtig Tikhøj ud, findes af den Beskaffenhed, at den ligesom lader sig hense under Forordning 4de October 1833 § 16, hvorhos det endnu bemærkes, at, ligesom det har viist sig, at han ikke havde Midlerne til, saaledes tør det heller ikke antages, at han alvorlig har havt ifinde at iværksætte sine livsfarlige Trusler, blive at anses med en arbitrair Straf efter Lovgivningens Analogi, der efter Omstændighederne findes at maatte bestemmes til en Bøde til de Fattige af Doll. 80, hvorimod Underretsdommen, hvorved han er anset deels efter Forordning 4de October 1833 § 16 deels arbitrairt med Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 10 Gauge

48 Timer, forsaavidt den derhos har idømt ham Actionens Omkostninger, vil blive at stadfæste.

Ved Sagens foregaaende Behandling bliver det at bemærke, at Politirettsdommeren, naar han uanset Tiltaltes gjentagne Protest imod, at han blev at fungere som Forhørsdommer i Sagen, ikke fandt Føie til at vige sit Sæde, vel burde have afgjort dette Spørgsmaal ved en Kjendelse for derefter med fornøden Myndighed at kunne føre Forhøret videre navnlig ogsaa ved Examination af Tiltalte, men at forøvrigt den Mangel, der hæftede ved Forhøret som Følge af, at Tiltaltes Vægning ved at forklare sig vedblivende passerede, blev afhjulpen ved Forhøret ved Extraretten, hvortil den videre Under søgelse i Sagen af Overøvrigheden henvises."

Nr. 122.

Advocat Liebe

contra

Andreas Hansson eller **Viljenroth** (Defensor Buntzen),
der tiltales for Tyveri og mislig Omgang med Hittegods.

København's Rådhus Rets Dom af 17de Januar 1871: „Arrestanten Andreas Hansson, kaldet Viljenroth bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt efter udstaaet Straffetid bringes ud af Riget. Han bør derhos udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor Cancelliraad Procurator Bredstrup 15 Rd. og til Defensor Procurator Jacoby 10 Rd. samt til Bidefensorerne Procurator Bartholdy i Kolding og Cancelliraad Procurator Jensen i Aarhus 2 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 17de April 1871: „Tiltalte Andreas Hansson eller Viljenroth bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes samt efter udstaaet Straffetid bringes ud af Riget. Saa udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor for Underretten 12 Rd., til Defensor sammesteds 10 Rd. samt til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Procurator Ibsaesen, 12 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde vil den være at stadfæste, dog med tilføjet Bestemmelse om de de subsidiaire Defensorer tilkommende Salairer, der ligeledes blive

at udrede af Tiltalte og bestemmes, som i Underrettsdommen er steet.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Tiltalte endvidere bør udrede i Salarium til Procurator Bartholdy og Cancelliraad Jensen 2 Rd. til hver. Saa betaler han og i Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Bungen for Højestret 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag er en i Sverrig hjemmehørende Person, der først har opgivet at hedde Andreas Hansson og senere har foregivet, at hans Navn skulde være Andreas Hals Liljenroth, men om hvis rette Navn og tidligere Liv det ikke under Sagen har været muligt at tilvejebringe paalidelige Oplysninger, idet det, som i saa Henseende er fremkommet, ikke stemmer med Tiltaltes Foregiveness, sat under Tiltale for Tyveri og mislig Omgang med Hittegods.

Ratten imellem den 18de og 19de April 1869 blev der fra Guldsmed Christensens Bontil i Randers bortstjaalet en stor Mængde Gulds- og Sølv-gjenstande — efter Bestjaalnes Opgivende af Værbi omtrent 150 Rd. — der laae deels paa et Bord ved Bontilsvinduet og deels i et Glasfab saa tæt ved dette, at Tyven, der havde opbrudt Vinduet ved Hjælp af et Centrumsbør og andre Haandværksredskaber, maa antages at have kunnet naae Tingene ved at rælke ind igjennem Vinduet, og efterat Mistanken nogen Tid derefter var bleven henledt paa Tiltalte, der paa den Tid havde Arbeide og Ophold hos en ved Siden af Guldsmed Christensen boende Smeder, uden at der imidlertid dengang fremkom Videre til Bestyrkelse af denne Mistanke, idet Tiltalte, der isørigt har forklaret, at han den ommeldte Nat var kommen hjem omtrent paa den Tid, da Tyveriet maa antages at være begaaet, navnlig ved en hos ham foretagen Ransgning ikke fandtes i Besiddelse af nogen af de stjaalne Gjenstande, kom det den 30te November s. A. til Politiets Kundskab, at Tiltalte, der imidlertid havde faaet Arbeide hos en Smeder paa Landet og havde forladt Randers, skulde være i Besiddelse af enbeel mindre Guldsager, hvorfor der paany blev indledet Undersøgelse imod ham. Under denne er der bl. A. bragt tilstede enbeel mindre Gulds- og Sølvager, som Tiltalte deels ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af og deels har vedgaaet at have været i Besiddelse af, og af hvilke Christensen edelig har tilhjemlet sig den største Deel, ligesom han ogsaa har ført Beviis for sin Eiendomsret til 5 af disse Ting, nemlig en Brosche, en Ring, 2 Medailloner og et Par Dreuringe, ialt vurdere til 11 Rd. 3 Mk.

Tiltalte, der vedholdende har benægtet at have haft nogen Deel i det paagjældende Tyveri, har nu vel foregivet, at han, medens han boede i Ran-

ders, havde faaet Broschen og Ringen af ubekjendte Pamer, som han havde truffet udenfor Byen, og at han havde bragt Medaillonerne og Zreuringene ligesom største Deelen af de øvrige Gjenstande med sig fra Sverrig, da han i Februar Maaned 1868 reiste her til Danmark; men til disse Anbringender, der ikke bestyrkes ved Sagens øvrige Oplysninger, vil der intet videre Hensyn kunne tages, og da Betingelserne for det ved D. L. 6—17—10 og 11 jfr. Fedn. Sde September 1841 § 6 hjemlede indirecte Beviis saaledes ere tilfede med Hensyn til de ovenfor nævnte 5 Gjenstande, vil Tilstaite for sin uhjemlede Besiddelse af disse være at ansee med Straf for Hæleri, idet det nemlig ikke kan ansees godtgjort, at han selv har sjaalet de paagjældende Kosler.

Under Sagen ere endvidere bragte tilfede en Frakke, en Vest, 2 Par Beenklæder og en Krave, med Hensyn til hvilke Snebtersvend Julius Brandt i Farsø edelig har forklaret, at de tilhøre ham og den 22de October 1869, paa hvilken Tid han var bosat i Randers, vare imod hans Vidende og Villie borttagne fra et i hans Værelse, hvortil Røglen hang paa et Søm paa Dørfarmen, staaende naflaaet Klædestab. Tilstaite har vedgaaet at have været i Besiddelse af disse Klædningsstykker, ligesom han har erkjendt at være bekjendt med de stebilige Forheld i Brandts daværende Bolig; men han har benægtet at have begaaet det paagjældende Tyveri eller at være kommen i Besiddelse af Tøiet paa ulovlig Maade, idet han vil have kjøbt det ene Par Beenklæder af en ubekjendt Karl paa det Værksted i Randers, hvor han tidligere arbejdede, og de øvrige Klæder — undtagen Kraven, som han, saavidt han troer, har bragt med sig fra Sverrig — af en ubekjendt Person, som han fort Tid, førend han forlod Randers, møbte paa Gaden. Brandt har imidlertid ved Vidner godtgjort sin Eienbomæret til de to Par Beenklæder, der tilfammen ere vurderede til 13 Rd., og da Tilstaites Anbringende om Maaden, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af disse, ikke er bestyrket ved, hvad der iverigt er fremkommet under Sagen, maae saaledes Betingelserne for det ved de ovenfor ansførte Lovbestemmelser hjemlede indirecte Beviis ligeledes ansees at være tilfede med Hensyn til bemeldte 2 Par Beenklæder, hvorsor Tilstaite ei heller vil kunne undgaae for sin uhjemlede Besiddelse af samme at ansees med Straf, efter Omstændighederne dog ifkun som for Hæleri.

(Sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret assagte Dømme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Dømme og de indanfede Dømmes Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbues, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 β. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de lgl. Postcontoirer.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 13.

Den 23de Juni.

1871.

Forste ordinaire Session.

Onsdagen den 7de Juni.

Nr. 122.

Advocat Liebe

contra

Andreas Hansson eller Siljevoth (see forrige Nr.).

Da det af Vadsferieier Kruse i Randers var anmeldt for Politiet, at der den 11te November 1869 om Aftenen var fra Stryggestuen i hans Vadsferi bortstjaalet 9 Manchetsfjorter, der havde været indleverede til Vadsf hos ham, og Tilstalte ved sin Anholdelse bl. A. fandtes i Besiddelse af endeel Manchetsfjorter, hvoriblandt der var tre, hvis Mærker svarede til de af Kruse opgivne Mærker paa nogle af de stjaalne Fjorter, samt en, hvoraf Mærket kunde sees uplig at være afpillet, blev Mistanken for dette Tyveri ligeledes henledet paa Tilstalte. Denne har imidlertid benægtet at være paa ulovlig Maade kommen i Besiddelse af de paagjældende Fjorter, idet han har paastaet, at han har ført nogle af dem med sig fra Sverrig og kjøbt de andre i Randers deels hos en Kjøbmand og deels af en ham ubekjendt Skomagersvend, og vel har en hos Kruse tjenende Somfru edelig forklaret, at hun blandt det hos Tilstalte i Bevaring tagne Linned med Bestemthed gjentjendte som stjaalne ved det ommeldte Tyveri 9 Fjorter og 2 Flipper, som hun nærmere paaviste, idet hun tillige opgav, hvem hver enkelt af disse Fjorter og Flipper tilhørte, ligesom dette Vidnes Forklaring stemmer nøie overeens med, hvad de af hende opgivne Personer hver for sit Vedkommende have udsagt og tildeels med Gød bekræftet, hvorhos der for Flippernes og flere af Fjorternes Vedkommende er af de paagjældende Tiere foreviist aldeles lignende Flipper og Fjorter samt paaviist særlige Kjendetegn; men skjøndt der saaledes er fremkommet en ikke ringe Sandsynlighed for, at de ommeldte 9 Fjorter og 2 Flipper, som Kruse, der edelig har bevidnet Rigtigheden af sin Anmeldelse, har blandt det tilstedebragte Linned paaviist som dem, der skulle være ham fra stjaalne ved det ommeldte

Tyveri, om han end kun med fuldkommen Bestemthed har kunnet gjenkjende 5 af Skjorterne, ere de Kruse frastjaalne Skjorter og Flipper, kan saadant dog ikke ansees aldeles tilstrækkelig godtgjort, ligesaa lidt som det paa anden Maade er beviist, at Tiltalte med Hensyn til dette Tyveri har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold.

Forjaavidt Tiltalte endvidere er mistænkt for Matten imellem den 14de og 15de November 1868 at have forøvet et Indbrudstyveri hos Proprietair Preekmann til Frijensvold, hvorved der bl. A. blev bortstjaalet et Par Lysestager, da er Tiltalte vel funden i Besiddelse af et Par Lysestager, som Bestjaalnes Hustru har erklæret med Bestemthed at kunne gjenkjende som de hende og hendes Mand frastjaalne, ligesom Bestjaalne har aflagt Tilhjemlingsseed med Hensyn til samme; men da der ikke er tilveiebragt noget Beviis for Proprietair Preekmanns Eiendomsret til bemeldte Stager, vil der ikke for saavidt kunne paalægges Tiltalte noget Strafansvar, og det Samme er Tilfældet med Hensyn til nogle andre under Sagen omhandlede Tyverier, idet der ikke imod Tiltaltens Benægtelse er fremkommet noget videre til Bestyrkelse af den imod ham herfor reiste Mistanke.

Skvad angaaer Sigtelsen mod Tiltalte for mislig Omgang med Hittogods, da har han vel vedgaaet, at han har fundet et Par i hans Besiddelse foresundne Handsker paa Gaden i Randers; men da disse Handsker af Rettens Vidner ere erklærede for at være værdiløse, vil han ei heller kunne drages til Ansvar for ikke at have oplyst Handskerne som Hittogods.

Efter det Anførte vil Tiltalte, der efter sin Forklaring er født i Aaret 1846, hvilket af Rette er skjønnet at stemme med hans Udseende, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet heri Landet, være at ansee efter Straffelovens § 238 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Forbebringingshuusarbejde i 8 Maanedre, samt i Medfør af samme Lovs § 16 at dømmes til efter udstaaet Straffetid at bringes ud af Riget."

Mandagen den 12te Juni.

Nr. 25. Dampbadstjeriet **N. Nasmussen** (Ingen)

contra

Grosserer **F. Seffer** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Rod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder

fig med Dwittering, at bemeldte 80 Rbd Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei til-
lades videre derpaa at tale.

Nr. 47. Exam. juris **Jørgen Thomsen** (Zngen)

contra

Sophie Olsen, Arbeidsmand **Christianens** Enke (Zngen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Rbd Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger mel-
der sig med Dwittering, at bemeldte 80 Rbd Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei til-
lades videre derpaa at tale.

Nr. 136.

Advocat **Henrichsen**

contra

Jens Carl Andersen, ogsaa kaldet **Boesen** (Def. Klubien),
der tiltales for voldelig Udfærd.

Horns Herreds Extrarets Dom af 10de Januar 1871:
„De Tiltalte, Tjenestekarl Hans Nielsen og Indsidderne Anders Larsen, Lars Jensen og Christen Sørensen bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Arrestanten Sadelmager Jens Jacob Jensen og Tiltalte Jens Carl Andersen, ogsaa kaldet Boesen bør hver især hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Uger 5 Dage samt hver især med det Halve udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor Instits-
raad Glad 10 Rbd. og til Defensor Procurator Wobschou 8 Rbd, dog saaledes at Arrestomkostningerne for Arrestantens Vedkom-
mende udredes af denne selv og for Hans Nielsens, Lars Jensens og Christen Sørensens Vedkommende udredes af det Offentlige. Det Udømte at udredes inden 3 [15] Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te April 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Actionens Omkostninger, derunder Salair til Justitsraad Glud 10 Rd. og Procurator Wobschou 8 Rd. samt til Procuratorerne Simonsen og Westrup for Overretten 10 Rd. til hver, udredes af Arrestanten Jens Jacob Jensen og Tiltalte Jens Carl Andersen, ogsaa kaldet Boesen hver med $\frac{1}{4}$ og af de Tiltalte Hans Nielsen, Anders Larsen, Lars Jensen og Christen Sørensen, Alle af Ferslev, hver med $\frac{1}{8}$, og at Arrestanten og de Tiltalte Hans Nielsen, Lars Jensen og Christen Sørensen hver for sit Vedkommende udrede de med deres Arrest forbundne Omkostninger. Derhos bør Tiltalte Jens Carl Andersen betale til Niels Nielsøn i Erstatning for Svie og Smerte 5 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jens Carl Andersens eller Boesens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende fra Horns Herreds Extraret hertil indankede, mod Arrestanten Jens Jacob Jensen og de Tiltalte Jens Carl Andersen, ogsaa kaldet Boesen, Hans Nielsen, Anders Larsen, Lars Jensen og Christen Sørensen, Alle af Ferslev, for velbelig Adfærd anlagte Sag er det godtgjort, at de den 25de Septbr. f. A. have været i Slagsmaal paa Ferslev Gade med 5 svenske Tjenestekarle fra Egholm. Ifølge den afgivne Lægeerklæring er der i dette Slagsmaal tilføiet Karlene Niels Nielsøn flere Contusioner og overfladiske skaarne Saar i Hovedet og Ansigtet, hvilke dog ikke vare af Betydning Endelig fandtes der paa Niels Nielsøn et splintret Brud af Albuebenet; ifølge Lægeerklæringen af 5te November var dette Brud belet, men der var endnu endeel Svøvelse og Stivhed i Albueleddet, og der vilde rimeligviis hengaae længere Tid, inden han gjenvandt sin Førlighed i denne Arm. Om den egentlige Anledning til Slagsmaalet er intet Bestemt oplyst. Ifølge Arre-

stanten Jens Jacob Jensens Tilstaaelse og det iøvrigt Dplysle er det godtgjort, at han med en skarp sleben Kniv, der havde et 6 $\frac{1}{2}$ " laugt og 1" bredt spidst Blad, har tilspriet Carl Hansson det ommeldte Saar i Brystet, og endvidere er det ved Tiltalte Jens Carl Andersens Tilstaaelse og de øvrige Forklaringer godtgjort, at denne har slaet Niels Nielsson med en Granstav, der var 3 Alen lang og fornedden saa tyk som et Haanbleb, og det maa efter det Dplysle antages, at Bruddet af Albuebenet er foranlediget herved. Derimod er det ikke oplyst, at de 4 andre Tiltalte have ved den af dem udøvede voldssomme Udfærd foraarsaget nogen Skade, der kan bevirke Strafsansvar. Det maa derfor billiges, at disse 4 Tiltalte ved den indankede Dom ere frifundne for Actors Tiltale, medens Arrrestanten og Tiltalte Andersen, der 2 Gange er straffet for Tyveri og sidste Gang tillige for ulovlig Omgang med Hittegods, ville for deres ovenomhaandlede Forhold være at anses efter Straffelovens § 203, og da Straffen for hver af dem ved den indankede Dom passende findes bestemt til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, vil denne være at stadfæste."

Nr. 141.

Advocat Klubien

contra

John Schackfort eller **John Linkin Schackfort**

(Defensor Bunken),

der tiltales for Modstand mod og Angreb paa Politiet.

St. Thomæ Bytings Exraretts Dom af 7de December 1870: „Tiltalte John Schackfort eller John Linkin Schackfort bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 48 Timer. Saa bør han og betale i Erstatning til St. Thomæ Politifond 75 Cents samt udrede de af Actionen flydende Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven."

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 14de Februar 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

3 Salarium til Advocat Klubien og Statsraad
Bunzen for Høiesteret betaler Tiltalte 8 vestindiske
Daler til hver.

3 den indkøbte Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra St. Thomæ Exraret for Overretten indkøbte Sag tiltales John Schackfort eller John Linkin Schackfort, der er 51 Aar gammel, født i de forenede Stater i Nordamerika, tidligere har været Skibsfører og ikke findes forhen tiltalt eller straffet her i Landet, for Modstand imod og Angreb paa Politiet under Omstændigheder, der ved hans egen Tilstaaelse og hvad ellers er fremkommet ere oplyste saaledes:

Den 8de November f. A. om Aftenen lidt efter Kl. 8 henvendte et ungt Fruentimmer, der levede sammen med Tiltalte, sig til Politiet om Assistance, fordi Tiltalte havde lukket hende ude fra det af dem i Fælledsklub beboede Hus, hvor han, der var beruset og i irriteret Sindestemning, var alene med deres 7 Maanedes gamle Barn, som hun udefra hørte græde og tilsidst falde ud af Sengen, hvorover hun, da Tiltalte vedholdende vægrede sig for at aabne Døren, blev bange; to Politibetjente gik derefter til Stedet og søgte at formaae Tiltalte til at lukke op og udlevere Barnet til Moderen; men Tiltalte nægtebe begge Dele, idet han derhos, da han paa sit Spørgsmaal oplystes om, at det var Politiet, der var der, spurgte, om det havde nogen Retskjendelse (warrant) med sig, hvortil den paagjældende Betjent svarede Nei, men at han handlede efter Ordre. Da Betjenten derpaa tog i Saloufterne for at prøve, om Døren var aaben, slog Tiltalte den itu, slog derefter en tilstedeværende Person, der som hans Ven skulde søge at berolige ham, til Jorden, og da endelig flere Politibetjente vare komne til Stedet, udenfor hvilket der imidlertid var blevet Opløb, og Politibetjent Skiby, efter ligeledes gjentagne Gange at have opfordret Tiltalte til at aabne Døren eller idetmindste udlevere Barnet, fik Døren aabnet og sig Afgang til Stuen banet, slog han ham med en Steen=Mortersløder i Hovedet, men blev saa uden videre Modstand anholdt. Tiltalte har derhos forklaret, at han, da man med Magt brød ind i hans Værelse, slog til den Første, der kom ind, uden egentlig at lægge Mærke til, at det var en Betjent, eller at Slaget, som han førte i Kaseri, endog mere var rettet imod Døren end imod den Indtrædende, og har forøvrigt til sit Forsvar villet gjøre gjældende, at han var under Indtrykket af, at det var ham, man vilde anholde, og at han formente, at der dertil som overhovedet for at erholde Noget udleveret af Huset, hvilket han, naaget det eller Værelset leies af Fruentimmeret, ansaae for sin Bolig, udtrædedes en Retskjendelse.

Da nu en saadan mulig Formening hos Tiltalte, der var vel vidende om, at det var Politiets Betjente, han havde for sig, og ikke kunde miskjende deres offentlige Hæder, ikke er egnet til at disculpere ham, om hvem det forsørgt hedder, at han er som rasende, naar han er beskæftet, uden at der dog

er Føie til at antage ham at have været utilreguelig, findes han for det paa Politibetjent Skiby forøvede voldelige Angreb, der ikke havde andre Følger end nogen Smerte og en Hævelse, der ved Anvendelse af Iglær snart fortog sig, og ikke har været forbundet med Overlæg, ved den inbankede Dom rettelig aufseet efter Frd. 4de October 1833 § 16, og da ogsaa Straffen findes paa- sende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 48 Timer, ligesom endelig de givne Bestemmelser om Erstatning til Politifondet for de til Betjent Skibys Helbredelse medgaaede 75 Cents og om Actionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billigis, vil Underrettsdommen i det Hele blive at stadfæste.“

Nr. 137.

Statsraad Bunken

contra

Peter Christian Petersen (Defensor Nellemann),

der tiltales for det af ham imod Gaardeier i Voldby, Henrik Bæbeles Enke med Hensyn til noget hende affjøbt Smør udviste Forhold.

Vends Herreds Politirets Dom af 26de Januar 1871: „Tiltalte Hjulmand Peter Christian Petersen paa Strillinge Mark bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage; saa bør han og i Erstatning til Gaardeier Henrik Bæbeles Enke i Voldby betale 25 Rd. og endelig afholde alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de April 1871: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Kalko og Schack for Overretten betaler Tiltalte Peter Christian Petersen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom ansørte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bunken og Advocat Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indaukete Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende fra Bends Herreds Politiet for Overretten efter Begjæring af Tiltalte Peter Christian Petersen, som sigtes for svigagtigt Forhold efter Straffelovens § 257, indaukete Sag maa det ved de af Jørgen Hendriksen Bædele og Marie Hendriksen Bædele afgivne beedigebe Forklaringer anses tilstrækkeligt beviist, at han, der i afvigte Efteraar i flere Gange havde affjæbt Gaarbeier Bædeles Enke i Voldby en Deel Smør for selv at handle med det, og da han en Dag i December Maaned f. N. havde besværet sig over, at Smørret var forfalsket, i Erstatning havde modtaget 4 Rd., som hun selv tilbød ham, et Par Dage senere har indfundet sig paa hendes Gaard og under det urigtige Foregivende, at han i Fredericia paa Grund af det forfalskede Smør var bleven fængslet og skulde betale en Bøde af 25 Rd., formaaet bemeldte Enke til at udbetale sig dette Beløb, som han har forbrugt til egne Fornødenheder.

Vel har Tiltalte paastaet, at Smørret virkelig var forfalsket, men herom har ingen Oplysning kunnet skaffes, og at han, da den ubekjendte Mand, til hvem han i Fredericia vil have solgt Smørret, tvang ham til at lade Handelen gaae tilbage under Trusel af at anmeldte Sagen for Politiet, hvis han igjen kom med forfalsket Smør, kun har til Enken udtalt, at han nærede Frygt for, at han vilde blive fængslet^{og} komme til at udrede en Bøde, som Enken i saa Fald maatte godtgjøre ham; men til det af Tiltalte saaledes Anførte kan intet HenSyn tages, da det staaer i Strid med de anførte Bidneforklaringer, hvorefter han udtrykkelig angav, at han havde været arresteret, og at han skulde betale en Bøde, hvis Størrelse han opgav til 25 Rd., hvorfor han heller ikke vilde lade sig nøie med 15 Rd., som først bleve ham tilbudte, men vedblev at forlange 25 Rd., som bleve ham udbetalte.

Det maa derfor billiges, at Tiltalte, som er født i Aaret 1841 og ikke findes tidligere straffet, for sit uviste Forhold er ansæet efter Straffelovens § 257, og da den valgte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage findes passende, ligesom han rettelig er bleven tilpligtet at betale i Erstatning til Gaarbeier Bædeles Enke 25 Rd. og tilsvare Sagens Omkostninger, vil Underrettens Dom i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 3. Handelshuset **Henderson, Anderson & Comp.**

(Advocat Liebe ved Nellesmann)

contra

Factor **J. H. Jonassen** (Ingen),

betreffende det af Indstævnte i hans Stilling som Citanternes Factor for Aaret 1865 paadrage Deficit m. v.

Reykjavik Kjøbstads Bytings Dom af 19de September 1867:
„Indstævnte, forhenværende Factor J. H. Jonassen af Reykjavik bør til Citanterne, Henderson, Anderson & Comp. at betale

2292 Rd. 45 þ, og bør for saavidt den ved Reykjavik Rjóbstaðs Fogedret den 28de Mai 1867 foretagne, til Stadsfæstelse med Hovedsagen indstævnte Arrest- og Beslagsforretning ved Magt at staude. Processens Omkostninger ophæves. Det Ibømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven."

Den islandste Landsoverrets Dom af 14de April 1868: „Hovedappellanten, Factor S. S. Jonassen bør for Contraappellanterne, Henderson, Anderson & Comp.s Tiltale i denne Sag fri at være. Det indankede Fogeddecree af 28de Mai s. A. underkendes, og den ved samme paa Eendommen Nr. 1 i Læknisgata i Reykjavik foretagne Arrest hæves. Land- og Byfoged, Cancelliraad A. Thorsteinsøn bør for Hovedappellanten S. S. Jonassens Tiltale fri at være, og Sibstævnte til ham at udrede 15 Rd. i Kost og Tæring. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Ibømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Bed den i den indankede Dom anførte Skrivelse af 12te April 1866 fra Citanterne til Indstævnte kunne Citanterne — affeet fra den i Skrivelsen indeholdte Erkjendelse med Hensyn til et Beløb af 1512 Rd. 40 þ — ikke antages at have paataget sig nogen Forpligtelse, af hvis Opfyldelse deres Ret til af Indstævnte at forlange Dækning af den Underballance paa 3804 Rd. 85 þ, som hans Regnskab for 1865 udviser, og for hvilken han ogsaa i sin Skrivelse til Citanterne af 22de Marts s. A. har erkjendt at maatte staae dem til Ansvar, skulde være afhængig. Det vil derfor ved denne Sags Afgjørelse i det Væsentlige alene komme an paa, om det under Sagen er paaviist, at der i Indstævntes ommeldte Regnskab er indløbet saadanne Feil, at den fremkomne Underballance ifølge heraf i det Hele eller for en Deel maa bortfalde. Men i saa Henseende vil der, da Citanterne for Høiesteret have indrømmet, at de foransørte, imellem Parterne i de foregaaende Instantser omprocederede 1512 Rd. 40 þ afgaae i deres Forbring, efter Proceduren alene være Spørgsmaal om en Post paa 435 Rd. 24 þ, som Indstævnte, under

Paaberaabelse af en af ham fremlagt Skrivelse af 31te October 1866 fra Leverandøren af et til Citanernes Handel indkjøbt Parti Tobak, har formeent at maatte komme til Afdrag. Da bemeldte Skrivelse imidlertid uden nærmere Oplysning om Sammenhængen med den herhen hørende Deel af Indstævntes Regnskab ikke er tilstrækkelig til at godtgjøre, at det ommeldte Beløb burde være regnet Indstævnte tilgode, ialfald ikke i Regnskabet for 1865, hvorom der alene under Sagen er Spørgsmaal, er denne hans Paaftand med Høie forkastet ved den i 1ste Instants affagte Dom.

I Henhold til det Anførte, og da der iøvrigt ikke fra Indstævntes Side navnlig heller ikke mod den paagjældende Arrestforretning er fremsat nogen Indsigelse, som kan komme i Betragtning, maa det billiges, at Indstævnte ved den sidstnævnte Dom er bleven tilpligtet at betale Citanterne et Beløb af 2292 Rd. 45 ø, og at Arresten for saavidt er bleven stadfæstet. Citanterne have for Høiesteret nedlagt Paaftand om, at Forhalingrenter, der ikke ere blevne dem tillagte ved Underrettsdommen, maae blive dem tilkjendte; men da Citanterne under Proceduren i 1ste Instants ikke betimeligt have gjort Fordring paa disse Renter, og Indstævntes Mangel paa speciel Indsigelse mod Citanternes for Overretten herom fremsatte Forlangende efter de foreliggende Omstændigheder ikke kan tillægges videre Vægt, vil denne deres Paaftand ikke kunne tages tilfølge. I Medfør heraf, og da Høiesteret ogsaa bifalder, at Bytingsdommen har ophævet Processomkostningerne for Underretten, vil denne Dom i det Hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Til kjendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „I nærværende Sag, hvorunder Factor S. S. Sonaesen procederer efter Hovedstævning og Sam-

belskuset Henderson, Anderson & Co. efter Contraaævning, paaftaær Sibluævnte en inden Reykjavik Kjøbslads Bytings Ret den 19de September f. A. affagt Dom, hvorved en af dem ved Fogedkjendelse af 28de Mai f. A. paa Eiendommen Nr. 1 i Lænuisgata erhvervet Arrest og Beslag blev kjendt ved Magt at staae, og Hovedappellanten som deres forhenværende Factor dømt til Udrebelsen af 2,292 Rd. 45 ß, stadfæstet, dog principaliter med den Forandring, at Hovedappellanten tilpligtes at betale Contraappellanterne 2,904 Rd. 20 ß med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 1ste Juni 1867 indtil Betaling skeer, subsidiairt med den Forandring, at han tilpligtes at betale det idømte Beløb 2,292 Rd. 45 ß med Renter som foranført, og allermeest in subsidium, at den appellerede Dom stadfæstes, hvorhos Contraappellanterne paaftaæ sig tilkjendte denne Sags Omkostninger baade ved Under- og Overretten skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt hos Hovedappellanten. Derimod har Hovedappellanten nedlagt Paastand paa, at ovenommeldte Fogeddecree og Dom bliver underkjendt og forandret derhen, at han bliver frifunden for Contraappellanternes Tiltale, og disse tilligemed den medindstævnte Foged og Dommer i Reykjavik, Land- og Byfoged, Cancelliraad A. Thorsteinsson Een for Begge og Begge for Een ved denne Rets Dom tilpligtede at svare ham i Skadeserstatning 23,905 Rd., samt at der reserveres ham Ret til yderligere Erstatning af Contraappellanterne indtil en Sum af 56,000 Rd. for det Tilfælde, at han maatte blive sagsøgt af Kjøberen til Eiendommen Nr. 1 i Lænuisgata i Reykjavik i Anledning af den Banhjemmel, der er paaført bemeldte Eiendom ved den paaftævnte Arrest og Beslagsforretning.

Foreløbig bemærkes, at, forsaavidt Hovedappellanten har gjort gjældende, at det ham til Forligelsescommissionen givne Varsel var for kort, da der ifølge Frdn. 20de Januar 1797 formeentligen burde været givet ham 4 Dages Varsel, medens han kun fik Aftens Varsel, da kun Retten ikke tiltræde denne Anskuelse; thi vel er det saa, at denne Frdn. for Norge, som i sin Tid blev publiceret her paa Altinget, er bleven reciperet her tillands ved en saadig Praxis, men ligesom den kun blev given for Landet i Norge, saaledes har denne Praxis knyttet sammes Anvendelse til det tilsvarende Omraade her i Landet, medens derimod Frdn. 10de Juli 1795 har været fulgt i Reykjavik, hvilket ogsaa stemmer fuldkommen overeens med den naturlige Udvikling, eftersom den sidstnævnte, iøvrigt ogsaa paa Altinget publicerede Frdn. netop tillige er given for Kjøbstæderne i Norge.

Skvad dernæst Hovedappellantens foranførte her for Retten nedlagte Paastand angaaer, da maa det først fremhæves, at, selv om i Almindelighed efter vor Lovgivning kunde være Spørgsmaal om Fogdens solidariske Medansvarlighed, saa kan der dog in casu ikke være Tale herom, eftersom Hovedappellanten utvetydigen, om end indirecte, under Justifications-Øggsmaalet for Underretten har acquiesceret ved den af Fogden bestemte Sikkerhedsstillelse af 10,000 Rd., og allerede paa Grund heraf vil den medindstævnte Foged være at frifinde for Hovedappellantens Tiltale i denne Sag, og ham, som har

givet Møde her for Retten, at tilbønne hos samme 15 Rd. i Kost og Tæring. Eigeskaftet kan der efter Sagens Natur og Processogvningens Grundsætninger være Tale om den af Hovedappellanten, som foransørt, paa staaende Reservation til yderligere Erklæring for blot mulige Følger af den indante, formeentlig ulovlige Arrest.

Betræffende Contraappellanternes Forbring til Betsb principaliter 2,904 Rd. 20 f m. m., hidrørende fra Hovedappellantens — der som berørt bestyrede deres Handelsforretning i Reykjavik — formeentlige Underballance for Aaret 1865, da har Sidstnævnte væsentlig gjort gjældende, at han, siden han inden den i N. L. 3—1—7 bestemte Frist ingen Udsættelse havde faaet fra sine Principaler (Contraappellanterne) paa det af ham for bemeldte Aar aflagte og i Tide tilstillede Hovedregnskab, nu burde være angerløs i Anledning af samme, og det saa meget mere, som Contraappellanterne i en Skrivelse til ham af 12te April 1866 angaaende bemeldte Regnskab, hvori der af ham (Hovedappellanten) opstillede en Underballance, 3,804 Rd. 85 f, som han i en Regnskabet ledsagende Skrivelse erklærede, at han midlertidigen maatte debiteres for, udtryffeligen havde anerkjendt, at de allerede ved fngtigt at gjenemgaae Regnskabet strax havde opdaget en Feil til hans Faveur af 1,512 Rd. 2 Mk. 8 f, med den yderligere Bemærkning, at der rimeligviis, naar de lode Regnskabet usigtigt conferere og beregne, vilde findes flere (Feil) og forhaabentlig saa nær hele Differencen. Herimod have Contraappellanterne hovedsagelig inhæveret, at N. L. 3—1—7 ikke kunde komme til Anvendelse i det her omhandlede Tilfælde, da denne Bestemmelse kun angik Præscription af Udsættelser fra Principalens Side inden en vis Tid, hvorom der in casu ikke kunde være Tale, eftersom Underballancen questionis tvertimod var baseret paa en Anerkjendelse af Regnskabsføreren (Hovedappellanten) som virkelig Gjæld, der som saadan maatte være at tilsvare af Hovedappellanten, og forsaavidt som denne, som nys ansørt, har paaberaabt sig den i ovenomhandlede Skrivelse af selve Contraappellanterne paapegede Feil af 1,512 Rd. 40 f i hans Faveur, da have de hertil bemærket, at dette nærmere var at forstaae som et Spørgsmaal eller Dpfordring til Hovedappellanten til at anstille nærmere Undersøgelse af, om dog ikke Underballancen burde formindskes med dette Betsb, end en egentlig Afgjørelse.

Med Hensyn til det saaledes af begge Parter Anbragte maa Retten tiltræde den Anskuelse, at N. L. 3—1—7 ingen umiddelbar Anvendelse kan have paa nærværende Retstvist, hvorimod sammes Afgjørelse nærmest vil berøe paa den Betydning, der bør tillægges den Omstændighed, at Hovedappellanten ifølge det af ham for Aaret 1865 aflagte Regnskab og den det ledsagende Skrivelse var kommen i den omhandlede Underballance ligeoverfor Contraappellanternes omtvovnte Skrivelse til ham af 12te April 1866.

Det maa da i saa Henseende bemærkes, at saavel Ansørelsen i Regnskabet af Underballancen som Hovedappellantens Dtringer i ovennævnte Skrivelse til Contraappellanterne vel involverer en umistjendelig Anerkjendelse af, at han formeentligen burde tilsvare de Sidstnævnte Underballancens paa-

lydende Sum. Men paa den anden Side maa det fremhæves, at denne Anerkjendelse ifølge Forholdets Natur kun kan være at betragte som betinget og af foreløbig Betsaffenhed, idet den omend, som steet, anerkjendte Underballance maatte kunne udsættes eller vel endog aldeles bortfalde ved senere opdagende Feil i Hovedappellantens Faveur, ligesom en saaledes anerkjendt Underballance af en Regnskabsfører i Almindelighed ikke kan være til Hinder for en yderligere Underballance, hvis der skulde opdages Feil i hans Disfaveur. Dette Princip ligger ogsaa til Grund for Bestemmelsen i N. L. 3—1—7. Seer man nu endvidere hen til Contraappellanternes ovenomhandlede Skrivelse og de deri indeholdte Udtalelser, skjønnes ikke rettere, end at disse ogsaa have betragtet og behandlet Forholdet med Hensyn til Regnskabet qvæst. paa denne Maade. Thi naar Contraappellanterne i denne Skrivelse ved Siden af at underrette Hovedappellanten om, at de havde opdaget en Feil i Regnskabet i hans Faveur af 1,512 Rd. 40 ß — hvilket ingenlunde kan opfattes som et Spørgsmaal eller Opfordring til Hovedappellanten til nærmere Underfølgelse fra hans Side, men maa antages at indeholde en ligefrem Anerkjendelse af, at dette Beløb burde fradrages Underballancens paalydende Sum — isvrigt have med Hensyn til sammes referende Beløb erklæret, at det ved en af dem foretagende Revision af Regnskabet rimeligviis og forhaabentlig vilde saa nær heelt forsvinde, saa kan det ikke fornuftigviis forslaaes anderledes, end at Contraappellanterne have betragtet den af Hovedappellanten ansførte Underballance som en svævende, for Dieblirket ubestemt Størelse, som der ikke egne sig til, eller de agtede at gøre gjældende imod ham, uden forjaavidt sammes Existent's og Omfang maatte blive endeligen bestemt ved en af dem selv iværksættende nærmere Underfølgelse af Regnskabet. Men heraf synes det da at fremtræde som en nødvendig Consequens, at Hovedappellanten, efter som Contraappellanterne ikke have, efter hvad der foreligger i Sagen, unberkastet Regnskabet den før ommeldte Revision og altsaa ikke foretaget den til deres frie Raadighed stillede Handling, hvoraf de selv proprio motu som Principaler havde i deres Skrivelse gjort deres Tilgodehavende hos Hovedappellanten afhængig, som endelig bestemt og som saadant juridico forbindende for ham, maa være at frifinde for ovenomhandlede Fordring, og det saa meget mere, som man endog under Forudsætning af, at den skete Ansørelse og Anerkjendelse af Underballancen qvæst. var at betragte som et ligefremt puurt Tilbud fra Hovedappellantens Side om at tilsvare samme i sin Heelhed uden Hensyn til opdagende Feil i hans Faveur, dog efter det ovenfor Ansførte vilde komme til at savne en behørig og betimelig Antagelse for Contraappellanternes Vedkommende.

Som Følge af det saaledes antagne Resultat vil det indankede Fogedede-
cret af 28de Mai f. N. være at underkjenne og Arresten at hæve; hvor-
imod den af Hovedappellanten paastaede Erstatning paa Grund af sammes
Ulovsmæssighed ikke kan til dømmes ham allerede af den Grund, at han
ikke under Justificationsagen findes at have gjort sin formeentlige Ret i
saa Henseende gjældende ved Contrasøgsmaal.

Forjaaviddt Underdommeren endelig har paaflaaet nogle i et af Hovedappellantens Indlæg brugte Udladelser mortificerede som for ham fornærmelige og Hovedappellanten derfor ansæet med Misset, findes der ikke tilstrækkelig Anledning hertil efter den ellers efter Sammenhængen naturlige Forklaring, som Hovedappellanten har givet med Hensyn til hine Yttringer.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne for begge Retter være at ophæve."

Tirsdagen den 13de Juni.

Nr. 142.

E. Diechmann (Selv)

contra

H. H. Larsen (Selv).

betræffende Betaling af 100 Rd.

Kjøbenhavns Gjæsterets Dom af 23de Mai 1871: „Indstævnte H. H. Larsen bør for Citanten E. Diechmanns Tiltale i denne Sag som for tidligt anlagt fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Gjæsterets Dom.

Da Betingelserne for en Paakjendelse i Realiteten ikke ere tilstede under nærværende Sag, i hvilken Henseende det allerede maa være afgjørende, at det i den indaankede Dom ommeldte Væddemaal efter de foreliggende Omstændigheder maa antages ialfald alene at være indgaaet i den Hensigt at erhverve Domstolens Besvarelse af det i Dommen berørte almindelige Spørgsmaal om visse Sagføreres Rettigheder, vil Sagen være at afvise fra Gjæsteretten.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises fra Gjæsteretten.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under Paaberaabelse af, at der den 26de Mai 1868 imellem Citanten E. Diechmann og en ustkævnt Mand, der dengang var kongelig beskiftet Underretsprocurator, er blevet oprettet en mundtlig Overenskomst, ved hvilken bl. A. blev bestemt, at bemeldte ustkævnte Mand skulde betale Citanten 100 Rd., hvis Førstnævnte endnu den 1ste April d. A. havde Ret til at deeltage i Udsørelsen af offentlige og beneficerede Sager, har Citanten under denne Sag paaflaaet Indstævnte H. H. Larsen, der skal have tiltraadt Overenskomsten som Selvsfyldner-

cautionist, tilspigtet at betale det ommelte Beløb, idet nemlig saavel Indstævnte som den udstævnte Mand skulle have vægret sig ved at betale det paa Grund af, at Sidstævnte forinden den 1ste April d. A. havde løst Bestikelse som Overretssagsfører i Henhold til Lov af 26de Mai 1868 § 3, hvorfor saavel Indstævnte som den udstævnte Mand formene, at der ikke tilkom denne den omspurgte Ret den 1ste April d. A., medens Citanten er af en modsat Formening.

Indstævnte har erkjendt Rigtigheden af den af Citanten givne factiske Fremstilling men formeneent, at en rigtig Opfattelse af Sagens juridiske Side, særlig en rigtig Fortolkning af Lov af 26de Mai 1868 maa medføre hans Frifindelse.

Betalingen af de paastævnte 100 Rd. er saaledes gjort afhængig af Spørgsmaalet om den udstævnte Underretsprocurators formeentlige Berettigelse til uanset den løse Bevilling som Overretssagsfører at deltage i Udsørelsen af befalede Sager. Men dette Spørgsmaal, hvori den administrative Autoritet, der meddeler Ordre til disse Sagers Udsørelse, er interesseret paa det Offentliges Vegne, kan ikke finde sin Afgjørelse uden Stævning til bemeldte Autoritet eller dennes Mellemkomst paa anden Maade, da der Intet under Sagen foreligger om den udstævnte Mand's factiske Berettigelse eller Uberettigelse til vedblivende at udsøre bemeldte Sager, og da Citanten ikke sees at have foretaget noget Skridt for at faae hiint Spørgsmaal retteligen afgjort, kan Betingelsen for hans Krav paa det paastævnte Beløb saaledes endnu ikke siges at være indtraadt, hvidaarsag Indstævnte vil være at tillægge Frifindelse under Sagen som for tidligt anlagt.

Sagens Omkostninger, som ingen af Parterne har gjort Paastand paa, ville være at opheve."

Nr. 24. Bogmand **T. C. Hansen** (Selv)

contra

Fuldmægtig **A. Jørgensen** (Ingen),

betræffende Betaling af et Bexelbeløb af 373 Rd. 4 Mk. 4 ß.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Juni 1870: „Den indankede Arrestforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bør Indstævnte, Bogmand T. C. Hansen imod Extradition i qvitteret Stand af den ovenomhandlede Bexel til Citanten, Fuldmægtig A. Jørgensen betale Bexelens Beløb 373 Rd. 4 Mk. 4 ß med 6 pCt. Renter deraf pro anno fra den 2den April d. A. til Betaling skeer samt 1/2 pCt. i Provision og Courtage. Saa betaler Indstævnte og til Citanten

denne Sags og Arrestforretningens Omkostninger stadesløst samt til Justitskassen i Mulet for unødigt Trætte 10 Rd. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Fortyndelse under Afsærd efter Loven. Procurator Stücker forelægges en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afssigelse til at foranstalte det af ham den 2den Mai d. A. fremlagte Indlæg behørigen stemplet."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indbankede Dom ansørte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at den idømte Mulet for unødigt Trætte findes at kunne bortfalde.

Thi kjendes for Ret:

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Mullet for unødigt Trætte bortfalder. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

(Den indbankede Doms Præmisjer følge i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med ved-
 søiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indbankede Domes
 Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert
 Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens
 Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for
 Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret. —
 Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og
 paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den **Gyldendalste Boghandel** (K. Segel).

Kjeldsøe & Gandrup's Bogtrykkeri.

Paastand blive at tage tilfølgende og saa med Hensyn til den paastaede Provision og Courtage, imod hvilken Indstævnte Intet har erindret.

Som den, der uden nogen rimelig Grund har sat sin Modpart i den Nødvendighed at anlægge Sag, vil Indstævnte derhos have at betale i Mulct for unødigt Trætte til Justitskassen 10 Rd."

Torsdagen den 13de Juni.

Nr. 124. Bogtrykker **N. G. Calberg** (Advocat Hiudenburg efter Ordre)
contra

Statsraad, Politidirecteur **Crone** (Advocat Almbien efter Ordre),
betræffende nogle i Nr. 168 og Nr. 175 af Bladet „Dagens Nyheder“
indeholdte, for Indstævnte fornærmelige Artikler.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 30te Januar 1871: „De ovenfor udhævede, i Bladet „Dagens Nyheder“ Nr. 168 og 175 for afviste Aar brugte, for Citanten, Statsraad Politidirecteur Crone fornærmelige Udtryk bør bøde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Bogtrykker N. G. Calberg for sit i saa Henseende brugte Forhold bøde til Statskassen 50 Rd. eller, saafremt denne Mulct ikke fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. Saa bør Indstævnte og betale det stemplede Papiir, som skulde have været brugt, og det Retsgebyr, som skulde være erlagt, hvis Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salair til Procurator Winther 15 Rd. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Vel nævner Loven om Pressens Brug af 3die Januar 1851 § 3 ikke særligen Redacturen blandt dem, hvem Ansvar for Indholdet af et Blad paahviler; men dette kan dog ikke i og for sig være til Hinder for, at Redacturen, om han end ikke maatte kunne betragtes som Forfatter, kan komme til at bære Ansvar. Da der nu ikke paa de i den indaankede Dom omhandlede Nummere af Bladet „Dagens Nyheder“ er anført Nogen under Benævnelsen Udgiver, hvorimod Bladets Redacteur er navngiven, findes han

fremfor Bogtrykkeren at maatte betragtes som den, der ikke blot i Virkeligheden har foranstaltet Offentliggjørelsen, men ogsaa paa en tilstrækkelig tydelig Maade har betegnet sig som den juridisk Ansvarlige. Som Følge heraf vil Citanten, der har gjort Indsigelse imod i dette Tilfælde at ansees som ansvarhavende, være at frifinde for Indstævntes Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger findes at burde ophæves for begge Retter. Det Citantens befalede Sagsfører for Høiesteret tilkommende Salarium, der bestemmes til 40 Rd., bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 1 Rd. Advocat Hindenburg tillægges i Salarium for Høiesteret 40 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Citanten, Statsraad Politidirecteur Crone paastaar under nærværende Sag ifølge meddeelt Bevilling til fri Proces ved sin befalede Sagsfører, Procurator Winther Indstævnte, Bogtrykker N. S. Calberg anset efter Lovens Strængthed for en i Bladet „Dagens Nyheder“ Nr. 168 for afvigte Aar indrykket Artikel, der indeholder en Betydning mod Citanten for „isinesfaldende Uretfærdighed mod en for sin Dygtighed almindelig agtet Overbetjent,“ og for en Artikel i samme Blads Nr. 175 for samme Aar, hvori det paastaas, at Bladets Meddelelser have deres Betydning „ved at oplyse om Utilbørligheder og Misbrug i det nuværende, af Citanten levede Politi.“ Saa har han og paastaet de nævnte Sigtelser mortificerede og Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger stadesløst.

Indstævnte har derimod paastaet sig frifunden principalt i det Hele og subsidiairt for den i Nr. 168 indeholdte Artikels Vedkommende samt sig tillagt Sagens Omkostninger stadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Indstævntes principale Paastand, som er støttet paa, at ifølge Presse-loven ere Betingelserne for Bogtrykkerens Ansvar ikke her tilstede, idet der paa Bladet findes en navngiven Redacteur, kan ikke billiges; thi Redactoren findes ikke i Presse-lovens § 3 nævnt blandt de Personer, hvem Ansvar paahviler, og det er ikke i nærværende Sag givet, at Betegnelsen „Redacteur“ skal betyde Forfatter.

Hvad Realiteten angaaer, da findes Meningene af Artiklen i Nr. 168 vel uklar, men da den Uretfærdighed, der skal være vist imod vedkommende

Overbetjent, efter hvad Indstævnte har anført, bestaaer deri, at Betjenten er bleven affbediget, maa der heri siges at indeholdes en fornærmelig Sigtelse imod Citanten, som alene er berettiget til at affbedige saadanne Betjente. Ligeledes findes det ovenfor refererede Indhold af Artiklen i Nr. 175 fornærmeligt for Citanten, og de brugte Uttringer ville derfor være at mortificere, og Indstævnte for sit Forhold at ansee med en Mulct til Statskassen, som i Henhold til Straffelovens § 217 passende findes at kunne bestemmes til 50 Rd., og, hvis denne Mulct ikke fuldt betales, vil han være at ansee med simpelt Fængsel i 10 Dage.

Indstævnte bør derhos betale Processens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder 15 Rd. i Salair til Procurator Winther, hvis Sagførelse har været lovlig.“

Mandagen den 19de Juni.

Nr. 10. Gæstgiver **Broder Henningsen** (Ingen)

contra

forhenværende Muurmester, nu Gæstgiver **H. J. Marcusen**
(Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvitting, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 22. Vandagist **C. M. S. Meiersen** eller Firmaet
Meiersen & Comp. (Ingen)

contra

Instrumentmager **C. A. G. Schønning** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret,

bør betale 80 Rbd Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Rbd Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 11. Forhenværende Herredsfoged **J. G. Hansen** (Selv)
contra

Ovverretsprocurator **Leth** som Mandatarius for Boelsmand
J. S. Hansen (Ingen),

betræffende et Pøngemellembværende.

Landssver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 31te Januar 1870: „Contraføgsmålet afvises. Imod Extradition af det fremmelbte Gjældsbeviis af 25de Juni 1855 i qvitteret Stand bør Contracitanten, Cancelliraad J. G. Hansen, forhenværende Herredsfoged i Ræt til Hovedcitanten, Ovverretsprocurator Leth som Mandatarius for Boelsmand J. S. Hansen af Blans betale de hovedpaastævnte 756 Rbd. 48 f med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 2den September 1868 indtil Betaling steer. Saa betaler Contracitanten og til Hovedcitanten i Røst og Tæring 10 Rbd. samt Hovedføgsmålets Omkostninger med 25 Rbd. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forfyndelse under Afsærd efter Loven. Der forelægges Hovedcitanten en Frist af 8 Dage til at berigtige Stemplingen af det den 30te November f. A. fremlagte Gjældsbeviis af 25de Juni 1855 og af det den 14de Juni f. A. fremlagte Document, dateret 11te Februar 1868, hvorved forskjellige Forbringinger overdroges til Hovedcitantens Mandant.“

Høiesterets Dom.

De af Citanten for Høiesteret neblagte Paastande lyde paa, at hans Contraføgsmaal fremmes, og at Hovedklagen afvises under Tillæg af Processomkostninger. Da Høiesteret imidlertid i Henhold til de i den indankede Dom derfor anførte Grunde maa billige, at det af Citanten anlagte Contraføgsmaal er blevet

afviist, og da de af ham til Støtte for Paastanden om Hovedsøgsmaalets Afviisning fremsførte Indsigelser — der forøvrigt vedrøre Realiteten og derfor i hvert Fald ikke kunde bervirke Afviisning — maae ansees betydningsløse, maae allerede paa Grund heraf de nævnte Paastande forkastes.

Som Følge heraf, og da Citanten iøvrigt ingen Indsigelser angaaende Sagens Realitet har fremsat for Høiesteret, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Citanten, Overretsprocurator Leth som Mandatarius for Boelsmand S. H. Hansen af Blans søger under nærværende Sag Indstævnte, Cancelliraab S. G. Hansen, forhenværende Herredsfoged i Løf til at betale til ham i hans fornævnte Egenkab 600 Rd. som Capitalrest ifølge et af Indstævnte under 25de Juni 1855 til afsbøde Sandemand C. Lorenzen i Løf udstedt Gjældsbeviis, oprindeligt lydende paa 1,066 Rd. 64 ß, hvilket Gjældsbeviis nu tilhører fornævnte Boelsmand S. H. Hansen, tilligemed Renter af de paaståvnte 600 Rd. fra den 25de Februar 1862 indtil Forkigstlagens Dato den 2den September 1868, 156 Rd. 48 ß eller ialt 756 Rd. 48 ß foruden 5 pCt. p. a. Renter deraf fra nyssnævnte Dato indtil Betaling skeer, og denne Sags Omkostninger stadesløst.

Derimod har Indstævnte, næst at paaflaae Hovedsøgsmaalet afviist eller sig berunder tillagt Frisindelse, ifølge udtagen Contraktlage og Stævning principaliter søgt Hovedcitanten til paa hans Mandants Vegne at betale 964 Rd. 4 Mk. 11 ß, som bemeldte Mandant, der skal have været Contracitantens Fuldmægtig, medens denne var Herredsfoged, og i saadan Egenkab have været betroet Afholdelse og Besørgelse af Auctioner, Forhøyringer og Burderinger, skal være skyldig til Contracitanten i resterende Auctionspenge for Aarene 1850 til 1860, begge inclusive, medens han in subsidium har paaflaaet Hovedcitanten tilpligtet under en passende Dagmulct at aflægge Regnskab for de ommeldte Oppbørsler og at betale til Contracitanten det Betsøb, som efter et saadant Regnskab kan tilkomme ham, i begge Tilfælde med 5 pCt. p. a. Renter af det skyldige Betsøb fra Contraktlagens Dato den 23de November 1868 indtil Betaling skeer og Sagens Omkostninger stadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Contrafsøgsmaalet har Hovedcitanten, næst at modsigte Contraforbringens Rigtighed i det Hele, paaflaaet afviist og sig tillagt Kost og Tæring, og det skjønnes ei heller rettere, end at denne Paastand har Hjemmel i L. 5—14—6,

ba det ovenfor nævnte Gjældsbeviis af 25de Juni 1855 indeholder en af Contracitanten afgiven klar og ubetinget Erkjendelse af at være det deri angivne Beløb skyldig som Følge af flere modtagne Laan, saaat det maa henses til de i den citerede Lovartikel omtalte rigtige og pure Haandskrifter, imod hvilke et omtvistet Regnskabskrav som det i Contrasøgsmaalet omhandlede ikke bør ansees, og findes derhos den Hovedcitanten tilkommende Kost og Tæring at burde bestemmes til 10 Rd.

Under Hovedsøgsmaalet har Contracitanten fremsat nogle Indsigelser mod Skyldigheden af de af Hovedcitanten producerede Beviisligheder for hans Mandants Adkomst til det forommeldte Gjældsbeviis af 25de Juni 1855, hvilke Indsigelser imidlertid maae ansees for betydningsløse. Da Contracitanten derhos ikke har fragaet sin Underskrift paa Gjældsbrevet, og hans almindelige Benægtelse af at være det paastønte Beløb skyldig ikke kan tillægges nogen Betydning, ligesom han endelig ei heller imod Hovedcitantens Benægtelse har godtgjort Rigtigheden af sit Anbringende om at have betalt Renter af Hovedstelen for Aarene 1862, 1863 og 1864, vil han ikke kunne undgaae at dømmes efter Hovedcitantens Paastand, saaledes at Betalingen bliver at betinge af Gjældsbrekets Extradition i qvitteret Stand, samt at Omkostningerne bestemmes til 25 Rd."

Nr. 143.

Advocat Nellesmann

contra

Niels Peder Pedersen (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Dvafsalveri.

Stubbekjøbing Herreds Extrarets Dom af 23de Marts 1871: „Arrestanten Niels Peder Pedersen bør henses til Tugthusarbejde i 3 Aar samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Acter, Kammerassessor Procurator Blæsberg og Defensor, Cancelliraad Procurator Müller 5 Rd. til hver; til Reebslagersvend Samuelson bør han derhos i Erstatning betale 1 Rd. 2 Mk. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Mai 1871: „Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne ved Overretten Christensen og Lassen betaler Arrestanten Niels Peder Pedersen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige

Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afkærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Klubien for Høiesteret betaler Til-
talle 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende med Arrestanten Niels Peder Pedersen for Lyveri, Bedrageri og Dvassalveri anlagte og fra Stubbekjøbing Herreds Extraret hertil indankede Sag er det ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilslaaelse bevist, at han, der Ratten mellem den 16de og 17de Januar d. A. hos en Værtshusholder i Stubbekjøbing deelte Kammer med Kæbslagerjevnd Samuelsen, om Morgenen, inden denne var slaaet op, af hans Tegnebog, som laa i Brykflommen af hans udenfor Sengen henlagte Frakke, stjal et Beløb af 8 Mk. og derefter forlod Værtshuset og Byen.

Paa samme Maade er det oplyst, at Arrestanten i den første Halvdeel af bemeldte Maaned for at skaffe sig frit Ophold har, idet han naavgav sig Peder Hansen, for forskellige Personer omkring paa Landet givet sig ud for at være ansat i Tjeneste hos det Selskab, der skal anlægge Jernvei paa Falster, og at være istand til at skaffe dem Ansættelse dels ved Anlægget af Jernveien dels efter dens Fuldsørelse som Banevogter eller Betjent. Navnlig har han af Parcellist Niels Jacobsen Danielsen af Skjerne — for hvem han udlob sig med at have megen Besvær af at gaae saaledes om og skaffe Folk Ansættelse, og at han andre Steder havde faaet et Par Daler for Uleiligheden — først modtaget 2 Rd. og siden endnu 1 Rd., da han ved anden Gang at indfinde sig hos Danielsen yttrede, at denne nu kunde være temmelig sikker paa at blive ansat, og derhos gav ham en Seddel, understrevet med Navnet Peder Hansen og med Paaskrift til Inspecteur Hansen, til Forevisning for denne, der skulde være en Englænder og forestaae Arbeidet. Ligeledes have nogle Andre, som Arrestanten havde tilsagt Betaling for at reise til Nykjøbing ogtale med Inspecteur Hansen, derved ladet sig forlede til denne Reise, hvor det da viste sig, at en saadan Inspecteur Hansen ikke var at finde der.

Endelig er det paa samme Maade bevist, at Arrestanten efter at have begaaet det ovenomtalte Lyveri gav sig ud for en Søn af en klog Kone, der boer i Ljønehoved i Sjælland, og paa nogle Steder, hvorfra der tidligere var søgt Raad hos bemeldte Kone, har raadet til Anvendelse af ulbne Klude, indgæbne med tør Camppher, samt lovet at komme igjen om 4 Uger, uden at han

begjærede Betaling for sit Raad, men dog modtog et Par Smaabløb, som bleve ham givne.

Arrestanten — der er født den 17de October 1840 og tidligere har været anseet ifølge Højesteretsdom af 2den Januar 1868 efter Analogien af Straffelovens § 253 med 1 Aars Forbedringshuusarbeide og oftere har været straffet for Tyveri, navnlig ifølge Nyfjed Kjøbstads Extrarets Dom af 9de Juni 1864 for 3die Gang begaaet Tyveri med 4 Aars Forbedringshuusarbeide og ved Nyljøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 30te November 1868 for 4de Gang begaaet Tyveri og for Falst med 2 Aars Tugthuusarbeide — er derfor rettelig ved Underrettsdommen nu dømt efter Straffelovens § 232, hvorhos han isærligt bliver at ansee efter samme Lovs § 257, hvorunder ogsaa hans Forhold med at optræde som den kloge Kones Søn nærmest maa henføres, og da den valgte Straf af 3 Aars Tugthuusarbeide efter Omstændighederne findes passende, ligesom Dommens Bestemmelser saavel om den Retsflagerfvend Samuelsen tilfjendte Erstatning som om Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tillagte Salairer, bifalbes, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 140.

Advocat Hansen
contra

Nicolai Oscar Taarnberg (Defensor Levinsen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 13de Mai 1871:
„Arrestanten Nicolai Oscar Taarnberg bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Sørrensen og Justitsraad Nyegaard med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaukede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Advocaterne Hansen og Levinsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indaukede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Nicolai Oscar Taarnberg, der er født den 24de Juli 1849 og senest ved denne Rets Dom af 2den April f. A. anseet efter Straffelovens § 231 1ste Led med For

bedringshuusarbejde i 8 Maaned, under nærværende mod ham for Tyveri anlage Sag er ved egen med det iøvrigt Dpflyte stemmende Tilstoelse overbevist at have i afvigte December Maaned sjaalet en Skjorte og nogle Søkker i det Hæle af Værdi 1 Rd. 3 Mk., tilhørende Marchandiser Carl Johan Schmidt, og at have den 6te Marts d. A. frafsjaalet Manufacturhandler Jens Ludvig Schmidt en til 1 Rd. vurderet Skjorte og Manufacturhandler Bernhard Christian Engel en Blouse og 2 Skjorter, tilsammen af Værdi 2 Rd. 3 Mk., hvilkte Gjenstande alle, da Arrestanten tilvendte sig samme, hang udenfor de Vestjaalnes Boutikker som Skilte, saa vil han nu blive at dømmes efter fornævnte Lovs § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar."

Nr. 144.

Advocat Revinsen

contra

Hans Christian Jensen og Lars Peder Johansen,
kaldet Skræbber (Defensor Bungen),

der tiltales for Dpsælsighed, Modstand og Veld mod Politiet.

Nakfrov Kjøbstads Extrarets Dom af 9de Januar 1871: „De Tiltalte, Muursvend Hans Christian Jensen og Dagleier Lars Peder Johansen, ogsaa kaldet Lars Skræbber bør hensesættes til Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 4 Gange 5 Dage, Sidstnævnte i 6 Gange 5 Dage, samt in solidum udrede hver Halvdelen af de af Sagen lovlige flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor Procurator Heinrichsen 5 Rd. og til Defensor Procurator Barsoed 4 Rd. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Marts 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at staade, dog at Straffetiden bestemmes for Tiltalte Hans Christian Jensen til 3 Gange 5 Dage og for Tiltalte Lars Peder Johansen til 4. Gange 5 Dage. I Salair til Procuratorerne Hedscher og Justitsraad Petersen for Overretten betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Pandskover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Levinfen og Etatsraad Bungen for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Vegge og Vegge for Een 10 Rd. til hver.

I den indbandede Doms Fræmisfer hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Raskfow Kjøbstads Extraret paatjendte Sag actioneres de Tiltalte, Muurboend Hans Christian Jensen og Arbeidsmand Lars Peder Johansen, ogsaa kaldet Lars Skræbber for Opsætfighed, Modstand og Vold mod Politiet.

Deels ved Tiltalte Hans Christian Jensens egen Tilstaaelse deels ved de afgivne Vidneforklaringer er det godtgjort, at, efterat der den 1ste November f. A. havde været Dands hos Gjæstgiver Henningsen til Kl. 12, og Politibetjent Møller en halv Times Tid derefter opfordrede Gjæsterne til at forlade Localt, vægrede de Tiltalte, Hans Christian Jensen navnlig paa en trodsig Maade, sig ved at gaae bort, og at denne Tiltalte, da Møller tog ham ved Armen for at føre ham ud af Døren, ved denne tog Møller om Halsen og satte ham op imod Væggen samt paa samme Maade fastholdt Gjæstgiver Henningsen, der kom Møller til Hjælp. Tiltalte Lars Peder Johansen kom til og tog ogsaa fat paa Møller, men en tredje Person befriede denne, som derpaa fik Tiltalte Hans Christian Jensen ud af Localt og derefter vilde føre Tiltalte Lars Peder Johansen ud men, da denne satte sig til Modværge, blev forhindret deri, indtil Vægter Raas kom ham til Hjælp. Paa Gaden vægrede de sig ved at efterkomme Betjent Møllers og Vægterens gjentagne Opfordringer til at gaae bort, og da Arbeidsmand Carl Eduard Jensen, som var med dem, yttrede, at Møller kunde arrestere ham, blev han ført til Raadhuset. Under Transporten forsøgte Tiltalte Lars Peder Johansen at befrie ham, hvilket dog ikke lykkedes, og da Betjent Møller og Vægter Raas efter at have ført Carl Eduard Jensen ind i Raadstuegaarden kom ud igjen fra Raadhuset, vægrede de Tiltalte sig atter ved at gaae bort, hvorfor Tiltalte Lars Peder Johansen blev anholdt og bragt ind paa Raadhuset, hvorefter Tiltalte Jensen forsøiede sig bort.

Tiltalte Lars Peder Johansen har forklaret, at han ved den omhandlede Leilighed var saa beffjænknet, at han ikke kan erindre noget af det Foresaldne, men efter samtlige fremkomne Oplysninger kan det ikke antages, at han har været beffjænknet i en Tilvægelighed ubelukkende Grad.

De Tiltalte, der begge ere langt over criminel Lovalder og med Undtagelse af, at de have været straffede i militair Tjeneste for disciplinaire Forseelser og Lars Peder Johansen efter Høiesteretsdom af 5te Mars 1868 i Genhold til Straffelovens § 253 cfr. § 251 og § 247 med Fængsel paa Wand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ikke findes criminaliter straffede, blive derfor at ansæe efter Straffelovens § 100 cfr. § 98 og Lars Peder Johansen tillige efter

§ 108 cfr. §§ 45 og 46, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød for H. C. Jensen i 3 Gange 5 Dage og for L. P. Johansen i 4 Gange 5 Dage. Den paaankede Dom, der har bestemt Straffen til lige Fængsel respective i 4 Gange 5 og 6 Gange 5 Dage, men hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil derfor med den deraf flydende Forandring blive at stadfæste."

Nr. 129.

Statsraad Bunken

contra

1) **Peder Jensen Bjerregaard**, 2) **Anders Nielsen Greve** og 3) **Lauris Peder Jørgensen, Peder Salling** kaldet (Defensor Hansen),

der tiltales for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden navnlig udviist Vold og Modstand mod Politiets Betjente.

Konung med flere Herreders Extrarets Dom af 7de November 1870: „Tiltalte Rasmus Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Tiltalte Jens Christian Sørensen Skuster bør betale en Bøde til Statskassen af 10 Rd. eller i Mangel af fuld Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 5 Dage. Tiltalte Anders Nielsen Greve og Tiltalte Peder Jensen Bjerregaard samt Tiltalte Lauris Peder Jørgensen, Peder Salling kaldet bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød, de 2 Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og den Sidstnævnte i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han i Erstatning til Politibetjent Ebbesen bør betale 14 Rd. 24 p. Actionsomkostningerne udredes af samtlige Tiltalte Een for Alle og Alle for Een, derunder i Salair til Actor Cancelliraad Bredstrup 6 Rd. og til Defensor Procurator Jacoby 5 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 13de Marts 1871: „Underretsdømmen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Cancelliraad Møller, betale de Tiltalte Een for Alle og Alle for Een 8 Rd. til hver. Den idømte Bøde og Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom for de for Høiesteret Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde vil den med Hensyn til disse Tiltalte være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes for Peder Jensen Bjerregaard til 4 Gange 5 og for Laurz Peder Jørgensen til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Peder Jensen Bjerregaard til 4 Gange 5 og for Laurz Peder Jørgensen til 6 Gange 5 Dage. I Salarium til Etatsraad Bunzen og Advocat Hanssen for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Alle og Alle for Een 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Peder Jensen med Tilnavn Bjerregaard, Rasmus Jensen, Jens Christian Sørensen med Tilnavn Søster, Anders Nielsen med Tilnavn Greve og Laurz Peder Jørgensen, ogsaa talbet Peder Salling for Forsbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden navnlig ubvilst Bold og Modstand mod Politiets Betjente.

Ifølge de af de Tiltalte i saa Henseende afgivne Tilskaaelser og de isøvrigt tilveiebragte Oplysninger ere Sagens Omslændigheder følgende:

Efterat et den 1ste September s. A. ved Skovgaardz Kro afholdt Marked om Aftenen omtrent Kl. 8 var hævet, og Politibetjentene Petersen og Ebbesen, der efter Ordre vare tilstede for at vaage over Ordenens Opretholdelse, og hvem det navnlig var paalagt at paasee, at der ikke fandt nogen Forsamling af siddende Gæster Sted i de nærliggende Kroer, efterat Markedet var ophørt, havde formaaet de i Kroen Tilstedeværende til at forlade Locallet, og Yderbøren til Kroen derefter var lukket, forblev ikke desto mindre en Deel Mennesker staaende udenfor Kroen, og det varede kun kort, inden de bleve høirøstede og trængte paa for at komme indenfor igjen, idet de gjorde Fordring paa at opholde sig i Kroen indtil Kl. 10, og efter flere Deponenters Forklaringer var det navnlig Tiltalte Rasmus Jensen, der, hvad denne dog har benægtet, optraadte som Ordsvører. Det lykkedes ogsaa flere af de Forsamlede at trænge ind i Gangen og blandt disse de Tiltalte Rasmus Jensen og Jens Christian Sørensen, der navnlig begge have erkjendt, at de, uagtet Politibetjent Petersen forbød dem at komme ind, vedbleve at forlange saabant og derhos ubvilste et fornærmeligt eller usømmeligt Forhold mod ham, udenat det dog er oplyst, hvilke

Udtryk de betjente sig af; de nævnte Tilstalte bleve imidlertid anholdte, ved hvilken Leilighed Tilstalte Jens Christian Sørensen, da Peterfen tog ham i Kraven for at føre ham ind, med en Eed erklærede, at han, hvis Politiet rørte ham, vilde slaae igjen, og denne Tilstalte forblev derefter inde i Kroen, indtil Rolighed endelig var tilveiebragt, medens Tilstalte Rasmus Jensen, der kort efter at være anholdt atter fik Tilladelse til at gaae ud, forblev endnu en Timestid udenfor Kroen uagtet Politiets Paalæg til Forsamlingen om at gaae bort. Efterat de nævnte to Tilstalte vare blevene anholdte, maa det antages, at de udenfor Kroen Forsamlede en kort Tid have forholdt sig rolige, men snart begyndte de paany at trænge ind i Kroen, og Politibetjentene fik dem da atter udenfor og befalede gjentagne Gange de Tilstedeværende i Kongens Navn at forløse sig bort med Tilfjendegivende, at de i modsat Fald vilde bruge Magt; men forinden de kom til at udføre denne Trusel, fore endeel af de Nærmeststaaende ind paa Politibetjent Peterfen og sloge løs paa ham med Stokke, ved hvilken Leilighed der bl. A. blev tildeelt ham et Slag over den ene Haand, hvoraf denne endnu flere Dage derefter var hævet, og et Slag paa venstre Side af Hovedet, efter hvilket Blødet flød ned over hans Klæder, og medens det ikke er opløst, hvem de øvrige Personer vare, der deeltog i at slaae Peterfen, er det særlig godtgjort, at Tilstalte Anders Nielsen Greve — der allerede, da Peterfen, som ovenfor anført, anholdt Tilstalte Rasmus Jensen, søgte at forhindre dette ved at holde fast paa Rasmus Jensen og først slap ham, da Peterfen gav ham nogle Nap med sin Stok — slog paa Peterfen med sin Stok, uden at han iøvrigt, efter hvad han har erkjendt, da havde bemærket, at Peterfen gjorde Alvor af sin Trusel om at bruge Magt, ligesom det ogsaa er godtgjort, at Tilstalte Peder Jensen Bjerregaard var en af dem, der sloge løs paa Peterfen, idet ogsaa denne Tilstalte har erkjendt, at han slog Peterfen med sin Stok, der var en almindelig Eggestok, forinden Peterfen havde slaaet eller brugt Magt mod ham, og ligesom saavel Politibetjent Peterfen som flere andre Depo- nenter med Bestemthed have forklaret, at det var Tilstalte Peder Jensen Bjerregaard, der tildeelte Peterfen det ovennævnte Slag i Hovedet, saaledes har denne Tilstalte ogsaa udsagt, at han nok vil antage, at dette forholdet sig saaledes. Da Politibetjentene derefter med Understøttelse af et Par af de Tilstedeværende vilde anholde Peder Jensen Bjerregaard, tog Tilstalte Laurz Peder Jørgensen, der efter sin Forklaring fik i Sinde at bidrage Sit til at faae Bugt med Politiet, en Steen, med hvilken han, idet han gik hen til Politibetjent Ebbesen og beholdt Stenen i Haanden, slog denne bag i Hovedet, hvorpaa han løb bort. Da Politibetjent Ebbesen som Følge af dette Slag var nærved at besvime og blødt stærkt, maatte Politibetjentene nu trække sig tilbage til Kroen, hvis Dør blev lukket, og efterat Forsamlingen endnu i nogen Tid var vedbleven at stoe udenfor Kroen, blev Rolighed først omtrent Kl. 10 atter tilveiebragt.

Ved det nyssnævnte Slag blev der tilspiet Politibetjent Ebbesen et kantet Saar i Hovedet af en Udstrækning af ca. 1 Tomme til den ene Side og $\frac{3}{4}$ Tomme til den anden Side, hvilket Saar trængte gennem hele Hoved- hvidens Tykkelse, hvorhos han efter sin Forklaring i de to første Dage derefter

hadde noget Ildbeefindende som Følge af Gaaret, men dette maa isøvrigt antages senere at være fuldstændigt helbredet. Ved den ommeldte Leilighed havde Politibetjent Ebbesen Uniformshue paa, ligesom Politibetjent Petersen var iført Uniform, hvorhos de begge bare Politiskilt paa Brystet, og efter flere Depo- nenters Forklaringer blev der fra begge Betjentenes Side gaaet frem med al mulig Lempelighed.

De Tiltalte, af hvilke Anders Nielsen Greve er født i 1825, Peder Jensen Bjerregaard i 1828 og Lauris Peder Jørgensen i 1844, og om hvem det ikke er oplyst, at nogen af dem tidligere har været underkastet offentlig Tiltale eller Straf, ville for det ovenomhandlede Forhold være at ansee de tre Sidste efter Straffelovens § 100 cfr. § 98, Tiltalte Anders Nielsen Greve tillige efter § 108 cfr. § 46, og da Straffene efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdømmen passende bestemte for Anders Nielsen Greve og Peder Jensen Bjerregaard til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage for hver og for Lauris Peder Jørgensen til samme Slags Fængsel i 4 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte Lauris Peder Jørgensen at betale til Politibetjent Ebbesen efter dennes Paastand en Erstatning af 14 Rd. 24 ß, og idet Dømmens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste."

Tirsdagen den 20de Juni.

Nr. 38. Gaardsfæster **Lars Larsen Ebbesen**

(Sagfører Revision)

contra

Enkebaronesse, Kammerherreinde **Juel-Brockdorff**

(Advocat Brock),

betræffende Størrelsen af det Citanten paahvilende Vederlag for Hoveri.

Thorsøng Birketings Dom af 1ste September 1869: „Indstævnte, Gaardsfæster Lars Larsen Ebbesen i Søby bør til Citantinden betale 73 Rd. 64 ß med Renter heraf à 5 pCt. fra Stævningens Dato til Betaling skeer samt Sagens Omkostninger med 4 Rd. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms Forkyndelse under Udskærd efter Loven."

Landsover- samt Ho- og Stadsrettens Dom af 22de August 1870: „Underretsdømmen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Ibømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udskærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, hvorhos Processens Omkostninger for Høiesteret efter Omstændighederne findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „I et for vedkommende Høveriafsløsningscommission den 13de Martz 1851 mellem den da værende Besidder af Stamhuset Thorseng, Baron Carl Suel-Brockdorff og flere af Godsøts Fæstere indgaaet Forlig om det tilbagestaaende Høveris Afsløsning blev det blandt Andet vedtaget, at, forsaavidt det maatte være bestemt i de yngre Fæsterees Fæstebrev, at de skulde betale en større Erstatning end den, Forliget fastsatte, da havde disse Fæstere ifkun at udrede det mindre Beløb, indtil det ved Høiesteretsdom blev afgjort, at de i Fæstebrevene bestemte Summer skulde staae ved Magt, og at selvsølgelig de nævnte Fæstere, ifald Dommen gif dem imod, vilde have at udrede Forforskjellen imellem det, som findes anført i Fæstebrevet, og det, som Forliget bestemte. Iblandt de yngre Fæstere, der havde vedtaget det ommeldte Forlig, var ogsaa Citanten Gaardfæster Lars Larsen Esbenzen i Søby, for hvis Vedkommende Erstatningen for den ham efter hans Fæstebrev paahvilende Extrahovning blev fastsat til 4 Rd. 64 $\frac{1}{2}$ fra 1ste Mai 1852 at regne, medens Fæstebrevet, som er udfærdiget den 14de Juli 1845, indeholder den Bestemmelse, at, dersom denne Extrahovning i sin Tid ved en kongelig Anordning skulde blive ophævet, eller Herstabet finde for godt at befrie Fæstere for at forrette samme, da skal han isædetfor betale 16 Rd. aarlig. Overensstemmende med Forliget blev dette Fæstebrev af Afsløsningscommissionens Formand meddeelt en Paategning om, at den i Fæstebrevet for Høveriets Ophævelse fastsatte Erstatning af 16 Rd. ikke skulde udredes, førend det ved Høiesteretsdom var blevet afgjort, at Fæstebrevets Bestemmelse for saavidt skulde staae ved Magt, men at, naar Sagen gif Fæstere imod, vilde denne ikke alene for Fremtiden have at udrede de ommeldte 16 Rd., men desuden fra 1ste Mai 1852 at regne at efterbetale Forskjellen mellem dette Beløb og den ved Forliget fastsatte aarlige Afgift.

(Sluttes i næste Nr.)

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N°. 15.

Den 7de Juli.

1871.

Første ordinaire Session.

Tirsdagen den 20de Juni.

Nr. 38. Gaarbfæster Lars Larsen Esbensen
contra
Enkebaronesse, Kammerherreinde Suel-Brockdorff
(see forrige Nr.).

Da Indstævnte, Baronesse Suel-Brockdorff paa Schelenborg, der ifølge Testament henfaldet i uskiftet Bo efter hendes afdøde Mand, fornævnte Baron Carl Suel-Brockdorff, har formeent, at den Afgjørelse af Høiesteret, som bebudes i Forliget, senere har fundet Sted ved en Høiesteretsdom af 20de December 1858 i et lignende Tilfælde angaaende Erstatning for Høveriets Afsløsing paa Baroniet Schelenborg, har hun i 1ste Instants søgt Citanten til at betale Forskjellen imellem de 2 Erstatningssummer fra 1ste Mai 1852 til 1ste November 1858 med 73 Rd. 4 Mk. med Renter 5 pCt. p. a. fra 1ste August 1858 til den 31ste Mai 1859 og Sagens Omkostninger, og er ved Thorsøngs Birketings Dom af 1ste September f. A. denne Paastand givet Medhold dog saaledes, at der kun er tilkendt Indstævnte Renter af Beløbet fra Stævningens Dato den 9de November 1868 og Sagens Omkostninger med 4 Rd.

Denne Dom har nu Citanten indbragt her for Retten, hvor han har gjentaget sin for Underretten nedlagte Frifindelsespaastand og berhos paastaet sig hos Indstævnte tilkendt Sagens Omkostninger i begge Instantser. Indstævnte procederer til Stadfæstelse af Underretsdommen med Tillæg af Sagens Omkostninger for Overretten Stadesløst.

Forfaavidt Citanten som Grund for sin Frifindelse her for Retten har paaberaabt sig Indstævntes formeentlige Mangel paa Competence til at indbringe det paastævnte Beløb, da vil denne Indsigelse allerede af den Grund ikke kunne komme i Betragtning, at den ligger udenfor Underretsproceduren.

Ei heller vil der kunne lægges Vægt paa, hvad Citanten har anført om, at der ikke i hans Dvitteringsbog er taget noget Forbehold med Hensyn til det ham paahvilende større Afgiftsbetøb, da et saadant Forbehold maatte anses uforsøndt efter det ved Afsløsningscommissionen Paasjerebe.

Det er dernæst af Citanten anført, at den i Forliget vedtagne Betingelse for Stamhuusbesidderens Ret til at kræve den høiere i Fæstebrevet fastsatte Afgift ikke skulde være indtraadt, idet det navnlig skulde fremgaae af Forligets Ord, at der for hver enkelt Fæsters og saaledes ogsaa for Citantens Vedkommende skulde foreligge en Høiesteretsdom, som afgjorde Sagen i Stamhuusbesidderens Faveur. Selv om det imidlertid maatte antages, at det har været Meningen med Forliget, at Fæsterne skulde være bundne ved, hvad der i et lignende Tilfælde, om end mellem andre Parter, maatte være statueret ved en Høiesteretsdom, har Citanten dog villet gjøre gjældende, at den paaberaabte Høiesteretsdom af 20de December 1858 angaaer et Forhold, der ikke skal være eensartet med det her foreliggende. Skjøndt nu Udtrykkene saavel i Forliget som i Paategningen paa Citantens Fæstebrev kunne frembyde nogen Tvivl i saa Henseende, maa det dog efter alt Foreliggende anses uantageligt, at det skulde have været Forligets Mening, at Stamhuusbesidderens Ret til at kræve den i Fæstebrevet bestemte Afgift skulde være afhængig af, at han i Forhold til enhver enkelt Fæster søgte en Afgjørelse ad Retsveien og tilmed i høieste Instans, idet herimod navnlig ogsaa taler, at et med nogle andre Fæstere under den samme Afsløsningsforretning indgaaet Forlig ligesvem indeholder, at de med Hensyn til Fortolkningen af deres Fæstebreve skulde rette sig efter den Høiesteretsdom, som paa ethvertstomhelst andet Gods her i Landet maatte blive affagt om det samme Spørgsmaal, medens der ikke under Forhandlingerne er oplyst Nogetstomhelst, der kunde henwise til, at det skulde have været Meningen at undergive disse Fæstere andre Vilkaar i forberørte Henseende end Citanten og de med ham Pigestillede. Som Følge heraf staaer der endnu kun tilbage at afgjøre om, hvorvidt den paaberaabte Høiesteretsdom af 20de December 1858 kan siges at have afgjort det Spørgsmaal, hvorefter det dreier sig her i Sagen, i Godseierens Faveur, og dette maa Retten antage. Bemeldte Høiesteretsdom har nemlig stadfæstet nærværende Rets Dom af 27de Juli 1857 i Henhold til de i denne anførte Grunde, og disse gaae netop ud paa, at det ikke kan have været Hensigten med Hoveriafsløsningsloven af 4de Juli 1850 at give nogen af Parterne Ret til at unddrage sig den tidligere lovligt afsluttede Contracts forbindende Kraft, hvad Størelsen af det Vederlag angaaer, der skal ydes i Tilfælde af Hoveriets Afsløsning, samt at, naar Herfabet har betinget sig de i vedkommende Documenter anførte Vederlag, hvad enten det selv blev tilfunds at ophæve Hoveriet, eller dette ophævedes ved en kongelig Anordning, er det herved med al fornøden Tydelighed udtalt, at det stipulerede Vederlag skulde gives, naar Hoveriet overhovedet maatte blive ophævet, være sig efter Herfabet's Forlangende eller paa Grund af eventuelle Lovgivningsbestemmelser. Hvad Citanten har anført om en formeentlig Forskiel mellem det i Høiesteretsdommen saaledes afgjorte Tilfælde og det under Sagen foreliggende, er altsedes uden

Betydning, ligesaa lidt som der vil kunne tages Hensyn til hans ubegrundede Paaastand om, at Betingelsen af det omhandlede Veberlag i Fæstebrevet skulde ansees ugyldig som stridende imod Pl. 9de Marts 1838.

I Henhold til det Anførte vil Underrettsdommen være at stadfæste. Sagens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve for begge Retter."

Nr. 145. Advocat Liebe (ved Klubien)
contra

Eva Magnusen (Defensor Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af et Tilhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 23de Mai 1871:
„Arrestantinden Eva Magnusen bør straffes med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Evangsarbeidsanstalt i 60 Dage samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Eva Magnusen, der har opgivet at være 43 Aar gammel, hvilket af Retten er fjønnet at stemme med hendes Udseende, og som senest ved en i denne Retts 2den Afdeling for offentlige Politisager den 15de Juli 1869 affaqt Dom er anseet efter § 1 i Lov 3die Marts 1860 med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Evangsarbeidsanstalt i 30 Dage, ved egen af det iøvrigt Dplyste tildeels bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at have mod et hende til Protocollen over mistænkelige hjemsendte Personer den 30te November f. A. under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold blandt Andet om at melde sin Ankomst hertil Staden til Politiet inden 6 Timer, indfundet sig her i Staden den 14de f. M. om Eftermiddagen og opholdt sig her, indtil hun næste Dags Eftermiddag blev anholdt, uden at melde sig til Politiet, vil hun paany være at ansee efter den citerede Lovbestemmelse efter Omstændighederne med lige Arbeide i 60 Dage.“

Torsdagen den 22de Juni.

Nr. 59. Brænderieier **J. Henius** (Advocat Nellesmann)
contra

Skibsfører **A. Thøgersen** (Advocat Hinzenburg),
betræffende Citantens Forpligtelse til at betale Fragten for en
Ladning Kartofler.

Aalborg Rådsheds Gjæsterets Dom af 26de Juli 1869:
„Indstævnte, Brænderieier J. Henius bør til Citanten, Skibsfører A. Thøgersen af Thisted som Fører af Skibet „Benedicte“ betale 671 Rd. 4 Mk. Rigmønt med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 7de December 1868 indtil Betaling skeer. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 5te September 1870: „Citanten, Brænderieier J. Henius bør til Indstævnte, Skibsfører A. Thøgersen betale 661 Rd. 1 Mk. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 7de December 1868 til Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Ibømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og da de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke findes at kunne lede til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Chi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.
Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved et imellem Indstævnte A. Thøgersen som Fører af Skonnerten „Benedicte“ og Emil Schrøder som Befragter for Regning L. Kollsen i Stettin oprettet Certeparti, dateret Aalborg den 7de November 1868 bortfragtede Indstævnte det ommeldte Skib til en Rejse fra Stettin til Aalborg med en juld og beqvem Ladning

Kartofler, hvilken Befragteren havde at levere, mod at erholve i Fragt „pr. indtagten Wispel“ $3\frac{3}{4}$ Thaler preussisk Courant, der skulde betales contant ved Ubløsningen, hvorhos det til Slutning hedder, at til Sikkerhed for Certepartiets Opfyldelse pantsætter Capitainen sit Skib og Befragteren sin Ladning.

Efterat Indskævnte derpaa var seilet til Stettin, og Ladningen var bragt ombord, forelagde Afladeren ham til Underskrift Connossement, dateret 20de November 1868 og lydende paa, at Indskævnte i det nævnte Skibs Last havde af E. Koffsen modtaget 161 Wispel Kartofler, der skulde afleveres i Aalborg til Ordre mod Betaling af Fragt i Overensstemmelse med Certepartiet, hvilket Connossement Indskævnte underskrev med Tilføielse af Ordene „fri for Maal og Bedømmelse“, ligesom han ogsaa underskrev en paa Connossementet tegnet Tilføielse for, at han havde modtaget i Fragtforstud 100 Thaler pr. Courant. Ved Skibets Ankomst til Aalborg meldte Citanten, Brænderieier J. H. Niens sig som Modtager af Ladningen, idet han præsenterede et Exemplar af Connossementet, og erhobt hele den indtagne Ladning ubleveret, uden at Indskævnte før eller ved Ubløsningen afkrævede Citanten den tilbagestaaende Deel af den betingede Fragt eller med Hensyn til samme tog noget Forbehold mod Citanten.

Under nærværende Sag har derefter Indskævnte ifølge Stævning af 7de December 1868 — efterat Citanten, som det fremgaaer af Sagens Oplysninger, den 5te s. M. ved Notarius havde ladet nedlægge Protest for Indskævnte med Hensyn til, at Ladningen ikke skal have indeholdt saa stort et Quantum Kartofler som i Connossementet angivet — ved Gjøsteretten paaastaet Citanten tilpligtet at betale ham den betingede Fragt efter Fradrag af det oppebaarne Forstud, og da Citanten i Hensyn til denne Paaastand ved Gjøsteretsdommen er tilpligtet at betale Indskævnte 671 Rd. 4 Mk. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato, har Citanten nu indanlet Sagen for Overretten, hvor han ligesom i 1ste Instants principalt har paaastaet sig frifunden for Indskævntes Tiltale og subsidiairt gjort Indsigelse mod Størrelsen af den af Indskævnte forlangte Fragt. Indskævnte har derimod paaastaet Gjøsteretsdommen stadfæstet.

Eil Støtte for sin principale Paaastand har Citanten paaberaabt sig, at han hverken overfor Afladeren eller Skipperen har paataget sig nogen Forpligtelse til at betale den paa-skævnte Fragt, idet han har kjøbt den paagjældende Ladning „frit leveret i Aalborg“ og saaledes formeentlig har været berettiget til at forudsætte, at, naar Indskævnte uden Forbehold ubleverede Ladningen, var det hans Mening at holde sig til Afladeren med Hensyn til Fragten, saa meget mere, som denne allerede havde betalt et Forstud derpaa og derhos havde en i Aalborg tilstedeværende Commissionair, der, som meldt, havde afsluttet det paagjældende Certeparti, og til hvem Indskævnte ialfald først maatte have henvendt sig om Betaling af Fragten, inden han kunde være berettiget til at afkræve Citanten denne.

Der maa imidlertid gives Indskævnte Medhold i, at Vilkaarene ved den mellem Citanten og Afladeren afsluttede Handel, med hvilke Indskævnte efter sit Andringende har været ubekjendt, i og for sig maae være uden Ind-

skyldelse paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Citanten som Modtager af Ladningen er pligtig at tilsvare Indstævnte den paa samme hæftende Fragt, og ligesom saavel Forholdets Natur som de med Hensyn til Fragtens Betaling i Certepartiet og Connossementet brugte Udtryk nærmest synes at maatte medføre, at Forpligtelsen til at betale den resterende Deel af Fragten maa ved Ladningens Modtagelse ansees at være gaaet over paa Citanten, der kun under Betingelse af, at Fragten blev erlagt, kunde være berettiget til at forlange Ladningen udelivered, saaledes maa ogsaa en af Citanten selv under Sagen fremlagt Erklæring fra Afladeren — der er dateret den 19de December 1868 og blandt Andet indeholder, at Afladeren, efterat det ved den paaagjældende Ladnings Udbøsning havde viist sig, at Indstævntes Skib havde indladet ca. 30 Wispel mindre end i Connossementet angivet, fuldstændigt har jevnet og ordnet denne Sag med Modtageren af Ladningen og haaber, at ogsaa Indstævnte vil gjøre ligesaa og være tilfreds med Fragten for det virkelig modtagne og udelivered Oquantum — ansees at gaae ud fra den Forudsætning, at det var Citanten, der vilde have at ordne det Fornødne med Hensyn til den Indstævnte tilkommende Fragt, uden at det antydes, at Indstævnte med Hensyn til Fragtens Udbetaling skulde være henviist til Afladeren eller dennes Commissionair i Aalborg. Citantens Paastand om Frisindelse paa Grund af, at han ikke skulde kunne ansees som rette Sagvolber, vil saaledes ikke kunne tilsølge.

Subsidiært har Citanten formeent, at der ikke kan tilkomme Indstævnte Fragt af mere end i det Høieste 131 Wispel, i hvilken Henseende han deels har paaberaabt sig den ovenmeldte Erklæring fra Afladeren om, at ved Ladningens Udbøsning er, som det hebbet, blevet aabenbaret en Wildfarelse, saaledes at Indstævntes Skib har indladet ca. 30 Wispel mindre end i Connossementet er angivet — hvilken Erklæring dog efter Afladerens Stilling til Sagen ikke kan komme i videre Betragtning — og deels søgt at gjøre gjældende, at Indstævntes Skib efter sin Drægtighed ikke har kunnet rumme det i Connossementet opgivne Oquantum Kartofler og navnlig ikke mere end i det Høieste 131 Wispel, hvilket sidste Maal efter Citantens Anbringende omtrent skal svare til det Tøndetal, han ved Udbøsningen har modtaget.

Citanten, der har erkjendt at have ladet sig Ladningen tilmaale ved sine egne Føik, har imidlertid ikke sørt noget directe Beviis for, hvor meget Ladningen ved Udbøsningen har udgjort, og ligesom det ikke ved de af Citanten tilveiebragte Oplysninger kan ansees tilstrækkeligt beviist, at Indstævntes Skib ikke har været istand til at inbtage det i Connossementet angivne Oquantum Kartofler, saaledes er det ikke godtgjort, at Indstævnte ved sit eget Forhold har bevirket, at der mulig er indladet mindre end dette Oquantum.

I det derfor den i Connossementet angivne Ladning, 161 Wispel vil være at lægge til Grund ved Beregningen af den Indstævnte ifølge Certepartiet tilkommende Fragt, hvilket ogsaa Besvaret ved at forelægge Indstævnte Connossementet til Underskrift maa antages at være gaaet ud fra, findes Citanten ifølge den betingede Fragt af $3\frac{3}{4}$ Thaler pr. Wispel og efter Fradrag af de af Indstævnte forskudte modtagne 100 Thaler at maatte tilsvare Ind-

stævnte et Beløb af 503 $\frac{3}{4}$ Thaler pr. Courant; men da Indstævnte, der har paaftaaet sig Beløbet tilkjendt i Rigmønt efter Cours 1 Rd. 32 f. pr. Thaler, ikke har oplyst at have havt Hjemmel til at fordrø Betaling efter en høiere Cours, end Citanten har villet erkjende for den gjældende, nemlig 1 Rd. 30 f. pr. Thaler, vil Citanten i Henhold til den af ham i saa Henseende nedlagte subsidiaire Paastand ikkun være at tilpligte at betale Indstævnte 661 Rd. 1 Mk. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 7de December 1868 til Betaling skeer.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Sagens Omstændigheder at burde ophæves."

Fredagen den 23de Juni.

Nr. 40. **Thora Jensine Wrem** (Advocat Levinfen)
contra

Finansministeriet (den constituerede Kammeradvocat,
Statsraad Bungen),

betræffende Citantindens Forbring paa Erstatning for Vorttagelsen af Bygninger og Bygningsdele paa den exproprierede Deel af den hende tilhørende Grund Matr.-Nr. 4 i Kjøbenhavns udenbys Klædebo Qvarteer.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Januar 1871: „De Indstævnte, Krigsministeriet bør til Citantinden, Thora Jensine Wrem af Ordrup betale 1500 Rd. med 5 pCt. Renter deraf p. a. fra den 2den April f. N., til Betaling skeer, men iøvrigt for hendes Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Finansministeriet ifølge Bestemmelserne i Bekjendtgjørelse af 8de Juli f. N. er i nærværende Sag indtraadt i Krigsministeriets Sted, og i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citantinden 5 Rd.

I den indtante Doms Præmisser hedder det: „Efterat det ved den i Medfør af Lov af 6te Juli 1867 § 5 ubearbejdede og allernaabigst stadfæstede Byggeplan var bestemt, at et Areal af den Citantinden, Thora Jensenes Bæm af Ordrup tilhørende, paa Demarcationsterrainet beliggende Eiendom Matr.-Nr. 4 i udenbyes Klædebo Qvarteer skulde exproprieres til Anlæg af Torv og Gader, toge de Indstævnte, Krigsministeriet, der, efterat Grunden og Bygningerne vare tagerede, forgjæves havde opfordret Citantinden til at borttage disse sidste, Grunden i Besiddelse og lode Bygningerne nebbryde.

Da bemeldte Ministerium, der har anerkjendt Citantinden berettiget til Erstatning for Grunden og en Deel af Bygningerne efter Frabrag af Nedbrydelsesomkostningerne, har formeent, at der ikke vil kunne tilkomme Citantinden Erstatning for følgende, i en under Sagen fremlagt Udskrift af Taxationsprotocollen som ikke erstatningsberettigede Objecter anførte Bygninger og Bygningsdele paa den exproprierede Grund, nemlig:

under 2, for Nr. 23a	81 Rb.,
— 3, for — 23b	45 —,
— 5, for — 26	1075 —,
— 6, for — 34	200 —,
— 7, for — 35	55 —,
— 8, for — 28a	8 —,
— 9, for — 28b	50 —,
	og 20 —,
— 10, for — 32b	60 —,
— 11, for — 32c	25 —,
— 12, for — 30	50 —,
— 13, for — 31	30 —,
— 14, for — 27	1328 —.

ialt 3027 Rb.,

har Citantinden, som anseer sig berettiget til Erstatningen, under nærværende Sag søgt de Indstævnte til at betale disse 3027 Rb. med 5 pCt. i aarlig Rente fra Forligsslagens Dato den 2 April f. A., indtil Betaling skeer, og Søgsmølets Omkostninger stadesløst.

De Indstævnte, som have erklæret sig villige til at udbetale den for Bygningerne under foransførte Nr. 5 og Nr. 14 i deres oprindelige Egenkab som Materialskure anførte Taxationssum, der efter Taxationsforretningens Udvisende udgjør i Alt 1,500 Rb., have paaflaaet sig isørigt frifundne for Citantindens Eiltale og tillagte Sagens Omkostninger stadesløst, idet de have grundet deres Frifundelsespaastand paa, at samtlige Bygninger med Undtagelse af de 2 nysnævnte ere — i Strid med Bestemmelserne i Pl. af 13de October 1824 — opførte uden Tilladelse, saaat deres Borttagelse er lovhjemlet og ikke vil kunne give Citantinden Fordring paa Erstatning.

Citantinden paaflaaer, at Bygningerne have staaet i over Hævdetid, og at hun sælgelig i Medhold af L. 5—5—2 allerede paa Grund heraf har vundet

Abløst til fremdeles at have dem staaende paa Grundten; men i Forbindelse hermed har hun benægtet, at Bygningerne i sin Tid ere opførte i Strid med Pl. af 13de October 1824, idet hun antager, at der paa en eller anden Maade er givet den tidligere Eier den fornødne Tilladelse, efterdem Bygningerne, der paa Grund af deres Mængde og Beliggenhed ikke have kunnet undgaae Autoriteternes Opmærksomhed, ingenfinde paa Grund af Forbudet i bemeldte Placat ere forlangte nebrudte.

Men ligesom Titantinden ikke har kunnet producere nogen Tilladelse fra vedkommende Autoritet til Bygningernes Opsførelse, hvad Placaten udtrykkelig fordrer, saaledes er der ei heller i Sagen fremkommet noget Datum, hvoraf et stikende Samtykke fra Autoriteternes Side til Bygningernes Hensaaen kunde uledes; thi Bygningernes blotte Tilværelse i og for sig vil i saa Henseende ikke kunne tillægges nogen Betydning.

Ei heller findes Titantinden ligeoverfor de udtrykkelige Forbuds- og Straffebestemmelser i Pl. af 13de October 1824 at kunne paaberaabe sig Hærb, selv om denne maatte ansees berøist her i Sagen. Her er nemlig ikke Spørgsmaal om Titantindens Eienbomsret til Bygningerne, men om en vedbarende Eienbomsbyrde, navnlig om og hvorvidt de Indskrænkninger, der efter de gjældende Bestemmelser som en Byrde paahvilede Eienomme indenfor Demarcationslinien, in casu maatte paa Grund af det siden Bygningernes Opsførelse forløbne Tidsrum betragtes som hævede. Disse Lovbestemmelser indeholde nu imidlertid ikke nogen Antydning om, at Ansvarer for det ulovlige Byggearbejde nogenfinde kunde præscriberes, og de almindelige Regler om Præscription findes ikke at kunne gives en saadan Udstrækning, at Forbuds- og Straffebestemmelser i en endnu bestaaende Lov berøist skulde ansees ophævede, og Loven sølgelig uden at være tilbagefaldt i et givet Tilfælde betragtes som sat ud af Kraft.

Efter alt Foransørt har Titantinden ingen Hjemmel havt til Bygningernes Hensaaen, og deres Borttagelse vil saaledes ikke kunne give hende Krav paa Erstatning.

De Indstævntes Paastand vil derfor være at tage tilfølg, dog at der af Betsbet svares 5 pCt. Renter p. a. fra Ferligstlagens Dato den 2den April f. A., til Betaling skeer, samt at Processens Omkostninger blive at ophæve."

Mandagen den 26de Juni.

Nr. 107.

Advocat Klubien

contra

1) **Christen Pedersen Gøbeberg** (Defensor Brod), 2) **Ewen Nilsen**, 3) dennes Hustru **Hanne Pehrsdatter**, 4) **Lauris Christensen**, 5) dennes Hustru **Johanne Nielsdatter**, 6) **Søren Peder Pedersen** og 7) dennes Hustru **Ane Marie Pedersdatter** (Defensor Hansen),
der tiltales Nr. 1 for Tyveri og de Øvrige for Hæleri.

Boer og Nim Herreders Extrarets Dom af 14de September 1870: „Arrestanten Christen Pedersen Egeberg bør behandles efter den kongelige Resolution af 2den April 1869, saaledes at han derefter gjenindsættes til Tugthunsarbejde paa Livstid. De Tiltalte Søren Peder Pedersen og Hustru Ane Marie Pedersdatter af Skeiby, Sven Nilsson og Hustru Hanne Behrsdatter af Brodb samt Lauris Christensens Hustru Johanne Nielsdatter af Rattrup bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første og Anden hver i 3 Gange 5 Dage, den Tredie og Fjerde hver i 5 Dage og den Femte i 2 Dage. Tiltalte Lauris Christensen af Rattrup bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Andeel i Actionens Omkostninger, saaledes som nedenfor nærmere bestemmes. Arrestanten Christen Pedersen Egeberg bør udrede samtlige af Undersøgelsen og Sagen i det Hele flydende Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor, Procurator Bjerregaard 30 Rd. og til Defensorerne, Procuratorerne M. P. With og Hvib 20 Rd. til hver. De øvrige Tiltalte udrede hver for sig in solidum med Arrestanten den Deel af Omkostningerne, der vedkommer hver især, derunder indbefattet for hver $\frac{1}{7}$ af de fastsatte Salairer. Arrestanten Christen Pedersen Egeberg bør i Erstatning udrede til Jens Mikkelsen i Rysing 7 Rd. og til Jens Rasmussen i Gunnestrup 10 Rd. 3 Mk. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 13de Februar 1871: „De Tiltalte Sven Nilsson, Hanne Behrsdatter og Johanne Nielsdatter bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være, dog saaledes at de deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger efter det nedenfor bestemte Forhold. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at staade, dog saaledes at Straffetiden for de Tiltalte Søren Peder Pedersen og Ane Marie Pedersdatter bestemmes til 2 Gange 5 Dage for hver. Actionens Omkostninger for Overretten, hvorunder der tillægges Actor og begge Defensorerne sammesteds, Cancelliraad Møller samt Justitsraad Neckelmann og Procurator Morville i Salair hver 15 Rd., udredes af samtlige Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Actionsomkostninger fastsatte Maade. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger

efter denne Doms lovlige Forkyndelse og det Idømte iøvrigt at efterkommes under Udførelse efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indkomne Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stånde. Advocaterne Klubien, Brock og Hansen tillægges i Salarium for Højesteret, den Første 30 og hver af de tvende Sidstnævnte 20 Rd., hvilke Salaries udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Salaries bestemte Maade.

I den indkomne Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Christen Pedersen Egeberg for Tyveri samt Sven Nilsson og Hustru Hanne Behrsdatter, Lauri Christensen og Hustru Johanne Rielsdatter og Søren Peder Pedersen med Tilnavn Sammel og Hustru Ane Marie Pedersdatter for Hæleri.

Tiltalte Christen Pedersen Egeberg, der er født i Aaret 1819, har tidligere gjentagne Gange været straffet og blev navnlig sidst ved Højesteretsdom af 3die September 1857 anset for 5te Gang begaaet Tyveri efter Frdm. 11te April 1840 § 17 med Tugthuusarbejde paa Livstid, men ved kongelig Resolution af 2den April 1869 blev Friheden ham forundt paa det Vilkaar, at han, saafremt han paany gjorde sig skyldig i nogen Forbrydelse — dog med Undtagelse af Løsgængereri og Betleri — som ikke medførte større Straf, eller oftere overtraadte de Regler, som Politiet for at fikke sig hans ordentlige Forhold fandt sig foranlediget til at foreskrive, uden videre Dom vilde blive gjenindsat til Tugthuusarbejde paa Livstid, hvilken Resolutions Indhold blev ham tilkjendegivet ved hans Udsættelse af Straffeanstalten.

Det maa nu ved hans egen Tilnaaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godgjort, at han i Tidrummene deels fra hans Udsættelse den 8de April 1869, indtil han den 10de Juli næstefter blev anholdt, deels fra den 26de November s. A., paa hvilken Dag han undveg af Arresten, indtil den 27de December næstefter, da han paany blev anholdt, har paa ca. 50 forskjellige Steder under Boer og Nim Herreders og de tilsløbende Herreders Jurisdictioner forøbet Tyveri fornemmelig af Lærred og tilbannet Pivned samt Klædningsstykker, hvilke Gjenstande han som oftest har borttaget udenfor Boligerne, hvor de have været henlagte paa Bleg eller for at tørres, men ogsaa i flere Tilfælde har seet Leilighed til at tilvende sig inde i Husene, navnlig naar Beboerne have været fraværende. Det er derhos oplyst, at idetmindste tre af de ommeldte Tyverier have været forbundne med Indbrud, nemlig deels et i

Juni Maaned 1869 — som det maa antages om Dagen og under Beboernes Fraværelse — hos Gartner Brede ved Sqvet Mølle forsvet Tyveri, ved hvilket Tilstalte efter at have aabnet et Vindue og at være steget ind gjennem dette borttog en Deel bemeldte Gartner Brede og hans Huusholderste tilhørende Klædningsstykker, deels et den 15de December 1869 om Aftenen Kl. 8—9 i Gaardmand Hans Jensens Gaard i Agerstrup stedsfundet Tyveri, ved hvilket Tilstalte, der var steget ind gjennem en Luge eller et Vindue, fra Karlelammeret tilbendte sig endeel Klædningsstykker og andre Gjenstande, der tilhørte Tjenestekarl Niels Pedersen, og deels et om Aftenen den 24de December 1869 i Gram frakjaalet Lærer Hansen en Deel Klædningsstykker m. m.; med Hensyn til dette sidste Tyveri gaaer Tilstaltes Forklaring isvrigt ud paa, at en anden af ham opgiven Person var deelagtig med ham i Udsættelsen og navnlig banede sig Afgang til Huset, uden at Tilstalte bemærkede, hvorledes dette skete, og derefter aabnede Døren, hvilken Tilstalte fandt aaben; men ligesom den paagjældende Person stadigt har benægtet at have været deelagtig i det ommeldte Tyveri, saaledes maa Tilstaltes Forklaring i saa Henseende ogsaa anses at være i Strid med Sagens øvrige Oplysninger. De Gjenstande, som Tilstalte saaledes har tilbendt sig, maa han antages for største Deelen at have afhændet eller bortgivet for at opholde Livet og skaffe sig Brændeviin, idet han i hele den Tid, han har været paa fri Fod, med Undtagelse af nogle saa Dage ikke har haft Arbejde; men isvrigt er en stor Mængde af de stjaalne Gjenstande bragt tilfede under Sagen, hvorefter de, forsaavidt Eierne have kunnet findes, ere ubleverede til disse, og af de Personer, om hvilke det er godtgjort, at de ere bleve bestjaalne af Tilstalte, have alene Gaardmand Jens Mikkelsen af Kyfing og Gaardmand Jens Rasmussen af Gunnestrup paastaet sig tilkjendt Erstatning med henholdsvis 7 Rd. og 10 Rd. 3 Mk.

Efter det saaledes Anførte har Tilstalte paadraget sig Strafanfvar for 6te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 cfr. § 229 Nr. 4 1ste Punctum, og det maa derfor billiges, at han ved Underrettsdommen er dømt til at behandles efter den ovennævnte kongelige Resolution af 2den April 1869, saaledes at han gjenindsættes til Tugthunsarbejde paa Livstid, ligesom han ogsaa rettelig er tilpligtet at udrede de foransørte Erstatningsbødsel.

Hvad dernæst angaaer de ovennævnte sex Medtiltalte, der sigtes for Hæleri, da have de samtlige vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at de, af hvilke Lauris Christensen og Hustru havde Bopæl i Dridsløv, Sven Nilsson og Hustru i Brold og Søren Peder Pedersen og Hustru i Steiby, til forskjellige Tider have deels afsjåbt Tilstalte Christen Pedersen Egeberg deels modtaget af ham navnlig som Bederlag for Opbold og Fortæring en stor Mængde af de Gjenstande, som han ved de ovennævnte Tyverier havde bemægtiget sig; de have imidlertid Alle vedholdende benægtet at have vidst eller formodet, at de paagjældende Gjenstande vare stjaalne, hvorefter deres Forklaringer gaae ud paa, at de, der ikke i Forveien kendte Tilstalte Egeberg, troede hans Foregivender om, at Gjenstandene vare hans egne,

saavel som de Fortællinger, han isørigt fremkom med om sine personlige Forhold, hvilke ikke gave Anledning til Mistanke, og at de navnlig nærmest antog ham for en forfalsden Person, der stille sig ved sine Eiendele for at skaffe sig Brændevin.

Hvad særlig angaaer de Tilstalte Lauris Christensen og hans Hustru Johanne Nielsbatter, da have de paa den anførte Maade i det Hele ikkun faaet et mindre Antal Gjenstande, bestaaende af mindre værbifulde Klædningsstykker, af hvilke nogle efter Tilstalte Egebergs Forklaring vare hans Eiendom, og ligesom de i det Hele have viist Redebonhed til at oplyse det Forhold, hvori de have staaet til Tilstalte Egeberg, saaledes har denne udsagt, at han ikke paa nogen Maade har ladet disse Tilstalte forstaae, at noget af det paagjældende Tøi var stjaalet, og vel har Tilstalte Johanne Nielsbatter, efterat det i et Forhør den 5te October 1869 af Dommeren var lagt hende paa Sinde ikke at lægge Skjul paa Koster, som hun og hendes Mand maatte have modtaget af Egeberg, forfikkret, at hun ikke vidste, at de havde modtaget andet Tøi af ham end det da fremkomne, medens det ikke bestomindre senere er blevet oplyst, at hun da endnu var i Besiddelse af en Tøsie, et Forklæde og et Tørklæde, som hun havde faaet af Egeberg, og som maaske antages af ham at være stjaalne; men hun har i denne Henseende forklaret, at hun under Forhøret den 5te October 1869 glemte, at hun havde disse Sager, og senere, da hun huffede derpaa, ikke turde aflevere dem, fordi hun tidligere havde nægtet at have Mere, hvorhos Tilstalte Lauris Christensen har benægtet at have været vidende om, at hans Hustru havde faaet de ommeldte Gjenstande af Egeberg, og da disse Forklaringer efter Omstændighederne ikke findes at kunne forlæstes, vil Tilstalte Johanne Nielsbatter, ligesom det allerede ved Underrettsdommen rettelig er steet for Tilstalte Lauris Christensens Vedkommende, være at frifinde for Actors Tilstalte i denne Sag dog med Forpligtelse til at deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger.

De Tilstalte Ewen Nilsson og Hanne Pejrsbatter have i det Hele viist sig mere tilbageholdende med at fremkomme med Oplysninger om deres Forhold til Tilstalte Egeberg, der gjentagne Gange har besøgt dem og havt Ophold i deres Huus, og det er navnlig først efterhaanden i flere Gange, at de til Retten have afleveret, hvad der er bragt tilstede af de til dem afhændede Koster, men Grunden heril have de ligesom de ovennævnte to Tilstalte angivet at være den, at de ikke erindrede, at de ogsaa havde modtaget de saaledes tilbageholdte Gjenstande af Egeberg, hvorhos Tilstalte Hanne Pejrsbatter har udsagt, at hun, der ikke blev spurgt om Andet end det, der blev udleveret de forskjellige Gange, ikke antog, at det Dvrigt, som derhos ikke var af nogen videre Værdi og tildeels var forbrugt, var Tyvekoster, og vel har derhos Tilstalte Egeberg forklaret, at han havde givet Tilstalte Hanne Pejrsbatter tilkjende, at det ikke hang rigtig sammen med det Tøi, han særdeles med, og at hun vidste, at det var stjaalet, og har opfordret ham til at bringe hende Lærred, samt at ogsaa en eller to andre Personer have bragt disse Tilstalte mistænkelige Koster; men de Tilstalte have ikke bestomindre vedholdende paa-

faaet, at de have handlet med Egeberg i god Tro, hvorhos Sven Niikson særlig har ubjagt, at han efter tilfældigviis at have hørt, at Egeberg havde været i Tugthuset, har, da Egeberg næste Gang tilbød at handle med ham, tilkjendegivet ham, at han Intet vilde have at skaffe med ham, og efter Sagens samtlige Omstændigheder findes det betænkeligt at forkaste de Tiltaltes ommeldte Anbringende. De ville som Følge heraf ligeledes være at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag dog med Forpligtelse til at deeltage i Udbedelsen af Actionens Omkostninger.

Hvad derimod angaaer de Tiltalte Søren Peder Pedersen og hans Hustru Ane Marie Pedersdatter, findes det, naanfeet deres vedholdende Benægtelse af at have vidst eller formodet, at de Koster, som de som berørt havde modtaget af Tiltalte Egeberg, vare sjaalne, efter Sagens samtlige Oplysninger at maatte ansees tilstrækkelig godtgjort, at de idetmindste have haft Formodning herom. Det er saaledes oplyst, at de i mindst 4 forskjellige Gange have, som det maa antages, for en meget ubetydelig Priis afsjagt Egeberg en betydelig større Mængde og tildeels mere værdifulde Gjenstande, end de andre for Hæleri Medtiltalte. Tiltalte Egeberg har derhos med Bestemthed sigtet dem begge for at have vidst, at Gjenstandene vare sjaalne, og paastaet, at de have presset ham for, at han skulde bringe dem navnlig Værrød og Skjorter. Endvidere ere ogsaa disse Tiltalte først efterhaanden komne frem med de Gjenstande, de havde faaet af Egeberg, idet navnlig Tiltalte Søren P. Pedersen i Begyndelsen tildeels opgav anden Hjemmel, og ligesom det er oplyst, at Tiltalte Ane Marie Pedersdatter ved en, efterat Mistanke var rettet mod dem, paa deres Bopæl afholdt Hunsundersøgelse har nægtet tidligere at have seet Egeberg, der var tilstede, naagtet denne efter det Foransførte maa antages at have været hende velbekjendt, saaledes have de begge under den senere Undersøgelse viist sig i høj Grad tilbageholdende og vakkende i deres Forklaringer, og endelig taler det afgjørende mod Rigtigheden af de Tiltaltes ommeldte Nægtelse, at Søren Peder Pedersen — hvad de iøvrigt have paaveraabt sig til deres Forsvar — gjentagende har, som det maa antages, i Konens Paahør spurgt Tiltalte Egeberg, om det var Tyvekoster, han bragte dem, eller yttret, at, dersom Egeberg kom med Tyvekoster, vilde han ikke have dem, idet det nemlig af disse Uttringer fremgaaer, at Formodningen i saa Henseende har været tilstede hos dem, hvorhos det ikke kan antages, at en slig Formodning kunde ophæves eller i væsentlig Grad svækkes derved, at Egeberg, hvem de efter deres Forklaringer end ikke kjendte af Navn, og som de iøvrigt ville have anseet for en forfalben Person — saaledes som de have anbragt — skal have benægtet, at Kosterne vare sjaalne. Disse Tiltalte, af hvilke Søren Peder Pedersen er født i 1829 og Ane Marie Pedersdatter i 1827, og om hvem det ikke er oplyst, at nogen af dem tidligere har været straffet, vil saaledes være at ansee for Hæleri efter Straffelovens § 238, men Straffen, der ved Underrettsdommen er bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage for hver, findes efter Sagens Omstændigheder at kunne indskrænkes til samme Slags Fængsel i 2 Gange 5 Dage for hver.

I Henseende til Erstatningen samt Actionens Omkostninger i første Instans findes det at kunne have sit Forbivende ved Underrettsdommens Bestemmelser, og bemeldte Dom vil saaledes med de Forandringer, der følge af det Ovennævnte, være at stadfæste."

Nr. 147.

Advocat Brock

contra

Caroline Westergreen, Jacobsens Enke (Defensor Liebe ved Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 3die Juni 1871: Arrestantinden Caroline Westergreen, Jacobsens Enke bør straffes med Tugthuusarbejde i 2 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Delbanco og Suel med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Da Arrestantinden Caroline Westergreen, Jacobsens Enke, som efter sit Opgivende er 55 Aar gammel, hvilket er af Retten skjønnet at stemme med hendes Udværelse, og tidligere er straffet 3 Gange for Tyveri, senest ved denne Rets Dom af 6te Marts 1869 efter Straffelovens § 231 1ste Led med Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes, under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag er ved egen med det isvrigt Dplysle stemmende Tilstaaelse overbevist at have afsigtigt 13de April forstjaaet Høker Hans Jensen en til 1 Rd. 2 Mk. vurderet Svineryg, der hang i Redgangen til Bestjaalnes Kjælbombontil paa Gammeltorv, saa vil hun nu blive at dømmes efter fornævnte Lovs § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne til Tugthuusarbejde i 2 Aar.“

Nr. 148. Kammerraad **Martin Petersen** (Advocat
Henrichsen)
contra

Fisfterne **Franz Nielsen** med Flere (Ingen),
betræffende de Indstævntes Forpligtelse til at borttage en af dem
op til og ud for Citantens Eiendom „Rastrupværk“ henlagt Række
store Steen og ryddeliggjøre Farvandet for samme.

Amager Birketings Dom af 17de Marts 1870: „De Ind-
stævnte, Fisfterne Hans Andersen, Rasmus Christensen, Peter
Christiansen og Mads Hansen bør for Citanten, Kammerraad
Petersens Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Om-
kostninger for disses Vedkommende hæves. De Indstævnte,
Fisfterne Franz Nielsen, Eduard Nielsen, Ole Pedersen, Jens
Larsen, Hans Madsen, Martin Larsen, Ole Svendsen, Peter
Mathiesen, Ole Jacobsen, Jens Hansen, Peter Jespersen, Peter
Olsen, Hans Jacobsen, Fritz Westergaard, Ole Grillefen, Cornelius
Geertsen, Peter L. Semling, Lauritz Christen Aagesen, Frederik
Petersen, Wilhelm Jensen og Lars Petersen, Alle af Rastrup bør
Een for Alle og Alle eller Nogle for Een under en daglig Mulct
til Kjøbenhavns Amts Fattigkasse af 5 Rd. for hver Dag, de
sidde denne Dom overhørig, inden 6 Maanedet fra Dommens
lovlige Forkyndelse optage og ryddeliggjøre Farvandet for den
Række af store Steen, som de have nedlagt i samme sønden for
og tæt op til Rastrupværk. Processens Omkostninger ophæves.
At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de April
1871: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at
Fristen regnes fra denne Doms Forkyndelse. Processens Om-
kostninger her for Retten hæves. At efterkommes under Adfærd
efter Loven.“

(Sluttes i næste Nr.)

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N°. 16.

Den 4de August.

1871.

Første ordinaire Sessjon.

Mandagen den 26de Juni.

Nr. 148. Kammerraad Martin Petersen
contra

Tifterne Franz Nielsen med Flere (see forrige Nr.).

Høiesterets Dom.

Da Citanten, efter i Henhold til Antecipationsbevilling af 30te Mai d. A. under 1ste d. M. at have udtaget Høiesteretsstævning, har paastaet den indankede Dom stadfæstet, og de Indstævnte, skjøndt lovlig varflede, hverken selv ere mødte eller have ladet møde ved Sagens Foretagelse i Høiesteret, vil den paastaede Stadfæstelse være at give, saaledes at den i Dommen fastsatte Frist bliver at regne fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse.

Nr. 149.

Advocat Heinrichsen
contra**Sophie Hansen** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 30te Mai 1871: „Arrestantinden Sophie Hansen bør straffes med Tugthuusarbeide i 3 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Justitsraad Petersen og Møhlertz med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Sophie Hansen, der er født den 12te September 1829 og tidligere anseet ved Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 25de August 1845 efter Forordningen 11te April 1840 § 41 cfr. §§ 81 og 29 med 20 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost, ved Høiesteretsdom af 3die Januar 1859 i en mod hende for Tyveri og Bedrageri anlagt Sag i Møbsør af fornævnte Forordnings § 79 efter sammes § 13 jfr. §§ 41 og 43 med 18 Maaneders Forbedringshuusarbeide og ved denne Rets Domme af 1ste Juni 1861 og 26de Mai 1868 for Hæleri i Overeensstemmelse med bemeldte Forordnings § 79 efter §§ 25 og 22 som for 3die Gang begaaet Hæleri med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, hvori var indbefattet den Straf, hun endvidere havde forskyldt i Møbsør af Lov 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Væleri § 2 jfr. § 1, og for Tyveri, Bedrageri og Falsk i Møbsør af Straffelovens § 307 efter sammes § 238 jfr. § 241 som for 3die Gang begaaet Hæleri og efter dens § 253 og § 275 jfr. § 268 og § 46 jfr. § 253 med Tugthuusarbeide i 2 Aar, er under uærværende med hende for Tyveri og Bedrageri anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Dplysste stemmende Tilnaaelse overbevist at have i indværende Aar, deels medens hun havde Arbeide paa et Vadsferi paa Kbiotanstalten, sammesteds paa Steder, hvortil hun havde uhindret Afgang, i flere forskjellige Gange stjaalet en Deel Klædningsstykker og Pinned, ialt til en Værdi af 6 Rd. 2 Mk., som tilhørte enten Eieren af Vadsferiet eller dennes Kunder, deels uden Skræddermester Andreas Peter Holst's Viden og Villie pantsat nogle i det Hele til 24 Rd. vurdere af ham leiede Sengklæder.

Som Følge heraf vil Arrestantinden blive at bømme efter Straffelovens § 231 1ste Led eller efter dens § 238 jfr. § 241 2det Led som for 4de Gang begaaet Hæleri og efter samme Lovs § 253 efter Omstændighederne til Tugt- hussarbejde i 3 Aar."

Tirsdagen den 27de Juni.

Nr. 105. **Handelshuset Johs. S. Brandt** (Advocat Hansen)
contra

Grosferer C. M. Holm (Advocat Hindenburg),
betræffende Stadsfæstelse af en af Titanterne hos Indstævnte fore-
tagen Arrestforretning.

Sø- og Handelsrettens Dom af 23de Marts 1871:
„Denne Sag afvises. I Kost og Tæring til Indstævnte, Gros-
ferer C. M. Holm betale Sagsøgerne, Handelshuset Johs. S.
Brandt inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse
under Afmærk efter Loven 10 Rd.“

Højesterets Dom.

Ligesom Loven om svenske Dømmes Fuldbgyrdelse i Danmark af 19de Februar 1861 ikke udtrykkeligt har for svenske Under-
saatters Vedkommende hævet Bestemmelserne i Placaten af 30te
November 1821 om Arrest i Udlændinges Gods, hvilket, efter
hvad der er oplyst om de forud før Lovens Udstedelse gaaede
Forhandlinger, ei heller kan antages at have været tilfjeldet, saa-
ledes kan en saadan deelviis Ophævelse af Placaten ikke udledes
af Lovens enkelte Bestemmelser, og navnlig ere Placatens her
omhandlede Forrifter ingenlunde uforenelige med Indholdet af
Lovens § 6. 2det saaledes Placaten af 30te November 1821
maa ansees endnu at være anvendelig med Hensyn til Arrest paa
svenske Undersaatters Gods, maa Titanten efter den af ham iværk-
satte Indvarsling til Indstævnte ansees at have havt Krav paa at
faae Spørgsmaalet om den foretagne Arrestforretnings Lovlighed
og sin Berettigelse til at gjøre Execution i det Arresterede taget
under Paakjendelse ved Sø- og Handelsretten, hvor Sagen der-
for paany vil blive at foretage til videre Behandling og Paa-
dømmelse. Processens Omkostninger for Højesteret ville efter
Omstændighederne være at ophæbe.

Chi kjendes for Ret:

Denne Sag bør paany foretages ved Sø- og Handelsretten for der videre at behandles og paa-
kjendes. Processens Omkostninger for Høiesteret
ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte
5 Rd.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Sagsøgerne, Handels-
huset Johs. H. Brandt, efter hvis Requisition der den 20de Februar d. A.
af Kongens Foged heri Staden i Henhold til Pl. 30te November 1821 er gjort
Arrest i de Varer, hvormed Grosserer C. M. Holm maatte sidde inde for
S. Ebler i Søderkøping og Ed i Sverrig, m. v. til Sikkerhed for Sagsøgernes
formeentlige Tilgodehavende hos bemeldte Ebler, 1334 Rd. 20 sk foruden Arrest-
forretningens Omkostninger, paaftaae under nærværende Sag efter Stæv-
ning af 24de Februar d. A. til Grosserer C. M. Holm den foretagne Arrest
stadsfæstet som lovlig gjort og forfulgt og sig kjendte berettigede til at gjøre
Execution i det Arresterede for deres ovennævnte Forbring med Renter 7 pCt.
p. a. fra Paaklagens Dato samt Arrestens og Søgsmaalets Omkostninger skades-
løst. Indstævnte har derimod i Henhold til Lov af 19de Februar 1861 om
svenst Dommes Fuldbyrkelse i Danmark § 6 principaliter paaftaaet Sagen
afviist og sig tillagt Kost og Løring samt den iværksatte Arrest ophævet som
ulovlig gjort, da Ebler er gaaet fallit, og derhos som ikke lovligt forfulgt. Da
Formaliteten er begjært særligt paa kjendt, foreligger for Tiden kun Spørgs-
maalet om den saaledes paaftaaede Afviisning, imod hvilken Sagsøgerne have
protesteret, idet de dog subsidiairt have paaftaaet Arrestforretningen stadsfæstet
quoad formalia.

Imod Indstævntes Afviisningspaaftand, der som antydet begrundes paa,
at Sagen, der i Virkeligheden er rettet imod den svenst Underfaat Ebler, paa
hvis Begne Indstævnte kun er søgt som tvungen Mandataricus, ifølge den ci-
terede Lov af 19de Februar 1861 § 6 maa ansees for urettelig anlagt, efterdi
den aabenbart ikke kunde være anlagt som slet er, hvis Ebler havde været
dauft Underfaat, have Sagsøgerne væsentligt gjort gjældende, at Pl. 30te
November 1821 som en Undtagelseslov ikke kan antages at være hævet ved
Loven af 1861 § 6, der ifkun giver Regler for Retsforfølgning imod svenst
Underfaatter i Almindelighed uden at berøre de gjældende Bestemmelser i Pl.
af 1821 om Forfølgningen af Sager til Justification af Arrest i Ublændinges
herværende Gods. Det kan efter Sagsøgernes Formenting saa meget mindre
antages, at deslige Sager, der formeentlig kun uegentlig kunne betegnes som
Søgsmaal imod Ublændingen, idet der ikke under dem tilsigtes at erhverve
nogen mod Ublændingen i Almindelighed egzibel Dom, men kun Ret til
Execution i det herværende arresterede Gods, ved hiin Bestemmelse i Loven af
1861 § 6 skulde være blevne utiistedelige, hvor Ublændingen er en svenst Under-

saat, som det under de forudgaaende Forhandlinger imellem den danske og svenske Regjering udtrykkelig er blevet udtalt som en bestemt Forudsætning, at Pl. 30te November 1821 ikke vilde blive hævet ved den danske Lov, som er emaneret under 19de Februar 1861. Sagsøgerne have til Oplysning herom fremlagt Extract-Gjenpart af en Skrivelse fra Justitsministeriet til Udenrigsministeriet af 31te August 1860, hvori det udtales, at Ministeriet ved Overveielse af Spørgsmaalet derom var kommet til det Resultat, at en Bestemmelse om, at Retsforfølgning i Henhold til Pl. 30te November 1821 ikke skulde kunne iværksættes med Hensyn til her beroende Gods, der tilhører en svensk Under- saat, ikke vilde kunne optages i den eventuelle Lov, fordi en sliq partiell Mobi- fication af Placaten ikke vilde kunne finde Sted uden en gjenneingribende Forandring i den herhenhørende Lovgivning; samt fremdeles en Extract-Gjen- part af en Skrivelse fra den svenske Justitsminister til Udenrigsministeren af 19de September 1860, hvori det udtales, at det vel havde forekommet ham, at der i Sammenhæng med de øvrige internationale Bestemmelser i det danske Lovforslag burde gjøres en Undtagelse til Fordeel for svenske Under- saatter fra samtlige de for Fremmede særdeles eventyrlige Bestemmelser i Pl. 30te No- vember 1821, men at han dog efter det danske Justitsministeriums Udtalelser besaaende ikke havde troet at burde gjøre hele Sagens Fremgang afhængig heraf og derfor vilde overlade dette Spørgsmaal til en fremtidig Regulering, naar der maatte vise sig Trang til en saadan. Dereensstemmende hermed siges det da ogsaa i den af Landstingets Udvalg over Sagen afgivne Betænkning, som af Sagsøgerne bemærket, at det fremgaaer af de stedfndne Forhandlinger mellem de 2 Landes Regjeringer, at Pl. 30te November 1821 ikke anses at vilde blive hævet ved Lovens Bestemmelser.

Den Omstændighed, at Justitsministeriet under Udarbejdelsen af Lov- forslaget er gaaet ud fra, at Pl. 30te November 1821 ikke vilde blive hævet ved Loven, naar der ikke i denne optoges en særlig Bestemmelse derom — en Forudsætning, der iøvrigt hverken er udtalt i Motiverne til det Rigsdagens forelagte Lovudkast eller er kommen frem under Sagens Behandling i Rigs- dagens tvende Ting, bortseet fra den ovenfor berørte Bemærkning i Landstings- udvalgets Betænkning, som dog ikke indeholder nogen Tilslutning til den om- talte Forudsætning — kan imidlertid efter Søs og Handelsrettens Formening ikke være af afgjørende Betydning, forsaavidt Loven af 1861 efter sit eget Indhold maatte føre til et andet Resultat. Og det skjønnes ikke rettere, end at dette maa siges at være Tilfældet. Det kan formeentlig ikke benægtes, at Ordene i det første Punctum i Lovens § 6, der ubetinget foreskriver, at „svensk Under- saat ikke kan sagsøges ved dansk Domstol undtagen i de Tilfælde, hvor saadan Sag kunde anlægges, om Sagvolderen var dansk“, i og for sig betragtede ere imod at kunne anlægge Sag her imod en svensk Under- saat, og det fremdeles efter Stævning til Ihændehaveren af hans herværende Gods uden Hensyn til, at der ikke foreligger noget virkeligt Fuldmagtsforhold, blot fordi Retsforfølg- ningen indledes med at gjøre Arrest i Godset; den danske Processret hjemler nemlig ikke noget særegt forum arresti ligeoverfor danske Under- saatter. At en

Arrestjustificationslag efter Pl. 30te November 1821, som Sagsøgerne have villet gjøre gjældende, ikke skulde kunne ansees som et egentligt imod Ublændingen rettet Søgemaal, kan ei heller billiges, eftersom Sagen jo dog gaaer ud paa at afgjøre hans Forpligtelse og at skaffe Fyldestgjørelse for den tilsvarende Ret ved at holde sig til hans Gods. Naar Sagsøgerne derhos have formeent, at Pl. 30te November 1821 ifølge sin exceptionelle Character ikke skulde kunne ansees hævet ved den i Loven af 1861 § 6 givne almindelige Regel, maa hertil erindres, at Loven af 1861 netop gaaer ud paa at give særlige Regler om de processuelle Forhold ligeoverfor Sverrig og svenske Undersaatter, og forsaavidt Pl. af 30te November 1821 har givet særegne Retregler for visse processuelle Forhold i Relation til Ublændinge i Almindelighed, sees det derfor ikke rettere, end at disse Retregler naturligvis maae ansees forandrede ved de i den senere Lov særligt med Hensyn til visse Ublændinge givne nye Bestemmelser. At Loven af 1861 § 6 giver udtømmende Regler for, hvornaar svenske Undersaatter kunne sagsøges for danske Domstole, synes da ogsaa at bekræftes derved, at den i sit andet Punctum indeholder en særegen ny Bestemmelse, der gjør en Undtagelse fra den almindelige Regel i dens første Punctum, idet der nemlig foreskrives, at en svensk Undersaat, der opholder sig her i Landet i længere Tid end 8 Uger, under dette sit Ophold kan saggives for Gjæld eller anden Forpligtelse, hvor han findes. Derjom det var Meningen, at svenske Undersaatter fremdeles skulde kunne søges for det særegne forum arresti efter Pl. 30te November 1821, havde der formeentlig været saameget desto større Dypforbring til at fremhæve denne Undtagelse fra den almindelige Regel i § 6 1ste Punctum ved Siden af den nye Undtagelse i dens 2det Punctum, som Betydningen af denne sidste jo ikke uvæsentligt paavirktes af, om det antages, at man i Medfør af Pl. 30te November 1821 ved at gjøre Arrest paa en herværende svensk Undersaats Person eller Gods kan blive berettiget til at sagsøge ham her uden Hensyn til, om han har opholdt sig her i 8 Uger eller ikke. Forsaavidt Sagsøgerne have erindret, at § 6 i Loven af 1861 nærmest er foranlediget ved, at der tidligere efter svensk Ret var en meget videre gaaende Afgang til i Sverrig at sagsøge danske Undersaatter under et midlertidigt Ophold der, hvilken Ret det var Hensigten at indskrænke i Overensstemmelse med Reglerne i § 6, gjør derhos den Betragtning sig gjældende, at det i og for sig var naturligt, om den danske Lovgivningsmagt til Gjengjæld for denne Indskrænkning til Forbeel for danske Undersaatter af den svenske Rets Regler om Agangen til at sagsøge Ublændinge i Sverrig fra sin Side modificerede de særegne Bestemmelser i Pl. 30te November 1821 ligeoverfor Ublændinge i Relation til svenske Undersaatter. Endelig sees det ikke rettere, end at Loven af 1861 § 4 maa siges at tale imod, at Pl. 30te November 1821 fremdeles skulde kunne bringes til Anvendelse imod svenske Undersaatter. Naar den nævnte § nemlig bestemmer, at den ved Loven indbrømmede Ret til Execution af svenske Domme bortfalder, naar offentlig Skiftebehandling af Skyldnerens Bo er begyndt i Sverrig, er det ubestrideligt, at det vilde være høist beynnderligt, om Pl. 30te November 1821 skulde give den, der havde erhvervet Dom over Skyldneren i Sverrig, det være sig en

svenskt eller danskt Underfaat eller hvosomhelst anden Mand, en let Afgang til ad en Omvei, nemlig ved at gjøre Arrest i hans herværende Gods og derefter her at forsøge Arresten til Justification, alligevel at naae til Execution i Godset trods Skyldnerens Fallisement.

Det Resultat, hvortil man efter det Anførte formeentlig søres ved det positive Indhold af Loven af 19de Februar 1861 med Hensyn til Spørgsmaalet om Anvendeligheden af Pl. 30te November 1821 ligeoverfor svenske Underfaatter, synes yderligere at bestyrkes, naar man seer hen til Characteren af den omhandlede Placat og Anden i de paagjældende Mellemrigslove af 1861. Det skjønnes ikke rettere, end at de i flere Henseender særegne Regler, der i Pl. af 1821 gives ligeoverfor Ublændinge, væsentligt maae ansees begrundede i Hensyn til den formeentlige Vansteligheid ved og Mangel paa Sikkerheid for at opnaae tilkørlig Retsnydelse i Ublændingens Hjem; men disse Hensyn kunne ganske vist ikke fastholdes, hvor der, som her i Danmark og Sverrig, paa Grundlag af gjensidig Anerkjendelse af og Tillid til de retslige Afgjørelser og Afdgangen til Retsnydelse i de 2 Lande tractatmæssig er vedtaget en Ordning som den, der for Danmarks Vedkommende har faaet sit Udtryk i Loven af 19de Februar 1861, hvis Princip — saaledes som det navnlig er udtalt i Lovudkastets Motiver — er fuldkommen ligelig Behandling af begge Landes Underfaatter i retslig Henseende. Hermed vilde det kun harmonere daarligt, om man ikke destomindre ligeoverfor svenske Underfaatter fastholdt de i en ganske forskjellig Synsmaade begrundede særegne Bestemmelser i Pl. 30te November 1821, der i de der omhandlede Forhold medføre en væsentlig Ulighed i Retsforfølgningen mod Ublændinge og mod danske Underfaatter.

Forfaavidt Sagsøgerne have yttret, at den videstgaaende Fortolkning af Loven af 1861 dog ialfsald kun kunde føre til, at svenske Underfaatter i den omhandlede Henseende bleve at behandle ligesom danske Underfaatter, men at Pl. 30te November 1821 ogsaa er anvendelig imod saadanne, der forlade Riget, jfr. Cancelliskrivelser af 11te October 1823 og 28de Juni 1828, skal det sluttelig endnu kun bemærkes, at det ikke sees, at der med Føie kan gjøres nogen Sammenstilling mellem svenske Underfaatter, der have deres faste Hjem og Børneting i Sverrig, og danske Underfaatter, der opgive deres Hjem i Danmark, og over hvem man for saavidt efter de almindelige Procesregler ikke kunde erholde nogen rigtig Dom.

Naar efter den saaledes udviklede Anstuelse Pl. af 30te November 1821 efter Emanationen af Loven af 19de Februar 1861 ikke kan ansees anvendelig i Forhold til svenske Underfaatter, følger heraf, at den egentlige Sagvolder, den svenske Underfaat J. Ebler ikke kan ansees lovligt stævnet til Møde for nærværende Ret ved Indstævningen af Grosferer C. M. Holm som tvungen Mandataricus, og den neblagte Afviisningspaastand maa derfor billiges. Sagsøgerne ville derhos blive at tilpligte at betale Koft og Tæring til Grosferer Holm med 10 Rd. Idet Sagen i det Hele maa afvises af den anførte Grund, bortfalder Spørgsmaalet efter Sagsøgernes subsidiaire Paastand om Arrestforretningens Stadsæstelse quoad formalia, medens Retten paa den anden

Side ikke kan inblade sig paa efter Indstævntes Paastand at erklære den af den Retten ikke underordnede Foged decreterede Arrest for ulovlig gjort og ikke anseer det førstebent udtrykkeligt at udtale, at Arresten ikke kan ansees lovligt forfulgt."

Første extraordinaire Session.

Mandagen den 31te Juli.

Nr. 162.

Advocat Nellesmann

contra

Anders Andersen, kaldet **Skjævinge** (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 24de Juni 1871:
„Arrestanten Anders Andersen, kaldet Skjævinge bør straffes med
Tugthuusarbejde i 3 Aar samt udrede denne Actions Omkost-
ninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne
Engberg og Delbanco med 5 Rd. til hver. Alt efterkommes
under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium til Advocaterne Nellesmann
og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10
Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Da Arrestanten
Anders Andersen, kaldet Skjævinge, der er født den 13de October 1824
og tidligere oftere straffet, senest ved denne Rets Dom af 18de Januar f. A.
efter Straffelovens § 231 1ste Led med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, under
nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag er ved egen med det iøvrigt
Dplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have i afvigte Mai Maaned i 3
forskjellige Gange fraa Jaaret Restaurateur Christian Petersen en til 10 Rd. vur-
deret Rikert, Manufacturhandler Christian Møller en Stortrøie, som er vur-
deret til 12 Rd., og Elisabeth Bolette Andersen, Styrmand Fenders Enke en
Reisetaske, hvori en Deel i Forbindelse med Reisetassen til 5 Rd. i det Hele
vurderede Ting og 45 dobbelte og 8 enkelte preussiske Dalere, hvis Værdi i

banst Rigsmønt er anfat til 130 Rd. 4 Mt., af hvilke Gjenstande, dengang Arrestanten stjal dem, Rifferten og Reisetasken laae hver især paa Dækket af et Dampskib, og Stortrøien hang udenfor Vestjaalnes Bontil som Skilt, saa vil han nu blive at dømmes efter fornævnte Lovs § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne til Tugthuusarbejde i 3 Aar."

Nr. 171.

Advocat Klubien

contra

Christen Carlsen (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Stevns Faxe Herreders Extrarets Dom af 28de April 1871: „Arrestanten Christen Carlsen bør hensættes i Tugthuusarbejde i 2 Aar. Saa bør han og udrede i Salair til Actor Procurator Nielsen 8 Rd. og til Defensor Procurator Rye 6 Rd. At efterkommes under Udsærb efter Loven.“

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 23de Juni 1871: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. Actionens Omkostninger bør Arrestanten Christen Carlsen udrede og deriblandt foruden de Underretsprocuratorerne tilkjendte Salairer Salair til Procuratorerne ved Overretten, Seibelin og Simonsen 8 Rd. til hiin og 6 Rd. til denne. At efterkommes under Udsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indanlede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. I Salarium til Advocaterne Klubien og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indanlede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende imod Arrestanten Christen Carlsen for Tyveri anlagte og fra Stevns Faxe Herreders Extraret hertil indanlede Sag er det imod Arrestantens De=

nægtelse ved de i Sagen afgivne Vidnesbyrd og de øvrige i Sagen oplyste Omstændigheder tilstrækkelig beviist, at han Natten imellem den 29de og 30te December f. A. har begaaet et Indbrudstyveri i Kjøbmand Prips Contorlocale i Faxe Kro.

Mysnævnte Nat omtrent Kl. 3 førte Handelsbetjent hos Kjøbmand Prip, Johan Daldorph, Smed Niels Christensen og Gaardmand Niels Pedersens Søn Frank Nielsen i Slæde forbi Contoret, hvorved de bleve opmærksomme paa, at Ruden i det ene Vindue var ude, og efterat de, foruroligede herover vare førte tilbage og standsede udenfor Vinduet, bemærkede de, at der sammesteds var hejst en Bænk, hvorpaa der var Sne og saaes Spor af to Fødder. Medens nu de to Andre passede paa udenfor, gif Daldorph ind ad Porten, kaldte paa en anden af Kjøbmand Prips Betjente, og efter at have tændt Lys og faaet Nøglerne til Contoret aabnede han den tillaaede Dør, uden at dog Noget af dem havde Mod til strax at gaae ind i Contoret, hvor der hørtes en Puslen, men medens de talte med hinaanden om, hvorledes det var bedst at forholde sig, raabtes der udenfor: „nu have vi ham.“ Arrestanten havde nemlig smækket Vinduet op, sparket efter Christensen — der ved Trusel om at kjennte den Bøsse, han havde med sig, havde søgt at holde ham tilbage i Contoret — og derpaa styrtet sig ud af Vinduet. Christensen gav Arrestanten med Bøssen et Slag over Nakken, og da denne desuagtet søgte at undløbe, nok et Slag med Bøssen, hvorefter Christensen og Nielsen kastede sig over ham. Under Brydningen kom Daldorph til, og efterat være bleven overmandet blev Arrestanten umiddelbart efter Paagribelsen ført til Politiasstenten i Faxe. Ved den derefter foretagne Undersøgelse af Arrestantens Person fandtes han i Besiddelse dels af et Brækjern, Svinget til et Bor, der blev fundet udenfor ovennævnte Contorvindue, en Pung med 10 β m. u., dels af 24 Rd. 12 β , deriblandt en Femdalerfæddel, der alle saae løse i den ene Bugelomme. Kjøbmand Prip havde efterat være kaldt op af Seugen væbnetlig undersøgt Contoret, hvor han fandt Kullegardinet for det Vindue, hvor Ruden var ude, iturevet og andre Uordner, som maae tilskrives Indbrudet, samt en Skuffe eller Kasse, der havde hejstaaet i en aabenstaaende Pult, og hvori gjemtes Penge for solgt Smaakorn, tagen bort og sat paa Gulvet. I denne Skuffe fandtes kun 4 β , medens der efter Udvisende af den Bog, der førtes over Kassens Indhold, havde været 24 Rd. 1 Mk. og deriblandt, efter hvad der maa antages, kun een Femdalerfæddel. Mod at erholde det savnede Beløb, der saaledes fuldkomment stemmer med, hvad der fandtes løst gjemt i Arrestantens Lomme, har Kjøbmand Prip iøvrigt krasfaldet Krav paa Erstatning hos Arrestanten.

Arrestanten har vel, som alt antydet, nægtet at have begaaet det ommeldte Tyveri og har fremsillet Sagen saaledes, at han, der forgjæves vil have søgt Mattely i Kroen, ved at dreie om Hjørnet blev overfaldet af Niels Christensen og Frank Nielsen; men ligesom denne hans Forklaring maa antages blottet for al Sandhed, saaledes har han, der ikke har kunnet oplyse, hvorledes han skulde kunne have været i lovlig Besiddelse af det ovennævnte Pengebeløb, derhos afgivet baade vakkende og løgnagtige Forklaringer saavel om

Hensigten af hans Vandring fra Hjemmet som om de derfra medtagne Koster. Overretten er derfor enig med Underdommeren i, at der i Henshold til Forordningen 8de September 1841 er tilveiebragt tilstrækkelig Beviis imod Arrestanten.

Arrestanten — der er født den 25de Juni 1821 og flere Gange har været straffet for Tyveri, sidst ved Høiesteretsdom af 24de Januar 1849 for Indbrudstyveri m. m. med 8 Mars Fæstningsarbeide, hvilken Straf ved allerhøieste Resolution af 2den Mars s. A. blev formildet til Tugthuusarbeide, hvorfra han ifølge allerhøieste Resolution af 29de September 1854 løslødes den 10de October s. A. — er derfor nu rettelig ved Underrettsdommen i Henshold til Straffelovens § 57, hvormed bliver at jevnføre § 61 2det Stykke, aufset efter bemeldte Lovs § 229 Nr. 4, og da den valgte Straf af 2 Mars Tugthuusarbeide efter Omstændighederne findes passende, ligesom Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor tillagte Salairer bifaldes, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste, dog med fornøden Berigtigelse med Hensyn til, at Domsconclusionen kun omfatter Salairerne.“

Nr. 28. Affædiget Generalmajor **L. Benzen**
(Advocat Klubien)

contra

Frederiksberg Sogns Communalbestyrelse ved dens Formand Etatsraad, Birkedommer **C. N. Petersen** (Ingen),
betræffende Citantens Forpligtelse til at betale Afgift til Frederiksberg Sogns Skole- og fattigvæsen, forsaavidt hans Pension angaaer.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de April 1870: „De Indstævnte, Frederiksberg Sogns Communalbestyrelse bør for Tiltale af Citanten, affædiget Generalmajor L. Benzen i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indaankede Dem anførte Grunde, som i det Væsentlige bifaldes, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: Citanten, affædiget Generalmajor L. Benzen søger under denne Sag de Indstævnte, Frederiks-

berg Sogns Communalbestyrelse ved nærværende Ret som vedtaget Bærning til at høre ham kjendt fri at være for at erlægge Afgift, forsaavidt hans Pension betræffer, til Frederiksberg Sogns Fattig- og Skolevæsen og til at tilbagebetale ham 12 Rd. 3 Mk., som de for Halvaaret fra 1ste April til 30te September 1868 have opkrævet hos ham i saadanne Afgifter, med 5 pCt. Renter fra Forligeslagens Dato den 18de Juni 1869, hvorimod de Indstævnte paaftaae sig frifundne for hans Tiltale, og have begge Parter paaftaaet sig Sagens Omkostninger tilkjendte skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Det er in confesso, at Citanten, der ved allerhøieste Resolution af 28de August 1862 er affødbiget som Generalmajor, som pensioneret Militair efter de gjældende Regler og navnlig Loven om Kjøbstædernes kommunale Beskatning af 11te Februar 1863 §§ 17 og 18 var fri for at svare de ommelte Afgifter af sin Pension indtil Udgangen af 1867, og Spørgsmaalet her under Sagen er, om denne Afgiftsfrihed senere er hævet.

Naar de Indstævnte have formeent, at denne Frihed er hævet ved Loven om Landcommunernes Styrelse af 6te Juli 1867 § 21 — hvorefter Enhver, der har fast Ophold i Communen, skal inddrages under Ligningen paa Formue og Leilighed — findes der allerede af den Grund ikke at kunne gives dem Medhold, at denne Lovbestemmelse maa antages alene at angaae og ordne Spørgsmaal om Skattepligten til de forskjellige Communer uden at berøre Spørgsmaalet om den Formue, der skal beskattes. Derimod maa der gives de Indstævnte Medhold i deres Formening, at Afgiftsfriheden er hævet ved Loven om Lønninger m. v. ved Hæren af 25de Juli 1867 § 26, der bestemmer, at de visse Militaire hidtil indrømmede Fritagelser med Hensyn til Erlæggelsen af kommunale Afgifter bortfalde ved Udløbet af Aaret 1867. Udtrykket „Militaire“, der ligeledes er brugt i den fgl. Resolution af 12te Mai 1810, der opretholder den de Militaire ved Rescr. 5te Februar 1734 og 18de Juni 1745 tilstaaede Frihed for Afgift til Fattigvæsenet, forsaavidt den dem som Militaire tillagte Gage eller Pension betræffer, omfatter nemlig saavel tjenstgjørende- som pensionerede Officerer, og da den nævnte Lov af 11te Februar 1863 § 17, i hvis Udkast det af Regjeringen var foreslaaet at opheve Afgiftsfriheden aldeles, bestemmer, „at den deelvise Afgiftsfrihed, som hidtil har været indrømmet tjenstgjørende og pensionerede Militaire for den dem tillagte Gage eller Pension, vedbliver indtil videre“, findes det ikke at kunne antages, at Lovens af 1867 § 26 ved Udtrykket „visse Militaire“ har sigtet alene til de tjenstgjørende, men at deri maa være inbefattet alle de Militaire, der havde Afgiftsfriheden, uden Hensyn til, om de vare tjenstgjørende eller pensionerede.

Citanten har vel herimod anført, at Lovens af 25de Juli 1867 om Lønninger ved Hæren alene angaaer tjenstgjørende Militaire og disses Lønninger; men dette ubeslutter ikke, at den kan indeholde Bestemmelser, der skulle gjælde ogsaa for pensionerede Militaire, og forsaavidt Citanten endvidere har anført, at Lovens § 26 fritog samtlige Officerer og øvrige militaire Embedsmænd for Erlæggelse af Bestallingsgebyrer og Forbedringsgage til

Krigshospitalskassen, og at Ophævelsen af den omstridte Afgiftsfrihed stod i Forbindelse dermed, saa at Ophævelsen af denne ikke kan gjælde de afstedigede Militaire, for hvilke Fritagelsen for de nævnte Gebyrer og Gageaflortninger ikke har nogen Anvendelse, maa det bemærkes, at Loven ikke sætter den ene Fritagelse som Veberlag for Ophævelsen af den anden, og at Aflortningen af Forbedringsgage i den kgl. Resolution 22de September 1820 (Cancelli=Circulaire 11te November 1820) cfr. kgl. Resolution af 28de Marts 1821 (Cancelli=Circulaire 14de April 1821) kun nævnes som en Betegnelse af de militaire Embedsmænd, hvem Stattesfriheden tilkom.

De Indstævntes Paastrand om Frifindelse vil derfor blive at tage tilfølgende, idet Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Nr. 12. Mægler **M. Marquardt** (Advocat Nellesmann)

contra

Rjøbmand **J. Christiansen** (Sugen),

betræffende Betaling af 160 Rd. 47 $\frac{1}{2}$.

Rykjøbing Byttings Dom af 28de Juni 1869: „Indstævnte, M. Marquardt bør for Sagsøgerens, Rjøbmand J. Christiansens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt det under Sagen omhandlede Gjældsbeviis er forsynet med Overdragelsespaategninger uden Brug af Stempel.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 17de Januar 1870: „Mod Extradition i qvitteret Stand af den ovennævnte Bøxel med tilhørende Protest bør Indstævnte, Mægler M. Marquardt af Rykjøbing paa Falster til Citanten, Rjøbmand J. Christiansen sammesteds betale Bøxels Paalydende 160 Rd. 47 $\frac{1}{2}$ med Renter deraf 6 pCt. fra den 15de April 1869 til Betaling skeer, $\frac{1}{2}$ pCt. Provision og Courtage, Protestomkostninger 1 Rd. 82 $\frac{1}{2}$ og Sagens Omkostninger skadesløst ved begge Retter. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afværð efter Loven.“

Højesterets Dom.

Ved Forordningen af 31te Marts 1688 jfr. Forordningen af 26de November 1731 bleve indenbyes Bøxler af enhver Art forbudne. Heri er vel skeet Forandring ved Forordningerne af

26de Juni 1824 og 7de April 1843, men disse Bestemmelser have ikkun hævet Forbudet, forsaavidt angaaer egne indenbyes Bexler, hvorimod det maa antages endnu at bestaae, forsaavidt angaaer saadanne trukne indenbyes Bexler som det i den indbankede Dom omhandlede Document, og det kan navnlig for deres Vedkommende ikke ansees bortfaldet som Følge af den nyere Ager- og Stemplet-papiirs-Lovgivning. Documentet er saaledes ikke en tilladt indenbyes Bexel, og da det heller ikke henhører til de i Forordningen af 18de Mai 1825 omhandlede trasserede Bexler, vil Citanten under nærværende Bexelsag efter hans subsidiaire Paastand være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd.

I den indbankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende her- til indbankede Sag havde Citanten, Kjøbmand S. Christiaansen af Nykjøbing paa Fælster søgt Indstævnte, Mægler M. Marquardt sammesteds til Indfrielse af en af ham udfærdiget Bexel saalydende:

Nykjøbing p. F. d. 22de December 1868. Rd. 160. 2 Mk. 15 f.

Tre Maanedes a Dato behager De at betale denne prima Bexel til mig selv eller Ordre med Et Hundrede og Treindsstyve Rd. 47 St. R. M. Baskula i Vare og stilles i Regning isølge Advist.

Hr. C. W. Hansen

M. Marquardt.

Nykjøbing.

hvilken Bexel er accepteret og forsynet med Endossament fra Indstævnte til S. Wild, af hvem den in blanco er endosseret, hvorhos Citanten har ladet den protestere de non solutione i Acceptantens Fallitbo og underrette Indstævnte om Protesten -- ved til Citanten som Bexelens Eier at betale dens Paalydende, Bexelrenter enten efter Frdn. 18de Mai 1825 eller in subsidium efter Frdn. 7de April 1843, Protestomkostninger 1 Rd. 82 f, Provision & Courtage og Porto efter Bexelloven og skadesløse Sagsomkostninger.

Ved den inden Nykjøbing Bytingsret den 28de Juni sidstleden assagte Dom frisaandtes Indstævnte og hævedes Sagens Omkostninger. Det antoges nemlig, at den omhandlede Bexel, som ikke var en trasseret Bexel efter Frdn. 18de Mai 1825, heller ikke kunde faae Gyldighed som en indenbyes Bexel, da

Frbdn. 7de April 1843, som efter sine Ord kun tillader denne Slags Bexler, forsaavidt de ere egne Bexler, ikke skjønnebes at kunne taale nogen Udbidelse til Bexler, der saaledes som den foreliggende ere trukne paa anden Mand til Betaling paa samme Sted, hvor de udsledes.

Denne Dom har Citanten nu indbragt herfor Retten, hvor han har gjentaget den ved Underretten nedlagte Paaastand, dog saaledes at Bexelrenten beregnes fra Protestens Dato, og derhos har paaastaaet sig tilkjendt Appellens Omkostninger.

Da Indstævnte, nagtet han befindes loovlig varflet, hverken er mødt eller har ladet møde her for Retten, vil Sagen i Medfør af L. 1—4—30 cfr. Frbdn. 3die Juni 1796 § 2 være at paakjende efter de af Citanten fremlagte Breve og Beviisligheder, navnlig Underretsacten og den ovennævnte Bexel med tilhørende Protest.

Det findes utvivlsomt, at den Forpligtelse, der tilsigtes paataget ved Udbidelse, Accept og Endosfement af et Document som det foreliggende, der benævner sig Bexel, er en Bexelforpligtelse. Det følger derhos af Frbdn. 7de April 1843, at Enhver, der er mynbig til at udslede Gjældsbeviser, kan paa tage sig Forpligtelse efter indenbyes Bexel, ndstedt paa den Maade, Forordningen tillader; saaledes vilde i det foreliggende Tilfælde den tilsigtede Hensigt utvivlsomt være opnaaet, naar Documentet var blevet ndstedt af Acceptanten til Indstævntes Ordre og af ham endosferet. Spørgsmaalet bliver altsaa, om det kan antages at være Lovgivningens Mening, at den Form, der benyttes ved Indgaaelsen af den saaledes tilladte Retshandel, kan tillægges en saadan Betydning, at den betinger dens Gyldighed.

For at statuere dette kunde vel ansøres, at der, indtil Frbdn. 26de Juni 1824 og senere Frbdn. 7de April 1843 derfra gjorde Undtagelser, eksisterede et almindeligt Forbud mod alle Slags indenbyes Bexler, og at de Undtagelser, bemeldte Forordning gjorde, kun angik egne indenbyes Bexler, hvorfor Forbudet endnu maatte antages bestaaende med trukne indenbyes Bexler, hvad ogsaa maatte kunne udsledes af Frbdn. 18de Mai 1825 § 3.

Men herved maa dog bemærkes, at paa Lovens Tid vare alle Slags indenbyes Bexler tilladte, og at det Forbud, der udkom mod dem ved Forordningen 31te Marts 1688, efter dens Præmisser var grundet paa, at Lovgivningen vilde modvirke Ager samt paa Hensyn til Stempelpapirsintraderne. Intet af disse Hensyn kan længere, efterat den almindelige Tilladelse til Benyttelse af indenbyes Bexler er givet ved Forordningen af 1843, og Agerlovgivningen er forandret som skeet ved Lov 6te April 1855, samt efterat ved Lov om stemplet Papir af 19de Februar 1861 § 54 Taxten for indenbyes og trasferede Bexler er bleven den samme, afgive nogen Grund for, at trukne indenbyes Bexler — der ere Documenter, der i den senere Tid ikke sjældent forekomme — skulde være forbudne, naar indenbyes egne Bexler tillades, og Forordningen 18de Mai 1825 § 3 findes ikke efter den Forandring, Lovgivningen saaledes er undergaaet efter dens Emanation, at kunne være afgjørende mod at tillægge den omhandlede Slags Bexler eller den brugte Form for

Regten, hvorved intet Proformaværk tilsigtes, den Retsvirkning, som ved samme tilsigtes opnaaet.

Det fortjener berhos at bemærkes, at, ligesom Forordningen 26de Juni 1824 § 4 ikke foreskrev, at Virkningen af, at en indenbys Regel udsleedes anderledes end i Medhold af samme Forordnings §§ 1 og 2, skulde være, at ingen Regelforpligtelse stiftedes, saaledes har Forordningen 7de April 1843 i § 3 givet en lignende Forskrift med Hensyn til de der nævnte Afvigelser fra de i Forordningen givne Forskrifter. Det kan saaledes ikke som almindelig Regel statueres, at enhver Afvigelse fra de i Forordningen givne Forskrifter om Reglens Udstedelse skal medføre, at Regelforpligtelse ikke kan indtræde.

Efter det saaledes Anførte maa det billiges, at Underretsdommen, uagtet Forligsmægling ikke havde fundet Sted i Sagen, ikke har afsøist denne, derimod ikke, at den er kommen til det Resultat at frifinde Indstævnte; denne vil derimod være at dømme efter Paastanden, saaledes at Renten, da Regten maa behandles som indenbys, først kan regnes efter Forordningen 7de April 1843 § 4 fra Stævningens Dato den 15de April 1869, og saaledes at Processens Omkostninger tilkjendes skadesløse i begge Instanser."

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dømmes Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der søffe Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de lgl. Postcontoirer.

Høiestreterstidende,

udgiben

af

Høiestreterets Protocolsecretairer.

Nr. 17.

Den 11te August.

1871.

Første extraordinaire Session.

Mandagen den 31te Juli.

Nr. 157.

Advocat Brod

contra

Derivalle Francois (Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

St. Thomæ Bytings Extrarets Dom af 2den Februar 1871:
„Arrestanten Derivalle Francois bør hensættes til Forbedringshuus-
arbeide i 2 Aar og efter udstaaet Straf udføres af Landet ved
Politiets Foranstaltning. Saa udreder og Arrestanten samtlige
af Actionen flydende Omkostninger. At efterkommes under Udfærd
efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 12te April 1871:
„Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes
under Udfærd efter Loven.“

Høiestreterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Brod og Nellemann
for Høiestreteret betaler Tiltalte 8 vestindiske Daler
til hver.

I den indankede Doms Præmisfer hedder det: „Arrestanten Derivalle Francois, der under nærværende fra St. Thomas Extraret indankede Sag tiltales for Tyveri, er ved sin egen omsider afgivne Tilstaaelse i Forbindelse med hvad ellers er oplyst, overbeviist om om Aftenen den 12te December f. A. i den til Eiendommen Nr. 2 Litr. K i Bjergegade paa St. Thomas hørende Gaard, til hvilken han banede sig Udgang ved at sige over en ca. 3 Alen høi Muur, der rundt om omgiver Gaarden med Indgang fra Gaden igjennem en ved den paagjældende Leilighed aflukket Port, at have fra et Hønsenhuns sjaalet nogle, efter hans eget Udgivende 4, efter andre dog ikke afgjorende Forklaringer 5, Eierinden af Stedet, Mathilda Scavarrah eller Scavvoha tilhørende Høns, af hvilke han hensatte de 3 — den fjerde skulde være undløben — udenfor Døren hos et ikke tiltalt Fruentimmer, der om Formiddagen havde gjort Aftale med ham om at kjøbe nogle Høns af ham, uden dog i nogen Maade at have villet vide, at det var Arrestantens Tanke at stjæle dem, og næste Morgen, da hun havde fundet dem udenfor Døren, betalte dem med Doll. 1. De 3 Høns ere tilbageleverede Bestjaalne, som forøvrigt har frafaldet Erstatning. Arrestanten er derhos funden i Besiddelse af en til 50 Cents vurderet Træplade til et Badstuebord, ligeledes tilhørende Mathilda Scavarrah, der angiver, at Pladen maa være sjaalen fra Gaarden ved samme Leilighed som Hønsene, medens Arrestanten, der forøvrigt, selv efter at have afgivet sin Tilstaaelse, har været ustabil i sine Forklaringer om, hvorledes han er kommen til Pladen, jensest har holdt sig til, at han Dagen forinden Hønsetyveriet har fundet den i et Græsslykke udenfor den omhandlede Gaard, og efter samtlige Forklaringers Bestaendighed findes Arrestantens Tilægnelse af samme heller ikke at kunne tilregnes ham videre end som ulovlig Omgang med Hittegods.

Foraaavidt Arrestanten endelig er sigtet for at have sjaalet en Badstueballe og en Suppegrøbe, ialt til Værdi af Doll. 1. 25, er der ikke fremkommet Tilstrækkeligt til, at hans Forklaring om, at en anden Person havde hensat disse Gjenstande hos ham til Forvaring, ganske kan forkastes.

Arrestanten, der under en imod ham i Juli f. A. rettet Sag er opgivet at være 20 Aar gammel, født paa Hayti og dengang for 6 Maanedere siden indkommen til St. Thomas, er tidligere ved Politiretsdom af 26de Juli f. A. efter Frdn. 11te April 1840 § 1 cfr. Anord. 6te Januar 1852 § 2 anset med Tvangsarbejde i 60 Dage, og vil han for det ham nu overførte Forhold, hvorved endnu bemærkes, at han, da han begik Tyveriet, vil have været i en ved Nydelsen af Spiritus fremkaldt noget aandsfløv Tilstand, blive at ansee efter Frdn. 11te April 1840 § 12 1ste Membrum og § 58 cfr. § 78 — den i Extraretsdommen gjorte Anvendelse af Forordningens § 79, § 13 og § 14 er udelukket efter Anord. 6te Januar 1852 § 2 — og findes Straffen under Hensyn til samtlige med Sagen forbundne Omstændigheder at kunne fastsættes som ved Extraretsdommen steet til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, og da derhos Arrestanten ogsaa rettelig er dømt til efter udstaaet Straf

at udføres af Landet cfr. Pl. 19de April 1805 samt til at udrede Actionens Omkostninger, bliver den indankede Dom i det Hele at stabsfæste."

Nr. 165.

Advocat Brock
contra

Barbara Caroline Peterfen eller **Pedersdatter,**

Æskildsens Enke (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri eller ialfald for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 26de April 1871: „Arrestantinden Barbara Caroline Peterfen eller Pedersdatter, Æskildsens Enke bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. I Erstatning til Civilingenieur Casse betaler Arrestantinden 12 Rd. Saa udreder hun og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor Procurator Jørgensen 5 Rd. og til Defensor Procurator Møller 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Juni 1871: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at dens Bestemmelse med Hensyn til Erstatningen bortfalder. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Kalko og Appellationsretsråad Juel betaler Arrestantinden Barbara Caroline Peterfen eller Pedersdatter, Æskildsens Enke 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraret hertil efter Arrestantinden, Barbara Caroline Petersen eller Pedersdatter, Eftfildsens Enkes Begjæring indankede Sag, hvorunder hun tiltales for Tyveri eller ialfald for uhjemlet Besiddelse af sjaaalne Koster, er det ved hendes egen, med hvad der isøvrigt er fremkommet stemmende Tilstaaelse oplyst, at hun den 19de Januar d. N. om Aftenen har fra Alhambras Plads borttaget 10 Stykker et Par Alen langt, af Retsvidnerne til 8 à 9 Mark vurderet Tømmer og hjembragt det til sin Bopæl paa Ol. Kongevei, hvor det ved en foretagen Undersøgelse blev fundet og vedkjendt af Eieren Civilingenieur Casse, men har hun vedblivende foregivet, at hun borttog Tømmeret med Tilladelse af den paa bemeldte Plads ansatte Nattevagt Bent Andersen, som efter foregaaende Aftale med hende havde lagt det fra Pladsen ud paa Gangstien, uden at hun vil have gjort sig nogen Tanke om, at Andersen var uberettiget til at bortgive det. Eigejom imidlertid Andersen vedholdende har benægtet at have givet Arrestantinden noget af det paa bemeldte Plads henliggende Træ eller at have tilladt hende at tage noget deraf, saaledes er det ogsaa af 2de Deponenter, der have seet hende hjembære Tømmeret, forklaret, at dette skete paa en Maade, der maatte fremkalde Formodning om, at hun var sig bevidst at foretage noget Usøvligt. Hendes ved Intet bestyrkede Foregivende kan derfor ikke tillægges nogen Betydning, men vil hun med Hensyn til det omhandlede Factum være at dømmes som Tyv.

Da nu Arrestantinden, der er født den 22de Marts 1818, ved Høieste retsdom af 28de August 1861 er for 3die Gang forøvet Tyveri straffet med 4 Aars Forbedringshuusarbeide, maa det billiges, at hun ved den ovennævnte den 26de April sidstleden assagte Virketingsdom er anseet efter Straffelovens § 232, og findes Straffen passende fastsat til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, og da Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ogsaa billiges, vil den for saavidt være at stadfæste, hvorimod dens Bestemmelser om en Erstatning af 12 Rd. til Besjaalne maa bortfalde, da det sjaaalne Tømmer er ham udleveret, og der ialfald ikke her under Sagen kan tilkjendes ham nogen Erstatning for det indirecte Tab, han ved Tyveriet vil have lidt.“

Nr. 35. **Finantsministeriet paa Statskassens Vegne**

(den constituerede Kammeradvocat, Etatsraad Bungen)

contra

Stiferdækkermester **F. W. Bode** (Bngen),

betræffende en efter Indstævntes Requisition foretagen Execution i den Lieutenant A. S. Astrup som Assistent i Finantsministeriet tilkommende Gage.

Landslover, samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de October 1870: „Den paaanfede Fogedforretning bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger ophæves.“

Højesterets Dom.

De i Placaten af 27de Juni 1781 brugte Ord „de kongelige Betjente“ maae, saavel efter deres naturlige Betydning som, naar hensees til Forordningen af 10de December 1790, Forordningen af 1ste Februar 1797 §§ 97 til 99, sammenholdte med § 81, og Placaten af 18de August 1797, antages ikke blot at sigte til de med umiddelbar kongelig Udnævnelse forsynede Stats-Embedsmænd, men tillige at omfatte andre i den kongelige Tjeneste ansatte og af Kongen (Staten) lønede Embeds- eller Bestillingsmænd, navnlig saadanne som den i den indankede Dom nævnte Bestillingsmand, der af Finantsministeren var ansat som Assistent i Ministeriets Secretariat med en aarlig Gage af Statskassen paa 400 Rb. Som Følge heraf, og da de i førstnævnte Lovbud forestkrevne Betingelser for, at en Creditor kan gjøre Execution i den en kongelig Betjent forundte Gage, ikke i nærværende Tilfælde vare tilstede, vil i Henhold til Kammeradvocatens Paastand det under den paaanfede Fogedforretning decreterede Udlæg i den ommeldte Bestillingsmands Gage være at ophæve.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret blive efter Omstændighederne at hæve.

Thi kendes for Ret:

Det under den paaanfede Fogedforretning decreterede Udlæg bør være ophævet. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret hæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rb.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Efterat Assistent i Finantsministeriet A. J. Astrup ved Københavns Gjældscommissions Dom af 13de Mai f. A. var kjendt pligtig at betale Indstævnte, Skiferdakttermester F. W. Bode 30 Rb. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 12te Marts f. A. og Søgsmaalets Omkostninger med 2 Rb. 71 s, blev der til Fyldestgjørelse af Dommen m. M. efter Indstævnets Requisition den 14de October af Kongens Foged heri Staden gjort Execution og Udlæg i den Requisition som Assistent i Finantsministeriet tilkommende Gage, saavidt fornsøent gjøres og

tilstrække kan, for ialt 39 Rd. 4 Mk. 3 ß. Denne saaledes iværksatte Fogedsforretning, hvorom der fra Indstævntes Side var gjort Anmeldelse til Finantsministeriet, har bemeldte Ministerium fundet Anledning til efter meddeelt Opreisningsbevilling ifølge Stævning af 24de Juni d. A. under nærværende Sag at indanke her for Retten, hvor den constituerede Kammeradvocat, der har givet Møde for Citanten, har paastaet Forretningen annulleret og ophævet og Citanten tillagt Sagens Omkostninger, derunder Salair til sig stadesløst hos Indstævnte, hvorimod denne har paastaet Forretningen stabsfæstet og sig tilkjendt Processens Omkostninger hos Citanten.

Til Støtte for sin Paastand har Kammeradvocaten anført, at, da der hverken foreligger noget Samtykke fra Reqvistus eller nogen Tillabelse fra Finantsministeriet til, at Execution maatte foretages i hans Gage, hvilke 2de Momenter efter Pl. 27de Juni 1781 alene berettiger til at kunne gjøre Execution i en kongelig Betjents Gage, saa maa den in casu iværksatte Fogedsforretning være bygget paa den Forudsætning, at Reqvistus ikke kan anses for kongelig Betjent. Men dette formener Kammeradvocaten at være urigtigt, og har han i denne Henseende anført, at, ligesom det i den citerede Placat brugte Udtryk: „Betjent“ efter Lovgivningens Talebrug betegner ikke blot de egentlige Embedsmænd, men ogsaa andre Bestillingsmænd, saaledes betegner det til Ordet Betjent spæde Prædicat: „kongelig“ efter hans Formening kun, at Vedkommende skal være ansat ved Statstjenesten, ikke at han nødvendig skal have kongelig Bestalling eller Bestikkelse, hvilken Formening han vil finde bestrøket i forskjellige af ham citerede Lovbestemmelser. Han har tilføjet, at det i Pl. 1781 brugte Udtryk: „Gage“ ikke berettiger til at indstrænke Placatens Bestemmelse til egentlige Embedsmænd, men at samme ogsaa maa være anvendelig paa en Assistent i et Ministerium.

Retten finder dog ikke at kunne give Citantens Paastand Medhold. Naar Pl. 27de Juni 1781 bestemmer, at der ikke uden under de i samme nævnte Betingelser maa ske Execution i en kongelig Betjents Gage, saa er der ved disse Udtryk formeentlig, især efter den Tids saavel almindelige Talebrug som Lovgivningsprog, sigtet til egentlige med kongelig Udnævnelse forsynede Embedsmænd, og der stjønnes ikke at være Røie til at ansee Placaten anvendelig ogsaa paa saadanne Betjente, der, om de end udføre noget til Statstjenestens hørende Arbejde, ikke ere forsynede med umiddelbar kongelig Bestikkelse, idet de Grunde, der maae antages at have motiveret den omhandlede Bestemmelse med Hensyn til huii første Art af Embedsmænd eller Betjente, ikke — ialfsald ikke i lige Grad — passe paa den anden Art af Arbeidere i det Offentliges Tjeneste. Hvad de forskjellige Lovdata angaaer, hvorpaa Kammeradvocaten har meent at kunne støtte en modsat Opfattelse, da stjønnes disse ikke i saa Henseende at afgive noget bindende Argument.

Som Følge af Ovenstaaende vil den indankede Fogedsforretning være at stabsfæste, men Sagens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve, hvorhos der efter Sagens Udfald ikke vil kunne tillægges den constituerede Kammeradvocat noget Salair hos Indstævnte.“

Nr. 134. **Ministeriet for Kirke- og Underviisnings-
væsenet paa Sorø Academi**s Begne

(den constituerede Kammeradvocat Etatsraad Bungen)

contra

Sorø Byes Politi eller **det Offentlige** (Bungen),

betræffende Feining af en til Academiets Grund stødende Gade og Kændesteen.

Sorø Kjøbstads Politirets Dom af 9de Juni 1870: „Til-
talte, Sorø Academi bør til Sorø Kjøbstads Politikasse erlægge
en Bøde af 3 Mk. Det Idømte at udredes inden 3 Solemærker
efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de
Februar 1871: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande.
At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige For-
kyndelse under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 18de April sidstleden er Højesteret
bemyndiget til at tage denne Sag under Paafjendelse, uanset at
dens Gjenstand ikke udgjør summa appellabilis.

Da den Byrde, der er forbunden med Reenholdelsen af den
omhandlede Gade i Sorø, efter dens communale Bestaffenhed
ikke uden særlig Hjemmel kan paahvile udenbys til et Landsogn
henhørende Grunde, om disse end, saaledes som det er Tilfældet
med de under Sagen ommeldte, Sorø Academi tilhørende Eien-
domme, støde umiddelbart op til Gaden, og da en sllig Hjemmel
hverken findes i Lovgivningen eller kan uledes deraf, at Academiet,
som det maa antages, aldeles frivilligt har besørget Gaden ree-
holdt udenfor disse Eienomme siden dens Anlæg, der end ikke
gaaer 20 Aar tilbage i Tiden, findes det ikke, at Politiet i Sorø
har været berettiget til at drage Academiet til Ansvar for nogen
i saa Henseende udviist Forsømmelse. Den nedlagte Frifindelses-
paaastand vil deskaarsag være at tage til Følge.

Thi kjendes for Ret:

Sorø Academi bør for det Offentliges Tiltale i
denne Sag frit at være. Til Justitskassen betaler
Indstævnte 5 Rd.

„I den inbankede Doms Præmisses hebber det: „Den constituerede Kammeradvocat har for Sorø Academi her for Retten indbragt nærværende Sag, hvorunder bemeldte Academi ved Sorø Kjøbstads Politirets Dom af 9de Juni 1870 er for forstømt Gadesejning tilpligtet at bøde 3 Mk. til Sorø Kjøbstads Politikasse, idet han har fremlagt allerhøieste Bevillinger, deels til at inbanke Dommen uanset manglende summa appellabilis for Overretten, deels til at fremslægge nye Beviisligheder for Overretten, og har han paaftaaet Dommen kjendt nesterrettelig eller annulleret med eller uden Hjemviisning, eller forandret overeensstemmende med Akademiet's for Politiretten nedlagte Paaftand om Frisindelse.

Paaftanden om Dommens Annullation er støttet paa, at Sorø Academi ligger i Sorø Birk og derfor ikke skulde kunne dømmes ved Sorø Kjøbstads Politiret; men da Spørgsmaalet i Sagen angaaer Forpligtelse til at feie Byens Gader, og Overtædelse deraf maa kunne paatales ved Kjøbstadens Jurisdiction, findes denne Paaftand ubespøiet.

Naar Kammeradvocaten derimod har støttet Paaftanden om Frisindelse paa, at den paagjældende Gadeskrækning, af hvilken en Deel paa den ene Side i sin Tid er, for at Gaden kunde faae tilstrækkelig Bredde, kjøbt af Byen fra Akademiet, nu alene tilhører Kjøbstaden, saaledes at Grændsen af Akademiet's Grund ligger i det langs Gaden løbende Hegn, og at det derfor ikke kan paa-ligge Akademiet som liggende udenfor Kjøbstadens Grund, og for hvilket de for denne og tildeels for den øvrige Deel af Landfoguet gjældende Sundheds-vebtægter ikke komme til Anvendelse, at beeltage i Reenholdelse af Kjøbstadens Gader, men det skjønnes ikke at disse Omstændigheder kunne komme i Betragtning imod den almindelige Forpligtelse, der efter Forholdets Natur maa paa-hoive enhver Eier af Grunde, der støde til en Kjøbstadgade, og som har Afgang til de deraf flydende Fordele, til at beeltage i Gadens Reenholdelse, og den Omstændighed, at Sorø Sundhedsvebtægter ikke i Almindelighed finde Anvendelse paa Akademiet og sammes Bygninger, ubelukter ikke, at Akademiet kan være pligtigt til at beeltage i Reenholdelse af en udenfor Acade-miet og dets Bygninger liggende Gadeskrækning. Det maa derfor bisafdes, at Citanterne for den ubviste Forsømmelse ere ansete med en Mulct af 3 Mk. til Sorø Kjøbstads Politikasse, hvorfor Politiretsdommen vil blive at stadfæste.“

Tirsdagen den 1ste August.

Nr. 152.

Advocat Nellesmann

contra

Mariane Hansdatter (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri og Løsgænger.

Criminal- og Politirettens Dom af 10de Juni 1871:
„Arrestantinden Mariane Hansdatter bør straffes med Tugthuus.“

arbejde i 2 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor Procuratorerne Hvalfsø og Kothe med 8 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Nellesmann og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Mariane Hansdatter, der er født den 3die Januar 1839 og tidligere straffet ved Søby Kjøbstads Exrateretsdom af 6te September 1855 efter Forordningen 11te April 1840 § 29 med 40 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangelost samt ved Højesterets Dom af 28de Januar 1861 efter bemeldte Forordnings § 13 og § 80 cfr. § 1 og ved denne Rets Dom af 2den Februar 1869 efter Straffelovens § 231, 1ste Led og § 247, begge Gange med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneber, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Løsgængeri.

Til Straf for den sidstnævnte Lovovertrædelse er det beviist ved hendes egen med det iøvrigt i saa Henseende Dplyste stemmende Tilstaaelse, at hun er hjemfalden, da det saaledes er godtgjort, at hun mod et hende til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige hjemsendte Personer den 6te August forrige Aar under sædvanlig Straffetruksel givet Tilhold, har uden Politiets Tilladelse taget Ophold her i Staden i Midten af sidstnævnte Maaned og er forbleven i samme, indtil hun den 7de Februar dette Aar anholdtes af Politiet, uden derom at have gjort nogen Anmeldelse til den omhandlede Protocol.

I Tyveri har hun derimod vedblivende nægtet at have gjort sig skyldig. Forsaaavidt hun nu er sigtet for at have begaaet denne Forbrydelse med Hensyn til et Par Strømper, tilhørende Alfrida Lund, samt et Par Strømper og et Par Manschetter, som tilhørte Johanne Andersen, hvilke af Eieren savnede Gjenstande, i Alt vurdere til 3 Mk. 8 ø, i afvigte Januar Maaned, medens Arrestantinden tjente Alfrida Lunds Fader, Restaurateur Carl Frederik Lund, i hvis Tjeneste Johanne Andersen ogsaa dengang var, bleve under en Ransagning fundne i det Arrestantinden til Opholdssted anviste Værelse, saa har Arrestantinden vel indrømmet, at hun har været i Besiddelse af bemeldte Klædningsstykker og erkjendt, at disse ikke tilhørte hende; men da det dog, hvormeget end flere Omstændigheder tale mod Arrestantinden, findes betænkeligt at forkaste hendes Forklaring, at hun ifkun havde taget Alfrida Lunds Strømper for at

bruge dem paa en Mafferabe og ved en Feiltagelse var kommen i Besiddelse af Johanne Andersens Strømper og Manschetter, idet hun antog dem for hende selv tilhørende Ting, saa kan der ikke ansees tilveiebragt et til i saa Henseende at dømme hende tilstrækkeligt Beviis.

Andersledes forholder det sig imidlertid, hvad angaaer et til 1 Rd. vurderet Snørliv, hvoraf Arrestantinden ved sin Anholdelse under denne Sag fandtes i Besiddelse. Betræffende dette Klædningsstykke med Hensyn til hvilket Manufacturhandler Axel Christopher Børresen har aflagt Tilhjemlingsed, udsagde Arrestantinden først for Retten, at hun samme Dag som hun blev anholdt, havde kjøbt det for 4 Mk. mod Betaling i Afdrag af fornævnte Manufacturhandler Børresen, der selv tilbød hende det tilkjøbs, og gjentog dette sit Tilbud, uagtet hun erklærede, at hun ingen Penge havde; men senere under Undersøgelsens Gang forandrede hun denne Forklaring i flere Henseender. I et den 14de Februar dette Aar optaget Forhør erkjendte hun saaledes, at der, efterat Manufacturhandler Børresen havde tilbudt hende Snørlivet, og hun svarede, at hun ingen Penge havde dertil, slet ikke blev talt mere imellem dem om Snørlivet, og at hendes tidligere Forklaring, forsaavidt den var uoverensstemmende dermed, var usandsfærbig. I et den 16de næstefter afholdt Forhør tilspøede hun derpaa sin sidste Forklaring, at Manufacturhandler Børresen, efterat hun havde sagt, at hun ingen Penge havde til at kjøbe Snørlivet for, yttrede, at det kom de nok overeens om, og i et Forhør den paafølgende 7de Marts indrømmede hun først, at den Forklaring, som hun havde afgivet i Forhøret den 14de Februar var rigtig, men paastod derefter, at Manufacturhandler Børresen havde sagt, at de jo kjendte hinanden, og tilsidt, efterat være bleven foreholdt de Ord, som hun i Forhøret af 16de Februar havde lagt Manufacturhandler Børresen i Munden, at det var en af Desene, han sagde.

Ligeoverfor disse Arrestantindens vakkende Forklaringer, hvortil endnu kan føies, at hun fra først af angav at have kjøbt Snørlivet og et Dverstykke under Get for i det Hele 12 Rd., men senere, som ovennævnt, at hun købte det for 4 Mk., og at hun i et Forhør den 10de Februar dette Aar, i hvilket hun fremkom med den sidstnævnte Angivelse af Kjøbesummen, forklærede, at Manufacturhandler Børresen tilbød hende Snørlivet for denne Priis, medens hun senere herom har forklaret, først, at dette var urigtigt, og at hun kom til Kundskab om Prisen ved, at han i hendes Nærværelse opgav den for nogle Damer, med hvem han kjøbslog om Snørliv, men tilsidt kom tilbage til sin første Forklaring, at Prisen blev nævnt til hende selv af Manufacturhandler Børresen, har denne edeligt forklaret, at han paa Arrestantindens Spørgsmaal om han ogsaa solgte Snørliv, svarede Ja og spurgte hende, om hun vilde have et saadant, men at der, efterat hun havde svaret, at hun Intet vilde have, eller at hun ingen Penge havde, om han end muligen kan have brugt den Yttring, at de jo kjendte hinanden, hvad han ikke med Bestemthed har turdet benægte, i alt Fald ikke blev talt mere mellem dem om Snørliv, og at han navnlig ikke angav hende Prisen paa det her omhandlede Snørliv at være 4 Mk., eller kan have nævnt en saadan Priis, da Snørlivet kostede ham selv 4 R mere, eller

fulgte hende Snørlivet, som hun tog, uden at han lagde Mærke dertil og med hans Vidende og Billie.

Men under disse Omstændigheder, især da Arrestantindens egen Forklaring, selv om den sees i det for hende gunstigste Lys, viser, at ingen Handel om Snørlivet var bleven affuttet mellem hende og Manufacturhandler Børresen, skjønnes der, isærdeleshed naar det tages med i Betragtning, at Arrestantinden, saaledes som ovenfor viist, er en oftere for Eiendomsindgreb straffet Person, og at hendes Adfærd under det Forhør, der ligger til Grund for denne Sag, ganske har Præget af den haardnakkede Forbryders Bestræbelse for at undgaae sin Straf ved Løgn og Udslugter, ikke at kunne tages noget Hensyn til hendes for al Rimelighed blottede Paastand, at hun ansaae sig som Kjøber af det tidnævnte Snørliv, men derimod at være tilstrækkelig Fjæle til at ansee det beviist, at hun er kommen i Besiddelse af samme ved Tyveri.

I Henhold til det Foranførte vil Arrestantinden altsaa nu blive at dømmes deels efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, deels efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri, og findes Straffen under Tæt at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 2 Aar."

Nr. 160.

Advocat Hansen

contra

Carl Peter Hubertus Johnsen (Defensor Nellemann),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 20de Juni 1871: „Arrestanterne Fridrich eller Frederik Ferdinand Petersen kaldet Venau og Carl Peter Hubertus Johnsen bør straffes med Forbedringshuusarbejde den Førstnævnte i 2 Aar og den Sidstnævnte i 3 Aar. Saa bør de og udrede denne Actions Omkostninger og berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Kothe og Niessen med 6 Rd. til hver, Arrestanten Petersen med $\frac{2}{3}$, dog saaledes at $\frac{1}{2}$ deraf in solidum med ham tilsvares af Arrestanten Johnsen, og denne med $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Carl Peter Hubertus Johnsens Vedkommende ansførte Grunde kjendes for Ret: Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Nellemann for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Arrestanterne Frie-
 rich eller Frederik Ferdinand Petersen kaldet Lenau og Carl Peter
 Hubertus Johansen, af hvilke

 den Sidstnævnte er født den 3die November 1844, og foruden at være oftere
 straffet for Løsgængeri, tildeels i Forbindelse med Betteri, senest ved denne
 Rets Dom af 10de December forrige Aar efter § 1 i den citerede Lov af
 3die Marts 1860 med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæjens Tvangsarbeids-
 anstalt i 48 Dage, er tidligere ved denne Rets Domme af 10de October 1863,
 21de December 1867 og 30te Juni 1868 anseet efter Forordningen 11te April
 1840 § 1 og Straffelovens § 230 1ste Led med Fængsel paa Band og
 Brød i 4 Gange 5 og 6 Gange 5 Dage, samt efter sidstnævnte Lovs § 243
 — 1ste Stykke cfr. § 47 og efter § 1 i tidnævnte Lov af 3die Marts 1860
 med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, tiltales under nærværende Sag, Arres-
 tanten Petersen for Tyveri eller Deelagtighed deri samt for Løsgængeri og
 Arrestanten Johansen for Tyveri, og da det er beviist ved deres egne med det
 iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelser, at Arrestanten Johansen har afvigte
 24de April fraaet Niels Christian Andersen en til 2 Rd. 3 Mk. vurderet
 Frakke, som hang i en Gang indensfor en aabenstaaende Gadebør, at begge
 Arrestanter have den paafølgende Dag efter foregaaende Overenskomst fraaet
 en Søcabet Wilhelm Schlüter tilhørende til 6 Rd. vurderet Frakke, som de
 tilvendte sig i en aabenstaaende Entree, hvor Arrestanten Johansen satte sig i
 Besiddelse af Frakken og derpaa leverede den til Arrestanten Petersen, som
 bragte den bort fra Gjerningsstedet
 faa ville de nu blive at domme efter Straffeloven i Medfør af sammes § 246,

 og Arrestanten Johansen efter § 232 som for 4de Gang begaaet simpelt
 Tyveri
 og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide, for Arres-
 tanten Petersen i 2 Aar og for Arrestanten Johansen i 3 Aar.“

Nr. 13. **Sogneraadet for Kirke-Hvalsø og**
Særløse Sogne (Advocat Hindenburg efter Ordre)
 contra

Stovfoged **Brøndums Enke Inger Olsen** (Ingen),
 betræffende Refusjon af et af Citanterne udlagt Beløb for en hos
 Stovfoged Brøndum tjenende Piges Tuur og Pleie.

Keire Herreds Rets Dom af 2den November 1863: „Ind-
 stævnte, Stovfoged Brøndum af Vallebørup bør for Citanterne,
 Sogneraadet for Hvalsø og Særløse Sogne, disses Tiltale i

denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Procurator Hude som Titanernes beskikkede Sagfører tillægges i Salair 6 Rd., det udredes af det Offentlige."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te Mai 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves."

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Højesteret ved allerhøjeste Ordre af 4de Februar f. A. er bemyndiget til at paakjende nærværende Sag, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis, og i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Titanerne 1 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende Sag søge Titanerne, Kirke-Hvalsø og Sørløse Sogneraad Indstævnte Skovfoged Brøndum af Valleborup til at refundere 28 Rd. ber af Titanerne ere betalte for en hos Indstævnte tjenende Pige Sophie Fogts Tuur og Pleie paa Nørskilde Kjøbstads Fattigvæsens Sygestue fra 10de November 1867 til 4de Januar f. A. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 4de Juli f. A. indtil Betaling steer, samt betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager og Salairer til den befalede Sagfører, hvorimod Indstævnte paastod Frisindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger stadesløst eller med noget Klækkeligt.

Efterat denne Sag ved Leire Herredstings Dom af 2den November f. A. var paakjendt berhen, at Indstævnte frisaadtes, Processens Omkostninger ophævedes og Titanernes befalede Sagfører tillægdes 6 Rd. hos det Offentlige, have Titanerne nu, efter meddeelt Bevilling til fri Proces og til at føre nye Vidner og fremlægge nye Documenter, isølge Stævning af 13de Februar sidsteden bragt Sagen ind for Overretten, hvor de principaliter have paa-
 staaet, at Indstævnte tilpligtes at betale de ommeldte 28 Rd., in subsidium 23 Rd. 4 Mk 11 ß eller ialtsald 16 ß med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato og at han endvidere tilpligtes at udrede alle af Sagen i begge Instanser flydende Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager og Salair til deres beskikkede Sagfører her for Retten Procurator Levison, eller at dette ialtsald tillægges ham hos det Offentlige.

Da nu Indstævnte, skjøndt lovligen varflet, hverken er mødt eller har ladet møde her ved Retten, vil Sagen i Medfør af L. 1—4—30 og Forordningen 3die Juni 1796 § 2 være at paatjende efter de fremlagte Breve og Beviisligheder, navnlig Underretsacten.

Af disse fremgaaer det, at den ommeldte Sophie Fogt af Indstævntes Hustru var bleven fæstet som Malkepige fra 1ste November 1867, at hun den 5te s. M. indfandt sig i Tjenesten, og at det, efterat hun den 6te og 7de skjøndt med Bausfeligbed, hidrørende fra en medbragt chronist Veensfæde, havde udført sit Arbejde, Dagen derefter, den 8de, da Indstævntes Hustru var bleven opmærksom paa hendes sygelige Tilstand, af denne blev betydet hende, at hun, naar hun var usfikket til Arbejdet, maatte fratræde Tjenesten, hvilket ogsaa strax skete. To Dage senere blev hun paa det Offentliges Foranstaltning indlagt i den ovenævnte Sygeslue, hvor hun forblev til den 4de Januar f. A., og er Betalingen derfor beregnet til de ommeldte 28 Rd. Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at rejndere dette Veløb bliver selvfølgelig at afgjøre efter Bestemmelserne i Tyendeloven af 10de Mai 1854. Overretten skjønner nu ikke bedre end, at denne Lovs § 15 Nr. 6, hvorefter en Huusbond kan nægte at modtage et fæstet Tyende, naar det formedelt Sygdom eller Legemsfæde er usfikket til at udføre sit Arbejde, afgiver tilstrækkelig Støtte for Indstævntes Frisindelse, da det heromhandlede Tyende som Følge af en inden Tjenestetidens Begyndelse paadragen Legemsfæde var usfikket til at udføre det Arbejde, hun havde paataget sig, og Huusbonden, saasnart han bemærkede dette, strax benyttede sig af sin Ret efter den citerede Bestemmelse.

Om de her for Retten nedlagte subsidiaire Paasønde kan der, saaledes som Sagen er anlagt, ikke blive Spørgsmaal.

Sdet derfor Underretsdommen i Medfør af det Ovenstaaende bliver at stadfæste, ville Sagens Omkostninger for Overretten efter Omstændighederne blive at opføre."

Nr. 45. **Rjøbenhavns Magistrat** (Advocat Liebe)

contra

Bager **G. Kielmann** (Ingen),

betræffende Indstævntes Berettigelse til at erholde Erstatning i Anledning af en høs ham for resterende Indkomstskat foretagen Udpantningsforretning.

Rjøbenhavns Gjældscommissions Dom af 28de April 1870:
 „De Indstævnte, Rjøbenhavns Magistrat bør i Erstatning til Citanten, G. Kielmann for det Tab, Tort og Creditspilbe, han har lidt ved Udpantningsforretningen af 2den November f. A. betale et saadant Veløb, som uwillige inden Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, dog ikke over 95 Rd. Saa betale de

Indstævnte og til Citanten Sagens Omkostninger med 3 Rd. 57 þ. Det Idømte at efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afkærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 18de Juni f. A. er Højesteret be- myndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ikke udgjør summa appellabilis.

Det af Indstævnte anlagte Søgemaal gaar alene ud paa, at der foruden Procesomkostninger tilkjendes ham Erstatning i Anledning af den i den indankede Dom ommeldte Udpantningsforretning af 2den November 1869; men selv om det maatte kunne antages, at det i Dommen omhandlede Skattebeløb uret- ligen er affordret Indstævnte, og at berørte Udpantningsforretning som Følge heraf har været ulovmedholdelig, findes Omstændig- hederne dog ikke at være saadanne, at der ved Forretningen kan ansees tilføjet Indstævnte Tort, Tab og Creditspilbe, hvorfor Erstatning skulde kunne tilkjendes ham, og der vil derfor være at tillægge Citanterne den af dem paastaaede Frifindelse for Ind- stævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter bliver efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanterne bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Citanten E. Kiel- mann, der den 29de April forrige Aar fra Hellebæk i Lixjøb Sogn, hvor han har været etableret som Bager, flyttede her til Staden og her strax blev ansat til Indkomsskat kvartaliter 3 Rd., hvorefter der den 2den November forrige Aar efter de Indstævntes Kjøbenhavns Magistrats Requisition blev foretaget Udpantning hos ham for bemeldte Skat for Mai og Juni Maaneder forrige Aar, 2 Rd., søger under nærværende Sag de Indstævnte tilpligtede at betale ham Erstatning for Tab, Tort og Creditspilbe, som han — der mener uretteligen at være sat i Skat her i Staden, idet han for hele April Kvartal

forrige Aar har betalt Communeskat til Titjød Sogn — ved bemeldte Udpantning har lidt, med 95 Rd. eller efter uwillige af Ketten udmeldte Mænds Skjøn, tilligemed Sagens Omkostninger skadesløst

De Indstævnte have paastaet sig frifundne med Tillæg af Sagens skadesløse Omkostninger, idet de have gjort gjældende, at Citanten efter Lov 19de Februar 1861 om Kjøbenhavns communale Skatter § 6 maatte anses skattepligtig til Kjøbenhavns Commune, ligesaa den Tid han flyttede til Staden, samt at isvrigt Titjød Sogn ikke var berettiget til at afstræve Citanten Skat for April Kvartal forrige Aar eller i det Hele for Tiden efter 1ste Januar forrige Aar, eftersom Citanten fraflyttede Sognet den 29de April og altsaa ikke i Skatteaaret regnet fra 1ste Januar har havt det i Lov af 6te Juli 1867 om Landcommunernes Styrelse § 21 ommeldte Ophold af 4 Maaneder i Sognet. Det skjønnes imidlertid ikke rettere end, at den paa beraabte Bestemmelse i Lov 6te Juli 1867 § 21 om, at fast Ophold af kortere Varighed end 4 Maaneder ikke kommer i Betragtning, naturligt maa forstaaes som alene sigtende til den umiddelbart forudgaaende Bestemmelse i Paragraphens 2det Led om Skattebidragets Fordeling, naar den Afgiftspligtige samtidig har fast Ophold i 2 eller flere Communer, hvorimod der ikke er Føie til at antage, at der herved skulde være givet en almindelig Bestemmelse om Varigheden af det Ophold, der skulde betinge Skattepligten, cfr. ogsaa Lovens § 25, der ingen Nutydning indeholder i saa Henseende. Efter denne Fortolkning kan der ikke gives de Indstævnte Medhold i, at Bestemmelsen i Lovens § 25 sidste Led om, at den, der fraflytter Kommunen i Aarets Løb, er pligtig til at udrede Skatten indtil Udløbet af det Fjerdingaar — eller, hvor Skatten indkræves i 2 Terminer, det Halvaar — i hvilket han flytter, skulde være at forstaae med den Indskrænkning, at dette dog kun skal gjælde, naar ikke den paagjældende fraflytter Kommunen, inden 4 Maaneder af Skatteaaret ere forløbne, hvorimod den her omhandlede Bestemmelse maa anses at give vedkommende Landcommuner en ubetinget Ret til, ogsaa naar fraflytningen skeer i Løbet af de første 4 Maaneder efter 1ste Januar, at fordrø Skatten betalt indtil Udløbet af det Fjerdingaar — eller Halvaar — i hvilket flytningen skeer.

(Sluttes i næste Nr.)

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N°. 18.

Den 25de August.

1871.

Første extraordinaire Session.

Tirsdagen den 1ste August.

Nr. 45.

Kjøbenhavns Magistrat

contra

Bager E. Kielmann (see forrige Nr.).

Paa den anden Side bestemmer Lov af 19de Februar 1861 om Kjøbenhavns kommunale Skatter § 6, at, naar Nogen ikke boer et heelt Aar i Kjøbenhavn, beregnes Statteindtægten forholdsviis efter den Deel af Aaret, hvori han boer i Kjøbenhavn. Herefter skulde da den, der flytter til Kjøbenhavn fra en Landkommune og, som ansørt, efter Lov 1867 er skattepligtig til denne indtil Udløbet af det Hjerbingaar eller Halvaar, i hvilket han flytter, ligeledes være skattepligtig til Kjøbenhavns Commune for en Deel af dette Tidsrum, nemlig fra den Tid, han er flyttet til Staden. Efter Lovgivningen jfr. navnlig Lov 6te Juli 1867 § 21 2det Led cfr. § 56 maa det imidlertid antages, at Ingen kan være pligtig at betale Skat til 2 Communer for samme Tidsrum, og da herefter de ansørte Bestemmelser i Lov 19de Februar 1861 § 6 og Lov 6te Juli 1867 § 25 ikke lade sig forene, skjønnes ikke rettere, end at Forordningen i Lov af 1861 § 6, forsaavidt den angaar Skattepligten for den, der flytter til Kjøbenhavn fra en Landkommune i Kongeriget, maa efter de almindelige Regler om Loves Forandring ved nyere Love anses forandret ved den nyere Bestemmelse i Loven af 1867 § 25 saaledes, at Kjøbenhavns Communes Ret til Skat hos den, der flytter til Staden fra en Landkommune i Kongeriget, først indtræder fra den Tid, da Skattepligten til den fraflyttede Commune ophører. I Henhold hertil, og idet Citanten efter det Ansørte retteligen er bleven afkrævet Communeskat til Tiljøb Sogn for hele April Kvartal forrige Aar, maae de Indstævnte anses at have været uberegtigede til at affordre Citanten Indkomsskat for Mai og Juni forrige Aar og til at lade foretage Udpantning hos Citanten for Skattebetsbet for disse Maane-

der, og de ville derfor — uden at det er fornødent at afgjøre, om Citantens paa den Omstændighed, at der ikke er givet ham Leilighed til Selvangivelse, støttede yderligere Søgemaalgrund maatte egne sig til juridicel Paakjendelse — efter Citantens subsidiaire Paastrand være at tilpligte for det Tab, Tort og Creditspiide, som Citanten har lidt ved den omhandlede Udpantningsforretning, at betale ham en saadan Erstatning, som af uvillige dertil inden Retten udmeldte Mænd ansættes, dog at Erstatningsbeløbet ikke overstiger 95 Rd.“

Nr. 106. Procurator **Broe** som Mandatarius for
Handelskhuset **Stegmann & Co.** (Advocat Halkjer)
contra

Consul **C. W. Voehr** (Zugen),

betræffende Parternes Mellemværende i Anledning af en Handel om et Parti Kul.

Fredericia Kjøbstads Gjæsterets Dom af 7de Marts 1870: „Indstævnte, Consul C. W. Voehr bør til Citanterne, Stegmann & Co. i Leith betale 102 Rd. 14 ŷ med 7 pCt. aarlig Rente deraf fra den 24de November 1869 til Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afkærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 3die October 1870: „Citanten, Consul C. W. Voehr bør for Tiltale af Indstævnte, Procurator Broe som Mandatarius for Stegmann & Co. i Leith i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom derfor anførte Grunde billiget Højesteret, at Indstævnte er fritagen for at tilsvare det ene under Sagen omhandlede Beløb af Lst. 10—17 sh. Hvad derimod angaaer det andet omtvistede Beløb paa 10 sh., hvormed Indstævnte har nebsat de for Udlæg til Stempler og Porto beregnede 12 sh. 6 d., bemærkes, at Indstævnte kun har indbegaaet Citantens nærmere Forklaring om hans Mandanters Udgifter til Stempel, Porto og Telegrammer med en almindelig og ubestemt Benægtelse, og idet derhos disse Smaaavgifter ikke

ffjønnes at være for høit beregnebe, maa Indstævnte tilpligtes at betale Citanten de anførte af ham affortede 10 sh. eller i Rigs-mønt 4 Rd. 3 Mk. 1 ß med Renter deraf efter Paastanden. Processens Omkostninger for alle Retter ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanten betale 4 Rd. 3 Mk. 1 ß med Rente deraf 7 pCt. aarlig fra den 24de No- vember 1869, indtil Betaling skeer, men iøvrigt for hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter op- hæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I Januar 1868 købte Citanten, Consul C. W. Voehr i Fredericia af Indstævnte, Procurator Broes Mandanter, Stegmann & Comp. i Leith 1000 Tons Kul, som skulde mod- tages og betales inden 1 Aar fra 1ste April 1868 at regne, frit ombord, enten ved 3 Maaneders Bærl betaltbar i Kjøbenhavn eller mod 2 $\frac{1}{2}$ pCt. Rabat med 14 Dages Remisje paa London med omgaaende Post efter Modtagelsen af Connossement, hvorhos der tillige for, hvad der af det omcontraherede Parti ikke blev modtaget inden 1ste April 1869, tilstodes Citanten en yderligere Modtagelsestid af 3 Maaneber.

Det hele omcontraherede Parti Kul blev imidlertid ikke modtaget af Citanten inden den fassatte Tid, og efterat han tidligere havde modtaget 634 Tons, blev der efter Connossement af 22de September 1869 af Indstævntes Mandanter afflibet en Ladning af 234 Tons til Citanten, men denne vægrede sig ved at modtage denne Ladning, fordi han fandt den derfor beregnebe Fragt for høi, og modtog først denne Ladning, da Indstævntes Mandanter indgif paa at nedsjette den af dem beregnebe Fragt saaledes som Citanten havde forlangt. Ved at betale hvad Citanten efter den af Indstævntes Mandanter for denne Ladning sendte Factura og efter den ommeldte Nedsættelse af Fragtgodt- gjørelsen iøvrigt skulde erlægge, vægrede han sig ved at betale forskjellige af Indstævntes Mandanter beregnebe Beløb af ialt Rst. 11. 10 sh 4 d, og for dette Beløb samt for et Beløb af 5 sh 6 d, der vare beregnebe som Renter indtil 24de November 1869, eller ialt for Rst. 11. 15 sh 10 d eller i danst Rigmønt 106 Rd. 3 Mk. 10 ß med Renter deraf 7 pCt. aarlig fra 24de No- vember 1869 indtil Betaling skeer, har Indstævnte paa sine Mandanters Vegne inden nærværende Sag ved Gjøsteretten søgt Citanten. Ved Gjøsteretsdommen er Citanten tilpligtet at betale til Indstævntes Mandanter Rst. 11 — 7 sh. eller 102 Rd. 14 ß af det forbrebe Beløb med Renter deraf 7 pCt. aarlig fra Gjøsteretsstævningens Dato den 24de November 1869 indtil Betaling skeer, og Citanten har derfor indanket Sagen her til Retten, hvor han har gjentaget sin

for Gjæsteretten fremsatte Paastrand om Frisindelse, medens Indstævnte her for Retten procederer til Gjæsteretsdommens Stadsfættelse.

Det Belsø, som Citanten ved den paaanførte Dom er tilpligtet at betale, bestaaer af 2 Poster, den ene paa Lst. 10 — 17 sh. og den anden paa 10 sh. Citanten har formeent, at han har været berettiget til at afbrage det førstnævnte af disse 2 Belsø i Indstævntes Mandanters Tilgodehavende for den ham efter det ovennævnte Connossement af 22de September 1869 sendte Kulladning, idet nemlig Indstævntes Mandanter i Skrivelse af 21de November 1868 til Citanten have meddeelt ham, at de have faaet Kulmineeierne til at gjøre ham en Indrømmelse i Prisen af 3 d pr. Ton paa den hele Contract, saaledes at Citanten, som det hedder i dette Brev, faaer denne Godtgjørelse paa den sidste Ladning eller, dersom samme ikke modtages inden førstkommande 1ste April, da ved Betalingen til den Tid af det resterende Quantum, til hvis Modtagelse Citanten, som det i bemeldte Brev videre hedder, har det paafølgende Dvartal, og Citanten derhos er gaaet ud fra, at, naaget han kun har modtaget i det Hele 868 Tons af det omcontraherede Parti, maa dog den ham efter Connossementet af 22de September 1869 sendte Ladning være at ansee som den sidste Ladning, der blev at levere ham i Genhold til den ommeldte Handel, saa at han ved Afregningen om Betalingen for denne Ladning maatte være berettiget til i Genhold til det nævnte Brev at beregne sig tilgode det ommeldte Afslag i Prisen for det hele ham leverede Parti Kul af 868 Tons, der udgjør de nævnte Lst. 10 — 17 sh.

Indstævnte har derimod paaberaabt sig, at det ommeldte Afslag i Prisen var betinget af, at Citanten modtog det hele omcontraherede Parti Kul af 1000 Tons, og tillige af, at Citanten, saafremt det hele Parti ikke var modtaget af ham inden 1ste April 1869, da til den Tid erlagde Betalingen for, hvad han endnu ikke havde modtaget, og da ingen af disse Betingelser ere opfyldte, har Indstævnte paastraaet, at Citanten ikke kan være berettiget til at erholde det ommeldte Afslag i Prisen for det Parti Kul, som han har modtaget.

Saaledes som det ommeldte Brev er affattet, maa imidlertid det ommeldte Afslag i Prisen ansees at være ubetinget indrømmet Citanten, idet den i Brevets Slutning gjorde Tilføjning om, naar Afslaget af det hele Parti skulde beregnes Citanten tilgode, ikke er fremsat som en Betingelse for Prisens Redfættelse, men kun som en nærmere Bestemmelse om, naar dette Afslag ved Opførelsen af Citantens og Indstævntes Mandanters Mellemværende blev at regne Citanten tilgode, og det derhos i Brevet udtrykkeligt siges, at Prisens Redfættelse er en Indrømmelse, som af Kulmineeierne er gjort Citanten.

Det maa derhos efter Parternes Procedure antages, at der ikke længere er Spørgsmaal om, at den Deel af det omcontraherede Parti Kul, som endnu ikke er leveret, skal leveres, saa at den Citanten efter Connossementet af 22de September 1869 leverede Ladning Kul maa ansees at være den sidste Ladning, der blev at levere ham i Genhold til den ommeldte Handel, uden at det efter Proceduren foreligger til Afgjørelse her under Sagen, om det kan tilskrives Citanten eller Indstævntes Mandanter, at det hele Parti af 1000 Tons ikke er

blevet leveret, og idet den ommeldte Tilføining i det nævnte Brev maa antages at gaae ud paa, at Afflaget skulde beregnes Citanten tilgode ved den endelige Afregning, naar det hele Mellemværende i Anledning af den sluttede Handel blev afgjort, maa Citanten anses at have været berettiget til at afbrage det her omhandlede Beløb i Indstævntes Mandanters Tilgodehavende efter den nævnte Factura. At det nævnte Brev tillige indeholder, at, dersom Citanten ikke modtog den sidste Ladning inden 1ste April 1869, Afflaget da skulde regnes ham tilgode ved Betalingen til den Tid af det resterende Quantum, kan ikke heri gjøre Forandring, eftersom det herved maatte være forudsat, at Citanten var pligtig den 1ste April 1869 at erlægge Betalingen for, hvad han af det omcontracterede Parti endnu ikke da havde modtaget, men Citanten med Bestemthed har benægtet at have underkafstet sig en saadan Bestemmelse, og det ei heller af de under Sagen fremlagte Breve, der ere veglede mellem Citanten og Indstævntes Mandanter angaaende den omhandlede Handel, kan udledes, at Citanten havde paataget sig en saadan Forpligtelse.

Det maa derhos ogsaa være afgjørende for Citantens Paastand, at, medens Indstævntes Mandanter i det ovennævnte Brev af 21de November 1868, som meldt, have ansørt, at det nævnte Afflag i Prisen var en Indrømmelse, der af Kulmineeierne var gjort Citanten, er det ikke nægtet Citantens Benægtelse deraf af Indstævnte godtgjort, at dennes Mandanter have betalt Kulmineeierne en højere Priis for de leverede Kul, end Citanten efter Afdrag af det ommeldte Afflag i den først betingede Priis har betalt.

Hvad dernæst angaaer det andet ovennævnte Beløb stort 10 sh., som Citanten ved Gjøsteretsdommen er tilpligtet at betale Indstævntes Mandanter, da er Citantens Bægning ved at betale dette Beløb støttet paa, at der i Indstævntes Mandanters Factura over den ham efter Connossementet af 22de September 1869 sendte Ladning Kul er beregnet dem tilgode for Udgifter til Connossement, Stempel og Porto 12 sh. 6 d., medens Citanten har benægtet, at disse Udgifter have andraget mere end 2 sh. 6 d., og da Indstævnte ikke nærmere har godtgjort Rigtigheden af denne Post eller endog blot ansørt, hvad de enkelte under denne Post nævnte Udgifter hver for sig have udgjort, vil Citanten ikke kunne være pligtig at tilsvare disse Udgifter med et større Beløb end af ham indrømmet.

Efter det Foransførte vil Citanten saaledes være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag, og Processens Omkostninger vilse efter Omstændighederne være at ophæve for begge Retter."

Nr. 158. Advocat Liebe (ved Nesselmann)

contra

Ida Nielsen, Andersens Enke (Defensor Henrichsen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 20de Juni 1871:

„Arrestantinden Iba Nielsen, Andersens Enke bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Møller og Mundt med 6 Rb. til hver. At efterkommes under Afseerd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende med Arrestantinden Iba Nielsen, Andersens Enke, der er født den 21de Juli 1818 og ikke funden tidligere straffet, for Tyveri anlagte Sag er det beviist ved hendes egen Tilstaelse, som der ikke findes tilstrækkelig Grund til at forkaste, at hun i afvigte Vinter har beholdt og forbrugt Brænde til en Værbi af 1 Rb., som hun vil have faaet af en Brændeskjærer, hvad denne dog har benægtet, der selv bragte Brændet, efter hendes Forklaring formeentligen fra den Plads i det Gaardsrum, hvor Brændet blev sauget og hugget, ned til Arrestantinden, uagtet hun vidste, at dette Brænde tilhørte Pastor Winther, og at det blev bortgivet uden hans Vidende og Billie, samt ved hendes egen af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaelse, at hun i Marts Maaned dette Aar har i 4 forskjellige Gange fraaet Slagter Meyer en Deel Brænde og Tørv, i det Hele af Værbi 1 Rb., hvilket Brændsel hun tilvendte sig i det af Bestjaalne til Opbevaring af saadant benyttede Kjælderrum i Eiendommen Nr. 9 Pitra A i Vesterbroes Passage, hvortil hun hver Gang i den Hensigt at stjæle sammesteds staaede sig Afgang ved at aabne den for Kjælderrummet anbragte lukkede Hængelaas med en falsk Nøgle.“

Som Følge heraf vil Arrestantinden blive at dømmes efter Straffelovens § 229 Nr. 4 1ste Led og § 228 jfr. § 51 efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.“

Nr. 2. **Finantsministeriet paa Statskassens Begne**
(den constituerede Kammeradvocat Statsraad Bunkken)

contra

Justitsraad, By- og Herredsfoged **Nyeborg** som Skifteforvalter i Boet efter Kammerherre, Oberstlieutenant, Grev **Jørgen**

Scheel og Hustru, født Comtesse **Wille Brabe**, samt Kammerherre, Lehnsgreve **Scheel** til Stamhuset Estrup m. Fl. (Advocat Liebe for Lehnsgreve Scheel og Arvinger, Advocat Brock for Fru Fogh),

betræffende Statskassens Paastand om i Reassumtionsboet efter fornævnte Egtefæller at erholde forlobsd Udlæg for, hvad den paa Hovedstiftet har bidraget til Administrations- og Skifteomkostninger af sine Panters Provenu.

Nørre og en Deel af Sønder Herreds Skifterets Decision af 22de Januar 1867: „Statskassen bør for en Sum af 17,746 Rd. 9 ß med Renter deraf 4 pCt. aarlig fra den 11te Juni 1833, indtil Betaling skeer, nyde Udlæg i Boet fremfor de i dette anmeldte privilegerede Fordringer og andre Krav med Undtagelse af de Beløb, hvormed de øvrige, i Repartitionen af 4de Mai 1833 anførte Pantefordringer i Eighed med Statskassen have bidraget til Skifteomkostninger og Administrationsudgifter paa det oprindelige Skifte, forsaavidt disse Fordringer ere anmeldte i Reassumtionsboet. Cancelliraad, Procurator Foghs Enke bør nyde Udlæg i Boet ligemed Statskassen for en Sum af 700 Rd. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 11te Juni 1833, indtil Betaling skeer, hvorimod hendes Paastand iøvrigt ikke kan tages til Følge. De af Gjerrild og Rimsø Sogneforstanderskaber nedlagte Paastande om Udlæg i Boet for 2 Legatcapitaler henholdsvis paa 340 Rd. og 1000 Rd. med Renter med Fortrinsret efter Lovens 5—14—37 kunne ikke tages til Følge.“

Viborg Landsoverrets Dom af 20de September 1869: „Statskassen samt Contracitantinden, Enkefru Fogh bør, den Første for et Beløb af 16,300 Rd. 43 ß med 4 pCt. aarlig Rente heraf fra den 11te Juni 1833 og Sidstnævnte for et Beløb af 1350 Rd. med 5 pCt. aarlig Rente deraf ligeledes fra 11te Juni 1833, nyde sideordnet Udlæg i Kammerherre, Oberstlieutenant, Grev Sorgen Scheels reassumerede Bo fremfor de i Boet anmeldte privilegerede Fordringer og andre Krav med Undtagelse af de Beløb, hvormed de øvrige i Repartitionen af 4de Mai 1833 anførte Pantefordringer i Eighed med Statskassen og Contracitantinden af deres Panters Provenu have bidraget til Skifte-

omkostninger og Administrationsudgifter paa det oprindelige Stifte. Processens Omkostninger for Overretten ophæves."

Højesterets Dom.

For Højesteret har Kammeradvocaten erkjendt, at der ved en i Boet i Aaret 1822 affagt Decision er fratjendt Statskassen, forsaavidt angaaer dens Fordring efter den i den indantebe Dom nævnte Obligation af 24de September 1802, Ret til forlods Udlæg i Stamhuset Estrup og dets Skove. Han har derfor frafaldet sin i de forrige Instantser nedlagte Paastand om forlods Dækning for de Beløb, som af Indtægterne af bemeldte Stamhuus skulle have været anvendte til Administrations- og Skifteudgifter. Vel har han meent, at Statskassen desuagtet maatte være berettiget til i Concurrence med Indstævnte, Enkefru Fogh at nyde Udlæg i Reasumtionsboets Beholdning for en Sum af 1445 Rd. 62 s af det Beløb, som hans Paastande efter den nævnte Obligation omfattede, eftersom Fru Fogh ved sin Procedure skal have erkjendt Statskassens Fortrinsret for denne Sum; men nogen saadan Erkjendelse kan hun efter den foreliggende Procedure ikke ansees at have givet.

Idet Højesteret under den Deel af Sagen, der herefter samt efter den stete Indstævning foreligger til Paakjendelse, i det Væsentlige tiltræder de Grunde, hvorpaa det ved Dommen antagne Resultat er støttet, og idet der ikke kan tages Hensyn til de først for Højesteret fremkomne Paastande og Indsigelser, vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Chi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.
Til Justitskassen betale Contracitanterne 5 Rd.

I den indantebe Doms Præmisses hedder det: „I April 1815 blev Kammerherre, Oberflientenant, Orev Jørgen Schèels Bo taget under Behandling af en dertil anordnet saakaldet Administrations- og Realisations-commission, der — efterat bemeldte Orev Schèel var afgaaet ved Døden den 9de Januar 1825, og Stamhuset Estrup, hvorfra han havde været i Besiddelse, og som hidtil havde været indbraget under Boets Behandling, den 26de Martz samme Aar var overdraget i Sønnen Orev Christen Schèels

Besiddelse — den 4de Mai 1833 affagde en Repartition, ifølge hvilken Voets samlede Indtægt havde andraget 268,421 Rb. 10¹/₄ f rede Sølv og 204,979 Rb. 80³/₄ f Sedler, hvoraf imidlertid under Voets Behandling ved Betaling og Liquidation var udredet 257,974 Rb. 2 f r. S. og 115,314 Rb. 45 f Sedler til Pantecreditorer og Udlægshavere, 9,874 Rb. 6 f r. S. og 76,667 Rb. 14³/₄ f Sedler til forskellige Omkostninger i Anledning af Voets Behandling, samt 573 Rb. 2¹/₄ f r. S. og 7,196 Rb. 1¹/₂ f Sedler i Gebyr til den ordinære Skifteret og Skifteafgifter til det Offentlige, hvorefter ifkun blev tilbage som Beholdning 5,802 Rb. 19¹/₂ f Sedler, der udlægges den kongelige Kasse, medens Voets udækkede Gjæld androg i rede Sølv, Sølv og Sedler ialt ca. 1,885,000 Rb.

Med Hensyn til Repartitionens nærmere Indhold bemærkes, at samme efter i sit første Affnit at have omhandlet Voets Indtægter i det næste opregner Voets Afgifter og navnlig under de første 13 Poster Voets Pantecreditorer og Udlægshavere med Angivelse af den Dækning, der under Voets Behandling var tilflydt disse, ligesom det for hver især ansøres, hvor stort deres udækkede Tilgodehavende herefter blev. Som første Post i dette Affnit opføres Voets Gjæld 60,000 Rb. Sølv med Renter efter en af den daværende Besidder af Grevskabet Scheel til hans Hustru ifølge erhvervt Bevilling den 22de April 1760 udstedt Obligation med Pant i Grevskabet Scheel, hvilken Panteret imidlertid, efterat Grevskabet i Aaret 1807 med kongelig Tilladelse var blevet opløst, og en Deel af de under samme hørende Eiendomme bortsolgte, ved Repartitionen er anset at hæfte paa de endnu tilbageværende, Voet tilhørende Dele af det forrige Grevskab, navnlig Hovedgaardene Scheel og Schjervad samt Fannerupgaard og det saakaldte Schjernske Bøndergods, og den nævnte Fordring er derefter paa et Rentebeløb af 1,200 Rb. for Aaret fra 11te Juni 1813 til 11te Juni 1814 nær — hvorfor der, som det hedder, alene er givet Udlæg lige med Voets simple Chirographariske Creditorer — tillagt fuld Dækning af Kjøbesummen for Gaardene Scheel og Schjervad samt for det Schjernske Gods. Næst efter denne ansøres derpaa som 2den Udgiftspost den kongelige Kasse som Creditor for et Beløb af ialt 59,061 Rb. 25¹/₂ f Sølv ifølge en af Grev Børgen Scheel den 18de April 1795 til Admiralitets- og Commissariats-Collegiet udstedt og i Aaret 1823 til Directionen for Statsgjælden og den syntende Fond transporteret Obligation, om hvilken Fordring det hedder, at der ved Decision af 7de November 1818 var tilkendt Creditor forlods Udlæg i Indkomsterne af de ovenangførte, under 1ste Udgiftspost ommeldte Eiendomme, med Forbehold af Creditors Ret efter Obligationen af 22de April 1760. Det bemærkes derefter, at der efter Dækningen af ny nævnte Obligation var af Kjøbesummen for det Schjernske Gods blevet et Overskud tilbage af 1,748 Rb. 88 f Sølv, at Revenuerne af Scheel, Schjervad og Fannerup Godser efter forskellige Indtægtsposter androge ialt 5,715 Rb. 12¹/₄ f Sølv og 42,715 Rb. 18¹/₄ f Sedler, at der ved Auctionen i Aaret 1816 blev til Afholbelse af Voets meest paatrængende Udgifter solgt Træer paa Roben i Scheels Skove for et Beløb af 14,329 Rb. 88 f Sedler, samt

at der i Afdrag paa Skatterestancer for Aarene 1814 og 1815 af Godserne Schèel, Schjervad og Fannerup var — som det hedder — af ovenstaaende Revenuer i Amtstuen indbetalt 5,406 Rd. 48 $\frac{1}{2}$ Sølv og 37,000 Rd. Sedler, hvorhos det bemærkes, at Indtagterne af forskjellige Tiender og Eiendomme, hørende til Allodialgodset vare bleve oppebaarne af Forvalterne ved de nysnævnte Eiendomme og indblandede i disses Administrationsregnskaber, da Allodialgodset laa mellem Grevskabets Eiendomme. Efterat der derpaa i samme Udgiftspost er gjort Ansørsel om, at der under Voets Behandling ved Betaling eller Liquidation til den kongelige Kasse var udredt 10,429 Rd. 43 $\frac{1}{2}$ Sølv som det Overtind af Realisationssummerne for Godserne Schèel og Schjervad, der ikke medgik til Dækning af Panteobligationen af 22de April 1760, og 13,634 Rd. 60 $\frac{1}{2}$, der udgjorde Kjøbesummen med Rente for Fannerup Gaard og Mølle, eller ialt 24,064 Rd. 7 $\frac{1}{2}$ Sølv, hvorved Forbringen nedbragtes til 34,997 Rd. 18 $\frac{1}{2}$ Sølv, hedder det i umiddelbar Forbindelse hermed: „hvorfor den kongelige Kasse vil blive at give Udlæg i Voets beholdne Formue, saavidt denne kan tilstrække“, og det er som et yderligere Afdrag paa den heromhandlede Forbring, at der ved Repartitionen, som meldt, er givet den kongelige Kasse Udlæg i den ved Voets Slutning tilstedevarende Beholdning 5,802 Rd. 19 $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ Sedler, der er affrevet med 5,626 Rd. 37 $\frac{1}{2}$ Sølv, saa at den ubækkede Forbring efter Obligationen af 18de April 1795 herefter androg 29,370 Rd. 77 $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ Sølv, og efter Sagens Oplysninger er dette Beløb senere paa anden Maade nedbragt saaledes, at Statskassens Resttilgodehavende efter Obligationen nu udgjør ca. 18,700 Rd. foruden Renter. Som 3die Udgiftspost ansøres derefter den kongelige Kasses Forbring efter en samme som haandfaaet Pant overleveret, af Grev Schèel den 24de September 1802 til de daværende Administrations-Commisfaires udstedt Pante-forfkrivning for det paa denne Forfkrivning ydede Laan med Renter, ialt til Beløb 144,300 Rd. Sølv og 168 Rd. 74 $\frac{1}{2}$ Sedler, som det hedder: „Alt efter Decision af 24de August 1822 og med Prioritet næstefter de under 1ste og 2den Udgiftsposter omhandlede prioriterede Summer“, med Tilføiende, at den kongelige Kasse blev simpel Chirographariff Creditor for Beløbet. Efterat der dernæst i dette Afsnit er opregnet forskjellige andre Pantecreditorer eller Udlægshavere, der havde erholdt deelviis eller fuld Dækning, ansøres under 10de Udgiftspost Cancelliraad Fogh eller hans Enke som Udlægshaver i Løssøre for 2 Forbring, — den ene efter en Bezelobligation til Beløb ialt, derunder Rente indbefattet, ca. 26,000 Rd. Sedler, der imidlertid ved forskjellige under Voets Behandling til hende stete Udtællinger var nedbragt til 4,341 Rd. 43 $\frac{1}{2}$ Sedler, for hvilket Beløb saavel som for 650 Rd. Sedler, der af det udlagte Løssøres Provenu var tilbageholdt til Skifteomkostninger, eller ialt 4,991 Rd. 43 $\frac{1}{2}$ Sedler hun siges at blive simpel Chirographariff Creditor, — den anden efter et Forlig til Beløb inclusive Rente ialt ca. 518,000 Rd. Sedler, der ved Udtællinger under Skiftet var nedbragt til 494,163 Rd. 73 $\frac{1}{2}$ Sedler, for hvilken Sum hun ligeledes siges at blive Chirographariff Creditor, hvorhos det er bemærket, at der for denne Forbrings

Vedkommende af Auctionsprovenerne var tilbageholdt 700 Rb. til Skifteomkostninger. Som 13de Udgiftspost anføres endelig, at der til Grev Christen Scheels frastilte Hustru var udbetalt 3,174 Rb. Sølv og 4,477 Rb. 48 f Sølv som Appanage, der var hende sikret i Stamhuset Estrups Revenuer. Efterat der derpaa under Overskriften „øvrige i Voet havde Udtællinger“ er gjort Rede for Anvendelsen af det til Udgifter i Anledning af Voets Behandling, som ovennævnt, forbrugte Beløb 9,874 Rb. 6 f Sølv og 76,667 Rb. 14 $\frac{1}{4}$ f Sølv, hvorunder blandt Andet ogsaa er indbefattet de i 2den Udgiftspost berørte Skattereflancer af Godserne Scheel og Schjervad til Beløb 5,406 Rb. 48 f Sølv og 37,000 Rb. Sølv samt, som det hedder, adskillige Udgifter i Anledning af Voets Eiendomme, deriblandt navnlig 4,827 Rb. 75 f Sølv for Opførelsen af en ny Lade paa Estrup, efterat den gamle var nedblæst, og til sammes Kirkes Reparation m. m., samt 50 Rb. Sølv til en Overfører for at bese Estrups Skove, følger slutteligen under 15de Udgiftspost en specificeret Opgjørelse over det Beløb, der, som foransøgt, medgik til den ordinaire Skifterets Gebyr samt Skifteafgifterne til det Offentlige. I et nyt Affnit af Repartitionen opregnes derefter de paa Voet hvilende Fordringer, for hvilke efter Voets Tilstand intet Udlæg kunde gives, nemlig først samtlige privilegerede Fordringer, deriblandt forskjellige Umyndiges Midler under Stamhuset Estrup til Beløb, derunder indbefattet Renter, 7,892 Rb. 45 $\frac{1}{4}$ f Sølv og 2,826 Rb. 79 $\frac{1}{2}$ f Sølv, og derpaa i et nyt Underaffnit den chirographariske Gjæld, hvorunder blandt Andet opføres samtlige Pante- og Udlægshaveres ubæftede Restfordringer, saaledes som disse ere opgjorte under de paagjældende Udgiftsposter, og deriblandt navnlig saavel Enkesfru Fogh for hendes 2 ovennævnte Restfordringer som den kongelige Kasse deels for sin hele foransøgte Fordring efter Obligationen af 24de September 1802 ifølge 3die Udgiftspost og deels for sin Restfordring efter Obligationen af 18de April 1795 til Beløb, som anført, 34,997 Rb. 18 $\frac{1}{2}$ f Sølv, med Tilføiende, at heri afgaaer ifølge 2den Udgiftspost den kongelige Kasses Udlæg i Voets beholdne Formue, 5,626 Rb. 37 f Sølv, der i Sølv udgjorde 5,802 Rb. 19 $\frac{1}{2}$ f, hvorefter Beløbet udføres med 29,370 Rb. 77 $\frac{1}{2}$ f Sølv. I et særskilt Affnit af Repartitionen er dernæst gjort Rede for, hvilke Midler der ere anvendte til Bestribelse af de under 14de og 15de Udgiftsposter omhandlede Administrationsudgifter og Skifteomkostninger, idet der atter her gjøres opmærksom paa, at der under disse Udgifters samlede Beløb var indbefattet de til Afdrag paa Skattereflancerne paa Godserne Scheel, Schjervad og Fannerupgaard betalte 5,406 Rb. 48 f Sølv og 37,000 Rb. Sølv, og af den givne Oversigt fremgaaer det navnlig, at der til Udredelsen af disse Omkostninger blandt Andet er anvendt deels Indtægterne af Stamhuset Estrup til Beløb 3,174 Rb. Sølv og 10,800 Rb. 89 f Sølv, forsaavidt de ikke vare medgaaede til Udredelsen af den, som ovennævnt, ifølge 13de Udgiftspost udbetalte Appanage, 3,174 Rb. Sølv og 4,477 Rb. 48 f Sølv, eller til Rest 6,323 Rb. 41 f Sølv, deels de under 2den Udgiftspost ommeldte 14,329 Rb. 88 f Sølv for solgte Træer i Scheels Skove, deels forskjellige Beløb,

der af pantfattede eller ublagte Gjenstandes Provenuer vare tilbageholdte til Skifteomkostninger, deriblandt de 1,350 Rd., der som ovenberørt, ifølge 10de Udgiftspost vare tilbageholdte for Enkefru Foghs deromhandlede Forbringens Vedkommende, deels endelig, som det hedder, af Godserne Scheel, Schjervad og Fannerupgaard's Revenuer de anførte Skatterestancers Beløb, 5,406 Rd. 48 $\frac{1}{2}$ Sølv og 37,000 Rd. Sedler, samt det videre Manglende i Skifteomkostningernes Beløb, hvortil ei havde andre Midler, med 2,798 Rd. 66 $\frac{1}{3}$ $\frac{1}{3}$ Sølv og 1,232 Rd. 92 $\frac{3}{4}$ $\frac{1}{4}$ Sedler. I nogle Repartitionen vedfæiede saakaldte Anmærkninger er det endelig udtalt, at der med Undtagelse af den kongelige Kasse som Creditor efter Grev Scheels Obligationer af 18de April 1795 og 24de September 1802, der — som det hedder — er panteberettiget i forrige Grevskab Scheel næstefter Forbringeren ifølge Obligationen af 22de April 1760, ikke var stæet Udbetaling til andre Creditorer end dem, der havde 1ste Prioritet i faste Eiendomme, eller som allerede, inden Voet kom under Skiftebehandling, havde erhvervet Udlæg i Grevens løse Eiendomme, samt at det med Hensyn til de Creditorer — deriblandt Enkefru Fogh — som havde erhvervet Udlæg før Skiftebehandlingen, ikke skjønnedes, at der kunde affordres dem større Bidrag til Skifteomkostningerne end det, der efter de paagjældende Udgiftsposters Udvisende var erlagt af dem, ligesom der ogsaa under Voets Behandling var affagt 2 Høiesteretsdomme, hvorved Voet blev tilbømt strax og noppholdeligen at betale Enkefru Fogh og en anden Udlægshaver.

Efterat Voets Behandling saaledes var sluttet ved denne i Aaret 1833 affagte Repartition, udlagdes der imidlertid i det den 9de September 1856 sluttede Vo efter den i Aaret 1819 afbøde Geheimeconferentsraad Raben Levehau og senere afbøde Hustru ca. 21,465 Rd. som Arv efter Førstnævnte til Kammerherre, Oberstlieutenant, Grev Jørgen Scheel og hans Hustru, i hvilken Anledning Voet reasumeredes i Aaret 1857, og Arvinger og Creditorer paany indkaldtes ved et den 9de Januar 1858 udstedt Proclama. Under den saaledes fornnyede Skiftebehandling fremsatte Contracitanterne, Besidderen af Stamhuset Estrup, Kammerherre, Lehnsgrev Jørgen Scheel og hans 4 Søstres Egtefæller, Jægermester Bruun til Steenalt, Proprietair Mourier-Petersen til Nyomgaard og Premierlieutenanterne Jørgensen og Sperling i Randers Paastrand om at gives Udlæg i Reasumtionsboet med Fortrinsret efter L. 5—14—37 for det Beløb af Sølv og Sedler, ialt 10,719 Rd. 1 Mk. 12 $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$, som Contracitanten, Kammerherre, Lehnsgrev Jørgen Scheels og hans 4 Søstres afbøde Faber, Grev Christen Scheel havde udredet til Dækning af den, som ovenansført, i Repartitionen af 1833 blandt de privilegerede Forbringere, til hvilke der efter Voets Tilstand intet Udlæg kunde gives, opførte Forbring for Umyndiges Midler under Stamhuset Estrup. Denne deres Paastrand blev ved Overrettens Dom af 9de Januar 1865 givet Medhold, men da bemeldte Contracitanter derefter i Henhold til Overretsdommen forbrede sig Udlæg givet i Voet med Fortrinsret fremfor andre Creditorer for den nævnte Sum med 4 pCt. aarlig Rente deraf fra 11te Juni 1833, nedlagde Hovedcitanten, den constituerede Kammeradvocat paa Stats-

kaafens Vegne Indsigelse herimod, idet han gjorde gjældende, at Statskassen for sine to ovennævnte Fordringer efter Obligationerne af 18de April 1795 og 24de September 1802, af hvilke den sidste slet ingen Dækning havde erholdt under Hovedskiftet, og den første kun for en Deel var dækket, havde Panteret i Voets faste Eiendomme og navnlig isølge Obligationen af 18de April 1795 i det forrige Grebskab eller efter dets Opøsning i Hovedgaardene Scheel, Schjervad og Fannerup samt Schjern Gods, og isølge Obligationen af 24de September 1802 i de samme Eiendomme, og desforuden i Stamhuset Estrup med Revenuer og Tilliggende, og saaledes, forsaavidt Panternes Provenu strakte, maatte gaae forud for de blot privilegerede Fordringer efter L. 8 5—14—37, men at en Deel af Panternes Provenu under Hovedskiftet var anvendt til Administrationsudgifter og Skifteomkostninger, fordi fornødne ubehæftede Midler hertil ikke vare forhaanden, og at Statskassen derfor nu, efterat saabaane vare indflydte i Voet, maa være berettiget til at nyde Dækning af de i Reassumtionsboet tilstedebevarende Midler for de Summer, der af dens Panters Provenu ere anvendte til Udbredelsen af Administrationsudgifter og Skifteomkostninger under Hovedskiftet, med 4 pCt. aarlig Rente deraf fra 11te Juni 1833 fremsfor de privilegerede Fordringer, deriblandt den Contracitanterne ved Overretsbom af 9de Januar 1865 tilkjendte privilegerede Fordring og andre Krav, dog med Undtagelse af de Beløb, hvormed de øvrige i Repartitionen af 4de Mai 1833 anførte Pantefordringer i Lighed med Statskassen have braget til Skifteomkostninger og Administrationsudgifter af deres Panters Provenuer, forsaavidt disse Fordringer ere anmeldte i Reassumtionsboet. Med Hen syn til Størrelsen af det Beløb, der saaledes af Statskassens Panters Provenuer under Hovedskiftet skal være anvendt til Administrationsudgifter og Skifteomkostninger, og for hvilket der saaledes nu skal tilkomme Statskassen fortrinsviis Dækning som anført, gif Hovedcitantens Procedure for Stifteretten, forsaavidt Obligationen af 18de April 1795 betræffer, ud paa, at der isølge Repartitionens 2den Udgiftspost udover det Beløb 24,064 Rd. 7 $\frac{1}{2}$ Sølv, der, som meldt, efterat Creditor isølge den i 1ste Udgiftspost omhandlede Obligation af 22de April 1760 forud var dækket, kom Statskassen tilgode af Realisationssummerne for Scheel, Schjervad og Fannerup Godser, endvidere af de Eiendomme, hvori habdes Pant, er indflydt i Voet de i samme Udgiftspost opregnede Indtægter, nemlig, som berørt, Overskuddet af Kjøbesummen for Schjern Gods, 1,748 Rd. 88 $\frac{1}{2}$ Sølv, forstjellige Revenuer af Scheel, Schjervad og Fannerup Godser til et samlet Beløb af 5,715 Rd. 12 $\frac{1}{4}$ $\frac{1}{2}$ Sølv og 42,715 Rd. 18 $\frac{1}{4}$ $\frac{1}{2}$ Sedler, og de for Salg af Træer i Scheels Skove indkomne 14,329 Rd. 88 $\frac{1}{2}$ Sedler, eller ialt 7464 Rd. 4 $\frac{1}{4}$ $\frac{1}{2}$ Sølv og 57,045 Rd. 10 $\frac{1}{4}$ $\frac{1}{2}$ Sedler, og om der nu end herfra drages de under Voets Behandling til Afdrag paa Skatterestancerne paa Godserne Scheel, Schjervad og Fannerupsgaard udrede 5,406 Rd. 48 $\frac{1}{2}$ Sølv og 37,000 Rd. Sedler, uanset at disse Beløb ere førte til Udgift under 14de Udgiftspost blandt Udgifterne i Afsedning af Voets Behandling samt ligeledes medtagne i den ovennævnte Oversigt over de Midler, der ere an-

vendte til Skifte- og Administrationsomkostningernes Beskrivelse og saaledes synes at være henregne til denne Art af Udgifter, bliver der dog tilbage 2,057 Rd. 52¹/₄ ß Sølv og 20,045 Rd. 10¹/₄ ß Sedler, der vilde være blevne ublagte Statskassen — hvem der ogsaa ved Repartitionens 2den Udgiftspost tilskjendtes Udlæg i Boets beholbne Formue, saavidt tilstrækte kunde — saafremt Administrationsudgifterne og Skifteomkostningerne kunde være blevne afholdte af ubehæstede Midlee, medens der nu kun udlagdes Statskassen Boets Restbeholdning 5,802 Rd. 19¹/₂ ß, saaat Statskassen altsaa har bidraget til Administrationsudgifter og Skifteomkostninger med mindst 2,057 Rd. 52¹/₄ ß Sølv og 14,242 Rd. 86³/₄ ß Sedler af de heromhandlede Panterø Provenu. Næst derhos under den senere Procedure for Skifteretten endnu at frembrage en Boet ifølge Repartitionen tilflydt Indtægt paa 878 Rd. 72 ß Sedler, der formeentes ogsaa at maatte betragtes som et Udbytte af et af Statskassens fornævnte Pantar, men som ikke var kommen Statskassen tilgode, medens den dog ei heller var medtagen blandt de under 2den Udgiftspost opregnede Revenuer af Panterne, gjorde Hovedcitanten derhos overhovedet gjældende, at denne Opregning af Revenuerne ikke kunde ansees som fuldstændig, og at det navnlig fremgik af den i Repartitionen givne Oversigt over de til Administrationsudgifter og Skifteomkostninger anvendte Midler, at der foruden de 14,329 Rd. 88 ß Sedler, der vare indvundne ved Salg af Træer i Scheels Skove, som ovenanført, endvidere af Godserne Scheels, Schjerroods og Jannerupgaard's Revenuer til saadan Brug var anvendt 2,798 Rd. 66¹/₄ ß Sølv og 1,232 Rd. 92³/₄ ß Sedler, og for disse Summers samlede Beløb, der oversteeg de nysaanførte Beløb, 2,057 Rd. 52¹/₄ ß Sølv og 14,242 Rd. 86³/₄ ß Sedler, som ifølge den i Repartitionens 2den Udgiftspost skete Opregning af Revenuerne skulde af Panternes Provenu være anvendte til Administrationsudgifter og Skifteomkostninger, formeente han, at der for den heromhandlede Fordrings Vedkommende tilkom Statskassen fortrinnsviis Dækning. Hvad dernæst angaaer Statskassens i Repartitionens 3die Udgiftspost ommeldte Fordring efter Obligationen af 24de September 1802, hvorfor efter Hovedcitantens Andringende havde Pant bl. N. i Estrup og Revenuer mod 1ste Prioritet, bemærkes, at Stamhuset Estrup, som berørt, den 26de Marts 1825, efterat Kammerherre, Oberstlieutenant, Ove Sjørgen Scheel var død den 9de Januar s. A., overdroges til hans Søn, Ove Christen Scheel, og samtidigt affluttedes der mellem ham og Administrations- og Realisationscommissionen en Overenskomst, ifølge hvilken han overtog den paa Stamhuset hvilende Gjæld for Skatterestancer til Beløb 6,703 Rd. 61 ß Sølv og 1,797 Rd. 24 ß Sedler og for Umyndiges Midler, 8,757 Rd. 74¹/₃ ß Sølv og 2,149 Rd. 10²/₃ ß Sedler, mod at erholde overdraget Boets Tilgodehavende paa Stamhusgodset for Restancer af Skatter, Landgilde, Forpagtningsafgifter og Indfæstninger til Beløb 3,036 Rd. 63¹/₄ ß Sølv og 9,914 Rd. 20³/₄ ß Sedler, hvorhos der forbeholdtes ham Regres til hans afbøde Faber's Bo for den Sum 7,120 Rd. 6 ß Sølv, hvormed de af ham overtagne Skatterestancer og Gjælden til de Umyndige ifølge den opstillede

Beregning overfeg det ham overdragne Beberlag. Da nu, som ovenberørt, Stambuset Estrup, medens det iendnu forvaltedes under Voet, havde afgivet en Indtægt af 3,174 Rd. Sølv og 10,800 Rd. 89 $\frac{1}{2}$ Sedler, hvoraf ifølge Repartitionens 13de Udgiftspost 3,174 Rd. Sølv og 4,477 Rd. 48 $\frac{1}{2}$ Sedler var udbetalt som Understøttelse til Grev Christen Scheels fraskilte Hustru, medens Restbeløbet 6,323 Rd. 41 $\frac{1}{2}$ Sedler ifølge den i saa Henseende i Repartitionen givne Oversigt var anvendt til Skifte- og Administrationsudgifter, har Hovedcitanten under Proceduren i Reassumtionsboet — næst at bestride, at der har været Hjemmel for den i sin Tid til Grev Christen Scheels fraskilte Hustru fete Udbetaling — neblagt Paastand om, at der i hvert Fald nu gives Statskassen forlofs Dækning paa den foranførte Maade deels for det af Stambusets Indtægter til Administrationsudgifter og Skifteomkostninger anvendte Restbeløb 6,323 Rd. 41 $\frac{1}{2}$ deels for det ovennævnte Beløb af tilgodehavende Restancer paa Stamhuusgødet, der ved Overenskomsten af 26de Marts 1825 overdroges Grev Christen Scheel, ialfald med Fradrag af den af ham overtagne Gjæld for Skatterestancer, hvilket efter Hovedcitantens Beregning vilde andrage 3,991 Rd. 59 $\frac{1}{4}$ $\frac{1}{2}$ Sedler.

I Lighed med disse Hovedcitantens Paastande blev der derhos af Contracitantinden, Enkefru Fogh fremsat Paastand om, at der fideordnet med Statskassens Tilskud til Skifteomkostningerne i det oprindelige Bo, men fremfor enhver anden Fordring gaves hende forlofs Udlæg i Reassumtionsboet for de 2 Beløb 650 Rd. og 700 Rd., der, som formeldt, ifølge Repartitionens 10de Udgiftspost i sin Tid vare indeholdte af Auctionsudyttet af de for hendes 2 Fordringer udlagte Løsregjenstande og ifølge den i Repartitionen i saa Henseende givne Oversigt vare blevne anvendte til Dækning af Administrationsudgifter og Skifteomkostninger, tilligemed 5 pCt. aarlig Rente af begge Beløb fra 11te Juni 1833. Imod de saaledes af Hovedcitanten og Contracitantinden nedlagte Paastande blev der foruden af Contracitanterne, Kammerherre, Lehnsgreve Jørgen Scheel og Medarvinger endvidere fremsat Indsigelse af Indstævnte, Procurator Luns i Grenaa, der gav Møde deels for Nationalbanken deels for flere Creditorer, der paa den i Reassumtionsboet fremlagte Concurssliste vare opførte som privilegerede efter L. 5—14—37, ligesom der fra Hovedcitantens Side særligt blev fremsat Indsigelse mod Contracitantinden, Enkefru Foghs Paastand, deels forsaavidt angik det Beløb 650 Rd., der af Provenuet af de for den ene af hendes Fordringer udlagte Gjenstande var indeholdt til Skifteomkostninger, paa Grund af, at Fordringen ikke var bleven anmeldt i Reassumtionsboet, deels med Hensyn til, at hendes Paastand gik ud paa en høiere Rente end 4 pCt. aarligt. Ved den derefter af Skifteforvalteren i Reassumtionsboet, Indstævnte, Justitsraad, By- og Herredsfoged Nyeboerg i Grenaa afsagte Decision er Hovedcitantens Paastand om, at der tillægges Statskassen Udlæg i Reassumtionsboet fremfor de anmeldte privilegerede Fordringer og andre Krav med Undtagelse af de Beløb, hvormed de øvrige i Repartitionen af 4de Mai 1833 anførte Pantefordringer i Lighed med Statskassen have bidraget til Skifte-

omkostninger og Administrationsudgifter paa det oprindelige Skifte, givet Medhold, forsaavidt Obligationen af 18de April 1795 angaaer, for Beløbet af samtlige de i Repartitionens 2den Udgiftspost opregnede Indtægtssummer af Panterne, 7,464 Rb. 4¹/₄ β Sølv og 57,045 Rb. 10¹/₄ β Sedler, med Fradrag deels af de for de samme Panters Vedkommende ubredebe Skatterestancer, 5,406 Rb. 48 β Sølv og 37,000 Rb. Sedler og deels af de ved Hovedskiftets Slutning til Statskassen ublagte 5,802 Rb. 19¹/₂ β Sedler, eller til Rest for 2,057 Rb. 52¹/₂ β Sølv og 14,242 Rb. 86³/₄ β Sedler, medens Statskassen derimod ikke er anseet berettiget til at nyde saadant Udlæg enten for det større Beløb, der vilde udfomme, naar de i Repartitionens Oversigt over de til Administrations- og Skifteomkostninger anvendte Midler nævnte Summer, 2,798 Rb. 66¹/₄ β Sølv og 1,232 Rb. 92¹/₄ β Sedler, der ifølge bemeldte Oversigt skulle af Panternes Indtægter være anvendte til slige Omkostninger, sammenlægges med de ved Salg af Træer i Scheels Skove indvundne 14,329 Rb. 88 β Sedler, eller for det ovennævnte Beløb 878 Rb. 72 β Sedler. Med Hensyn til Statskassens Forbring efter Obligationen af 24de September 1802 er Hovedcitantens Paastand forkastet, forsaavidt den gik ud paa, at der skulde tilkjendes Statskassen forlods Udlæg for det Beløb, hvormed Voets ved Overenskomsten af 26de Marts 1825 til Grev Christen Scheel overdragne Tilgodehavende paa Estrup Gods overfeg de af ham overtagne Skatterestancer, hvorimod Hovedcitantens Paastand er givet Medhold, forsaavidt angaaer det Beløb 6,323 Rb. 41 β Sedler, der ifølge den i Repartitionen givne Oversigt er af Stamhusets Indtægter anvendt til Skifte- og Administrationsomkostninger, dog med Fradrag af de i Repartitionens 14de Udgiftspost, som formeldt, opførte Summer 4,827 Rb. 75 β og 50 Rb. Sedler, der vare anvendte til Opførelsen af en ny Lade paa Estrup m. m. samt udgivne i Anledning af Forsvæsenets Besigtigelse af Stamhusets Skove, og for Restbeløbet 1,445 Rb. 62 Sedler i Forbindelse med de nyansførte Summer 2057 Rb. 52¹/₂ β Sølv og 14,242 Rb. 86³/₄ β Sedler, eller, da Afvikelsen mellem Sølv og Sedler ikke længere har practisk Betydning, for et samlet Beløb af ialt 17,746 Rb. 9 β med 4 pCt. aarlig Rente deraf fra 11te Juni 1833, indtil Betaling skeer, er Statskassen saaledes ved den aflagte Skiftedecision kjendt berettiget til at nyde Udlæg, som foransøgt, i Reassumtionsboet. Endvidere er ved Decisionen Contracitantinden, Enkefru Foghs Paastand om at nyde Udlæg i Reassumtionsboet lige med Statskassen tagen tilfølg, forsaavidt angaaer det Beløb 700 Rb., der under Hovedskiftet er indeholdt til Skifteomkostninger af Auktionsudbyttet af de for den ene af hendes Forbringere ublagte Gjenstande, tilligemed 5 pCt. aarlig Rente deraf fra 11te Juni 1833 indtil Betaling skeer, medens derimod hendes Paastand om at tilkjendes lignende Udlæg for det Beløb 650 Rb., der er indeholdt af Auktionsudbyttet af de for den anden af hendes Forbringere ublagte Gjenstande, med Rente, er forkastet. (Sluttes i næste Nr.)

Faber, fornævnte Grev Christen Scheel, der principalt have paaftaaet de af Hovedcitanten paa Statskassens Vegne og af Contracitantinden, Enkefru Fogh nu reiste Krav paa fortrinnsviis Udlæg i Reasumtionsboet afviste fra Skifteretten og den affagte Skiftedecision — hvorved ogsaa en anden Rets-
 tvist er afgjort — forsaavidt disse Fordringer angaaer, kjendt uetterrettelig, og subsidiairt have de bestridt, at der overhovedet kan tilkomme enten Statskassen eller Enkefru Fogh forlods Udlæg i Reasumtionsboet, og navnlig for de af dem paaftaaede Belsb, eller at der retteligen er tilkjendt Sidstnævnte 5 pCt. Rente af det Belsb, hvorfor der ved Decisionen er tillagt hende fortrinnsviis Udlæg. Decisionen er endelig ogsaa indbanket for Overretten af Contracitantinden, Enkefru Fogh, der principalt har neblagt Paa-
 stand om, at Decisionen og den forudgaaede Behandling af Reasumtionsboet i det Hele eller tildeels kjenbes uetterrettelig, og at det paalægges den indstævnte Skifteforvalter at tage Reasumtionsboet under ny lovlig Behandling overeensstemmende med de af Contracitantinden i saa Henseende opstillede nærmere Regler, eller at der ialfald forlods og fremfor enhver anden Fordring, berunder Statskassens indbefattet, gives hende forlods Udlæg af Reasumtionsboets Midler for de af Udbyttet af de til hende ublagte Gjenstande under Hovedskiftet til Administrations- og Skifteomkostninger tilhageholdte 1,350 Rd., med 5 pCt. aarlig Rente deraf fra 11te Juni 1833, hvorhos hun, næst at imødegaae de af Contracitanterne, Kammerherre, Lehns-
 greve Søren Scheel og Medarvinger for hendes Fordrings Vedkommende neblagte Paastande, subsidiairt har paaftaaet, at der gives hende Udlæg for 1,350 Rd. med Renter som nysansført, fideordnet med Statskassens Tilskud til Skifte- og Administrationsomkostninger i Hovedboet men fremfor enhver anden Fordring. De Indstævnte, Skifteforvalteren i Reasumtionsboet, Procurator Luns paa Nationalbankens og flere privilegerede Creditors Vegne samt Gjerrild Nimf Søgnestanderstab have ikke givet Møde for Overretten.

Den af Contracitanterne, Kammerherre, Lehns greve Søren Scheel og Medarvinger neblagte Paastand om Afvisning fra Skifteretten af de af Hovedcitanten og Contracitantinden fremsatte Krav samt Annullation af den indbankede Skifte-
 decision for disse Fordrings Vedkommende er støttet paa, at saavel Hovedcitanten som Contracitantinden under Reasumtionsboets Behandling skulle have anerkjendt, at der ingen Panteret tilkom dem for deres udækkede Restfordringer, og at de for disse ifkun vare simple Haandskriftscreditorer, ibet de navnlig, efterat der i Boet var fremslagt en Liste over de anmeldte Fordringer med Angivelse af deres Plads i Concurssordenen, paa hvilken begge Krav vare opførte som Haandskrift, og Contracitanterne derpaa havde fremsat deres Paastand om Udlæg i Boet for deres ovennævnte, senere ved Overrettens Dom af 9de Januar 1865 anerkjendte privilegerede Fordring til Belsb 10,719 Rd. 1 Mk. 12½ ß med Renter, begge neblagde Indsigelse mod, at Paastanden toges tilfølg, ialfald med Fortrinnet for Fordringen efter L. s 5—14—37, uden derimod at gjøre deres nu fremsatte Paastande gjældende, og Contracitanterne have navnlig formeent, at, da Overrettsdommen af 9de

Januar 1865 ved at forkaste de fremsførte Indsigelser mod, at der gaves deres nyssøvnede Fordringer Udlæg i Boet med Fortrinnsret efter L. 5—14—37, skal være gaaet ud fra den Forudsætning, at der ingen bedre berettigede Forbringer fandtes i Boet, og navnlig have afgjort, at deres Fordringer vare berettigede til Udlæg fremfor Statskassens og Enkefru Foghs, burde den fra bispes Side nu atter reiste Paastand om at være fortrinnsberettigede fremfor Contracitanterne ikke paany været gjort til Gjenstand for Paaftjendelse, men derimod afsøist fra Skifteretten. Da Overrettens Dom af 9de Januar 1865 imidlertid ikke har afgjort videre med Hensyn til Concurssordenen i Boet, end at den af forskjellige Creditorer fremsatte Indsigelse mod, at Contracitanterne for deres ommeldte Fordring med Renter erholdt Udlæg i Boet med Fortrinnsret efter Lovens 5—14—37, [ikke kan gives Medhold], og navnlig ikke, hvilken Plads i Concurssordenen der maatte tilkomme Statskassen og Contracitantinden, har bemeldte Dom ikke kunnet være til Hinder for, at dette sidste Spørgsmaal toges under Paaftjendelse af Skifteforvalteren i Boet, hvorimod der ei heller under Proceduren for Skifteretten blev fremsat nogen Indsigelse fra Contracitanternes Side, og deres heromhaandlede Paastand vil saaledes ikke kunne tages tilfølg.

Hvad dernæst angaaer den af Contracitantinden nedlagte Paastand om Annullation af Skiftedecisionen og den forudgaaende Behandling af Reassumptionsboet, da har hun til Begrundelse af denne Paastand villet gjøre gjældende, at, da det, som formelst, i Aaret 1857 paaibegyndte Reassumptionsffifte ikke bør betragtes som et selvstændigt Skifte, men kun som en Fortsættelse af Hovedskiftet, saa at Delingen af den Boet tilflydte Capital burde være foretaget alene i Henhold til Repartitionen af 1833 og navnlig uden Udstedelse af nyt Proclama eller Procedure mellem Creditorerne, har den stedfundne Behandling af Reassumptionsboet saaledes ikke været lovmedholdelig, ligesom Skifteforvalteren navnlig burde have respecteret de i Repartitionen af 1833 indeholdte Udtalelser om, at Contracitantinden havde erhvervet Udlæg for inden Skiftebehandlingen Begyndelse, hvoraf det fulgte, at hun var Separatist i Boet og ikke kunde være pligtig at deeltage i Skifte- og Administrationsomkostningernes Udredelse, saa at den dertil i det oprindelige Bo stete Indbeholdelse af en Deel af de til hende udlagte Gjenstandes Provenu end ikke har været lovlig. Det fremgaaer imidlertid af den indaankede Skiftedecision ligesom af det isvrigt under Reassumptionsboet Passerede, at Delingen af den Sum, der, som meldt, er indflydt i det i Aaret 1833 sluttede Bo, i Virkeligheden ikke har været gjort til Gjenstand for et selvstændigt Skifte, men at derimod Repartitionen af 4de Mai 1833 af den indstævnte Skifteforvalter er bleven betragtet som det Hovedgrundlag, i Henhold til hvilket det gjenoptagne Bo vil være at behandle og sammes Mibler at udbete, og selv om den af Contracitantinden førte Anke over, at Skifteforvalteren under Reassumptionsboets Behandling i enkelte Henseender, saasom ved Proclamas Udstedelse eller ved Tilfidesættelse af Afgjørelser, som indeholdtes i Repartitionen af 1833, maatte have fraveget denne Opfattelse, i og for sig kunde anses be-

søiet, vilde saadant dog ikke uden videre kunne medføre den af Contracitantinden paaftaaede Annullation af Skiftebehandlingen og Decisionen i det Hele eller tildeels m. v., hvorom der ialfsald saameget mindre bliver Spørgsmaal, som Contracitantindens ommeldte Beshværinger, forsaavidt de ikke ligefrem maae ansees at vedkomme de i Decisionen indeholbte Realitetsafgjørelser, ikke ere fremsatte for Skifteretten, men først fremkomne for Overretten, hvor de alle rede paa Grund heraf ikke mod Hovedcitantens Protest ville kunne komme i nogen Betragtning. Hvad dernæst Sagens Realitet angaaer, bemærkes foreløbigen, at forsaavidt Contracitanterne for Overretten have villet gjøre gjældende, at Hovedcitanten og Contracitantinden ialfsald maae være saaledes bundne ved den Anerkjendelse af, at de kun vare simple Creditorer og ingen Panteret havde, der, som meldt, ifølge Contracitanternes Formening skal være afgiven af dem ved deres hele tidligere Optræden under Reasumptionsboets Behandling, at deres Paaftand om fortrinsviis Udlæg allerede paa Grund heraf maa være at forlæste, da kan der imod Hovedcitantens og Contracitantindens Protest ikke heller tages noget Hensyn til denne Indsigelse, der, som herøst, ikke er fremsat under Proceduren for Skifteretten, og da Contracitantinden under sin Procedure for Skifteretten alene har paaftaaet sig givet Udlæg for de Belsøb, der ere indeholbte af Provenuet af de til hende ublagte Gjenstande, fideordnet med Statskassens Tilskud til Skifte- og Administrationsomkostninger, kan hendes først for Overretten nedlagte Paaftand om i hendes Egenkab af Separatist at tillægges Udlæg fremfor enhver anden Fordring og navnlig fremfor Statskassens allerede af denne Grund ligesaalidt imod Hovedcitantens Protest komme i nogen Betragtning.

Contracitanternes Indsigelse mod, at der overhovedet tilkjendes Statskassen eller Enkesfru Fogh noget forlobs Udlæg i Reasumptionsboet, er isvrigt støttet paa, at det ved Repartitionen af 1833 skal være endelig afgjort, at Statskassens og Enkesfru Foghs udækkede Fordringer ifkun ere simple Haandstriftskrav, og at de paa Grund heraf maae gaae tilbage for Contracitanternes Fordring, der ved Overrettens Dom af 9de Januar 1865 er anerkjendt som privilegeret efter L. 5—14—37, hvorhos de subsidiairt have søgt at paavise, at der end ikke under Hovedskiftet er anvendt nogen Deel af Statskassens Panters Provenu og ialfsald ikke et saadant Belsøb, som af Hovedcitanten anbragt, til Dækning af Skifte- og Administrationsomkostninger. I førstnævnte Henseende have Contracitanterne navnlig gjort gjældende, at Repartitionen af 1833 maa være den bindende Norm for Fordelingen af den i Boet senere indskydte Sum, og at Repartitionen tillige maa betragtes som en Hælfed og som en Kjendelse, ved hvilken det ikke blot er afgjort, hvilke Fordringer der skulle nyde Dækning under Hovedskiftet, men tillige i hvilken Orden Fordringerne i det Hele være berettigede til Udlæg; da nu saavel Statskassens som Enkesfru Foghs udækkede Restfordringer i Repartitionen ere opførte i det Affnit, hvorunder de chirographariske Gjældsposter, hvorfor der efter Boets Tilstand intet Udlæg kunde gives, ere opregnede, ligesom det, som ovenanført, i 3die og 10de Udgiftspost ndtrykkeligen er tilkjendegivet, at Statskassen for

sin Fordring efter Obligationen af 24de September 1802 og Enkefru Fogh for begge sine Restfordringer blev simple chirographariske Creditorer, have Contracitanterne formeent, at det herved maa ansees endelig afgjort, at de paa gjældende Krav ikkun kunne komme i Betragtning som Haaudskriftsfordringer og altsaa med Plads i Concurssordenen bagefter de privilegerede Fordringer, hvilket navnlig ogsaa skal fremgaae af det Affnit i Repartitionen, der omhandler de ubækkede Krav i Voet, idet her, som ovenberørt, de privilegerede Fordringer, derunder det Beløb, hvorfor der ved Overrettens Dom af 9de Januar 1865 er tilkendt Contracitanterne Fortrinsret efter L. 5—14—37, ere stillede i Spidsen, medens Statskassens og Enkefru Foghs omhandlede Fordringer først ansøres i et følgende Underaffnit sammen med den øvrige simple chirographariske Gjæld. Contracitanterne have derfor formeent, at der ikke nu i Strid med den usvækkede Afgjørelse, der saaledes indeholdes i Repartitionen af 1833, vil kunne gives Statskassen og Enkefru Fogh Fortrinsret for nogen Deel af deres Restfordringer fremsfor deres egen privilegerede Fordring, og forsaavidt det, som ovenansørt, i Repartitionens 2den Udgiftspost er bemærket, at der vilde blive givet den kongelige Kasse Udlæg i Voets beholdne Formue, saavidt tilstrække kunde, for dens Restfordring efter Obligationen af 18de April 1795, have Contracitanterne tillige villet gjøre gjældende, at denne Udtalelse ikke kan vise, at Statskassens Fortrinsret strakte sig videre end til det Beløb 5,802 Rd. 19½ f Sedler, som ved Voets Slutning udlægges Statskassen, idet det allerede, da Repartitionens 2den Udgiftspost affattedes, maatte være ubregnet, hvor stor Voets Beholdning blev, samt at en yderligere Beholdning udover det nyssævnte Beløb, hvis en saadan ved Voets Slutning havde været tilstede, vilde være bleven anvendt til Dækning af de privilegerede Fordringer, forinden nogen Deel deraf kunde komme Haaudskriftscreditorerne tilgode.

Det maa nu vel i og for sig antages, at Administrations- og Realisationscommissionen ved i Repartitionens 2den Udgiftspost at udtale, at der vilde blive givet den kongelige Kasse for sammes Restfordring efter Obligationen af 18de April 1795 til Beløb ca. 35,000 Rd. Udlæg i Voets beholdne Formue, saavidt tilstrække kunde, har havt for Døie, at Voets beholdne Formue ikke vilde overstige det Beløb, hvorfor der under denne Post tilkom Statskassen fortrinsviis Dækning; men ligesom paa den anden Side Grunden til, at den beholdne Formue kunde udlægges Statskassen, maatte — som ogsaa i bemeldte Udgiftspost antydet — være den, at Beholdningen hidrørte fra Provenuet af Statskassens Panter ifølge Obligationen af 18de April 1795, saaledes er det ogsaa allerede i og for sig lidet antageligt, at dette Provenu, forsaavidt det ikke er medgaaet til Dækning af den under 1ste Udgiftspost ommeldte Obligation samt til de paa Statskassens ommeldte Fordring gjorte Afdrag, netop nøiagtigt skulde stemme med Voets beholdne Formue, og det fremgaaer ialfald ogsaa med tilstrækkelig Bestemthed af Repartitionen i det Hele, at den Deel af disse Panters Provenu, som blev tilovers, efterat Fordringen efter Obligationen af 22de April 1760 var dækket,

ikke i sin Heelhed er kommen Statskassen som secundair Panthaver tilgode, men tilbeels er bleven anvendt til Administrations- og Skifteomkostningers Bestridelse, og at der som Følge heraf vilde ved Repartitionen være ublagt Statskassen som Panthaver efter Obligationen af 18de April 1795 et større Beløb end de ommeldte 5,802 Rd. 19^{1/2} ß for sin ommeldte Restforbring, saafremt der i Voet havde været ubehæftede Midler, der isædetfor Provenuet af Statskassens Panter kunde været anvendte til Dækning af Administrations- og Skifteomkostningerne. For Contracitantindens Bedkommende er det derhos end ikke bestridt, at der af de til hende ublagte Gjenstandes Provenu er, som i Repartitionen ansørt, til Administrations- og Skifteomkostninger anvendt det til dette Niemed ifølge 10de Udgiftspost indeholdte Beløb 1,350 Rd., for hvilket der saaledes ogsaa ved Repartitionen vilde være givet hende Ublæg i Voet, saafremt Mangelen af tilstrækkelige ubehæftede Midler til disse Omkostningers Udredelse ikke havde gjort bemeldte Indholdelse nødvendig, og da nu derhos, som ovenberørt, det Afsnit i Repartitionen, der omhandler den Chirographariske Gjæld, hvorfor der efter Voets Tilstand intet Ublæg kunde gives, omfatter samtlige Pante- og Ublægshavere, derunder ogsaa alle de øvrige, der ifølge Repartitionens Indhold i Lighed med Statskassen og Enkefru Fogh havde bidraget til Skifte- og Administrationsomkostninger af deres Panters eller det Ublagtes Provenu, fremgaaer det heraf paa en afgjørende Maade, at Hensjættelsen af Statskassens og Enkefru Foghs Restkrav i deres Heelhed under den Chirographariske Gjæld, hvorfor efter Voets Tilstand intet Ublæg kunde gives, ikke kan betragtes som en Kjendelse eller Afgjørelse, hvorved den Jortrinsret, der i og for sig tilkom disse Creditorer til Dækning af Panternes eller de ublagte Gjenstandes Provenu fremfor Voets privilegerede Forbringere, betoges dem, forsaavidt angik den Deel af Provenuet, som var indeholdt til Skifte- og Administrationsomkostningernes Bestridelse, hvorimod Sammenhængen med, at Statskassens og Enkefru Foghs Restkrav i deres Heelhed — altsaa ogsaa for det Beløbs Bedkommende, der yderligere kunde være dækket af Panternes eller det Ublagtes Provenu, saafremt ikke en Deel heraf var indeholdt som Bidrag til Skifte- og Administrationsomkostningernes Udredelse — ere betegnebe som Chirographariske Forbringere, hvorfor efter Voets Tilstand intet Ublæg kunde gives, herefter alene kan anses at være den, at der, efterat det fulde Provenu af det Pantfattede og Ublagte var medgaaet deels til Afdrag paa Forbringerne deels til Skifte- og Administrationsomkostninger, ikke efter Voets daværende Tilstand fandtes Føie til at gjøre nogen Afvikelse mellem den Deel af Statskassens og Enkefru Foghs Restkrav paa den ene Side, der saafremt ingen Indholdelse til Bestridelse af Skifte- og Administrationsomkostninger havde fundet Sted, yderligere vilde have erholdt Dækning af det Pantfattedes og Ublagtes Provenu, hvilket i sin Heelhed maatte tilkomme dem fremfor de privilegerede Forbringere, og den Deel af deres Forbringere paa den anden Side, der oversteg bemeldte Provenu og paa Grund heraf maatte i Concurrence med privilegerede Forbringere staae tilbage for disse. Der er overhovedet efter Repartitionens Indhold i det Hele ingen

Jøie til at betvise, at jo det fulde Provenu af de Gjenstande, der anerkjendtes som pantsatte eller ublagte, ved Repartitionen af 1833 vilde være blevet tilslagt vedkommende Pante- og Ublægshaver, saafremt det ikke var blevet anseet fornødent at indeholde en Deel af slige Provenuer til Beskrivelse af Skifte- og Administrationsomkostninger, og da det følger af Forholdets Natur, at de Regler og Grundsætninger, der i Repartitionen af 1833 ere blevne fulgte ved Fordelingen af Boets da tilstedeværende Formue, ogsaa maae lægges til Grund ved Udblodningen af den i Boet senere indflygte Capital, der som en Kammerherre, Oberstlieutenant, Grev Jørgen Scheel og Hustru i Aaret 1819 tilfalden Arv allerede var en det oprindelige Bo tilhørende Værdigienstand, om hvis Tilværelse der imidlertid dengang saanedes Kundskab, maa ogsaa den Omstændighed, at Boet nu er blevet raadigt over ubehæftede Midler — der, saafremt de havde været tilstede under det oprindelige Bo, vilde være blevne anvendte til Dækning af Skifte- og Administrationsomkostninger, forinden der kunde blive Spørgsmaal om hertil at indeholde nogen Deel af det Provenu af pantsatte eller ublagte Gjenstande, som behøvedes til vedkommende Pante- og Ublægshavers Fyldestgjørelse — have den Virkning, at disse Midler nu gives en lignende Anvendelse, hvilket, da en Deel af de pantsatte og ublagte Gjenstandes Provenu allerede, som anført i Repartitionen af 1833, factist er forbrugt til Skifte- og Administrationsomkostningers Beskrivelse under det oprindelige Bo, nu bliver at iværksætte paa den Maade, at der af den Boet senere tilflygte Indtægt gives de paagjældende Pante- og Ublægshavere og deriblandt navnlig efter de derom neblagte Paaastande Statskassen og tillige Enkesfru Fogh — forsaavidt hendes Fordring ikke, som af Hovedcitanten og Contracitanterne paaastaet, af andre Grunde tildeels maatte have tabt sin Gylldighed — forlods Ublæg fremfor de øvrige Creditorer og navnlig Contracitanterne for et saadant Beløb, som under det oprindelige Skifte maatte af Panternes eller det Ublagtes Provenu være anvendt til Skifte- og Administrationsomkostninger.

Forsaavidt nu angaaer Størrelsen af de Beløb, hvorfor der i Overeensstemmelse med det Nysansførte kan tilkomme Statskassen og Enkesfru Fogh forlods Ublæg i Reassumtionsboets Beholdning, da bliver der efter den Maade, hvorpaa Sagen, som berørt, foreligger for Overretten, sammesteds for Statskassens Vedkommende ifkun Spørgsmaal om, deels hvorvidt Contracitanternes Indsigelse mod, at der tilkjendes Statskassen for de ved den indankede Decision fastsatte Beløb af 2,057 Rd. 52 $\frac{1}{4}$ § Sølv og 14,242 Rd. 86 $\frac{3}{4}$ § Sedler eller ialt 16,300 Rd. 43 § som anvendt af Provenuet af Panterne efter Obligationen af 18de April 1795 til Skifte- og Administrationsomkostninger, samt 1,445 Rd. 62 § som anvendt paa samme Maade af Provenuet af Pantet efter Obligationen af 24de September 1802, maatte være begrundet, deels om, hvorvidt der, som af Hovedcitanten paaastaet, maatte for den sidnævnte Obligationens Vedkommende yderligere tilkomme Statskassen Ublæg for det ovenansførte Beløb ca. 4,877 Rd., der er anvendt under Hovedskiftet til Opsørelse af en Lade paa Estrup m. m. samt til Skovtilsyn.

Med Hensyn til Statskassens Forbring efter Obligationen af 18de April 1795 bemærkes, at denne Obligation er udstedt i Genhold til en Kammerherre, Oberstlieutenant, Grev Jørgen Scheel meddeelt kongelig Bevilling, hvorved det — paa hans Begjæring om at optage et Laan paa Grevskabet Scheel — tilfødes ham at optage saadant Laan paa Grevskabets Revenuer, og at der ved samme deels er stipuleret aarlige Afdrag og deels givet, som det hedder, 1ste Prioritet og Panteret i Indkomsterne af Grevskabets Gaarde, deriblandt Hovedgaardene Scheel, Schjervad og Schjern med Tiender, Gods m. v., idet det yderligere hedder, at Creditor skulde være først prioriteret i samtlige disse Indtægter, være sig af Indavlingen, Meieriet, Forpagtningsafgifter, Fordehogsbønder, andre uviose Indkomster af Skovene m. v., hvorhos det endelig fastsattes, at Capitalen i Tilfælde af Misligholdelse med Hensyn til Renters og Afdrags Erlæggelse uden videre skulde være forfalden, og Creditor have Ret til at tiltræde Pantet. Contracitanterne have nu navnlig villet gjøre gjældende, at der efter bemeldte Obligation ikke tilkom Statskassen Pant i selve Grevskabet Scheel eller sammes Hovedgaarde m. v., men ifkun i disses Indkomster eller Revenuer, hvilket ogsaa skal være afgjort ved den, som foransjort, i Repartitionens 2den Udgiftspost paaberaabte Decision af 7de Novbr. 1818, der tilkjendte Admiralitets- og Commissariatscollegiet som Creditor efter Obligationen forlods Udlæg for forfaldne Renter og Afdrag i de ved Obligationen pantsatte Indkomster af samtlige Grevskabet Scheel underlagte og Voet tilhørende Eiendomme, indtil disse under Voets Behandling maatte blive solgte eller ublagte; heraf maa det efter Contracitanternes Formening være en Følge, at Statskassen ikke som Pantøver efter Obligationen kan være berettiget til Udlæg i, hvad der ved de paagjældende Eiendommers Realisation eller paa anden Maade maa ansees ubdragt af deres egentlige Substant, og da der nu ikke destomindre, som ovenansjort, navnlig af Realisationssummerne for Scheel, Schjervad og Fannerup ved Betaling eller Liquidation under Voets Behandling er kommet Statskassen ialt 24,064 Rd. 7 $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{4}$ Sølv tilgode, der saaledes ikke tilkom samme, men burde været anvendte til Skifte- og Administrationsomkostningers Udredelse, skal der herved i Virkeligheden allerebe under Behandlingen af det oprindelige Vo være ublagt og ubbetalt Statskassen langt mere, end der kunde tilkomme samme som Pantøver, saa at ingen Deel af det Beløb, der tilkom Statskassen med Fortrinshet, skal kunne være anvendt til Skifte- og Administrationsomkostninger. Med Hensyn dernæst til de enkelte i Repartitionens 2den Udgiftspost opregnede Indtægtsbeløb, for hvis samlede Sum 7,464 Rd. 4 $\frac{1}{4}$ $\frac{1}{2}$ Sølv og 57,045 Rd. 10 $\frac{1}{4}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{4}$ Sølv med Fradrag deels af de udrebede Statterestancer 5,406 Rd. 48 $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{4}$ og 37,000 Rd. Sølv deels af de ved Skiftets Slutning til Statskassen ublagte 5,802 Rd. 19 $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{4}$ Sølv, eller til Rest 16,300 Rd. 43 $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{4}$ Sølv, der, som ansjort, ved den indsendte Decision er tilkjendt Statskassen forlods Udlæg, have Contracitanterne særskilt villet gjøre gjældende, at det ialfald ifkun var de egentlige Indkomster eller, som de i 2den Udgiftspost benævnes, Revenuer af Panterne, der kunde tilkomme Statskassen, og at Overfluddet af

Rjøbesummen for det Schjernste Gods, der er anført med 1,748 Rb. 88 ß, samt den Sum 14,329 Rb. 88 ß, der var indkommen for solgte Træer paa Roden i Scheels Skove, og som ikke hidrørte fra ordinair Hugst men var indvunden ved Omhugning for Fode af hele Skovstrækninger og altsaa ved en Disposition over selve Pantets Substant, ikke bør medtages ved Beregningen af det Beløb, der af Statskassens Panters Provenu skal være anvendt til Skifte- og Administrationsomkostninger, ligesom de ei heller i Repartitionens 2den Udgiftspost ere opregnede blandt Panternes egentlige Revenuer men anførte særskilt, hvilket efter Contracitanternes Formening, forsaavidt de ommeldte 14,329 Rb. 88 ß angaaer, maa tillægges en saameget større Betydning, som der derimod til de egentlige Revenuer i samme Udgiftspost er henført et Beløb af 1,486 Rb. 80 ß for solgte Vindsælber fra Scheels Skove; Contracitanterne have derhos ogsaa iøvrigt søgt at paavise, at de oftnævnte 14,329 Rb. 88 ß efter den hele Maade, hvorpaa de paa andre Steder i Repartitionen ere blevne omhandlede, ikke kunne være betragtede som en Indtægt, der vedkom Statskassen som Panthaver eller vilde have tilfaldet samme, saafremt de ikke vare blevne anvendte til Bestribelsen af Skifte- og Administrationsomkostninger.

Med Hensyn til den ovennævnte Decision af 7de November 1818, der i Repartitionens 2den Udgiftspost maa ansees paaberaabt som Hjemmel for den Dækning, der tillægges Statskassens paagjældende Forbring, bemærkes imidlertid, at der mangler Føie til at antage, at Decisionen ved, som anført, at tillægge Panthaveren efter Obligationen af 18de April 1795 Ret til forløbs Udlæg i Indkomsterne af de pantsatte Eiendomme, indtil disse ved Salg eller Udlæg udgik af Boet, skulde have fratjendt bemeldte Panthaver Ret til Udlæg af Eiendommens Salgsprovenu; af Decisionens Indhold i det Hele fremgaaer det derimod, at den ommeldte Afgjørelse alene har havt Forholdet mellem den nysnævnte Obligation og den i Repartitionens 1ste Udgiftspost omhandlede Obligation af 22de April 1760 for Øie og navnlig har villet fastsætte, at Creditor efter denne sidste, skjøndt den i og for sig maatte have Fortrin for den ved Obligationen af 18de April 1795 stiftede særlige Panteret i Eiendommens Indkomster, dog ikke kunde være til Hinder for, at Creditor efter den sidstnævnte Obligation for forsalbne Afdrag og Rente erholdt forløbs Udlæg i Indkomsterne af Eiendommene, saalænge disse tilhørte Boet. At den Deel af de paagjældende Eiendommens Realisationssum, der ikke udtrævedes til Dækning af Creditors Forbring efter Obligationen af 22de April 1760, kom Statskassen tilgode, kan saaledes ikke ansees at være i Strid med Decisionen af 7de November 1818, og vel var det efter de i Obligationen af 18de April 1795 brugte Udtryk ikkun Indkomsterne af Eiendommene, hvori der er givet Pant, men i selve Eiendommene kunde der, idet de paa den Tid, da Obligationen udstedtes, henhørte til et Grevskab, overhovedet ikke gives Panteret med den Virkning, at Creditor i fornsødent Fald skulde kunne skaffe sig Fyldestgjørelse ved disses Realisation, og paa den anden Side følger det af Forholdets Natur, at den ved Obligationen af 18de April 1795 stiftede Panteret

i Eiendommens Indkomster ogsaa maatte medføre en fortrinlig Ret til Døtning af selve Kjøbesummerne, naar Eiendommene senere, efter at være frigjorte for det fideicommissariske Baand, realiseredes, idet den sidste Panteret i Indkomsterne af Eiendommene ikke vilkaarligen kunde tilfidesættes, men ligesom enhver anden Behæftelse ved Eiendommens Realisation enten maatte være forbeholdt ligeoverfor Kjøberen og saaledes naanet Salget bevare sin Retsvirkning eller i modsat Fald medføre Ret til Fyldestgjørelse af Kjøbesummerne, Alt forsaavidt Hensynet til den ved Obligationen af 22de April 1760 stiftede ældre Panteret tilstedebe Saadant. Ved selve Repartitionen af 1833, hvis Afgjørelser, som ovenansørt, ikke kunne tilfidesættes, maa ogsaa Statskassens Ret til for sin Restforbring efter Obligationen af 18de April 1795 at fyldestgøres næstefter Creditor ifølge Obligationen af 22de April 1760 af de Indtægter af enhver Art, som de paagjældende Eiendomme havde bragt Boet, i det Hele ansees anerkjendt, og forsaavidt deslige Indtægter istedetfor at være komne Statskassen tilgode maatte være anvendte til Beskrivelse af Skifte- og Administrationsomkostninger under Behandlingen af det oprindelige Bo, maa der derfor ogsaa overensstemmende med det i saa Henseende ovenfor Anførte tilkomne Statskassen forlods Udlæg af Boets nuværende Beholdning. At det for solgte Træer paa Roden i Sjøels Skove indkomne Beløb 14,329 Rd. 88 $\frac{1}{2}$, som ovenansørt, i Repartitionens Oversigt over de til Skifte- og Administrationsomkostninger anvendte Midler er opsørt særskilt med Bemærkning, at Trærnes Salg alene stete for at afholde Boets meest paatrængende Udgifter, medens det først senere i Oversigten anføres, at de otkommelte Beløb til Statterestancer og det videre Manglende i Skifteomkostningernes Beløb, hvortil ei havde andre Midler, var udredt af Godterne Sjøel, Sjøervad og Fannerupgaard's Revenuer, viser vel, at der ved Repartitionens Affattelse er taget Hensyn til den omhandlede Indtægts mere særegne og overordentlige Natur; men denne Omstændighed kan dog ikke give Føie til at antage, at Statskassens Ret ogsaa til den paa sliq Maade vundne Indtægt af sammes Pant skulde ved Repartitionen ganske være mistkjendt, i hvilken Henseende det navnlig findes at maatte være afgjørende, at den ommelte Indtægt udtryffeligen, om end særskilt, er omhandlet under den 2den Udgiftspost, hvor der i det Hele gjøres Rede for det Udbytte, der af Statskassens Pant efter Obligationen af 18de April 1795 var indvundet for Boet ud over, hvad der af Realisationssummerne var tillagt Creditor efter Obligationen af 22de April 1760 og under Boets Behandling kommet Statskassen tilgode, og medens dette ifkun kan ansees at være stiet i den Hensigt at paavise, at disse overskydende Indtægter overstige det Beløb, som havde i Behold ved Boets Slutning, og at der saaledes maatte gives Statskassen for dens Restforbring efter Obligationen Udlæg i Boets beheldne Formue, forsaavidt den tilstrakte, er det derimod med Hensyn til de ommelte Anførseler i Oversigten over de til Skifte- og Administrationsomkostninger anvendte Midler ikke uantageligt, at det ved Repartitionens Affattelse er blevet forudsat at være uden praktisk Betydning, om det omhandlede Beløb 14,329 Rd. 88 $\frac{1}{2}$, der ved en selvstændig Foran-

staltning fra Commissionens Side var tilveiebragt allerede i Aaret 1816 til Bestribelse af paatrængende Udgifter, paa dette Sted anførtes særskilt eller under Et med de øvrige Betsøb, der af Statskassens Panters Provenu var anvendt til Skifte- og Administrationsomkostninger, hvorved tillige bemærkes, at Repartitionen ikke indeholder nogen nærmere Oplysning om den Beregning, der er lagt til Grund for Panters og Udlægshavernes Bidrag til Skifteomkostninger og Administrationsudgifter eller navnlig for Tilskjendegivelsen om, at det videre Manglende i Skifteomkostningernes Betsøb, hvortil ikke havde andre Midler, dækkedes af Provenuet af Statskassens Panters efter Obligationen af 18de April 1795.

Medens Contracitanterne maae ansees iøvrigt at have erkjendt, at de i Repartitionens 2den Udgiftspost opregnede saakaldte Revenuer af Sjøeel, Sjøjervad og Fannerupgaard, der, som meldt, ialt anbrage 5,715 Rb. 12 $\frac{1}{4}$ f Sølv og 42,715 Rb. 18 $\frac{1}{4}$ f Sedler, deels ere indkomne af de nævnte Eiendomme og deels ere anvendte til Skifte- og Administrationsomkostninger, have de derimod med Hensyn til en enkelt af disse Poster, der er opført med 1,926 Rb. 6 $\frac{1}{2}$ f Sedler med Fradrag af 68 Rb. 40 f Sølv og 309 Rb. 81 f Sedler, bestridt, at denne er kommen Doet tilgode og anvendt til Skifte- og Administrationsomkostninger. I den Indtægtspost, hvortil ved Ansørselen i 2den Udgiftspost for denne Posts Vedkommende er henviist, hedder det om samme, at Indtægterne af Sjøjernes Gods foruden et Betsøb af 196 Rb. 84 f Sedler — der udbøres som virkelig Indtægt og ligeledes i 2den Udgiftspost er anført blandt Revenuerne — endvidere i den Tid, samme havde været under Commissionens Administration, havde udgjort 1,926 Rb. 61 $\frac{1}{2}$ f, hvorfra dog maatte drages Udgifterne, der havde beløbet 68 Rb. 40 f Sølv og 309 Rb. 81 $\frac{1}{2}$ f Sedler, men at disse Indtægter og Udgifter vare indbragne under Forvalterens Regnskaber for Administrationen af Godset Ulstrup, og at der efter ikke var falden nogen directe Indtægt af Sjøjernes Gods. At den paagjældende Indtægt saaledes ikke er indgaaet umiddelbart i Doet, men derimod optagen i Forvalterens Regnskab over den Doet og saa tilhørende Eiendom Ulstrup, kan imidlertid ikke paa nogen afgjørende Maade vise, at Betsøbet saaledes, som af Contracitanterne formeent, skulde være kommet Pantshaveren i Ulstrup tilgode, idet der ved Opgjørelsen med denne, der overtog Eiendommen uden dog derved at erholde fuld Dækning for sit Tilgodehavende, kan være taget fornødent Hensyn til, at den paagjældende Indtægt ikke vedkom denne Eiendom, og ligesom den Omstændighed, at Betsøbet er opført under 2den Udgiftspost som en af Revenuerne af Statskassens Panters, i og for sig taler for, at dette har været Tilfældet, og at Betsøbet ikke er kommet Pantshaveren i Ulstrup, men Doet tilgode, saaledes maa det ialtsid overensstemmende med, hvad herom ovenfor er anført, ved bemeldte Ansørsel i Repartitionen ansees endelig afgjort, at Summen som hidrørende fra Statskassens Panters efter Obligationen af 18de April 1795 vilde være bleven Statskassen ublagt, saafremt den ikke paa Grund af Mangelen paa fornødne ubehæftede Midler var bleven anvendt til Udreelsen af Skifte- og Administrationsomkostninger.

Forfaavidt Contracitanterne endelig under denne Deel af Sagen have søgt at gjøre gjældende, at der i hvert Fald fra de i Repartitionens 2den Udgiftspost som Indtægter af Statskassens Panter opførte Beløb burde være draget de Indtægter af Allodialgodsset, der, som foransørt, isølge bemeldte Udgiftsposts eget Indhold maae ansees indbefattede under de opregnede Revenuer af Scheel, Schjervad og Fannerup, bemærkes, at der vel ikke i og for sig kunde tilkomme Statskassen fortrinnsviis Dækning af Indtægterne af Allodialgodsset, hvori ikke habdes Panteret; men foruden at der under Sagen end ikke er gjort noget Forsøg paa at oplyse Størrelsen af disse Indtægter, hvilke det som Følge heraf ikke vilde være muligt at udfordre af de opregnede Revenuer, maa det derhos ialfald ved den paagjældende Udtalelse i Repartitionens 2den Udgiftspost ansees afgjort, at der ikke skulde tages noget særligt Hensyn til Allodialgodssets Indtægter, men at disse blive at behandle som Revenuer af Scheel, Schjervad og Fannerup, og ved denne Afgjørelse maa det nanseet den heri indeholdte Usiagtighed ogsaa her under Sagen have sit Forblivende. Contracitanternes Indsigelser mod, at Statskassen betragtes som fortrinnsberettiget til Udlæg i Reassumtionsboet for det Beløb 16,300 Rb. 43 $\frac{1}{2}$, der ved den indtante Decision er antaget af Provenuet af Statskassens Panter efter Obligationen af 18de April 1795 at være forbrugt til Skifte- og Administrationsomkostninger under Hovedskiftet, kan saaledes efter alt det Foranferte ikke gives Medhold.

Efter hvad der allerede ovenfor er anført om, at der paa den ene Side efter Contracitantindens Procedure for Skifteretten intet Hensyn kan tages til hendes for Overretten fremsatte Paastrand om som Separatist at nyde Udlæg i Reassumtionsboet for det Beløb 1350 Rb., hvormed hun af de til hende udlagte Gjenstandes Provenu under Hovedskiftet har hidraget til Skifte- og Administrationsomkostningerne fremsfor de andre Creditorer, der paa lignende Maade maatte have hidraget til disse Omkostninger af deres Panters Provenu, og navnlig fremsfor Statskassen, og at der paa den anden Side maa tillægges hende forlobs Udlæg for det nævnte Beløb lige med Statskassen, forsaavidt hendes Fordring herpaa ikke af en særlig Grund maatte have tabt sin Gyldighed, bliver der herefter for hendes Vedkommende alene Spørgsmaal deels om, hvorvidt den Omstændighed, at hun har undladt i Reassumtionsboet at gjøre Anmeldelse efter det udstedte Proclama af den af hendes Fordringer, for hvis Vedkommende der af de for samme udlagte Gjenstandes Auctionsprovenu under Hovedskiftet er indeholdt og til Skifte- og Administrationsomkostninger anvendt 650 Rb., deels om, hvilken Rente der bliver at regne hende tilgode af det Beløb, hvorfor hun maa ansees berettiget til forlobs Udlæg. I førstnævnte Henseende bemærkes, at, da den efter Afsligelsen af Repartitionen af 1833 i Boet indflydte Capital isølge det Foransørt ikke kunde blive Gjenstand for en ny og selvstændig Skiftebehandling, men den Boet tilflydte Indtægt alene kan medføre en Gjenoptagelse og en fornyet eller fortsat Behandling af det ved Repartitionen af 1833 foreløbigen sluttede Bo, maa Forbelyingen til Crebi-

torerne af Boets uværende Beholdning ogsaa blive at foretage i Fortsættelse af Repartitionen af 1833, saaledes at Udblobningen navnlig stæer i Henhold til de Afgjørelser angaaende Massens Fordeling, som maae ansees fastsatte ved den oprindelige Hovedrepartition, samt derhos til de Creditorer, hvorn den senere indkomne Indtægt efter de paa Hovedskiftet fulgte Regler vilde have tilfaldet, saafremt den allerede ved Hovedrepartitionens Afgjælse havde været tilfaldet i Boet. Udstedelsen af et nyt Proclama i Reassumtionsboet har derfor ei heller været nødvendig, og ligesom det følger af Forholdets Natur, at de Creditorer, hvis Fordringer maatte være præcluserede under Hovedskiftet paa Grund af unbladt Anmeldelse efter det dengang udstedte Proclama, ikke ved behørig Anmeldelse efter det i Reassumtionsboet udstedte Proclama kunde vinde Ret til Andeel i Reassumtionsboets Masse, saaledes kunne ei heller de Creditorer, der engang have anmeldt deres Fordringer efter det under Hovedskiftet udstedte Proclama og derved erhvervet Krav paa ved Udblobningen af Boets Beholdning at komme i Betragtning efter deres Fordrings Bestaenhed, tage denne deres Ret ved Unbladelsen af paany at anmelde deres Fordringer, naar der, efterat Boet engang er sluttet men atter gjenoptaget, i samme maatte være udstedt et nyt Proclama, og saadant kan navnlig for Contracitantindens ommeldte Fordrings Vedkommende saameget mindre være Tilfældet, som denne Forbring ved Repartitionen af 1833 udtrykkelig er anerkjendt som gyldig og berettiget til Dækning af Boets Masse. Contracitantindens Paastrand om ogsaa for det herommeldte Beløbs Vedkommende at nyde Udlæg i Reassumtionsboet sibeordnet med Statskassens Tilskud til disse Omkostninger under Hovedskiftet vil saaledes være at give Medhold, ligesom endelig hendes Krav paa at erholde lignende Udlæg for 5 pCt. aarlig Rente af det fulde Beløb 1,350 Rd., der paa Hovedskiftet er indeholdt af de til hende udlagte Gjenstandes Provenu som Bidrag til Skifte- og Administrationsomkostninger, maa ansees besøiet, efterjom en saadan Rente ifølge Indholdet af Repartitionen af 1833 maa antages at være betinget ved de Forfrivninger, der ligge til Grund for begge de Fordringer, paa hvilke de tilbageholdte Beløb, saafremt de ikke vare anvendte til Skifte- og Administrationsomkostninger, vilde være komne til yderligere Afdrag, og den Contracitantinden tilkomne Ret til fortrinnsvis Udlæg i Reassumtionsboet ogsaa findes at maatte omfatte en saadan Rente af det indeholdte Beløb, som svarer til den, der er regnet ved den ommeldte Repartition.

I Overensstemmelse med alt det Anførte ville saaledes Statskassen og Enkesfru Fogh være at kjende berettigede til, den Første for et Beløb af 16,300 Rd. 43 s med 4 pCt. aarlig Rente deraf fra den 11te Juni 1833, og Sidstnævnte for et Beløb af 1,350 Rd. med 5 pCt. aarlig Rente deraf ligeledes fra 11te Juni 1833, at nyde sibeordnet Udlæg i Reassumtionsboet fremfor de i Boet anmeldte privilegerede Fordringer og andre Krav med Undtagelse af de Beløb, hvormed de øvrige i Repartitionen af 1833 anførte Pantefordringer i Lighed med dem af deres Panters Provenuer have bidraget til Skifte- og Administrationsomkostninger paa det oprindelige Skifte, hvorved bemærkes,

at det følger af, hvad ovenfor er anført om, at det i Reassumtionsboet udstedte Proclama ikke kan tillægges præclusiv Virkning, at det nyhævnte Forbehold ligeoverfor de Creditorer, der paa lignende Maade som Statskassen og Contracitantinden have bidraget til Skifte- og Administrationsomkostningerne af deres Panters Provenuer, ikke, som af Hoveddebitanten paastaet, kan indskrænkes til de Fordringer af denne Art, som ere blevne anmeldte i Reassumtionsboet.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Sagens Omstændigheder være at ophæve."

Nr. 151.

Advocat Klubien

contra

Karen Marie Hansen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri eller ialfald for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Kjøbstads Exrærets Dom af 13de Marts 1871: „Arrestantinden Karen Marie Hansen bør hensesættes til Tugthuusarbejde i 2 Aar samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Dahlstrøm 6 Rd., til Defensor, Procurator Drechsel 4 Rd. og til den subsidiaire Defensor, Procurator Steinthal 2 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Juni 1871: „Bttingsdommen bør ved Magt at stande, dog at det Procurator Steinthal tilkjendte Salair bortfalder. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Lange og Steinthal betaler Arrestantinden Karen Marie Hansen 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Højesterets Dom.

Forfaabdt Sagen efter den fte Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret: Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Heinrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Forsaaibdt Arrestantinden Karen Marie Hansen, som under nærværende, fra Ringsted Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales for Tyveri eller ialfald for uhjemlet Besiddelse af sjaakne Koster, sigtes for paa Markedet i Ringsted den 18de November s. A. at have frastjaalet Kjøbmand H. Schmidt og Bæver P. Larsen 2 Stk. Bomuldstøier, findes der mod hendes Benægtelse heraf, og navnlig da de Paagældende ikke have kunnet godtgjøre deres tidligere Besiddelse af Kosterne, ikke at være tilsoeiebragt noget Bedviis, hvorefter hun vil kunne dømmes enten som Tyv eller Hæler.

Naar derimod Arrestantinden tillige sigtes for samme Dag paa Markedet at have fra Kjøbmand Sebstrups Telt sjaalet et uldent Fruentimmertørklæde, der er vurderet til 5 Rd. og henlaa blandt flere Bæver paa en Kasse i Teltet, har Fragtkjører E. Hansen under Eed forklaret, at han, som stillede sig paa den anden Side af Teltgaden for at passe paa Arrestantinden, der forekom ham mistænkelig, tydeligen saae, at hun havde sat i flere Gjenstande og endelig af en Stabel Tøi, der henlaa paa Kassen, udtrak et Tørklæde, som hun stak under sit Schawl, og at hun derpaa vilde sjerne sig uden at tale med Kjøbmanden i Teltet, hvorfor han i Forening med Uldhandler H. C. Bang anholdt hende, som først nægtede at have taget Noget, senere paastod, at hun havde kjøbt Tørklædet, som hun maatte udlevere, og endelig tilfød at betale det, hvilket dog ikke skete, da hun ikke var i Besiddelse af de dertil fornødne Penge. Ligeledes har Uldhandler Bang, der forestod Udsalget i Teltet, edeligen bevidnet, at han, som var bleven advaret for Arrestantinden og derfor holdt Die med hende, bemærkede, at hun tog Noget, uden at han kunde see, hvad det var, og at hun, da han i Forening med forrige Vidne tog fat paa hende, maatte udlevere det omhandlede Tørklæde, som var ham frastjaalet, og som hun havde skjult under sit Schawl, idet hun strax paa hans Forlangende var villig til at betale Tørklædet med 3 Rd. Hermed stemmer ogsaa den af Detailhandler Rosenbach her i Staden afgivne beedigebe Forklaring, der gaaer ud paa, at han, som forinden af Uldhandler Bang var bleven advaret for et Fruentimmer, der antoges at gaae omkring for at see Leilighed til at stjæle, saae, at dette Fruentimmer gik hen til Teltet, og at to Mænd fra hende trak et uldent Tørklæde eller Overtøi, som hun havde skjult under sit Overtøi og var villig til at betale, naar hun maatte faae Lov til at gaae. Arrestantinden har vel erkjendt at have været i Besiddelse af det omhandlede Tørklæde, som af Bang blev udleveret til Politiet, men nægtet at have sjaalet det, idet hun efter i flere Forhør at have paastaet at have kjøbt og betalt det med 1 Rd. 3 Mk., senere har forklaret, at hun havde saaet det af Bang paa den Betingelse, at hun skulde møde ham om Aftenen, at hun, som vilde betænke sig derpaa, vel lagde det tilbage, men at hun, da hun strax efter besluttede sig til at gaae ind paa hans Forslag, ikke tog i Betænkning at sætte sig i Besiddelse af Tørklædet, uden at hun ansaae det nøbvenligt at sige det til Bang.

Men da denne edeligen har bekræftet, at Tørklædet er sjaalet, og specielt benægtet Rigtigheden af, hvad Arrestantinden senest har anbragt om ham, og

hendes Forklaring, som har været vakkende og modsigende, væsentlig staar i Strid med, hvad der ellers er oplyst, findes der efter de afgivne Vidneforklaringer at være et tilstrækkeligt Indiciebeviis for, at hun har stjaalet det ommeldte Lørflæde.

Det maa derfor billiges, at Arrestantiuden, der er født i Aaret 1828 og tidligere 3 Gange dømt for Tyveri, senest ved Sors Birkis Extrarets Dom af 17de Januar 1865 efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 og § 21 cfr. § 12 1ste Membrum med Forbedringshuusarbeide i 5 Aar, nu ved Underrettens Dom er anseet efter Straffelovens § 232 1ste Led for 4de Gang begaaet Tyveri, og da den valgte Straf af 2 Aars Lugthuusarbeide findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ogsaa billiges, dog at det Procurator Steinthal som subsidiair Defensor tilkjendte Salair maa bortfalde som ubjenset i Lovgivningen, være at stabsætte.“

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kjl. Postcontoirer.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 20.

Den 8de September.

1871.

Anden extraordinaire Session.

Mandagen den 28de August.

Nr. 188.

Advocat Levinsen

contra

Kirstine Hansdatter, Parcellist Andreas Bendtsens Enke
(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Brandstiftelse og Assurancevig.

Vordingborg søndre Virks Extrarets Dom af 19de Mai 1871: „Arrestantinden Kirstine Hansdatter af Knudstov bør straffes med 3 Aars Forbedringshuusarbeide. Saa bør hun og udrede i Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikkring 816 Rd. samt tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salarium til Actor, Procurator Schaarup og Defensor, Procurator Sjørgensen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Juli 1871: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Rønge og Lange betaler Arrestantinden Kirstine Hansdatter, Parcellist Andreas Bendtsens Enke 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Hindenburg for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende fra Bordingborg søndre Virks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestantinden Kirstine Hansdatter, Parcelist Andreas Bendtsens Enke tiltales for Brandstiftelse og Assurancevig, har hun, der beboede et ca. 200 Alen fra den nærmeste Naboeiendom liggende Boelssted under Rosenfeld Gods, vedgaaet, hvad der ogsaa ved det iøvrigt Dølyste er bestyrket, at hun den 4de Mars d. A. om Eftermiddagen omtrent Kl. 7 har taget et brændende Lys ud af Stagen og med dette er fra Stuen, hvor hun opholdt sig, gaaet ud i det tilstødende Kjøkken, hvor hun gennem et derved, at noget Leer var salbet ud, fremkommet Gul i Loftet tændte Ild i Galmtaget og først forlod Kjøkkenet, da hun havde seet, at Ilden havde sænget. Denne udbredte sig derpaa til Husets samtlige 3 Længder, der aldeles nedbrændte, ligesom og en Deel af Løssøret og Besætningen brændte. Som Motiv til Gjerningen har Arrestantinden anført, at hun var kjed af at istandsætte og vedligeholde de gamle Bygninger og ønskede sig nye, deels ogsaa at hun nærede Frygt for sit fremtidige Udkomme. Bygningerne vare assurerede i Landbygningernes almindelige Brandforsikkring, paa hvis Vegne Justitsministeriet har paastaet en Erstatning af 811 Rd. samt 5 Rd. i Taxationsomkostninger.

Forjaavidt Arrestantinden endvidere er tiltalt for Assurancevig, har hun, der havde sit Løssøre forsikret i Assuranceforeningen for mindre Landeieendomsbefiddere i Præstø og tilgrændsende Amter, vedgaaet under den over de reddede Effecter afholdte Taxationsforretning ikke at have angivet nogle til 2 Rd. vurderede Sølvgjenstande, naagtet hun vidste, at de vare reddede.

Arrestantinden, der er født den 28de Januar 1817 og ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, vil efter det ovenfor Dølyste være at ansee efter Straffelovens §§ 281 og 259, og findes Straffen efter samtlige Omstændigheder ved den indankede, den 19de Mai sidstleden afsagte Underretsdom passende at være bestemt til 3 Aars Forbedringshunsarbejde, ligesom dens Bestemmelser i Henseende til Erstatningen, nemlig 816 Rd. til Landbygningernes almindelige Brandforsikkring, samt om Actionens Omkostninger billiges. Bemeldte Dom vil derfor i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 179.

Advocat Hindenburg
contra**Hans Pedersen** (Defensor Bungen),

der tiltales for voldeligt Overfald.

Korsør Kjøbstads Extrarets Dom af 8de Mai 1871: „Arrestanten Hans Pedersen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes. Saa bør han og betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Jacobsen 6 Rd. og til Defensor, Procurator Deichmann 5 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 7de Juli 1871: „Arrestanten Hans Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. I Salair til Justitsraad Mhegaard og Procurator Raasløff for Overretten betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han retteligen anseet efter Straffelovens § 100, men Straffen findes efter samtlige foreliggende Omstændigheder at burde bestemmes, som i Underrettsdommen er skeet, til 8 Maanedes Forbedringshuusarbejde. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Bytingsdommen og iøvrigt Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Korsør Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag actioneres Arrestanten Hans Pedersen for voldeligt Overfald.

Dpfynkskarl ved Korsør Arbeidsanstalt, Søren Jørgensen har i saa Henseende forklaret, at, da han den 18de Marts d. A. om Morgenen stulde luffe

Arrestanten, der var Arbejdslem paa Anstalten, ud af hans Celle, brev Arrestanten i samme Diebstik, Søren Jørgensen havde faaet Døren halvt aaben, ham med fuld Kraft en Thekop ind i Ansigtet, saa at Tænder og Kinden blødte, hvorfor Opsynskarlen strax lukkede Cellen igjen, og i Overensstemmelse hermed har Vidnet Niels Pedersen forklaret, at, da han bemeldte Morgen gif forbi den nævnte Celle, som Søren Jørgensen var i Begreb med at oplukke, saae han Arrestanten, saasnart Døren var bleven halvt aaben, kaste en Kop i Hovedet paa Søren Jørgensen, hvorpaa denne strax lukkede Døren igjen.

Efterat Søren Jørgensen derpaa havde meldt, hvad der var skeet, til Inspecteuren paa Anstalten, Dlesen, gif disse i Forening med til Arrestantens Celle, og om, hvad der derefter passerede, have de overensstemmende forklaret, at, saasnart Døren blev lukket op, foer Arrestanten henimod Dlesen med et Skaar af Koppen i den ene Haand og et Knivsblad, ca. 2 Tommer langt i den anden Haand, hvormed han søgte at saare Dlesen, idet han raabte, at han nok skulde finde hans Pulsaaer, og tilføiede Arrestanten ham under den derpaa opstaaende Kamp, som endte med, at Arrestanten blev overmandet og bunden, nogle ubetydelige Nisser paa Haandledet, ligesom han med Kniven bibragte Jørgensen et Saar i Fingeren. Hvad Sammenstødet mellem Arrestanten og Opsynskarlen angaaer, har Arrestanten benægtet at have slaaet ham med Koppen og paastaet, at Karlen vilde prygle Arrestanten og ved denue Leilighed med sin Stok slog Koppen istykker. Med Hensyn til det andet Sammenstød har Arrestanten erkjendt, at han havde et Skaar af en Kop samt et Knivsblad i Haanden, men benægtet at have overfaldet eller truet Inspecteuren eller Opsynskarlen med samme. Men ved ovennævnte Vidneforklaringer — med Hensyn til hvilke bemærkes, at Opsynskarl Søren Jørgensen og Inspecteur Dlesen uanset deres Stilling til Sagen maae anses for fuldgyltige Vidner, *cfr.* Grundlovsartikel i Plan af 1ste Juli 1797 § 155 — er det beviist, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det ham paafigtede Forhold, og det maa derfor billiges, at han, der er født i Aaret 1844 og gjentagne Gange straffet for Tyveri, senest med 1 Aars Forbedringshuusarbejde, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 100, men Straffen, der er fassat til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes, findes at burde bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. Da Actionens Omkostninger rettelig ere paalagte Arrestanten, vil Btyingsdommen for saavidt være at stadfæste.“

Nr. 161.

Statsraad Buntzen

contra

Jørgen Hansen (Defensor Levinson),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 31te Marts 1871: „Arrestanten Jørgen Hansen bør henføres til

Forbedringshuusarbeide i 3 Aar. Tiltalte Andreas Thomsen Buchholtz bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Arrestanten og Tiltalte have in solidum at udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger og deriblandt Salair til Actor, Procurator Deichmann 5 Rd. og til Defensor, Cancelli- raad Procurator Bloctrofs 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Mai 1871: „Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Arrestanten Sørensen Hansen bestemmes til 2 Aar. 3 Salair til Justitsraad Petersen og Procurator Nielsen for Overretten betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Ved den indankede Dom er Tiltalte retteligen funden skyldig i de deri ommeldte Tyverier af 6 Høns. Det er derhos ved nogle i Mai og Juni Maanedene d. A. eptagne Forhører tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte i afvigte Vinter har frastjaalet sin Huusbond, Proprietair Ostenfeldt 2 Høns af Værdi 7 Mk., Landvæsenselev Lange en Sølvgaffel af Værdi 5 Rd. og en Medtjener ca. 10 Rd. i Penge og en Guldfingerring af Værdi 3 Rd. 3 Mk., hvilke Tyverier Høiesteret ved kongelig Ordre af 28de Juli d. A. maa ansees bemyndiget til at paakjende i første Instants i Forbindelse med hvad der er Gjenstand for Overretsdommen. Tiltalte, der, som i bemeldte Dom anført, tidligere har været anset for 3die Gang begaaet Tyveri, vil herefter nu være at dømmes for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, og Straffen findes at maatte fastsættes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Sørensen Hansen bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar. Saa bør han og udrede Actionens Omkostninger og derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salairer og i Salarium til Etatsraad Bunken og Advocat Levinsen for Høiesteret 10 Rd. til hver.

S den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraret hertil indankede, mod Arrestanten Søren Hansen for Tyveri anlagte Sag er det ved Arrestantens egen med det isvrigt Dpfylste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han i Forening med en i 1ste Instants Medtalt, for hvis Vedkommende Dommen ikke er appelleret, har i 3 forskjellige Gange sjaalet 6 Høns af sin Huusbonds, Proprietair Ostenfeldts uafslaaede Hønseluus, hvilke Høns de i Forening have solgt for 3 Mk. Stykket, hvortil de ogsaa under Sagen ere vurderede. Det maa derfor billiges, at Arrestanten, som er født 1839 og senest ved Amager Virks Extrarets Dom af 3die April 1869 for 3die Gang begaaet Tyveri samt for Bedrageri anset efter Straffelovens §§ 231 og 253 med 18 Maaneders Forbedringshuusarbejde, nu ved den indankede Dom er anset for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, men Straffen, som er bestemt til 3 Aars Forbedringshuusarbejde, findes efter Omstændighederne at kunne ned sættes til samme Slags Arbejde i 2 Aar.

Med denne Forandring vil Dommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste.“

Nr. 1. Proprietair **Th. Ipsen** (Advocat Brock)
contra

Finansministeriet (den constituerede Kammeradvocat,
Statsraad Bungen),

betræffende en aarlig Refusion til Statskassen af 14 Tønder Byg.

Hollands Sønder Herreds Rets Dom af 22de Februar 1866: „Indstævnte, Proprietair Th. Ipsen paa Gabrielsminde bør for Tiltale af Citanten, Kammeradvocaten paa Finansministeriets Vegne i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger op hæves.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den August 1869: „Indstævnte, Proprietair Th. Ipsen af Gabrielsminde bør inden 8 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse til Citanterne, Finansministeriet erlægge 70 Tønder Byg samt derhos for Aaret 1864 og følgende Aar, saalænge han er Eier af Gabrielsminde, til Citanterne erlægge 14 Tønder Byg aarlig, men forøvrigt for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter hæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger bestræke det deri antagne Resultat, vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Randsver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedcitanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efterat Statskassen paa Baadesgaards Forbeholdskasses Begne ved Høiesteretsdom af 23de December 1862 var bleven tilpligtet at erlægge til Besidderen af Grevskabet Christianshøje som berettiget til en Landet og Aageby Kirker tilkommende Kirkeandagilde for Aarene 1828 til 1854 14 Tdr. Byg aarlig, og endvidere for Aaret 1855 og fremdeles aarlig at betale et Pengebelsø og levere 23 Tdr. 5 Skpr. Byg, anlagde Citanterne, Finantsministeriet, der formeente, at det paahvilede Parcellen Nr. 4 af Baadesgaard, Gabrielsminde kaldet, at levere 14 Tdr. aarlig af den ommeldte Bygpræstation til Landet og Aageby Kirker, nærværende Sag ved Hollands Sønderherred mod Tieren af bemeldte Gabrielsminde, Indstævnte, Proprietair Th. Ipsen og paastode ham tilpligtet deels for Fremtiden at udrede den Gabrielsminde, som det hedder, ifølge lgl. Arvesæstestjøde af 27de Februar 1793 paahvilende Refuktion til Statskassen af 14 Tdr. Byg aarlig, deels at resundere Statskassen den nævnte Præstation for Tiden fra Aaret 1828 til 1863 begge inclusive med 504 Tdr. med Renter 5 pCt. p. a. deraf eller en Tyvendebel aarlig af bemeldte Quantum fra Paataalens Dato den 3die December 1863, indtil Afgiften præsteres, samt til endelig at betale Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte paastod sig derimod frifunden for Citanternes Tiltale, og denne Paastand blev tagen tilfølge ved Herredstingets Dom af 22de Februar 1866, ved hvilken derhos Sagens Omkostninger hævdes.

Denne Dom have Citanterne nu ved den constituerede Kammeradvocat ifølge Stævning af 21de August s. A. indanket her for Retten, hvor de paastaae den forandret principaliter overensstemmende med deres for Underretten nedlagte Paastand, in subsidium saaledes, at Indstævnte tilpligtes at svare den omhandlede Afgift fra Begyndelsen af hans Besiddelsestid, nemlig 1859, og at Statskassen for de for de forudgaaende Aar faldende Afgifter kjendes berettiget til i Mangel af Betaling at holde sig til Parcellen Gabrielsminde og i samme

efter lovlig Omgang søge sin Betaling; derhos paastaae de Indstævnte paalagt Processens Omkostninger for Overretten skadesløst, derunder Kammeradvocatens Salair. Indstævnte procederer derimod principaliter til Stadsfæstelse af Underrettsdommen; in subsidium paastaar han sig fritagen for at udrede Afgifter for Tiden før 1859, ganske subsidiairt for de Aar, der ligge mere end 20 Aar forud for Sagens Paatale; han paastaar sig derhos tilkjendt Appellens Omkostninger skadesløst.

Citanternes Paastand er væsentlig støttet paa Indholdet af det oprindelige Skjøde paa Parcelen Nr. 4 af Baadesgaard, udstedt den 27de Februar 1793 af Kong Christian den 7de til Gabriel Helbt. I sammes Post 3 fastsættes det nemlig først, at bemeldte Gabriel Helbt og efterfølgende Eiere af denne Parcel til Kongens Kasse skal i uforanderlig aarlig Afgift erlægge visse nærmere angivne Korn- og Pengebetøb, og dernæst at der fremdeles bør af denne Parcel aarlig udredes i Refusion til Eieren af Gammelgaard 37 Rd. 4 ß og Byg 14 Tdr.; dog indrømmedes Moderation med Afgift og Refusion til 11te April 1795, „men fra den Tid og siden fremdeles“, hedder det, „bliver samme aarligen at erlægge efter foransførte Bestemmelse, og hvad Refusionen til Gammelgaards Eier isærdeleshed angaaer, da bliver samme til den Tid, som hidtil har været sædvanlig, at erlægge“. Endvidere fastsættes i Skjødet Post 7, at Kongen og hans Arveefterkommere for alle Statter og alle de øvrige Afgifter bestandig blive først prioriterede i denne Parcel og al dens Tilhørende, saaledes at her det Samme skal gjælde som om Kenterne af de kongelige Penge, der indbetales i Selveiergaardene paa de tgl. Rytterdistricter. Citanterne formene nemlig, at de 14 Tdr. Byg, som det saaledes paalagdes Eieren af Gabrielsminde at udrede „til Gammelgaard“, vare en Deel af den fra Baadesgaards Gods indtil da udredede Landgilde til Landet og Nageby Kirker, som det er givet dengang hørte under Gammelgaard eller dog tilhørte Eieren af denne Gaard, hvorfra de i 1795 afhændedes til Grevskabet Christiansfæde. Da det nu under den ved den ovenansførte Højesteretsdom afgjorte Sag ikke lykkedes Statskassen at gennemføre sin Paastand om, at Grevskabet angaaende denne Ydelse af 14 Tdr. Byg aarlig skulde holde sig til Gabrielsminde, men Statskassen, som bemærket, blev dømt til at yde ogsaa denne Deel af den ommeldte Kirkelandgilde — idet det ikke blev antaget beviist, at den Berettigede havde samtykket i Overførelsen paa Gabrielsminde — formenes det, at sidstnævnte Eiendom til Statskassen maa erlægge det, som den efter Skjødet skal have erlagt til den Landgildeberettigede, og som Staten nu maa erlægge for den.

Indstævnte bestrider derimod først, at den i Skjødet til Gabriel Helbt ommeldte Refusion til Gammelgaard er identisk med en Deel af Landgilden til Landet og Nageby Kirker — hvorfor han ogsaa har fremsat *exceptio actoris incompetentis* mod Statskassen, der ikke er Eier af Gammelgaard — deels formener han, at, selv Identiteten forudsat, maatte ialfald den Gabrielsminde paalagte Ydelse anses præsciberet, eller Eieren af Gabrielsminde antages at have vundet Vædd paa Fritagelsen derfor.

At der nu ved den i Skjødet til Gabriel Hebl ommeldte Refusion til Gammelgaard er sigtet til en Deel af Landgilben til de to omtvante Kirker, Hjørnes efter samtlige foreliggende Oplysninger ikke at kunne betvivles. Det fremgaar af Forbøggerne for Baadesgaards Gods fra 1780—1782 og 1792, at der fra dette Gods svarede til Landet og Aageby Kirker under Gammelgaard af Gaarden Nr. 1 i Gloslunde 10 Tdr. Byg og 1 Rd. i Penge og af Gaarden Nr. 13 i Danemarre 4 Tdr. Byg, og i den „allerunderbanigste Designation af 1ste April 1794 over de fra 1ste Mai 1793 til 1ste Januar 1794 ved Baadesgaards Gods udbetalte Refusioner og onera“ anføres under „Tiendeafgifter“ som betalt til Gammelgaard Kirkelandgilben af Gaarden Nr. 1 i Gloslunde og Nr. 13 i Danemarre med Vedtegning: „De her ansførte 14 Tdr. Byg udredes til 11te December 1795 og fremdeles af Parcellen Nr. 4.“ Derhos er der ikke oplyst nogensomhelst Gammelgaard fra Baadesgaard tilkommende Hjælp, hvortil der kunde være sigtet. Fremdeles er der overveiede Sandsynlighed for, at de 14 Tdr. Byg indtil 1828 virkelig ere betalte fra Gabrielsminde til Cieren af den omtalte Kirkelandgilbe; thi i Grevskabet Christiansøedes Forbøgger fra 18⁰³/₀₄, 18⁰⁴/₀₅, 18⁰⁷/₀₈, 18¹¹/₁₂, 18¹⁶/₁₇, 18²¹/₂₂, 18²²/₂₃ og 18²³/₂₄ hedder det i Anmærkningsrubriken over Landet og Aageby Kirkers Landgilbe: „Deraf leveres aarlig de 9 Tdr. 5 Skpr. Byg af Forvalteren ved Baadesgaard tilligemed de 1 Rd. 1 Mt. 14 ß i Penge. De øvrige 14 Tdr. Byg leveres af Parcellisten paa Gabrielsminde“, ligesom det og er vist paa den ene Side, at Grevskabet indtil hiint Aar har modtaget den fulde Kirkelandgilbe for de to Kirker med 23 Tdr. 5 Skpr. Byg, paa den anden Side at Baadesgaards Gods kun har præsteret af Byg de 9 Tdr. 5 Skpr. At „Gammelgaard“ og ikke „Landet og Aageby Kirker“ i Skjødet er betegnet som den til Præstationen Berettigede, er let forklarligt, da hine Kirker, som bemærket, dengang tilhørte Gammelgaards Eier, og kan saameget mindre vække nogen grundet Tvivl om, at det er Kirkelandgilben, hvortil der sigtes, som ligeledes de 37 Rd. 4 ß paalægges som „Refusion til Gammelgaard“, medens det dog maa anses hævet over al Tvivl, at herved sigtedes til Græshauge Sogns Kongetiende, der dengang tilhørte Cieren af Gammelgaard, og som endnu bestandig svares fra Gabrielsminde til de nuværende Eiere af denne Tiende. Imod samtlige disse Data kan der ikke lægges nogen videre Vægt paa den eneste Udtydning, der findes i et Brev fra Inspecteur Galle paa Gammelgaard af 12te October 1829, og som gaaer ud paa, at en Aigist af 14 Tdr. Byg indtil 1809 Aars Udgang endnu skulde være præsteret til Gammelgaard fra Gabrielsminde.

Det maa saaledes ontages, at de 14 Tdr. Byg ere en Deel af Baadesgaards Landgilbe til Landet og Aageby Kirker. Vel er det nu rimeligt, at Meningen har været, at Kirkernes Krav med Hensyn til denne Deel af Landgilben skulde overføres fra Baadesgaard til Parcellen Nr. 4, Gabrielsminde; men den Omstændighed, at dette ikke maatte være steet paa nogen for Kirkeeieren forbindende Maade, og at Statskassen paa Baadesgaards Vegne fremdeles er vedbleven at være ansvarlig overfor denne ogsaa for disse 14 Tdr.

Byg, kan selvfølgelig ikke medføre, at Parcellen Nr. 4 skulde være fri for denne Ydelse, men Staten, som ogsaa er den, med hvem Forpligtelsen til at erlægge den er indgaaet, maa under Forholdets nuværende Stilling være den Berettigede til at indtale den, naar den ikke frivillig erlægges fra Gabrielsminde til Kirkeieren, medmindre særegne Fritagelsesgrunde kunne ansøres.

Som saadanne Grunde er nu, som nybemærket, paaberaabt Præscription og Hævd. I saa Henseende er anført, at, om Afgiften ellers nogensinde har været svaret af Gabrielsminde, har det ialfsald ikke været Tilfældet siden 1828, ligesom den heller ikke er afkrævet Gabrielsmindes Eier tidligere end kort før denne Sags Ansøg i 1863. Den formenes derfor at være bortfalden i Henhold til L. 5-14-4 og 5-5-1, og det saameget mere, som der ved en Tvangsauktion, hvortil Gabrielsminde i 1830 var stillet, blev fremsagt en Panteatteft, hvori denne Ydelse ikke sandtes anført, uden at der fra Baadesgaards Forvalter, som mødte ved Auktionen og fremlagde et Indlæg, blev gjort nogen Erindring herimod, saalidt som der fra hans Side blev fremsat noget Paaakrav af Afgiften for den fra 1828 forløbne Tid. Endelig er det og bemærket, at heller ikke Indstævntes Skjøde, hvori den omhandlede Præstation ikke antages omtalt, har erholdt Rettsanmærkning ved Tinglæsningsbesaaende, men endog har en udtrykkelig Paategning af Baadesgaard Sobjets Contoir om, at forfaldne Statter og Afgifter ere betalte.

Ved Skjødet til Gabriel Helbt maa den omhandlede Bygpræstation imidlertid anses at være lagt paa Gabrielsminde som en vedvarende Byrde, der skulde følge Eiendommen og uden nogen Vedtagelse gaar over paa enhver ny Eier, hvorved bemærkes, at Skjødet er tinglæst i 1793, og at den Omstændighed, at det ikke er oplyst, at det særlig er blevet tinglæst som Behæftelse paa Eiendommen, efter den dagjældende Lovgivning ikke kan antages at relevare noget. Ligesom det nu heraf er en Følge, at der ikke kan være Spørgsmaal om Præscription efter L. 5-14-4 uden af de enkelte Præstationer, saaledes skjønnes det heller ikke rettere end, at den Omstændighed, at enhver Eier eo ipso har været personlig Debitor for Hæftelsen fra den Tid, han er bleven Eier, jfr. L. 19de Februar 1861 § 63 i. f., maa ubelufte en Hæddelse af Frihed for Ydelsen efter L. 5-5-1, hvorhos der endelig ei heller kan være Anvendelse for Alderstitshævd, da det for Tiden før 1828 ikke blot ikke er oplyst, at Afgiften ikke er svaret, men endog er sandsynligt, at det Mobsatte har været Tilfældet. At Præstationen ikke er bleven omtalt eller gjort gjældende af Baadesgaards Forvalter ved Tvangsauktionen i 1830, kan Intet relevare, hvorved bemærkes, at der ikke er Spørgsmaal om, at denne Hæftelse efter Tvangsauktionens Udfald skulde være bortfalden, og at Indstævntes Skjøde ikke har faaet Rettsanmærkning derom, betyder heller Intet, saameget mere som der i det er henviist til „ældre Skjøder og Aldomsdocumenter“ og i den Kjøbecontract, hvortil det støtter sig, endog udtrykkelig er henviist til „det paa Eiendommen udsteede fgl. Arvesæsteskjøde“, og at der endelig heller Intet kan ulydes til Præjudice for Statskassen af den ovenanførte Paategning af Forvalteren, er indlysende.

Efter alt Anførte kan Eiendommen ikke ansees frigjort for den omtalte Ydelse, der altsaa for Aaret 1864 og fremdeles vil være at svare af Eieren af Gabrielsminde. Hvad derimod den forudgaaende Tid angaaer, vil Eitanternes Paastrand ikke i dens Heelhed kunne tages tilfølg, hvorimod der overensstemmende med Indstævntes subsidiaire Paastrand alene vil være at tilkjende Eitanterne under denne Sag de Præstationer, der ere forfaldne i Indstævntes Besiddelsestid, altsaa fra 1859, idet Indstævnte selvsølgelig ikke er personlig Skyldner for de ældre, og Eitanternes subsidiaire Paastrand om at tilkjendes Ret til at gjøre sig betalt for dem i Eiendommen, ialfsald saaledes som Sagen er anlagt, ikke kan komme i Betragtning. For Aarene 1859 til 1863 vil Indstævnte altsaa have at udrede 70 Tdr. Byg, dog uden den paa- staaende Rente à 5 pCt. p. a., der er blottet for al Hjemmel, men være at frifinde for de tidligere Aar. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, og bliver derhos Intet at bestemme om Salair til den constituerede Kammeradvocat."

Nr. 26. **Huusmand Christian Hansen**

(Advocat Levinson efter Ordre)

contra

Gaardmand Peder Pedersen (Sngen),

betræffende Eitantens Ret til Besiddelsen af Jordlobden Matr.-Nr. 4 d af Tvindelstrup med tilhørende Bygning.

Ringsted Herreds Rets Dom af 24de Juni 1868: „Den mellem Indstævnte, Gaardmand Peder Pedersen af Tvindelstrup og Indsidder Niels Andersen sammesteds den 15de April 1866 oprettede og den 18de s. M. tinglæste Kjøbecontract og det af Peder Pedersen til Niels Andersen den 8de November 1867 udstedte og den 13de s. M. tinglæste Skjøde paa Jordlobden Matr.-Nr. 4 d af Tvindelstrup med tilhørende Bygning bør være døde og magtesløse. Indstævnte, Gaardmand Peder Pedersen bør inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Mulct af 2 Rigsdaler til Serø Amtsfattigkasse for hver Uge længere maatte hengaae iværksætte det Fornødne, for at Eitanten, Huusmand Christian Hansen af Tvindelstrup kan tage det Huus og den Jordlob, som bemeldte Documenter paagjælde, i Besiddelse uden anden tinglæst Behæftelse end den ved Skjødet fra Anders Madsen til Rasmus Andersen paa Gaarden Matr.-Nr. 4 a af Tvindelstrup bestemte aarlige Afgift af de reserverede

Jordarealer. Derhos bør Indstævnte, Peder Pedersen inden samme Frist udrede til Citanten en saadan Erstatning for Af-savnet af bemeldte Huus og Jordlob, som uvillige inden Retten udmeldte Mænd maatte fastsætte, dog ikke et høiere Beløb end 16 Skilling daglig fra den 1ste Februar d. A., indtil Citanten kommer i Besiddelse af nævnte Huus og Jordlob, tilligemed Renter 5 pCt. pro anno fra 19de Februar d. A. til Betaling steer. Endelig bør Indstævnte, Peder Pedersen inden 15 Dage efter denne Doms Forkyndelse erstatte Citanten denne Sags Omkostninger med 20 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de November 1869: „Citanten, Gaardmand Peder Pedersen af Tvindestrup bør for Tiltale af Indstævnte, Huusmand Christian Hansen sammesteds i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves."

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved Contract af 22de October 1809 afstod Mads Andersen sin Gaard i Tvindestrup til sin Søn, Anders Madsen; dog forbeholdt han for sig og Enke bl. A. et Stykke Jord med derpaa af ham opførte Huus, hvilket Huus med Jord, der bestod i en Have, efter hans og Enkes Død skulde tilfalde Gaardens Eier.

Ved Kjøbecontract af 19de Februar 1820, der er fuldbyrdet ved Skjøde af 21de Mai 1821, folgte Anders Madsen Gaarden til Rasmus Andersen, og hedder det i denne Contract:

„Jeg Anders Madsen sælger og afstaar herved Ungkarl og Skomager Rasmus Andersen fra Hasle paa Bregentved Grevskab min eiede Gaard Nr. 1 i Tvindestrup By, Farringløse Sogn, Ringsted Herred med til-liggende Jord, staaende fer Hartkorn 2 Tdr. 3 Skpr. 3 Fdk. 2 Alk. Ager og Eng, dog at den med min Fader under 22de October 1809 oprettede Afstægscontract holdes af Kjøberen i alle dens Ord, Clausjuler og Puncter undtagen dens 6te Post, som af mig er opfyldt, og nyder da og Kjøberen de Rettigheder efter mine Forældres Død, bemeldte Contract bestemmer,

dog det af dem beboede Huus med Have afbenytter jeg efter deres Død. Ligesaa forbeholder jeg Anders Madsen mig til Afbenyttelse og Brug den søndre Længde og 6 Fag af den søndre Ende af Stuelængden, item den Have, der ligger østen for Stuelængden og min Vart i Gadekøret samt det lille Stykke Jord, der mod Østen grændser til Ole Pedersens Løb, imod Norden til Smedens Løb, mod Vest til Smedeveien og mod Sønden til Havegerdet for den nordre Deel af Haven. Af denne Jord svarer jeg Intet, saalænge jeg lever; men naar en Anden efter min Død faaer den i Brug, da swares deraf aarlig en Tønde Byg til Gaardens Eier, som betales efter hvert Aars Capitelstagt, senest 4 Uger efter den er sat. De øvrige Bygninger, jeg overdrager Kjøberen, bestaae af den vestre og nordre Længde med deri værende Skillerum, Spilstoug og Krubber samt 4 Fag Huus af den nordre Ende af Stuelængden med derover værende Loft og deri værende Vinduer og Dør, ialt 19 Fag Huus. Foruden disse Bygninger følger og med i Kjøbet en Ploug, en Harve og en Slæde." Anders Madsen har derefter under 22de Juli 1855 oprettet et Gavebrev, hvorved han til Indsibber Christian Hansen

„bortskjænker de mig tilhørende, ved Salget af min Gaard Matr.-Nr. 1 i Tvindelstrup af gl. Hartkorn 2 Tdr. 3 Skpr. 3 Fdk. 2 Alb. i den af mig udflebte Kjøbecontract af 19de Februar 1820 og derpaa fulgte Skjøde ommeldte og reserverede faste Eiendomme i Tvindelstrup, nemlig:

- a) De tilbageværende 6 Fag Stuehuus af Gaardens gamle Stuelængde, som for Tiden beboes af mig selv.
- b) De 4 Fag Huus med Have, som ifølge nugjældende Aftægtscontract var indrømmet min Stedmoder, Sophie Frederiksbatte til Beboelse og Brug hendes Livstid, og hvilket Huus med Have for Tiden er overladt til Beboelse af Indsibber Niels Andersen. Dette Huus med Have modtager Christian Hansen først, naar nævnte min Stedmoder ved Døden afgaaer.
- c) En liden Have østen for det under Litra a anførte Stuehuus paa 6 Fag.
- d) Min Part af Gadekøret i Byen — samt
- e) Et Stykke Jord, der mod Østen grændser til Ole Pedersens Løb, mod Nord til Smedens Løb, mod Vesten til Smedeveien og mod Sønden til Havegerdet for den nordre Deel af Gaardens Have.

Dog har nævnte Christian Hansen efter min Død til Gaardens daværende Eier af de fornævnte Grundstykker aarligt at svare En Tønde Byg, som betales efter hvert Aars Capitelstagt, senest 4 Uger, efterat denne er sat."

I Aaret 1860 døde Anders Madsen, og da Gaardens daværende Eier, Peder Pedersen formeente, at den Anders Madsen forbeholdte Brug og Benyttelsesret af de i Gavebrevet under Litra a, c, d og e nævnte Eiendomme maatte ifølge Kjøbecontracten af 19de Februar 1820 ophøre ved Anders Madsens Død, søgte han Christian Hansen, der i Henhold til Gavebrevet var tiltraadt disse Eiendomme, til at fravige samme og taale, at Peder Pedersen tog dem i Besiddelse

som sin retmæssige Eiendom, men ved Overretsdom af 19de Januar 1863, der stadfæster Underretsdommen, frifandtes Christian Hansen for Peder Pedersens Tiltale.

Under bemeldte Sag var der ikke Tale om det Anders Madsens Forældre isølge Contracten af 1809 forbeholdte Huus med Have, Gavebrevets Lit. b, hvilket Anders Madsen igjen havde ved Kjøbecontracten af 1820 forbeholdt sig at afbenytte efter deres Død, efter som Anders Madsens Stedmoder, Sophie Frederiksdatter endnu dengang levede. Hun døde imidlertid den 23de December 1867, og da Christian Hansen formeente, at han isølge Gavebrevet af 1855 nu tilkom bemeldte Huus og Have, som Peder Pedersen igøvrigt alt ved Kjøbecontract af 15de April 1866 og Skjøde af 8de November 1867 skulde have solgt til Niels Andersen, anlagde Indstævnte, Christian Hansen ved Ringsted Herreds Ret nærværende Sag imod Citanten, Peder Pedersen, idet han paastod Handelen med Niels Andersen kjendt ugyldig, og Citanten under Dagmulct tilpligtet at foranstalte det Fornødne til, at Indstævnte kunde tage Huus med Forbtilliggende i Besiddelse, frigjort for enhver tingløst Hæftelse med Undtagelse af den Afgift een Lønne Byg aarlig, hvorhos Indstævnte paastod Erstatning for Afsvænet m. m. samt Sagens Omkostninger; og da denne Indstævntes Paastand ved den den 24de Juni f. A. assagte Herredstingsdom blev tagen tilfølge, har Citanten nu indanket Dommen her for Retten, hvor han paastaaer samme derhen forandret, at han frifindes for Indstævntes Tiltale og tilkjendes Omkostningerne for begge Retter, hvorimod Indstævnte, der er forundt fri Proces for Overretten, ved sin bestfittede Sagsfører, Procurator Winther paastaaer Underretsdommen stadfæstet og Citanten paalaagt Udredelsen af Processens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Sagsførersalair.

Naar Citanten formener, at han er reus incompetens, fordi han alt forinden nærværende Sags Anlæg havde bortskjøbet de omhandlede Eiendomme, da vil der allerede af den Grund, at denne Indsigelse først fremkommer for Overretten og saaledes er for seent fremfat, ikke imod Indstævntes Protest hertil kunne tages Hensyn.

Forsaa vidt Citanten dernæst har benægtet Gavebrevets Ægthed, da har han Intet som helst fremsjort, der i nogen Maade kunde bestyrke denne Benægtelse, hvorved det ikke skal lades ubemærket, at der under den tidligere Proces mellem Parterne ikke fra hans Side blev gjort nogen Indsigelse imod det samme Gavebrevs Ægthed, og der findes derfor ikke at kunne tillægges den ommeldte Benægtelse nogen Betydning her i Sagen.

Ligesaa lidt vil Citanten ligeoverfor saavel de i Sagen foreliggende Dyplysninger som tildeels hans egen Procedure kunne høres med den Paastand, at den af ham til Niels Andersen solgte Eiendom, der er givet Matr.-Nr. 4 d, ikke skulde være identisk med det i Gavebrevets Post b ommeldte Huus med Have.

Derimod maa Citanten gives Medhold i, at det omprocederede Huus med Have ved Enken Sophie Frederiksdatters Død i 1867 er falden tilbage til ham som Gaardens Eier; Kjøbecontracten af 1820 og det sig dertil

sluttende Skjøde maae nemlig antages at give Bestemmelser først for det her under Sagen omhandlede Huus med Have og dernæst for det øvrige Anders Madsen Forbeholdte, hvilket sidste var Gjenstand for den tidligere Proces mellem Parterne, og hvortil Anders Madsen ved Overrettsdommen af 1863 antoges at være forbeholdt en afhændelig Brugs- og Benyttelsesret; men en saadan Ret kan det derimod — hvad Indstævnte under nærværende Sag har villet gjøre gjældende — ikke antages, at Anders Madsen har reserveret sig med Hensyn til det hans Forældre forbeholdte Huus med Have. Contractens Ord herom ere alene disse: „dog det af dem beboede Huus med Have afbenytter jeg efter deres Død;“ og naar Indstævnte har troet, at Bestemmelsen angaaende den aarlige Byggesgift, som længere hen i Contracten omtales, og af hvilken Bestemmelse Overrettsdommen af 1863 netop udleder Anders Madsens afhændelige Brugsret, ogsaa skulde referere sig til Forældrenes Huus og Have, da vil Indstævnte ikke heri kunne gives Medhold. Ordene: „af denne Jord svarer jeg Intet, saalænge jeg lever, men naar en Anden efter min Død faaer den i Brug, da svares deraf aarlig en Tønde Byg til Gaardens Eier,“ findes efter Contracten alene at kunne referere sig til det umiddelbart Foregaaende, navnlig den der omtalte „lille Stykke Jord“ og vil efter den hele Ordforbindelse ikke kunne referere sig til eller omfatte det i en tidligere Sætning omtalte, Forældrene forbeholdte Huus med Have, til hvilket Anders Madsen ifølge Ordene: „afbenytter jeg efter deres Død“ kun kan antages at have havt en for sin Person forbeholdt Afbenyttelsesret.

Da nu Contracten af 1820, der henviser til Contracten af 1809, i hvilken bestemmes, at Huus og Have ved Anders Madsens Forældres Død skulle falde tilbage til Gaardens Eier, altsaa ikke for dette Huus og Have har foreskrevet videre Afvigelse fra Contracten af 1809, end at Afbenyttelsen udstræktes til Anders Madsens Levetid, maae oftmeldte Huus og Have, eftersom Anders Madsen allerede er død 1860 og den sidste af Forældrene 1867, fra den Tid være at betragte som Citantens Eiendom.

Men under disse Omstændigheder findes Anders Madsen at have savnet Hjemmel til ved Gavebrevet af 1855 at bortskjenke Huus og Have til Eiendom, og da Indstævntes Paastand om Retten for ham til Huus og Have alene er bygget paa Gavebrevet, vil det af alt det Foransførte være klart, at denne Paastand ikke vil kunne gives Medhold.

Citantens Frifindelsespaastand vil derfor blive at tage til Følge.

Procesfens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve, og efter dette Sagens Udfald vil Procurator Winther, hvis Sagsførelse har været lovlig, intet Salair kunne tilkjendes her i Sagen.“

Nr. 42. Justitsraad **Meincke** (Advocat Henrichsen)

contra

Skiftecommissairerne i Firmaet **H. C. Kroyers** Fallitbo (Vugen),
betræffende Citantens Paastand om at erholde Fylbestgjørelse for
Restbeløbet af en ham tilkommende Pantefordring i en bemeldte
Bo tilhørende Eiendom med Avl og Afgrøde.

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 7de No-
vember 1870: „De Indstævnte, Skiftecommissairerne i Firmaet
H. C. Kroyers Fallitbo, Sagsfører Peter Bruun og Kjøbmand
K. Hallager bør for Tiltale af Citanten, Kjøbmand M. T. Schmidt
i Hamborg eller nu hans Fallitbo og af Intervenienten, Justitsraad
Meincke i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger
ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det
af Emilie Kroyer den 14de August 1867 udstedte Document ikke
er skrevet paa behørigt stemplet Papiir.“

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger
Høiesteret til Paakjendelse, findes den indankede Dom i Henhold
til de i samme under denne Deel af Sagen anførte Grunde at
maatte stadfæstes.

Chi kendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør,
forsaauidt paaanket er, ved Magt at stande. Til
Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med ved-
søiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers
Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert
Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens
Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for
Udenbues, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 β. om Aaret. —
Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og
paa de egl. Postcontoirer.

Forslagt af den Gyldendalste Boghandel (F. Høgel).

Hjeldsøe & Gandrup's Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 21.

Den 15de September.

1871.

Anden extraordinaire Sæjsion.

Mandagen den 28de August.

Nr. 42.

Justitsraad Meincke

contra

Skiftecommissairerne i Firmaet H. C. Kroyers Fallitbo

(see forrige Nr.).

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, der i Henhold til en paa en Skiftesamling i Firmaet H. C. Kroyers Fallitbo tagen Beslutning er anlagt ved nærværende Ret, søger Citanten, Kjøbmand M. T. Schmidt i Hamborg eller nu hans Fallitbo de Indstævnte, Skiftecommissairerne i Firmaet H. C. Kroyers Fallitbo, Sagfører Peter Bruun og Kjøbmand R. Hallager tilpligtede at betale ham forlods som Separatist 1687 Rd. 5 Mk. 4 ß, for hvilken Sum Resten af Afgrøden af en Fallitboet tilhørende Arvefæstegaard i Skjelstrup og Huseby — hvilken Afgrøde formeentlig tilhørte Citanten — er solgt af de Indstævnte ved Auction, tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 3die April f. A. til Betaling skeer, og Sagens Omkostninger skadesløst. Imod denne Paastand har Justitsraad Meincke ifølge udtagen Intervenientflævning protesteret og paastaet de Indstævnte tilpligtede af det nævnte Beløb at udbetale ham som Pantthaver i den ommeldte Eiendom med Aul og Afgrøde Restbeløbet af hans Pantfordring 1372 Rd. 1 Mk. 10 ß med Renter 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 11te Mai f. A. samt Sagens Omkostninger.

De Indstævnte have derimod paastaet sig frifundne saavel for Citantens som for Intervenientens Tiltale og sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst hos dem begge. Citantens Paastand er støttet paa et af Firmaets Ihændehaber, Emilie Kroyer den 14de August udstedt Document, i hvilket det hedder, at hun sælger til Citanten bemeldte Mars Høst paa den hende tilhørende Arve-

saftlegaard, nemlig Afgrøden af 8 Tdr. Land med Hveke ca. 100 Tdr. osv. at levere i velrenkede Barer frit ombord i Bandholm, saafremt det bliver ubtærftet, senest sidst i November Maaned. Prisen bestemmes efter Leveringsdagens Priis for lignende Barer paa Kjøbenhavns Børs, og Beløbet for Kornet afskrives paa Kjøberens Tilgodehavende for sidste Aars Kornserretninger.

Det er in confesso, at den heromhandlede Rest af Afgrøden, da Falliten udbrød, endnu ikke var ubtærftet og leveret Kjøberen, og da det ommeldte Document, saalænge Overleveringen ikke har fundet Sted, kun giver Kjøberen en personlig Ret mod Sælgeren, kan Citantens Paastrand om som Separatist at erholde Nettoprovenuet udbetalt ikke tages tilfølg.

Hvad Intervenienten angaaer, da er det umøbsagt gjort gjældende, at Pantebrevet ikke er tinglæst ved Debitors personlige Berneting, og Intervenienten har derfor kun Panteret i Køl og Afgrøde, forsaavidt denne udgjør en integrerende Deel af den faste Eiendom, men da dette ikke kan siges om den indhøstede Afgrøde, kan heller ikke Intervenientens Paastrand tages tilfølg.

De Indstævnte ville derfor være at frifinde saavel for Citantens som for Intervenientens Tiltale.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve."

Tirsdagen den 29de August.

Nr. 172.

Advocat Levinjen

contra

Mathilde Barcké, Zensens Enke (Defensor Liebe ved Klubien), der tiltales for Tyveri, Bedrageri og ulovlig Dmgang med Hittegods.

Criminal- og Politirettens Dom af 24de Juni 1871: „Arrestantinderne Marie Elisabeth Rasmussen, Nielsens Enke, Mathilde Barcké, Zensens Enke og Johanne Sophie Christine Perlberg, Aarenz's eller Ahrenz's Enke bør straffes, Arrestantinden Zensens Enke med Tugthuussarbeide i 3 Aar og Arrestantinderne Nielsens Enke og Aarenz's eller Ahrenz's Enke med Fængsel paa Band og Brød hver især i 6 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger og derunder Salair til Actør og Defensor, Procuratorerne Heckscher og Lehmann med 10 Rd. til hver udredes af Arrestantinden Nielsens Enke med $\frac{1}{4}$ og af Arrestantinden Zensens Enke med $\frac{3}{4}$, dog saaledes at deraf in solidum med heude tilsvares $\frac{1}{4}$ af Arrestantinden Aarenz's eller Ahrenz's Enke. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom for Mathilde Warcks, Zensens Enkes Vedkommende anførte Grunde billiges det, at hun for det hende overbeviste Forhold er ansæet med 3 Aars Straf- arbejde, hvilket dog findes at burde bestemmes til Forbedringshuus- arbejde. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen med Hensyn til denne Tiltalte at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Mathilde Warcke, Zensens Enke bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestantinderne Marie Elisabeth Rasmussen, Nielsens Enke og Mathilde Warcke, Zensens Enke for Tyveri og den Sidstnævnte tillige for Bedrageri og ulovlig Omgang med Hilttegebs, samt Arrestantinden Johanne Sophie Christine Perlborg, Karen's eller Ahreny's Enke for Tyveri eller dog for Deelagtighed i denne Forbrydelse, og er det beviist ved den af Arrestantinden Nielsens Enke afgivne med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilfælsse

Paa samme Maade er det beviist, at Arrestantinden Zensens Enke har undladt at opløse en til 4 Mk. vurderet Stok og et Klæde vurderet til 8 sk, hvilke Gjenstande hun vil have fundet paa Gaden i Slutningen af forrige Aar, samt at hun, som i Begyndelsen af indeværende Aar blev antagen af Kleinsmedes- svend Aastrøms Enke, Karen Marie Poulsen for at passe denne i hendes Sygdom, deels har uden Aastrøms Enkes Vidende og Billie til egen Fordeel pantsat et denne tilhørende, til 4 Rd. vurderet Uhr, som hun havde modtaget af Eierinden for at bruge det som Pant for et Laan, der imidlertid ikke blev stiftet, deels, efterat Aastrøms Enke var bleven indlagt i et Hospital, og Arrestantinden paa hendes Vegne havde aftaaet hendes Leilighed og taget Nøglen dertil i sin Besiddelse for at aflevere den til Huusvarten, har, benyttende sig af bemeldte Nøgle skaffet sig Udgang til nydnævnte Værelse og sammesteds til- vendt sig et Par Støvler, en Frakkelaabe, en Næverbeel og en Assistentshuus- sebbel paa et Schawl, hvilke Aastrøms Enke tilhørende Ting ialt ere vurderede til 8 Rd., og endelig at hun, som i Anledning af hendes ovenomlelte Forbrydelse var bleven belagt med Varetægtsarrest den 30te Januar d. A. og

derpaa løsladt den 16de Februar næstefter, men paany blev arresteret den 24de sidstnævnte Maaned, har i den Tid, i hvilken hun i dette Tidsrum var paa fri Fod, i Genhold til en mellem hende og Arrestantinden Aarenz's eller Ahrenz's Enke truffen Aftale om, at hun til begges Fordeel poany skulde stjæle af de Aastrøms Enke tilhørende, paa hendes Bopæl endnu beroende Ting og staffe sig Afgang til samme ved Hjælp af falsk Nøgle, om Astenen begivet sig ind i Eiendommen Nr. 15 i Dronningens Evergade, medhavende 2 Nøgler, som hun til Brug under det paatænkte Tyveri Udførselse havde erholdt af Arrestantinden Aarenz's eller Ahrenz's Enke, og da hun maatte opgive at stjæle fra Aastrøms Enke, fordi denne var kommen hjem fra Hospitalet, staffet sig Afgang i den Hensigt at begaae Tyveri til den af Arbeidsmand Olfens Enke Maren Johanne Christine Jacobsen benyttede ledigstaaende Beboelsesleilighed i samme Huus ved at aabne dens aflaaede Dør med falsk Nøgle og der tilsenbt sig nogle bemeldte Olfens Enke tilhørende, ialt til 2 Rd. 4 Mk. vurderede Klædningsstykker.

Swad angaaer Arrestantinden Aarenz's eller Ahrenz's Enke, saa er hun ligeledes ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Dplysle overbevist at have deeltaget med Arrestantinden Jensen's Enke i den ovennævnte Beslutning om at begaae Tyveri hos fornævnte Aastrøms Enke, saaledes som foran fremstillet, samt at have deeltaget med Arrestantinden Jensen i Fortæringen af Fødemibler, som bleve indkjøbt for Penge, tilveiebragte ved Pantfætningen af de Olfens Enke frastjaaene Ting, uagtet det forinden af Arrestantinden Jensen var blevet hende meddeelt, hvorledes disse Ting vare erhvervede, og hun vidste, at bemeldte Fødemibler vare staffede tilstede ved de stjaalne Kofers Pantfætning.

I Genhold til det Foransførte ville Arrestantinderne, af hvilke
 Jensen's Enke er født den 13de April 1827 og, foruden at være straffet 3 Gange for Løsgængeri, senest ved en inden denne Rets 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 4de Mai s. A. affagt Dom efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Veltteri med Arbeide i Kjøbenhavn's Gattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 30 Dage, er anseet tidligere 3 Gange for Tyveri, 3die Gang ved denne Rets Dom af 11te Mai 1869 efter Straffelovens § 231 1ste Led med Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneber nu blive at dømme efter sidstnævnte Lov
 Arrestantinden Jensen's Enke efter § 232 jfr. tildeels § 229 Nr. 4 1ste Led og efter § 232 jfr. § 229 Nr. 4 1ste Led sammenholdt med § 46 for 4de Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri og Forsøg paa 4de Gang begaaet grovt Tyveri, samt efter § 247 og § 253 og findes Straffen at kunne bestemmes for Arrestantinden Jensen's Enke til Tugthuusarbeide i 3 Aar

Med Undtagelse af, at Defensor undlob at give Møde, da Sagen foretoges den 6te Juni d. A., har Sagsførelsen været lovlig."

Nr. 15. Glarmester **P. Laurberg** (Selv)
contra

Assistent i Revisionsdepartementet **A. B. Lohse** (Ingen),
betreffende en efter Citantens Requisition hos Indstævnte fore-
tagen Udsættelsesforretning.

Kjøbenhavns Amts søndre Birk's Fogedrets Kjendelse af
24de Juni 1869: „Da de af Requisitionens fremsatte Indsigelser mod
nærværende Forretnings Fremme ikke skjønnes at kunne gives
Medhold, vil hans saaledes nedlagte Protest ikke kunne tages
tilfølgelge.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Februar
1870: „Den paastævnte, af Kongens Foged i Kjøbenhavns Amts
søndre Birk foretagne Udsættelsesforretning ophæves. I Erstatning
for Tort og Creditspilbe betaler Indstævnte, Glarmester P. Laurberg
til Citanten, Assistent i Revisionsdepartementet A. B. Lohse et
saadant Beløb, som uvillige af Retten udmeldte Mænd skjønne
passende, dog ikke over 300 Rd. med Rente deraf 5 pCt. p. a.
fra den 8de Juli f. A. til Betaling skeer. Saa betaler Ind-
stævnte og til Citanten denne Sags Omkostninger med 20 Rd.
Det Indstævnte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige
Forkyndelse under Afspærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Da den indankede Dom ved at ophæve den i samme om-
handlede Udsættelsesforretning ogsaa forandrer den under Forret-
ningen affagte Fogedkjendelse, hvorved Indstævntes Indsigelser
mod Forretningens Fremme forkastedes, og da den Omstændighed,
at Indstævnte, efterat det saaledes ved Kjendelsen var afgjort, at
den af Citanten begjærte Udsættelse skulde finde Sted, benyttede
en ham indbrømmet Frist af 24 Timer til at fraslytte den om-
spurgte Bolig og saaledes undgik at blive udsat af Fogden, ikke
kan medføre, at Forretningen ikke skulde kunne betragtes som en
Udsættelsesforretning, ville Citantens i disse Henseender for
Højesteret fremsatte Erindringer ikke kunne komme i Betragtning.
Som Følge heraf, og idet Dommens Resultat iøvrigt i Henhold
til de i samme anførte Grunde findes at maatte billiges, vil den
være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Da den Misligholdelse af den mellem Parterne under 4de April f. N. oprettede Leiecontract om en Leilighed i Indstævnte, Glarmester P. Laurbergs Eiendom Gl. Kongevei Nr. 118 A, Citanten, Assistent i Revisionsdepartementet, N. B. Lohse havde ubviist ved ikke endnu den 24de Juni f. N. at have erlagt den Forudbetaling af en Maanedes Leie, som efter Contracten skulde have været erlagt den 20de f. N., ikke findes saa væsentlig, at den, naar, som Tilfældet her er, Contracten ikke udtrykkelig hjemler saadant, kunde berettigede Indstævnte til at lade Citanten udsætte af det Leiede, vil efter Citantens Paastrand den paaanføde, af Kongens Foged i Kjøbenhavns Amts søndre Virk den 24de Juni f. N. foretagne Udsættelsesforretning være at ophæve og den derunder affagte Kjenndelse, hvorved Citantens Indsigelser mod Forretningens Fremme forkastedes, saaledes at forandre, ligesom der vil være at tilkjende Citanten den af ham paaftaaede Erstatning for den ham ved Forretningen paaførte Tort og Creditspilde, der, da Indstævnte har modtaget Billigheden af det af Citanten paaftaaede Beløb 300 Rd., bliver at bestemme ved uvillige Mænd, dog ikke høiere end fornævnte Sum. Derhos vil der efter Citantens Paastrand være at tilkjende ham Rente af Erstatningssummen 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 8de Juli f. N. til Betaling skeer.

Sagens Omkostninger findes Indstævnte at burde tilsvare Citanten med 20 Rd.“

Nr. 6. **Kjøbenhavns Magistrat** (Advocat Liebe)

contra

Finantsministeriet (den constituerede Kammeradvocat,
Statsraad Dunken),

betræffende Citantens Ret til Godtgjørelse for Indkvartering i Maret 1864.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 25de Mai 1868: „Indstævnte, Finantsministeren bør til Citanterne, Kjøbenhavns Magistrat betale 22,573 Rd. 26 f med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 18de August 1865 indtil Betaling skeer, men iøvrigt for Citanternes Tilstale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Høiesterets Dom.

Idet Høiesteret i det Væsentlige billiger de Grunde, ifølge hvilke den af Hovedcitanterne i første Instantis fremsatte principale Paastand ved den indbankede Dom er forkastet, vil denne her for Retten gjentagne Paastand ikke kunne tages tilfølg.

Med Hensyn til den af Hovedcitanterne fremsatte, ligesledes for Høiesteret gjentagne første subsidiaire Paastand, der er begrundet paa den i Dommen anførte Maade, bemærkes, at, naagt det i samme paaberaabte Rescript af 30te November 1764 nærmest kun angaaer Indqvarteringen af Kjøbenhavns Garnison, ligesom det og af senere Bestemmelser fremgaaer, at Staden er pligtig at modtage extraordinair Indqvartering efter de herom gjældende Regler, findes der dog ved de i Henhold til en Overenskomst ved Rescriptet paabudne Foranstaltninger, navnlig at Militair-etaten skulde til Vættelse af Indqvarteringsbyrden bygge fornødne Kaserneer mod aarligt Pengetilskud af Byen, kjendeligen at være henviist til, at Byen overhovedet skulde være fri for Naturalindqvartering, saalænge Kaserneerne ikke vare fuldt benyttede som Qvarter for det tjenstgjørende Mandstab. Ved det i Dommen paaberaabte Rescript af 7de April 1786 er der ogsaa som Grund til den deri indeholdte Befaling om Modtagelse af extraordinair Indqvartering henviist til den forhaandenværende Nødvendighed af paa denne Maade at faae Mandstabet anbragt, hvorved der synes at være sigtet til, at fornødent Qvarter ikke havde i Kaserneerne; og ligesom flere senere Bestemmelser slutte sig til nyhævnte Rescript, saaledes er det oplyst, at der i en Række kongelige Rescripter, i Henhold til hvilke der i et langt Tidrum af indværende Aarhundrede har været paalagt Byen extraordinair Indqvartering, stabigen er paaberaabt Mangel af Plads i Kaserneerne som den factiske Forudsætning, hvortil de dispositivt Bestemmelser klytte sig, medens det derimod ikke er oplyst, at der nogensinde forhen har været paalagt Byen extraordinair Indqvartering, som ved Kaserneernes Benyttelse havde kunnet undværes. Forholdet findes derfor med tilstrækkelig Føie at kunne opfattes paa den Maade, som fra Hovedcitanterne Side er gjort gjældende, at Kaserneerne i hvert Tilfælde maae benyttes efter deres foransførte almindelige Bestemmelse i saa stor Udstrækning som muligt, forinden extra-

ordinair Indquartering kan paalægges Byen; og der maa saaledes gives Hovedcitanterne Medhold i, at den Deel af Indquarteringen, som i den omhandlede Periode har været paalagt Byen som Følge af, at en Deel af Kasernerne, i Stedet for at anvendes paa sædvanlig Maade, har været benyttet til Lazarether for Armeens Syge og Saarede, er at ansee som en Førgøelse af Indquarteringsbyrden, hvorfor fuld Godtgjørelse maa tilkomme Byen. Det kan herved og mærkes, at det i en under Sagen fremlagt Skrivelse fra Krigsministeriet af 16de Juni 1864 anerkjendes, at den Omstændighed, at det var i Militairetatens Interesse at benytte Kasernerne til Lazarether eller andet ekstraordinairt Brug, ikke burde være til Skade for Communen. Vel er det antageligt, at man, saafremt saadant i sin Tid var blevet forlangt, ikke fra Byens Side havde kunnet unddrage sig fra at tilveiebringe Sygelocaler med Tilbehør overeensstemmende med Forfristerne i Forordningen af 9de Mai 1806 mod Erlæggelse af den derfor anordnede Betaling; men da det under Sagen er givet, at der ikke i sin Tid har været stillet nogen Fordring til Hovedcitanterne om Tilveiebringelse af Sygelocaler i Henhold til den citerede Forordning, og ingen Beregning lader sig gjøre over, hvad der herved maatte kunne betragtes som vundet for Byen, vil den ansøgte Omstændighed ikke kunne komme videre i Betragtning.

Den Godtgjørelsessum, der er Gjenstand for hiin subsidiaire Paastand, og som efter de af Krigsministeriet meddeelte Dphsninger beregnedes for 315,642 Indquarteringsdage, blev i foregaaende Instant's af Hovedcitanterne angiven til 46,031 Rd. 12 ß, og imod denne Angivelse blev der ikke fra Contracitantens Side fremsat anden særlig Indsigelse, end at der i Beløbet maatte afgaae 12,156 Rd. 2 ß, hvilken Sum før Sagens Anlæg var bleven ubbetalt og af Hovedcitanterne modtagen som Afdrag paa den hele Fordring, der meentes at tilkomme Byen i Anledning af Indquarteringen i den omhandlede Periode. Efter de foreliggende Dphsninger kan nu vel baade Rigtigheden af den Beregning, der ligger til Grund for Angivelsen af den første af hine Summer og af den deri paaftaaede Afkortning tildeels bestrides; men da det efter Proceduren i foregaaende Instant's maa antages, at de nævnte Summer fra begge Parter's Side ere betragtede som de, der maatte

lægges til Grund, naar Sagen skulde afgjøres i Henhold til Hovedcitanternes første subsidiaire Paastand, og da der paa Grund af den fra disses Side for Høiesteret fremsatte Protest overhovedet ikke vil kunne tages Hensyn til de fra Contracitantens Side her for Retten fremkomne nye Paastaande, vil det Beløb, som i Henhold til det Foranførte findes at maatte tilkjendes Hovedcitanterne, være Forskjellen mellem hine Summer, altsaa 33,875 Rd. 10 ß, med Renter fra Sagens Paaklage den 18de August 1865 indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Contracitanten bør til Hovedcitanterne betale 33,875 Rd. 10 ß med Rente deraf 5 pCt. aarligt fra den 18de August 1865 indtil Betaling skeer, men forøvrigt for deres Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale Hovedcitanterne 5 Rd.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Citanterne, Rjøbenhavn's Magistrat søge under nærværende Sag Indstævnte, Finanzministeren tilpligtet at betale dem 99,104 Rd. 10 ß som Rest for Godtgjørelse for extraordinair Indquartering i 1864, som Krigsministeren har nægtet at betale, med Renter 5 pCt. aarlig fra den 18de August 1865 indtil Betaling skeer, samt Sagens Omkostninger skadesløst, hvorhos de subsidiairt have paa-
 staaet, at der af det paaståvnte Beløb tillægges dem 46,031 Rd. 12 ß eller ialtsaa 22,573 Rd. 26 ß. Indstævnte har derimod paastået sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger skadesløst, berunder Salair til den constituerede Kammeradvocat.

Uenigheden mellem Parterne reiser sig deraf, at Krigsministeriet formener, at Godtgjørelsen for den extraordinaire Indquartering, som Staden Rjøbenhavn har havt i 1864, skal beregnes efter Frdbg. 9de Mai 1806, hvor-
 efter den vil udgjøre 12,156 Rd. 2 ß, medens Magistraten gjør Forbring paa fuld Godtgjørelse, hvorfor den kun under Reservation har modtaget de om-
 melte 12,156 Rd. 2 ß i Udbrug paa den Godtgjørelse af 111,260 Rd. 12 ß, som i Alt efter dens Formening tilkom Staden.

Da Frdn. 9de Mai 1806 om Indquartering i Tilfælde af overordentlige Troppesamlinger ikke saaledes som Frdn. 15de November 1816 om den orbi-

naire Indquartering særligen indtager Kjøbenhavn, men tværtimod bestemmer i § 7, at intet Privilegium, der maatte være meddeelt til Fritagelse for Indquartering, skal anses gjældende i Tilfælde af overordentlig Forsamling af Tropperne, maa der, forat Kjøbenhavn skal kunne fordre anden Godtgjørelse end den i Frdn. 1806 bestemte, herfor kunne paarives særlig Hjemmel. En saadan formener Magistraten ogsaa at have i Reskriptet 30te November 1764, som, foranlediget ved Klager fra Stadens Borgere over de med Indquarteringen forbundne bestandig stigende Udgifter bestemte, at Generalkrigsdirectoriet skulde lade opbygge Kaserner blandt Andet paa det Bilskaar, at Staden Kjøbenhavn fra 1ste Januar 1765 aarlig i 10 Aar skulde betale 45,000 Rd. og derefter for den efterfølgende Tid steds i 35,000 Rd. aarlig, hvorimod Militaeret blandt Andet forpligtede sig til at holde Staden fri for al Indquarteringsbyrde og Udgift med hvad derhen hører, saalænge Garnisonen ikke kommer til at bestaae af mere end 16,000 Mand Infanteri og 160 Mand Cavalleri, dog at Staden, indtil Kasernerne komme i Stand, efter Requisition skal være behjælpelig til og forbunden at see derhen, at Soldaterne for 1 ß daglig, saaledes som hidtil skeet og brugeligt været haver, kunde forskaffes Qvarteer.

Magistraten paastaaer nu vel ikke, at Forordningen 1806 ubetinget og i alle Tilfælde skulde være uanvendelig i Kjøbenhavn, men den formener, at den er uanvendelig, saalænge Garnisonen ikke har naaet den ovennævnte Styrke af 16,160 Mand, og det er in confesso mellem Parterne, at denne Styrke ikke er naaet. Det kan heller ikke nægtes, at Bestemmelsen i det ansøgte Reskript kan forstaaes saaledes, at den hjemler en Fritagelse for al Indquartering, saavel den ordinære som den extraordinære, og at det har været Reskriptets Mening ogsaa at fritage Kjøbenhavn for den extraordinære Indquartering, saalænge denne i Forbindelse med den ordinære Indquartering ikke oversteg de ommeldte 16,160 Mand, synes at bestyrkes derved, at Garnisonen, efter hvad der er oplyst, ingenstunde har havt en større Styrke end 4 à 6000 Mand; Bestemmelsen om, at Staden, indtil Kasernerne kom istand, skulde staae Qvarteer til Soldaterne for 1 ß daglig, havde aabenbart kun en midlertidig Character.

Om denne Forstaaelse af Reskriptet er den rigtige, bliver imidlertid ikke lidet tvivlsomt, naar hensees til, at Reskriptet var foranlediget ved Klager fra Borgerne over Byrden af den almindelige Indquartering, som besværgedes hyberligere forøget, naar den i 1763 foreslaaede nye Hærplan blev sat i Værk, at det aarlige Vederlag tyder paa, at der kun sigtedes til den ordinære Indquartering, at det ved den ommeldte nye Hærplan var paatænkt at bringe Garnisonen op til en Styrke af omtrent 16,000 Mand, og at alle Love fra den Tid alene handle om den ordinære Indquartering, medens der først ved Forordningen 9de Mai 1806 blev givet faste Regler for den extraordinære Indquartering.

Men hvad der end har været Meningen med det ommeldte Reskript, fremgaaer det i ethvert Fald klart af de Retten forelagte Actstykker, at Reskriptet altid er blevet fortolket derhen, at det ikke hjemlede Staden Fritagelse for extraordinær Indquartering, selv om Garnisonen var mindre end 16,160

Mand, og Staden er altid bleven anseet pligtig at modtage extraordinair Ind-
 quartering enten mod den i Reskriptet af 1764 fastsatte Betaling af 1 $\frac{1}{2}$ daglig
 pr. Mand eller i Henhold til Forordningen 9de Mai 1806 jfr. Lov 4de Juli
 1850, ligesom Staden ogsaa lige indtil 1864 har ydet saadan Indquartering,
 hvergang den er bleven forlangt.

I saa Henseende bemærkes:

Det havde oprindelig været paatænkt at opføre Kaserner til 6 Regi-
 menter eller henved 16,000 Mand, men efterat man havde fuldført Sølvadens
 Kaserne til 2 Regimenter, fandt man med Arbeidet af Mangel paa de for-
 nødne Fonde. Da Stadens Borgere klagede over, at de lede Tab ved, at Sol-
 daterne kaserteredes ifledetfor at indquarteres hos Borgerne, som, naar der
 ingen Indquartering var, baade havde Vanffelighed ved at faae deres Huse
 bortleiede og mistede den Næring, de ellers kunde have havt af Soldaterne,
 blev det ved Cabinettsordre af 9de Marts 1775 befalet, at de i Kaserterne ind-
 quarterede 2 Regimenter skulde forlade samme og indquarteres hos Borgerne,
 medens Kaserterne bleve overladte til Fattigvæsenets Afbenyttelse. Da Ind-
 quarteringen hos Borgerne imidlertid medførte forskjellige Ulemper for Soldaterne,
 og Forholdene i Kjøbenhavn desuden havde forandret sig, saaat Huusleien var stegen
 bethdeligt, blev det ved Reskript 16de Juli 1784 til Kjøbenhavns Magistrat
 bestemt, at det i Henseende til Indquarteringsvæsenet i Kjøbenhavn skulde for-
 blive urygkelig ved Reskriptet 30te November 1764, og at Magistraten, da
 Kongen havde besluttet at lade indrette og opbygge de fornødne Kaserner,
 skulde see derhen, at Soldaterne imidlertid fik forsvarlige Qvarterer anviste og
 til den Priis, som i bemeldte Reskript var blevet fastsat. I Anledning heraf
 androg Magistraten, at, da Leien af alle Slags Værelser tilligemed Gaardenes
 og Husenes Priser i de senere Tider var stegen saa anseelig, kunde Magistraten
 ikke for nærværende Tid, og indtil de nye Kaserner bleve færdige, forskaffe
 Garnisonen gode og forsvarlige Qvarterer for den samme Priis, nemlig 1 $\frac{1}{2}$
 daglig, som for 20 Mar siden, men ved Reskript 24de September 1784 til-
 kjendegav Kongen Magistraten, at det var hans alvortlige Villie, at det i Hen-
 seende til denne Indquarterings Sag i Kjøbenhavn skulde forblive ved Befalingen
 af 16de Juli s. A., saaat Magistraten, indtil de besluttede Kaserner vare op-
 byggede og indrettede, havde at see derhen, at de her i Garnison liggende
 Soldater imidlertid fik forsvarlige gode Qvarterer anviste til den Priis, nemlig
 1 $\frac{1}{2}$ daglig, som i Reskriptet 30te November 1764 var fastsat. Endelig blev
 det ved Reskript 7de April 1786 i Anledning af, at Magistraten havde meldt,
 at der ei kunde staves Qvarterer for 1 $\frac{1}{2}$ til alle de i den aarlige Exerceertid
 indkaldte nationale Soldater, som henhørte til de i Staden garnisonerende
 Regimenter, og at Magistraten paa Grund af Reskripterne 30te November 1764
 og 16de Juli 1784 ikke ansaae sig bemyndiget til at foranstalte noget videre
 end, hvad Indbaaerne selv fandtes villige til, befalet, at Magistraten, da
 Nødvendigheden ubfordrede, at det hele nationale Mandskab indquarteredes,
 skulde besørge det indquarteret saaledes, at enhver Indbaaer var pligtig at
 modtage bemeldte Mandskab i bemeldte Exerceertid for 1 $\frac{1}{2}$ daglig. Herved

bemærkes, at ifølge det Dplyste forrettedes den daglige Garnisonstjeneste af det gevorbne Mandffab, berunder indbefattet de gevorbne Nationale, der ogsaa kaldtes Nationalrecrutter, medens den i de aarlige Exerceertider og i Krigs- tilfælde indkaldte Styrke kaldtes de Nationale eller Landsoldater.

Reskriptet af 1786 blev den fremtidige Rettesnor for Indqvarteringen af Mandffabet, uden at der senere fra Magistratens Side gjordes nogen paa Reskriptet af 1764 begrundet Indvending herimod. Saaledes sees det af en Cancelliskrivelse 13de August 1791 til General-Commissariats-Collegiet, at Borgerne havde klaget over den aarlige Forøgelse af det Mandffab, for hvilket Qvarter efter Reskript 7de April 1786 fordrebes, af hvilket ifkun en Deel havde været de egentlige Nationale, men de øvrige gevorbne Nationale og Frisolk, hvilket gav Anledning til en Skrivelse af 17de September 1791 fra bemeldte Collegium til Commandanten i Kjøbenhavn om, at det stred mod Anordningerne, at der var forlangt Qvarter for de til den gevorbne Styrke henhørende Frisolk og nationale Recrutter, og at der kun skulde forlanges Qvarter for den virkelige nationale Styrke. Efterat Forfjellen mellem de nationale Gevorbne og Landsoldaterne var ophævet ved Forordningen 11te Juni 1802 § 3, bleve Bestemmelserne i Reskriptet 1786 om Kjøbenhavns Forpligtelse til at indqvartere det nationale Mandffab anvendte paa det efter 2 Aars Tjeneste hjemmitterede Mandffab, naar dette indkaldtes til Vaabøvelse, medens Mandffabet i de 2 første Aar, i hvilke det i Henhold til Forordningen 11te Juni 1802 § 3 gjorde Tjeneste ved Regimentet, indqvarteredes paa Kasernerne. Overensstemmende hermed tilfrev saaledes Cancelliet den 13de April 1805 Magistraten om Anviisning af Qvarter til de Nationale, som indkomme i bemeldte Foraar til Exercits, med 1 $\frac{1}{2}$ pr. Rat.

Ved Cancelliplacat af 21de December 1807 blev i Henhold til aller- høieste Resolution Forordningen af 9de Mai 1806 gjort gjældende for Kjøbenhavn under den daværende overordentlige Troppesamling, uden at dens Anvendelse blev gjort afhængig af, at Garnisonen skulde overstige 16,160 Mand, hvilken Styrke den efter det Dplyste heller ikke naaede. Da en Deel af Stadens Borgere i Aaret 1808 frasalbt den dem tilkommende Erstatning for extraordinair Indqvartering, gav dette Anledning til, at der i en Række af Aar ingen Godtgjørelse blev udbetalt Borgerne for Indqvarteringen, men denne vedblev at finde Sted, hvilket blandt Andet sees af Cancelliskrivelsen af 9de Mai 1816 til Magistraten om Indqvartering af de i bemeldte Aar, som sædvanligt, til Exercits indkaldte Frisolk. Indqvarteringen af disse Folk skete ovenrigt i Henhold til Forordningen af 9de Mai 1806, hvilket ogsaa sees af den af Magistraten ved Skrivelse af 4de Mai 1821 bifaldte Blanquet til Indqvarteringsbilletter, som lyder paa, at Vedkommende af de i Exerceertiden hertil Staden indkommende Militaire modtager N. N. Mand, som anvises Qvarter overensstemmende med Forordningen af 1806 § 15, ligesom Magistraten ogsaa i Skrivelse af 6te September 1822 til Formanden for Kobmestrene udtrykelig udtaler, at Forordningen af 1806 skal tages tilfølgende ved Indqvarteringen af Frisolk, og i Skrivelse af 8de Martz 1826 til Generalqvartermesteren udtaler Magistraten

i Anledning af en i Bladet „Politivennen“ indbrøkt Klage over, at der ingen Godtgjørelse ydedes Kjøbenhavns Indvaanere for Indquartering i Exerceertiden i Henhold til Forordningen af 9de Mai 1806, at dette formeentlig var, fordi den største Deel af Borgerne havde renunceret derpaa, men at der ialfsald ei kunde tilkomme dem høiere Godtgjørelse for Indquartering af de her garnisonerende Regimenters Frisold end den i Reskripterne af 1764 og 1784 fastsatte 1 $\frac{1}{2}$ daglig, hvilken ogsaa er udbetalt i 1806, for Indquartering i Exerceertiden, medens derimod Forordningen af 1806 antages at maatte være gjældende, forsaavidt Militaire fra Regimenter, der have Garnison andetsteds, indquarteres her. I Forbindelse hermed kan det bemærkes, at i en Brevveksling fra 1820 og 1821 mellem Generalcommissariats-Collegiet, Cancelliet og Magistraten om Coursens Beregning af det aarlige Vederlag, som Kjøbenhavn isølge Reskriptet af 1764 udreder til Militairstaten, kaldes dette Vederlag af alle Parter Godtgjørelse for ordinair Indquartering. I de følgende Aar vedblev den ekstraordinair Indquartering paa samme Maade som hidtil, i hvilken Henseende det navnlig er oplyst, at saadanne Indquarteringer have fundet Sted i 1844, 1848, 1849, 1850, 1851, 1854 og 1855, hvoriblandt den i 1848 fandt Sted i Henhold til et kongeligt Reskript af 23de Marts 1848, bekendtgjort ved Cancelliskrivelse af 24de s. M., som gik ud paa, at 5000 Mand af de til Kjøbenhavns og Citabellens Garnisoner indkaldte Frisold paa sædvanlig Maade skulde indquarteres hos Borgerne i Kjøbenhavn og dens Forstæder.

Ifølge det Anførte maa det anses forlængst afgjort, at Staden Kjøbenhavn er pligtig at modtage ekstraordinair Indquartering mod den herfor anordnede Betaling, og Magistratens principale Paastrand om at erholde fuld Godtgjørelse for den ydede Indquartering kan derfor ikke tages tilfølg.

Citaternes subsidiaire Paastrand om at erholde 46,031 Rb. 12 $\frac{1}{2}$ sk, hvorfra dog ialfsald maatte blive at drage de allerede udbetalte 12,156 Rb. 2 $\frac{1}{2}$ sk, er støttet paa, at en Deel af Kaserneerne her i Staden have været benyttede til Lazarether, og at der, hvis dette ikke var skeet, og Krigsministeriet isedet herfor havde leiet Localer i Staden til Lazarether, havde kunnet indquarteres saa meget Mandstak i Kaserneerne, at den Indquartering, som Staden Kjøbenhavn har maattet yde, herved var bleven formindsket, isølge de af Krigsministeriet meddeelte Oplysninger med 315,642 Indquarteringsdage, og da det ikke kan falde Staden Kjøbenhavn tillast, at Krigsministeriet foretrækker at benytte Kaserneerne til Lazarether isedesfor hertil at leie andre Localer, formene Citaterne, at de maae være berettigede til fuld Godtgjørelse for disse Indquarteringsdage. Vel kan der nu ikke gives Indstævnte Medhold i, at Kjøbenhavn ligesaavel skulde være forpligtet til at skaffe Qvarter til de syge som til de sunde Soldater, og at Krigsministeriet derfor kunde have forlangt, hvis det ikke havde villet benytte Kaserneerne til Lazarether, at Staden skulde have modtaget de syge Soldater i Qvarter, saaat Resultatet vilde være blevet det samme; thi Staden var hverken efter Reskriptet af 1764 eller de senere Bestemmelser pligtig at holde Sygehuse for Soldaterne, og efter Forordningen af 9de Mai 1806 §§ 30 ff. skal der erlægges særskilt Betaling for Sygestuer, Senge til Syge osv. Men

den anførte Beregning egner sig ikke til at lægges til Grund for Erstatningspaastanden, da Staden Kjøbenhavn efter det tidligere Anførte var pligtig at modtage den extraordinaire Indquartering mod den anordnede Godtgjørelse, uden at den Omstændighed, at Kasererne ikke vare fuldt belagte, kunde medføre Afgang til nogen særlig Godtgjørelse. Det er imidlertid en Selvfølge, at det kun er den extraordinaire Indquartering, som Kjøbenhavn er pligtig at modtage paa den ommeldte Maade, og at Staden derimod er berettiget til at fordrø fuld Godtgjørelse, forsaavidt den har maattet modtage i Indquartering den Deel af Garnisønen, som har maattet rømme Kasererne, fordi disse brugtes til Lazarethet. Da det nu er oplyst, at der er præsteret 495,734 extraordinaire Indquarteringstæge, hvorfor Betalingen er beregnet til 76,530 Rd. 80 S , medens den øvrige Indquartering, hvorfor er beregnet 22,573 Rd. 26 S , maa ansees som ordinair, vil Indstævnte overensstemmende med Citanternes meest subsidiaire Paastand være at tilpligte at betale det sidstnævnte Beløb med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 18de August 1865 indtil Betaling skeer, medens han isøvrigt vil være at frijinde for Citanternes Tiltale. Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at opføre.“

Nr. 183. Advocat Liebe (ved Klubien)

contra

Frederik Ferdinand Olsen eller **Kolstad**

(Defensor Levinson),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 22de Juli 1871:
„Arrestanten Frederik Ferdinand Olsen eller Kolstad bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Alberti og Hvalsøe med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Levinson for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Frederik Ferdinand Olsen eller Kolstad, der er sødt den 30te November 1817 og tidligere straffet flere Gange blandt Andet for Tyveri og navnlig ved denne Rets Domme af 24de Marts 1849 og 20de November 1869 efter Forordningen 11te April 1840 § 13 med Arbeide i Kjøbenhavns Forbedringshus i 1 Aar og efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, er under nærværende, mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilskaaelse overbevist at have afsjogte 23de Juni sjaalet 2, Veier Top tilhørende, til 3 Rtl. Stykket vurderede Blylobber, som stode paa en under Afhenyttelse værende, i Haanegade horende Bøgt. Som Følge heraf vil Arrestanten nu blive at dømmes efter Straffelovens § 230 1ste Led efter Omstændighederne til Forbedringshusarbeide i 8 Maaneber.“

Nr. 173.

Advocat Klubien

contra

Niels Peter Simonson og Christen Pedersen

(Defensor Hindenburg),

der tiltales, Førstnævnte for Aldspaaesættelse og Sidstnævnte for Deelagtighed i denne Forbrydelse.

Hads Herreds Extrarets Dom af 26de April 1871: „Arrestanterne Niels Peter Simonson og Christen Pedersen bør hensesættes hver af dem til Tugthuusarbeide i 2 Aar; saa bør de endvidere Een for Begge og Begge for Een udrede alle af denne Sag lovligen flydende Omkostninger og deriblandt i Salair 8 Rd. til Actor, Procurator Terndrup og 6 Rd. til Defensor, Procurator Knudsen. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viberg Landsoverrets Dom af 3die Juli 1871: „Arrestanterne Niels Peter Simonson og Christen Pedersen bør hensesættes til Forbedringshusarbeide hver i 1 Aar. Saa udrede Arrestanterne og Een for Begge og Begge for Een Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Justitsraad Medelmann 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Hindenburg for Høiesteret betale de Tilstalte Een for Begge og Begge for Een 20 Rd. til hver.

(Den indankede Doms Præmisseser følge i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Domes Præmisseser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Nr. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbyes, der søffe Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 22.

Den 6te October.

1871.

Anden extraordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 29de August.

Nr. 173.

Advocat Klubien

contra

Niels Peter Simonsen og Christen Pedersen (see forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arresterne Niels Peter Simonsen og Christen Pedersen, Førstnævnte for Ildspaaføttelse og Sidstnævnte for Deelagtighed i denne Forbrydelse.

Ved Arresterernes egne med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilfælde er det tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten Niels Peter Simonsen, efter flere Gange af Arrestanten Chr. Pedersen at være opfordret til at sætte Ild paa det denne tilhørende Huus i Dyrngby, og efterat det den 16de December f. A. var blevet aftalt mellem Arresterne, at Ilden skulde paaføttes om Eftermiddagen, medens Chr. Pedersen var fraværende i et Vrind i Boullstrup, har paa den nævnte Tid, efterat Chr. Pedersen og nogle andre Personer, med hvem Arrestanten havde svoret, vare gaaede bort, sat Ild paa en i Huset staaende Seng ved med en Svovlsstik at antænde Holmen i samme. Da Simonsen saae, at det begyndte at brænde, gif han ud af Huset, men vendte efter at være kommen et Stykke bort atter tilbage for at slukke Ilden, der imidlertid af Folk, der vare komne tilstede, blev slukket, uden at den havde angrebet andet end Sengestøbet og Sengklæberne. Ifølge Arrestanten Simonsens Forklaring, hvis Rigtighed Arrestanten Pedersen hverken har villet benægte eller bekræfte, talte han efter Ildens Slutning med Arrestanten Chr. Pedersen, som da sagde, at det var slidt gjort, og spurgte, om han ikke kunde komme til at stikke en Svovlsstik i den Halm, der laa oven over Forstuen,

og hvorfra nogle Halmstraae hængte ned, hvilket Arrestanten Simonsen derefter ogsaa gjorde, men da flere paa Loftet tilstedeværende Personer saae dette og ilede til for at anholde ham, slukkede han strax derefter selv Ilden i de antændte Halmstraae. Arrestanten Chr. Pedersen har iøvrigt forklaret, at den første Tanke om Ildspaafattelse opstod hos ham engang i forrige Sommer, hvortil den nærmeste Anledning var den, at det var begyndt at gaae tilbage for ham, og at han tænkte ved Hjælp af Assurance-summen for sit Løssøre, som var høit forsikret, at kunne forbedre sine Kaar, og at han flere Gange havde tænkt paa selv at paasætte Ilden uden dog at have havt Mod dertil. Arrestanten Chr. Pedersen har derhos forklaret, at, da han den nævnte Eftermiddag paa Veien til Boulsstrup var vendt om for at gaae til Sagild, og han paa Veien hertil kom forbi sit Huus, gif han, der antog at N. P. Simonsen, som ved sin Bortgang fra Huset havde stilt sig fra de Andre, ikke endnu kunde være vendt tilbage dertil og have paasat Ilden, paa Foranledning af en medfølgende Person, der vilde have en Mundfuld Brød, atter ind i Huset og opdage de nu, da han oplukkede Stuedøren, at Ilden allerede var paasat, og at Stuen var fuld af Røg, hvilket sidstnævnte medfølgende Person, der iøvrigt var endeel beruset, efter sin Forklaring ogsaa bemærkede; Arrestanten ilede da over til en Nabo og forlangte en Spand til at hente Vand i for at slukke Ilden, hvorpaa Naboen selv løb derover og slukkede Ilden. Efter Sagens Oplysninger maa det antages, at der, hvis den paasatte Ild ikke var blevet slukket, vilde have opstaaet stor Fare for de øvrige Bygninger i Byen.

For det saaledes udviste Forhold vilde Arrestanterne, af hvilke Chr. Pedersen, der er født i Aaret 1821, ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, medens Arrestanten Niels Peter Simonsen, der er født i Aaret 1834, gjentagne Gange har været straffet og senest ved Høiesteretsdom af 29de Juni 1865 er for 3die Gang begaaet Tyveri anset med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, nu være at ansee efter Straffelovens § 281 2det Led jfr. § 46 og for Førstnævntes Vedkommende tillige § 52, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar for hver af de Tiltalte."

Nr. 184.

Advocat Heinrichsen
contra

Anders Tørgensen (Defensor Nellesmann ved Hansens),
der tiltales for Tyveri.

Kolding Rådsheds Extrarets Dom af 17de Mai 1871:
„Arrestanten Anders Tørgensen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes og udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Bartholby 5 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Procurator Dahl 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 17de Juli 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Saaesen og Fasting betaler Arrestanten 5 Rb. til hver. At efterkommes under Udseer efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Foraaabdt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen ansførte Grunde kjendes for Ret: Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Henriksen og Mellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestanten Anders Jørgensen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri og Løsgænger, er det ved hans egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkeligen godtgjort, at han den 29de November f. A. har fra en Forstue i et Hus paa Seest Veien ved Kolbing sjaalet en til 8 Mk. vurderet Barnefrakke, der var ophængt sammesteds. Frakken, som Arrestanten derefter folgte for 3 Mk., er bragt tilstede og udleveret Bestjaalne, der har frasøgt Krav paa Erstatning. Arrestanten har vel senere paastaet, at han den Dag, Tyveriet skal være begaaet, havde været saa beruset, at han ikke kan mindes at have sjaalet Frakken, hvilken han, da han havde udsovet sin Ruus, var i Besiddelse af og besluttede at sælge, men efter hvad der er oplyst om Arrestantens Tilstand den paagjældende Dag og navnlig, som det maa antages, kort Tid efter Tyveriets Udøvelse, kan han ikke antages at have været i en saadan Grad beruset, at han ikke skulde anses for fuldt tilregnelig.“

For sit Forhold i førnævnte Henseende vil Arrestanten, der er født i Aaret 1826 og tidligere 2 Gange har været straffet for Tyveri, senest isølge Nørre Thystrup Herreds Extrarets Dom af 30te September 1870 for denne Forbrydelse 2den Gang begaaet i Forbindelse med Vedrageri efter Straffelovens §§ 230 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, være at anses efter Straffelovens § 231 for 3die Gang begaaet Tyveri med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshønsarbejde i 8 Maanedre, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.“

Nr. 182.

Advocat Brock

contra

Maren Kirstine Sophie eller **Karen Marie Sophie Rasmussen**, Petersens Enke (Defensor Henrichsen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 18de Juli 1871:
„Arrestantinden Maren Kirstine Sophie eller Karen Marie Sophie Rasmussen, Petersens Enke bør straffes med Tugthuusarbejde i 4 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Cancelliraad d'Auchamp og Bøcher med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stabsfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 5 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Aar. I Salarium til Advocaterne Brock og Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Maren Kirstine Sophie eller Karen Marie Sophie Rasmussen, Petersens Enke, der er født den 15de December 1810 og tidligere blandt Andet anseet ved en inden den kongelige Landsøver- samt Hof- og Stadsret den 30te Januar 1857 affagt Dom efter Forordningen af 11te April 1840 § 16 med Tugthuusarbejde i 8 Aar og ved Høiesterets Dom af 30te Januar 1867 i Medfør af Straffelovens §§ 306 og 307 efter samme Lovs § 232 og § 247 med Tugthuusarbejde i 4 Aar, under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag er ved egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have i afvigte Mai Maaned sjaalet i et Gaardsrum, hvortil hnn havde uhindret Adgang, et til 4 Mk. 8 f. vurderet Skjort, tilhørende Generalinde Wilow, og et Forklæde af Værdi 1 Mk. 8 f., som tilhørte hennes Tjenestepige, Caroline Seitmann, og frafsjaalet Pantelaaner Winther nogle til 1 Rd. 3 Mk. vurderede, hos ham pantsatte Gjenstande, der beroede i hans Boutik, i hvilken Arrestantinden havde begivet sig ind for at see Leilighed til at stjæle, saa vil

hun nu blive at dømmes efter fornævnte Lovs § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne til Tugthuusarbejde i 4 Aar."

Onsdagen den 30te August.

Nr. 193.

Advocat Brod

contra

Christian Schmidt eller **Smidt** (Defensor Klubien),
der tiltales for Falst.

Criminal- og Politirettens Dom af 29de Juli 1871:
„Arrestanten Christian Smidt, ogsaa kaldet Schmidt bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne H. H. Nøregaard og Meyer med 8 Rd. til hver. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Efter den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte ved samme er anseet straffkyldig efter Bestemmelserne i Straffelovens § 274 cfr. § 268; men idet den førstnævnte Paragraphs 2det Led ifølge Bestaaffenheden af den under Sagen omhandlede Forfalskning findes anvendeligt i det foreliggende Tilfælde, vil Straffen kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Christian Schmidt eller Smidt bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, mod Arrestanten Christian Smidt, ogsaa kaldet Schmidt for Falst anlagte Sag maa det ansees tilstrækkeligen godtgjort ved hans egen af det iøvrigt

Dplyste beskræbte Tilstaaelse, at han har gjort sig skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse med Hensyn til et af forhenværende Musikhandler Carl Tver Plenge udsærdiget saalybende Document:

„Saafremt jeg Undertegnede sælger eller bortbytter mine Eiendomme, Studiestræde 18 a 20 a, Larsbjørnstræde 18 samt min Musikhandel i Pilestræde 35 ved Hr. Kirkegaard & Chr. Schmidt, betaler jeg 1½ pCt. af saavel Kjøb som Salg af de paagjældende Eiendomme inden Udgangen af indværende Aar.

Kjøbenhavn, den 14de Juli 1870.

C. Plenge.“

idet han har erkjendt, at han i Tidrummet mellem 29de August og 5te September forrige Aar har uden Bedkommendes Vidende og Billie bragt Documentet i dets nuværende Stand, hvori der under Navnet „Kirkegaard“ findes en Række Prikker og mellem dette Navn og de Navnet „Christian“ betegnende Bogstaver Ordet „Eller“, hvor der oprindeligt stod Tegnet „&“ med hvilke Forandringer han tilsigtede at angive, at Navnet „Kirkegaard“ bortfalbt, og at give Documentet et saadant Indhold, at det hjemlede ham alene Ret til det i samme anførte Salair.

Efter Arrestantens med det for saavidt isvrigt Dplyste tilbeels i Dreereensstemmelse værende Forklaringer, hvilke i Mødsør af Danste Lovs 1—15—1 ikke kunne tabe deres Betydning ved hans senere deri for Retten gjorte Forandringer, var det ovenomhandlede Document blevet udstedt i Anledning af en paatænt Byttehandel af de i Documentet nævnte Eiendomme med en Landeiendom i Sjælland, der skulde søges bragt istand af Arrestanten og Commissionair Jens Carl Kirkegaard, og alene gylbigt for det Tilfælde, at en Handel af den omhandlede Slags affluttedes ved Begges Medvirkning eller dog ialfsalb efter Commissionair Kirkegaards Anviisning, hvoraf fulgte, at Arrestanten, da han senere, efterat hans og Kirkegaards Forsøg i den angivne Retning vare opgivne, fik de foran omtalte, forhenværende Musikhandler Plenge tilhørende Eiendomme byttede med en Landeiendom i Søerrig uden nogen Bistand fra bemeldte Commissionair Kirkegaards Side, ikke kunde benytte det her omhandlede Document som Hjemmel for det ham i Anledning af den afsnævnte Handel tilkommende Commissionssalair, men at han ikke bestomindre beslattede sig til at gjøre saadant Brug af Documentet, og efterat han derpaa i saadan Hensigt havde forfalsket det paa den ovenangivne Maade, transporterede han samme i denne Stand til forhenværende Landmand August Christian Frederik Klüber, der havde medvirket til den affluttede Handels Ordning og derfor tilkom Halvdelen af det eventuelle Commissionssalair, og af denne, som var ube kjendt med Sagens sande Sammenhæng, anlagdes derpaa Sag mod forhenværende Musikhandler Plenge til Betaling af det Salair, som denne i Henshold til Documentet skulde være pligtig at betale.

Arrestanten har imidlertid vedblivende paastaet, at forhenværende Musikhandler Plenge ved et mundtiligt Løfte havde forpligtet sig til at give ham samme Salair for den i Orden gaaede Handel som det ham i det forfalskede Document tilfagte, og at han derfor ved at forfalske Documentet og

derester benyttede det ikkun havde for Die at sikkre sig mod, at der fra Plengens Side skulde blive reist uberettigede Vanfæligheder til Hindrer for Gjennemførelsen af hans Ret, men ikke til Hensigt at fravende Sidstnævnte noget Pengebeløb, som denne ikke var forpligtet til at udrede, ligesom han ei heller vil have tænkt sig, at fornævnte Kløver, af hvem han havde modtaget 150 Rb. som Forskud paa den ham tilkommende Halvdeel af Salairret, kunde blive skadelidt ved gennem Transport at blive overdragen det forfalskede Document. Men til disse Arrestantens Paastande, der, selv deres Rigtighed forudsat, dog ikke kunde fritage ham for Ansvar som Falskner, vil der, da de maac betragtes som fuldstændigt ubestyrkede, intet Hensyn kunne tages.

Som Følge af det Foransførte vil Arrestanten, der er født den 21de Marts 1829 og ikke funden tilbiger straffet, blive at dømmes efter Straffelovens § 274 cfr. § 268 efter Omstændighederne til Forbebringshuusarbejde i 1 Aar.“

Anden ordinaire Sæssion.

Mandagen den 2den October.

Nr. 187.

Advocat Nellemann

contra

Niels Peter Hansen (Defensor Klubien),

der tiltales for at have forlebet en Anden til at aflægge falsk Forklaring for Retten.

Kingsfæd Herreds Extrarets Dom af 24de Februar 1871: „Arrestanten Arbeidsmand Ole Hansen og Tiltalte Ungkarl Niels Peter Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 3 Uge 5 Dage samt hver for sig udrede de af deres Arrest, Anholdelse og Straffens Execution lovligt flydende Omkostninger, dog at Salairerne til Actor og Defensor, Cancelliraad Procurator Dahlstrøm og Procurator Drechsel henholdsvis 5 Rb. og 4 Rb. udredes af Arrestanten og Tiltalte Een for Begge og Begge for Een. At efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Juli 1871: „Herredstingsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne M. Møller og Sørensen betaler Tiltalte Niels Peter Hansen 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Mellemann og Klubien for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Ringsled Herreds Extraret hertil indankede Sag actioneres Tilstalte Niels Peter Hansen for at have forlebet den i 1ste Instants medtiltalte Arbeidsmand Ole Hansen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, til falsk Forklaring for Retten, og er det ogsaa beviist, at han heri har gjort sig skyldig.

Under en af Lieutenant Lundwall til Nordgaarden mod Tilstalte ved bemeldte Herreds Politiret anlagt Sag for ulovlig Jagt, fremskød ovennævnte Arbeidsmand Ole Hansen som Vidne i Politiretten den 4de Januar d. A. og forklarede blandt Andet, at, medens han en Dag i October eller November Maaned s. A. arbejdede ved Grøstegravning paa Steenmarken lige op til „Præsteengen“, saae han to unge Personer komme gaaende henad Steenmarken, medførende Jagtbøsse og en broget Jagthund, at Vidnet hverken talte til eller raabte til eller efter disse Personer, der gik fra Steenmarken over paa en Løb under Giesegaards Jagtdistrict, men at Personerne hverken vare paa „Præsteengen“ eller paa noget andet Stykke af Nordgaardens Mark eller Jagtdistrict, og at Vidnet ikke kjendte Personerne, men at den Ene kunde ligne Tilstalte, hvem han dog ikke troede, at det var. Denne Forklaring, som Ole Hansen dog ikke beedigede, idet han erklærede, at han ikke vilde gjøre Sed paa den, har han i et samme Dag optaget Politiforhør erkjendt at være i flere Henseender urigtig, idet han baade saae, kjendte og talte med de to nævnte Personer, og han gjenkjendte i dem meget godt Tilstalte og en anden nærmere betegnet Person, samt at han raabte til dem, at de skulde tage sig iagt, da Lieutenanten var „ovre i Krogen.“ Da nu Tilstalte har tilskaaet, hvad ogsaa stemmer med det isvrigt Dplyste, at han gjentagne Gange — saavel et Par Dage før end Vidneførselen som paa Veien til Retten og i Forstuen paa Raadhuset i Ringsled — ved at love Ole Hansen 3 Mk. samt Mad og Drikke har søgt at paavirke Ole Hansen til at give en Forklaring til Forbeel for Tilstalte og navnlig bevøget ham til at forklare, at han ved den ommeldte Leilighed ikke kjendte Tilstalte, maa det billiges, at denne, der er født i Aaret 1844 og ikke forhen tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 146 cfr. § 52, og da den valgte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i

3 Gange 5 Dage findes passende, og Bestemmelserne om Actionens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil Dommen, forsaavidt den er paaantet, være at stadfæste."

Nr. 211.

Advocat Klubien

contra

Johan Michael Müller (Defensor Nellemann),
der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 185.

Færøernes Sorenfriveries Extrarets Dom af 26de Juli 1871:
„Tiltalte Bødker Johan Michael Müller af Thorshavn bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder han og alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor Kammerassessor Davidson 5 Rd. og til Defensor Kirkekasserer Bærenzen 4 Rd. At efterkommes under Udsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

Da det af Tiltalte udsigtes, i den indankede Dom omhandlede Forhold ved i beruset Tilstand paa en offentlig Gade at forrette et naturligt Grinde, om det end maatte kunne paadrage ham Ansvar som Brud paa den offentlige Orden, dog efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke findes at kunne henføres under Straffelovens § 185 eller overhovedet at egne sig til justitiel Forsøgning, vil der være at tillægge ham Frifindelse for Justitiens Tiltale, hvorhos Actionens Omkostninger, derunder de ved Dommen fastsatte Salairer, blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Johan Michael Müller bør for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettens Dom bestemte Salairer samt i Salarium til Advocaterne Klubien og Nellemann for Højesteret 10 Rd. til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales ifølge Færø Amts Ordre af 12te Juli d. A. Bødker Johan Michael Müller af Thorshavn for Overtrædelse af Straffelovens § 185.

Det er i saa Henseende ved trende Vidners edelige Forklaringer godtgjort, at Tiltalte den 23de April d. A. i Middagsstunden har midt paa en offentlig Gade i Thorshavn staaet og ladet sit Vand, idet han indtog en saadan Stilling, at Enhver, der kom gaaende ned ad Gaden, maatte see hans Kjønsdele, ligesom det ogsaa maa antages, at dette hans Forhold kunde iagttages fra de nærmeste Huse og navnlig fra et af disse er blevet bemærket af et Fruentimmer, som under Undersøgelsen er borttreift fra Derne, og hvis Forklaring saaledes ikke har kunnet erholdes. Tiltalte har vel angivet, at han ikke vil kunne erindre at have udviist det heromhandlede Forhold, men om han end ved den omhandlede Leilighed maa antages at have været noget beruset, skjønnes dette dog ikke, efter hvad der er oplyst, at have været i nogen Tilregneligheden ubelukkende Grad, og der findes derfor ingen Anledning til at tage Hensyn til hans Anbringende.

Da Tiltalte ved det af ham udviste Forhold maa siges at have givet offentlig Forargelse, vil han, som er langt over criminel Lavalder og tidligere bl. A. ved Høiesteretsdom af 11te Mai d. A. ligeledes for Overtrædelse af Straffelovens § 185 er anset med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, nu være at ansee efter samme Straffebestemmelse, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne fastsættes til lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage."

Nr. 217.

Advocat Hindenburg
contra

Jens Jørgensen (Flinterup) (Defensor Nellemann),
der tiltales for Løsgængereri og Betleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 9de September 1871:
„Arrestanten Jens Jørgensen (Flinterup) bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den inbankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestanten Jens Sjørgensen (Flinterup), der er født den 13de Januar 1836 og senest anseet ved Kronborg vestre Virls Politirets Dom af 19de December f. A. efter Lov 3die Marts 1860 §§ 1, 3 og 5 samt Forordningen 10de December 1828 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved egen med det iøvrigt Dpfylste stemmende Tilstaaelse er overbevist at være mod et ham til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 13de Januar d. A. under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold den 17de Juni næstefter bortgaaet fra det ham af Fattigvæsenet anviste Arbeide i den Hensigt at unddrage sig Opholdet paa Labegaarden og derefter at have brevet om, tilbeels ernærende sig ved Bøtteri, indtil han den 20de f. M. blev anholdt, vil han være at ansee efter § 1 cfr. § 5 i den ovennævnte Lov af 3die Marts 1860 efter Omstændighederne med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 60 Dage.“

Tirsdagen den 3die October.

Nr. 195.

Advocat Hindenburg
contra

Ane Cathrine Mikkelsen (Defensor Levinfen),
der tiltales for Tyveri eller Hæleri samt for Bedrageri og Løsgængereri.

Criminal- og Politirettens Dom af 15de August 1871:
„Arrestantinden Ane Cathrine Mikkelsen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 18 Maanedes samt ubrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Veth og Simonsen med 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestantinden Ane Cathrine Mikkelsen, der er født den 7de Januar 1825 og tidligere anseet ved Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 12te September 1862 efter Forord-

ningen 11te April 1840 § 1 og følgende samt § 58 cfr. § 78 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, ved Højesterets Dom af 2den Marts 1865 efter bemeldte Forordnings § 13 med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned og ved Aarhus Rådhus Rådhusets Dom af 7de October 1867 efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri eller Hæleri samt for Bedrageri og Løsgænger.

Hvad Sigtelsen for Tyveri angaaer, kan Arrestantinden, som har tilstaaet, at hun i Slutningen af forrige Aar har pantsat et Halsbaand og et Par Støvler, tilsammen af Værdi 1 Rd., der tilhørte Ane Marie Carlsen, Snebkersvend Andersens Enke, ikke mod sin Benægtelse ansees overbeviist for saavidt at have gjort sig skyldig i Tyveri eller overhovedet i nogen Ulovlighed, da bemeldte Andersens Enke, om hun end ikke har villet indrømme, at den omhandlede Pantsætning har fundet Sted med hendes udtrykkelige Samtykke, dog har erkjendt, at Arrestantinden efter det Forhold, hvori de stode til hinanden, havde Grund til at betragte sig som stiltiende bemyndiget til en Disposition over hendes Eiendele som den nævnte, samt Omstændighederne iøvrigt tale for, at Arrestantinden i saa Henseende ikke har handlet i noget lovstridigt Siemod.

Ei heller foreligger der et tilstrækkeligt Beviis til at dømmes Arrestantinden for hendes u hjemlede Besiddelse af en til 2 Mk. vurderet Lysestige eller til at dømmes hende som Tyv for lignende Besiddelse af en til 1 Rd. 2 Mk. vurderet Kaffeand, hvilke Gjenstande Guldsmed Martin Reitenham og Hustru, Cathrine Emilie Wismann edeligen have tilhjemlet sig, og den Sidstnævnte gjentjendt som deres dem formeentligen i October Maaned forrige Aar frafjaaet Eiendomme, idet disse ikke have tilveiebragt fuldt Beviis for deres tidligere Besiddelse af Lysestagen, og det Oplyste ikke giver tilstrækkelig Føie til at statuere, at Arrestantinden selv har stjaalet Kaffeanden; men derimod vil Arrestantinden, hvis Paastand, at hun har kjøbt Kaffeanden uden at kunne opgive Kjøbereren eller Stedet, hvor den skulde være kjøbt, ikke kan tillægges nogen Betydning, i Medfør af Danske Lovs 6—17—10 og 11 jfr. Forordningen 8de September 1841 § 6 være for sin u hjemlede Besiddelse af den ommeldte Kaffeand at ansee med Straf som for Hæleri.

Det kan endelig ikke ansees aldeles tilstrækkelig godtgjort, at Arrestantinden har gjort sig skyldig i Tyveri med Hensyn til et til 1 Rd. vurderet, Marie Cathrine Høyen, Mastinmester Madsens Hustru tilhørende Par Støvler og en Nederdeel af Værdi 3 Mk., der tilhører Sufette Sophie Jensen, idet den af Arrestantinden, der har erkjendt, at hun i October Maaned forrige Aar til egen Fordeel har pantsat disse Gjenstande, afgivne Forklaring, at hun har modtaget dem tillaans af fornævnte Madsens Hustru, efter Omstændighederne ikke skjønnes at kunne forkastes, uagtet den er i Strid med ofsnævnte Madsens Husfrus beedigede Forklaring, hvorefter Støvlene ere hende skafomne mod hendes Bideide og Villie, og Nederdelen, med Hensyn til hvilken Sufette Sophie Jensen har afslagt Tilhjemlingsseeb, ikke af hende er laant Arrestantinden.

Derimod vil Arrestantinden for den af hende foretagne ulovlige Pant-

sætning af disse Gjenstande være at ansee for Bedrageri. I sidstnævnte Forbrydelse er Arrestantinden dernæst ved hendes egen med det isvrigt Døplyste stemmende Tilstaaelse overbeviist at have gjort sig skyldig ved i forrige Aar at have uden de Vedkommendes Vidende og Billie pantsat en Deel i det Hele til 32 Rd. 3 Mk. vurderede Sengklæder, som hun deels havde leiet, deels saaet overladt til Brug saaledes, at Eiendomsretten først overgik til hende, naar Kjøbesummen, hvoraf kun en Deel var erlagt, da Pantsætningen skete, i det Hele var betalt, samt en til 1 Rd. 2 Mk. vurderet Handkemaffine, som hun havde laant, men derimod kan hun ikke ansees overbeviist noget bedragerligt Forhold med Hensyn til en af Marschandiser Christiansens Hustru, Kirstine Petersen kjøbt, til 2 Rd. vurderet Kaabe, idet hendes Paastand, at hun havde tilforhandlet sig denne paa Afbetaling uden Betingelse og ikke, som af Christiansens Hustru paastaet, saaledes, at den først blev hendes Eiendom, naar Kjøbesummen var betalt, efter Omstændighederne ikke findes at kunne forkastes.

Under Tiltalen endeligen for Løsgængerri har Arrestantinden erkjendt, at hun i de 2 sidste Aar før denne Sags Paabegyndelse har opholdt sig her i Staden uden derom at have gjort nogen Anmeldelse til Kjøbenhavns Politiproto-col over mistænkelige Personer, men derimod nægtet at kunne erindre, at hun af Politiet har saaet noget Tilhold, hvilket hun ialfsald ikke vil have forstaaet, men ved den under Sagen fremlagte Udskrift af bemeldte Protocol, ifølge hvilken Arrestantinden den 17de September 1866, da hun hjemsendtes til Randers, er bleven givet Tilhold under sædvanlig Straffetruffel blandt Andet om at melde sig strax ved den omhandlede Protocol, naar hun i nogensomhelst Anledning maatte indfinde sig her i Staden, i Forbindelse med Politispecteur Hertzs og nuværende Arrestvagtmeester Lauritz Humbles Forklaringer, af hvilke den Førstnævntes er afgiven i Henhold til hans Embedsæed og den Sidstnævntes bekræftet med Eed, maa det ansees tilstrækkeligen beviist, at det berørte Tilhold er blevet hende givet paa en saadan Maade, at hendes foregivne Uvidenhed om dets Tilværelse og Indhold ikke kan faae nogen Virkning, hvoraf følger, at hun maa blive at dømme for Løsgængerri.

I Overeensstemmelse med det Foransførte vil Arrestantinden nu være at fdomme i Medfør af ovennævnte Lovs § 241 1ste Led efter sammes § 238 som or 3die Gang begaaet Hæleri og efter dens § 253 samt efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængerri og Betleri, og findes Straffen under Eet at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 18 Maanedes.

Nr. 205. Advocat Hansen (ved Hindenburg)

contra

Anders Hansen (Defensor Levinsen),

der tiltales for Løsgængerri og Betleri.

Binding Herreds Politirets Dom af 11te Juli 1871: „Arrestanten Anders Hansen af Faaberg bør hensættes til Arbeide i

Odense Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage og ubrede alle af denne Sag lovligt skjændende Omkostninger. At efterkommes under Afkærb efter Loven."

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 18de August 1871: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne Lassen og Berggreen for Overretten betaler Arrestanten Anders Hansen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afkærb efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Levinson for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Binding Herreds Politiret hertil indankede, imod Arrestanten Anders Hansen for Løsgænger og Betleri anlagte Sag er det ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste tilstrækkelig godtgjort, at han nogle Dage efter Pintse d. A. har forladt sit Opholdssted paa Fattiggaarden i Faaborg, og at han derefter har vandret om paa Landet i Fyen uden lovligt Erhverv og ernæret sig ved Betleri, indtil han i Slutningen af Juni Maaned blev anholdt i Høirup.

For dette Forhold findes Arrestanten, der er født i Aaret 1823, og som tidligere gjentagne Gange har været straffet for Løsgænger og Betleri, senest ved Hofsteenhuus Birks Politirets Dom af 11te November 1870 med 180 Dages Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt, ved den indankede Dom rettelig anseet med Straf efter Lov af 3die Marts 1860 §§ 1 og 3 cfr. § 5, og da den valgte Straf af 180 Dages Arbejde i fornævnte Tvangsarbejdsanstalt skjønnes passende, ligesom Dommens Bestemmelser om Udredelsen af Actionens Omkostninger bifalbes, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste."

Nr. 153.

Statsraad Bungen

contra

Jens Christian Christensen (Defensor Hindenburg),
der tiltales for bedrageligt Forhold.

Aalborg Kjøbstads Exrærets Dom af 28de April 1871:
„Tiltalte Arbejdsmand Jens Christian Christensen bør straffes med

Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og i Erstatning til Lieutenant Nørgaard betale 6 Rd. samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor Procurator Høegh 5 Rd. og til Defensor Procurator Bentzen 4 Rd. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 5te Juni 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og Morville betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og ippvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne ned sættes til 5 Dage.

Chi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Dage. I Salarium til Statsraad Bunken og Advocat Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Arbeidsmand Jens Christian Christensen for bedrageligt Forhold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, efter i November Maaned f. A at have faaet nogle Brædder og Planker leverede af Lieutenant Nørgaard for deraf at forfærdige 12 Mistbæntvinduer, og efterat han havde fuldbendt 4 af disse, har, da Lieutenant Nørgaard nægtebe ham et Forstod paa det for Arbeidet betingede Bederlag, samt da han efter sin Forklaring var i Nød for Levnetsmidler, af bemeldte 4 Vinduer samt de øvrige ham leverede Materialier forarbeidet 6 Trillebøse, hvilke han derefter har solgt. I Erstatning har Lieutenant Nørgaard paastaet sig tilkjendt 6 Rd.

For sin ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er døbt den 10de October 1825 og ved Høiesteretsdom af 9de October 1856 er anseet efter Frd. 4de Octbr. 1833 § 9 sammenholdt med § 3 med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange

5 Dage, være at ansee efter Straffelovens § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen samt Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, vil saaledes være at fastsætte."

Onsdagen den 4de October.

Nr. 181.

Statsraad Buntzen
contra

Inger Cathrine Thomsen (Defensor Klubien),

der tiltales for attentet Mord.

Morsø Herredets Extrarets Dom af 8de April 1871: „De Tiltalte, Gaardkone Inger Cathrine Thomsen af Frøslev, Huusmand Niels Varsen Hammers Enke, Else Kirstine Pedersen sammesteds og Pigen Frederikke Nielsen af Alsted bør hensættes, Første til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar, Anden i Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage og Sidste i simpelt Fængsel i 8 Dage. Samtlige af Actionen flydende Omkostninger, hvorunder i Salarium til Actor Procurator Schjellerup og til Defensor Procurator Esmann 10 Rd. til hver, udredes af Tiltalte Inger Cathrine Thomsen, hvorhos de Tiltalte Else Kirstine Pedersen og Frederikke Nielsen in solidum med førstnævnte Tiltalte tilsvare henholdsvis $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{20}$ af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 26de Juni 1871: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. Saa udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procurator Sfaacsen og Cancelliraad Møller 8 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

(Sluttes i næste Nr.)

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 23.

Den 13de October.

1871.

Anden ordinaire Session.

Onsdagen den 4de October.

Nr. 181.

Statsraad Bungen

contra

Jnger Cathrine Thomsen (see forrige Nr.)

Høiesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte er anseet efter de i Dommen anførte Bestemmelser i Straffeloven, men Straffen findes efter Omstændighederne at burde fastsættes, som i Underrettsdommen er sset, til 6 Aars Forbedringshuusarbeide. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Overrettens Dom at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Herredstingsdommen men iøvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag, der i første Instans tillige angik to andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten, tiltales Jnger Cathrine Thomsen, Gaardmand Jens Hansen Østergaards Enke for attentet Mord.

Efter Sagens Oplysninger kom Tiltalte, der er født den 27de Juli 1850 og siden November 1864 havde haft forskjellig Tjenester, i Begyndelsen

af Aaret 1869 i Huset hos Gaardmand Jens Hansen Østergaard i Andrup, der var Enkemand, for at besjære hans Huus, og i samme Aars Høst blev hun gift med ham, der da var over 70 Aar gammel og maa antages at have været betydelig jvækket af Alderdom og overdreven Nydelse af Brændeviin.

Efter Tilstaales Forklaring blev hun imidlertid, kort efterat være bleven gift, led og kjed af sin Mand, navnlig paa Grund af hans store Rarrighed, hvorfor hun sukkede ham Døden, idet hun tillige haabede efter hans Død at kunne blive gift med en Karl, som hun holdt af. Det maa nu ved Tilstaales egen Tilfælselse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at hun i Slutningen af Aaret 1869 har foretaget gjentagne Forsøg paa at fremskynde sin ommeldte Mandes Død. Det er saaledes navnlig oplyst, at hun, efter at have af sin i første Instantis medtiltalte Tjenestepige hørt, at spiritus vini skulde være giftig og tjenlig til at svække en Mandes Kræfter, først har indkjøbt en lille Flaske Juld af dette Stof, hvorefter hun flere Gange gav sin Mand en Snaps blandet i en Kop Kaffe tilligemed en Snaps almindelig Brændeviin, og senere forskaffet sig en større Flaske med samme Stof, hvorefter hun ligeledes indgav sin Mand abfælsige Snaps i Kaffe, men da denne Flaske tilfældig blev flaaet itu, spildtes Resten af Indholdet. Dette Middel, ved hvilket Tilstaalte efter sin Forklaring tilsigtede at paasføre sin Mand en saadan Sygdom eller Svækkelse, der kunde fremskynde hans Død, medens hun derimod ikke vil have tænkt sig, at Døden skulde indtræde øieblikkelig eller efter en ganske kort Frist, bevirke imidlertid efter hendes Udsagn ifkun, at hendes Mand blev beruset og efter at have sovet kastede op. Noget Tid derefter forsøgte Tilstaalte efter en i første Instantis medtiltalt Kones Raad og Anviisning at forgive sin Mand ved Hjælp af Svovlstikker, i hvilket Viemed hun, efterat have kogt Byggsuppe i en lille Gryde, der kunde rumme $1\frac{1}{2}$ Pægl eller maaffee lidt mere, rørte om i den varme Suppe i nogle Minutter med et Bundt almindelige Strøgesvovlstikker, idet den Ende af Svovlstikkerne, hvorpaa Tændsatsen var, vendte nedad i Suppen, hvorefter hun indgav sin Mand noget at drikke af den ommeldte Suppe, men efter hendes Forklaring fik han dog ikke mere end en knap Thestefuld, idet Tilstaalte i Bevidstheden om sin Brøde kom saaledes til at rygte paa Haanden, at hun ikke formaaede at give ham mere, og navnlig blev betagen af Skræk for, at han skulde døe svag i Dieblirket, hvorefter hun for at afværge dette — idet hun dog efter sit Udsagn fremdeles sukkede, at det ham indgivne giftige Stof skulde medføre hans Død paa den Maade, at den indtraadte noget senere og nærmest som Følge af Afkræftelse og Svækkelse — vil have givet ham nymalket Mælk at drikke, hvilket Middel hun havde hørt omtale som Modgift, og hun vil ikke senere have bemærket, at hendes Mandes Tilstand i nogen Maade forværredes efter Nydelsen af Suppen. Denne Forklaring af Tilstaalte er nu vel noget afvigende fra den i første Instantis medtiltalte Tjenestepiges Forklaring, idet Sidstnævnte har udsagt, at hun tydelig saae, at Tilstaalte indgav sin Mand flere Spisestefulde af Suppen, og at han derefter blev meget syg og kastede voldsomt op i flere Dage; men idet den ommeldte Piges Forklaring i flere Henseender har vist sig mindre paalidelig, og da der iøvrigt

manøler nærmere Oplysninger om Mængden af den Zens Hansen Østergaard indgivne Bygsuppe samt om Virkningerne af samme, maa Tilstaltes foransførte Forklaring i disse Henseender blive at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse. Efter de af Tilstalte saaledes iværksatte Forgiftningsforsøg, der, som meldt, fandt Sted i Slutningen af Aaret 1869, har hun nægtet at have foretaget yderligere Forsøg i denne Retning, og medens hun har erkjendt, at hun i lang Tid derefter vedblev at give sin Mand saa meget Brændeviin at drikke, som han begjærede, nægtet hun troede, at denne fortsatte Nydelse af Brændeviin efter Bestaffenheden af hans legemlige Tilstand maatte indvirke skadelig paa hans Helse og fremstjunde hans Død, har hun dog nægtet at have derved directe tænkt paa at bevirke eller fremstjunde hans Død. Tilstaltes Mand maa isørigt antages efterhaanden at være bleven mere og mere svækket og affælbig, og efterat han siden Vintertid 1870 havde ligget tilsæns, døde han uden nogen egentlig foregaaende Sygdom den 5te October s. A.

En under Sagen fremlagt Erklæring fra det kongelige Sundhedscollegium, hvormed Sagens Acter og deriblandt et af to Læger, der den 12te October s. A. have obduceret Zens Hansen Østergaards Lig, afgivet visum reportum have været tilfillede, gaaer bl. A. ud paa, at det af Obductionen fremgaaer, at den Afdøde har lidt af chronisk Alcoholisme, der er en Sygdom, som fremkaldes ved langvarig Misbrug af spirituose Drikke, men at der Intet foreligger i Acterne, som tyder paa, at den ham indgivne Mængde spiritus vini — der ikke i og for sig er nogen Gift — har udøvet nogen bestemt skadelig Virkning paa ham, medens det er umuligt at afgjøre, i hvilken Grad den har forøget de skadelige Virkninger af Afdødes umaabehørlige Brug af Brændeviin, og at Indgivelsen af spiritus vini saaledes ikke kan siges at staae i nogen bestemt Causalforbindelse med den efter langvarig Svagelighed følgende Død, samt at den Brækning, der skal være indtraadt strax efter Nydelsen af den med Strugejroovstikker forgiftede Bygsuppe, vel med Sandsynlighed kan antages at skyldes det i Svovlstikkerne indeholdte Phosphor — hvoraf et lignende Bundt Svovlstikker er befundet at indeholde ca. $4\frac{1}{2}$ Centigram — men at der, da der ikke senere har været iagttaget noget sygeligt Phænomen, som kunde tyde paa forudgaaet Forgiftning, og da ei heller Obductionen har vist Spor af en saadan, ikke heller er nogen Grund til at antage noget Causalforhold mellem dette Attentat og den lang Tid efter indtraadte Død.

For de af Tilstalte saaledes iværksatte Forsøg paa at stille sin nævnte Ægtefælle ved Livet vil hun, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anses efter Straffelovens § 190 cfr. § 46, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Underrettsdommen, ved hvilken Straffen er bestemt til samme Art af Strafarbejde i 6 Aar, og ved hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger i første Instants det for Tilstaltes Vedkommende vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes med den ansførte Redskættelse af Straffetiden være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.“

Nr. 209.

Advocat Mellemann

contra

Haldor Thordarson og Alsmundur Palmason

(Defensor Bunken),

der tiltales for Faarethveri.

Isfjord Eghøvels Extrarets Dom af 29de Juni 1869: „Haldor Thordarson og Alsmundur Palmason straffes hver med 3 Gange 27 Slag Riis. De betale Een for Begge og Begge for Een Erstatning med 4 Rd., alle af Sagen lovligt flygte og flydende Omkostninger og bør være undergivne Politiets Opsigt i 2 Aar. Denne Dom bør at fuldbyrdes efter Drigghedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.“

Den islandske Landsoverrets Dom af 27de Juni 1870: „De Tiltalte Haldor Thordarson og Alsmundur Palmason bør at straffes, den Førstnævnte med 40 og den Sidstnævnte med 27 Slag Riis, og Begge at være undergivne Politiets specielle Opsigt, Haldor i eet Aar og Alsmundur i 8 Maanedes. Ibad Sagens Omkostninger ved Underretten og den idømte Erstatning for det Stjaalne angaaer, bør Underrettsdommen ved Magt at stande. De Tiltalte betale i Forening de af Sagens Appel lovligt flydende Omkostninger og derimellem i Salair til Actør og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Jon Gudmundsøn og P. Melsted 6 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at betale inden 8 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at fuldbyrde under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

For det af de Tiltalte begaaede, i den indankede Dom omhandlede Faarethveri ville de være at ansee efter Forordningen 11te April 1840 § 6 jfr. Forordningen 24. Januar 1838 § 4 Litra a, og Straffen findes at kunne bestemmes for hver af dem til 40 Slag Riis, hvorhos de i Medfør af sidstnævnte Forordnings § 5 ville være at undergive Politiets særdeles Tilsyn hver i 1 Aar, hvorved bemærkes, at Straffeloven af 25de Juni 1869 § 231 jfr. §§ 307 og 308 ikke i nærværende Tilfælde findes at kunne føre til et mildere Resultat. De Tiltalte ville derhos solidarisk have at betale 4 Rdlr. i Erstatning til Sveinn Bergarson og at tilsvare Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Halldor Thordarson og Asmundur Palmason bør straffes hver med 40 Slag Riis og være Politiets særdeles Tilflyn undergivne hver i 1 Aar. Saa betale de og Een for Begge og Begge for Een i Erstatning til Sveinn Borgarson 4 Rb. og tilsvare paa samme Maade Actionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Advocat Kellemann og Etatsraad Bunken for Høiesteret 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Ved Extraretsdom af Sysselmanden i Haffjords Syssel af 29de Juni 1869 ere de Tiltalte, Halldor Thordarson og Asmundur Palmason, som begge ere komne over criminel Lovvalder, og som tilforn hverken have været anklagede eller straffede for nogen Lovovertrædelse, for et Tyveri af et vintergammelt Faar, som de ved Natteide toge paa Marken, dømte til 3 Gange 27 Slag Riis, 4 Rb. i Erstatning og Sagens Omkostninger, og har Halldor Thordarson for sit Vedkommende appelleret Dommen, hvorimod Asmundur har erklæret sig tilfreds med den; men vedkommende Amtmand har paa Justitiens Begne appelleret den i sin Hælfhed til Overretten.

Ved de Tiltaltes Tilstaaelse og de i Sagen fremkomne Oplysninger er det lovligt beviist, at de Tiltalte Ratten mellem den 7de og 8de October 1868 fra Bonden Sveinn Borgarson paa Hol i Valungarvik ude paa Marken have staaet et til 4 Rb. vurderet, vintergammelt Faar, ere gaaede med det hjem, have slagtet det strag, spist noget af Kjødet, deelt Resten imellem sig og stjult det i det Huus, som de opholdt sig i, men stjult Skindet og nogle af Indvoldene ude paa Marken, og er det Stjulte fundet begge Steder.

Underdommeren har hensørt dette Faaretyveri under Forordningen 24de Januar 1838 § 8, hvilket ikke er rigtigt, da Forordningen 11te April 1840 § 6 er den her i Landet nu gjældende Bestemmelse om Faaretyveri.

Naar dernæst skal bestemmes den Straf, som de Tiltalte efter det citerede Lovsted have fortjent, maa tages i Betragtning, først med Hensyn til Asmundur Palmason, at han efter det i Forhørene fremkomne piensynligt er bleven forledt til denne sin Forbrydelse ved en Medtaltals Opmuntring og Dvertalesser, medens han selv er en lidet kløgtig, frygtagtig, eenfaldig Stakkel, at han beredvilligt og oprigtigt har tilstaaet sin Forbrydelse og ved denne sin oprigtige Tilstaaelse meget har bidraget til, at Tyveriet kom for Dagens Lyb. Tiltalte Halldor Thordarson, som er langt mere haardnakket og mere iherdig end Asmundur, nægtede derimod i Begyndelsen haardnakket at være deelagtig i

Faaretyveriet, indtil han ikke længere kunde slippe fra det, og var desuden den, som ledede Expeditionen, da Faaret blev stjaalet af ham og Asmundur.

Galdor synes derfor (cfr. den ny Straffelov for Island § 48) at være mere straffylbig end Asmundur, saaledes at han efter Forordningen af 11te April 1840 § 6 bliver at straffe med 40, men Asmundur med 27 Slag Riis, og for saavidt bliver Underrettsdommen, hvad Straffen angaaer, at forandre, men derimod, hvad Sagens Omkostninger og Erstatning for det Stjaalet angaaer, at stadfæste.“

Nr. 48. Materialisterne **M. L. Møller** og **J. F. Meyer**
(Advocat Heinrichsen)

contra

Statsraad, Politidirecteur **Crone** paa det Offentliges Vegne,
Kjøbenhavns Brandforsikkring ved sammes Direction og
Agenten for Brandforsikkringselskabet „Phoenix“,

Grosserer **E. Vohrer** eller Firma **E. Vohrer & Comp.** (Zugen),
betræffende Spørgsmaalet, om Citanterne ved Tilslidbættelse af
almindelig Forsigtighed have afstedkommet en dem overgaaet Uds-
vaade m. m.

Criminal- og Politirettens Dom af 20de August 1870:
„De Tiltalte **Marinus Laurentin Møller** og **Johan Frederik Meyer** bør straffes med Fængsel hver især i 8 Dage samt Een for Begge og Begge for Een betale i Erstatning til **Kjøbenhavns Brandforsikkring** 200 Rd. og til **Agenten for Brandforsikkringselskabet „Phoenix“** i **Amsterdam, Vohrer** 1200 Rd., dog saaledes at Straffene bortfalde, naar de nævnte Erstatningsbeløb erlægges. Saa bør de og Een for Begge og Begge for Een udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne **Justitsraad Nyegaard** og **Westrup** med 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afbærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Efter samtlige under Sagen tildeels efter Criminal- og Politirettens Doms Afvigelse fremkomne Dplysninger findes det ikke, at nogen af Citanterne med Hensyn til den i den indankede Dom omhandlede Udsvaade har gjort sig skyldig i et Forhold, som kan

medføre Ansvar efter Straffelovens § 284. Det maa navnlig efter de frenkommne Erklæringer fra en stor Deel Sagkyndige antages, ikke blot at en saadan Fremgangsmaade som den i det foreliggende Tilfælde anvendte almindeligen bruges, men tillige at Erfaring har viist, at saadan Fremgangsmaade i Reglen ikke medfører nogen Fare, naar saadanne Forsigtighedsregler som de, Citanterne maae antages at have anvendt, ikke forsømmes. Bestyrelsen for den polytechniske Bæreanstalt har derhos i Skrivelse af 17de April d. A. ytret, at den ikke ved dens i Dommen paaberaabte Erklæring har villet udtale nogen Dom om, hvorvidt den af Citanterne udviste Virksomhed constituerer nogen Tilfidsættelse af den Agtsomhed, som almindelig Forsigtighed udkræver. Citanterne ville saaledes være at frifinde for Actors Tiltale, og der bliver derfor under nærværende Sag ikke Spørgsmaal om Udredelse af nogen Skadeserstatning. Actionens Omkostninger, derunder de ved den indankede Dom bestemte Salarier, ville efter Omstændighederne være at udrede af det Offentlige. Sagens Omkostninger for Høiesteret blive at ophæve.

Chi kendes for Ret:

Citanterne bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Actionens Omkostninger, derunder de ved den indankede Dom fastsatte Salarier, udredes af det Offentlige. Sagens Omkostninger for Høiesteret ophæves.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende med de Tiltalte Marinus Laurentin Møller og Johan Frederik Meyer for ved Tilfidsættelse af almindelig Forsigtighed at have afstedkommet Ilds-vaade anlagte Sag er det fuldstændig oplyst, at en i de Tiltaltes til Materialhandel benyttede Bontifskocale i Eiendommen Nr. 9 i Gøthersgade den 27de December iorrige Aar opstod Brand — hvorved Eiendommen tilsoiedes en Skade, som af Kjøbenhavns Brandforsikring er bleven erstattet med 200 Rd., og de de Tiltalte tilhørende, i Bontifskocale værende Iøse Gjenstande Bestadigeller, hvorfor i Erstatning er dem udbetalt 1200 Rd. af Agenten for Brandforsikrings-selskabet „Phœnix“ i Amsterdam, Vohrer — er bevirket ved, at en Flaske Eau de Cologne, som var hensat paa en i Localet værende opvarmet Kaffelovn, sprang, og at den deri værende spirituose Bædse, idet den flød ned ad Kaffelovnen, antændtes af den i Kaffelovnen værende Ild og derpaa for-

plantebe den jaalebes optaaede Ild til lignende brændbare Gjenstande i Boutiken.

Efter de Tilstaltes Forklaringer var Kaffelovnen, hvorpaa den ommeldte Flaske var anbragt, en almindelig Jernkaffelovn omtrent 3 Alen høi, med et almindeligt Ildsted omtrent 2½ Alen under det Sted, hvor Flasken stod, og kun af maabelig Befæfthenhed, hvorfor den vanskelige kunde faaes nogenlunde varm.

De have derhos forklaret, at de oftere forhen, uden at nogen Stade var skeet, paa den ommeldte Maade havde haft Flasker med lignende Spiritus staaende paa den omtalte Kaffelovn, at Varmen i Bærelset et Dvarteer, før Flasken sprang, kun var 6 Grader og Vædsken i Flasken, der var af grønt Glas med et Rumfang af omtrent 16 Potter og paafyldt omtrent 12 Potter Eau de Cologne, formeentligen kun 26 Grader Reaumur, samt at de for at forebygge en Sprængning af Flasken havde lagt flere Lag Filtreerpapiir under den og stultet en Knappemaal fra oven i den over Flaskens Hals bundne Blære og i Henhold hertil meent, at de ikke have gjort sig skyldig i nogen Tilfidsættelse af almindelig Forsigtighed.

Af Bestyrelsen for den polytechniske Læreaanstalt, hvis Betænkning i Sagen er bleven indhentet, er det udtalt, at der efter dens Anskuelse neppe kunde være nogen Tvivl om, at en Sprængning under Omstændigheder som de ovenomhandlede, navnlig under Opvarmning af en Flaske med et saa stort Rumfang som den paagjældende, let kunde finde Sted. Paa den anden Side er det af flere under Sagen afhørte sagkyndige Deponenter erklæret, at det er almindeligt, navnlig i Laboratorier, at bruge store Flasker af grønt Glas til Digerering og at udsætte sliige Flasker med Spirituosa og andet Saadant for Hede indtil 35 Grader Reaumur paa Kaffelovne, i hvilke der er Ild, og jaalebes under Forhold, hvor en Sprængning kan medføre Indholdets Antændelse fra Ildstedet.

Men om det nu end i Laboratorier og lignende Steder maatte være almindeligt at bruge en Fremgangsmaade som Tilstaltes, og at en saadan Omstændighed maatte medføre, at en sliig Fremgangsmaade i saadanne særligt dertil indrettede Localer ikke kunde ansees i Strid med en almindelig Forsigtighed, saa skjønner Retten dog ikke, at det Samme kan statueres i det foreliggende Tilfælde, hvori de Tilstalte have benyttet en Kaffelovn, som stod i et Boutikslocale, i hvilket brændbare Gjenstande foresandtes, og Retten antager derfor, at de Tilstalte maae ansees skyldige i det dem paafigtede Forhold.

Som Følge heraf ville de Tilstalte, der begge ere langt over 18 Aar gamle, og som ved denne Rets Dom af 9de Februar forrige Aar ere ansæte efter Placat 1ste December 1779 og efter § 75 i Lov om Haandværks- og Fabrikdrift m. m. af 29de December 1857 hver især med en Kjøbenhavns Communes Kasse tilfaldende Mulct af 40 Rd., nu blive at dømmes efter Straffelovens § 284 efter Omstændighederne til simpelt Fængsel, hver især i 8 Dage, samt Een for Begge og Begge for Een have at betale i Erstatning til Kjøbenhavns Brandforsikring 200 Rd. og til Agenten for Brandforsikrings-

sekskabet „Phœnix“ i Amsterdam, Lohrer 1200 Rb., dog saaledes at Straffene bortfalbe, naar de nævnte Erstatningsbelsøb erlægges.

Nr. 177.

Statsraad Bunken

contra

Anders Larsen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Tyhbjerg Herreds Extrarets Dom af 24de April 1871: „Tiltalte Anders Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt tilsvare alle af Sagen lovligen skyldende Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Thomsen og Larsen med 4 Rb. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Juni 1871: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne Møhlertz og Winther for Overretten betaler Tiltalte Høiesteret Anders Larsen ved Strids Mølle 5 Rb. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Statsraad Bunken og Advocat Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

3 den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Tybjerg Herreds Extraret hertil indankede, mod Tiltalte, Høiesteret Anders Larsen ved Strids Mølle for Tyveri anlagte Sag er det ved Tiltaltes egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig heri, idet han deels for 2 & 3 Aar siden har i en i Nærheden af hans Bolig værende Pysklov, med hvilken han skulde føre Tilsyn, sældet og tilegnet sig en til 2 Mk. vurderet Aft, deels har i afvigte Vinter sammesteds sældet og tilegnet sig til Brændsel et større Antal Træer, navnlig bestaaende af Aft, Et, Gran, Poppel og Hylb, ialt af Værdi af omtrent 3 Rb. 3 Mk. Det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er født 1833 og ikke tidligere straffet, ved den indankede

Dom er anseet efter Straffelovens § 228 jfr. § 234 med en Straf, som påseende findes fastsat til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og Dommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligesledes billiges, vil derfor være at stadfæste.“

Nr. 146.

Statsraad Dunken

contra

Inger Johanne Olesdatter (Defensor Brock),
der tiltales for Hæleri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 9de Februar 1871: „Arrestanten Huusmand Christen Olesen af Stoksted og Tiltalte Inger Johanne Olesdatter bør hensættes, Førstnævnte til Forbringingshuusarbejde i 18 Maanedes og Sidstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bør Tiltalte Mettine Marie Olesen straffes med 10 Slag Riis. Saa bør Arrestanten i Erstatning betale til Forpagter af Terslev Præstegaard Niels Christian Andersen 10 Rd. og til Gaardmand Thomas Simonsen af Lille Neisum 18 Rd. samt udrede de af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Løgstrup 8 Rd. og til Defensor, Procurator Sand 6 Rd. saaledes, at de Tiltalte Inger Johanne Olesdatter og Mettine Marie Olesen in solidum med ham af Salairerne til Actor og Defensor tilsvare hver $\frac{1}{4}$. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 24de April 1871: „Tiltalte Mettine Marie Olesen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til de de Tiltalte Christen Olesen og Inger Johanne Olesdatter idømte Straffe bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa bør og de Tiltalte Christen Olesen og Inger Johanne Olesdatter Een for Begge og Begge for Een betale i Erstatning til Forpagter Niels Christian Andersen 10 Rd. og til Gaardmand Thomas Simonsen af Lille Neisum 18 Rd. samt udrede Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer og i Salair til Actor og Defensor for

Overretten, Procurator Fasting og Justitsraad Neckelmann 8 Rd. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Inger Johanne Olesdatters Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bunken og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sags tiltales Huusmand Christen Olesen for Tyveri, hans Hustru Inger Johanne Olesdatter for Hæleri og deres Datter Mettine Marie Olesen for samtidig Medbeelagtighed i Tyveri, og efter den Maade, hvorpaa Sagen foreligger Overretten til Paakjendelse, er der kun Spørgsmaal om de Tiltaltes Forhold med Hensyn til nedennævnte Faaretyverier.

Ved de paagjældende Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at Tiltalte Christen Olesen den 13de September f. A. om Aftenen, da han med sin medtiltalte 11aarige Datter Mettine Marie Olesen paa Tilbageveien fra Besterbrønderløv Marked kom forbi Terslev Præstegaards til Veien stødende Mark, hvor nogle Faar vare tværede, og han efter sin Forklaring fik Lyft til at tilvende sig nogle af disse, har sammesteds bemægtiget sig 2 Forpagter Niels Christian Andersen tilhørende, ialt til 10 Rd. vurderede Faar, som han ved Datterens Hjælp trak hjem, samt at han Natten mellem den 24de og 25de f. M. tilligemed hende, hvem han vækkede og paa lagde at følge sig, har begivet sig til Gaarbeier Thomas Simonsens Mark i Lille Reisum, hvor han tilvendte sig 2 Sidstnævnte tilhørende Faar af Værdi 9 Rd. Stykket, idet han oprykkede Tværet, hvormed de vare bundne, og trak dem til sit Hjem, medens Datteren gjennede paa dem. De hjembragte Faar bleve hver Gang om Morgen efter Tyveriet paa hans Begjæring af hans medtiltalte Hustru, hvem han underrettede om, hvorledes han var kommen i Besiddelse af dem, klippede, slagtede og nedfalte, idet han og Datteren hermed vare behjælpelige, og Kjødet blev senere tildeels fortæret af Familien, medens Tiltalte Chr. Olesen solgte 3 af Skindene, hvorimod det 4de af hans Hustru blev bragt til en anden Mand for at tilberedes. Niels Chr. Andersen og Thomas Simonsen have paaستاet sig de dem frastjalne Faar erstattede med henholdsvis 10 Rd. og 18 Rd.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte Chr. Olesen, der, efter hvad han har udsagt, vidste, at der stod Faar i en Fjold udenfor Kjølskegaard,

og havde besluttet at tage nogle af dem for at bringe dem til Hørnesteð Marked den 28de September s. A., har Ratten forud, efter at have vækket Medtilltalte Mettine Olesen og paalagt hende at følge sig, med hende begivet sig ind i den nævnte, umiddelbart ved Landeveien beliggende Fjold, idet han steg over et om samme anbragt lavt Rækværk og lod hende krybe igjennem dette, hvorefter han med hendes Hjælp fangede og med noget medbragt Rieb bandt 2 Gaardens Eier Proprietair Nyholm tilhørende Faar, som de Tiltalte, efterat Faderen havde oplukket et ud til Veien sørende Led, der kun var fastholdt ved en Strikke, drev igjennem dette og videre nordpaa. Chr. Olesen, der underveis sendte Mettine Marie hjem, kunde imidlertid, da han, efterat det var blevet lyst, var naaet til Galden, ikke faae det ene af Faarene, der var et Bædderlam, længere frem, hvorfor han lod dem staae hos en derboende Mand, til hvem han forgjæves søgte dem, og selv vendte tilbage til sit Hjem. Den næste Morgen hentede han tilligemed Medtilltalte Mettine Olesen Faarene, som de bragte til Braa, hvor han solgte dem for 10 Rd. 3 Mk., og af dette Beløb lod han hende bringe 5 Specier til sin Hustru, hvem han havde sat i Kundskab om det forøvede Tyveri, og som, uagtet Datteren fortalte hende, at de vare erhvervede ved Salget af de stjaalne Faar, modtog disse Penges, som hun senere har forbrugt til Familiens Underhold. Begge Faarene og endeel af dem klippet Uld ere bragte tilstede under Sagen, og om Tilkjendelse af Erstatning under denne bliver der ikke Spørgsmaal med Hensyn til dette Tyveri.

Derimod ere de Tiltalte Chr. Olesen, der er født i Aaret 1828, og Soger Johanne Olesbatter, der er født i Aaret 1836 og ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, for deres ovenomhandlede Forhold ved Underrettsdommen retteligen ansæte, Chr. Olesen efter Straffelovens § 228 og § 229 Nr. 1 og Soger Johanne Olesbatter efter § 238 jfr. § 56, og da Straffene findes passende bestemte for den Første til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes og for den Anden til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom for jaaviddt være at stadfæste."

Nr. 202.

Advocat Brock

contra

Karen Hansen eller **Hansbatter** (Defensør Hindenburg),
der tiltales for Løsgængeri og Betleri.

Binding Herreds Politirets Dom af 10de Juli 1871: „Arrestantinden Karen Hansen eller Hansbatter af Bantinge bør hensesættes til Arbejde i Dønsø Trangsarbejdsanstalt i 180 Dage og udrede alle af denne Sag lovligt flyvende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te August 1871: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Maag og Rothe her for Retten betaler Arrestantinden Karen Hansen eller Hansdatter 5 Rb. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Karen Hansen eller Hansdatter, der er født den 28de Mai 1830 og senest ved denne Rets Dom af 2den December s. A. er anseet efter L. 3die Marts 1860 § 1 cfr. §§ 3 og 5 med Arbeide i Odenje Ewangsarbeidsanstalt i 180 Dage, under nærværende ved Binding Herreds Politiret i 1ste Instants paa- kjendte Sag, hvorunder hun tiltales for Løsgænger og Betleri, ved egen af de isvrigt oplyste Omstændigheder bestrakte Tilstaaelse er overbevist paa at have gjort sig skyldig i de nævnte Forseelser, idet hun er vantet omkring uden lovligt Erhverv og har ernæret sig ved Betleri fra den 10de Juni d. A., indtil hun den 30te s. M. blev anholdt, maa det billiges, at hun ved den indankede Dom er anseet efter den citerede Lovbestemmelse, og at Straffen for hende er bestemt til Arbeide i den nævnte Ewangsarbeidsanstalt i 180 Dage, og da Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil den blive at stadfæste.“

Torsdagen den 5te October.

Nr. 198.

Advocat Nellesmann

contra

Nicolai Bender (Defensor Brock),

der tiltales for Brandstiftelse, Tyveri og bedrageligt Forhold.

Holsteinborg Virks Extrarets Dom af 12te Juni 1871: „Arrestanten Nicolai Bender af Rjøng bør hensættes til Tugthuusarbeide i 10 Aar, dog saaledes at der afsortes ham 1 Aar i Straffetiden, saafremt han inden 15 Dage efter denne Doms

lovlige Forkyndelse udreder i Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikring 2,258 Rd. og til Brandassurancesforeningen for rørlig Eiendom for Sorø og tilgrændsende Amter 1593 Rd. 16 s. Saa betaler han og alle af hans Arrest og Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Larsen 8 Rd. og til Defensor, Procurator Hartnack 6 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste August 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Beher og Larsen betaler Arrestanten Nicolai Bender 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadsfæste, dog saaledes at ikkun 6 Maanedes af Straffetiden findes at maatte bortfalde, naar Tiltalte udreder de ham ved Dommen paalagte Erstatningssummer.

Chi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes at 6 Maanedes af Straffetiden bortfalde, naar Tiltalte udreder de ham idømte Erstatningssummer. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Arrestanten Nicolai Bender, som er født den 26de August 1817, og som isølge allerhøieste Resoluition af 5te November 1869 var bleven løsladt 1ste Januar 1870 af Højens Tugthuus, hvor han efter nærværende Rets Dom af 26de August 1856 for 4de Gang begaaet Tyveri var indbømt i 16 Aar, er under denne fra Holsteinborg Birkis Extraret hertil indankede Sag, hvorunder han er actioneret for Brandstiftelse, Tyveri og bedrageligt Forhold, ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen overbevist den 2den Marts d. A. om Aftenen omtrent Kl. 10 at have fra Stalden i Jens Jensens Enkes Gaard i Ringjellinge stjaaet en der staaende Ko, som han agtede at sælge næste Dag paa

Markedet i Skjelsfør. Til Stalden skaffede Arrestanten sig Udgang ved med en gennem Nabningen i en ituslaaet Kude indbragt Stot at afløste den for Døren indvendig paasatte Krog. Arrestanten, der medførte et Stykke Neb, som han paa sin Vandring samme Aften havde seet Leilighed til at tilegne sig ved et Huus, han passerede, og som han, der alt da havde besluttet at stjæle et Kreatur, tog i det Niemed at bruge det ved detses Transport til Markedet, bandt derpaa Nebet om Koen's Horn og førte den ud af Stalden, men da han bemærkede at have tabt sin ene Bante, gif han atter ind i Stalden, hvor han ved at stryge nogle Svovlsstikker, han havde hos sig, og saa fandt Banten. Ved denne Leilighed laskede han Svovlsstikkerne fra sig i Stalden uden at ønske, om de vare slukkede eller ikke, og uden at lægge Mærke til, hvor de faldt, naattet han saae, at Gulvet var bestrøet med Holm. Strax efter drog Arrestanten videre med Koen ad Skjelsfør til, men blev paa Veien kort efter anholdt. Imidlertid var der omtrent Kl. 11 opstaaet Ild i Jens Jensens Enkes Gaard, medens samtlige Beboere sov, og ved denne Ild, der maa antages at være opkommen i Stalden og utvivlsomt fremkaldt ved de af Arrestanten sammesteds hentede Svovlsstikker, lagdes Gaardens samtlige Længder samt Kreaturfæstningen og Størstedelen af Indboet i Aste, medens dog Beboerne reddedes, uden at Noget kom til Skade.

Overretten maa med Underdommeren være enig i, at Arrestanten ikke, efter hvad der i Sagen foreligger, vil kunne straffes for Brandstiftelse, hvormod hans Forhold i saa Henseende ved Underretsdommen findes retteligen henført under Straffelovens § 284. Ligeledes maa det bifaldes, at Arrestanten ved den indtænkte Dom er friunden, forsaavidt han sigtes for bedrægligt Forhold, der skalde bestaae i Disposition over een ham til Betaling andetseds betroet Rigsbaler samt i ikke at have tilbageleveret et ham af en Slægtning laant Tørklæde; tbi, efter hvad der er oplyst, var Arrestanten ved Anholdelsen i Besiddelse af et større Pengeløb end 1 Rd. saaveljom af Tørklædet.

Derimod vil Arrestanten — hvad ogsaa ved Underretsdommen er antaget — være at ansee, foruden efter den nævnte § 284, med Hensyn til Tyveriet af Koen, der er vurderet til 50 Rd., og af det til et Par Stilling vurderede Neb efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet Tyveri, og Straffen skjønnes ved Dommen i det Hele at være passende bestemt til 10 Aars Tugthusarbejde.

Da Underretsdommens Bestemmelser om Erstatningen af Brandskaderne med 2258 Rd. og 1593 Rd. 16 $\frac{1}{2}$ og navnlig dens Bestemmelse om, at 1 Aar af Straffetiden bortfalder, saafremt Skaderne erstattes, billiges, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ogsaa bifaldes, i det Hele være at stadfæstne.“

Nr. 175.

Advocat Brodø
contra**Morten Thomas Anton Rasmussen** (Defensor Hansen
ved Mellemann),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 1ste Juli 1871: „Tiltalte Morten Thomas Anton Rasmussen bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Gottschalk og Beyer med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brodø og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Da Tiltalte Morten Thomas Anton Rasmussen, der er født den 1ste Mai 1847 og ved denne Retts Domme af 23de Marts 1869 og 5te April forrige Aar anseet efter Straffelovens § 228 og efter sammes § 247 med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage og 5 Dage, under nærværende, mod ham for Tyveri anlagte Sag er ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbeviist at have afviget 13de Mai i Eiendommen Nr. 8 i Vesterbrogade, i hvilken han havde begivet sig ind for at sove, Hjaalet et til 2 Rd. vurderet Hestebækken, der tilhørte den i bemeldte Eiendom boende Gæstgiver Peterfen og laa i en denne tilhørende Vogn i et aabentstaaende Skuur, saa vil han nu blive at dømmes efter fornævnte Lovs § 230 1ste Led efter Omstændighederne til Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage.“

Høiestretstidende,

udgivet

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 24.

Den 20de October.

1871.

Anden ordinaire Session.

Fredagen den 6te October.

Nr. 178.

Advocat Liebe

contra

Jørgen Pedersen og **Peder Hansen** (Defensor Brock),
der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Med-
deelagtighed heri.

Kronborg vestre Birk's Extrarets Dom af 27de April 1871:
„Tiltalte Peder Albrecht Larsen bør for Actors Tiltale i denne
Sag fri at være. Derimod bør de Tiltalte Jørgen Pedersen,
Christian Daniel Sørensen og Peder Hansen hensættes i Fængsel
paa Vand og Brød hver især i 5 Dage samt til det kongelige
Forstræsen betale i Erstatning, Jørgen Pedersen 1 Rd. 64 ß,
Christian Daniel Sørensen 2 Rd. 64 ß samt Sidstnævnte og
Peder Hansen in solidum 4 Rd. Saa bør de Tiltalte udrede
samtlige af Actionen lovligt flyvende Omkostninger, derunder
Salairer til Actor, Procurator Holch 8 Rd. og til Defensor,
Procurator Langkilde 6 Rd., saaledes at de Tiltalte Jørgen Peder-
sen og Peder Albrecht Larsen deraf Een for Begge og Begge
for Een betale den ene Halvdeel, og de Tiltalte Christian Daniel
Sørensen og Peder Hansen Een for Begge og Begge for Een
udrede den anden Halvdeel. De idømte Erstatninger at udredes
inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen
i det Hele at efterkommes under Absærd efter Loven.“

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 27de Juni 1871: „Underretsbommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for de Tiltalte Christian Daniel Sørensen og Jørgen Pedersen bestemmes til 2 Gange 5 Dage for hver. Af Salairerne til Procuratorerne Nyegaard og Schack for Overretten med 8 Rd. til hver betale de Tiltalte Christian Daniel Sørensen og Peder Hansen in solidum den ene Halvdeel og de Tiltalte Jørgen Pedersen og Peder Albrecht Larsen ligeledes in solidum den anden Halvdeel. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forlyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Foraaavdt Sagen efter den stete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse for Jørgen Pedersens og Peder Hansens Vedkommende, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør, foraaavdt paaanket er, ved Magt at stande. Advocaterne Liebe og Brock tillægges i Salarium for Højesteret hver 20 Rd., hvoraf Jørgen Pedersen udreder $\frac{2}{3}$ og Peder Hansen $\frac{1}{3}$.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Kronborg vestre Birks Extraret paakjendte Sag ere de Tiltalte Christian Daniel Sørensen, Jørgen Pedersen, Peder Hansen og Peder Albrecht Larsen actionerede, de 2 Førstnævnte for Lyveri og de 2 Sidstnævnte for Meddeelsagtighed veri.“

Tiltalte Christian Daniel Sørensen er ved egen af de isvrigt oplyste Omstændigheder bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have i October eller November Maaned j. A. i Statskoven Tidsvilde Hegn tilvendt sig 10 Knipper Birkeris, hvoraf han har bundet 12 Traver Koste, der ere vurderede til 4 Rd., hvorhos den Skade, som derved er tilspiet Skoven, af Forsikrænet er ansat til 2 Rd. 4 Mk

Tiltalte Peder Hansen, der har kjøbt disse Koste af Tiltalte Sørensen tilligemed 15 andre Traver, har erkjendt, at, om han end ikke med Bestemthed vidste det, var det ham dog tydeligt, at Sørensen ikke kunde staffe sig 27 Traver Koste af Risene paa hans egen Lob, og at han derfor forinden Kjøbet havde Formodning om, at han havde staaet i det mindste en Deel af Risene i Tidsvilde Hegn.

Med Hensyn til Tilstalte Jørgen Pedersen er det oplyst, at han i October og November f. A., i hvilket Tidrum der i Tidøvilbe Hegn er begaaet betydelige Tyverier navnlig af alle tjenlige Kosteris paa et Areal af c. 9 Eder Land, foruden at 100 Stkr. unge Birketræer ere skaarne midt over, har solgt Koste i Frederiksfund og Kjøbenhavn, og at der ved en den 5te December f. A. foretagen Ransgning blev hos Tilstalte Peder Albrecht Larsen fundet 5 Traver Koste, som han havde i Bevaring for Jørgen Pedersen, der har forklaret at have skaarret Risene paa Skovfoged Larius's Løb, men, da han var bleven underrettet om, at Skovfogden den 21de November vilde foretage en Ransgning, havde bragt dem ud i Sandskritterne, først paa sin egen Løb og senere paa en anden Mand's Løb, hvorfra Peder Albrecht Larsen efter hans Anmodning havde taget dem hjem til sig, for at de ikke skulde findes ved Ransgningen, idet han har forklaret, at Skovfoged Larius havde tilladt ham at skjære Risene, men at han dog frygte, at denne ikke havde været berettiget dertil. Naar nu hensees til, at Jørgen Pedersen først havde forklaret, at han havde fundet disse 5 Traver Koste tilligemed en Deel af de solgte, der have udgjort mindst 30 Traver, af 2 Bundter Udhugst, som han ved Auction den 27de September havde kjøbt for 4 Rd., men at det maa anses godtgjort, at der af disse Bundter kun kunde bindes 3 Traver, og at derhos Risene i de 5 Traver vise sig kun at kunne have været affaarne en 14 Dages Tid, samt til, at Skovfoged Larius har benægtet at have givet ham Tilladelse til at borttage andet end saadanne Stub, der stode i Græssterne om Skovlobden og ved disses forestaaende Oprensning vilde falde bort, og erklæret, at Risene i de 5 Traver, der bestaae af Topris, ikke kunne være skaarne paa hans Løb, saavel som til, at det af flere Skovbetjente edeligen er forklaret, at den største Deel af Risene i de 5 Traver Koste ere Topris af større Træer, der have vøget i en Skov og ikke enkeltviis, og at de ikke kunne være skaarne af saadanne smaae Træer, der ere vøgede paa Skovfogdens Løb, medens de Birkelosteris, der i Efteraaret ere bortkomne fra Tidøvilbe Hegn, svare til Risene i bemeldte 5 Traver Koste, findes der at være tilveiebragt et efter Forordningen af 8de September 1841 cfr. Placat af 26de Juli 1837 § 6 tilstrækkeligt Beviis for, at Tilstalte Jørgen Pedersen har stjaalet den største Deel af Risene i disse 5 Traver, der ere vurdere til 1 Rd. 4 Mk.

I Henhold til det Foransførte maa det billiges, at de Tilstalte Christian Daniel Sørensen, der er født den 22de December 1815, Jørgen Pedersen, der er født den 11te September 1812, og Peder Hansen, der er født den 5te September 1813, og som ikke findes tidligere criminaliter straffede, med Undtagelse af at den Sidstnævnte ved nærværende Rets Dom af 17de Juli 1860 har været anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved den paaanførte Dom ere ansete, de tvende Førstnævnte efter Straffelovens § 228 cfr. § 234 og den Sidstnævnte efter § 238, men Straffen for dem, der er bestemt til Fængsel, paa Bånd og

Brød i 5 Dage for hver, findes at burde bestemmes for C. D. Sørensen og Søren Pedersen til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage for hver.

Da Dommens Bestemmelser om Erstatning og Actionens Omkostninger billiges, vil den saaledes isørigt blive at stadfæste."

Nr. 190.

Advocat Liebe

contra

Thomas Nielsen (Defensor Nellesmann),

der tiltales for Brandstiftelse.

Salling Herredets Extrarets Dom af 5te Juli 1871: „Arrestanten Thomas Nielsen bør hensesættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar og betale i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikring 284 Rd. 4 Mk., til Christen Nielsen Kurup 50 Rd., til Lars Nielsen 5 Rd. og til Ane Elisabeth Nielsdatter 6 Rd. Saa bør Arrestanten og udrede de af denne Action flydende Omkostninger, hvorunder Salairer til Actor, Procurator Munksgaard og Defensor, Procurator Passbjerg 5 Rd. til hver især. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 7de August 1871: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Nellesmann og Procurator Morville betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isørigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte efter de Omstændigheder, hvormed den under Sagen omhandlede Brandstiftelse har været forbunden, har maattet indsee, at Andres Liv derved udsattes for aabenbar Fare, og isørigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, samt idet derhos tilføies, at de efter bemeldte Doms Affigelse fremkomne hderligere Forklaringer ikke ville kunne lede til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Nellemann for Høiefteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under denne Sag tiltales Smed Thomas Nielsen i Ramsing for Brandstiftelse.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han Ratten mellem den 19de og 20de Mai d. A. har sat Ild paa et Chr. Nielsen Kurup tilhørende Huus i Ramsing, hvilket aldeles nedbrændte. I Huset befandt sig ingen andre Beboere end Eierens Søster, Pigen Ane E. Nielsbatter med sit 4 Maanedes gamle Barn, og efter hendes Forklaring vaagnede hun bemeldte Nat omtrent ved Daggry ved at høre en raslende Lyd paa Loftet, hvorefter hun stod op og aabnede Kjøkkendøren; da hun nu saae, at der var Ild i Taget, ilede hun atter ind i Stuen og tog sit Barn, som hun lagde udenfor Huset, hvorpaa hun atter gik ind i Huset og reddede, hvad hun kunde, af sit Indbo; men da hun ikke mere turde gaae ind i det brændende Huus, gik hun — som det maa antages, forinden nogen Anden endnu var kommen tilstede paa Brandstedet — med sit Barn og noget af det reddede Indbo hen til en Gaard, der ligger omtrent 300 Alen fra det brændte Sted. Huset var forsikret i Landbygningernes Brandforsikring for 290 Rd., og Brandskoden er for sammes Vedkommende ansat til 284 Rd. 4 Mk.; foruden endeel Løssøre brændte tillige Besætningen ved Stedet, bestaaende af 5 Faarkreaturer samt 4 Høns, og Eier, hans Broder Lars Nielsen samt Søsteren Ane E. Nielsbatter have i Erstatning for de næsurrede Gjenstande, de ved Branden have mistet, paaastaet sig tilkjendt henholdsvis 50 Rd., 5 Rd. og 6 Rd.

Tiltaltes Forklaring gaar isøvrigt ud paa, at det den paagjældende Nat var hans Mening at gaae til sit Hiem, der ligger i Nærheden af det afbrændte Huus, men kort før han naaede derhen, fattede han, uden isorveien at have tænkt derpaa, den Beslutning at sætte Ild paa Huset, idet han har angivet som Bevæggrund, at han var vred paa Husets Eier, fordi denne havde opsaat ham en i hans Sted indstaaende Prioritet paa 50 Rd., ligesom han ogsaa var vred paa Eierens Broder. Efter at være gaaet hen til Huset, staffede Tiltalte sig derpaa Afgang til dette ved at bryde igjennem en brøjsfældig Væg — som det maa antages — ind til Faarestien, hvorefter han i Løen afrev en af de Svovlsikker, han havde med sig, og tænkte Ild i et lille Halmknippe, som stod op til en Leervæg, og paa omtrent 1½ Alen nær naaede op til Straaetaget, hvorefter han, da han saae, at det brændte, løb hjem og gik iseng. Tiltalte har vel erkjendt, at han vidste, at Ane E. Nielsbatter laa i Huset, da han satte Ild paa dette, ligesom ogsaa, at han var vred paa hende, fordi hun vilde udlægge ham som Fader til hendes Barn, men han har benægtet at have havt til Hensigt at indebrænde hende og hendes Barn eller i Gjerningsieblikket at have tænkt paa, at hun og hendes Barn bleve ndsatte for at inde-

brænde; han har imidlertid tillige udsagt, at han nu ved at tænke sig om maa tilstaae, at han, da han paasatte Ilden, maatte kunne forudsæe, at Ane E. Nielsdatter og hendes Barn let kunde indebrænde. Det maa isørigt vel efter Sagens Oplysninger forudsættes, at Tiltalte, da han udsførte Gjerningen, havde nydt noget Brændeviin, men der er ikke Føie til at antage, at han har været beruset i en Grad, der kunde have Indflydelse paa hans Tilregnelighed.

For bemeldte sit Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1841 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen retteligen anseet efter Straffelovens § 280, og da den valgte Straf af Fugthuusarbejde i 8 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, og det ligeledes vil kunne have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger og den Landbygningernes Brandforsikring, Chr. Nielsen Kurup, Lars Nielsen og Ane E. Nielsdatter tilfjendte Erstatning, vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste."

Nr. 174.

Advocat Liebe

contra

Carl Olsen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for bedrageligt Forhold ved Afhændelse af udlagt Gods.

Sorø Birk's Extrarets Dom af 20de Marts 1871: „Tiltalte Vognfabrikant Carl Olsen bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage og ubrede alle af nærværende Action lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Flor 5 Rd. og til Defensor, Procurator Windfeld Hansen 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Juni 1871: „Tiltalte Carl Olsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne Deher og Nothe for Overretten betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte for det ham overbeviste Forhold er anseet efter Straffelovens § 256, men Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til en Bøde af 5 Rd. eller, i Mangel af sammes fulde Betaling inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forhændelse, til simpelt Fængsel i 2 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Carl Olsen bør til Statskassen bøde 5 Rd. eller, hvis han ikke fuldt betaler samme inden 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse, hen- sættes i simpelt Fængsel i 2 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indaulede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Sors Birk's Extraret paakjendte Sag er Tiltalte Carl Olsen actioneret for bedrægeligt Forhold ved Afhændelse af ublagt Gods. Det er ogsaa ved hans egen Tilstaaelse oplyst, at han, i hvis samtlige Eiendele der den 18de Januar f. A. var givet en Creditor Udlæg, derefter har bortsolgt flere af de ublagte Gjenstande, nemlig 6 halvsærdige Agestole, 9 Stkr. Træ til saadanne, 4 Stkr. Stangjern, 4 Edr. Kul, en Hest og en lille svenst Bogn, der vare fattede til en Værdi af c. 60 Rd., medens der ved en efter samme Creditors Begjæring den 14de October f. A. afholdt Continuationsforretning fandtes nye Effecter til en Værdi af over 80 Rd., hvori ikke var givet Udlæg. Efter det Op- lyste maa Tiltalte imidlertid antages at have handlet uden egentlig svingagtig Hensigt, ligesom det ikke er godtgjort, at Udlægshaveren har lidt noget Tab ved de af Tiltalte foretagne Dispositioner, hvortil han havde Samtykke fra den Creditor, han tidligere havde givet Panteret i Alt, hvad han eiede, og idet Tiltalte derfor ifkun vil blive at ansee efter Straffelovens § 256, findes Straffen for ham, der er sødt den 17de Februar 1833 og ikke findes tidligere straffet, at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage, hvorfor den ind- anlede Dom, ved hvilken han er anset efter § 253 cfr. § 251 med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, men hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifaldes, vil blive at stadfæste med den deraf flydende Forandring.“

Mandagen den 9de October.

Nr. 212.

Advocat Liebe
contra**Sophie Mathilde Søderberg**, Underfens separerede
Hustru (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 9de September 1871:
 „Arrestantinden Sophie Mathilda eller Mathilde Søderberg, Andersens separerede Hustru bør straffes med Tugthuusarbeide i 2 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Bloch og Ronge med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Forfaavidt Sagen efter den fte Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indbankede Dom under denne Deel af Sagen ansførte Grunde kjendes for Ret: Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Liebe og Klubien for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestantinden Sophie Mathilda eller Mathilde Søderberg, Andersens separerede Hustru, der har opgivet at være 33 Aar gammel, hvilket af Retten er skjønnet at stemme med hendes Udseende, og som tidligere, foruden at være anseet ved denne Rets Dom af 3die Januar 1857 efter Forordningen 11te April 1840 § 41 cfr. § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, er straffet 3 Gange for Tyveri, senest ved denne Rets Dom af 3die Juli 1869 efter Straffelovens § 231 1ste Led med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, er under nærværende møde hende for Tyveri anlagte Sag ved egen med det isvrigt Dphlyste stemmende Tilskaaelse overbeviist at have den 15de Juli d. A. stjaalet et til 1 Rd. 2 Mk. vurderet, Gjæstgiver Hans Nielsen tilhørende Lagen, som hun tog fra den hende til Brug anviste Seng i Bestjaalnes Gjestgiveri, hvor hun dengang havde midlertidigt Dphold dagviis, saaledes at det dagligen fornvedes ved Er-læggelsen af Betalingen for een Nat, men, naar saadan Betaling udeblev, der-med var ophørt.“

I Medsør af det Foransførte vil Arrestantinden nu blive at dømmes efter fornævnte Lovs § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændig- hederne til Tugthuusarbeide i 2 Aar.“

Nr. 159.

Advocat Henriksen
 contra

Ane Cathrine Caroline Johansen, Groths Hustru
 (Defensor Liebe),

der tiltales for Vebdrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 10de Juni 1871: „Tiltalte Ane Cathrine Caroline Johansen, Groths Hustru bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at hun udreder denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Raasløff og Sørensen, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Tiltalte Ane Cathrine Caroline Johansen, Groths Hustru, der har opgivet at være født den 15de Mai 1827 og altsaa at være nu 44 Aar gammel, hvilket af Retten er skjønnet at stemme med hendes Udseende, og som seneft er straffet efter Straffelovens § 248 med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage ved Højesteretsdom af 6te November 1866, for Bedrageri anlagte Sag sigtes hun for at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse ved at have fragaaet Modtagelsen af 40 Rd., som i afvigte Marts Maaned skulde være blevne hende betalte af Anna Marie Larsen i Forstueb paa Hunsleie for 2den Sal i Eiendommen Nr. 39 i Lille Kongensgade, hvilken Etage hun, foregivende, at hun havde leiet den af Tieren, skul have fremleiet til bemeldte Anna Marie Larsen; men skjøndt der er fremkommet en ikke ringe Formodning om, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det omhandlede bedrageriske Forhold, navnlig ved de af Karen Hansen og Marie Rasmussen afgivne, med Eed bekræftede Forklaringer, hvorefter Tiltalte under disse Vidners samtidige Tilstedeværelse udenfor Retten skal have vedgaaet, at hun havde modtaget den ovennævnte Sum, saa er der dog ikke mod hendes vedblivende Benægtelse tilveiebragt et til at dømme hende tilstrækkeligt Beviis. Som Følge heraf vil Tiltalte blive at frifinde for Actors Tiltale, medens der dog efter Omstændighederne findes tilstrækkelig Grund til at paalægge hende at udrede denne Actions Omkostninger.“

Nr. 216.

Advocat Hansen
contra

Peter Grøndahl (Defensor Henriksen),
der tiltales for Løsgængereri og Betteri.

Ribe Herreds Politirets Dom af 2den August 1871: „Arrestanten Peter Grøndahl af Jels bør henføres i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 28de August 1871: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actør og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Fasting betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankebe Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
3 Salarium til Advocaterne Hansen og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankebe Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Peter Grøndahl, der er født i Slesvig i Aaret 1822 og tidligere, foruden oftere at være straffet i bemeldte Hertugdømme navnlig for Tyveri, her i Landet gjentagne Gange har været straffet saavel for Løsgængereri som for Bettleri, senest isølge Elbo m. fl. Herreders Politirets Dom af 18de Marts d. A. for den sidstnævnte Overtrædelse med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, tiltales under denne Sag paany for Løsgængereri og Bettleri, og maa det i denne Henseende ved Arrestantens egen Tilskaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder ansees tilstrækkelig godtgjort, at han i Begyndelsen af Juli Maa-ned d. A. har i flere Dage freiset arbejdsløs om, navnlig i Ribegnen og ernæret sig ved Bettleri.“

For dette Forhold vil Arrestanten være at ansee efter L. 3die Marts 1860 §§ 1 og 3 cfr. § 5 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken det tillige rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste.“

Mandagen den 16de October.

Nr. 18. Høiesteretsadvocat **Nellemann** som bestikket
Sagsfører for **Justitsministeriet** paa **Statskassens** og
Odense Kjøbstads Overformynderies Vegne (Selv)
contra

Kammerherre **Chr. Benzon** (Advocat Brock),
betræffende Contracitantens Forpligtelse til at indfri Restbeløbet
af en Vexelobligation m. m.

Odense Herreds Rets Dom af 1ste August 1867: „Indstævnte, Kammerherre Chr. Benzon til Christiansdal, Ridder af Dannebrog og Dannebrogsmænd bør til Citanten, forhøvdørende Overformynder i Odense, Capitain G. Schmidt betale 13,714 Rb. 5 Mk. 5 þ med 5 pCt. Renter deraf fra den 20de August 1866, til Betaling skeer. Forøvrigt bør Indstævnte for Citantens, Capitain G. Schmidts og for Justitsministeriet paa Odense Kjøbstads Overformynderies Vegne, deres Tiltale i denne Sag fri at være. Til det Offentlige betaler Indstævnte det Retsgebyr og Skriversalarium, som skulde have været erlagt, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, der skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke fra Citantens Side havde været beneficeret, samt i Salair til Citantens beskikkede Sagsfører, Overretsprocurator Nellemann 50 Rb. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Marts 1870: „Hovedcitanten, Kammerherre Chr. Benzon til Christiansdal bør til Justitsministeriet paa Statskassens Vegne betale 7,260 Rb. 4 Mk. 7 þ med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 20de August 1866, indtil Betaling skeer, men forøvrigt for Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Advocat Nellemann ved Herredstingets Dom tillagte Salair 50 Rb. udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Høiesteret ikke finder Anledning til ex officio at afvise Sagen paa Grund af, at den skulde indeholde en utilstebelig Cumulation.

Efter det i den indankede Dom Anførte i Forbindelse med de Høiesteret forelagte nye Dphsninger, deriblandt 3 Interimsqvitteringer af Juni 1857 fra afdøde Overformhnder R. Nielsen for de i Dommen særligt nævnte 10,100 Rb., samt naar hensees til, at Contracitanten har faaet den under Sagen omhandlede Bexelobligation paa 25,000 Rb. tilligemed de til Sikkerhed for Laanet deponerede Pengeeffecter ubleverede af Nielsen, uden at det endog blot er paaftaaet, at dette er steet af nogen anden Grund end, fordi den var indfriet, maa det antages, at Contracitanten har berigtiget hele sin Gjæld efter Obligationen. Vel vides det ikke, at den Qvittering, der af Nielsen maatte have været paaetignet Obligationen, har været medunderstrevet af den daværende anden Overformhnder G. Schmidt, der heller ikke var tilstede ved Obligationens Ublevering; men dette maa blive uden Betydning, da der efter Bestaffenheden af det paagjældende Activ, der ikke var blevet forsynet med Prohibitivpaategning eller tinglæst, overhovedet ikke behøvedes nogen skriftlig Qvittering ved dets Indfrielse, og Contracitanten efter samtlige Omstændigheder maatte være berettiget til at betragte den ved Berigtigelsen af Restgjælden steete Ublevering af Bexelobligationen med tilhørende deponerede Effecter som foretagen paa begge Overformhnderes Vegne og indeholdende en Erkjendelse fra Begges Sider af Gjældens endelige Afgjørelse; i saa Henseende fremhæves, at Ubleveringen ikke kunde være steet, saafremt ikke Schmidt, der maatte vide, at den kun midlertidigt stiftede Gjæld efter Obligationen var forfalden til Betaling, havde sat Nielsen istand til at ublevere Obligationen med tilhørende Effecter ved, istedetfor at lade den være under fælleds Bevaring, at overlade ham Besiddelsen deraf. Contracitanten kan saaledes hverken være pligtig til efter Hovedcitantens principale Paaftand paany at betale den ommeldte Obligations Paalydende med Fradrag af de af Sidstnævnte indbrømmede Beløb eller, saaledes som ved Dommen statueret, en saa stor Deel deraf, som behøves til Dækning af det Tab, det Gersdorffske Fideicommis har lidt ved de paagjældende Overformhnderes Administration, i hvilken sidste Henseende forøvrigt ogsaa bemærkes, at der efter de fremkomne Dphsninger ingen Grund er til at betvivle, at det Laan paa 10,000 Rb. af Fideicommissets

Mibler, som mod herfor udstedt Panteobligation den 22de Juni 1857 sees at være givet Fideicommissbesidderen, efter den forudtagne Bestemmelse hidrører fra de ovenberørte, af Contracitanten i Juni Termin samme Aar gjorde Indbetalinger.

I Henhold til det Anførte vil Contracitanten efter sin Paa-stand være at frifinde for Hovedcitantens Tiltale. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Advocat Nellemann ved Underretsbdommen tillagte Salarium at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Contracitanten bør for Hovedcitantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Det Advocat Nellemann ved Herredstingsdommen tilkjendte Salarium af 50 Rd. udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved Odense Herredstings Dom af 1ste August 1867 er Hovedcitanten, Kammerherre Chr. Benzon til Christiansdal tilsligtet at betale til Contracitanten, Capitain, forhenværende Overformynder i Odense, G. Schmidt 13,714 Rd. 5 Mk. 5 ß med 5 pCt. Renter deraf fra den 20de August 1866, til Betaling skeer, men forøvrigt frifunden deels for fornævnte Schmidts Tiltale deels for Justitsministeriets Tiltale paa Odense Rådsheds Overformynderies Vegne.

Denne Dom har Hovedcitanten indanket her for Retten, hvor han, næst at henstille, at Sagen paa Grund af ulovlig Cumulation afsvies, har nedlagt Paastand om Frifindelse enten ganske eller tildeels.

Efter institueret Contrasøgsmaal er Hovedcitanten søgt til at betale 21,733 Rd. 3 Mk. 12 ß eller en Deel deraf, hvilket Beløb, efterat Statskassen ifølge Overdragelser, der ere foregaaede i Henhold til Lov af 17de April 1868, er indtraaet i Stedet for fornævnte Schmidt samt daværende Odense Overformynderi, er paaftaaet erlagt til Justitsministeriet paa Statskassens Vegne.

Da Capitain Schmidts og bemeldte Overformynderies forenede Sagsgivelse findes at have tilstrækkelig Hjemmel i den Forbindelse, hvori deres Forbringere staae til hinanden, bliver Realiteten at paa kjende. Derunder er det givet, at Hovedcitanten af det Gersdorffske Fideicommiss, hvis Mibler bestyres af det daværende Overformynderi i Odense, har havt 30,000 Rd. tillæns, derunder 25,000 Rd. ifølge Begjærlighed af 24de Martz 1856, hvorved Hovedcitanten havde givet Fideicommisset forskjellige Bærdpapirer til Sikkerhed om haandsaet Pant.

Det er fra Contrahentens Side erkendt, at Fideicommisset har af Hovedcitanten faaet Hjælpstjærelse, forsaavidt angaaer 10,000 Rb., derved, at han har indfriet en Obligationsskjæld, som Fideicommisset stod i for denne Sum, og, forsaavidt angaaer 1,600 Rb. 3 ß, ved Transport af en Bankhæftelsesobligation. Hovedcitanten paastaar, at han desuden til Overformynderiet i December Maaned 1856 contant har betalt 8,000 Rb., og at han i Juni 1857 har contant betalt 10,100 Rb. og ved Opgjørelse af Mellemværende berigtiget 299 Rb. 5 Mk. 13 ß, saaat hans Gjæld derved er afgjort. Capitain Schmidt, som tilligemed senere afsøbe Brændeviinsbrænder R. Nielsen, der factiss fungerede som administrerende Overformynder, udgjorde Odense Overformynderies Bestyrelse, har benægtet, at disse Indbetalinger ham vitterligt ere præsterede, eller at han har meddeelt Tilstaelse for dem, men da det er oplyst, at der i Overformynderiets Kassabog er anført som indbetalt af Hovedcitanten i December 1856 den Sum 8,000 Rb., og at denne Ansørsel havde, da Restbeløbet af Gjælden, ifølge hvad der var vedtaget imellem Contrahenterne i Juni 1857, skulde indfries og efter Hovedcitantens Paafland ogsaa blev indfriet, faaet i Kassabogen i saa lang Tid, at Hovedcitanten deri maatte være berettiget til ogsaa fra Schmidts Side at see en Godkjendelse af Indbetalingen i December 1856, der gjorde videre Skridt usødvendige for ham for at sikkre sig for Efterkrav af disse 8,000 Rb., saa maae de derved betragtes som indbetalte ogsaa til Schmidt og som Følge heraf til Overformynderiet paa Fideicommissets Vegne, og det selv om det maatte antages, at 5,000 Rb. af dette Beløb ere afgjorte med R. Nielsen ved Tilbagelevering af et af ham til Hovedcitanten for denne Sum udfæstet Gjældsbeviis.

Det er dernæst oplyst, at der i afsøbe Overformynder Nielsens Kladekassabog findes anført som indbetalt af Hovedcitanten i Juni Maaned 1857 ialt 10,100 Rb., hvilkens Ansørsel ikke er skjønnet rettere end at være skreven af afsøbe Nielsen egenhændig, og det er derhos givet, at Hovedcitanten har erholdt den af ham til det Gersdorffske Fideicommiss udfæstede Begjærlighedsobligation, der hverken var forsynet med Prohibitivpaategning eller tinglæst, tilbage tilligemed de til haandfaaet Pant for Laanet stillede Bærbipapirer. Derefter er det sandsynligt, at den heromhandlede Indbetaling er gjort til Nielsen. Men denne Betaling til Nielsen, der ikke alene, men kun i Forbindelse med Schmidt kunde gyselig qvittere for Fideicommissets Midler, kan ikke frigjøre Hovedcitanten, som maatte vide, at Schmidts Medunderskrift var fornøden, for sin Restgjæld til Fideicommisset, naar han ikke kan oplyse, at de til Nielsen indbetalte Penge ere komne dette tilgode, og heller ikke kan den Omstændighed, at Begjærlighedsobligationen og de ved samme pantsatte Effecter af Nielsen ere udfæstede til Hovedcitanten, i Forholdet til Schmidt eller nu til Justitsministeriet sege til en modsat Antagelse, da der kun kunde argumenteres mod disse fra Udfæstelsen, saafremt denne var skeet af rette Paagjældende, altsaa af begge Overformyndere i Forening, eller naar Begjærlighedsobligationen ved Extradition havde været forsynet med en af Schmidt medunderskrevet Dvitering, hvad den maa antages ikke at have været.

Det skjønnes imidlertid ikke at kunne paalægges Hovedcitanten, hvis Anbringende i Juni Termin at have betalt Restgjælden til Nielsen bestyret ved, at der i denne Termin af Fideicommisset er ublaant 10,000 Rd., som ikke kunne antages at kunne have været pr. Kasse i dette, medmindre ialfald en Deel af det af Hovedcitanten til Rest skyldige Beløb var indgaaet, at betale de 10,000 Rd. og 299 Rd. 5 Mk. 13 ß, der med tillagt Rente til 20de August 1866 andrage de 13,714 Rd. 5 Mk. 5 ß, som Hovedcitanten ved den indanlede Dom er tilsligtet at betale; thi derved vilde han komme til at tilsvare langt mere, end Fideicommissets Kasse-mangel opgjort til 20de August 1866 kan antages at have udgjort, og navnlig ogsaa endel af Overformynderiets Kasse-mangel, uagtet denne findes at maatte være ham, der kun har staaet i Pengeforhold til Fideicommisset, og som, naar ingen særlig Grund kan paavises til, at han skulde udrede mere, end der er fornødent til, at Fideicommisset holdes skadesløst, ikke kan paalægges at udrede videre, ubeblommende.

Vel har nu Contracitanten som en saadan særlig Grund til yderligere Ansvar anført, at Hovedcitanten ikke i rette Tid har modsagt, ja endog udtrykkelig anerkjendt, hvad han har anbragt om den seldfundne Sammenblanding af Overformynderiets og Fideicommissets Regnskabsbøger og Beholdninger under N. Nielsens Bestyrelse, der medførte, at der til at bestride de Ublaant, der ere gjorte af Fideicommisset i December 1856 og Juni 1857, kan være anvendt af Overformynderiets contante Beholdninger, men der findes ikke tilstrækkelig Føie til at antage, at Hovedcitanten ved at indrømme, at der har fundet Uordener Sted i N. Nielsens Regnskabsførelse, har villet erkjende, at saadant kunde vedkomme ham og navnlig medføre, at hans Forsømmelse af at forsyne sig med gyldig Dwittering skulde kunne paabrage ham Ansvar for mere, end hvad der manglede i det Instituts Kasse, som han havde staaet i Forhold til.

Det bliver herefter at undersøge, hvad der kan antages at have manglet i Fideicommissets Kasse.

Contracitanten har i Deductionsindlægget ved Underretten anført, at Mangelen var 7,885 Rd. 3 Mk. 14 ß
med Rente 3½ pCt., beregnet fra 11te December
1856 til 20de August 1866 2,675 — 5 — 2 -

eller 10,561 Rd. 3 Mk. „ ß,
men i dette Beløb maa fragaae 3,300 — 4 — 9 -,
som, efter hvad der under Proceduren uimodsagt er
opgivet, er den Sum med tillagte Renter til 20de
August 1866, som fra N. Nielsens Bo er ublagt til
Fideicommisset.

Der udkommer saaledes. 7,260 Rd. 4 Mk. 7 ß
som Deficit for Fideicommisset, og dette Beløb maa Hovedcitanten tilsvare. Overretten maa nemlig være enig med Underdommeren i, at, hvad der, forsaavidt det af processuelle Hensyn kan komme under Paafjendelse, er anført af

Hovedcitanten, hentet fra Sagens Anledning, fra Saggivelsens Maade, fra den Omstændighed, at Nielsens Enke i nogen Tid efter hans Død forblev i Besiddelse af Overformynderiets Protocoller og Papirer m. m., ikke kan bevirke den af ham paastaede Frisindelse.

Af Beløbet vil Hovedcitanten have at svare Renter 5 pCt. fra Forligsklagens Dato, den 20de August 1866, til Betaling skeer.

Processens Omkostninger findes i det Hele at burde ophæves for begge Retter."

Nr. 207.

Advocat Klubien

contra

Lauritz Jepsen eller Jøppesen, Mads Jepsen eller Jøppesen og Niels Christian Veilgaard

(Defensor Liebe),

der tiltales for Vold.

Hjerm Ginding Herredets Extrarets Dom af 10de Februar 1871: „De Tiltalte Lauritz og Mads Jøppesen af Vemb og Niels Christian Veilgaard af Velling bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød, de 2 Førstnævnte hver i 2 Uge 5 Dage, Sidstnævnte i 5 Dage. Saa bør de og in solidum betale til forhenværende Teglmester Brinkmann 28 Rd., til Gjørbing, Vemb og Buur Sogneraad 7 Rd. 1 Mk. 8 ß og til Districtslæge Benzou 16 Rd. 4 Mk. 11 ß samt udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger og derunder Salair til Actor, Procurator Braak 10 Rd. og til Defensor, Kammerraad Procurator Repsborgh 8 Rd., dog saaledes at hver for sig betaler sine egne Arrestomkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven.“

(Sluttes i næste Nr.)

Høiesteretsfidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 25.

Den 27de October.

1871.

Anden ordinaire Sessjon.

Mandagen den 16de October.

Nr. 207.

Advocat Klubien

contra

Lauritz Jepsen eller Jeppefen, Mads Jepsen eller Jeppefen og Niels Christian Beilgaard (see forrige Nr.)

Viborg Landsoverrets Dom af 26de Juni 1871: „De Tiltalte Lauritz Jepsen, Mads Jepsen og Niels Christian Beilgaard bør hensættes i simpelt Fængsel, de 2 Førstnævnte hver i 8 Dage og Sidstnævnte i 4 Dage. Saa bør de Tiltalte og Een for Alle og Alle for Een betale til forhenværende Teglmester Brinkmann i Erstatning for Svie og Smerte samt for Næringstab 14 Rd. og til det Offentlige Udgifterne ved Brinkmanns Sygeleie og hans Lægebehandling samt til Medicin og endelig udrede Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor for Underretten, Procurator Braff 5 Rd., til Defensor sammesteds, Kammerraad Kepsdorff 4 Rd. og til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forfkyndelse og isvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til den i den indanførte Dom givne factiste Fremstilling maa det billiges, at de Tiltalte ere ansete straffplidige efter

de i Dommen anførte Bestemmelser i Straffeloven, men Straffene findes ifølge de med den forøvede Vold forbundne Omstændigheder at burde fastsættes, som i Underrettsdommen er sleet, for Lauritz Sepsen og Mads Sepsen til Fængsel paa Vand og Brød hver i 2 Gange 5 Dage og for Niels Christian Veilgaard til lige Fængsel i 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bliver Overrettens Dom at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til de idømte Straffe bør Herredstingsdommen, men iøvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Liebe for Højesteret betale de Tilstalte Een for Alle og Alle for Een 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „De Tilstalte Laurits Sepsen, Mads Sepsen og Niels Christian Veilgaard sigtes under nærværende Sag for Vold.

Ved de 2 førnævnte Tilstaltes egne Tilstaelser og Sagens øvrige Omstændigheder er det tilstrækkelig godtgjort, at, da de Tilstalte Mads Sepsen og Niels Christian Veilgaard en Eftermiddag i afsjigte November Maaned vare samlede med Tilstalte Laurits Sepsen paa dennes Bolig, og de havde erfaret, at forbenværende Teglblænder Brinkmann, til hvem alle 3 Tilstalte stode i et uventligt Forhold, var tilstede i et Huus i Nærheden, ere de blevne enige om at gaae derhen for at give Brinkmann, som de have udtrykt sig, en Afbankning, men uden at det blev nærmere aftalt, ved hvem af dem eller paa hvilken Maade dette skulde udføres, og uden at det er oplyst, af hvem af de Tilstalte Forslaget derom først blev fremsat.

Tilstalte N. C. Veilgaard har ligeledes vedgaaet, at han blev enig med de andre Tilstalte om i Forening at opføre Brinkmann, uden at han dog har villet erkjende, at det udtrykkelig blev omtalt, at Brinkmann skulde have Bank, men han har udsagt, at han ei heller tør benægte, at jaadant blev omtalt, og at han ikke seer sig istand til ellers at oplyse, hvad Hensigten var med at opføre Brinkmann.

De Tilstalte have derhos vedgaaet, at de i Henhold til den trufne Aftale alle strax begave sig til det Sted, hvor Brinkmann opholdt sig, og, efterat de vare komne dertil, indkrævede de Punsj, og der blev da talt om Tilstalte Laurits Sepsens Gjæld til Brinkmann, men da denne, der efter sin Forklaring mærkede Uraad, ikke vilde drille med og beredte sig til at gaae, standfæde de

Tilstalte ham, idet dog Tilstalte N. C. Weilgaard har benægtet, at han har holdt paa Brinkmann eller lagt Haand paa denne. Efterat de derpaa vare komne udenfor Huset, kastede Tilstalte Mads Jepsen Brinkmann til Jorden og tilsøiede ham flere Slag, navnlig i Hovedet, og dunkede ham mod Jorden, idet dog den nævnte Tilstalte har paaftaaet, at han kun slog med sine blotte Hænder og ikke brugte noget Redskab. Denne Mishandling vedvarede efter Brinkmanns Udsagn vel henved 1½ Time, men efter de Tilstaltes Paaftand kun omtrent et Kvarteerstid, og ingen af de Medtilstalte Laurits Jepsen og N. C. Weilgaard tog umiddelbar Deel deri, men foretoge ei heller Noget for at standse Mishandlingen, og Tilstalte L. Jepsen har derhos, da en Søster til ham og Tilstalte Mads Jepsen, som er Kjæreste med Brinkmann, kom tilstøiede og vilde befrie denne, stødte hende tilside for at forhindre hende fra at hjælpe Brinkmann, ligesom og efter hendes og Brinkmanns Udsagn Tilstalte Laurits Jepsen har under Mishandlingen opfordret Broderen Mads Jepsen til at fortsætte denne, hvad L. Jepsen dog har benægtet.

Efter Mishandlingen var Brinkmann i en meget lidende Tilstand, saaat han endog samme Dags Aften og følgende Dag vanstelig kunde tale, og efter den Erklæring, som er afgiven af den Læge, der Dagen efter undersøgte ham, var hans Ansigt betydelig ophovnet og forhyuet med forskjellige rebne Saar, og paa flere Steder under Huden, navnlig i Panden, fandtes Blodudtrædning, ligesom og begge de øvre Tjenlaag vare betydelig ophovnede, saaledes at endog venstre Nieæble var fuldkommen skjult, hvorimod en smal aaben Stribe tillod at skimte højre Nieæble; dets Bindehud var nedadtil i ringe Grad underløben med Blod, men Blodningen under venstre Nieæbles Bindehud var meget betydelig, ligesom der ogsaa var tilføiet ham forskjellige andre mindre Vestsfigelser, og navnlig paa øvre bagre Glæde af venstre Skulderled fandtes Huden i en Omkreds af en Haands Størrelse underløben med mørktfarvet Blod. Efter denne Lægeerklæring maa derhos den tilsøiede Vold antages væsentlig at være bibragt med Negle og knyttede Næver, hvorvel det dog syntes, som om paa enkelte Steder, navnlig ved venstre Skulderled, enten en Stok eller Træsko var bleven anvendt, men isørigt gaaer Erklæringen ud paa, at, hvis der ikke indfandt sig en rosenagtig Betændelse i Ansigtet, eller Blodudtrædningen under venstre Nies Bindehud ikke paa Grund af den anvendte Vold gav Anledning til en betændelsesagtig Tilstand, maatte det antages, at den tilsøiede Vold ikke vilde have synderslig Indflydelse paa Brinkmanns fremtidige Helbredstilstand og Førlighed, hvorvel det vilde medtage nogen Tid, inden Blodudtrædningen under Vinenes Bindehud fuldstændig absorberedes, og efter en af samme Læge under 14de December s. A. afgiven Erklæring maatte Brinkmann antages allerede omtrent 14 Dage forinden at have været fuldkommen helbredet, saaat det Lidrum, hvori hans Arbeidsfærdighed ikke har været som før Overtalbet, efter Lægens Sjøn kan sættes til 12 Dage.

For det af de Tilstalte udviste Forhold vilde disse, af hvilke Laurits Jepsen er født i 1834, Mads Jepsen i 1844 og N. C. Weilgaard i 1812, og af hvilke ingen sees tidligere at have været tiltalt, være at ansæe efter Straffe-

lovens § 203 jfr. § 54, og findes Straffen efter Sagens Omstændigheder og jærlig med Hensyn til, hvad der ved det efter Overrettens Kjenndelse optagne Forhør er fremkommet om Anledningen til, at de Tiltalte Laurits Jepsen og Mads Jepsen have besluttet sig til at øve den begaaede Vold, og til den ringe Andeel, som Tiltalte Veilgaard har taget deri, at kunne bestemmes til simpelt Fængsel for Laurits Jepsen og Mads Jepsen hver i 8 Dage og for Veilgaard i 4 Dage. De Tiltalte ville derhos have Gen for Alle og Alle for Gen at betale til Brinkmann Erstatning for Svie og Smerte, der findes at kunne bestemmes til 10 Rd., og for Næringstax, der vil være at ansætte til 2 Mk. daglig, beregnet for 12 Dage, eller 4 Rd., og ville de Tiltalte derhos have paa lige Maade at betale Udgifterne til Brinkmanns Pleie, Lægebehandling og Medicin, der, da han efter det Offentliges Foranstaltning er tagen under Lægebehandling, ville uden Hensyn til de under Sagen fremlagte Regninger være at erstatte det Offentlige med de Beløb, hvormed det efter Lovgivningen paa hviler Samme at udrede disse Udgifter, ligesom de Tiltalte ogsaa ville have paa lige Maade at tilsvare Actionens Omkostninger."

Tirsdagen den 17de October.

Nr. 169.

Advocat Hindenburg
contra

Dorthea Hansen eller **Hansdatter**, Lars Christensens Enke, ogsaa kaldet **Madam Lassen**, og **Christen Nielsen** (Defensor Heinrichsen),

der tiltales, Førstnævnte for Assurancevig og Sidstnævnte for Medvideri og Deelagtighed i denne Forbrydelse eller ialfald for at have afgivet urigtig Forklaring for Retten.

Hatting Herreds Extrarets Dom af 21de Marts 1871: „Tiltalte Dorthea Hansen, Enke efter Lars Christensen, almindelig kaldet Madam Lassen, af Sæbberup Mark bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. Tiltalte Christen Nielsen af Sæbberup Mark bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Alle de af de Tiltaltes Arrest og Sagen i det Hele lovligt sthybende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor her for Retten, Procuratorerne Busch og With, 12 Rd. til hver, udredes af de Tiltalte saaledes, at Dorthea Hansen alene udreder de $\frac{2}{3}$, og den ene $\frac{1}{3}$ udredes af begge de Tiltalte Gen for Vegge og Vegge for Gen. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 19de Juni 1871: „Tiltalte

Dorthea Hansdatter, Lars Christensens Enke, kaldet Lassen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til den Tiltalte Christen Nielsen tillagte Frisindelse og Bestemmelserne om Actionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Fasting i Salair hver 15 Rd., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Hindenburg og Heinrichsen tillægges i Salarium for Højesteret hver 20 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Lars Christensens Enke, Dorthea Hansdatter, almindelig kaldet Madam Lassen, og Christen Nielsen, Førstnævnte for Assurancepog og Sidstnævnte for Medvideri og Deelagtighed i denne Forbrudelse eller ialfald for at have afgivet urigtig Forklaring for Retten.

Efter Sagens Oplysninger optom der Ratten mellem den 16de og 17de September s. A. omtrent Kl. 11 $\frac{1}{2}$ i et Tiltalte D. Hansdatter tilhørende ubeboet Sted paa Løsning Mark, fra hvilket hun neget efter Maidag s. A. var flyttet til et andet hende tilhørende, 6-700 Alen derfra paa Sæbberup Mark beliggende Huus, en Ildbrand, ved hvilken det af 5 Faq Bindingsværk bestaaende straaetækkede Stuehuus aldeles afbrændte, og ved en Taxationsforretning, som den 23de s. M. blev afholdt af Bestyrelsen for Veile Amts yngre Brandassuranceffab, hos hvilket Tiltalte den 10de Januar s. A. havde forsikret sit Løssø for 1,166 Rd., opgav hun at have mistet ved Branden Korn i Straetet, der ansloges til 2 Tdr. 5 Stp. Rug og 4 Tdr. Havre, samt Effecter til en samlet Værdi af 771 Rd.

Under de optagne Forhør har Tiltalte nærmere forklaret, at den omtalte Sæd i utærfet Tilstand beroede paa Stedets Loft og Størstedelen af de brændte Effecter i Storluen, der indtog de 2 vestligste Fag, navnlig en Egekiste, indeholdende Sølvtøi m. m. for ca. 103 Rd., et stort Klædestab med Gangklæder for ca. 97 Rd., en Seng, en Dragliste, 2 Commoder, et Bord og flere Møbler til en Værdi af ialt 83 Rd., Sengklæder for 240 Rd., Pinned og Dækketøi for 88 Rd., et paa den nordre Væg hængende Seletøi af Værdi 38 Rd. og en stor Kobbertjebel, hvorimod der i 2 paa den anden Side af det

midterste Fag, der indeholdt Jerstue, Storstuen og Kjøkken, liggende Stue, som indtog de 2 østligste Fag, nemlig en mod Nord vendende Spisestue og en mod Syd vendende Dagligstue, kun fandtes i den første en Kaffelovn og i den sidste et Sengested med Sengklæder, hvis Værdi dog er indbefattet under det foransførte for brændte Møbler og Sengklæder angivne Beløb; Tilstaite har derhos tilføjet, at af Gangklæderne en Deel til en Værdi af 74 Rd. tilhørte hende selv, men at Resten var hendes 2 Søners, der, naar de af og til kom hjem fra deres Handelsrejser, opholdt sig i Stedet.

Fleere Vidner have imidlertid edelig udsagt, at der ved deres Ankomst til Brandstedet — som det maa antages, mellem Kl. 12 og 12 $\frac{1}{2}$ — var Ild over hele Huset og navnlig i Loftet, der flere Steder var gjenembrændt, og i Vinduesklarmene, og at Taget var freddet ned, men at de med Undtagelse af en Kaffelovn ingen Møbler saae i Værelserne og navnlig ikke de af Tilstaite opgivne i Storstuen, hvorhos 2 af Vidnerne have forklaret, at ei heller det ommeldte Seletøi fandtes paa dens nordre Væg, og at der Intet var paa Loftet, navnlig ikke Korn, samt at der ikke var mindste Spor til, at Ilden skulde være kommen indvendig fra, og at de paagjældende Gjenstande og for- nemlig Klædeskabet, der skal have staaet paa et Sted, hvor Loftet endnu var heelt, og hvor det senere viste sig, at Gulvet ei heller var brændt, efter Vid- nerens Skjøn umulig allerede forinden kunde være heelt opbrændt. Et Vidne har ligeledes edelig udsagt, at det kort før sidste Høst var inde i Dagligstuen, hvor der stod en Sofa, et Bord og nogle Stole, hvorimod der i den store Stue, hvori Vidnet — hvad Tilstaite D. Hansbatter dog har benægtet — ogsaa var inde, ikke var andre Møbler end et gammelt Skab og et Bord.

Ligesom det imidlertid maa antages, at Gjenstande af den opgivne Be- staaelse og Værdi have været tilstede, da den ommeldte Forsikkring blev tegnet, saaledes har Tilstaite Chr. Nielsen, der i et den 17de September afholdt Forhør udsagde, at han ikke i flere Dage havde været i Huset, senere forklaret, at han anden Dagen før Branden saae de paagjældende Møbler i Storstuen og nogle Dage tidligere eller — som han i et Forhør den 25de October har udsagt — for længe siden en Kobbertjedel i samme Stue, samt at han veed, at Tilstaite D. Hansbatter havde Sølvtøi i Kisten og hendes Søner Klæder i Klædeskabet, og begge Sønerne have forklaret, at der, da de sidste Gang før Branden — som det maa antages i August f. A. — vare hjemme, var et stort Klædeskab, der blandt Andet indeholdt endeel dem tilhørende Klæder, hvis Værdi den ene Søn for sit Bedkommende har ansat til 70—80 Rd., og ikke saa andre, nærmere betegnede Møbler i Huset, ligesom ogsaa D. Hansbatters Datter har udsagt, at, da hun et Par Uger før Branden var inde i dette, kunde hun ikke see, at der var Noget borte af det Bohave, som tidligere havde været der. Endvidere have flere Vidner under Sagen afgivet Forklaringer, der gaae ud paa, at der kort Tid før Branden i Dagligstuen var et Sengested med Sengklæder, og en Deponent har tilføjet, at han en Dag i Ugen før Branden ved at passere Vinduerne til Storstuen kunde gjennem de øverste Ruder over et for Vinduerne hængt Stykke Lærred see den saaldatte Gericht

af det store Klædestab tæt ved Loftet, ligesom en Deponentinde har udsagt, at der ca. 14 Dage før Branden var mange Møbler i Huset og navnlig i den vestre Stue et stort Klædestab, en Klædekiste, en Dragkiste og et stort Bord, uden at hun med Sikkerhed har kunnet erindre, om der stod en Seng med Sengklæder og ligesom tidligere Commoder.

Ved flere under og efter Branden foretagne Undersøgelser af Brandstedet er der ikke opdaget Spor enten af Korn eller Straa eller af Sølv eller Kobber, og medens der i Storstuen, hvis Gulv efter Brandfogdens Udsagn vel var gjennebrændt flere Steder, navnlig ved Bæggene og hvor Hjelene samlede, men dog ikke videre fortæret, end at det kunde optages og bæres ud sammen med Gulvtræerne, fandtes en Studsmaalsbog for Tilstalte C. Nielsen, en trykt Bog og et Stykke Papir, hvilke Gjenstande kun vare noget angrebne af Ilden, er der kun fremdraget ubetydelige Rester af uldne Sager, Linned og Bomuldstøi, navnlig af 2 Frakker, Dyrnaar og Vølster, ligesom nogle forefundne Stykker forfullet Træ, der har Spor af at være polerede eller ferniserede og efter Tilstalte D. Hansbatters Anbringende have hørt til forskjellige af hendes Møbler, ere af en meget ringe Størrelse. Derimod er der foruden Rester af et Seletøi fundet forskjellige Fernisager, hvoriblandt et Fernisaaendtag, som efter Tilstalte D. Hansbatters Forklaring har hørt til hendes Klædekiste, og endeel Laase, Skodder og Hængsler, der af Tilstalte ere indleverede til Retten tilligemed de Røgler, der efter hendes Udsagn have hørt til de brændte Møbler, og om de sidsmeldte Gjenstande have 2 ubmeldte Sagkyndige skjønnet, at de have været i Ilden, uden at det dog kunde afgjøres, om de havde siddet i brændte Møbler, og at Røglerne med en enkelt Undtagelse passe til Laasene, der dog i det Hele ere af en meget simpel og almindelig Bestaffenhed og tildeels beskafede. Endelig har en Deponentinde udsagt, at der paa det Sted, hvor efter Tilstalte Dorthæa Hansbatters Foregivende Klædestabet skal have staaet, laa en Samling Trækul af 2 Alens Længde og 1 Alens Bredde.

2 Vidner have endvidere edelig forklaret, at der i sidste Efteraar fra det afbrændte Steds Mark blev kjørt 2 Læs Rug op til Tilstalte D. Hansbatters Bopæl, hvilken Rug efter Vidnernes Formening omtrent kunde svare til, hvad der paa førstnævnte Sted kunde være avlet af denne Kornsort, samt at bemeldte Tilstalte — som tidligere har drevet Handel med Hjer og ofte modtaget som Betaling andre Ting, som hun atter afhændede, med hvilken Handel hun dog vil have ophørt siden Mai i A. — Tirsdagen før Branden lod noget Bohave bortkjøre fra Stedet, uden at Vidnerne dog have kunnet opgive, hvori dette Bohave bestod, og det er ligeledes oplyst, at hun har ladet i forrige Sommer en Sofa og nogle Dage før Branden 3 Kjedler og en Dyrne kjøre til Beile for at sælges.

Begge Tilstalte have imidlertid fastholdt, at der af den ommeldte Rugaarl kun er bortført et ringe Parti, der skulde bruges til Udsæd, hvorhos Tilstalte D. Hansbatter har formeent, at dette og noget af Byg og Havre bestaaende Blandingskorn, der ligeledes blev bragt hen til hendes Bolig, maa have udgjort de omforklarede 2 Læs, og hendes Sønnier have udsagt, at der vel blev

kjørt eller stulbe kjøres endeel Rug til Stedet paa Sæbberup Mark, men at der ogsaa fra dette blev kjørt Rug til det afbrændte Sted, hvilket Sidste Tiltalte D. Hansdatter dog ikke har kunnet erindre.

Hvad de øvrige bortførte Gjenstande angaaer, har denne Tiltalte udsagt, at hun den nævnte Tirsdag foruden et Par mindre Ting kun havde et Bord paa Bognen, hvilket hun havde taget fra sit Hjem til Brug ved Badst og nu bragte tilbage igjen, samt at de til Veile kjørte Gjenstande hørte til hendes Handelsvarer, der ikke vare indbefattede under Forsikringen, hvorimod Tiltalte Chr. Nielsen, der i en Række af Aar har havt sit Ophold hos Medtaltte og maa antages at have været behjælpelig ved denne Kjørsel, Intet har villet kunne huffe herom.

En af de Afhørte har endelig udsagt, at, da han, der havde underhandlet med Tiltalte D. Hansdatter om at leie de 2 østlige Værelser og Kjøkkenet i det afbrændte Sted, tidlig paa Aftenen før Branden indsendt sig hos hende for at faae Contract oprettet, foreslog hun, som allerede var i Seng, at han stulde tage en anden Leilighed i Stedet paa Sæbberup Mark — i hvilken Henseende Tiltalte dog har forklaret, at hun kun bad ham komme igjen en anden Dag for at faae Contract paa en Leilighed, hvad enten han vilde have den i Stedet paa Sæbberup Mark eller i det paa Løsning Mark — og ligesom Politibetjent Dalgaard har edelig udsagt, at de Tiltalte først indsendt sig paa Brandstedet en halv Times Tid, efterat de vare underrettede om Branden, og at — hvad ogsaa vedkommende Sognefoged edelig har forklaret — Tiltalte Chr. Nielsen, der isørgt efter Bidnernes Formening var bestjænklet, ved Branden viste al den Uvillie, som var mulig, og ikke gjorde Andet for at slukke eller redde, end hvad han blev breven til, saaledes have flere Deponenter forklaret, at samme Tiltalte den 26de September f. A., medens han under et over Medtaltte afholdt Forhør ventede i en Gaard i Horsens, yttrede, at han pleiede at ligge i det afbrændte Sted, men den Nat, det brændte, af Medtaltte var beordret til at overnatte i Stedet paa Sæbberup Mark, og at han antog, at de begge vilde blive arresterede, men at man ikke kunde gjøre dem Noget, naar de ikke gif ved, hvilke Yttringer dog Tiltalte Chr. Nielsen, der maa antages ogsaa tidligere af og til at have tilbragt Natten i Stedet paa Sæbberup Mark, deels har nægtet at have brugt og deels ikke villet erindre. Im der nu end herester, og naar henføres til, at der Intet er oplyst om noget forøvet Tyveri, hvorved navnlig, som Tiltalte D. Hansdatter har forment, Svøtstiet og Kobberkjæben stulde være bortstjaalne, og at det er usandsynligt, at de andre som brændte angivne Gjenstande stulde være opbrændte, allerede forinden de ovennævnte Bidner ansillede deres Jagttagelser over Værelsernes Indhold, ligesom det ei heller, som af Tiltalte D. Hansdatter gjort gjældende, af den ved Branden herskende Vandmangel laber sig forklare, at der overhovedet saagodt som ingen Resten af disse Gjenstande ere blevne tilbage, er Føie til at antage, at den største Deel af de af Tiltalte D. Hansdatter som bortkomne ved Branden opgivne Gjenstande ikke ved denne have været tilfede i det afbrændte Huus — findes det dog ikke aldeles tilstrækkelig godtgjort, at

denne Tiltalte, der efter sin Forklaring ikke havde været i Huset Dagen før Branden, har overfor det paagjældende Forsikringselskab navnlig ved sin Opgivelse af det Brændte gjort sig skyldig i nogen svigagtig Omgang, eller at Tiltalte Chr. Nielsen har været deelagtig i et saadant Forhold, og forsaavidt sidstnævnte Tiltalte efter det Ansørte har afgivet usande og selvmødfigende Forklaringer i forskjellige Retninger, vil der, da han har haft al Føie til at antage, at Undersøgelsen, under hvilken han i længere Tid har siddet arresteret, ogsaa var rettet imod ham, ei heller i saa Henseende kunne paalægges ham Strafsansvar.

Som Følge heraf vil Tiltalte D. Hansbatter være at frifinde for Actors Tiltale dog med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger, og isøvrigt vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte Christen Nielsen ligeledes er frifunden for Actors Tiltale, og hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger, hvorunder der vil være at tillægge Actor og Defensor for Overretten i Salair hver 15 Rd., billiges, være at stadfæste."

Nr. 23. Gaardeier **Hans Andersen** (Advocat Hindenburg)
contra

Parcellisterne Jørgen Nielsen og Lars Christian Andersen (Advocat Nellesmann),

betræffende Tørvestjæret i en Appellanten tilhørende Tørvemose.

Møens Herreds Rets Dom af 19de Juli 1869: „De Indstævnte, Parcellisterne Jørgen Nielsen og Lars Christian Andersen, begge af Vollerup bør for Citantens, Gaardeier Hans Andersen af Vollerup, hans Tiltale i denne Sag frie at være. Sagens Omkostninger ophæves.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Mai 1870: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.“

Højesterets Dom.

Af den under Sagen fremlagte, den 10de Juni 1814 indgaaede og den 13de s. M. inden Retten vedtagne Udskiftningsforening med tilhørende Kort fremgaaer det, at den i den indankebe Dom omhandlede Tørvemose tilligemed flere andre Moser skulde, førend Udskiftning af de matriculerede Zorder fandt Steb, affættes og senere komme til Deling for 11 navngivne Bymænd, blandt hvilke de daværende Eiere af begge Parters Eiendomme fandtes. Disse Moser maae nu vel ogsaa antages at være deelte

mellem de nævnte Bymænd ved en samme Aar indgaaet og iværksat, i 1818 af dem godkjendt Forening, der dog ikke er kommen tilstede under Sagen; men Citanten har ikke godtgjort, at Tørveskjæret i den Deel af den omtvistede Mose, hvori den paatlagede Tørveskjæring er foregaaet, nemlig sammes nordlige Deel, ved denne Deling tilfaldt hans Gaard; tvertimod tale de fremkomne Oplysninger bestemt for, at Tørveskjæret i denne Deel af Mosen udelukkende tillagdes den Halvgaard, som nu eies af de Indstævnte, ligesom det og en Tidlang blev benyttet af dens Eiere; og vel have disse ikke i de senere Aar skaaret Tørv i Mosen førend i Aaret 1868, men Citanten og hans Formænd sees ligejaalidt i disse Aar eller overhovedet siden 1814 at have benyttet Tørveskjæret i den paagjældende Deel af Mosen. Idet Citanten herefter ikke kan ansees at have havt Besøielse til at paatale, at de Indstævnte atter have begyndt at skjære Tørv i Mosen nordlige Deel, maa det billiges, at der ved Overretsbommen er tillagt dem Frisindelse. Denne Dom, ved hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger i de foregaaende Instanser det ligeledes maa have sit Forblivende, vil derfor efter de Indstævnets Paa-stand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Sagens Omstændigheder at maatte ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag søger Citanten, Gaardeier Hans Andersen af Vollerup de Indstævnte, Parcellisterne Søren Nielsen og Lars Christian Andersen sammesteds til Straf og Erstatning, fordi de have gjeembrudt en Grøstebold, som fandtes imellem deres Lodder og en paa Citantens Forbld liggende Tørvemose, og i denne opstaaet og derfra bortført Tørv, og da de Indstævnte ved Møens Herredstings Dom af 19de Juli forrige Aar ere blevne frisindue for Citantens Tilstale, har han indbragt Sagen her for Retten, hvor Citanten har gjentaget sine tidligere Paa-stande, medens de Indstævnte procedere til Stadfæstelse.

De Indstævnte paaberaabe sig hovedsagelig, at der i Aaret 1814 skal være foretaget en i Aaret 1819, da Forretningen af 1814 var bortkommen, fornyet Udskiftning og Deling af Bollernup Tørvemoser, hvorved der var tillagt de Indstævnte Tørvestjær i den under Sagen omhandlede Mose, og at, saafremt dette ikke erkjendes, Mosen som ikke udskiftet er en fælleds Mose, hvoraf maa følge, at de Indstævnte Intet have forbrudt ved det af dem foretagne Tørvestjær.

Om det nu end ikke ved, hvad der er passeret i Aaret 1819, antages at være tilstrækkeligt konstateret, at der virkelig i Aaret 1814 er foregaaet en Udskiftning og Deling af Bollernup Moser, og at derved er tillagt de Indstævnte Tørvestjær i den her omhandlede Mose, hvilket Citanten benægter, saa vil dog Underrettsdommen blive at stadfæste, fordi Citanten ikke imod de Indstævntes Benægtelse har beviist, at Tørvemosen tilhører ham, og at Tørvestjæret i samme tilkommer ham, hvoraf det maa blive en Følge, at hans Saggivelse javner retlig Begrundelse. I saa Henseende er det nemlig i Henhold til Slutningsbestemmelsen i § 17 af Forordningen 23de April 1781 om Fælledsstabets Ophævelse cfr. Rentekammer-Skrivelse 10de Juni 1815 ikke afgjørende, at Mosen er beliggende i Citantens Jordlob, eller at dens Areal er ved Matrifuleringen blevet indbefattet under hans Gaards Hartkorn, ved hvilket Sidste kan bemærkes, at det er givet under Sagen, at Citanten har Græsningsretten paa Mosen.

Processens Omkostninger, der retteligen ere hævdede i første Instants, findes ogsaa her for Retten at kunne ophæves."

Nr. 215.

Advocat Henrichsen

contra

Jens Peter Jørgensen (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Bedrageri.

Bornholms Nordre Herreds Extrarets Dom af 26de August 1871: „Jens Peter Jørgensen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage; saa bør han ogsaa udrede alle af hans Arrest og Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad Erichsen og Defensor, Procurator Lund 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiefsterets Dom.

Forfaavidt Sagen efter den stete Indstævning foreligger Høiefsteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen ansførte Grunde kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Henrichsen og Hindenburg for Høiefsteret betaler Tilstalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Tilstalte Jens Peter Sorgenen, som under nærværende Sag tiltales for Bedrageri, er ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger overbevist at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse ved at sælge for en Betaling af 24 ß en til 32 ß vurderet Høtvy, som tilhørte Arbeidsmand Niels Beersøn, og som Tilstalte havde modtaget i Forvaring for Eieren.

For dette Forhold bliver Tilstalte, som er 30 Aar gammel og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, at ansee efter Straffelovens § 253, og skjønnes Straffen passende at kunne bestemmes til 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, hvorhos han bør udrede alle af hans Arrest og Actionen skyldende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad Procurator Erichsen og til Defensor, Procurator Lund, hvis Sagsførelse har været forførlig, 5 Rb. til hver.

Da den omhandlede Høtvy er udeleveret til Eieren, som har fratalt Erstatning, bliver Intet herom at paatljende.

Nr. 191.

Advocat Henrichsen
contra

Peder Christian Christensen Holmmark (Def. Hansen),
der tiltales for ulovlig Disposition over udlagt Gods.

Fjends Rørling Herredets Extrarets Dom af 2den Mai 1871: „Tilstalte Peder Christian Christensen Holmmark bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. Saa bør han og udrede alle af Sagen lovlige skyldende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Justitsraad Overretsprocurator Neckelmann 4 Rb. og til Defensor, Overretsprocurator Morville 3 Rb. 3 Erstatning til Kjøbmand Chr. Jensen i Viborg bør Tilstalte betale 20 Rb. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 10de Juli 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Procurator Fasting betaler Tilstalte 5 Rb. til hver. Den idømte Erstatning udredes

inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes efter de dermed forbundne Omstændigheder at maatte henføres under Straffelovens § 256, hvorefter Straffen vil være at bestemme til 4 Dages simpelt Fængsel. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bliver Overrettens Dom at stadfæste.

Thi kjenbes for Ret:

Peder Christian Christensen Holmmark bør hensesættes i simpelt Fængsel i 4 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Peder Christian Christensen for ulovlig Disposition over udslagt Gods.

Efterat Kjøbmand Chr. Jensen i Viborg ifølge et med Tiltalte den 1ste April 1870 indgaaet Forlig havde den 14de Juli s. A. ladet gjøre Udlæg hos Tiltalte for Forligets Paalydende 10 Rd. 1 Mk. 6 ß tilligemed Omkostninger, ialt 14 Rd. 5 Mk. 7 ß, blandt Andet i de 3 bedste Faar af hans Besætning, der tilsammen bleve ansatte til en Værdi af 10 Rd., blev der den 7de November s. A. hos Tiltalte afholdt en Auctionsforretning til Forauktionering af de udlagte Gjenstande, men Tiltalte erklærede da, at Faarene vare slagtede og fortærede.

Under den i den Anledning anstillede criminelle Undersøgelse har Tiltalte vedgaaet at have slagtet de ommeldte 3 Faar, idet han nærmere har anført, at, da der i Begyndelsen af October Maaaned 1870 faldt saa megen Sne, at Faarene ikke kunde gaae ude, og han ikke havde noget Foder at give dem hjemme, slagtede han dem, uden at det var faldet ham ind at aflevere dem til Udlægshaveren. Tiltalte, der er født den 12te Februar 1819 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, er for sit saaledes vedgaaede Forhold ved Underrettsdommen rettelig ansæet efter Straffelovens § 253, ligesom den valgte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage efter Sagens Omstæn-

digheber findes passende, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen til Kjøbmand Chr. Jensen og Actionens Omkostninger det ligeledes findes at kunne have sit Forblivende, vil derfor være at stadfæste."

Onsdagen den 18de October.

Nr. 206.

Advocat Henrichsen

contra

Inger Sophie Madsen (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 5te August 1871: „Tiltalte Inger Sophie Madsen bør straffes med Forbedringshousarbejde i 8 Maanedes samt udrede denne Actions Omkostninger og berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Ronge og Kalko med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Tiltalte Inger Sophie Madsen, der er født den 21de Juni 1849 og ved denne Rets Dom af 25de Marts dette Aar anseet efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, er under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbeviist at have i afsigte Efteraar, og altsaa før fornævnte Dom overgik hende, i to forskjellige Gange frahjaalet Hsenkræmmer Christian Hansen en til 1 Rd. 3 Mk. vurderet Lorgnet og Elise Helene Jensen Henrikken, Marschandiser Trantos Enke en Kjoleneberdeel og det dertil hørende Liv, tilsammen af Værdi 3 Rd., og at have i indværende Aar efter bemeldte Doms Affigelse begaaet 5 andre Tyverier, hvorved hun tilvændte sig en til 2 Rd. vurderet Nederdeel, tilhørende Thora Fisch, Manufakturhandler Hansens Hustru, et til 8 Rd. vurderet Overstykke, der tilhørte Manufakturhandler Moresco, et til 1 Mk. 8 ß Alen vurderet, Manufakturhandler Jens Larsen tilhørende Stykke Sirts, som efter Beskjaalnes Paastrand var omtrent 30 Alen langt, men efter Tiltaltes kun 12½

Alen, et Overstykke af Værdi 3 Rd. og en til 1 Rd. vurderet Kjolenederbeel, hvoraf Overstykket tilhørte Caroline Ferdinandinne Sommerfeldt, Woulfbachs Enke, og Kjolenederbelen Marfchandifer Jensens Enke, hvilke Tyverier hun alle udførte i de Vestjaalnes Boutiker, hvori hun havde indfundet sig for at kjøbe eller for at stjæle.

Som Følge heraf vil Tiltalte nu deels i Medfør af ovennævnte Lovs § 64 blive at idømme en efter sammes § 228 lempet Tiltagsstraf, deels være at ansee efter bemeldte Lovs § 230 1ste Led, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshønsarbeide i 8 Maanedes."

Nr. 220.

Advocat Nellesmann

contra

Carl Johan Lytjohan og Carl Holger Lytjohan
(Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Antvorskov Birks Extrarets Dom af 1ste Juli 1871: „De Tiltalte Carl Johan Lytjohan, Carl Holger Lytjohan og Jens Peter Hansen, Samtlige af Slagelse bør straffes hver med 15 Slag Riis. De Tiltalte bør derhos in solidum udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Deichmann 5 Rd. og til Defensor, Procurator Drechsel 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de August 1871: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Delbanco og Seidelin bør de Tiltalte, Carl Johan Lytjohan, Carl Holger Lytjohan og Jens Peter Hansen, Alle af Slagelse, Een for Alle og Alle for Een udrede 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Forfaavidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse for Carl Johan Lytjohans og Carl Holger Lytjohans Vedkommende, og i Genhold til de i den ind-
anlede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Henriksen for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Antvorskov Birk's Extraret indankede Sag tiltales Carl Johan Lytjohan, Carl Holger Lytjohan og Jens Peter Hansen, Alle af Slagelse, der ere fødte benholtsviis den 5te Februar 1858, den 4de Januar 1861 og den 21de Februar 1860, for Tyveri, og det er ved deres egen Tilstaaelse og det isørigt Oplyste beviist, at de have gjort sig skyldige heri.

Den 3die Juni d. A. om Formiddagen have nemlig de Tiltalte Carl Holger Lytjohan og Jens Peter Hansen, der vare gaaede ud i Slagelse Bykøkken for at samle tørt Brænde, bestemt sig til at begaae Tyveri i et til Tracteurstebet i bemeldte Skov hørende Forraadsstammer, i hvilket Bærtshuusholder Mads Hansen af Slagelse havde Drikkevarer beroende, og til hvilket Tiltalte Carl Holger Lytjohan banede sig Udgang ved med Hjælp af Jens Peter Hansen at krybe ind igjennem en ca. 2½ Alen fra Jorden værende, ca. ½ Alen i Ovadrat stor Abning, hvorefter han fra Forraadsstammeret udtog og til den udenfor staaende Tiltalte Jens Peter Hansen leverede 5 Flasker Øl, 2 Flasker Sodavand og ½ Flaske bairisk Øl, hvilke de, efter at have drukket noget af Indholdet, skjulte i Skoven.

Samme Dags Eftermiddag gif alle tre Tiltalte ud i Skoven for at stjæle flere Flasker. Tiltalte Carl Johan Lytjohan trøb da ved Hjælp af Tiltalte Jens Peter Hansen ind igjennem den ovennævnte Abning, medens de to andre bleve staaende udenfor, og tilvandt Førstnævnte sig da 1 Flaske Øl, 2 Flasker Sodavand og 2 halve Flasker bairisk Øl, som han leverede til Tiltalte Jens Peter Hansen, men da han var isærd med at astatte noget Brændeviin paa en Flaske, bleve de overrumplede. De stjaalne Flasker, hvis Værdi er ansat til 1 Rd. 1 Mk. 4 ß, ere komne tilstede, enkelte dog tomte, og tilbageleverede Bestjaalne, der har frataget Erstatning

For det af de Tiltalte udviste Forhold maa det billiges, at de ere ansætte efter Straffelovens § 233, og findes Straffen for dem, der ikke ere forhen straffede, passende bestemt til 15 Slag Riis for hver. Underrettsdommen, hvis Bestemmelse om Actionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil derfor være at stadfæste.“

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 26.

Den 3die November.

1871.

Anden ordinaire Session.

Onsdagen den 18de October.

Nr. 194.

Advocat Henriksen
contra

Christen Jensen (Defensor Levinfen),

der tiltales for bedrægeligt Forhold.

Hornum Herreds Extrarets Dom af 6te Mai 1871: „De Tiltalte, Huusmand Jens Møller Jensen og Skræbder Christen Jensen, begge af Besterhæssing bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 og Sidstnævnte i 5 Dage. Saa bør de og Een for Begge og Begge for Een udrede alle af deres Anholdelse, Varetægtsarrest og Actionen i det Hele lodligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Kammerassessor, Procurator Johansen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Nørsk 4 Rd. foruden Diætpenge til Sidstnævnte efter Aalborg Stiftamts nærmere Bestemmelse. Indsidder Christen Andersens Ret til Erstatning hos de Tiltalte forbeholdes. At efterkommes under Afværk efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 17de Juli 1871: „Tiltalte Christen Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger for Underretten for Tiltaltes Vedkommende bør Underretsdommen ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne

Morville og Fasting 8 Rd. til hver. At efterkommes under Af-
færd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Henriksen og Levin-
sen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende
Sag, der ved Underretten tillige angik Huusmand Jens Møller Jensen, for
hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, tistales Skrædder
Christen Jensen for bedrageligt Forhold.

Ved Tiltaltes egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Til-
staaelse er det tilstrækkeligen godtgjort, at han en Dag i Januar Maaned d. A.,
da han tilfældigen var kommen til at kjøre med den for Underretten medtil-
talte Jens Møller Jensen, der agtede sig til Indsidder Chr. Andersen i Freilev,
har efter Opfordring af bemeldte Jens Møller Jensen, og for at denne kunde
komme i Besiddelse af en Chr. Andersen tilhørende Hest, under Opholdet hos
Chr. Andersen udgivet sig for eller dog ingen Indvendning gjort mod, at Jens
Møller Jensen udgav ham for at være Eier af Gaarden Østerhald i Vester-
høising og iøvrigt omtalte hans oeconomiske Forhold paa en saadan Maade,
at der derved opvakte den Forestilling, at han — der Intet eiede — maatte
antages at være en velstaaende Mand. Tiltalte afskøbte derpaa Chr. Andersen
en Hest for 50 Rd. samt $\frac{1}{2}$ Tb. Rug og $\frac{1}{2}$ Tb. Kartofler, hvorpaa han, der
erholdt Hesten udleveret, strax betalte 5 Rd., der forud hemmeligt vare leverede
ham af Jens Møller Jensen, medens Resten skulde betales den 1ste Februar,
hvorom Tiltalte gav en Chr. Andersen tilhørende Notitsbog en Tilførsel, saa-
lydende: Christen Jensen Østerhald Vesterhøising 45 Rd. $\frac{1}{2}$ Rug $\frac{1}{2}$ Kartofler
d. 1 Februar. Under Tilstedeværelsen hos Chr. Andersen overdrog Tiltalte
imidlertid ved en Byttehandel, der dog kun afsluttedes paa Skramt, den om-
meldte Hest til Jens Møller Jensen, og næste Dag kjøbte Tiltalte endvidere
en Vogn af Chr. Andersen for 50 Rd., som ogsaa skulde betales den 1ste Fe-
bruar d. A., medens han strax fik Vognen udleveret. Da Betalingen for det
saaledes Kjøbte ikke blev erlagt til den fastsatte Tid, gjorde Chr. Andersen
Anmeldelse om det Pasjerede, og under Sagen er saavel Hesten, der er vur-
deret til 40 Rd., som Vognen med Aagesol af Værbi 42 Rd. tilbageleveret
Chr. Andersen, der har paaستاet sig tilkjendt 10 Rd. i Erstatning for Afsvaret
af Hesten, hvilken Paaastand Tiltalte dog har modtaget, uden at Størrelsen af
det Tab, Chr. Andersen har lidt, nærmere er oplyst.

Tiltalte har iøvrigt forklaret, at han, hvad ogsaa bekræftes ved Sagens

Oplysninger, ikke selv har havt eller tilfattet Fordeel ved de ommeldte Handeler, men at han alene paa Jens Møller Jensen's Opfordring gik ind paa den truene Aftale, der havde til Hensigt at skaffe Jens Møller Jensen Besiddelsen af den ommeldte Hest, og at det, efterat de nu engang vare komne til at handle om Hesten, kun var under Paavirkning af det nydt Brændeviin, at han blev foranlediget til ogsaa at købe Begnen, uden at der i Sagens Oplysninger er tilstrækkelig Føie til at antage, at Tiltalte ved dette Kjøb har havt en bestemt bebrageriff Hensigt, og vel har han erkjendt, at han, da han handlede om de ovennævnte Gjenstande, ikke havde nogen rimelig Udsigt til at kunne udrede, hvad han forpligtede sig til, men han har udsagt, at han alt under Handelen indsaae, at det var galt, og derfor søgte at faae Sælgeren til at beholde Hesten, indtil den blev betalt, hvorpaa Sælgeren og Jens Møller Jensen imidlertid ikke vilde indlade sig, ligesom Tiltalte ogsaa har paaberaabt sig, at han tænkte sig, at Jens Møller Jensen dog nok vilde ordne Sagen med Chr. Andersen.

Det Forhold, hvori Tiltalte, der er født i 1839, og som med Undtagelse af, at han i sin militaire Tjeneste har været straffet for Disciplinairforseelser, ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, saaledes har gjort sig skyldig, findes efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder at kunne henføres under Straffelovens § 256, og Straffen findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger for Underretten for Tiltaltes Vedkommende vil Underrettsdommen være at stadfæste."

Nr. 168.

Advocat Levinjen

contra

Mathies Carlsen og Hustru **Marthe Marie Jørgensdatter** (Defensor Nellemann),

der tiltales for Hæleri og for at have udsendt deres Barn Albertine Mathiesen paa Betleri.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 28de April 1871: „Tiltalte Guldsmed Peter Lorenz Jens og saa kaldet Jensen bør for Actors Titale i denne Sag fri at være. Tiltalte Albertine Mathiesen bør hensesættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. De Tiltalte Fister Mathies Carlsen og Hustru Marthe Marie Jørgensdatter bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. De Tiltalte bør udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actør, Kammerassessor, Procurator Poulsen 6 Rd. og til Defensor Procurator Bjerregaard 5 Rd., saaledes at de Tiltalte Albertine Mathiesen, Fister Mathies Carlsen og

Hustru Marthe Marie Jørgensdatter in solidum udrede $\frac{3}{5}$ Dele og endvidere in solidum med Guldsmed Peter Lorenz Jens eller Jensen $\frac{2}{5}$ Dele. Derhos bør de trende førstnævnte Tiltalte in solidum udrede til Tjenestepige Karen Eliassen i Erstatning 4 Rd. og in solidum med Tiltalte Guldsmed Jens til Student Jespersen udrede 4 Rd. 3 Mk. Erstatningen at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Biborg Landsoverrets Dom af 19de Juni 1871: „Tiltalte Peter Lorenz Jens eller Jensen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Mathies Carlsten og Marthe Marie Jørgensdatter bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 2 Gange 5 Dage. Saa betale de og Een for Begge og Begge for Een i Erstatning til Tjenestepige Karen Eliassen 4 Rd. og til Student Jespersen 4 Rd. Med Hensyn til Actionens Omkostninger for Underretten bør Underretsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. De Tiltalte M. Carlsten og M. M. Jørgensdatter udrede Een for Begge og Begge for Een Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne Fasting og Isaacsen 8 Rd. til hver, hvorhos Tiltalte Jensen in solidum med de nævnte Tiltalte tilsvare 1/3 Deel af bemeldte Omkostninger. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og det Idømte iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom for Mathies Carlstens og hans Hustru Marthe Marie Jørgensdatters Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Nellemann for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisses hebbes det: „Under nærværende Sag, der for Underretten tillige angik Barnet Albertine Mathiesen, men for hvis Bedkommende Sagen ikke er indbanket til Overretten, sigtes hendes Forældre, de Tiltalte Mathies Carlsen og dennes Hustru Marthe Marie Sjørøgsdatter for Væleri og for at have udsendt deres nævnte Barn paa Væleri, hvorhos Tiltalte Guldsmed Peter Lorentz Jensen tiltales for det af ham ved Kjøbet af sjaalne Gjenstande ubviste Forhold.

Ved de Tiltalte M. Carlsens og dennes Hustru M. M. Sjørøgsdatters egne Tilsaavelser og Sagens øvrige Omstændigheder er det godtgjort, at Sidstnævnte i afvigte Vinter har udsendt deres fornævnte Datter, der er født den 24de Juni 1858, for at betle, og at dette er skeet med Tiltalte M. Carlsens Vidende og Samtykke, samt at de have modtaget, hvad Datteren har hjembragt af Penge og Andet, som hun havde tilbetlet sig. Efter Datterens Forklaring har hun ligeledes i Løbet af afvigte Vinter paa 6 forskjellige Steder, hvor hun var gaaet ind for at betle, men Ingen traf i de Værelser, hvor hun kom ind, sjaalet deels rede Penge til et Beløb af c. 25 Rd. og deels en Guldmanschetknop, der maa antages at have haft en Værdi af 4 Rd. 3 Mk., og en Guldmedaillon, hvis Værdi ikke er oplyst, ligesom det ei heller er oplyst, hvem den har tilhørt. Disse 2 sidstnævnte Gjenstande har hun solgt til Medtaltalte P. L. Jensen for 5 Mk. 8 ß, og af det derfor erholdte Beløb samt af de sjaalne Pengebeløb har hun afgivet en Deel til Tiltalte M. M. Sjørøgsdatter, dog kun i Beløb af nogle Mark ad Gangen, hvorhos hun for omtrent 6 Rd. af de sjaalne Penge har kjøbt nogle Klædningsstykker til Tiltalte M. Carlsen, hvem hun endvidere engang har givet 3 Mk., og har hun ogsaa anvendt endeel til Klæder for sig selv. De nævnte 2 Tiltalte have nu ogsaa vedgaaet, at de have modtaget, hvad deres ommelte Datter har bragt dem, og skjøndt de have paastaet, at Datteren ikke har underrettet dem om, at hun ved Thyveri havde erhvervet, hvad hun saaledes hjembragte, og at de ei heller paa anden Maade havde Kundskab derom, hvorimod endog Tiltalte Carlsen efter sin Forklaring vil have advaret Datteren mod at stjæle og pryglet hende for at faae hende til at tilstaae, om hun havde sjaalet, have dog Begge erkjendt, at de især i den senere Tid nærede Formodning om, at Datteren tildeels ved Thyveri havde erhvervet, hvad hun efterhaanden hjembragte, og at de desuagtet ere vedblevne at modtage, hvad hun af Penge og andre Gjenstande hjembragte. Begge disse Tiltalte, som ikke sees tibliger at have været straffede, og af hvilke Carlsen maa antages at være 47 Aar og Sjørøgsdatter 37 Aar, ville for det den overførte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 238 og Lov af 3die Marts 1860 § 3, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver af dem, hvorhos de ville have Een for Begge og Begge for Een at betale i Erstatning til Tjenestepige Karen Eliassen 4 Rd. og til Student Jespersen 4 Rd. 3 Mk.

Da det findes at kunne have sit Forblivende ved Underretsdommens

Bestemmelser om Actionens Omkostninger for Underretten for alle 3 Tiltaltes Vedkommende, vil den i saa Henseende være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket."

Nr. 210.

Advocat Levinfen

contra

Thomas Edvard Emil Holm (Defensor Klubien),
der tiltales for at have overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politis-
protocol givet Tilhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de August 1871:
„Tiltalte Thomas Edvard Emil Holm bør straffes med Arbeide
i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 72 Dage og
tilsvare Sagens Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter
Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde
kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og
Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til
hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Da Tiltalte Thomas
Edvard Emil Holm, der er sødt den 13de Januar 1835 samt flere Gange
tidligere straffet for Løsgænger, Betleri og Forvansning af Fattigvæsenets
Beklædningsgjenstande, blandt Andet ved Landsover- samt Hof- og Stads-
rettens Dom af 15de Februar forrige Aar efter Lov 3die Marts 1860 om
Straffen for Løsgænger og Betleri § 5 med Fængsel paa Bånd og Brød i
2 Gange 5 Dage, og sidst ved Kronborg østre Virks Etrarets Dom af 5te Juli
d. A. efter samme Lovs §§ 1, 2 og 3, Forordningen 10de December 1828 og
Straffelovens § 228 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ved egen Tilslæelse
og det isvrigt Oplysne er overbeviist at have overtraadt et ham den 7de d. M.
til Kjøbenhavns Politiprotocol under sædvanlig Straffefængsel givet Tilhold,
idet han den nævnte Dag, efterat han i Henhold til bemelte Tilhold var
bleven afleveret til Fattigvæsenet, unddrog sig sammes Forsjorg indtil den søl-
gende Dag, da han af Politiet blev anholdt, ved at undvige under hans
Transport fra Fattigvæsenets Lokaler heri Staden til Ladegaarden, hvor han
var bestemt til at anbringes, vil han være at ansee efter den førstciterede Lovs
§ 1 efter Omstændighederne med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangs-
arbeidsanstalt i 72 Dage.“

Torsdagen den 19de October.

Nr. 154.

Advocat Levinfen

contra

Søren Andersen Møller (Defensor Klubien),

der tiltales for voldsom Bestadigelse af Andenmands Gods.

Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extrarets Dom af 8de Mai 1871: „Arrestanten Søren Andersen Møller bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage og betale i Erstatning til Smørhandler Peter Petersen af Valby 45 Rd.; saa udreder han og alle af denne Action flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Dieckmann 5 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Procurator Blocksøjs 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Absærb efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Juni 1871: „Arrestanten Søren Andersen Møller bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Virketingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne for Overretten, Nielsen og Justitsraad Petersen betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Absærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger er der vel megen Formodning for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i den ham paasigtede, Matten mellem den 9de og 10de April d. A. forøvede omfattende Bestadigelse af et anden Mand tilhørende ubeboet Huus, men imod hans Benægtelse findes dog et efter Forordningen 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis for, at han er Gjerningsmanden, ikke at være tilveiebragt ved de fremkomne Indicier, der hvert for sig ere af mindre Betydning, hvorhos bemærkes, at Intet under Sagen er oplyst, der med Bestemthed tyder hen paa, at Tiltalte til den paagjældende Tid har været paa Gjerningsstedet. Det maa derfor billiges, at han ved den indankede Dom er frifunden for Actors Tiltale, dog med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger, og bemeldte Dom vil saaledes kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Levinfen og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indtante Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Søren Andersen Møller er under nærværende Sag ved Kjøbenhavns Amts nordre Birkelings Dom af 8de Mai d. A. for forsætlig Bestabigelse af et Andenmand tilhørende Huus i Taarbøl anseet efter Straffelovens § 296 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage samt paalagt en Erstatning til Beløb 45 Rd. Det findes imidlertid ikke, at der under Sagen er imod Arrestantens Benægtelse tilveiebragt et til at fælde ham albeles tilstrækkeligt Beviis, og han vil derfor blive at frifinde for Actors Tiltale i Sagen, hvorimod Dommen i Henseende til Actionens Omkostninger, der retteligen ere paalagte Arrestanten, vil være at stadfæste.“

I Underrettsdommens Præmisser hedder det: „Ved samtlige de under nærværende Sag tilveiebragte Dplysninger maa det mod Arrestanten Søren Andersen Møllers Benægtelse ansees tilstrækkeligt godtgjort, at han Ratten mellem den 9de og 10de s. M. forsætlig har bestabiget et Smørhandler Peter Petersen af Balby tilhørende, dengang ubeboet, men af Arrestanten tidligere beboet Huus i Taarbøl ved at frabryde, ituslaae og sønderbryde 12 Fag Binduer med ialt 72 Ruder og tilhørende Rammer, ligesom han endvidere har oversmurt endel af Gulvene i Huset samt tvende der henstaaende Havebænk med Rønvægsbærte.“

Fredagen den 20de October.

Nr. 155.

Advocat Klubien

contra

- 1) **Birthe Marie Christensdatter**, Søren Jensens Enke,
- 2) **Niels Sørensen** og 3) **Inger Marie Arnt**, Christenssens Enke (Defensor Levinfen),

der tiltales, Nr. 1 for Blodskam, Fosterfordrivelse, Barnefødsel i Dølgemaal og uforsvarlig Omgang med sin Barnefødsel, Nr. 2 for Blodskam og Medvirkning til Fosterfordrivelse samt til Barnefødsel i Dølgemaal saavel som Deelagtighed i uforsvarlig Omgang med Barnefødsel og Nr. 3 for Fosterfordrivelse.

Nørre og en Deel af Sønder Herreders Extrarets Dom af 1ste Februar 1871: „De Tiltalte Birthe Marie Christensdatter,

Niels Sørensen og Inger Marie Arnt bør straffes med Forbedringshuusarbejde, den Første i 3 Aar, den Anden i 18 Maaneder, den Sidste i 1 Aar. Sagens Omkostninger og derunder i Salair til Acter, Procurator Møller 10 Rd. og til Defensor, Procurator Lunse 8 Rd. bør Birthe Marie Christensdatter og Niels Sørensen betale Een for Begge og Begge for Een, dog at Inger Marie Arnt in solidum med disse tilsvare Halvdelen deraf. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Biborg Landsoverrets Dom af 15de Mai 1871: „De Tiltalte Birthe Marie Christensdatter Bonde, Søren Jensen's Enke, Niels Sørensen og Inger Marie Arnt, Christensens Enke bør hensejtes til Forbedringshuusarbejde, den Første i 2 Aar, den Anden i 1 Aar og den Sidste i 8 Maaneder. Saa ubrede og de 2 førstnævnte Tiltalte Een for Begge og Begge for Een Actiøns Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 8 Rd., til Defensor sammesteds 6 Rd. samt til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Procurator Sfaascen 10 Rd. til hver, dog saaledes at Tiltalte Inger Marie Arnt, Christensens Enke in solidum med de Medtiltalte betaler $\frac{1}{3}$ af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

En Høiesteret forelagt, efter den indbankede Doms Affigelse erhvervet Erklæring af det kongelige Sundhedscollegium gaaer vel blandt Andet ud paa, at det af Obductionsforretningen fremgaaer, at det under Sagen omhandlede Barn har været dødsødt, det vil sige, at det ikke har aandet og altsaa ikke har levet efter Fødselen; men idet Collegiet hertil sjoier, at det, efter hvad der foreligger i Acterne, ikke lader sig afgjøre, om Barnet har været skindødt og saaledes muligen kunde være kaldt tillive ved Anvendelse af hensigtsmæssige Midler, kan det ikke ansees tilstrækkeligt oplyst, at en virkelig Død var indtraadt før Fødselen. I Betragtning heraf og iøvrigt i Henhold til de i Dommen ansjorte Grunde, hvorved bemærkes, at Sundhedscollegiets foransjorte Erklæring bestyrker, at de til at bevirke Fosterfordrivelse anvendte Midler ikke have havt nogen

Indskyldelse paa Nedkomsten eller paa Barnets Tilstand, vil Overrettens Dom kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Klubien og Levinson tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rb., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Actionens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hejber det: „Under nærværende Sag tiltales Birthe Marie Christensdatter Bonde, Søren Jensenes Enke for Blodstam, Fosterfordrivelse, Barnefødsel i Dølgemaal og uforsvarlig Omgang med sin Barnefødsel, Niels Sørensen for Blodstam og Medvirking til Fosterfordrivelse samt til Barnefødsel i Dølgemaal saavel som Deelagtighed i uforsvarlig Omgang med Barnefødsel, og Inger Marie Arnt, Christensens Enke for Fosterfordrivelse, og efter de paagjældende Tiltaltes egne Tilskaaelser og de isøvrigt tilveiebragte Dplysninger ere Sagens Omstændigheder i det Væsentlige følgende:

Efterat Gaardsfæster Søren Jensen af Bredstrup, med hvem Tiltalte Birthe Marie Christensdatter Bonde, der er født i Aaret 1827, havde levet i Ægtekab siden den 1ste December 1855, og hvem hun i dette havde født 3 Døttre, den 29de Juli 1869 var afgaaet ved Døden, og Tiltalte Niels Sørensen, der er den Afsødes Søn af et tidligere Ægtekab og født i Aaret 1841, og som efter Faberens Død bestyrede Gaarden, derpaa i November 1869 efter Stifmoderens og Halvsøstrenes Dnske havde forlagt sit Natteleie fra Staldlængden til Overstuen, fordi der ene laae Fruentimmer i Stuehuset, begyndte hun nogen Tid efter, naar hun fulgte ham op i bemeldte Stue, medens de Andre vare ved at gaae i Seng i Dagligstuen, at tale med ham, om de ikke kunde ægte hinanden, og da der nogle Gange var talt mellem dem om dette Dnske, hvori han samstemmede, havde de først den 28de December 1869 og senere flere Gange Samleie med hinanden. De foretoge imidlertid efter N. Sørensens Udsagn, fordi de undsaae sig for Familien, intet Skridt til at ægte hinanden, før hun — der efter sin Forklaring i Mai s. N. havde sølt Tilbeholdende og bemærket, at hun paa engang blev saa særdeles sør, men ikke havde vidst, om dette hidrørte fra Samleie eller fra hendes Belymring over Tabet af en Hest, og som havde ladet sig aarelade af en Klubesamler, uden at hun imidlertid vil have tænkt derved at virke paa sit mulige Svangerskab — i Slutningen af Maanedes, da hendes Forandringer udebleve, havde faaet Visshed sør, at hun var frugtommelig. Efterat hun sør ikke sør Følge af det tilsigtede Ægtekab at blive nødt til at fratæde Gaarden havde afsjøbt

Godsseieren denne, henvendte de sig den 8de Juni til Sognepræsten, som imidlertid, da de forebragte ham deres Ønske om at ægte hinanden, erklærede, at dette paa Grund af Slægtskabsforholdet ikke kunde tillæbes, og at de ved at pleie legemlig Dmgang sammen paadroge sig Livsstraf. Ifølge M. Sørensens Forklaring havde de endnu efter denne Tilkjendegivelse enkelte Gange Samleie med hinanden, hvilket Birthe M. Jensen derimod ikke vil kunne erindre; men de maae forøvrigt antages vedblivende at have haabet at kunne gifte sig med hinanden, og navnlig lovede Tilstalte Inger Marie Arnt, Christensens Enke, der siden April s. A. af og til havde hentet Mælk i Gaarden, og hvem Birthe M. Jensen meddeelte Præsens Svar, at virke derfor, hvad hun kunde, ved Hjælp af en Søn af hende, som havde offentlig Ansættelse som Bud i Kjøbenhavn, og som hun agtede at besøge. Da denne imidlertid under Moderens Besøg tilstrev Birthe M. Jensen, at der ikke kunde erholdes Tillæbelse til Ægteskabet, og Moderen, kort efterat hun i Begyndelsen af Juli var kommen tilbage, bekræftede dette, betroede Birthe M. Jensen hende — medens baade hun og M. Sørensen iøvrigt holdt Svangerskabet skjult — at hun havde haft legemlig Dmgang med Stiffønnen, og at hun troede sig frugtommelig, samt bad hende om et Raad for at skaffe hende sine Forandringer tilbage, hvorved hun sigtede til Fremkaldelsen af en Abort, ligesom ogsaa Inger M. Christensen maa antages at have forslaaet Anmodningen paa samme Maade.

Til denne Henvendelse vil Birthe M. Jensen være bleven tilskyndet af M. Sørensen, der ogsaa har erkjendt at have yttret, at Inger M. Christensen maafee vidste Raad for hende, idet han vel antog, at Stifmoderen søgte Midler til at fordrive Føstret, men ikke meente at kunne have Noget herimod, naar hun selv vilde det. Inger M. Christensen, der gif ind paa Anmodningen, bragte da først 4 Gram Dvægsølv, som hun havde kjøbt paa Apotheket for 4 Sk, og som hun ubrørte i nogen Rødgrøb, hvilken Birthe M. Jensen derpaa spiste. Da denne imidlertid ikke mærkede den tilsigtede Virkning heraf, raadede Inger M. Christensen hende at tage Phosphorsyrstikker i Caffe, hvorefter hun overstjænkede 3 saadanne med Caffe, som hun drak; men da Inger M. Christensen Dagen efter kom ud til hende, underviste hun hende i, at Phosphoret skulde strabes af, idet hun sagde, at, naar det toges paa den Maade, kunde det ikke blive til Noget med Svangerskabet, strabede selv Hovederne af 8 Fyrstikker og kom dem i en Potte, hvori Birthe M. Jensen havde skjænket lidt Caffe, som hun efter Ingers Bortgang drak. Da hun imidlertid heller ingen Virkning mærkede af dette Middel, som forekom hende altfor ubehageligt til, at hun kunde gjentage det, og hun vedblev at drive paa Anskaffelsen af yderligere Midler, henvendte Inger M. Christensen sig -- som det maa antages, endnu i Juli eller Begyndelsen af August — til en Arbeidsmands Enke, om hvem hun vil have vidst, at hun ikke var saa feil i saadan Anledning, og modtog af hende først en Flaske Kronessents og derefter med nogle Dages Mellemrum 2 Gange en Flaske Dvælsdriftsdræber, som Enken lod indkjøbe paa Apotheket, og som Inger M. Christensen bragte Birthe M. Jensen med den Besteb, at deraf skulde tages en Spisestefuld 3 Gange daglig. Birthe M. Jensen for-

brugte hver Gang i Løbet af en Dag Flaaskens Indhold, idet dette efter hendes Udfagn udgjorde omtrent 3 Spisestefulde. Da denne Behandling ligeledes var forgjæves, hente de Inger M. Christensen — der iøvrigt har udsagt, at Birthe M. Jensen forlangte, at hun skulde skrive til sin Søn i Kjøbenhavn om virksommere Midler, hvorimod Birthe M. Jensens Forklaring gaaer ud paa, at Inger M. Christensen tilbød hende snart Et snart et Andet for at fordrive Fosteret — selv paa Apotheket et Par Gange saakaldte Moderdraaber, hvoraf Birthe M. Jensen i nogle Dage tog 30 Draaber 3 Gange daglig, og i December henvendte hun sig endelig efter Sidstnævntes Anviisning til en Garversvends Kone, som havde lidt af Mavekrampe, og fik af hende nogle Draaber ugleverede, som Konen havde faaet ordineret af Lægen under sin Sygdom, og som væsentlig bestode af en Blanding af Dyvelbriks-, Hjortetaks- og Hofmannsdraaber. Da Birthe M. Jensen, hvem Inger M. Christensen bragte Draaberne, imidlertid fandt Mængden af dem utilstrækkelig, forstjælede Inger M. Christensen sig fra den nævnte Kone, efter dennes Forklaring uden hendes Vidende, den tilhørende Recept, efter hvilken hun paa Apotheket erholdt nogle flere af samme Slags, som N. Sørensen hente hos hende, der, efter hvad han har udsagt, ved denne eller en lignende Leilighed yttrede, at Fosteret, efter hvad det havde faaet, ikke kunde have Liv. Foruden Dækning af Udgifterne til den saaledes efterhaanden anskaffede Medicin fik Inger M. Christensen i Veberlag for sin Uleilighed Mælk, Smør og andre Fødemidler.

Under Brugen af den sidst modtagne Medicin, af hvilken Birthe M. Jensen tog 40 Draaber 4 Gange daglig i 6 Dage indtil Fredag Aften den 14de October f. A., mærkede hun Trængen nedad af Livmoderen mod Fødselsstedet og Smerter over Lænden, og da Bristningen under en heftig Hosten var foregaaet Natten efter Løverdagen næstefter, hvilket hun meddeelte N. Sørensen, blev hun, der omtrent en Maanedstid forinden havde sølt Bevægelse i Moderlivet og nu nok kunde vide, at Fødselen var forestaaende, med ham enig om, at denne skulde holdes skjult, om det var muligt, idet de forudsatte, at Fosteret var dødt. Den følgende Nat fødte hun, sidende paa Kanten af sin Seng et Dreungebarn, ubenat Andre end N. Sørensen vare tilstede, idet han navnlig vel, da Beerne begyndte, tilbød at lade en Jordemoder hente, men uden at dette dog skete, da hun modsatte sig det, fordi Fødselen i det Samme eller ganske kort efter trængte paa, og hendes Tilstand blev saaledes, at hun fandt Jordemoderens Hjælp ufornøden. Da Barnets Hoved var kommet ud, tog N. Sørensen ved dette og fremdrog Barnet samt nippede Navlestrengen itu med sin Negl, hvorefter han lagde det i et Fad, som han satte under et Bord, hvor det blev staaende, medens han deels hjalp Stifmoderen at komme til Sengs og lægge sig tilrette samt skilte hende ved Esterbyrden, som han optog i en Leerbunk, deels varmede noget Vand og dermed opvaskede Blodet paa Gulvet, hvilket efter hans Skjøn medtog en Timestid. Fosteret, om hvilket han har forklaret, at det, da han tog imod det, rørte sig lidt og gav en ubetydelig Lyd fra sig, men nogle Minutter, efterat det var lagt paa Fadet, var heelt stille og ikke rørte sig, kom han, efter at have indsvøbt det i nogle

Klube, i den nævnte Dunt, som han bragte op paa Loftet og satte ovenpaa Bagerovnen under en Sildefjerding, og som han derpaa den næste Aften, efterat det var blevet mørkt, og medens de øvrige Folk vare ved Aftensbordet, nedgravede i Haven, hvor den senere er funden.

Birthe M. Jensen, der maa antages at have været temmelig lidende under Svangerskabet, har isørigt udsagt, at det var hendes Plan, dersom dette ikke kunde trænges tilbage, at faae en Anden til Mand end N. Sørensen — i hvilket Fald denne vil have havt til Hensigt at rejse bort og tage en anden Plads — men at hun ikke havde gjort noget Skridt dertil, fordi hun antog, at der var Tid nok dertil.

Den af vedkommende Physicus og Districtslæge, som den 28de October have undersøgt Barnet, afgivne Erklæring gaaer ud paa, at dette, der var 16" langt og veiede 2 Pd. 21 $\frac{1}{4}$ Løb, maatte, skjøndt dets Alder ikke bestemt kunde angives, antages at have været henved 7 Maanedes gammelt, altsaa ufølsbaaret og af tvivlsom Levedygtighed, at det ikke havde aanded, men — idet Intet antydede, at dets Død var berislet ved ydre Vold eller ved Forblødning gennem den overrevne og ikke underbundne Navlestreng — nærmest kunde antages at være kommet stindødt til Verden og at have mistet sit svage Liv af Mangel paa hensigtsmæssig Behandling, hvis Nytte dog maatte anses for tvivlsom.

Bemeldte Physicus har derhos i en senere Erklæring af 8de December f. A. udtalt, at der ikke kan tillægges noget af de anvendte Medicamenter nogen umiddelbar Virkning paa Fødselen eller Fosterets Udvikling, men at det ikke synes urimeligt at antage, at der ved de i Kronessentsen, hvoraf Birthe M. Jensen, som meldt, vil have taget 3 Spisestefulde paa 1 Dag, indeholdte 2,7 Gram Aloe hos Livmoderen er fremkaldt en Disposition til at stille sig ved sit Indhold i Ulide, og at det indtagne ubetydelige Quantum Phosphor og end mere den anvendte Kavelabning herved have været medvirkende. Idet det nu efter denne Erklæring — med Hensyn til hvilken derhos bemærkes, at den efter de tidligere tilveiebragte Ophønsninger gaaer ud fra, at den omhandlede Kronessents blev anvendt kun en Maanedestid før Fødselen, medens den, som ovenfor meldt, maa antages allerede at være bleven indtaget i Slutningen af Juli eller Begyndelsen af August — og Sagens Omstændigheder i det Hele findes betænkeligt at forudsætte, at Fødselen er bleven fremstlyndet ved de brugte Midler, ville de Tiltalte, som ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, og af hvilke Inger M. Christensen er født i Aaret 1812, for deres ovenmelbte Forhold være at anses, Birthe M. Jensen efter Straffelovens § 162, § 193 jfr. § 46, og § 194, N. Sørensen efter § 162, § 193 jfr. § 46, samt § 194 jfr. § 47, og Inger M. Christensen efter § 193 jfr. § 46, med Straffe, der findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde, for den Første i 2 Aar, for den Anden i 1 Aar og for den Sidste i 8 Maanedes."

Nr. 163.

Advocat Levinfen
contra**Jøns Moberg** og Hustru **Nilla Mathisbatter** eller
Madsen (Defensor Hansen),

der tiltales for Hæleri.

Rougsø med flere Herreders Extrarets Dom af 24de Marts 1871: „Tiltalte Jøns Moberg og Hustru Nilla Madsen eller Mathisbatter bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. De bør derhos ubrede Actionsomkostningerne, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad Bredstrup 5 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Olsen 4 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 30te Mai 1871: „De Tiltalte Jøns Moberg og Nilla Mathisbatter bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 3 Dage. Saa ubrede de og Een for Begge og Begge for Een Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Isaacsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Levinfen og Hansen for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under denne Sag tiltales Jøns Moberg og dennes Hustru Nilla Mathisbatter for Hæleri, og angaaer denne Sigtelse de Tiltaltes Forhold med Hensyn til et Par Støveler, der den 28de November f. A. skal være frafjaalet Tjenestekarl Niels Rasmussen af Marslev, samt med Hensyn til en Silkekjole og en Klædeskaabe, der til samme Tid ved Indbrud skulle være frafjaalet Gaardeier i Marslev R. Frandsens Hustru. Efterat Mistanken for bemeldte Tyverier var henledet paa en Svensker, efter Opgivende ved Navn Anders Nielsen, der Matten forud havde logeret i det samme Kammer, hvorfra bemeldte Silkekjole og Kaabe, der hængte i et der staaende aflaaet Skab, vare borttagne, og som endvidere i

Narslev havde afhændet en Regnstraffe, der antages at være frafjaalen en Handlende i Randers, blev det under den i denne Anledning indlebede Underfølgelse bragt i Erfaring, at Tiltalte Sønns Moberg var i Besiddelse af de ommeldte Støvler, samt at hans Hustru, Medtiltalte Nilla Mathisbatter for den nævnte Svensker havde afhændet Kjolen og Raaben. Tiltalte Moberg har nu ogsaa vedgaaet at have afkjøbt en Svensker ved Navn Anders, der efter Sagens Oplysninger maa antages at være identisk med den Person, paa hvem Mistanken for de nævnte Tyverier, som meldt, var henledet, bemeldte Par Støvler for 2 Rd., ligesom Medtiltalte Nilla Mathisbatter har vedgaaet at have for bemeldte Person afhændet Silkekjolen og Raaben — i hvilken Anledning hun for sin Uleilighed havde betinget sig 9 Mk., der efter Tiltalte Mobergs Forklaring bleve afstorte i den Betaling, denne skulde erlægge for Støvlerne — og have begge de Tiltalte endvidere vedgaaet, at de ved Mobergtagelsen af Kosterne havde Formodning om, at disse vare sjaaalne, medens isvrigt Tiltalte Nilla Mathisbatter efter sin Forklaring ikke vil have anseet det for ulovligt at være behjælpelig med Kosternes Afhændelse, naar hun ikke havde Visshed for, at bemeldte hendes Formodning var rigtig. De nævnte Gjenstande, der ere bragte tilstede under Sagen, og af hvilke Kjolen er vurderet til 20 à 30 Rd., Raaben til 7 à 8 Rd. og Støvlerne til 4 Rd., ere tilbageleverede de opgivne Bestjaalne, der have vedkjendt sig samme.

For deres ommeldte Forhold ville de Tiltalte, der ere fødte i Sverrig, Sønns Moberg i Aaret 1829 og Nilla Mathisbatter i Aaret 1836, og ikke sees tidligere her i Landet at have været tiltalte eller straffede, være at ansee efter Straffelovens § 238 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 3 Dage for hver."

Nr. 156.

Advocat Hindenburg
contra

Niels Christian Christensen Vilberg (Defensor Hansen),
der tiltales for Tyveri.

Nestved Kjøbstads Extrarets Dom af 4de Marts 1871:
„Niels Christian Christensen Vilberg bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 3 Dage samt ubrede alle med Sagen lovligen forbundne Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Thomsen og Larsen med 4 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven."

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de Mai 1871: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Cancelliraab d'Auchamp og Tvermoes betaler Tiltalte Niels Christian Christensen

Bilberg af Næstved Mark 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hinzenburg og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Niels Christian Christensen Bilberg af Næstved Mark, der under nærværende fra Næstved Kjøbstads Extraret indankede Sog tiltales for Tyveri, har stadig benægtet at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse, hvorfor han sigtes med Hensyn til et Par til 5 Rd. vurderede Støvler, og der er heller ikke fremkommet tilstrækkelige Data til at sælde ham som Tyv; men, da han har indrømmet at have været i Besiddelse af de omhandlede Støvler, da Muurmester Sauer med Hensyn til dem har afslagt en Tilbjemlingseed, der, navnlig saaledes som han har præciseret den under et ifølge Overrettens Kjendelse optaget Reasjunktionsforhør, maa ansees for tilstrækkelig bestemt, da Sauer har beviist sin Eiendomsret til Støvlerne, og da Tiltaltes Anbringende om den Maade, hvorpaa han skulde være kommen i Besiddelse af Støvlerne ved Kjøb, ikke blot er ubestyrket men endog i Strid med andre foreliggende Oplysninger, maa det billiges, at han i Medfør af L. 6—17—10 og 11 og Fd. 8de Septbr. 1841 § 6 er anseet for Hæleri efter Straffelovens § 238, hvorfor Actionsordren under de foreliggende Omstændigheder ei kan være til Hinder, og findes Straffen for ham, der er sødt den 27de Januar 1842 og ikke findes forhen straffet, ved den indankede Dom passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage. Da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den i det Hele være at stadfæste."

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 27.

Den 10de November.

1871.

Anden ordinaire Session.

Fredagen den 20de October.

Nr. 196.

Advocat Hansen
contra

Søren Nielsen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Osterflakkebjerg Herreds Extrarets Dom af 7de Juni 1871: „Tiltalte Indsidder Søren Nielsen af Holløse bliver at hense i Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage. Saa bør han ogsaa udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Procurator Larsen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Thomsen 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Juli 1871: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Raasløff og Meyer for Overretten betaler Tiltalte Indsidder Søren Nielsen af Holløse 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne

Hansen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende fra Østerflakkebjerg Herreds Etraret hertil indankede, imod Tiltalte Indsidder Søren Nielsen af Holløse for Tyveri anlagte Sag maa det, forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Overretten til Paafjendelse, ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger ansees tilstrækkeligt godtgjort, at han for omtrent 5 Aar siden paa en Tid, da han havde Arbejde hos Møller Høier i Holløse, har frastjaalet denne deels et til 1 Mk. vurderet Kobberpæglemaal, som laa ved den forbi Møllen løbende Aa, hvor han vidste at Høiers Børn havde efterladt det, deels et Stykke af en Jernstang, vurderet til 24 β, som stod ved Møllen, og hvilket han tog i den Hensigt at lade det sammensveitse med en Jernstang, som tilhørte ham, hvad der ogsaa senere er skeet. Paa samme Maade er det oplyst, at Tiltalte i Aaret 1866 har tilegnet sig en Gaardmand Simon Andersens Enke tilhørende Spade, der laa paa hendes Mark, og som i dens nuværende Tilstand er vurderet til 2 Mk., medens den paa den Tid, den borttoges, maa antages at have havt en Værdi af 3 Mk.

For de ommeldte delicta findes Tiltalte, der er født i Aaret 1822 og ikke tidligere criminaliter straffet, rettelig ved Underrettsdommen anseet efter Straffelovens § 228, og da den valgte Straf 5 Dages Fængsel paa Band og Brød stignes påsejnde, ligesom Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifaldes, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.“

Mandagen den 23de October.

Nr. 170.

Advocat Hansen

contra

Terkild Jacobsen (Defensor Klubien),

der tiltales for voldelig og fornærmelig Afsærd mod Bestyreren af Samsø Arbejdsanstalt Møller.

Samsø Virks Politivets Dom af 30te Marts 1871: „De paaklagede, af Terkild Jacobsen den 26de Februar d. A. mod Bestyrer Møller samt dennes Hustru og Fader fremførte ærerørige Beshyldninger og Fortællinger bør bøde og magtesløse at være, saaat de ikke komme nogen af dem, imod eller om hvem de ere fremførte, til Forkleinelse paa Ære eller gode Navn og Rygte, og bør Indklagede Terkild Jacobsen hensættes i simpelt

Fængsel paa egen Befostning i 3 Maaneder; saa bør han og erstatte Klageren dette Søgsmåls Omkostninger skadesløst. Det Idømte at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærb efter Loven."

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 9de Juni 1871: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne Heckscher og Herforth for Overretten betaler Fattiglem Terkild Jacobsen 5 Rd. til hver. De idømte Omkostninger for Politiretten at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærb efter Loven."

Høiesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han retteligen anseet efter Straffelovens §§ 200 og 216, og da Straffen i Medfør heraf findes ved bemeldte Dom passende bestemt til 3 Maaneders simpelt Fængsel, vil Dommen, hvis øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, der i 1ste Instants er anlagt af Bestyreren af Samsø Arbejdsanstalt Møller mod Fattiglem Terkild Jacobsen som privat Politirets sag, paaankes efter dennes Begjæring i Henhold til Pl. 23 Mai 1840 § 2 den inden Samsø Birts Politiret afsagte Dom, ved hvilken han for paa Anstaltens Spiseværelse i samtlige mandlige og nogle qvindelige Lemmers Overværelse at have udfjældt baade Klageren og dennes Hustru for Tyve, Skurke og Kjeltringer, der vare komne til Landet for at besjæle ham og Flere for Mad og Penge, samt udsagt, at Klagerens Fader sad i Lugthuset for Mord, og for ved samme Leilighed at have grebet fat i Klageren, sparket ham og slængt hans Krakke — er i Henhold til Straffelovens §§ 216 og 200 cfr. § 101 anseet med 3 Maaneders simpelt Fængsel og tilpligtet at erstatte Klageren Sagens Omkostninger skadesløst, hvorhos de brugte Uttringer ere mortificerede.

Da nu Indklagede har indbrømt at have brugt de ommeldte Øtringer, hvis Rigtighed han ikke har søgt at godtgjøre, og isvrigt at have forholdt sig som ovenfor anført, maa det billiges, at han er anset efter Straffelovens §§ 216 og 200, hvormod Citatet af § 101 maa bortfalde, da han ikke kan straffes efter denne § under en privat Politiretsfag, og da den idømte Straf findes passende og Dommen isvrigt billiges, vil denne være at stadfæste."

Nr. 213.

Advocat Brock

contra

Jens Julius Sophus Schou (Defensor Liebe),
der tiltales for Falst og Bedrageri samt til Straf og Undgjældelse ifølge Straffelovens § 144.

Criminal- og Politirettens Dom af 9de September 1871:
„Arrestanten Jens Julius Sophus Schou bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar samt i Erstatning til Postvæsenet betale 65 Rd. Saa bør han og udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Nissen og Herforth med 6 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Arrestanten Jens Julius Sophus Schou for Falst og Bedrageri samt til Straf og Undgjældelse ifølge Straffelovens § 144 anlagte Sag er det bevist ved Arrestantens egen af det isvrigt Dplyste væsentligen bestyrkede Tilstaaelse, deels at han, medens han fra Juni Maaned forrige Aar til i April Maaned dette Aar arbejdede som Telegraphaspirant paa Telegraphstationen i Odense, svigagtigen har undladt at lade Telegraphvæsenet tilflyde og til eget Brug anvendt nogle for Telegrammer, som han havde expederet men for at skjule sin Svig ikke opført i vedkommende Journal, af ham modtagne Gebyrer til

et Beløb af 3 Rd. 1 Mk. 5 ß og paa samme Maade disponeret over 2 Mk., der vare ham betalte for et indleveret Telegram, som han undløb at befordre, deels at han, efter at have taget Ophold her i Staden for at skaffe sig Ansættelse i Telegraphvæsenets Tjeneste, har, benyttende det Forhold, hvori han stod til bemeldte Statsindretning, for at skaffe sig Penge til eget Brug den 19de April dette Aar paa Stats Telegraphens Hovedstation, hvor han havde Tilladelse til at afskrive indløbende Telegrammer, skrevet et fingeret Telegram saalydende:

„Faaborg ^{19/4} 71.

Kjøbenhavns Jernbanepostcontoir.

Udbetal fra Jensen til Johansen post restante 15 Rd.

Faaborg Postcontoir
Christoffersen Sm.
Embedssegel.“

og den 23de Mai næstefter paa Jernbanens Telegraphcontoir, efter sammesteds at have tilvendt sig en Telegraphblanquet og en Convolut, udfærdiget et andet ligeledes fingeret saalydende Telegram:

„Odense den 23de Mai 1871.

Jernbanepostcontoiret Kjøbenhavn.

Udbetal fra Kryger til Kryger hos Schweiz Vesterbro Allee 50 Rd.

Odense Postcontoir
Jensen
Sm.

Embedssegel.*

figtende med Underkrifterne paa disse falske Telegrammer til Fuldmægtig paa Faaborg Postcontoir Peter Lauritz Christophersen og Fuldmægtig paa Odense Postcontoir Nicolai Holger Jensen, hvis Navne selvsølgelig benyttes paa den ommeldte Maade af Arrestanten uden deres Vidende og Villie, medens derimod de i de falske Telegrammer forekommende Navne vare opdigtede, og derpaa, efter at have sørget for, at bemeldte Telegrammer, der i Formen vare rigtige, bleve endeligen expederede, ved at lægge det foranstørte paa et til Henlæggelse af Sager til yderligere Foranstaltning besiemt Bord og selv at aflevere det sidstnævnte i Jernbanens Postcontoir, skaffet sig mod Dvitteringer, som han i Overeensstemmelse med de falske Telegrammers Indhold underkrev med de fingerede Navne P. Johansen og Johannes Kryger, Embedsvend, udbetalt af Postvæsenet Telegrammernes Saalydende med ialt 65 Rd., som han forbrugte.

Det er derhos ved Arrestantens egen med det iøvrigt for saavidt Ophyste stemmende Tilstaaelse beviist, at han under sit ovenomtalte Ophold i Kjøbenhavn har i den Hensigt ikke at betale for Ophold og Fortøring, som han havde erholdt i 2 Gæstgiversteder, hemmeligen sneget sig bort fra disse uden enten da eller senere at erlægge, hoad han sammesteds var skyldig, hvilket i det Hele beløb sig til omtrent 3 Rd.

Som Følge af det Foranstørte vil Arrestanten, der er født den 27de

April 1851 og ikke funden forhen straffet her i Landet, hvorimod han efter sit eget Opgivende skal være straffet i Hamborg i Aaret 1868 med 6 Maaneders Forbedringshuusarbejde for Tyveri, blive at dømme efter Straffelovens § 144 2det Stykke jfr. § 141 og efter dens § 257, § 268 og § 275 jfr. § 268, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar."

Nr. 204.

Advocat Liebe

contra

Hans August Nielsen (Defensor Brod),

der tiltales for udøvet Vold.

Slagelse Kjøbstads Exrærets Dom af 24de Mai 1871: „Tiltalte Møllersvend Hans August Nielsen bør at hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, til Vedkommende at betale de med Stabelidte, Skomagersvend Franz Conrad Rine's Helbredelse forbundne Udgifter og til Sidstnævnte selv i Erstatning for Næringstab, Ridelser, Ulempe og Lyde at erlægge 40 Rd. samt at udrede de med Sagen forbundne Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Deichmann 5 Rd. og til Defensor, Procurator Hartnaek 4 Rigsdaler, alt Rigsmønt. At efterkommes under Afkærb efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 15de August 1871: „Byttingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Bøcher og Krabbe for Overretten betaler Tiltalte Møllersvend Hans August Nielsen 5 Rd. til hver. De idømte Helbredelsesomkostninger og Erstatningen at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afkærb efter Loven."

Højesterets Dom.

Den af Tiltalte forøvede, i den indankede Dom omhandlede Vold findes efter de dermed forbundne Omstændigheder at maatte henføres under Straffelovens § 203, hvorefter Straffen vil være at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Med Hensyn til de idømte Helbredelsesomkostninger og Erstatningen samt til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Hans August Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage. Iøvrigt bør Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Slagelse Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, under hvilken Tiltalte Møllersvend Hans August Nielsen, der er født i 1818 og ei forhen har været tiltalt eller straffet, sigtes for udøvet Vold, har han vedgaaet, at han sidstafvige 2den Paaskefag, da han var beskæftiget med at mure paa et nyt Huus, og Stomagersvend Kinó kom hen til ham og begyndte Skjænderi i Anledning af noget Brænde, Kinó havde pantsat til ham, har, da Kinó gif ind i Huset til ham, taget ham i Kraven og kastet ham ud, hvorved Kinó falbt over en i eller ved Døren staaende Muurfæse, men Tiltalte har benægtet at have tilspøjet ham videre Overlast.

Da flere Vidner imidlertid have beediget, at Tiltalte, efterat Kinó var falden over bemeldte Fæse og laa med Brystet paa denne, har lagt sig ovenpaa ham, med den ene Haand holdt ham fast og med det ene Knæ dunkt ham i Ryggen, hvorved det maa antages, at Kinó fik brækket et Ribbeen bagtil i venstre Side, ligesom hans Bryst efter Distriktslægens Attest i det Hele var meget angrebet, saaat han ikke kunde taale nogen Bevægelse og leed af hyppig og smertefuld Hoste, at Beskædigelsen den 11te April, da Lægen undersøgte ham, maatte anses for farlig, men at Kinó den 23de s. M., da Attesten udstedtes, var ved god Bedring, saaat Lægen ubtaler, at han nok vil blive helbredet, men at det vil vare længe, inden han atter vil kunne arbejde, og at han uden Tvivl i flere Aar vil have Meen af Ribbensbruddet, hvorhos Lægen under 19de Juli d. A. har erklæret, at Kinó nu er helbredet og kan arbejde, men at det er sandsynligt, at han af og til i et Par Aar vil føle Mindelse af Misshandlingen, der dog neppe vil forarsage nogen videre Forringelse af hans Arbeidsdygtighed — maa det billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom er anseet efter Straffelovens § 204 og § 205 med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, og da Dommens Bestemmelser med Hensyn til Helbredelsesomkostninger og Erstatning samt Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den være at stadfæste.“

Onsdagen den 25de October.

Nr. 19. Kammerherre Grev **Holdt-Winterfeldt**

(Advocat Brock)

contra

Directeuren for Herlufsholms Skole og Opdragelsesanstalt, Geheimeconferentsraad, Lic. jur. **Hall** (Advocat Klubien), angaaende Indstævntes Forpligtelse til at meddele Citanten Skjøde paa Magle Mølle m. m.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te Januar 1870: „Indstævnte, Directeuren for Herlufsholms Skole og Opdragelsesanstalt, Geheimeconferentsraad Hall bør for Citanten, Kammerherre Grev Holdt-Winterfeldt til Rosenbal, hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag søger Citanten, Kammerherre Grev Holdt-Winterfeldt til Rosenbal Indstævnte, Directeuren for Herlufsholms Skole og Opdragelsesanstalt, Geheimeconferentsraad Hall tilpligtet at meddele ham Arvesæstebrev paa den bemeldte Stiftelse tilhørende Magle Mølle med jammes Møllestyld 40 Tdr. samt Ager og Engs Hartkorn 1 Td. 6 Skpr. 1 Fdt. 1 Alb., med Undtagelse af det saakaldte Peherrvænge, og Ret til aarlig Udviisning af 8½ Favne Vøgebrænde i Stiftelsens Skove mod en aarlig Afgift af 200 Rd. og en Betaling af 400 Rd. ved det fordrøbe og ethvert nyt Arvesæstebrevs Udseelse paa ovenmeldte Eiendom og under en daglig Mulct at sætte Citanten i Besiddelse af Møllen med Tilbehør samt at erstatte ham efter uvillige Mænds Skjøn det Tab, han har lidt, liden og fremdeles maa liden ved Ussavn af Møllen fra Fæsterindens Død i 1866, og indtil Besiddelsen bliver ham overdragen, og endelig at betale ham denne Sags Omkostninger skadesløst, hvorimod Indstævnte har paastraaet sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Sin Paastrand har Citanten støttet paa et fremlagt, af Herlufsholms Fjerwalter under 15de Juli 1810 udfærdiget Document, indeholdende Condi-

tioner, hvorefter — som det hedder — „Magle Mølle, naar samme enten ved Dødsfald eller paa anden Maade vorder ledig, paa Stedets høie Directeurs nærmere Approbation overdrages til Hs. Excellence Hr. Greve Danneffjold-Samss“, med hvis Datter, til hvem Retten til at erholde Arvefæste paa Møllen senere er overdragen, Citanten lever i Egteskab, og hvilket Document under 16de s. M. er paategnet af Greve Danneffjold om, at han antager Condiouerne og beder om jurest at erholde Resolution, da han ikke uden med Bished at vide, om han vil erholde Arvefæste, kan anvende de betydelige Beskøninger paa Dæmningen, som han havde i sinde, hvorhos han yttre, at han da ogsaa undgik al Forening med Herlufsholms Stiftelse i Henseende til, hvorvidt det maatte kunne formenes, at hans Canalgravning (Næsbyholms Canal) skade Møllens Vandmærke, hvorefter Documentet under 20de s. M. er paategnet af Herlufsholms daværende Directeur, Statsminister Kaas om, at Møllen paa de i samme indeholte Betingelser, i hvilke dog senere gjordes den Forandring, at det saakaldte „Fiebervænge“ uundtoges, skal vorde Greven tilfjødret som Arvefæsteieendom, saasnart den enten ved Fæsterens Død eller paa anden Maade blev ledig.

At Magle Mølle i Birteligheden har tilhørt Greve Danneffjold fra 1810 af, og at Besiddelsen, forsaavidt den ikke begrænsedes ved Fæsterens Ret, var gaaet over til ham, som af Citanten paaberaabt, er ikke bevist, men Indstævnte indrømmer derimod, at der er givet ham et Løfte om at erholde Arvefæste paa bemeldte Mølle paa de anførte Betingelser; men han benægter, at den daværende Directeur har været berettiget til at bortarvefæste Møllen uden Approbation og altsaa ogsaa til at give et Løfte herom med forbindende Virkning for Stiftelsen.

Heri findes der ogsaa at maatte gives Indstævnte Medhold, da Bestyreren af en saadan Stiftelse ifølge vor Lovgivning i Almindelighed ikke har en saadan Myndighed, da der heller ikke ved Fundatsen er tillagt ham saadan Myndighed, idet Fundatsen snarere indeholder Bestemmelser i modsat Retning, og da den af Citanten paaberaabte Resolution af 17de Mai 1805 angaaende forskjellige Foranstaltninger til Forbedring af Stiftelsens Indtægter ikke benynder Directeuren til at bortarvefæste Godset, men kun kan antages at billige, at Directeuren i Forening med en Landinspecteur forberedte og lagde Plan til Bortarvefæstningen af Bøndergodset, under hvilket den heromhandlede Mølle desuden ikke kan henregnes, ligesom det ogsaa af de fremlagte Acter fremgaaer, at det altid ialfald paa en eneetaende Undtagelse nær er blevet iagttaget, at Kongens Approbation er bleven indhentet paa Dispositioner over Stiftelsens Gods. Heller ikke kan den af Citanten paaberaabte Omstændighed, at Greve Danneffjold i Henhold til Pl. 28de December 1809 skulde have været berettiget til at fordrø Møllen expropriert i Anledning af Anlægget af den Næsbyholmste Canal, gjøre Løftet om Arvefæste bindende for Stiftelsen, da det ikke er oplyst, at der var nogen Forbindelse mellem disse 2 Ting, og i hvert Fald ogsaa en saadan Forening maatte approberes for at være gyldig. For- saavidt det endelig af Citanten er anført, at Greve Danneffjold har anvendt

betydelige Befordringer paa Møllen i Tillid til det givne Løfte, da er der Intet oplyst til Styrke herfor, idet det kun af de fremlagte Documenter fremgaaer, at Grev Danneskjold som Canalieier har betalt Herlufsholm 168 Rbd. i Erstatning for Befordringer, der vare tilføiede Møllebæmningen under Canalgravningen.

Jubstævnte vil derfor være at frifinde for Citantens Tiltale.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at maatte ophæves."

Nr. 164.

Advocat Hindenburg
contra

Johanne Nielsdatter, Hansens Hustru, (Defensor Klubien),
der tiltales for Tyveri.

Helsingør Rådsheds Extrarets Dom af 28de Marts 1871: „Arrestantinden Johanne Nielsdatter, Aftægtsmand Andreas Hansens Hustru bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 8 Maanedere. Saa bør hun og udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Møller 4 Rbd. og til Defensor, Procurator Knox 3 Rbd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 16de Mai 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Schack og Rode betaler Tiltalte Johanne Nielsdatter, Aftægtsmand Andreas Hansens Hustru 5 Rbd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Helsingør Rådsheds Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte Johanne Nielsdatter, Aftægtsmand Andreas Hansens Hustru tiltales for Tyveri, er det ved hendes egen med hvad der igrigt er fremkommet stemmende Tilstaafelse

beviist, at hun den 25de Februar d. A. i Porten til Eiendommen Nr. 463 i Helsingør har stjaalet et Par sammesteds hensatte, Arbeidsmand Niels Børgesens Enke tilhørende, til 3 Mk. vurderede Træsko, som ere tilbageleverede den Besjaaelse.

Da nu Tilstalte, der er født den 17de Februar 1815, tidligere gjentagne Gange er straffet for Tyveri, nemlig ved Kronborg østre Birk's Politirets Dom af 2den November 1852 efter Fdgn. 11te April 1840 § 30 med simpelt Fængsel i 8 Dage, efter Helsingør Kjøbstads Extrarets Dom af 4de November 1857 med 5 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød og efter Overrettsdom af 17de Marts 1868 efter Straffelovens § 230 1ste Membrum med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, maa det billiges, at hun ved den nu indankede, den 28de Marts sidstleden affagte Underrettsdom efter bemeldte Lovs § 231 1ste Mbr. er anseet med 8 Maaneders Forbedringshuusarbeide, og da bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ogsaa billiges, vil den i det Hele være at stadfæste."

Nr. 221.

Advocat Klubien

contra

Eva Magnusen (Defensor Bungen),

der tiltales for Overtrædelse af et hende givet Tilhold.

Criminal- og Politiretten's Dom af 9de September 1871: „Arrestantinden Eva Magnusen bør straffes med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 90 Dage og tilsvare Sagens Omkostninger. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Klubien og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Eva Magnusen, hvis opgivne Alder af 43 Aar er stjoonet at stemme med hendes Udseende, og som sidst ved Højesteretsdom af 20de Juni dette Aar er anseet efter Lov 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Væleri § 1 med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 60 Dage, ved egen af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbeviist at have over-

traadt et hende til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige hjemsendte Personer den 22de forrige Maaned under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold blandt Andet om inden 6 Timer at melde sin Ankomst hertil Staden til Politiet, nemlig mellem Kl. 8 Formiddag og 10 Eftermiddag til fornævnte Protocol og i den øvrige Tid af Døgnet til den vagthavende Overbetjent paa en af Staden's Politistationer, idet hun har indfundet sig heri Staden den 23de f. M. om Aftenen og opholdt sig her, indtil hun den følgende Dags Aften blev anholdt, uden at give saadan behørig Anmeldelse, vil hun paany være at ansee efter den citerede Lovbestemmelse efter Omstændighederne med lige Arbejde i 90 Dage."

Torsdagen den 26de October.

Nr. 203.

Statsraad Bunken

contra

Johan Carl Wilhelm Robert Hein (Defensor Heinrichsen),
der tiltales for Tyveri.

Aarhuus Kjøbstads Extrarets Dom af 13de Juli 1871: „Tiltalte Skomager Johan Carl Wilhelm Robert Hein af Aarhuus bør at hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Erstatning til Corporal af 3die Dragonregiment S. C. N. S. Meinig udreder Tiltalte 6 Rd., og tilsvarende han alle af Actionen lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Knudsen 5 Rd. og Defensor, Procurator Brendstrup 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 7de August 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Fasting betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Skomager Johan Carl Wilhelm Robert Hein for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilsaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han en Dag i Begyndelsen af Marts Maaned d. A. henimod Aften, da han var gaaet ind i et Hus i Aarhus i den Hensigt at spørge den sammesteds boende Corporal H. Meinig, om denne havde noget Arbeide for ham, har tilvoendt sig et Meinig tilhørende Par Støvler, der stod paa Trappegangen udenfor Indgangsbøen til Meinigs Bolig, samt at han den 15de Mai d. A. om Eftermiddagen har paa et Teglværk ved samme By, hvorhen han havde begivet sig for at handle med eller faae Arbeide for nogle der ansatte tybste Arbeidere, stjaalet et Teglmester Christoph Bieregge tilhørende Sølvuhr med vedhængende Kjede, der hang paa Bæggen i Bieregges uafslaaede Kammer. Det stjaalne Uhr, hvoraf Tiltalte ved sin Anbødelse samme Dag endnu var i Besiddelse, er under Sagen efter at være vurderet til 6 Rd. udleveret Besstjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning for Kjeden, som ikke havde stor Værdi, og som Tiltalte vil have bortkastet, hvorimod Corporal Meinig har paaastaet sig tilskjend 6 Rd. i Erstatning for de ham frastjaalne Støvler, som Tiltalte efter sin Forklaring har solgt til en ham ubekjendt Bonde for 10 Mk.

Tiltalte, der er født i Tydskland i Aaret 1828 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet, vil for sit anførte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 228 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatning til Corporal Meinig samt om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.“

Nr. 185.

Advocat Hansen

contra

Niels Jensen (Defensor Bungen),

der tiltales for at have udbiist voldelig Udfærd imod sine Forældre.

Kronborg vestre Birk's Extrarets Dom af 27de April 1871: „Tiltalte Niels Jensen bør hensesættes i simpelt Fængsel i 4 Maaneder samt have sin Arveret efter sin Fader, Aftægtsmand Jens Pedersen i Taagerup forbrudt. Saa bør Tiltalte udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Procu-

rator Holch 5 Rd. og til Defensor, Procurator Wodschou 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 11te Juli 1871: „Tiltalte Huusmand Niels Jensen i Taagerup bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Iøvrigt bør Birketingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Smith og Lehmann for Overretten betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Foraaavidt Sagen efter den flete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hansen og Etatsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Kronborg vestre Birkis Extraret hertil indankede Sag actioneres Tiltalte Huusmand Niels Jensen i Taagerup for at have udviist voldelig Adfærd mod sine Forældre.

Det er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste beviist, at Tiltalte den 12te Februar d. A. har slået sin Fader Jens Pedersen, der er 87 Aar gammel og er tilhuse hos Tiltalte, hos hvem han nyder Aftægt, om i Kalkelovnskroegen, saaat han faldt om paa en der staaende Bænk, hvorfra han netop havde reist sig, og at han kort efter har kastet ham omkuld paa Gulvet i Stuen, hvorved Jens Pedersen sløbte sin venstre Arm og fik et Saar paa Albuen, der bløbte stærkt. Da Jens Pedersen derefter forlod Stuen og var kommen udenfor Huset, gif Tiltalte efter ham og rev en Frakke fra ham, hvorved han faldt om i Sneen.

Efter en under Sagen fremlagt Lægeattest var ommeldte Saar — som Tiltalte har erklæret, at det ikke var hans Hensigt at tilføie Faderen — et Par Tommer stort med contunderede Kande og med Bløttelse af det underliggende Been, dog uden Bestadigelse af dette; men dette er senere lægt og har ikke efterladt nogen Hindring for Brugen af Armen.

Tiltalte har forklaret, at hans Forhold mod Faderen ved nævnte Leilighed foranledigedes ved, at denne først angreb Tiltalte eller gjorde Mine til at angribe ham; men denne Forklaring er der ingen Grund til at ansee for rigtig, medens det paa den anden Side heller ikke mod Tiltaltes Benægtelse

er beviist, at han er gaaet videre i sin Vold mod Jens Pedersen end anført.

.....
 Tiltalte, der er født i Aaret 1822 og ikke findes forhen straffet, vil være at anfæe efter Straffelovens § 203, og skjønnes Straffen at maatte bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, hvorved Tiltalte er anseet efter Straffelovens § 201 cfr. § 57, og Straffen fastsat til simpelt Fængsel i 4 Maaneder, være at forandre, medens den isvrigt maa blive at stadfæste, idet Tiltalte rettelig i Medfør af Straffelovens § 304 er dømt til at have sin Arveret efter Faderen forbrudt.“

Nr. 214.

Statsraad Bunken

contra

Jacob Hansen (Advocat Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Sors Virks Exrrets Dom af 3die Juni 1871: „Tiltalte Huusmand Jacob Hansen af Steenlille bør straffes med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og udrede alle af denne Action lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Flor 5 Rd. og til Defensor, Procurator Windfeldt-Hansen 4 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste August 1871: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne ved Overretten, Herforth og H. Nhegaard betaler Tiltalte Huusmand Jacob Hansen af Steenlille 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bunken og Advocat Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „I nærværende imod Tiltalte Huusmand Jacob Hansen af Steenlille for Tyveri anlagte og fra Sors Virks Exrret hertil indankede Sag maa det imod Tiltaltes Venægtelse

ved de i Sagen tilveiebragte Oplysninger og navnlig ved tvende Vidners overensstemmende Forklaring ansees tilstrækkeligt godtgjort, at han en Dag i Marts Maaned d. A. af de ommeldte Vidner er seet isærb med at affjære Tækketjeppe i den Sorø Academi tilhørende Skov Gaemærket og at binde dem i Bunke, som han flyttede bort fra det Sted, hvor de vare skaarne, formeentlig for at lægge dem paa et andet, hvor det var ham bequemere at afhente dem. Dette sidste gjorde han dog ikke, hvorimod Academiets Betjente, der ifølge Vidneres Anmeldelse om det Passerede den følgende Dag undersøgte Stedet, hvor Affjæringen var skeet, her foresandt omtrent 345 Støb og 370 Tækketjeppe, hvis Salgspris er 3 Mk. 4 $\frac{1}{2}$ pr. 100 Stk. Forsvæsenet, der har sat sig i Besiddelse af det Afssaarne, har iøvrigt frasødet Krav paa Erstatning.

Tilstalte, der er født den 4de Juli 1839 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, er for dette Forhold, der maa betragtes som et fuldbyrdet Tveri, uanset at Kostene ikke ere blevene bortførte fra Skoven, rettelig ved Underretsdømmen anset efter Straffelovens § 234 jfr. § 228, og da den valgte Straf af 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød findes passende, ligesom Dømmens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Procuratorerne ved Underretten tilkjendte Salairer, billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste."

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dømmes Bræmisjer, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 $\frac{1}{2}$ om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 28.

Den 17de November.

1871.

Anden ordinaire Session.

Torsdagen den 26de October.

Nr. 176.

Advocat Mellemann

contra

H. F. Wecke (Defensor Hansen),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Hægle m. fl. Herreders Politirets Dom af 7de December 1870: „Det indbemeldte, den 18de October d. A. i Vorum anholdte Parti Fjer erklæres forbrudt til Fordeel for Hægle m. fl. Herreders Politikasse, og bør sammes Eier, Kjøbmand H. F. Wecke af Svendborg til samme Kasse bøde 25 Rd. R. M. samt erstatte Omkostningerne ved denne Undersøgelse navnlig ved den afholdte Skjønnsforretning. Det Ibømte at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 12te Juni 1871: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Sjaacsen betaler Tilstalte 5 Rd. til hver. Den ibømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

3 Salarium til Advocaterne Mellemann og Hansen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Kjøbmand H. F. Wecke af Svendborg for ulovlig Omsløben med Varer. Den 18de October f. A. blev i Borum Kro af Politiet anholdt et Tilstalte tilhørende Bognlæs Fjer, der er befundet at udgjøre 23 Sække til en samlet Bruttovægt af 31 Lpd. 7 Pd., med Hensyn til hvilke Fjer Tilstalte maa anses at have erkjendt, at det var hans Hensigt at lade dem forhandle omkring paa Landet, ligesom ogsaa Tilstaltes Tjenestekarls, i hvis Bærge Fjerene befandt sig, da de, som meldt, bleve beslaglagte af Politiet, har vedgaaet at have paa Tilstaltes Begne salbudt af disse Fjer omkring i Borum.

Vel har nu Tilstalte formeent, at han ikke ved at forhandle de ommeldte Fjer, hvilke han — med Undtagelse af 9 Sække til en samlet Vægt af henved 9 Lpd., som skulle være indkjøbte ved den grønlandske Handel i Kjøbenhavn — selv vil have opkjøbt deels hos Wildthandlere i Kjøbenhavn deels hos de saakaldte Høusekræmmere i Valby deels endelig i mindre Partier omkring paa Werne, kan anses at have gjort sig skyldig i noget ulovligt Forhold, idet Fjerene formeentlig maae betragtes som indenlandske Landbrugsproducter, hvilke det ifølge L. 29de Decbr. 1857 § 37 er Enhver tilladt at afhænde saavel paa Landet som i Kjøbstæderne; men ligesom Sagens samtlige Oplysninger, deriblandt et af to dertil af Retten udmeldte Mænd afgivet Skjøn over det beslaglagte Parti Fjer, nærmest tale for, at den Deel af Fjerene, der ikke hidrøre fra de nordlige Bilande, er, ialfald for den væsentligste Deel indført fra Udlandet, saaledes kunde Tilstalte i intet Fald være berettiget til ved Omsførsel paa Landet at forhandle de Fjer, han, som meldt, har erkjendt ikke at have opkjøbt paa Landet men faaet i Kjøbenhavn, og med Hensyn til hvilke Bestemmelserne i Næringsloven 29de Decbr. 1857 § 37 cfr. Frd. 23de April 1845 § 1 saaledes ikke kunne komme til Anvendelse. Tilstalte, der ikke sees tilbligere at have været straffet for lignende Forhold, vil sølgelig for sit Forhold ved at omsøre det ommeldte Parti Fjer til Salg paa Landet være at anses efter Frd. 13de Febr. 1775 § 4 og Pl. 27de Novbr. 1839 § 1 med Straf af at have de anholdte Fjer forbrudt samt med en Bøde til vedkommende Politikasje, der efter Sagens Omstændigheder findes at kunne bestemmes til 25 Rd., og da Politiretsdommen har samme Resultat, vil saaledes bemeldte Dom, ved hvilken det tillige rettelig er paalagt Tilstalte at udrede Sagens Omkostninger, være at stadfæste.“

Fredagen den 27de October.

Nr. 208.

Advocat Hinzenburg
contra**Rasmus Mortensen** (Defensor Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 174.

Kingsted Herreds Exrærets Dom af 25de Marts 1871: „Tiltalte Gaardmand Rasmus Mortensen af Høm bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede i Erstatning til Pigen Christiane Vilhelmine Sørensen af Høm 10 Rd. og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Dahlstrøm 6 Rd. og til Defensor, Procurator Drechsel 5 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de August 1871: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Gange 5 Dage. 3 Salair til Procuratorerne Sørensen og Mundt for Overretten betaler Tiltalte Gaardmand Rasmus Mortensen af Høm 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom omhandlede Forhold findes efter de i samme fremstillede factiske Omstændigheder i Forbindelse med de Høiesteret forelagte yderligere Dplhsninger at maatte paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 174, og da Straffen ved bemeldte Dom er passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, vil Dommen kunne stadfæstes, dog at det Procurator Mundt tilkjendte Salarium maa bortfalde, da han under Sagen har renunceret paa Salair.

Thi kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at det Procurator Mundt tilkjendte Salarium bortfalder. 3 Salarium til

Advocaterne Hindenburg og Hansen for Høiesteret
betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indantebe Doms Præmisjer hedder det: „Tiltalte Gaardmand Rasmus Mortensen af Høm, der er født den 10de Januar 1834 og ei forhen har været tiltalt eller straffet, og som sigtes for Overtrædelse af Straffelovens § 174, er ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger overbevist i August Maaned 1869 at have forlovet sig med og under Ægtefælsløste forført Pigen Christiane Wilhelmine Sørensen, født den 6te Juni 1854, hvem han senere ikke har villet ægte.

Vel har Tiltalte, stjøndt Pigen, der tjente paa den Gaard, han kjøbte i 1869, og var i hans Tjeneste i 8 Uger til 1ste Mai s. A., i hvilken Tid han var i Besiddelse af hendes Skudsmaalsbog, benægtet, at han, da han forførte hende, vidste, at hun ikke havde søbt sit 16de Aar, og udsagt, at han antog hende da for at være mellem 16 og 17 Aar gammel, ligesom han har bevæget flere Personer til at underskrive Erklæringer om, at bemeldte Pige i 1869 var stor og voksen, saaat hun maatte antages for ældre, end hun var, eller, som een Erklæring gaaer ud paa, at hun i Sommeren 1869 havde Udseende af at være et voxent Fruentimmer, og at hendes Tale og Adfærd var saaledes, at man ikke let kunde antage, at hun dengang ikke havde søbt sit 16de Aar, men kun denne sidste Attestant har turdet beedige sin Erklæring, og da det saavel af denne som af Tiltaltes egen Forklaring fremgaaer, at Pigens Udseende viste, at hun var i en meget ung Alder, og der ikke foreligger noget Datum for, at Tiltalte med Hensyn til denne nødvendigen maatte være i Bildfarelse, stjønnes ikke rettere, end at han maa bære Ansvar for, at han ved at forføre en Pige, der øiensynlig var i en meget ung Alder, ikke forud har forvisset sig om, hvorvidt han gjorde sig skyldig i en strafbar Handling, og Underrettens Dom, ved hvilken han er anseet med Straf af 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, findes derfor, da den med Hensyn til Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, at maatte stadfæstes, dog at Straffetiden efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til 6 Gange 5 Dage.“

Nr. 150.

Advocat Hansen
contra

Søren Andersen og Hustru Ane Jacobsen
(Defensor Brod),

der tiltales for at have bortflyttet og forstuet ublagt Gods og Sidstnævnte tillige for Forsøg paa at forlede en Anden til at afgive falsk Forklaring for Retten.

Ulfborg Hind Herrebers Extrarets Dom af 30te December 1870: „Tiltalte Søren Andersen og Hustru Ane Jacobsen af

Nørreomme bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød Enhver i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle i Anledning af deres Arrest og isvrigt af Sagen lovligt flydende Omkostninger og i Salair til Actor og Defensor, Rammerraad Krarup og Sotrigscommissair Bagge 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Biborg Landsoverrets Dom af 1ste Mai 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for Tiltalte Søren Andersens Vedkommende bestemmes til 5 Dage, hvorhos de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een udrede Actionens Omkostninger. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Cancelliraad Møller udrede de Tiltalte paa foransførte Maade 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indantebe Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Brod for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver.

I den indantebe Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Søren Andersen og Hustru Ane Jacobsen for at have bortflyttet og forskullet ublagt Gods og Sidstnævnte tillige for Forsøg paa at forlede en Anden til at afgive falsk Forklaring for Retten.

Efterat der ved en isølge Requisition af Jens Christian Jensen af Nørsgaard i Nørreomme den 9de Juni f. A. afholdt Fogedsforretning var til Dækning af et efter Dom tilgodehavende Beløb gjort Udlæg deels i et Tiltalte S. Andersen efter Kjøbecontract tilhørende, paa Nørsgaardsmark beliggende Sted med Tiliggende deels i de Tiltaltes Indbo samt en Ko og et Faar — hvilke Løssregjensstande ialt vurdereb til 82 Rd. — foresandtes der af det nævnte Løssore ved en den 1ste October f. A. berammet Auction ifkun et Par ubetydelige Gjenstande tilføede. Under den i denne Anledning indledede Undersøgelse har Tiltalte Søren Andersen vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han, der under den ommelbte Udlægsforretning blev gjort bekendt med sammes Retsvirkning samt lovede at være ansvarlig for det Udlagtes Tilstedeværelse — efterat det ommelbte Faar, som det maa antages, tidligere var blevet slagtet af de Tiltalte til Fortæring i Huset — 2 Dage, førend bemelbte Auction skulde afholdes, har overgivet den ublagte Ko til sin Svigerfader i Thorsted til Forvaring og den paafølgende Nat har indflyttet

alt Indboet med Undtagelse af de saa mindre Gjenstande, der, som meldt, fandtes tilstede ved Auktionen, i en af ham leiet Bolig i Løiendshøj.

Angaaende Tiltalte Ane Jacobsen maa det ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees godtgjort, at hun har været meddeeltaglig med sin Mand i den ommeldte Bortflytning af de ublagte Gjenstande, samt at hun — som det maa antages, Manden uafvidende — har skjult en Raffelovn og nogle Sengklæder, som henhørte til det ublagte Gods, i en Mødding og en Lørvestel samt foranlediget den anmeldte Ko videre bortflyttet. Begge Tiltalte have anbragt, at de ikke have antaget, at de gjorde sig skyldige i noget Ulovligt ved at staffe det ublagte til Side, idet Tiltalte S. Andersens Søster, hvem de, efter hvad der er oplyst, havde i October 1869 for et Laan af 200 Rd. givet Pant i deres Bo, uden at dog Pantebrevet var blevet tinglæst — hvad der efter Tiltalte S. Andersens Forklaring var begrundet i, at det var blevet for sildigt at lade samme tinglæse — efter deres Formening var den egentlige Eier af alt deres Løssøre; men dette Anbringende kan efter Bestaffenheden af de Tiltaltes Forklaringer og deres Fremgangsmaade i det Hele ikke ansees for sylbesiggjørende. Samtlige de bortflyttede Gjenstande maae antages atter at være bragte tilstede, og der er ikke fra den ovenommeldte Creditors Side neblagt Paastrand om Erstatning.

Med Hensyn til, at Tiltalte Ane Jacobsen særlig er sigtet for Forsøg paa at forlede en Anden til falsk Forklaring for Retten, har hun vedgaaet at have skrevet et under Sagen tilstedekommet Brev til sin Mand's fornævnte Søster Jensine Andersen, hvori hun opfordrede hende til, naar hun kom i Forhør, at forklare, at hun i Foraaret forinden den ommeldte, de Tiltalte overgaaede Executionssorretning for de Penge, hun havde tilgode hos de Tiltalte, havde afkjøbt dem de fleste af deres Eiendele og kun overladt dem Brugten af samme, paa hvilken Opfordring Jensine Andersen dog ikke er gaaet ind. Tiltalte har isøvrigt til sin Undskyldning paaberaabt sig, at hun, da hun nedskrev bemeldte Brev, var i en fortvivlet og forvirret Sindstemning, hvori Tanken om, at hun med sin Familie skulde komme under fattigvæsenets Forsørgelse, havde bragt hende.

For deres ommeldte Forhold ere de Tiltalte, af hvilke Søren Andersen er sødt i Aaret 1836 og Ane Jacobsen i Aaret 1843, og af hvilke ingen tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underretsbommen rettelig ansete efter Straffelovens § 253, sidstnævnte Tiltalte tillige efter samme Lovs § 146 cfr. § 52 sidste Led, men Straffen, der for hver af de Tiltalte er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes dog for Tiltalte Søren Andersens Vedkommende efter Sagens samtlige Omstændigheder at kunne bestemmes til samme Art Fængsel i 5 Dage, og bemeldte Dom vil saaledes med denne Forandring være at stadfæste, saaledes at Actionens Omkostninger udredes af de Tiltalte in solidum."

Tirsdagen den 31te October.

Nr. 8. Kæpstyrrer **Ketill Sigurðsson** (Advocat Brock),
contra

Stiftamtmanden over Island paa den islandske Justits-
kassens Vegne (Advocat Levinfen efter Ordre),
angaaende Betalingen af 350 Rb.

Djford Sghsfels Extrarets Dom af 10de September 1864:
„Indstævnte Kæpstyrrer Ketill Sigurðsson af Miklagard bør for
Justitskassens Tiltale i denne Sag fri at være. Den bestfikkede
Sagsfører, Administrator A. Sæmundsson tilkommer i Salair 6 Rb.,
som udredes af det Offentlige, og Indstævnte, der selv har mødt
under Sagen, 22 Rb., som udredes af Citanten.“

Den islandske Landsoverrets Dom af 14de August 1865:
„Ketill Sigurðsson bør til den islandske Justitskasse at betale
350 Rb. I Salair til Citantens befalede Sagsfører her ved
Retten, Overretsprocurator P. Melsted betales 10 Rb. og til
Administrator A. Sæmundsson 6 Rb., som udredes af det Offent-
lige. Iøvrigt ophæves Sagens Omkostninger. At efterkommes
inden 8 Uger fra Dommens lovlige Forkyndelse under Adfærd
efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Det i den indankede Dom omhandlede Document af 15de
Januar 1857 gaar alene ud paa at give Capellan Sveinbjørn
Hallgrímsson Tilladelse til at forhæfte Citantens Eiendomsjord
Littlaeyrarland for et Pengelaan paa 350 Rb. Denne Tilladelse
er imidlertid ikke bleven benyttet, navnlig ikke til Sikkring af
det Hallgrímsson af den islandske Justitskasse tilstaaede Laan, idet
hverken selve Documentet eller nogen i Henhold til samme udstedt
Forskrivning eller Declaration er bleven tinglæst, hvilket, uanset at
en Gjenpart af Hallgrímssons Obligation for Laanet af 17de Sep-
tember 1856 — efter hvad der er oplyst for Høiesteret — er bleven
tinglæst, var nødvendigt for at holde den derved ffete, i ethvert
Fald ikkun indtil Nytaar 1859 gylbige Pansætning af Jorden ved
Magt ubover nhsnævnte Tidspunct. Citanten har saaledes ikke
ved i September 1862 at bortstjøde den omhandlede Jord krænket
nogen Panteret, som Justitskassen i Kraft af Erklæringen af 15de

Januar 1857 skulde have erhvervet; og at han desuagtet har paadraget sig personligt Ansvar for Hallgrímssons Gjæld ligeoverfor Justitskassen ved at sælge Jorden, hvilket først stete flere Aar, efter at bemeldte Erklæring var udstedt og den tidligere Pant-sætning ophørt, uden at Erklæringen endnu var benyttet, kan saa meget mindre antages, som nærmere Oplysning mangler om, naar og hvorledes Justitskassens Bestyrelse er kommen i Besiddelse af omtænkte Document, der først i Efteraaret 1862 skal være fundet ujournaliseret blandt Stiftamtets Papirer, og som Citanten, der i 1861 af det Offentlige blev opfordret til at tillade Hallgrímsson at forhæfte Jorden Litlehrarland for en Gjæld til Justitskassen, havde Grund til at antage, at Documentet end ikke af Hallgrímsson var overleveret til Justitskassens Bestyrelse.

Efter det Anførte vil der være at tillægge Citanten Fri-findelse for Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Sagens Omstændigheder at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagfører for Underretten tillagte Salair af 6 Rd. at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Administrator Sæmundsson til-lægges i Salarium for Underretten 6 Rd., der ud-redes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „I nærværende Sag har Appellanten, Stiftamtmanden over Island i Egenkab af Overbestyrer for den islandske Justitsklasse ladet indstævne Dsjord Syssels Herredsrets Dom af 10de September s. A. for Overretten til Underkjendelse og til, at Indstævnte, Ketill Sigurdsson bliver tilpligtet at udrede til Justitskassen 350 Rd. med 4 pCt. Rente fra 11te Juni 1857, indtil Betaling stæer, samt alle Omkostninger stadesløst; men Herredsretsdommen frifandt Ketill for Justitskassens Tiltale, tilbønte Kassens Sagfører 6 Rd. i Salair af det Offentlige og den Indstævnte 22 Rd. af Citanten.

Sagens Bestaffenhed er saaledes, at Pastor Sveinbjørn Hallgrímsson den 17de September 1856 erholdt af Justitskassen et Laan af 350 Rd. og udstedte samme Dag en Panteobligation for dette Belsb med paaløbende Rente. Til Sikkerhed for denne Gjæld overdrog han 20 Hundrede i Jorden Gyrrar-

land, tilhørende Ketill Sigurdsson og afleverebe samtibigt et Hjemmelsdocument fra denne paa Prioritet for Laanen i bemeldte Eiendom til Aptaar 1859, idet han dog ogsaa ved en Paategning paa Panteobligationen af samme Dato som denne forpligtede sig til at efterseende en med Hensyn til Tid ulimiteret Prioritet for Laanen i Eiendommen Littlaeyrarland. Under Sagen er ogsaa en saadan Prioritetshjemmel, dateret 15de Januar 1856 produceret af Creditor, hvilkens Hjemmel Udstederen Ketill Sigurdsson imidlertid nægter som Betyggelse for den omhandlede Gjæld.

Vel forholder det sig nu saaledes, at bemeldte Document ikke er forsynet med Transport til Justitskassen, men paa den anden Side maa det anses at være givet med Pastor Sveinbjørn Hallgrímssons Paategning paa Panteobligationen af samme Dato som denne, at Forhættelsen af Littlaeyrarland skulde komme til at indeholde en ulimiteret Sikkerhed for Gjælden, og da nu Documentet er udstedt den 15de Januar 1857 og saaledes forinden, at det ældre Document havde mistet sin Gyldighed, maa Retten ansee Justitskassen, om hvem der er ingen Grund til at antage, at samme er bleven Ihændehaver af det sidste Forhættelsesdocument i andet Niemed end til Betyggelse for Gjælden, saaledes som det oprindeligen var stipuleret, at have erholdt en ligefrem Sikkerhed af Ketill Sigurdsson i Jorden Littlaeyrarland for den ommeldte Gjæld af 350 Rd. Det skjønnes ei heller af de producerede Forhættelsesdocumenter eller af noget andet under Sagen Produceret, at Ketill Sigurdsson har forbeholdt sig nogen Underretning om, hvorvidt eller hvorledes Pastor Sv. Hallgrímsson vilde afbenytte en sliq Tilladelse, og deraf er det en Følge, at Indstævnte maa tilpligtes at fyldestgjøre de Forpligtelser, som Pastor Sv. Hallgrímsson overeensstemmende med den givne Hjemmel har paadraget ham.

Da Pastor Sv. Hallgrímssons Panteobligation ikke findes at være tingløst og saaledes ikke kan forpligte Andre end jese Udstederen og Ketill Sigurdsson, er der heri blandt Andet ikke tilstrækkelig Grund til at domfælde Pantet som saadant, men paa den anden Side maa Ketill som den, der har fremstillet sin Eiendomsjord Littlaeyrarland som Pant og Sikkerhed for et af Pastor Sv. Hallgrímsson optagende Laan, men senere efter hans egen Forklaring solgt Jorden og paaberaabt denne Transaction som Frisindelsesgrund uden dog at bemærke, at han ved Salget har omtalt den ommeldte Forpligtelse, som det dog maatte være ham bekendt, at Jorden ifølge sin Forpligtelse idetmindste kunde paahvile, anses pligtig til at indstaae Justitskassen, som paa Grund af afsøde Pastor Sveinbjørn Hallgrímssons Fallit ei har kunnet erholde Betaling af hans Midler, for og betale de paafærvante 350 Rd., men paa den anden Side er der ingen Grund til at tilpligte ham at betale Rente af Gjælden, idet han ikke findes at have forpligtet sig til saadant."

Fredagen den 3die November.

Nr. 166.

Advocat Nellesmann

contra

1) **Peter Lassen Christian Jespersen**, ogsaa kaldet **Berg**, 2) **Andreas Mouritzen**, 3) **Rasmus Nielsen** og 4) **Johan Christian Nielsen** (Defensor Levinfen), der tiltales, Nr. 1 for Tyveri og Tilegnelse af strandet Gods, Nr. 2 for Tyveri og forsøgt Røveri, Nr. 3 for Bedrageri og Nr. 4 for Hæleri.

Galthen med flere Herreders Extrarets Dom af 26de September 1870: „Tiltalte Else Marie Pedersdatter, Nielsens Hustru bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Arresterne Søren Sørensen (Nymark), Peder eller Peter Lassen Christian Jespersen ogsaa kaldet Peter Christian Lassen eller Larsen Berg, Christian Peter Pedersen og Andreas Mouritzen bør hensættes til Tugthuusarbeide, Førstnævnte i 8 Aar, Jespersen ogsaa kaldet Berg i 12 Aar, Pedersen i 8 Aar og Mouritzen i 6 Aar. Arresterne Christian Christensen, Mikkel Jensen Johansen, Johan Vilhelm Wisch og Carl Thomasen (Kræmer) samt Arrestantinderne Anne Cathrine Christensen, Barbara Nielsdatter, Ane Mette Pedersen eller Nielsdatter, Bergs Hustru, Christiane Christensen, Ane Jacobsdatter og Dorthea Nielsen bør hensættes til Forbedringshuusarbeide, Christian Christensen og Mikkel Jensen Johansen hver i 6 Aar, S. B. Wisch i 18 Maaneder, C. Thomasen (Kræmer) i 1 Aar, Anne Cathrine Christensen i 2 Aar, Barbara Nielsdatter i 4 Aar, Ane Mette Pedersen i 2 Aar, Christiane Christensen i 1 Aar, Ane Jacobsdatter i 2 Aar og Dorthea Nielsen i 18 Maaneder. De Tiltalte Marie Adamsdatter, Thomasens Hustru, Jens Christensen (Stals), Hans Laursen, Mariane Madfine Pedersdatter, Rasmus Nielsen, Christen Christensen og Johan Christian Nielsen, kaldet Christian Jordemoder bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Marie Adamsdatter i 5 Dage, Jens Christensen (Stals) i 5 Dage, Hans Laursen i 2 Gange 5 Dage, Mariane Madfine Pedersdatter i 2 Gange 5 Dage, Rasmus Nielsen i 5 Dage, Christen Christensen i 2 Gange 5 Dage og Johan Christian Nielsen i 4 Gange 5 Dage. Tiltalte Johan Roland Jensen bør hensættes i Fængsel paa sædvan-

lig Fangeløst i 40 Dage. Efternævnte af de Tiltalte bør derhos in solidum udrede følgende Erstatninger: 1) Christian Christensen, Johan Vilhelm Wisch, Carl Thomassen (Kræmer) og Marie Adamsdatter til Grev Frijs til Frijsenborg 40 Rd. 2) Søren Sørensen (Nymark), Peder Larsen Christian Jespersen eller Berg, Ane Mette Pedersen, Christian Peter Pedersen, Barbara Nielsdatter og Andreas Mouritzen til Directionen for de jydsk-sjænske Jernbaner 45 Rd. 3) Peter Lassen Christian Jespersen eller Berg, Ane Mette Pedersen og Christian Peter Pedersen til Gaardmand Christen Kjeldsen 6 Rd. 4) Christian Peter Pedersen, Christiane Christensen, Mikkel Jensen Johansen og Ane Jacobsdatter til de mindre Landeendomsbesidderes Brandsforsikringsforening for rørlig Eienhed i Nørrejylland 29 Rd. 4 Mk. og til Proprietair Vier 30 Rd. og 5) Rasmus Nielsen til Peder Nielsen Drenholt 2 Rd. Endvidere bør de Tiltalte hver for sit Vedkommende udrede de af deres Arrest flydende Omkostninger. Sagens øvrige Omkostninger, derunder Salair til Actor, Cancelliraad Bredstrup 60 Rd. og til Defensor, Procurator Jacoby 30 Rd., bør udredes saaledes, at de Tiltalte Christian Christensen, Anne Cathrine Christensen, Søren Sørensen (Nymark), Barbara Nielsdatter, Peder Lassen Christian Jespersen eller Berg, Ane Mette Pedersen, Christian Peter Pedersen, Christiane Christensen, Mikkel Jensen Johansen, Ane Jacobsdatter, Andreas Mouritzen og Dorteia Nielsen hver betaler $\frac{1}{12}$, dog at in solidum med dem de Tiltalte Johan Vilhelm Wisch, Carl Thomassen (Kræmer), Marie Adamsdatter, Hans Laursen, Mariane Madfine Pedersdatter, Johan Christian Nielsen og Else Marie Pedersdatter udrede hver $\frac{1}{24}$, og de Tiltalte Jens Christensen (Skals), Johan Roland Jensen, Rasmus Nielsen og Christen Christensen hver $\frac{1}{48}$. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 22de Mai 1871: „3 Hensende til de de Tiltalte Christian Christensen, Anne Cathrine Christensen, Ane Mette Pedersen, Christian Peter Pedersen, Christiane Christensen, Mikkel Jensen Johansen, Ane Jacobsdatter, Andreas Mouritzen, Rasmus Nielsen, Christen Christensen og Johan Christian Nielsen idømte Straffe samt den Tiltalte Else

Marie Pedersbatter tillagte Frifindelse bør Underretsbdommen ved Magt at stande. De Tiltalte Søren Sørensen med Tilnavn Nymark, Peter Lassen Christian Jespersen med Tilnavn Berg, Barbara Nielsbatter, Dorthæa Nielsen og Johan Roland Jensen bør hensesættes, Søren Sørensen og Peter Berg til Lugthuusarbejde, den Første i 5 og den Sidste i 10 Aar, Barbara Nielsbatter og Dorthæa Nielsen til Forbedringshuusarbejde, den Første i 2 og den Sidste i 1 Aar, og Johan Roland Jensen i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. I Erstatning til Kjøbmand Løgstrup i Randers betaler Tiltalte Peter Lassen Christian Jespersen eller Berg 190 Rd., hvoraf de Tiltalte Christian Christensen og Christian Peter Pedersen in solidum med Berg tilsvare, den Første 66 Rd. og den Sidste 53 Rd., hvorhos de Tiltalte Ane Mette Pedersen og Dorthæa Nielsen ligeledes in solidum med Tiltalte Berg og med hinanden indbyrdes tilsvare 11 Rd. af det anførte Beløb. Iøvrigt bør i Henseende til den idømte Erstatning Underretsbdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Actionens Omkostninger, berunder de ved Underretsbdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Morville 15 Rd. til hver, udredes saaledes, at de Tiltalte Christian Christensen, Anne Cathrine Christensen, Peter Lassen Christian Jespersen med Tilnavn Berg, Ane Mette Pedersen, Christian Peter Pedersen, Christiane Christensen, Mikkel Jensen Johansen, Ane Jacobsbatter og Andreas Mouritzen Een for Alle og Alle for Een betale $\frac{11}{12}$, de Tiltalte Rasmus Nielsen og Christen Christensen hver $\frac{1}{48}$ og de Tiltalte Johan Christian Nielsen og Else Marie Pedersbatter Een for Begge og Begge for Een $\frac{1}{24}$ af bemeldte Omkostninger, hvorhos de Tiltalte Søren Sørensen med Tilnavn Nymark, Barbara Nielsbatter og Dorthæa Nielsen in solidum med de førstnævnte 9 Tiltalte og med hverandre indbyrdes betale $\frac{1}{8}$, og Tiltalte Johan Roland Jensen ligeledes in solidum med bemeldte 9 Tiltalte $\frac{1}{48}$ af den disse Tiltalte paalagte Andeel af Actionens Omkostninger. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Efter de fremkomne Dphsninger, og idet navnlig bemærkes, at det ikke er godtgjort, at Tiltalte Johan Christian Nielsen har kjøbt de i den indankede Dom for hans Vedkommende ommeldte Fiertreaturerer, efterat Politiet havde henvendt sig til ham paa en saadan Maade, at det maatte vække hans Mistanke om, at de vare stjaalne, findes der ikke at være tilveiebragt et tilstrækkeligt Beviis for, at han har gjort sig skyldig i Hæleri, og der vil derfor være at tillægge ham Frisindelse, dog med Forpligtelse til at deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger.

Med Hensyn til de øvrige 3 for Høiesteret Tiltalte vil Dommen være at stabsfæste i Genhold til de for deres Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet andet Væsentligt findes at bemærke, end at den af Tiltalte Berg vedgaaede Deelagtighed i Tilagnelsen af en Proprietair Hjerring tilhørende Vaab efter de dermed forbundne Omstændigheder maa betragtes som Tyveri, hvorfor Dommens Henviisning til Straffelovens § 247 maa bortfalde. Derhos tilføies, at det i Dommen rigtigheden er forudsat, at denne Tiltalte ved den i samme anførte Høiesteretsdom af 7de October 1856 er dømt for 3die Gang begaaet Tyveri.

Thi kjendes for Ret:

Johan Christian Nielsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advocaterne Nellemann og Levinssen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rd., hvoraf Peter Lassen Christian Jesspersen og Andreas Mouritzen Een for Begge for Een udrede $\frac{5}{6}$ samt Rasmus Nielsen og Johan Christian Nielsen hver $\frac{1}{12}$.

3 den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under denne Sag, der i 1ste Instants tillige angik 6 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, tistales: 1) Christian Christensen for Tyveri, 2) Anne Cathrine Christensen for Tyveri og Hæleri, 3) Søren Sørensen med Tilnavn Nymark for Tyveri og Bedrageri, 4) Barbara Nielsdatter for Tyveri og Hæleri, 5) Peter Lassen Christian Jesspersen med Til-

navn Berg for Tyveri og Tilegnelse af strandet Gods, 6) dennes Hustru Ane Mette Pedersen eller Nielsdatter for Tyveri og Hæleri, 7) Christian Peter Pedersen for Brandstiftelse, svigagtig Omgang med Brandforsikkring, Tyveri, Hæleri og Tilegnelse af strandet Gods, 8) hans Hustru Christiane Christensen for Brandstiftelse, svigagtig Omgang med Brandforsikkring, Deelagtighed i Tyveri og for Hæleri, 9) Mikkel Jensen Johansen for Brandstiftelse, svigagtig Omgang med Brandforsikkring, Tyveri, Hæleri og Tilegnelse af strandet Gods, 10) dennes Hustru Ane Jacobsdatter for Brandstiftelse, svigagtig Omgang med Brandforsikkring, Deelagtighed i Tyveri og for Hæleri, 11) Andreas Mouritzen for Tyveri og forsøgt Røveri, 12) Dorteia Nielsen for Tyveri og Hæleri, 13) Teglbriender Johan Roland Jensen for at have tilegnet sig Dele af en opbreven Baad, 14) Hesteslagter Rasmus Nielsen for Bedrageri, 15) Christen Christensen for Bedrageri, 16) Fiskehandler Johan Christian Nielsen og 17) hans Hustru Else Marie Pedersdatter for Hæleri.

Nr. 1. Christian Christensen. Ved denne Tilstaates egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Tyverier:

Ratten imellem den 10de og 11te Januar f. A. har Tilstaate — efter sin Forklaring i Forening med Medtilstaate Nr. 11 Andreas Mouritzen, der imidlertid vedholdende har benægtet at have gjort sig skyldig i nogen af de ham under denne Sag paafigtede Forbrydelser — forøvet et Indbrudstyveri hos Gaardmand Niels Christensen Høgh i Halb, hvorved der blev stjaalet endeel Sengklæder, Hvergaru og Badmel m. m., der tilhørte Niels Høgh, dennes Datter og en Tjenestepige. Tilstaate har nærmere forklaret, at Mouritzen paa en Sagttour foreslog ham at begaae Tyveriet, at de strax begave sig ud til Niels Høghs Gaard, hvor de ankom Kl. 11 à 12 om Ratten, og at Mouritzen da gav sig til med Løbet af sin Bøsse at flaae Muren under et Vindue i Stuehuset ind, men at de her støbte paa et Stab, der stod indenfor, hvorfor de sloge et nyt Hul ved Siden af. Herigjennem fleg Mouritzen ind i Huset og rakte efterhaanden de ovenfor ommeldte Gjenstande ud igjennem Hullet til Tilstaate, der var bleven staaende udenfor. Af de stjaalne Gjenstande, der havde en Værdi af ialt omtrent 65 Rd., og som Tilstaate og Mouritzen deelte, er Størstedelen bragt tilstede under Sagen og udleveret de Bestjaalne, der have frajaldet Krav paa videre Erstatning.

Tilstaate har en Nat i Januar Maaned f. A. deeltaget i et Indbrudstyveri i et Handflemager Mattat i Randers tilhørende Baghuus, der er indrettet til Garveri og Uldoplæg og isøvrigt maa antages at være ubeboet. Tilstaate har herom nærmere forklaret, at Medtilstaate Mouritzen om Aftenen opfordrede ham til at gaae med ham til Mattat og tage nogen Uld, idet han sagde, at et Vindue i bemeldte Baghuus, der vender ud imod en Eng, ikke kunde lukkes, og at der i Nærheden hang en Stige, ad hvilken de kunde komme op til Vinduet; da Tilstaate indvilgede heri, gik de hen til Stedet, hvor Mouritzen tog Stigen, der hang paa et Huus ved Siden af, stillede den op til

Winduet i 2den Etage af Vaghuset og steg ad Stigen op til Winduet, der kun var lukket med en Snor. Efter at have aabnet Winduet steg Mouritzen ind i Huset, hvor han fyldte en Sæk, som de havde medbragt, med Uld, hvorpaa han gik bort ad samme Vej. Af den sjaalne Uld, der udgjorde omtrent 2 Pbd., ere omtrent 2 Pbd. bragte tilstede tilligemed 2 af enbeel af Ulben forfærdige Lærklæder, medens Resten er solgt af Medtilltalte Anne Cathrine Christensen, der levede sammen med Tilltalte. Bestjaalne har ansat Uldens Værdi til 8 Rd. pr. Pbd. men frasaldet Krav paa Erstatning.

Natten imellem den 15de og 16de December 1869 har Tilltalte — efter sin Forklaring ligeledes i Forening med Mouritzen — begaaet et Indbrudstveri i Gaardmand Chr. Christensens Stuehuus i Bitten, og har han herom nærmere forklaret, at Mouritzen paa en Sagttour, paa hvilken de vare komne i Nærheden af bemeldte By, foreslog, at de skulde tage nogle Fødevarer et eller andet Sted, og at de da bleve enige om at gaae til Chr. Christensens Gaard, hvor Tilltalte engang havde havt Arbejde. De ankom omtrent Kl. 11 til Gaarden, og efterat de ved Hjælp af en Svovlsfil havde seet igjennem en Binduesaabning, at der laa Fødevarer i en Kjalder under Stuehuset, toge de en med Tremmer forsynet Kamme, der sad løst i Bindueskarmen, ud, hvorpaa Mouritzen lod sig glide ned i Kjalderen, medens Tilltalte forblev udenfor; Mouritzen rakte nu enbeel Fødevarer ud igjennem Binduesaabningen, og han har senere fortalt Tilltalte, at han fra Kjalderen var gaaet op ad en Trappe og havde været inde i flere Værelser, hvilket stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, hvorefter enbeel af Kosterne ere tagne fra Ostekammeret og Mælkestuen, hvortil Tyven maa være kommen ved fra Kjalderen at gaae op ad en Trappe til Kjøkkenet, der ved uafsaasede Døre staaer i Forbindelse med bemeldte to Kamre, af hvilke Mælkestuen isørigt løber umiddelbart op til Beboernes Sovestue. De sjaalne Fødevarer, der efter Tilltaltes Opgivende om, hvad der blev taget, maa antages at have havt en Værdi af 17 à 18 Rd., medens Bestjaalne, der isørigt har frasaldet Krav paa Erstatning, har meent, at der var blevet sjaalet noget mere, bleve af Tilltalte og Mouritzen bragte til den Førstes Hjem, hvor de bleve deelte imellem dem.

Tilltalte har i Løbet af forrige Vinter 4 Gange i Forening med Medtilltalte Nr. 5 Peter Berg og 1 Gang med Medtilltalte Pedersen gjort Indbrud i et, som det maa antages, ubeboet Vaghuus i Kjøbmand Løgstrups Gaard i Randers. Ifølge de herom afgivne Tilstaelsler bleve Berg og Tilltalte omtrent ved Juletid 1869 efter den Førstes Forslag enige om at stjæle Klude hos Løgstrup, hvor de begge vare nøie kjendte med de stedlige Forhold, og de fulgtes da nogen Tid efter derhen, idet de fra Marken gik ind i Haven ved at stjæle nogle Tremmer i Havestakittet tilside, og herfra steg de op paa Vaghusets Tag, der naaer næsten ned til Jorden. Ved at udtage en af Tagstenene ved Siden af et Tagvindue og række Armen ind igjennem Hullet af toge de Bindueskrogen og fik saaledes Winduet aabnet, hvorpaa de begge steg ind paa Loftet, hvor Kludeoplaget fandtes, og fyldte to Sække, som de havde medbragt, med Klude; de gik derefter bort igjen igjennem Winduet, som de

luffte efter sig, og satte Tagstenen tilbage i Hullet. Senere har Tilstalte, som meldt, 3 Gange sjaalet Klude sammesteds med Berg, idet han de to Gange fulgte med Berg hen til Stedet, medens de den ene Gang vare gaade derhen hver for sig i samme Viemed og tilfældig mødtes ved Gjærningsstedet, ligesom han een Gang har sjaalet Klude sammesteds med Pedersen, og bleve Tyverierne hver Gang udførte paa samme Maade, alene med den Forandring, at de Tilstalte de sidste Gange, naar de havde fyldt de medbragte Sække, bragte dem bort igjennem en Havestue, der ved en Gang og en aflaaet Dør staaer i Forbindelse med Klubeloftet. Denne Dør, der paa den Side, som vender imod Gangen, var luffet deels med en Slaa og deels derved, at Nøglen til Laasen var aftagen, medens Laasen ind imod Havestuen alene var forsynet med et Haandtag, fik de da oplukket paa den Maade, at en af de Tilstalte gik igjennem den Dør, der fra Haven fører ind til Havestuen, og som vel ligeledes var aflaaet, men lod sig rykke op udefra, og dreiede Haandtaget om, medens den anden fra Loftet gik igjennem Gangen og trak Slaaen fra. Berg, der foruden de i Forening med Tilstalte forøvede 4 Indbrud oftere har paa samme Maade sjaalet Klude, hvorom nedenfor, og navnlig efter sin Forklaring 4 à 5 Gange har gjort dette i Forening med Mouritzen, har udsagt, at det var denne, der fra først af fandt paa at benytte Veien igjennem Havestuen. De ved de første Tyverier sjaalne Klude bleve bragte til Tilstaltes Bolig, men senere bragtes Klubene op i en Plantage ved Byen, hvorfra de den næste Dag bleve fjorte til Byen paa en Trillevogn og solgte til forskjellige Kjøbmænd, og efter Bergs Forklaring kunde de, naar de arbejdede i omtrent 3 Timer, bortføre paa een Nat omtrent 50 Pbd. Klude, men der blev flere Gange kun taget for 5 à 6 Rd., og ved de 5 Tyverier, hvori Tilstalte Christian Christensen, som meldt, har haft Deel, maa der antages ialt at være sjaalet for 60 à 70 Rd. Smidlertid har det ikke nærmere kunnet oplyses, hvor meget der er sjaalet ved de enkelte Tyverier, men Bestjaalne, hos hvem der isølge Sagens Oplysninger ialt er i Løbet af forrige Vinter sjaalet Klude paa den anførte Maade 13 eller 14 Gange, og som har faaet udbetalt et hos Pedersen ved dennes Anholdelse foresundet Beløb af 35 Rd., har paaftaaet sig tilkjendt Erstatning under Sagen for det øvrige ham ved disse Tyverier tilføjede Tab, hvilket han ikke har seet sig istand til at oplyse, men har paaftaaet sig erstattet efter de Tilstaltes Opgivelser.

(Sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dømmes Bræmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Retters Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 Sk. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de tgl. Postcontoirer.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 29.

Den 24de November.

1871.

Anden ordinaire Sæssion.

Fredagen den 23die November.

Nr. 166.

Advocat Nellesmann

contra

1) Peter Lassen Christian Jespersen, ogsaa kaldet Berg, 2) Andreas Mouritzen, 3) Rasmus Nielsen og 4) Johan Christian Nielsen (see forrige Nr.).

Endvidere har Tilstalte deels i Sommeren og Efteraaret 1868 og deels i Efteraaret 1869 sjaalet i Forening med Berg et Lam af Værdi 5 à 6 Rd. fra en Mark ved Gaarden Bidstrup og et Faar af Værdi 12 Rd. fra Gaardmand i Hornbøl Kjeld Peder- sens Mark men isvrigt er der ikke Spørgsmaal om Erstatning.

Tilstalte har derhos omtrent til samme Tid tilkøbt sig i Forening med Berg et Faar og en Vædder tilsammen af Værdi 18 Rd. fra et uafslaget Udhuus paa Gaarden Schildenseie, hvor de en Aften vare gaaede ind for at tage, hvad de kunde faae fat paa, 4 à 5 Gjæs fra en Mark ved Gaarden Fousings og 16 à 18 Proprietair Hjerring paa Sophienslund tilhørende Wender, der svømmede i Gudenaalen, hvorfra de Tilstalte breve dem paa Land og sloge dem ihjel med Stænger. De vedkommende Bestjaalne have frataltet Krav paa Erstatning.

En Nat i December Maaned 1869 har Tilstalte efter sin Forklaring i Forening med Mouritzen og ifølge dennes Forslag fra et uafslaget Ude- huus i Gjesfinggaards Mølle sjaalet 20 Wender, som de derpaa deelte, og en anden Nat i samme Maaned har Tilstalte i Forening med Pederfen og Berg samt, som de alle tre have udsagt, tillige Mouritzen fra et uafslaget Ude-

huus i Nympølle sjaalet omtrent 30 Uender, 3 Gjøes og en Kalkun. De Besjaalne have frasaldet Krav paa Erstatning.

Den 10de November 1869, da Tilstalte i Følge med Berg var gaaet til Støvringgaard, Tilstalte for at see Leilighed til at stybe et Dyr i Skoven og Berg for at samle Klude, har Tilstalte, medens Berg var gaaet ind paa Gaarden, tilvendt sig endeel Vinneb, der laa paa en Bleg i Skoven, og da Berg kom tilbage, toge begge de Tilstalte i Forening sammesteds et Stykke Bommesf. De sjaalne Gjenstande, der tilhørte forskjellige Beboere af Støvringgaard og havde en Værdi af ialt 13 & 14 Rd., bleve deelte imellem de Tilstalte, og endeel deraf er bragt tilstede og udleveret de Besjaalne, der have frasaldet Krav paa videre Erstatning.

3 Januar Maaned j. A. har Tilstalte 3 Gange sjaalet Brænde fra en indhegnet Plads ved Randers Jernbanegaard, engang i Forening med Berg og efter hans og Tilstaltes Udsagn Mouritzen idet de hver Gang stige over det omtrent 1½ Alen høie Stakit, der omgiver Pladsen, og Tilstalte tog de to Gange et Par Favnestykker og den 3die Gang en brugt Svelle af Værdi 3 Mk. iøvrigt er Erstatningskrav frasaldet.

Tilstalte har ligeledes flere Gange deels i Vinteren 1869—70 og deels i de to nærmest foregaaende Vintre sjaalet Kartofler fra Kuler ved Randers, Hølsed, Arden og Hadsbagergaard deels alene og deels i Forening med en eller flere af de Medtilstalte, og ifølge de herom af de øvrige Paagjældende med Undtagelse af Mouritzen afgivne Forklaringer har Mouritzen to Gange deeltaget i disse Tyverier, nemlig 1 Gang paa Randers Mark og 1 Gang paa Hølsed Mark, i hvilket sidste Tyveri tillige Berg og Medtilstalte Søren Nygaard toge Deel. Tilstalte tog hver Gang omtrent et Par Skjepper, hvilket ogsaa var Tilfældet med de andre Tilstalte, som vare med ved disse Tyverier. De paagjældende Besjaalne have frasaldet Krav paa Erstatning

Desuden har Tilstalte en Aften i forrige Vinter begivet sig med Berg hen til en Gaard i Hølsrup, hvor Berg tidligere havde sjaalet Uender, for atter at tage Hjertræ sammesteds, men da Døren til Andehuset var lukket af indvendig, kunde de ikke faae den op og maatte derfor opgive det paatænkte Tyveri.

Forsaavidt Tilstalte endelig har vedgaaet, at han og Berg engang i forrige Vinter en Aften toge med Jernbanen fra Arden Station til Onsilb i den Hensigt at begaae et Indbrudstyveri i Afsberg, hvorpaa Medtilstalte Anne Cathrine Christensen havde givet dem Anvisning, have de begge forklaret, at de efter at have overnattet etsteds paa Veien opgave Planen, og der vil derfor ikke herfor kunne paalægges ham noget Ansvar.

Nr. 2. Anne Cathrine Christensen

Endelig er det paa samme Maade godtgjort, at Tilstalte en Aften i October Maaned 1869 har truffet Aftale med de Medtilstalte Berg og Hustru om, at den Førstnævnte skulde stjæle et Faar eller et Lam, der skulde bringes til Tilstaltes Bolig og der gøres istand, hvilket ikke kunde skee paa Bergs

Bopæl, forbi de havde Kjøkken sælleds med deres Vært, at Berg ogsaa længere ud paa Aftenen gik ud og et Par Timer efter bragte et Faar, som han sagde, at han havde taget paa Lem Mark, til Tilstaltes Bopæl, hvor det da af dem alle tre blev slaat og deelt imellem dem. Efter Bergs og hans Hustrues Forklaringer skal Tilstalte gjentagne Gange og stærkt have opfordret Berg til at begaae dette Tyveri, men Tilstalte har udsagt, at hun ikke troer, at hun nogenstinde har opfordret til Tyveriet, og at det ikke var hende, der først bragte det i Forslag. Det sjaalne Faar tilhørte Gaardmand Chr. Møller i Lem, der har ansat dets Værdi til 10 Rd., men frasælbet Krav paa Erstatning.

Nr. 3. Søren Sørensen med Tilnavn Nymark. Ved denne Tilstaltes egen Tilslaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han — foruden som ovenfor under Nr. 1 ommeldt, at have deeltaget i at tage Kartofler fra en Kule paa Høsteb Mark samt desuden engang i forrige Vinter at have med Berg forsøgt at tage Kartofler paa Randers Mark, hvilket imidlertid mislykkes, da Jorden var frosten — har deeltaget deels i et Natten imellem den 29de og 30te Januar f. A. paa Randers Jernbanegaard forsvet Indbrudstyveri og deels i et Indbrudstyveri Natten imellem den 15de og 16de Februar f. A. hos Gaardmand Thøger Andersen paa Lem Mark.

De om Indbrudstyveriet paa Jernbanegaarden af Tilstalte og de Medtilstalte Berg og Pedersen afgivne, i det Væsentlige overensstemmende Tilslaaelser gaae ud paa, at Planen dertil er udgaaet fra Berg, der ofte havde bortfændt og modtaget Forsendinger af Klude med Jernbanen og derved var bleven nøie kjendt med de stedblige Forhold paa Banegaarden, og at han oftere havde talt til de Medtilstalte Christian Christensen, Pedersen og Mouritzen om Sagen og navnlig yttret, at Pengelassen vistnok let lod sig brække løs fra Gulvet, og at der vist var meest i Kassen i Slutningen af Maanedens, hvorfor Tyveriet helst burde udføres paa den Tid, uden at der dog var blevet truffet nogen bestemt Aftale om Tyveriet. Da Søren Nymark og Berg imidlertid den 29de Januar f. A. om Aftenen fulgte Pedersen, der den Dag havde besøgt Berg og ved at svire med denne og Nymark var bleven noget beruset, paa Bei til hans Hjem i Torup, bleve de efter Bergs Forslag alle tre enige om at udføre Tyveriet, hvorfor de gik tilbage og fik Mouritzen, der dengang allerede var gaaet i Seng, med, hvorpaa de alle fire, som det maa antages, omtrent Kl. 12 gik ud til Banegaarden, idet Mouritzen medførte en Ruidtang, et Stemmejern og et Brækjern og Berg en Nymark tilhørende Dre, hvormed det var Hensigten at slaae Pengelassen i Stykker, hvis det lykkedes at faae den bragt udenfor. Efter Nymarks, Bergs og dennes Hustrues Forklaringer medførte derhos Mouritzen en labt Pistol, ligesom der efter Nymarks Forklaring og de isvrigt fremkomne Oplysninger er Fjæie til at antage, at ogsaa Pedersen har været forsynet med en Pistol, hvad Pedersen dog ikke vil kunne erindre. Efter at være ankomne til Banegaarden bleve Nymark og Mouritzen staaende ude paa Beien, medens de to andre gik hen til Godsejpebitionscontoiret, hvor Pedersen ved at stige op paa en Tønde, der stod under et Vindue, med Bergs Frakke trykkede en Rude ind i Contoiret og steg

tilligemed Berg ind igjennem Aabningen, og de gave sig nu isærd med Pengekassen; men da de ikke kunde faae denne, der var af Zern, flyttet eller aabnet, raabte Berg ud af Vinduet, at der maatte komme en Mand til ind, hvorpaa Mouritzen ogsaa steg ind igjennem Vinduesaabningen, og efter $\frac{1}{2}$ Times Tids Arbeide lykkedes det endelig Mouritzen deels med Bræljernet og deels med Hænderne at faae Laaget paa Kassen frarevet. De fandt imidlertid efter deres Forklaringer ifknu noget over 40 Rd. i Kassen, hvorhos Berg fra en uafsaaset Pulstskuffe tog 3 à 4 Rd., der tilhørte Bognmand Andersen i Randers, samt en Meerstumspibe, og Pedersen, der havde staaet sin ene Haand ved at trykke Ruden ind, tog af Kommen paa en i Contoiret hængende Frakke et Lomme-tørklæde til at tørre om Haanden, hvilket han senere bortskaffede.

Tiltalte Nymark, der var bleven hange over den ved Arbeidet paa Pengelassen foraarjage Støi, var imidlertid gaaet hjem, uagtet Berg havde søgt at overtale ham til at blive, og ved Desingen af Udbyttet, der foregik paa Bergs Bopæl, hvorhen de 3 andre Tiltalte begave sig efter at have fuldbyrdet Tyveriet, og hvor Tiltalte ligeledes blev kaldt tilstede, fik han derfor noget mindre end de andre. Zernbanebestyrelsen har opgivet det af Kassen stjaalne Beløb til 62 Rd. og paastaet sig denne Sum tilkjendt i Erstatning hos de Tiltalte, hvorimod Bognmand Andersen har frasaldet Krav paa Erstatning, og Piben, der er bragt tilstede under Sagen, er udleveret vedkommende Eier efter at være vurderet til 3 Rd.

Indbrudstyveriet hos Thøger Andersen paa Lem Mark er efter de herom afgivne Forklaringer og Tilskaaelser udført af Tiltalte i Forening med Berg og Mouritzen og efter Anviisning af Medtiltalte Barbara Nielsbatter, der levede sammen med Tiltalte. Efter at Planen oftere havde været paa Tale imellem Berg og Tiltalte, og Barbara Nielsbatter gjentagne Gange havde opfordret dem til at bringe Tyveriet i Udsærelse, bleve Tiltalte og Berg endelig den 15de Februar, da de havde sviret noget sammen, enige om, at Planen nu skulde udsæres, og at Mouritzen skulde med, hvorfor de gif hen paa Bergs Bolig, hvor Mouritzen kom tilstede, og omtrent Kl. 12 gif de alle tre, efterat Mouritzen havde ladet sin Pistol, ud til Thøger Andersens Gaard, hvor Mouritzen først med sit Bræljern forsøgte at bryde et Hul i Væggen til et Kammer i den vestlige Ende af Stuehuset, som af Barbara Nielsbatter var betegnet som det Sted, hvor Fødevarerne opbevaredes, ligesom han ogsaa forsøgte at pille Vinduesruderne ud af Vindfatningen; men da dette gif for langsomt, toge de et Par Muursten ud ved Siden af Vinduet, som Berg derpaa, idet Mouritzen løstede ham i Veiret, aabuede ved at stille en Arm ind igjennem Hullet og aftage Hæspærne. Medens Tiltalte Nymark stillede sig ved Hjørnet af Huset for at passe paa, og Mouritzen blev staaende udenfor, krøb Berg ind af Vinduet og rakte omtrent 10 Pbd. Flæsk, et Par Pbd. Faarekjød og en Krulle med Svinesedt samt endel Pølser ud til Mouritzen, der kom det i de dertil medbragte Sække, hvorpaa Berg atter krøb ud af Vinduet. Efterat de havde begivet sig paa Hjemveien, vendte Berg tilbage og tog en Kaffeand, der tilligemed nogle andre Ting havde staaet ovenpaa

Saltelæret og var bleven flillet udenfor Vinduet, og har den nu paa Marken et Stykke fra Gaarden i den modsatte Retning af den, hvori Randers ligger, for at give det Udseende af, at Tyvene vare gaaede ad den Vej bort fra Gaarden. Ved deres Tilbagekomst deelte de Tilstalte de sjaalne Gøvevarer, der senere ere fortærrede. Bestjaalne, der har ansat deres Værdi til omtrent 40 Rd., har frasalbet Krav paa Erstatning.

Nr. 5. Peter Lassen Christian Vespersen med Tilnavn Berg. For denne Tilstaltes Vedkommende er det ligeledes ved hans egen af Sagens øvrige Omstændigheder bestyrkede Tilstaaelse godtgjort, at han, som ovenfor under Nr. 1 og 3 nærmere anført, har deeltaget i fire Indbrudstyverier hos Kjøbmand Løgstrup i Randers, i Indbrudstyverierne paa Randers Værnbanegaard og hos Thøger Andersen paa Lem Mark, i to Faaretyverier paa Marken, i Tyverierne af Faar paa Schibenseie, af Fjertræ paa Nymølle, Fougings Mark og i Gudenaas og af Linned m. m. fra Blegen ved Svoringgaard, i et af Brændetyverierne fra Pladsen ved Randers Banegaard, hvor han desuden engang har sjaalet Brænde alene, samt i nogle Tyverier af Kartoffer, ligesom ogsaa i Forsøg paa at stjæle Vænder i Hjelstrup og Kartofler paa Randers Mark og i det opgivne Forsøg paa et Indbrud i Afsærg, samt at han, som ovenfor under Nr. 2 ommeldt, har en Aften i October Maaend 1869 efter foregaaende Aftale med sin Hustru og Anne Cathrine Christensen sjaalet et Faar paa en Mark ved Lem.

Foruden de ommeldte fire Indbrudstyverier hos Kjøbmand Løgstrup har Tilstalte, som meldt, endvidere tilstaaet at have 4 à 5 Gange ifjor Vinter i Forening med Mouritzen ligeledes ved Indbrud sjaalet Klude hos Løgstrup, ligesom han ogsaa paa samme Maade har sjaalet Klude sammesteds 2 Gange i Forening med Pedersen og 2 Gange med sin Hustru og Medtilstalte Dortha Nielsen samt engang har været med de to sidstnævnte Medtilstalte derhenne i samme Viemed uden at faae det paatænkte Tyveri udført, fordi der var Folk i Nærheden, og de desuden frygtede for, at den stærke Blæst skulde bringe Dørene til at klappe. Efter Pedersens Forklaring medtog hvert af de to Tyverier, hvori han deeltog med Tilstalte, 3 à 4 Timer, idet de begyndte Kl. 12 à 1 og først holdt op ved Daggry og flere Gange gik med Klude fra Huset op til Plantagen, og Tilstalte har anslaaet hele Udbyttet fra de 12 à 13 Tyverier, han efter det Anførte i det Hele har i forrige Vinter begaaet hos Løgstrup, til ialt 200 à 220 Rd. og sin egen Andpart af Udbyttet til omtrent 120 Rd.

Endvidere har Tilstalte i Forening med Pedersen i Sommeren 1869 tilvendt sig et Gaardmand Chr. Kjeldsen af Tjerby Mark tilhørende Lam og kort efter et, som det maa formodes, Sognefogden i Hornbøl tilhørende Lam, hvilke begge stode tværede paa vedkommende Cieres Mark. Chr. Kjeldsen har paastaet sig tilkjendt 6 Rd. i Erstatning for det ham frastjaalne Lam, medens det andet Lam er af Cieren, der har frasalbet Krav paa Erstatning, ansat til en Værdi af 4 Rd.

Eigelebes i Forening med Pedersen har Tiltalte tilføent sig i Vinteren 1867—68 9 Sælle Klude af Værbi omtrent 54 Rd., der henhørte til Ladningen af en Raag og tilligemed Ladningen — af hvilken Tiltalte desuden har sjaalet en Klasse Vikør — midlertidigt var henlagt deels paa Loftet i det af Pedersen beboede, Medtiltalte Johansen tilhørende Hus i Torup og deels paa en Eng ved Huset, da Raagen paa Grund af Ijen i Gudenaas var bleven trukket paa Land, og en Aften i December Maaned 1869 fra uafsaaset Hønssehuus i Tebbestrup og paa Gaarden Lundberg nogle Høns, Vænder og en Kalkun af Værbi ialt 9 Rd. 4 Mk. samt et Par Uger efter fra et uafsaaset Hønssehuus paa Herregaarden Vidstrup nogle Vænder og Høns af Værbi ialt 13 Rd., hvorhos han i Forening med samme Tiltalte samt de Medtiltalte Mikkel Jensen Johansen og Johan Roland Jensen har tilføent sig og slaaet itu en Proprietair Bjerring til Sophienslund tilhørende Baad af Værbi imellem 5 og 10 Rd., der i Vinteren 1868 var af Strømmen paa Gudenaas sat op paa Land paa en Eng tæt ved Johansens Eiendom, og om hvilken de Tiltalte vidste, at den tilhørte Bjerring. I samme Vinter har Tiltalte fra et uafsaaset Hønssehuus i en Gaard i Hestrup sjaalet 3 Vænder og fra en Kule udenfor Gaarden omtrent 1 Skjeppe Kartofler og i forrige Vinter engang efter sin Forklaring i Forening med Mouritzen sjaalet Kartofler paa Randers Mark. Samtlige Bestjaalne have frataget Krav paa Erstatning.

Endelig har Tiltalte efter de af Pedersen og en Person ved Navn Niels Nilson, der ikke er tiltalt under denne Sag, afgivne Tilsvaerelser, som Tiltalte ikke har turdet modsigge, sjaendt han ikke vil kunne erindre det Omsforklarede, en Dag for 3 à 4 Aar siden med de nævnte to Personer sjaalet 3 Høns fra et uafsaaset Hønssehuus i Nabro Kro. Efter Pedersens Forklaring vare de gaaede ud for at tage Kartofler i Due Mølle, og efter Nilsons Udsagn toge de i Nabro Kro tillige nogle Kartofler.

Tiltalte, der er født i Aaret 1833 og tidligere gjentagne Gange har været straffet, seneft isølge Høiesteetsdom af 7de October 1856, som det maa antages, for 3die Gang begaaet Tyveri, samt for Løsgængereri med Forbedringshuusarbejde i 5 Aar, hvilken Straf han havde udfaaet den 22de October 1861, vil for sit Forhold i de ovenfor ansørte Hønsseender — med Undtagelse af det opgivne Forsøg paa Tyveri i Aserg — være at ansee efter Straffelovens § 232 tildeels sammenholdt med §§ 46, 47, 54 samt, forsaavidt angaar hans Forhold med Hensyn til den ovenmeldte, Proprietair Bjerring tilhørende Baad, efter § 247 med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 10 Aar.

Nr. 11. Andreas Mouritzen. Tiltalte Andreas Mouritzen, der, som meldt, har benægtet at have gjort sig skyldig i nogetsomhelst Ulovligt, er, som paa de forskjellige Steeder i det Foregaaende er ubilket, mistænkt for Deelagtighed i følgende Tyverier:

Indbrudstyveriet hos Gaardmand Niels Christensen Høgh i Halv Ratten imellem den 10de og 11te Januar s. A.

Foruden hvad Medtiltalte Christian Christensen herom har forklaret, har

Anne Cathrine Christensen udsagt, at saavel den Førstnævnte som Tilstalte Mourigen have fortalt hende, at de havde begaaet dette Tyveri paa den ovenfor under Nr. 1 ommeldte Maade, og at Tilstalte tillige har sagt hende, at han havde givet Medtiltalte Dorteaa Nielsen, med hvem han levede sammen, et Lagen og et Stykke Lærred af de ved Tyveriet sjaaalne Gjenstande. Tilstalte er derhos funden i Besiddelse af forskellige Gjenstande, der maae antages at hidrøre fra dette Tyveri, og navnlig af 2 Puder, med Hensyn til hvilke Besjaaalne N. Chr. Høgh har aflagt Tilhjemlingsæed og tilveiebragt et tilstrækkeligt Eiendomsbeviis, og vel har Tilstalte foregivet, at han har kjøbt den ene Pude engang i Slutningen af 1869 af en Sælgekone i Randers og spyt den anden af noget Løi, som han omtrent paa samme Tid havde kjøbt af en ham ubekjendt Person paa Torvet i samme By, samt dertil brugt Fyld af en ham tilhørende gammel Dyne; men til dette Anbringende om Maaden, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af de ommeldte Puder, der ikke blot ikke bestyrkes af, hvad der isvrigt er fremkommet, men endog tildeels er i Strid hermed, idet den ommeldte Sælgekone edelig har benægtet at have solgt nogen Pude til Tilstalte, vil der intet videre Hensyn kunne tages, og Betingelserne for det i D. L. 6—17—10 og 11 jfr. Frdn. Sde September 1841 § 6 hjemlede indirecte Beviis ere saaledes tilfede med Hensyn til disse Puder.

Da nu Sagens Omstændigheder i det Hele tyde paa, at Tilstalte selv har sjaalet Puderne, og han, som meldt, har været i Besiddelse af flere andre Gjenstande, der maae antages at være sjaaalne ved samme Tyveri, uden at han har kunnet give nogen fyldestgjørende Forklaring om, hvorledes han har erhvervet dem, maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han har været deelagtig i dette Tyveri.

Innbrudstyveriet hos Handskemager Mattat i Randers en Nat i s. M.

Anne Cathrine Christensen har herom bl. N. forklaret, at Tilstalte nogen Tid, efterat dette Tyveri var begaaet, har fortalt hende, at den sjaaalne Uld var tagen i Mattats Baghuus, og at han var kommen ind i dette igjennem et Bindue, hvortil han og Christian Christensen havde sat en Stige, hvorhos Berg og Pedersen have udsagt, at Tilstalte har opfordret dem til at deeltage i Tyveri af Uld og Skind hos Mattat, og den Førstnævnte tillige, at Tilstalte og Christian Christensen begge have fortalt ham, at de en Nat havde sjaalet Uld fra Mattats Baghuus, hvad Tilstalte ogsaa efter Pedersens Forklaring har fortalt denne. Skjøndt der herved i Forbindelse med den af Christian Christensen om dette Tyveri afgivne Tilfæelse er fremkommet en ikke ringe Misstanke om, at Tilstalte, der indtil Efteraaret 1869 havde Arbeide ved Mattats Fabrik og siden den Tid ikke har haft noget Arbeide og ikke har kunnet gjøre tilstrækkelig Rede for, hvoraf han i den Tid har levet, ogsaa har været deelagtig i bemeldte Tyveri, kan Saadant dog ikke imod hans vedholdende Benægtelse anses tilstrækkeligt godtgjort.

Innbrudstyveriet hos Chr. Christensen i Bitten Ratten imellem den 15de og 16de December 1869.

Foruden den af Christian Christensen om dette Tyveri afgivne Til-

ſtaaelſe har Anne Cathrine Chriſtensen forklaret, at Chriſtian Chriſtensen og Tiltalte begge have fortalt hende, at de fra dette Tyveri hjembragte Koſter vare tagne fra en Bondegaard, og efter Bergs Forklaring har Tiltalte ligeledes for ham omtalt at have i Forening med Chriſtian Chriſtensen begaaet et Tyveri, der maa antages for det heromhandlede, hvorhos der, efterat det af Chriſtian Chriſtensen var forklaret, at Tiltalte ved Fordelingen af de ſjaalne Fødevarer havde faaet en Krulle med Sylte, er fra Tiltaltes Bopæl bragt tilſede en Krulle, ſom efter Beſjtaalnes Huſtrues Erklæring utvivlsomt er den dem fraſjaalne, men ſom Tiltalte har paafaaet at have faaet ved Juletid ſ. A. af Chriſtian Chriſtensen, og da der ikke ved de ſaaledes fremkomne Oplysninger er tilveiebragt noget Beviis for, at Tiltalte har været deeltagtig i dette Tyveri eller været i Beſiddelse af nogen af de derved ſjaalne Koſter, vil han ikke herfor kunne drages til Anſvar.

Indbrudstyverierne hos Kjøbmand Løgstrup i Randers i forrige Vinter.

Ligeſom der angaaende Tiltaltes Deeltagtiſhed i 4 à 5 af diſe Tyverier, ſom meldt, foreligger Tilſtaaelse fra Medtaltte Berg, ſaaledes har dennes Huſtru forklaret, at Tiltalte og hendes Mand flere Gange i hendes Overværelſe baade have talt om Tyverierne og deelt de ved Salget af Kludene indkomne Penge, og at hun ligeledes har ſeet dem om Natten gaar hen til Stedet og om Morgenen følger ad til Plantagen for at læſſe Kludene paa en Trillevogn, og Medtaltte Dorthea Nielsen, der ſiden Januar Maaned ſ. A. havde levet ſammen med Tiltalte, har udsagt, at Bergs Kone en Nat i forrige Vinter kom ind til hende og fortalte, at hendes Mand og Tiltalte nu gif hen for at ſjæle Klude, ſamt at Tiltalte, efterat han længere hen paa Natten var vendt tilbage, vedgil for hende, at han og Berg havde været ude at ſjæle Klude, hvorhos flere af de andre Tiltalte have forklaret, at de tildeels af Tiltaltes egne Meddelelſer vidſte, at han havde deeltaget i nogle af Tyverierne; men uagtet der herved er fremkommet en betydelig Miſtanke imod ham, kan det dog ikke imod hans Benægtelſe anſees godtgjort, at han har taget Deel i noget af diſe Tyverier.

Indbrudstyveriet paa Randers Jernbanegaard Natten imellem den 29de og 30te Januar ſ. A.

Som ovenfor ommeldt have de Tiltalte Søren Nymark, Berg og Pedersen hver iſær om dette Tyveri afgivet Tilſtaaelse, der i alt Veſentligt ſtemme overeens navnlig ogſaa angaaende Tiltalte Mourizens Andeel heri, og dernæſt har Bergs Kone, paa hvis Bopæl Deeltagerne i Tyveriet ſamledes om Aftenen for at begive ſig ud til Banegaarden, ligeſom de, ſom meldt, efter Tyveriet vendte tilbage dertil igjen, forklaret overeensſtemmende med de ovennævnte Tiltalte om, hvad der paſſerede ved de ommeldte Leiligheder. Endvidere har Barbara Nielsdatter forklaret, at Nymark ved ſin Hjemkomſt den paagjældende Nat fortalte hende, at han havde været ude for at ſjæle enbeel Penge paa Banegaarden med Berg, Pedersen og Mourizgen, men at han ſelv var løbet ſin Dei, ligeſom ogſaa de af Pedersens Huſtru og Anne Cathrine Chriſtensen afgivne Forklaringer om, hvad de have erfaret om Tyveriet, Deel-

tagerne i samme og Maaden, hvorpaa det var udført, i det Hele stemme med de afgivne Tilstaaelser, ogsaa forsaaridt angaaer Mourizens Deelagtighed i Tyveriet. Endelig har Dorthæa Nielsen udsagt, at Mourizgen den Nat, da Tyveriet blev begaaet, først var gaaet i Seng, men da han ikke kunde sove, fordi Pederfen, der var inde hos Berg, som boede i samme Huus, gjorde Spektakler, igjen stod op, idet han sagde, at han og Berg kunde følge Pederfen paa Bei til sit Hjem, og at hun da saldt i Søvn og først vaagne, da Mourizgen igjen kom hjem, og Tilstalte har ei heller benægtet at have været ude den paagjældende Nat, idet han har udsagt, at Berg en Aften omtrent paa den Tid, da Tyveriet paa Banegaarden blev begaaet, talde paa ham, for at de kunde følge Pederfen, der var inde hos Berg, men var noget beruset, paa Bei til sit Hjem, hvilket de da gjorde. Ibet nu Tilstalte saaledes ikke har turdet benægte bemeldte Nat at have været sammen med nogle af Deeltagerne i Tyveriet, og de ovenfor ommeldte Forklaringer og Tilstaaelser, der, som meldt, i det Væsentlige stemme overeens selv angaaende flere mindre betydelige Biomstændigheder, alle ere afgivne, efterat de vedkommande Tilstalte, hvis Forklaringer og Tilstaaelser angaaende de mange andre Forbrydelser, der ere Gjenstand for nærværende Sag, i det Hele have viist sig at være sandfærdige, i nogen Tid havde været fængslede og saaledes affkaarne fra Samkvem med hverandre, findes det at maatte ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tilstalte Mourizgen har været deeltagig i Tyveriet paa den ovenfor omsklearede Maade.

Indbrudstyveriet hos Thøger Andersfen paa Lem Mark Natten imellem den 15de og 16de Februar f. A.

Ligeledes med Hensyn til dette Tyveri foreligger der foruden de ovenfor ommeldte Gjerningsmænd med Undtagelse af Tilstalte afgivne overeensstemmende Tilstaaelser tillige Forklaringer af flere af de andre Tilstalte, hvor-efter disse ved Meddelelser fra Gjerningsmændene navnlig ogsaa Tilstalte vidste Bested om Tyveriet, og navnlig har Dorthæa Nielsen forklaret, at Mourizgen, Berg og Nymark en Morgen tidlig i Februar Maaned f. A. kom hjem, efterat Mourizgen havde været ude hele Natten, og medbragte hver en Sæk med Flæsk, Pølser og Faarekjød samt en Krulle med Svinefedt, hvilket alt blev deelt imellem dem, at Mourizgen gjemte sin Andpart i en af Anne Cathrine Christensen laant Kuffert, der i nogen Tid blev hensat i Forvaring hos en opgiven Mand — i hvilken Henseende Anne Cathrine Christensen ogsaa har forklaret overeensstemmende med Dorthæa Nielsen — at Barbara Nielsbatter senere fortalte hende, at det var hende, nemlig Barbara Nielsbatter, der havde givet Anviisning paa Tyveriet, og at den ommeldte Krulle var forbleven og endnu paa den Tid var i Mourizgens Besiddelse. Efterat Krullen derpaa var bleven bragt tilstede fra Mourizgens Bopæl, har saavel Dorthæa Nielsen som Berg og dennes Kone erklæret, at de i den, der, som de paaviste, var let kjendelig paa et Mærke indeni den, bestemt gjenkjendte den sjaaalne Krulle, ligesom Barbara Nielsbatter har udsagt, at den aldeles ligner den sjaaalne, og Nymark, at Mærket indeni den er aldeles saaledes som paa den sjaaalne Krulle, hvorhos Berg og dennes Hustru have forklaret, at de netop paa Grund af det ommeldte

Mærke havde abbaaret Tilstalte imod at beholde Krukken som altfor let kjendelig. Med Hensyn til denne Krukke — der ligeledes efter Bergs og Nymarks Forklaringer tilfaldt Tilstalte ved Delingen, medens Barbara Nielsbatter ikke vil have lagt Mærke til, hvem der beholdt den, men senere af Bergs Kone vil have faaet at vide, at den forblev hos Tilstalte og Dorteaa Nielsen — har et Vidne edelig bekræftet, at det gjenkjender den som Thøger Andersens Eiendom, medens et andet Vidne edelig har udsagt, at det vel ikke bestemt kan gjenkjende Krukken, men at den alseles ligner den sjaalne Krukke, hvorhos et 3die Vidne saavelsom Besjtaalnes Hustru ligeledes med Bestemthed troe at kunne gjenkjende Krukken, men dog ikke have turdet beedige dennes Identitet. Det maa nu herved ansees tilfrækkeligt godtgjort, at bemeldte Krukke, som Thøger Andersen edelig har tilhjemlet sig, er hans Eiendom og ham frastjålet ved det ommeldte Indbrudstyveri, og da Tilstalte har erkjendt at have været i Besiddelse af den, og der efter Sagens Omstændigheder intet Hensyn vil kunne tages til hans Forgivende om at have kjøbt den, kort førend han blev anholdt, af Barbara Nielsbatter, hvorimod det efter Alt, hvad der er oplyst, maa antages, at han selv har sjaalet Krukken og i det Hele været deelagtig i dette Tyveri, saaledes som af de Medtiltalte er forklaret, maa Tilstalte uanset sin Venægtelse ogsaa ansees medskyldig i dette Tyveri.

Tyveriet af Hjerkræ fra Nymølle en Nat ved Juletid 1869.

Efter Sagens Oplysninger blev der i Vinteren 1869—70 frastjålet Kromand Vinther i Nabro Kro et Par Lagener, der laa paa en Seng i et Bærelse i et af Udbuene, hvortil der fra Gaarden var uhindret Adgang igjennem uafsaafede Døre, og med Hensyn til dette Tyveri have Christian Christensen, Berg og Pedersen forklaret, at det blev forsvet af Tilstalte Mouritzen den Nat, da de alle fire i Forening sjaal Hjerkræ paa Nymølle, idet Tilstalte, der gif sammen med Pedersen, medens de to andre gif noget foran, gif ind i Kroen, som de passerede forbi paa Udveien, og tog Lagernerne, efter Pedersens Udsagn i det ommeldte Bærelse, og senere, da de havde indhentet Christensen og Berg, viste dem Lagernerne samt meddeelte dem, hvor han havde taget dem. Ligeledes have Anne Cathrine Christensen samt Pedersens og Bergs Koner forklaret, at Mouritzen var med at sjaale Hjerkræ paa Nymølle, og de to Førstnævnte tillige, at han paa den Tour desuden sjaal et Par Lagener i Nabro Kro. Ved en paa Tilstaltes Bopæl foretagen Efterforskning er der nu bl. A. foreskudt et Par Lagener, med Hensyn til hvilke Kromand Vinther har afslagt Tilhjemlingsøed og ved Vidner godtgjort sin Eiendomsret, ligesom Anne Cathrine Christensen har udsagt, at hun nok troer, at det er dem, som Mouritzen engang viste hende, idet han fortalte hende, at han havde sjaalet dem fra et Gæstebærelse i Nabro Kro. Idet nu Tilstaltes af Intet bestrakte Anbringende om at have syet disse Lagener af noget Lærred, som han havde kjøbt af en ham ukjendt Kone paa Torvet i Randers, ikke vil kunne komme i nogen videre Betragtning, maae saaledes Betingelserne for det i D. L. s 6—17—10 og 11 cfr. Frdn. Sde September 1841 § 6 hjemlede indirecte Beviis ansees at være tilfede med Hensyn til bemeldte Par Lagener, og ligesom Tilstalte, efter hvad

der er oplyst, maa antages selv at have sjaalet disse, saaledes skjønes det efter de af de ovennævnte Medtilltalte hver for sig afgivne overeensstemmende Forklaringer ikke at kunne betvivles, at Tiltalte har udført dette Tyveri paa den Tid og under de Omstændigheder, som disse have angivet, og at han har deeltaget ogsaa i Tyveriet i Nymølle. De ommeldte Lagener, der ere uurederede til 2 Rd., ere ubleverede Bestjaalne.

Tyverierne af Hjertræ paa Gjesfinggaards Mølle, af Brænde fra Pladsen ved Randers Fernbanegaard og af Kartofler fra Kulen paa Randers Mark og en Mark ved Hesteb.

For Tiltaltes Deeltagelse i disse Tyverier foreligger der, som meldt, de paagældende Deeltageres Tilfældelser, ligesom ogsaa flere andre Medtilltalte efter deres Forklaringer have vist, at Tiltalte har gjort sig skyldig heri; men imod hans Benægtelse kan dette dog ikke anses beviist med Hensyn til noget af disse Tyverier.

Foraarvidt Tiltalte dernæst er mistænkt for at have forsvet et Indbrudstyveri i Fladbro Kro i Februar Maaned 1868, hvorved der fra Kjalderen blev sjaalet noget Klæd m. m., have vel Christian Christensen og Berg forklaret, at Tiltalte har fortalt dem, at han havde begaaet dette Tyveri, men iøvrigt er der ikke fremkommet nogen Oplysning herom, ligesaa lidt som det imod Tiltaltes Benægtelse er beviist, at han, saaledes som han efter Anne Cathrine Christensens Forklaring skal have fortalt hende, er Gjerningsmanden til et Juleaften s. A. begaaet Tyveri af Gæs fra en Kjøbmand i Randers, eller at han i November Maaned s. A. har frafjaalet en anden Kjøbmand sammesteds en Sum Penge, og det Samme er Tilfældet med Hensyn til et en Nat i Marts Maaned s. A. i et Sted paa Lindberg Mark begaaet Tyveri af et Dækken og et Stykke Badmæl, idet der vel er under Sagen bragt tilstede en Sæl, der efter Bestjaalnes, hans Hustrues og Datters Udsagn maa antages at være lyet af det sjaalne Dækken, og som Tiltalte efter Bergs Forklaring har lyet af et Dækken, som han ifølge sine Udtalelser havde sjaalet, ligesom ogsaa andre Omstændigheder bestyrke Mistanken imod ham, men der er dog ikke tilveiebragt Beviis enten for Tiltaltes Bestibelse af Sællen eller for Bestjaalnes Eiendomsret til det Løi, hvoraf den er forfærdiget.

Med Hensyn endelig til Sigtelsen imod Tiltalte for forsøgt Røveri have Christian Christensen og Anne Cathrine Christensen forklaret, at Tiltalte gjentagne Gange har foreslaaet den førstnævnte at frarøve Møller Belling i Gjesfinggaards Mølle Penge, idet han beskrev, hvorledes de stedlige Forhold i Møllen vare, samt ubvirkede, hvorledes Røveriet skulde foregaae, ligesom Berg ogsaa har udsagt, at Tiltalte flere Gange har talt til ham om at tage Penge fra bemeldte Møller Belling, og vel bestyrkes nu Rigtigheden heraf ikke lidt ved den Omstændighed, at de to førstnævnte Medtilltalte, uagtet de efter deres Udsagn ikke kjendte det Indre af Gjesfinggaards Mølle, dog i deres ommeldte Forklaringer have givet en rigtig Beskrivelse heraf; men imod Tiltaltes Benægtelse er der dog ei heller fremkommet tilstrækkeligt Beviis for denne Sigtelse.

Tiltalte, der er født i Aaret 1837, og som — foruden i Aaret 1865 at være anset med en Bøde af 2 Rd. efter Lov af 10de Mai 1854 § 61 — er ifølge Høiesteretsdom af 14de October 1852 straffet for Tyveri med Riis, vil efter det ovenfor Anførte være at ansee efter Straffelovens § 229 Nr. 4 cfr. §§ 54 og 47 samt efter § 228 tilbeels sammenholdt med § 47 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen påsende bestemt til Tugthuusarbejde i 6 Aar.

Nr. 14. Hesteflagter Rasmus Nielsen. For denne Tiltaltes Bebloms mende er det ligeledes ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder godtgjort, at han, der tidligere har været Værtshusholder i Randers, en Aften, som det maa antages i Marts Maaned s. A., da Gaardmand Peder Nielsen Ørenholt af Bisping Mark spillede Kort i hans Beværtning om Snapse og, idet han to Gange tabte og skulde give Snapse rundt til de Tilstedeværende, hver Gang leverede Tiltalte en Specie, har i den Hensigt at bebrage Ørenholt begge Gange givet denne, der var noget beruset, Penge tilbage, som om det kun havde været et Een-Rigsdalersstykke, han havde modtaget. Ørenholt har påstaaet, at han hver Gang sagde til Tiltalte, at han vist fik for lidt igjen, hvilket Tiltalte da benægtede, men dette vil Tiltalte ikke kunne erindre. Ørenholt har påstaaet sig tilkjendt 2 Rd. i Erstatning hos Tiltalte.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1835 og — med Undtagelse af, at han i 1869 har betalt en Bøde af 2 Rd. for Rattesæde — ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 252 med en Straf, der ved bemeldte Dom findes påsende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage.

Nr. 16. Fiskehandler Johan Christian Nielsen med Tilnavn Zorodemoder. Ovennævnte Tiltalte Christian Pedersen har forklaret, at han oftere har solgt sjaalet Hjertræ til Tiltalte Johan Christian Nielsen, og at han er ganske sikker paa, at Tiltalte godt vidste, at det var sjaalet, skjøndt dette ikke udtrykkelig var sagt Tiltalte. Pedersen har i denne Henseende nærmere udsagt, at Tiltalte flere Gange har opfordret ham til at komme med Wender og lignende Gjenstande, idet han yttrede, at han nok skulde staffe Pedersen af med dem, at Tiltalte ved en af disse Leiligheder paa en Ytring af Pedersen om, at „Historien med Wenderne“, hvorved sigtedes til et tidligere Salg af sjaaalne Wender, var kommen ud, og at Pedersen frygtede for, at Tiltaltes Kone ikke kunde tie, svarede, at Pedersen kunde stole paa, at hun var sikker, samt at Tiltalte en Eftermiddag yttrede til Pedersen, der tidligere samme Dag havde solgt nogle Wender til ham, at Politiet havde været hos ham og „gjort Brøvl om Wenderne“, men at de ikke skulde løbe med ham, at han nok skulde klare sig, og at han havde sagt til Politiet, at den Mand, af hvem han havde faaet Wenderne, havde flere hundrede Wender gaaende i Aaen, hvorhos Tiltalte paa en Bemærkning af Pedersen om, at denne kunde staffe en halv Snees Wender til, sagde, at Pedersen blot skulde komme med dem, men skulde bringe dem til Til-

taltes Hjem; da Pedersen derpaa om Aftenen kom til Tilstaltes Bolig med 11 Uender, var Tilstalte ikke tilstede, hvorfor hans Kone sendte Bud efter ham, og han yttrede da, at han ikke vilde vide noget deraf, og gik ud i Kjøkkenet, hvorfra han imidlertid efter et Par Minutters Forløb, i hvilken Tid hans Kone havde kjøbt Uenderne, kom tilbage igjen i Stuen, hvor han løstede paa Uenderne og spurgte, hvad de havde kostet, men desuagtet, da Konen vilde tale med ham om Prisen, vebblev, at han ikke vilde vide noget derom.

Endvidere har Medtiltalte Berg forklaret, at han, der kun to Gange har solgt Fjerkræ til Tilstalte og den ene Gang handlede med Tilstaltes Kone, medens Pedersen den anden Gang besørgeede Salget for ham, engang, da han traf Tilstalte paa Torvet, spurgte denne, om han ikke vilde købe et Lam, naar Berg bragte ham det, og at Tilstalte da svarede, at det vilde han nok, men at han ikke vilde vide noget om, hvorfra det kom, saaat det var fuldkommen klart, at Tilstalte vidste, at Talsen var om Lam, der skulde sjaales. Tilstalte, der har erkjendt, at han og hans Kone flere Gange have kjøbt Fjerkræ af Pedersen og Berg, har derimod benægtet at have brugt de ovennævnte af disse omsforklarede Uttringer eller at have havt nogen Anelse om, at det kjøbte Fjerkræ var sjaalet; men ligesom hans Forklaringer i det Hele have været vakkende og ubestemte, idet han har tilbageladt og forandret flere af sine tidligere Udsagn, saaledes har han navnlig maattet erkjende, at han, førend hans Kone som meldt, kjøbte de 11 Uender af Pedersen, var af en Politibetjent anmodet om at lade Politiet vide, naar Pedersen igjen maatte komme med Uender til ham, men at han desuagtet har, som af Pedersen omsforklaret, tilladt denne at komme med flere Uender, og at han kom hjem, da Pedersen derefter om Aftenen bragte Uenderne, og mulig da sagde til sin Kone, at hun selv maatte afgjøre den Sag, hvorved han dog kun vil have tænkt paa, at Uenderne vare magre. Det maa derhos antages, at Tilstalte har faaet, hvad han har afsjøbt Pedersen og Berg, for en usforholdsmæssig billig Priis, og idet det efter alt det Ansørte og navnlig Tilstaltes egen Erkjendelse af at have kjøbt Fjerkræ af Pedersen efter at være gjort bekendt med, at Politiet nærede Mistanke til Pedersen, maa ansees efter Omstændighederne tilstrækkeligt godtgjort, at Tilstalte har vidst, at det ommeldte Fjerkræ var sjaalet, maa det billiges, at han, der er født i Aaret 1817, og som i 1863 har været anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 50 med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, for sit ommeldte Forhold er anseet efter Straffelovens § 238, ligesom den valgte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende

I Erstatning til Kjøbmand Vognstrup i Randers vil overensstemmende med dennes ovennævnte Paastand Tilstalte Peter Lassen Christian Jespersen eller Berg være at tilpligte at udrede 190 Rd., hvoraf de Tilstalte Christian Christensen og Christian Peter Pedersen in solidum med ham vilde have at tilsvare, den Første 66 Rd. og den Sidste 53 Rd., hvorhos de Tilstalte Ane Mette Pedersen og Dorteia Nielsen ligeledes in solidum med Til-

talte Berg og med hinanden indbyrdes vilde have at tilsvare 11 Rb. af det anførte Betsb. Iøvrigt vil i Henseende til de idømte Erstatningsbetsb. Underretsdommen være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket."

Mandagen den 6te November.

Nr. 32. Forhørværende Gaardmand **Peder Pedersen** (Advocat
Henrichsen efter Ordre)

contra

Søndersø Sogneraad ved dets Formand, Pastor Worm
(Advocat Broct efter Ordre),

betræffende Indstævntes Forpligtelse til at tilbagegive Citanten
Eiendommen Matr.-Nr. 4 a paa Vedby Mark m. v.

Lunde Stam Herredets Rets Dom af 9de Marts 1869:
„Contracitanterne, Sogneraadet for Søndersø Sogn bør under
Tvang af Ublastelse ved Fogdens Hjælp, saafremt det sidder denne
Doms Executionstermin overhørig, fravige og til Hovedcitanten,
forhørværende Gaardmand Peder Pedersen af Søndersø tilbage-
give Besiddelsen af hans Eiendom Matr.-Nr. 4 a paa Vedby Mark
med Bygninger og Tilliggende af Hartkorn 1 Td. 1³/₄ Alb. samt
endvidere være pligtig at erstatte Hovedcitanten, hvad han fra
Marts 1864, til Tilbagegivelsen er steet, efter uvillige, inden
Retten udmeldte Mænds Skjøn kunde have havt i Indtægt af
hiin faste Eiendom med Tilliggende ved en ordentlig og forstandig
Drift. Hovedcitanten bør for Tiltale af Contracitanterne i Con-
trasøgsmaalet fri at være. Saavel Hoved- som Contrasøgs-
maalets Omkostninger bør Contracitanterne at erstatte Hoved-
citanten stabsløst. Saa betale Contracitanterne og til det Offentlige
det Retsgebyr og Skriver-salarium, som skulde have været erlagt,
samt Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde være for-
brugt, saafremt Sagen ikke for Hovedcitanten havde været bene-
ficeret saavel i Hoved- som i Contrasøgsmaalet. I Salarium til
Procurator P. Hansen betale Contracitanterne 60 Rb. Det Pro-
curator Jespersen tillagte Salair af 25 Rb. udredes af det Offent-
lige. Det Idømte at udredes og Dommen iøvrigt at efterkommes
inden 15 Dage efter dens lovlige Forkyndelse under Afspærd efter
Loven."

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste August 1870: „Citanterne, Sønderfj Søgneraad bør for Indstævnte, forhenværende Gaardmand af Sønderfj, Peder Pedersens Tiltale i denne Sag frie at være, og bør Indstævnte inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Mulct af 10 Rd. til Amtsfattigkassen for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, understrive og til Citanterne overlevere det under Sagen fremlagte Skjøde paa den ham forhen tilhørende Gaard paa Vedby Mark Sønderfj Sogn med Tilliggende. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Prøveprocurator Hansen og Procuratorerne Jespersen og Winther tillægges i Salair, den Første 30 Rd. og hver af de Sidste 25 Rd. af det Offentlige.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at den i samme fastsatte Frist bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse.

Chi kendes for Ret:

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rd. Advocat Brod tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under Angivende af, at Citanterne, Sønderfj Søgneraad den 3die Marts 1864, efter s. D. imod Indstævnte, forhenværende Gaardmand af Sønderfj, Peder Pedersens Willie at have bortført hans Besætning, Inventarium og samtlige rørlige Eiendele alene med Undtagelse af hans Linneb, Gangklæder, en Kiste, et Bord, en Stol og en Seng med nogle faa Sengklæder, egenmægtigen havde taget hans Eiendom Parcellen Matr.-Nr. 4 a paa Vedby Mark af Hartkorn 1 Td. 1³/₄ Alb. i Besiddelse og senere vægret sig ved at tilbagegive ham samme, saggaav han efter Bevilling til fri Proces ved befalet Sagsfører, Prøveprocurator P. Hansen efter Stævning af 29de August 1868 Citanterne ved Luude og Stam Herreders Ret og paastod dem tilpligtede at tilbagegive ham hans nævnte Eiendom samt erstatte ham, hvad han siden Marts Maaned 1864, ind-

til Tilbagegivelsen finder Sted, efter uvillige, af Retten udmeldte Mænds Skjøn kunde have havt i Indtægt af samme ved en ordentlig og forstandig Drift, samt til at betale Sagens Omkostninger, hvorunder Salair til hans befalede Sagsfører, efter Reglerne for beneficerede Sager, eller at Salairet ialfsald udredes af det Offentlige.

Citanterne paastode ligeledes efter Bevilling til fri Proces ved befalet Sagsfører, Procurator Jespersen sig aldeles frisuubne for Indstævntes Tiltale samt derhos efter udtagen Contrastrævning Indstævnte tilpligtet inden en passende Frist og under en daglig Mulct af 10 Rd. at underskrive og overlevere til Citanterne et af dem fremslagt Skjøde paa den ommeldte Gaard paa Vedby Mark med Tilliggende samt betale Hoved- og Contrastrægsmaalets Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorunder Salair til Procurator Jespersen, medens Indstævnte i Contrastrægsmaalet paastod Frifindelse samt sig tillagt Omkostningerne, hvorunder Salair til den befalede Sagsfører.

Ved Herredstingets Dom af 9de Marts s. A. blev Indstævntes Paastand tagen tilfølg, hvorhos Prøveprocurator Hansen tillagdes et Salair af 60 Rd. hos Citanterne og Procurator Jespersen 25 Rd. af det Offentlige.

Denne Dom have Citanterne nu indbragt her for Retten og efter Bevilling til fri Proces ved deres befalede Sagsfører, Procurator Winther paastaaet den frafalden og Citanternes Paastande for Underretten i deres Heelhed tagne tilfølg, og at Indstævnte tilpligtes at betale Sagens Omkostninger, som om den ikke var beneficeret, hvorunder Salair, medens Indstævnte ligeledes efter Bevilling til fri Proces ved befalet Sagsfører, Procurator Rothe har paastaaet Dommen stadfæstet og Citanterne paalagte at udrede Appellens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorunder Salair, eller dette udredet af det Offentlige.

(Sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedfæiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dømmes Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Nr. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der søgte Bladet med Posten, 6 Rd. 20 s. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 30.

Den 1ste December.

1871.

Anden ordinaire Session.

Mandagen den 6te November.

Nr. 32. Forhørende Gaardmand Peder Pedersen (Advocat
Henrichsen efter Ordre)

contra

Søndersø Sogneraad ved dets Formand, Pastor Worm
(Advocat Brock efter Ordre).

Citanterne have væsentligst støttet deres Paastaaende paa et af Indstævnte i Bitterlighedsvidners Overværelse den 26de Februar 1864 underskrevet Document saalydende:

Declaration:

„Herved afgiver jeg min Tilstaaelse for, at jeg, da jeg ikke længere seer mig istand til at soutenerer min Eiendom Matr.-Nr. 4 a paa Vedby Mark, navnlig paa Grund af forestaaende Skilsmisse fra min Kone, Bodil Kirsiine Jensen overlader samme med alle dens Rettigheder og Byrder samt alle mine værlige Eiendele undtagen mit personlige Linned, Klæder og Kiste og en Seng til Søndersø Sogneforstanderskab, med at samme overtager min Kones og mine Børns Forsørgelse og betaler den paa min Eiendom høiende prioriterede Gjæld 2000 Rd., skriver to Tusinde Rigsdaler med alle Restancer af Renter, Statter og Afgifter og derhos min løse Gjæld til et Beløb i det Hele af begge Slags ca. 200, skriver to Hundrede Rigsdaler. Omkostningerne i Anledning af denne Overdragelse bæres af Sogneforstanderskabet. Som Følge heraf forpligter jeg mig til at forlade min Bopæl og ikke mere tage Ophold der, naar Sogneforstanderskabet, der forbeholder sig 8 Dages Betænkningstid, overtager Bopælen. Foranstaaende Tilbud har jeg egenhændigen underskrevet i nedenstaaende Bitterlighedsvidners Overværelse. Selv om Skilsmisse ikke finder Sted, er jeg pligtig til at vedstaae Overeenskomsten, der kun sikker

mine Børns Forsørgelse; dog forbeholder Peder Pedersen sig, at Børnene skulle opdrages udenfor Moderens Værg.

Indstævnte har villet gjøre gjældende, at han kan skrive sit Navn men iøvrigt er uskriverlydig, saaat L. 5—1—7 burde været iagttaget, hvad ikke skal være skeet, at han ved Underkriften var beruset, at hans Mening med at underskrive Documentet ialfald kun var at overdrage Eiendommen og Pøssøret midlertidigt til Formanden for Sogneforstanderskabet, indtil der var tilveiebragt Enighed mellem ham og hans Hustru, at Documentet er meningsløst og i hvert Fald er opfattet paa forskjellig Maade af Parterne, at det i samme indeholdte Tilbud ikke er modtaget af Citanterne, at der, selv om dette var Tilfældet, ikke kan siges at være tilveiebragt en Overeenskomst paa Grund af Begrebet „Forsørgelses“ Ubestemthed og Ubestemmelighed, samt endelig at Citanterne ikke have oplydt de dem efter Documentet paablidende Forpligtelser.

De førstnævnte Indsigelser ere tilstrækkeligen modbeviste ved Indstævntes Indbrømmelse af at have underskrevet Documentet og ved Bitterlighedsvidnernes beedigede Forklaringer, og at Documentet kun skulde tilsigte en midlertidig Overdragelse, kan ikke ubledes af dets Ord, der derhos, om de end kunde være tydeligere, ikke kunne anses for meningsløse.

Naar Indstævnte har paaberaabt, at hans Tilbud ikke er modtaget af Citanterne, da er disses Anbringende om skriftligen at have tilskjenbegivet ham, at de modtog det, ikke beviist ved de af dem førte Vidner, da disse vare Medlemmer af det daværende Sogneforstanderskab, men Indstævnte har efter Documentets Underkrift afgivet Erkjendelser, der ikke kunne forkastes, navnlig under et den 4de Marts 1864 optaget Forhør i Anledning af, at Bygningerne paa Eiendommen Dagen forud vare nebbrenbte, der gaae ud paa, at han var bleven enig med Sogneforstanderskabet om at overlade det Alt, hvad han eiede, imod at Sognet overtog hans Kones og Børns Forsørgelse, og at ifølge denne Overeenskomst Dagen forud 3de Medlemmer af Sogneforstanderskabet havde medtaget fra Stedet foruden hans 3de der værende Børn Sengesteder, Sengklæder, Gangklæder m. v.

At de ommeldte 3de Sogneforstandere ved denne Feilighed tillige — som Citanterne paastaae — modtog Eiendommen, har Indstævnte vel benægtet, men foruden at hans nye ansørte Erkjendelse stjønnes at indeholde, at Overeenskomsten mellem ham og Citanterne af disse var modtagen, bemærkes, at Citanterne siden den 4de Marts 1864 factist have besiddet Eiendommen, under 22de Juni s. A. ansøgte og under 11te August næstefter erholdt Indenrigsministeriets Samtykke til den med Indstævnte indgangne Overeenskomst samt til i et Aar at ubleie Forbøden, at de have oppebaaret Afsumancen for de nebbrenbte Bygninger og opført nye, betalt Indstævntes løse Gjæld samt Renter af Prioritetgjælden, Skatter og Afgifter af alle Slags samt forserget Konen og Indstævntes 5 Børn samt derhos ansøgt og erholdt Tilladelse til ved ny Forfkrivning at overtage de i oftnævnte Eiendom af Fyens Stifts offentlige Midler indstaaende 2000 Rd., saasnart Communen havde saet Skjøde paa Eiendommen, hvilket Andragende af Citanterne vel indgaves til Stifamtet efter Klæ-

gens Udtagelse i nærværende Sag, men efter deres Anbringende ikke tidligere var indgivet, fordi Indstævnte selv gjorde Banffselighed ved at underskrive Skjødet, og da endelig Konens og Børnens Forsøgelse, der er betinget i Documentet, og som ikke skjønnes at være ubestemmelig, fordi bestemte Regler for samme i dette ei ere vedtagne, ikke er godtgjort at være steet paa en Maade, der staaer i Strid med Documentets Ord, maae Citanterne gives Medhold i, at det af dem tilstrækkeligt er godtgjort, at de have modtaget Indstævntes Tilbud og opfyldt deres Forpligtelser efter Overenskomsten, og deres Paastaande vilde saaledes være at give Medhold og Dommen overensstemmende dermed være at forandre.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at maatte opbæres for begge Parter, og bliver som Følge deraf det Prøveprocurator Hansen tilkommende Salair, der fastsættes til 30 Rd., at udrede af det Offentlige. Procurator Winter for Overretten tillægges i Salair 25 Rd. ligeledes af det Offentlige, hvorimod Procurator Rothe som Følge af Sagens Ubsald ikke vil være at tillægge Salair."

Nr. 186.

Advocat Hindenburg
contra

Jens Christian Larsen (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Dragsholms Virks Extrarets Dom af 19de Mai 1871: „Tiltalte Jens Christian Larsen af Åsnæs Fattighuus bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Uge 5 Dage samt udrede alle af sin Anholdelse og Actionen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Clausen og Defensor, Procurator Lunø med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Abfærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Juli 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Procuratorerne Berggreen og Engberg for Overretten betaler Tiltalte Jens Christian Larsen af Åsnæs 5 Rd. til hver. At efterkommes under Abfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne

Hindenburg og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Dragsholms Birk's Extraret hertil indankede Sag tiltales Jens Christian Parsen af Aasnæs for Tyveri, og er det ogsaa ved Tiltaltes egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilskaaelse beviist, at han i Foraaret 1870 bar sijaaset en til 3 Mk. vurderet Spade, der henfod i en Have, i Januar Maaned d. A. et til 2 Mk. vurderet Nalejern, som han vil have taget fra Stranden ved Aasnæs, hvor det skal have henligget i noget Tang i Nærheden af Baadene, medens det efter Bestaaelses Forklaring maa antages at have henligget i selve Baaden, samt endelig i Marts Maaned d. A., medens han sad arresteret som mistænk for at have begaaet de ovennævnte Tyverier foruden nogle flere, som imidlertid ikke ere ham overbeviiste, en til Arrestinventariet hørende, til 9 Mk. vurderet Skjorte, der var henlagt under et Bord i Arrestgangen.

Efter det Anførte maa det billiges, at Tiltalte, der er søbt i Aaret 1817 og med Undtagelse af, at han ved Dragsholms Birk's Politirets Dom af 15de Mai d. A. er anseet med 4 Dages Fængsel paa Bånd og Brød for Betleri, ikke tidligere findes straffet, ved den indankede Dom er anseet efter Straffelovens § 228, ligesom Straffen passende findes bestemt til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød.

Da nu Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, der retteligen ere paalagte Tiltalte, ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 226.

Advocat Hansen
contra

Peder Hansen Pedersen (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri.

Middelfart Rjebstads Extrarets Dom af 19de Juli 1871: „Tiltalte Smedesvend Peder Hansen Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage; saa bør han og udrede i Erstatning til Rjebmand Andersen i Middelfart 1 Rd. og alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Schmidt og Defensor, Procurator Møller 4 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de September 1871: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Bloch og Appellationsretsråad Suel betaler Tiltalte Smedesvend Peder Hansen Pedersen af Middelfart 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissér hedder det: „Efter den Maade, paa hvilken nærværende mod Tiltalte Smedesvend Peder Hansen Pedersen af Middelfart for Thyeri anlagte, i første Instans ved Middelfart Kjøbstads Ertræret paadømte Sag er intanket hertil, nemlig alene isølge Tiltaltes Begjæring, foreligger til Overrettens Paadømmelse kun det Forhold, han har udvisti med Hensyn til en Kjøbmand Andersen tilhørende, til 1 Rd. vurderet Skruetil eller saakaldet Fiskeio. Efter Tiltaltes Forklaring saae han en Dag — som han antager i Februar Maaned d. A., men efter Andersens Formening noget senere hen paa Aaret — da han var inde i Sidstnævntes Bontik, Fiskeioen ligge paa Dissen, og tog den da i Haanden og besaae den, og han formoder, at han da maa have stulket den til sig uden at vide deraf, idet han vil have været noget beskjæmt; thi den næste Dag fandt han den i sin Lomme. Han bragte den imidlertid ikke tilbage til Andersen, fordi det forekom ham saa saat, da det saae ud, som om han havde villet stjæle den, men han lagde den i sin Faders Værksted, hvor den undertiden er kleven brugt. Da Andersen en Dag kom ind i Værkstedet og saae Fiskeioen og bemærkede, at det var en net lille Ting, yttrede Tiltalte strax, at den var stjålet paa en nærmere angiven Auction; men den Dag, Tiltalte skulde møde til Forhør, kom han ind til Andersen og lovede ham 1 Rd. i Erstatning for Fiskeioen, som imidlertid var kleven borte. Efter samtlige foreliggende Omstændigheder — hvorved navnlig bemærkes, at Tiltaltes Foregivende om at have været beruset ikke bestrækes ved de under et isølge nærværende Rets Kjendelse optaget Resumptionforhør isvrigt afgivne Forklaringer — findes Tiltaltes

Paastand om ikke at være vidende om, hvorledes Fiskekorn er kommen i hans Besiddelse, at maatte forkastes, hvorimod han maa antages at have sjaalet den, og det maa derfor billiges, at han, der er sødt den 7de December 1844 og ikke findes forhen criminaliter straffet, ved den indankede Dom er anseet efter Straffelovens § 228 med en Straf, der passende findes fastsat til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. Da ligeledes Dommens Bestemmelser om den Tilstalte idømte Erstatning og i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, vil den i det Hele være at stadfæste."

Tirsdagen den 7de November.

Nr. 224.

Advocat Broch

contra

Ane Cathrine Nielsen (Defensor Ledvinsen),

der tiltales for Tyveri og Røbgænger.

Hatting Herreds Extrarets Dom af 19de Juni 1871: „Arrestantinden Ane Cathrine Nielsen bør hensættes til Tugthuusarbejde i 4 Aar og til Bestjaalne, Tjenestekarl Jens Jørgen Nielsen paa Bygholm betale i Erstatning 12 Rd. Arrestantinden har derhos at udrede de af hendes Arrest og Sagen i det Hele lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Borch 6 Rd. og Defensor, Procurator Busch 5 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 18de September 1871: „Underretskdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Fasting betaler Tilstalte 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Ved de fremkomne Oplysninger kan der ikke ansees tilveiebragt et tilstrækkeligt Beviis for, at Tilstalte har gjort sig skyldig i det hende paafigtede, i den indankede Dom omhandlede Tyveri af et Uhr med Rjebe, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at den af Rudst Jens Jørgen Nielsen afgivne Forklaring om ikke

at have overladt hende Uhret noget svæktes ved, hvad der iøvrigt er oplyst om det Forhold, der har bestaaet mellem dem.

Heller ikke findes Tiltaltes Forhold ved at have benyttet den hende af hendes Huusbond den 12te Marts d. A. givne Reisetilladelse til at blive borte fra Tjenesten indtil den 31te s. M., uden at hun dog i denne Tid kan ansees at have ført noget omstreifende Liv, at kunne paadrage hende Straf for Løsgængeri.

Ifølge det Anførte vil Tiltalte være at frifinde for Actors Tiltale, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger efter Overrettsdommens Bestemmelser.

Thi kjendes for Ret:

Ane Cathrine Nielsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Lebinsen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rb. til hver.

I den indskafte Doms Præmissjer hedder det: „Ane Cathrine Nielsen — der er født i Aaret 1833 og gjentagne Gange har været straffet, senest ifølge Høiesteretsdom af 30te Juli 1867 for iredie Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231 samt for Løsgængeri efter Lov af 3die Marts 1860 med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar — tiltales under denne Sag for Tyveri og Løsgængeri.

Hvad angaaer Sigtelsen for Tyveri, bliver der efter den Maade, hvorpaa Sagen foreligger Overretten til Paafjendelse, her for Retten alene Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold med Hensyn til et Sølvolommeuhr med vedhængende Sølsøjle, om hvilke Gjenstande Rudsft paa Bygholm Jens Tørgen Nielsen edelig har udsagt, at de tilhørte ham og ere ham frafomne imod hans Vidende og Villie, idet han nærmere har forklaret, at Tiltalte, hvorm han kjendte herfra, at de havde tjent sammen paa Voller, men som han i de sidste 11 Aar ikkun havde seet en enkelt Gang, den 16de Marts d. A. om Eftermiddagen indsendt sig hos ham paa Bygholm og, uagtet flere Forsøg fra hans Side paa at faae hende til at gaae bort, forblev paa hans Kammer til henimod Morgenstunden, da hun bortfjernede sig, medens han — der tidligere paa Natten havde ligget ude i Stalden, fordi han ikke vilde være sammen med Tiltalte, men omtrent Kl. 3 var gaaet ind i Kammeret og havde faaet Tiltalte, der under hans Fraværelse havde lagt sig i hans Seng, til at staa op, hvorefter han lagde sig paaklædt paa Sengen — laa og sov sammesteds,

og at han savnede Uhrret med Kjede, der havde hængt paa et Søm over Sengen, strax da han vaagnede Kl. lidt over 5.

Tiltalte, der i det første Forhør benægtede at have tilvendt sig eller været i Besiddelse af noget Uhr, har senere vedgaaet, at hun paa den af Jens Jørgen Nielsen omforklarede Tid havde opholdt sig i hans Kammer, og at hun ved denne Leilighed var kommen i Besiddelse af hans ovenover Sengen hængende Uhr med Kjede, og vel har hun paastaet, at dette stete med Jens Jørgen Nielsens Samtykke, idet han, til hvem hun efter sin Forklaring i en længere Narrække af og til og siden issor Foraar stadig havde staaet i Kjæreste-forhold, og som havde lovet at forære hende et Uhr, paa hendes Spørgsmaal, om hun nu maatte faae det Uhr, som han saalænge havde lovet hende, havde tilladt hende at tage Uhret; men til disse Tiltaltes Anbringender, der ikke bestrækes ved, hvad der iverigt er opløst, medens Jens Jørgen Nielsens Forklaring om de nærmere Omstændigheder ved Tiltaltes Besøg hos ham stemmer med, hvad et under Sagen afhørt Vidne herom har udsagt, vil der intet videre Hensyn kunne tages. Af de sjaalne Gjenstande er Kjeden, som Tiltalte havde ladet pantsætte hos en Mand i Standerborg, bragt tilstede under Sagen og efter at være vurderet til 1 Rd. 3 Mk. udleveret Besjtaalne, der har paastaet sig tilkjendt 12 Rd. i Erstatning for det sjaalne Uhr, som Tiltalte vil have solgt til en hende ubekjendt Mandsperson. Da nu Jens Jørgen Nielsen edeligen har tilhjemlet sig det ommeldte Uhr med Kjede, findes der herved i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder at være tilveiebragt et saadant Beviis mod Tiltalte, at der i Henhold til Grundfættningerne i Frd. 8de Septbr. 1841 ikke findes nogen grundet Anledning til at betvivle, at hun har gjort sig skyldig i det hende imputerede Tyveri, for hvilket hun saaledes vil være at domsfælde.

Forfaavidt Tiltalte endvidere tistales for Løsgængeri, er det ved hendes egen Forklaring og Sagens øvrige Omstændigheder godtgjort, at hun, der var i Tjeneste paa Rankausgave og den 12te Mars d. A. med sin Huusbonds Tilladelse var gaaet til Horsens for at besørge et Wrinde, først den 31te s. M. er vendt tilbage til Rankausgave, og at hun i den mellemliggende Tid har streifet arbejdsløs omkring deels i Horsens og Standerborg deels i Omegnen af disse Byer.

For sit Forhold i de anførte Henseender vil Tiltalte, der, som meldt, ved den ovennævnte Høiestretsdom af 30te Juli 1867 er dømt for 3die Gang begaaet Tyveri samt for Løsgængeri, nu være at ansee deels for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 og deels for Løsgængeri efter Lov af 3die Mars 1860 § 1, men Straffen, der ved Underretsdommen er bestemt til Tugthusarbejde i 4 Aar, findes efter Sagens Omstændigheder at kunne nedsættes til samme Slags Strafarbejde i 3 Aar, med hvilken Forandring i Straffetiden bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger billiges, saaledes vil være at fastsætte."

Nr. 237.

Abbovat Brod

contra

Emil Fabio (Defensor Levinsen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

St. Thomæ Bytings Extrarets Dom af 7de Juni 1871: „Arrestanten Emil Fabio bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneber samt udrede de af Actionen flydende Omkostninger. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 2den August 1871: „Underretedommen bør ved Magt at staude. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom omhandlede Forhold findes efter de dermed forbundne Omstændigheder at maatte betragtes som Tjveri og i Medfør af Bestemmelserne i Anordning 6te Januar 1852 § 2 Nr. 3 at maatte paabrage ham Straf ifølge Forordning 11te April 1840 § 1, hvorefter Straffen bliver at festsætte til Fængsel paa Band og Brød i 15 Gange 48 Timer. Derhos vil Tiltalte have at tilsvare Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Emil Fabio bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 15 Gange 48 Timer samt udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salarium til Advocaterne Brod og Levinsen for Høiesteret 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Det er under nærværende, fra St. Thomæ Extraret til Overretten indankede Sag ved Arrestanten Emil Fabio's egen Tilstaaelse og hvad ellers er oplyst tilstrækkeligt godtgjort, at han, hvem Slomager Alex. Tealing i nogen Tid havde givet Ophold og Føde, saaat han navnlig havde Natteophold i Tealings Bærsted, den 20de Mai d. A. har tilvendt sig et Par i Bærstedet staaende, Tealing tilhørende nye Sko til en Værdi af Doll. 2. 50., som han derpaa pantsatte til en Værtshuusholder for 60 Cents, idet han angav at komme fra Tealing, i hvis Navn han da iværkkatte Pantsættelsen, hvorefter han selv forbrugte

Pengene. Arrestanten har anbragt, at han havde ifinde at indløse Skoene snart efter, og at han antog, at Tealing efter det Forhold, hvori han stod til ham, ikke vilde have Noget imod, at han pantsatte Skoene; men dette Anbringende vil efter Omstændighederne ikke kunne komme i Betragtning, idet Tealing ingenfinde vil have givet Arrestanten Anledning til at mene, at han kunde tage sig saadan Frihed med hans Ting, ligesom og Arrestanten, da Tealing spurgte ham om de farnede Sko, nægtede at vide Bessed om dem, hvortil kommer, at Arrestantens tidligere Forhold, der navnlig i Løbet af ca. 2 Maaneder i Slutningen af forrige Aar har paaført ham to Straffedomme for Bedrageri og Tyveri og forøvrigt væsensligt er en Lediggængers; ikke tyder paa, at han skulde have været berebt paa at indløse Pantet, eller overhovedet tillader at give hans Afsærd den skaansomste Udhugning.

Skoene ere indløste af Tealing, der har frasoldet Erstatning.

§ Overøvrighedens Actionsordre af 27de Mai d. A. er Arrestantens Forhold betegnet som bedrageligt Forhold, hvorimod Underrettsdommen har henført det som Tyveri under Frdn. af 11te April 1840 § 1; naar der imidlertid sees hen til, at Arrestanten foretog den omhandlede Pantsættelse i Skoens Eiers Navn, findes Handlingen at maatte betragtes som Bedrageri og som saadant at være at hense under Frdn. af 11te April 1840 § 43, i Henhold hvortil Arrestanten, der er søbt paa St. Thomas, imellem 25 og 26 Aar gammel og, foruden for fredsforskyrende Forhold at have været ifjendt mindre Straffe af Bøder og Fængsel paa Band og Brød, som ovenmeldt, har været straffet for Tyveri og Bedrageri, nemlig efter St. Thomas Politirets Dom af 20de October f. A. med Fængsel paa Band og Brød i 8 Gange 48 Timer for Tyveri og Bedrageri og efter samme Rets Dom af 24de December f. A. med lige Straf i 15 Gange 48 Timer for Tyveri, vil blive at straffe efter bemeldte Frdn. § 1 cfr. Anordning 6te Januar 1852 § 2 Nr. 3, og findes Straffen at burde bestemmes, som i Underrettsdommen steet, til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder. Da derhos den indankede Dom rettelig har paalagt Arrestanten Actionens Omkostninger, bliver den i det Hele at slafsfæste."

Onsdagen den 8de November.

Nr. 192.

Statsraad Bungen

contra

Jørgen Frederiksen, Thomas Andersen og Mads Hansen (Defensor Liebe),

der tiltales, de 2 Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Deelagtighed i denne Forbrydelse.

Østerflakkebjerg Herreds Extrarets Dom af 28de Marts 1871: „De Tiltalte, Gaardbestyrer Jørgen Frederiksen, Gaardmand Thomas Andersen og Tjenestebørg Mads Hansen blive at

henfætte i Fængsel paa Band og Brød, de to Førstnævnte hver i 4 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage. Saa bør de Tiltalte Jørgen Frederiksen og Thomas Andersen Een for Begge og Begge for Een ubrede Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Procuratorerne Høst og Larsen 5 Rd. til hver, dog at Tiltalte Mads Hansen in solidum med dem ubreder $\frac{1}{4}$ af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Afjærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Juli 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for de Tiltalte Jørgen Frederiksen og Thomas Andersen bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salair til Procurator Simonsen for Overretten betale de Tiltalte Een for Alle og Alle for Een 8 Rd., og til Procurator Alberti betale de Tiltalte Thomas Andersen og Mads Hansen in solidum 8 Rd. At efterkommes under Afjærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Jørgen Frederiksen in solidum med de tvende andre Tiltalte vil have at ubrede det Procurator Alberti tilkjendte Salarium.

Chi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Jørgen Frederiksen in solidum med de tvende andre Tiltalte ubreder det Procurator Alberti tilkjendte Salarium. I Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Liebe for Højesteret betale de Tiltalte Een for Alle og Alle for Een 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i Iste Instants ved Nørstallebjerg Herreds Extraret paakjendte Sag, hvorunder de Tiltalte, Gaardbestyrer Jørgen Frederiksen af Bjerre, Gaardmand Thomas Andersen og Tjenestekarl Mads Hansen af Sønderjellinge Mark ere actionerede, de 2 Første for Tyveri og den Sidste for Deelagtighed i denne Forbrydelse, er det ved egen af de iøvrigt fremkomne Oplysninger bestyrkede

Tilskaaelse godtgjort, at Tilstalte Jørgen Frederiksen og Thomas Andersen den 3die December i. A. om Aftenen have, efter at være krøbne ind igjennem en i Hegnet om Gunderslevholms Dyrehave frembragt Uabning, igjennem denne udbragt en til 13 Rd. 2 Mk. vurberet Daahjort, som Tilstalte Jørgen Frederiksen kort isorveien havde stndt, og som de derefter tilvendte sig, samt at Tilstalte Mads Hansen, der var i Følge med dem, imidlertid holdt med Thomas Andersens Bogn paa Veien deels for at passe Hestene deels for at advoare de Andre, om der skulde komme Nogen.

Efter Tilstalte Jørgen Frederiksens Forklaring maa det antages, at han, da han skjød Dyret, ikke saae, at dette stod i den Deel af Skoven, der er indbegnet til Dyrehave, og han vil ikke have vidst, at denne laa der; men de Tilstalte erfarede dette, da de kom hen til Hegnet for at borttage Dyret, og efter hans Forklaring var det Tilstalte Thomas Andersen, der brød Hul i Hegnet, der bestaaer af 13 à 14 over hinanden horisontalt liggende tykke Jerntraade, der vare fastgjorte ved Krammer i Stolper og indbyrdes forbundne ved omviklede tyndere Jerntraade, ved at brække disse over og med Bold styde de horisontalt liggende Jerntraade deels ned deels op, saaledes at der blev saa stor Uabning, at de kunde krybe igjennem, medens Tilstalte Thomas Andersen har paastaet, at Jørgen Frederiksen var ham behjælpelig dermed.

Da Hegnet om Dyrehaven efter de fremkomne Oplysninger maa betragtes som forsvarligt, uden at det kan tillægges nogen Betydning, om et enkelt Dyr engang maatte kunne bryde igjennem, maa det bifalbes, at de Tilstalte, der ere fødte, Jørgen Frederiksen den 20de Februar 1829, Thomas Andersen den 24de Januar 1839 og Mads Hansen den 17de Juli 1852, og af hvilke ingen findes tilbiger overgaaet nogen Straffedom, ved den paaanlede Dom ere ansete, de 2 Første efter Straffelovens § 228 cfr. § 47 1ste Led og den Sidste efter § 228 cfr. § 47 2det Led, men Straffen for de 2 Første nævnte, der er bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, findes at kunne fastsættes til lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage for hver, medens den for Tilstalte Mads Hansen passende findes bestemt til lige Fængsel i 5 Dage. Da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil den saaledes blive at stadfæste med den af det Anførte flydende Forandring.

3 Salair til Actor her for Retten blive de Tilstalte at tilpligte Een for Alle og Alle for Een at betale 8 Rd., og blive de Tilstalte Thomas Andersen og Mads Hansen ligeledes pligtige in solidum at betale i Salair til Defensor her for Retten 8 Rd., medens der ikke bliver at paalægge Tilstalte Jørgen Frederiksen, der har ladet møde ved en engageret Sagfører, at deeltage i Salairrets Udredelse til Defensor."

Fredagen den 10de November.

Nr. 63. **Revisionsdepartementet for Kongeriget**
 paa Statskassens Vegne (den constituerede Kammeradvocat,
 Etatsraad Bungen)

contra

Baronesse **Sophie Cathrine Krag-Juel-Wind-Aren-**
feldt (Advocat Liebe),

betræffende Erlæggelse af Arveafgifter i Anledning af Indstævntes
 Tiltrædelse af Stamhuset Sæbhygaard.

Boer og Nim Herreders Rets Dom af 17de December
 1869: „Indstævnte, Baronesse Sophie Cathrine Krag-Juel-Wind-
 Arenfeldt paa Steensballegaard bør til Statskassen betale den
 paastævnte Arveafgift 8,400 Rd. Heraf betales 5,520 Rd. med
 Renter 5 pCt. fra Stævningens Dato den 11te August d. A.,
 indtil Betaling skeer, inden 15 Dage efter denne Doms lovlige
 Forkyndelse, og Resten 2,880 Rd. betales i 2 paa hinanden
 følgende Aar fra 13de Juli 1869 at regne med Halvdelen hvert
 Aar. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 19de September 1870: „Ei-
 tantinden, Baronesse Sophie Cathrine Krag-Juel-Wind-Arenfeldt
 bør for Tiltale af Indstævnte, den constituerede Kammeradvocat
 paa Statskassens Vegne i denne Sag fri at være. Processens
 Omkostninger for begge Retter ophæves.“

Højesterets Dom.

Efter hvad der maa ansees givet under Sagen, er det ikke
 ifølge nogen Overdragelse, men alene i Kraft af den Arveret, der
 hjemles Indstævnte ved Crectionsbrevet for det i den indaankede
 Dom omhandlede Stamhus Sæbhygaard af 30te August 1797
 og et samtidigt dermed oprettet Testament, at Indstævnte er til-
 traadt Besiddelsen af det nævnte Stamhus. Hendes Erhvervelse
 deraf maa herefter, uagtet den er skeet i den sidste Besidders
 levende Live, ansees at grunde sig paa Arv; og da Lovgivningens
 Bestemmelser om Arveafgifter, navnlig Forordning 12te September
 1792 § 1 gaae ud paa, at der af al Arv — hvorunder ogsaa
 Arv af Stamhuse er indbefattet — skal svares Arveafgift, findes
 Indstævnte ikke at kunne fritages for at svare saadan Afgift,

hvorved bemærkes, at flere af Bestemmelserne i ovennævnte Forordning vel nærmest have det sædvanlige Tilfælde for Die, at Arven erhverves ved den hidtilværende Eiers eller Besidders Død, men at dette dog ikke kan ansees forekrevet som en Betingelse eller medføre nogen Indskrænkning i Hovedreglen i Forordningens § 1 ifr. § 7 1ste Punctum.

Ifølge det Anførte, og idet Arveafgiftens Størrelse i Medfør af Forordning 12te September 1792 § 7b maa beroe paa Slægtskabsforholdet til den sidste Besidder af Stamhuset, vil Indstævnte i Henhold til Kammeradvocatens Paastand være at dømme til at betale den tilbagestaaende Deel af den hende affordrede, nu i dens Heelhed forfaldne Arveafgift med 8,400 Rb. tilligemed Renter af 5,520 Rb. fra den 11te August 1869. Processens Omkostninger for alle Retter ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Statskassen betale 8,400 Rb. med Renter 5 pCt aarlig af 5,520 Rb. fra den 11te August 1869, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rb.

I den indanlede Doms Præmisser hedder det: „Citantinden, Paronesse Sophie Cathrine Krag-Suel-Wind-Arenfeldt af Steensballegaard, der i Aaret 1866 tiltraadte Besiddelsen af Stamhuset Sæbygaard paa Grund af, at den tidligere Besidder af samme, hendes Broder, Baron Preben Krag-Suel-Wind-Arenfeldt var frattraadt denne Besiddelse, da han var tiltraadt Besiddelsen af Stamhuset Steensballegaard, og begge Stamhuse efter Erectionen ikke maatte forenes paa een Haand, har under nærværende Sag for Underretten været søgt af Indstævnte, den constituerede Kammeradvocat paa Statskassens Vegne til i Anledning af hendes Tiltrædelse af Stamhuset Sæbygaard at betale de ved Frbn. 12te September 1792 § 1 og § 7, Frbn. 8de Februar 1810 og Lov 19de Februar 1861 paabudte Arveafgifter af 3 pCt. og 1 pCt. af Stamhusets Værdi, hvilke Afgifter ere af dets angivne Værdi 240,000 Rb. beregnede til 9,600 Rb., men dog at der i dette Belsøb afgaaer 1,200 Rb., der af Citantinden allerede i Marts 1868 ere indbetalte til Statskassen som den hende efter hendes Formening i den ommeldte Anledning alene paahvilende Overdragelsesafgift efter Frbn. 8de Februar 1810 af 1/2 pCt. af Stamhusets Værdi, og da hun ved Underretsdommen i Sagen er til-

pligtet at betale det øvrige forbrede Belsb 8,400 Rd., saaledes at 5,520 Rd. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 11te August 1869, indtil Betaling stier, betales strax, og Resten 2,880 Rd., betales i 2 paa hinanden følgende Aar fra 13de Juli 1869 at regne med Halvdelen i hvert Aar, har hun indanket Sagen her til Retten, hvor hun har gjentaget sin for Underretten fremsatte Paastand om Frisindelse for Indstævntes Tilstale, hvorimod Indstævnte her for Retten proceberer til Underretsbommens Stadsfæstelse.

Statskassens Forbring paa, at Citantinden skal tilsvare de herunder Sagen omhandlede Arveafgifter, er støttet paa, at Citantindens Ret til at tiltræde Stamhuset Sæbygaard er begrundet i det af Stamhusets Dporetter i sin Tid udstedte Erectionspatent, der maa ansees som en testamentarisk Disposition, saaa hendes Tiltrædelse af Stamhuset maa ansees at være en Følge af en hende isølge Erectionspatentets Bestemmelser tilkommende Arveret, og at Bestemmelserne i Frdn. 12te September 1792 § 1 og § 7 og Frdn. 8de Februar 1810 § 2 d, sammenholdte med Lov 19de Februar 1861 derfor her maae komme til Anvendelse, udenat det i saa Henseende kan være af Indflydelse, at det ikke er paa Grund af den foregaaende Besidders Død, men fordi han af andre Grunde har i levende Live maattet fratræde Stamhusets Besiddelse, at Citantinden har tiltraadt dets Besiddelse.

Ligesom imidlertid den almindelige Forstrift i Frdn. 12te September 1792 § 1 alene har det Tilfælde for Sie, at Formuesgjenstande ved Dødsfald overgaae fra en Eier til en anden, saaledes kan det ogsaa ved Bestemmelsen i samme Frdn.s § 7 om, at Lehn, Stamgodsor og andre Fideicommissor skulle henregnes blandt de Midler, hvoraf den i § 1 paabudte Afgift skal svares, kun ansees tilkjendegivet, at Afgiftsforpligtelsen med Hensyn til de i § 7 omhandlede Formuesgjenstande skal indtræde, naar de erhverves ved Besiddereus Dødsfald, og de i Frdn.s § 7 b indeholdte Bestemmelser vise ogsaa, at Afgiften beregnes efter det Slægtskabsforhold, hvori den tiltrædende Besidder staaer til den sidste Besidder, og at det ikke er forudsat, at der kan blive Spørgsmaal om Erlæggelse af den i Frdn. ommeldte Arveafgift udenfor de Tilfælde, hvor Forandring af Besidder er en Følge af Besidderens Død.

Etjøndt det nu, uanset at der ikke herunder Sagen er fremkommet nærmere Dplysning om Bestemmelserne i det for Sæbygaard Stamhus i sin Tid udstædigede Erectionspatent, efter Proceduren i Sagen maa antages, at Citantindens Berettigelse til, naar hendes nævnte Broder frattraadte Besiddelsen af dette Stamhus, at tiltræde det er begrundet i den i det nævnte Erectionspatent indeholdte testamentariske Bestemmelse, kan denne Omstændighed isølge Lovgivningens nysansførte Synspunct ikke komme i nogen Betragtning, og da Citantindens Erhvervelse af Stamhusets Besiddelse er stiet i den tidligere Besidders levende Live, bliver der heller ikke Spørgsmaal om noget Arveretsforhold ligeoverfor ham, hvorpaa en Arveafgiftsforpligtelse kunde begrundes. Da nu derhos den ved Lov 19de Februar 1861 paabudte Forhøielse af den ved Frdn. 8de Februar 1810 bestemte Overdragelsesafgift af

saftte Eiendomme kun gjælder, hvor Overdragelsen skeer ved Arv, kan hun efter det Foransførte ei heller ansees pligtig at tilsvare denne Forbøielse.

Det maa derhos ogsaa mærkes, at, da Citantindens ommeldte Broder i sin Tid tiltraadte Besiddelsen af Stamhuset Sæbygaard efter en Broder, som ogsaa i levende Live var frattraadt det, fordi han var tiltraadt Stamhuset Steensballegaard, blev der af ham kun erlagt den ved Frdm. 8de Februar 1810 foreskrevne $\frac{1}{2}$ pCt. Afgift, og Indenrigsministeriet har i den Anledning i Skrivelse af 22de October 1859 udtalt, at det efter at have brevvepset med Justitsministeriet ikke skjønede, at der kunde kræves nogen Arveafgift i Anledning af denne Stamhusets Overgang fra en Besidder til en anden.

Efter det Foransførte vil saaledes Citantinden være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag, og Processens Omkostninger findes at burde ophæves for begge Parter."

Nr. 232.

Advocat Nellemann
contra

Lars Jacobsen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de October 1871:
„Arrestanten Lars Jacobsen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Nothe og Evermoes med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 31.

Den 8de December.

1871.

Anden ordinaire Sæssion.

Fredagen den 10de November.

Nr. 232.

Advocat Nellesmann

contra

Lars Jacobsen (see forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Lars Jacobsen, der er døbt den 9de Mai 1824 og senest anseet ved Kronborg vestre Birk's Extrarets Dom af 23de Mai forrige Aar efter Straffelovens §§ 231 og 234 samt § 247 cfr. §§ 57, 61 og 62 med Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneder, under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag er ved egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbeviist at have afvigte 1ste August forstaalet Arbeidsmand Jens Jensen samtidigt med, at han forlod dennes Bopæl, hvor han den foregaaende Nat havde havt Dphold, et til 2 Rd. vurderet Skjaml og en til 3 Mk. vurderet Frakke, saa vil han nu blive at dømmes efter fornævnte Lovs § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder.“

Nr. 231.

Advocat Hindenburg

contra

Christen Larsen (Holbæk) (Defensor Klubien),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 3die October 1871:
„Arrestanten Christen Larsen (Holbæk) bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 3 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og berunder Salair til Acter og Defensor, Procuratorerne

Møller og Kaas med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afmærk efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Klubien for Højesteret betales Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Arrestanten Christen Larsen (Holbæk), der er født den 23de December 1841 og tidligere anseet blandt Andet ved denne Retts Domme af 27de November 1869 og 28de Januar dette Aar efter Straffelovens § 231 1ste Led og § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Betleri med Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes, og tildeels i Medfør af Plau 1ste Juli 1799 § 157 cfr. Placaterne af 19de December 1832 og 9de October 1833 § 2 efter fornævnte Lov af 3die Marts 1860 § 1 cfr. § 5 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Evangsarbejdsanstalt i 90 Dage, er under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbeviist at have afvigte 1ste September hemmeligen sat sig i Besiddelse af et Galanterihandler Ludvig Mathias Anton Brammer tilhørende, udenfor dennes Boutik i Nygade anbragt Udhængsskab med deri værende Galanterivarer, af Værdi i det Hele 37 Rd. 2 Mk. og derefter begivet sig først til Teglgårdsbroen, hvor han af Skabet udtog de i samme værende Ting, som han deels gjemte i sine Lommer deels indsvøbte i et Lommestørklæde, og derpaa, efterladende Skabet ved den omtalte Bro forsøiet sig til det ham af Fattigvæsenet anviste Opholdssted Ladegaarden, hvis Portner fratog ham de ommelbte af Skabet udtagne Gjenstande; og da der efter Omstændighederne intet Hensyn vil kunne tages til Arrestantens Forklaring, at den nærmeste Grund til, at han bemægtigede sig det omhandlede Skab med Indhold, var hans Nyske om at komme bort fra Ladegaarden, og det saameget mindre som han tillige har erkjendt, at det dog ogsaa var hans Hensigt at tilægne sig de af Skabet udtagne Ting, om det end var ham ligegyldigt, hvis hans Forbrudelse strax opdagedes, saa vil han nu blive at dømmes efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar.“

Nr. 233.

Advocat Henriksen
contra**Unders Frederik Kuld, ogsaa kaldet Hansen**
(Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 3die October 1871:
„Arrestanten Unders Frederik Kuld, ogsaa kaldet Hansen, bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar samt i Erstatning til Værtshuusholder Christen Christensen betale 9 Rd. 5 Mk. Saa bør han og udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Meyer og Riisen med 6 Rd. til hver. Den ibømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Arrestanten Unders Frederik Kuld, ogsaa kaldet Hansen for Tyveri anlagte Sog er det ved hans egen af det isorigt Dphyste bestyrkede Tilskaaelse tilstrækkelig godgjort, at han i den Hensigt at begaae Tyveri i den af Værtshuusholder Christen Christensen til hans Næringsveis Driift benyttede Kjælber i Eiendommen Nr. 15 paa Østergade har den 28de Juli dette Aar om Aftenen Kloften noget over 11 begivet sig ind i bemeldte Eiendom, hvis Port almindeligen stod aaben indtil Kl. 12 Midnat, og skjult sig sammesteds, indtil han hørte Værtshuusholder Christensen Kl. mellem 12 og 1 forlade den omtalte Kjælber, og at han derpaa gjennem et Vindue er krøben ned i Kjælberen, hvor han, der var vel bekendt med sammes Localiteter, efter at have med et paa Stedet værende Bor boret et Hul i en i Kjælberen staaende, fornævnte Christensen tilhørende Leersparebøsse, af denne har udtaget et Pengebelsb, som han har angivet til 9 Rd. 2 Mk., medens Bestjaalne vil være bleven fravejndt imellem 20 og 30 Rd. af Sparebøssen, hvori, efterat Tyveriet var begaaet, endnu foresandtes 29 Rd. 2 Mk., hvorpaa Arrestanten

forblev i Kjølebreen til næste Morgen Kl. omtrent 4, da han tilvenbte sig en til en mod lille Kongeusgabe vendende Port hørende, til 3 Mt. vurderet Nøgle, med hvilken han lukkede sig ud, og derefter begav sig til sit Hjem med de sjaalne Penge, medens han derimod undervejs kastede den omhandlede Nøgle i Kanalen ved Holmens Bro.

Som Følge heraf vil Arrestanten, der er født den 16de December 1832 og ikke funden tidligere straffet, blive at dømmes efter Straffelovens § 229 Nr. 4 2det Led efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar."

Nr. 234.

Advocat Levinfen
contra

Jens Pedersen Kjærgaard (Defensor Henriksen),
der tiltales for Omgængelse mod Naturen eller for Forsøg her-
paa og uteerligt Forhold.

Morskø Herredets Extrarets Dom af 2den September 1871:
„Arrestanten Jens Pedersen Kjærgaard bør hensættes til For-
bedringshuusarbejde i 1 Aar, hvorhos han bør udrede alle af
Actionen og hans Arrest flydende Omkostninger, hvorunder i
Salarium til Actor, Sagsfører Stibsbj og til Defensor, Procura-
tor Schjellerup 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd
efter Loven.“

Viberg Landsoverrets Dom af 2den October 1871: „Under-
retsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og
Defensor for Dverretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator
Morville betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under
Udsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde vil
den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde be-
stemmes til 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande,
dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. 3
Salarium til Advocaterne Levinfen og Henriksen
for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under denne Sag tiltales Hunsmand Jens Pedersen Kjærgaard for Omgængelse med Naturen eller for Forsøg herpaa samt uteerligt Forhold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkeligt godtgjort, at han for et Par Aar siden har nogle Gange pleiet unaturlig Omgængelse med en 10-aarig Dreng, som han fik til at ligge i Sengen hos sig nogle Nætter, og efter Drengens Forklaring har Tiltalte navnlig saaledes 3 Gange suldbyrdet unaturlig Omgængelse med ham. Paa lignende Maade er det godtgjort, at Tiltalte har gjort Forsøg paa at have unaturlig Omgængelse med 4 andre Drengene samt besforuden paa anden Maade ubviist et i høi Grad uteerligt Forhold deels ligeoverfor 2 af disse sidste Drengene deels ligeoverfor en tredie Dreng, hvorimod der ikke for Overretten bliver Spørgemaal om Ansvar for Tiltalte med Hensyn til et Forhold af lignende Beskaffenhed, som han er mistænkt for at have ubviist mod sin 6-7 aarige Stedsøn, idet der ved Underrettsdommen ikke mod Tiltaltes Benægtelse er antaget at være tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis imod ham i denne Henseende, og bemeldte Dom ifkun er indanket for Overretten efter Tiltaltes Begjæring og ikke tillige for det Offentliges Vedkommende. Tiltalte har især rigt udsagt, at han, naar han har bedrevet den unaturlige Omgængelse, altid har været i beskjænktil Tilstand, men dog ikke i en Grad, der kunde ophæve Tilregneligheden, samt at han antager, at der paa Grund af hans berusede Tilstand ingen Sædbudgjørelse har fundet Sted ved sliige Leiligheder, uden at han dog tør benægte Saadant.

For sit Forhold i bemeldte Henseender vil Tiltalte, der er født i Aaret 1822, og som med Undtagelse af, at han i Militairtjenesten er straffet for Bagtforleelse, ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 177 cfr. tildeels § 46 samt § 185, og da den ved Underrettsdommen fastsatte Straf af Forbedringshuusarbeide i 1 Aar efter Sagens Omkænbigheder findes passende, og det ligeledes vil kunne have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, vil den saaledes være at stadfæste.“

Onsdagen den 15de November.

Nr. 37. **Finantsministeriet paa Stats-**

Passens Regne (den constituerede Kammeradvocat,
Statsraad Bungen)

contra

Wæelhandler **Joh. Meilandam** (Advocat Brock)

betræffende Indstævntes Forpligtelse til uden Erstatning at nedrive forskellige paa hans Eiendom Matr.-Nr. 118 paa Østerbrogade tidligere liggende Bygninger.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de December 1870: „Det af Indstævnte, Krigsministeriet Citanten, Meelhandler Joh. Neiiendam givne Paalæg om uden Erstatning at nedrive de efternævnte, paa hans Eiendom Matr.-Nr. 118 paa Østerbrogade i udenbyes Klædebo Qvarteer tidligere liggende Bygninger, nemlig: 1) en ca. 20 Alen lang Sidebygning nærmest op til Forbygningen mod Østerbro, betegnet paa det under Sagen fremlagte Kort med Nr. 48 a, 2) en Staldbygning langs Østerfarimagssvei, betegnet paa bemeldte Kort med Nr. 49, og 3) en ca. 20 Alen lang og 12 Alen bred, Heeltags, bræddebeklædt, indvendig tildeels udmuret Bygning, paa Kortet betegnet med Nr. 46 a, kjendes uberettiget at være, og bør Citanten være berettiget til af Indstævnte, Finantsministeriet paa Statskassens Vegne at erholde Erstatning efter de gjældende Regler for de ommeldte, nu nedrevne Bygninger. Processens Omkostninger ophæves. Der forelægges Procurator Lassen en Frist af 8 Dage fra Dommens Afvigelse til at besørge det af ham den 25de Juli d. A. fremlagte, paa ustemplet Papiir skrevne Indlæg behørigt stemplet.“

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at ifølge Bestemmelserne i Bekjendtgørelse af 8de Juli f. A. er Krigsministeriet udtraadt af Sagen og denne i dens Heelhed indanket for Højesteret af Finantsministeriet, samt at dette Ministerium ikke har fastholdt de af det i forrige Instants nedlagte principale Paastande om Afvisning eller Frifindelse i Sagen som for tidligt anlagt.

Efter Indholdet af de Indstævnte i Maren 1853 og 1856 af Krigsministeriet meddeelte Tilladelser til at opføre de i den indankede Dom nævnte Bygninger og de af ham udstedte Reverser er Indstævnte forpligtet til uden Erstatning at nedrive disse Bygninger, naar det af Militairetaten maatte forlanges — eller, som det i det ene Revers hedder, naar forlanges — udenat det er udstalt eller endog blot antydet, at saadant skulde være betinget af, at Nedrivningen for Fæstningens Forsvar eragtedes fornøden. Til ikke bestomindre at gjøre Indstævntes Forpligtelse til uden Erstatning at nedrive Bygningerne afhængig af den nævnte Bestingelse mangler der tilstrækkelig Høie; i hvilken Henseende særlig

bemærkes, at Krigsministeriet ikke kan ansees at have været uberettiget til at forbeholde sig en uindskrænket Ret til at forlange de alene med dets Tillæbelse opførte Bygninger atter borttagne uden Erstatning, og at det ikke, som Indstævnte har formeent, af Loven om Kjøbenhavns Demarcationslinie af 6te Juli 1867 kan udledes, at denne Ret i 1869 skulde være bortfalden, saameget mindre som bemeldte Lov — der ikke har nogen til § 3 i Lov af 6te Januar 1852 svarende Bestemmelse — i dens § 8 3die Punctum jfr. § 5 opretholder de ved Placat af 13de October 1824 og Lov af 6te Januar 1852 fastsatte Indskrænkninger i Benyttelsen af Grundene imellem Demarcationslinien af 1852 og Fæstningsværkerne, indtil de afløses, selv efterat disse Værker ere nedlagte som saadanne.

Ifølge det Anførte maa Indstævnte antages at have været pligtig at efterkomme det ham af Militaeretaten givne Paalæg om uden Erstatning at nedrive de omhandlede Bygninger, og der vil saaledes være at tillægge Citanten Frifindelse for hans Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Sagens Omstændigheder at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd.

I den indaulede Doms Præmissjer hedder det: „Ifølge Stævning af 16de October 1869 har Citanten, Meelhandler Joh. Neienbam under nærværende Sag paaflaaet Indstævnte, Krigsministeriet kjendt uberettiget til at forlange de efternævnte, paa Citantens Eiendom Matr.-Nr. 118 paa Østerbrogade, udenbyes Klædebo Dvarteer tidligere liggende Bygninger, nemlig:

- 1) en circa 20 Alen lang Sidebygning, nærmest op til Forbygningen mod Østerbro, betegnet paa et under Sagen fremsagt Kort med Nr. 48 a.
- 2) en Staldbygning langs Østerjarimagsvei, betegnet paa bemeldte Kort med Nr. 49.
- 3) en circa 20 Alen lang og 12 Alen bred, Heeltags, brædbeklædt, indvendig tildeels udmuret Bygning, betegnet paa Kortet med Nr. 46a, nedrevne uden Erstatning, og Indstævnte, Finansministeriet derhos kjendt

pligtigt til i Tilfælde af Bygningernes Nedrivning at give Citanten Erstatning for dem.

Af de Indstævnte procederer Krigsministeriet til Frisfindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, hvorimod Finansministeriet for sit Vedkommende principaliter paastaar enten Sagen afviist og sig tillagt Kosti og Læring hos Citanten, eller at bemeldte Ministerium ialfsald frifindes for Citantens Tiltale i Sagen som for tidligt anlagt, medens det in subsidium procederer til Frisfindelse ligeledes med Tilkjendelse af Sagens Omkostninger.

De af Finansministeriet nedlagte principale Paastande ere støttede paa, at der ikke skal foreligge noget Grundlag for et Erstatningsfølgemaal, samt at en Dom som den af Citanten mod Finansministeriet begjærte vilde komme i Strid med L. 1—5—12, efterføm Ministeriet ved samme vilde blive dømt til at yde en aldeles ubestemt Erstatning, der efter Paastanden endog er gjort afhængig af en Betingelse, som ikke skulde være tilstede. Da det imidlertid af Citanten er anført og af Krigsministeriet indrømmet, at de ommeldte Bygninger allerede ere nedrevne, samt at der af vedkommende Expropriationscommission er fastsat en Erstatning for dem for det Tilfælde, at Citanten ved Dom maatte blive kjendt berettiget til en saadan, findes der ikke i L. 1—5—12 Noget til Hinder for at give en Dom af det af Citanten attraaede Indhold, og de ommeldte Paastande kunne saaledes ikke tages tilføje.

Efter det under Sagen Dphyste er det i sin Tid ved 3de Skrivelser fra den tidligere Direction for Armeens Materiel af 19de September og 3die October 1853 samt 28de Marts 1856 tilladt Citanten paa hans ovennævnte, indenfor Demarcationslinien liggende Eiendom at opføre Bygningerne Nr. 48a og 49 samt at forandre et ældre Stuur paa Nr. 46a, Alt under den Betingelse, at saavel Citanten som fremtidige Eiere skulde være forpligtede til uden Erstatning at nedrive Bygningerne og ryddeliggjøre Grunden, naar det af Militaeretaten forlangtes, hvorhos Citanten til yderligere Sikkerhed for Opfyldelsen af disse Forpligtelser for de tvende førstnævnte Byggearbejders Vedkommende under 22de September og 6te October 1853 har udstedt 2de henholdsvis den 3die og 17de October s. A. tiinglæste Reverser. Under 27de April s. A. blev det af Ingenieurcorpset meddeelt Citanten, at samtlige 3 Bygninger foresandtes paa den Deel af hans Grund, som i Henhold til den under 30te October 1868 approberede Plan for Bebyggelsen af Demarcationsterrainet skal exproprieres til Gade, og at han som Følge heraf og i Henhold til den ansførte Betingelse vilde have at nedbryde Bygningerne og ryddeliggjøre Grunden inden en vis Frist, udenat der herfor kunde tilkomme ham nogen Erstatning. Det er om Berettigelsen af det Citanten saaledes givne Paalæg, at der under nærværende Sag er reist Spørgsmaal, idet Citanten formener, at han ifølge Bestemmelserne i Pl. 13de October 1824 alene kan være pligtig til uden Erstatning at nedrive Bygningerne, naar det til Stadens Forbær anses fornødent, og ikke paa Grund af Anlægget af en ny Gade, der ikke interesserer Militaeretaten, medens de Indstævnte gjøre gjældenbe, at Forpligtelsen til Nedrivning efter de brugte Udtryk alene gjøres afhængig af, at

det af Militairstaten forlanges, udenat denne engang behøver at begrunde et saadant Forlangende, samt at Staten, der havde det i sin Magt aldeles at nægte de paagjældende Bygningers Opsørelse, ogsaa maatte kunne knytte Tilsladelsen til et saadant Billaar. Det findes imidlertid ikke, at der heri kan gives de Indstævnte Medhold. Ifølge Bestemmelserne i Pl. 13de October 1824 cfr. navnlig dens Intimation samt § 3b og § 5 var det alene de Forsvarsvæsenet vedkommende Interesser, som Militairstaten ved de ommeldte Bygningstilladelsers Meddelelse vilde have at tage i Betragtning, og at gjøre deslige Tilladelser afhængige af andre Hensyn vilde derfor have været en Tilsidejættelse af disse Lovbestemmelser, som maa have Formodningen mod sig. Nogen Slutning i saa Henseende vil ei heller kunne drages fra den ubetingede Form, hvori Forpligtelsen til Rebrivning er foretrukken, aldenstund Citanten med Føie maatte kunne gaae ud fra, at, naar det alene var Militairstaten, som kunde forlange Rebrivningen, vilde denne ei heller kunne paabydes af Hensyn, som ikke vedkomme bemeldte Etat. Foraaavidt de Indstævnte endelig have paaberaabt sig, at den under 6te Juli 1867 udkomne Lov om Afsløningen af de ved Demarcationslinien paalagte Indskrænkninger forudsætter, at disse Indskrænkninger vedvare, selv om Kjøbenhavn neblægges som Fæstning, og altsaa uden Hensyn til Forsvarsvæsenets Interesser, maa hertil bemærkes, at bemeldte Lov i ethvert Fald ingen Indflydelse vil kunne faae paa Bedømmelsen af Retshold, der som det heromhandlede ere afsluttede under den tidligere Lovgivnings Herredømme. Citantens Paastrand vil herefter i det Hele være at tage tilfølg, idet Sagens Omkostninger efter Omstændighederne blive at opbære."

Nr. 223.

Advocat Klubien

contra

Seier Christian Frederik Friis Sommer

(Defensor Henriksen),

der tiltales for Tyveri.

Andst og Slags Herreders Extrarets Dom af 5te August 1871: „Arrestanten Seier Christian Frederik Friis Sommer bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i eet Aar. Saa bør han ogsaa udrede alle af hans Arrest og Action flydende Omkostninger, deriblandt i Salairer til Cancelliraad Dahl 5 Rd. og til Cancelliraad Kralund 4 Rd. Inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse udreder Arrestanten derhos i Erstatning til Baronesse Løvenskjold 98 Rd. 3 Mk. 12 f og til Captain Hark 40 Rd. 85 f. Dommen i det Hele at efterkommes under Adskærb efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 18de September 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 18 Maanedes. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Isaacsen og Cancelliraad Møller betaler Arrestanten 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udrædes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne lede til andet Resultat end det i Dommen antagne, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Henrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hebdet det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Seier Christian Frederik Friis Sommer for Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er det godtgjort, at han, der var ansat som Assistent ved Jernbanestationen i Bamdrup, en Dag i forrige Aars Sommer, medens han om Middagen havde Bagt paa Jernbanecointoiret og var ene der tilstede, har af en i Contoiret beboende, Overhofmesterinde Løvenskjold tilhørende Reisetaske, der af hende havde været forglemt paa Nyborg Station, men Astenen forud var bragt til Bamdrup Station for at sendes til Hamborg til Eierinden, ubtaget 9 Stkr. bairerske 10 Gylde sedler samt en preussisk 25 Thalers seddel, hvilke Sedler han efter sin Forklaring har udbragt til en Værdi af omtrent 98 Rd. danske Penge, som han har forbrugt deels til dermed at betale Gjæld deels til Anskaffelse af Klæder og andre Fornødenheder. Efter Eierindens Angivende savnede hun, da Reisetassen bragtes hende igjen, af dens Indhold foruden det nævnte Beløb bairerske Gylde ialt 75 preussiske Thaler, som hun mener har bestaaet i 15 Stkr. 5 Thalers sedler eller i en 25 Thalers seddel og 10 5 Thalers sedler; men Arrestanten har vedholdende paastaet, at han foruden det nævnte Beløb bairerske Gylde kun har taget 25 Thaler preussisk bestaaende i een Seddel. Han har derhos vedgaaet, at det Rum i Tassen, hvoraf han har ubtaget Pengene, var laaset, men at han ved at trykke paa Laasen fik den aabnet og, efter at have ubtaget Pengene, igjen fik Laasen lukket, hvorhos han endvidere har udsagt, at det var en siebtillig Tanke, som bragte ham til at

tage de ommeldte Penge, og at, da Driftinspectoren senere kom ind paa Contoiret og yttrede, at Tassen skulde sendes videre, og at den nok indeholdt Obligationer eller Værdipapirer, tænkte Arrestanten paa at nedlægge de udtagne Penge sedler igjen i Tassen; men da han ikke senere var alene paa Contoiret, kunde han ikke faae Leilighed til at udsøre dette, og, som meldt, har han senere forbrugt det tagne Pengebeløb.

Fremdeles er det paa lige Maade godtgjort, at Arrestanten, der af Stationsforvalteren var overdraget at besørge Postexpeditionen ved Stationen, der er Brevsamlingssted, her i dette Aars Foraar af et med Posten til Stationen ankommet Pengebrev, der indeholdt 40 Rd. 85 St., og hvilket Brev i længere Tid henlaa paa Stationen uden at blive efterspurgt af den, til hvem det var bestemt, udtaget det deri inblagte Pengebeløb, hvilket han senere har forbrugt, idet han derhos har udsagt, at ved, at Brevet i længere Tid havde henligget i en Skuffe og var blevet stubbet frem og tilbage, var Convoluten gaaet itu, saaat de i Brevet værende Myntstykker vare gledne ud, og at det derfor ikke har været nødvendigt for ham for at kunne udtage Pengene at bryde de for Brevet anbragte Segl, og endvidere er det paa lige Maade godtgjort, at han i Marts d. N. paa en Tid, da han maa antages ikke at have haft med Postens Expedition at gjøre, har taget et Pengebeløb af 9 Rd. 87 St. der fra Kolbing Postcontoir var sendt til Bamdrup Station for at udbetales en i Egnen boende Mand; men Arrestanten har udsagt, at han tog det nævnte Beløb til sig i den Hensigt at bringe det til den, til hvem det var bestemt, men da han tilfældig fik Brug for det, forbrugte han det, og den Assistent, som da havde med Postens Expedition at gjøre, har maattet erstatte Bedlommende Beløbet, udenat Arrestanten har jørend, efterat Undersøgelse heri Sagen mod ham var indledet, givet nogen Meddelelse om, at han havde taget Pengebeløbet.

Endelig er det af Arrestanten vedgaaet, at han, medens han var ansat ved Bamdrup Station, har aabnet og læst flere dertil med Posten ankomne Breve, som enten vare uforseglede eller kun maadeligt forseglede, hvorhos han har udsagt, at de Breve, som han saaledes har aabnet og læst, tilveels havde henligget i længere Tid paa Stationen, fordi de ikke vare blevne afhentede, eller Adresfaternes Opholdssted var ubekjendt, og at det formeentlig var af Nysgjerrighed, at han har aabnet og læst Brevene, men at dette ogsaa undertiden var skeet for at udfinde, hvorhen de skulde sendes.

I det nu Arrestantens Forhold ved at aabne og læse Breve, der ankom med Posten til Andre, og som han maa antages efter sin Bestilling at have haft under sin Varetægt, ikke, uagtet han kun er tiltalt for Tyveri, findes at kunne være udesluttet fra at tages under Paaljendelse i nærværende Sag, vil han, der er født den 8de Januar 1846 og ikke sees tidligere at have været straffet, være at ansee efter Straffelovens § 228 og § 229 Post 3 samt § 258 og § 138 cfr. § 144, og findes hans Straf, der ved Underrettsdommen er bestemt til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, at burde sættes til samme Slags Arbeide i 18 Maanedes.

Med denne Forandring i Straffetiden vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om den idømte Erstatning og Actionens Omkostninger billiges, være at stabsæfte."

Nr. 236.

Advocat Henriksen
contra

William Crimon (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

St. Thomæ Politirets Dom af 8de Juli 1871: „Arrestanten William Crimon henføres til Tvangsarbejde i 4 Maanedes og afholder Omkostningerne ved sin Arrest og Straffens Execution. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 16de August 1871: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 96 Dage, og saaledes, at Arrestanten udreder de af Sagen i det Hele lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Henriksen og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Det er under nærværende fra St. Thomæ Politiret indankede Sag ved Tiltalte, Arrestanten William Crimon's med hoød ellers er oplyst fremmende Tilstaaelse godtgjort, at Arrestanten den 27de Juni d. A. fra det aabne Galleri under Toldbodbygningen på St. Thomas har borttaget et Buntt Banaaner, som sammes Eiermand, Alexander Smith en Timestid forinden haøde efterladt der, og hvilket Arrestanten derpaa fulgte til en Forpagter fra Landet for 40 Cents. Børdien er af Eieren, der har frasalbet Erstatning, ansat til 50 Cents. Med den Bemærkning, at Gallerier som det omhandlede vel pleie, som de ere offentlig Grund, og saa at være alfar Bei, men at, hoød der af Ting af den her foreliggende Bestaanden træffes henliggende der, i Reglen vil forefindes under saadanne Omstændigheder, at det ikke kan toges for Hittegods, ligesom

og in casu Arrestanten har antaget Bananerne for henlagte der, om end af en anden Person, maa Overretten billige, at det af Arrestanten, der er 24 Aar gammel og tidligere, seruden at have været straffet for mindre Forseelser og Uordener, ved St. Thoma Politirets Dom af 19de Marts 1869 for Tyveri har været idømt Tvangsarbejde i 60 Dage, udbviste Forhold er hensøgt under Frdn. 11te April 1840 § 1 cir. Anordning 6te Januar 1852 § 2; idet det derhos efter Omstændighederne ogsaa maa bifalbes, at Straffen er bestemt til Tvangsarbejde, dog at Straffetiden bliver at ansætte til 96 Dage istedetfor 4 Maaneder, bliver den indankede Dom med denne Forandring i Straffetiden og med den Bestemmelse, at Arrestanten udreder de af Sagen i det Hele flydende Omkostninger, at stadfæste."

Torsdagen den 16de November.

Nr. 43. **Nakskov Kjøbstads Byraad** (Advocat Liebe
ved Klubien)
contra

Directionen for Hollands Spare-, Laane- og Discountbank (Advocat Brock),

betræffende Spørgsmaalet om bemeldte Banks Forpligtelse til at svare Skat af Formue og Leilighed.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te September 1870: „De Indstævnte, Nakskov Kjøbstads Byraad bør til Titanterne, Directionen for Hollands Spare- Laane- og Discountbank i Nakskov betale de paastævnte 281 Rb. 24 ß med Renter 5 pCt. aarlig deraf fra den 18de Mai j. A., indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. Det Ibønnte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger kan den af de Indstævnte bestyrede Spare- Laane- og Discountbank ikke ansees i sit opsparede Overskud at have nogen særlig Formue, hvoori Interessenterne ingen Andeel have eller kunne faae. Da nu dette efter Lovgivningens Bestemmelser om Formue- og Leilighedsstat i hvert Fald maatte være en Betingelse for, at saadan Skat kunde paalignes det nævnte Institut, maa det billiges, at Titanterne ere tilpligtede at tilbagebetale de Indstævnte det under Sagen omhandlede Beløb med Renter. Som Følge heraf vil den ind-

ankede Dom, hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger billiges, være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Institskassen betale Citanterne 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Citanterne, Directionen for Lollands Spare-, Laane- og Discoutobank i Nakskov søge under nærværende Sag, der ifølge Overenskomst mellem Parterne er anlagt ved denne Ret som 1ste Instants, de Indskævnte, Nakskov Kjøbstads Byraad tilpligtede at tilbagebetale dem 281 Rd. 24 ß, som Citanterne formene urettelig at have maattet erlægge for den nævnte Bank i Formue- og Leilighedsstat for Aaret 1869, med Renter 5 pCt. aarlig af Beløbet fra Forligsslagens Dato den 18de Mai s. A., indtil Betaling skeer, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens de Indskævnte have procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Til Støtte for den af Citanterne paastaede fritagelse for Skattepligt have de fornemmelig paaderaabt sig, at det fremgaar af Lov om Kjøbstædernes kommunale Beskatning af 11te Februar 1863 § 17 og Lov om Kjøbstædcommunernes Styrelse af 26de Mai 1868 §§ 21—28 saavel som af den under 29de December 1868 af Indvignsministeriet stadfæste Vedtægt for Styrelsen af de kommunale Anliggender i Nakskov §§ 14 og 15, i hvilke Bestemmelser der alene tales om Indvaanere og Personer, der have fast Ophold i Communen m. v., som Gjenstand for den omhandlede Beskatning, at Skatten paa Formue og Leilighed er i egentlig Forstand en personlig Skat og som saadan ikke kan paalægges en juridisk Person som den omhandlede Bank, ligesom denne heller ikke kan siges at have nogen fra dens Interessenter afslit Formue, hvori disse ingen Andeel have eller kunne faae.

Fra de Indskvntes Side er det berimod gjort gjældende, at en saa betydelig og iøvrigt bringende Forretning, der har sit Sæde i Kjøbstaden og saaledes i fuldeste Maade tager Deel i alle dens kommunale Goder, ikke bør fritages for at skatte til Communen, at den omhandlede Bank ikke kan betragtes som en juridisk Person i streng Forstand og ialfald ikke derved vilde falde udenfor den kommunale Beskatning, men nærmest, idet Directionen udøver en uindskrænket Raadighed saavel over Institutets Love som over dets Formue, maa ansees som en privat Entreprise, i hvis Overskud Interessenterne ikke ere deelagtige, og som de navnlig ikke nyde noget Udbytte af.

Det skjønes imidlertid ikke rettere, end at Citanterne maae gives Medhold i, at der søvnes Hjemmel i den paagjældende Lovgivning til at paalægge det af dem bestyrede Institut Skat paa Formue og Velighed efter denne Stats hele personlige Natur, og forsaavidt angaaer Bankens opsparede Overskud, er det vel saa, at Interessenterne ikke have noget directe Udbytte af samme eller noget Krav paa Banken ud over de indskudte Capitaler og den bestemte Rente; men endog uden Hensyn til, at Overskuddet efter Lovene skal anvendes fornemmelig til Gavn for Indretningen, hvorved nærmest maa antages sigtet til, at det ikke blot skal tjene til at styrke Institutets Credit, men fornemmelig til at sikkre det mod Tab, hvorved det kunde blive ude af Stand til at opfylde sine Forpligtelser ligesoverfor Interessenterne, og disse altsaa for saavidt kunne siges at have eller dog kunne faae Andeel i Overskuddet, vil der ialfald ifølge det Ovenansførte om Statens Natur, hvorefter den ifkun vil kunne paalignes physiske Personer, ikke in casu kunne være Tale om at bestemme Overskuddet. Da det nu heller ikke kan blive at tillægge nogen Betydning, at Citanterne tidligere skulle have fundet sig i at erlægge Skat efter Formue og Velighed, idet de ikke have erkjendt, at der paahvilede dem nogen Forpligtelse i saa Henseende ialfald efter nugjældende Lovgivning, findes Citanternes Paastand at burde tages tilfølg, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves."

Mandagen den 20de November.

Nr. 197.

Advocat Levinfen

contra

Axel Osvald Berg (Defensor Brock),

der tiltales for Bedrageri og Forsøg paa denne Forbrudelse eller ialfald for Betleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 22de Juli 1871: „Tiltalte Axel Osvald Berg bør straffes med simpelt Fængsel i 1 Maaned samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actør og Defensor, Procuratorerne Justitsraad Petersen og Bøcher med 10 Rd. til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Efter Bestaffenheden af de under Sagen fremkomne Oplysninger findes det ikke med Sikkerhed at kunne statuere, at Tiltaltets Forhold med Indsamlingen af de i den indankede Dom omhandlede Understøttelser har været forbundet med nogen svig-

agtig Hensigt. Som Følge heraf, og da hans ommeldte Forhold ikke vil kunne betragtes som Betleri, bliver der at tillægge ham Frisindelse, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Axel Osvald Berg bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinsen og Brox for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Nærværende mod Tiltalte Axel Osvald Berg, der er født den 3die September 1835 og ikke funden tidligere straffet, ifølge Actionsordrer af 13de Marts og 19de Mai d. A. for Bebrageri og Forsøg paa denne Forbrydelse eller ialfald for Betleri anlagte Sag blev fremkaldt ved en Anmeldelse af 18de Januar d. A. til Kjøbenhavn's Politi, hvori dettes Opmærksomhed blev henledt paa, at Tiltalte formeentligen gjorde sig skyldig i en ulovlig „Industri“ under det Foregivende, at han indsamlede Bidrag til Udgivelsen til en billig Priis af en Deel for Haandværksstanden nyttige Skrifter.

Under den retslige Forsøgning, som i Anledning af bemeldte Anmeldelse blev foranstaltet, og som blev Grundlaget for den ovennævnte Actionsordre af 13de Marts d. A., forklarede Tiltalte, at han, der i Aarene 1864 og 1866 havde udgivet en dansk Stillebog i 2 Cursus og i Aaret 1867 en Samling af Dvelfesexempler og Opgaver til Brug ved Underviisningen i Modersmaalet, begge Værker paa Boghandlerne Chr. Steen & Søn's Forlag, havde fattet den Plan at foranstalte en ny samlet Udgave af de ommeldte Bøger med nogle Forandringer og Tillæg og, forat dette nye Værk kunde sælges saa billigt som muligt og derved vinde Udbredelse navnlig i Haandværkerstolerne her i Staden, henvendt sig om Bidrag i dette Niemed deels til Medlemmer af den herværende Haandværkerforenings Bestyrelse deels til andre Haandværkere og hvem der ellers kunde antages at interessere sig for Sagen, og paa denne Maade fra September Maaned f. A. indsamlet omtrent 700 Rd., som han anvendte til eget Brug, idet han betragtede dette Beløb som det ham i Egenskab af Værkets Forfatter tilkommende Honorar.

(Sluttes i næste Nr.)

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 32.

Den 15de December.

1871.

Anden ordinaire Session.

Mandagen den 20de November.

Nr. 197.

Advocat Lebinsen

contra

Axel Osvald Berg (see forrige Nr.).

Uagtet den ovenomhandlede Indskriften fra det Offentliges Side mod Tiltaltes fornævnte Henvendelse til den private Understøttelse og den mod ham anlagte Sag vedblev han, saaledes som det fremgaaer af et i Sagen fra 1ste til 6te Mai d. A. optaget yderligere Forhør, i Henshold til hvilket Actionsordren af 19de j. M. udstedtes, ikke bestomindre fremdeles at henvende sig til Forskjellige om yderligere Pengebidrag.

Om denne med hans tidligere, som han bekjendt, af Anklagemagten for ulovlig betragtede aldeles eensartede Virksomhed forklarede Tiltalte under det sidstnævnte Forhør, at den ovenomtalte Understøttelse, som han havde opnaaet hos en Deel Personer, der havde skrevet deres Navne paa et af ham udsærdiget Circulaire med Tilføining af Enhvers Bidrag, ikke udelukkende var bestemt til Udgivelsen af det foranomtalte Værk, men i Almindelighed til Udgivelsen af for Almuen nyttige Bøger, og at han derfor ogsaa havde sagt de Vedkommende, at han betragtede deres Bidrag som toaarigt, og at han i Henshold hertil, uagtet ingen af de Paagjældende havde forpligtet sig til at give yderligere Bidrag, havde anset sig berettiget til at affordre dem et jaadant og ogsaa gjort det hos flere af samme, hvoraf nogle ydede Bidraget, men andre nægtede at erlægge det, og paa denne Maade modtaget 35 Rb., men derpaa efter sin Defensørs Raad ophørt med at indfordre flere Bidrag.

Hans sidstnævnte Forklaring tilspøiede han derhos først, at den 2den Indsamling skulde anvendes til en ny Udgave af en af ham tidligere udgiven dansk Læsebog, men slutteligen erklærede han om sine Indsamlinger i det Hele, at det havde været hans Tanke, at disse skulde komme hans litteraire Virksom-

hed i Almindelighed til Fordeel for Haandværkskauben tilgode, og at han derfor ogsaa havde tænkt sig at fortsætte Indsamlingen i flere Aar til Befordring af hans Plan, at udgive først de 3 fra først af omtalte Bøger, derefter Læsebogen og endeligen en Litteraturhistorie, med hvilken Plan han meente, at det stod i Samklang, naar han betragtede de nysnævnte 35 Rd. som et Supplement til det ham for det i det først optagne Forhør omtalte Værk tilkommende Honorar.

Under disse Tilstaales vakkende Forklaringer, der i og for sig ikke egne sig til at fremkalde nogen Tillid til deres Overensstemmelse med Sandheden, har han dog vedblivende nægtet, at Hensigten med hans omhandlede Indsamlinger har været nogen anden end den af ham opgivne, ligesom ogsaa at han, saaledes som han paasigtet af flere af de Bidragydende, har enten forsælligen givet nogen af disse Anledning til at antage, at deres Bidrag skulde tjene til andre end hans ovennævnte Formaal, eller til isvrigt at see Forholdet i et andet end det sande Lys, eller paa anden Maade ubviist svigagtig Omgang i sine Forhold til bemeldte Personer. Han har imidlertid maattet erkjende, at han, naaget hans Indsamlinger paabegyndtes i September Maaned s. A. og fortsattes endog, efterat Politiet var skredet ind, dog, hverken da Forhørene i Sagen sluttedes, endnu havde gjort noget Skridt for at ordne sin Stilling til Firmaet Chr Steen & Søn, skjøndt han dog selv nærede Tvivl om, hvorvidt ikke disses Eiendomsret til Forlagsretten til de fornævnte af ham udgivne Bøger maatte være til Hinder ialfald for Udgivelsen af det førstomtalte Værk, og ei heller truffet andre Foranstaltninger til hans foregivne Plans Realisation, end at han om nysnævnte Værks Udgivelse havde indledet nogle Forhandlinger med en Boghandler og en Bogtrykker, af hvilke ingen havde villet indlade sig med ham, samt isvrigt skal have skrevet en Indledning til en Litteraturhistorie, der skulde følge med den nye Udgave af Læsebogen, og gjort nogle Forstudier denne Bog vedkommende.

Og da nu til denne Tilstaales øiensynlige Ligegyldighed for at fremme det Foretagende, som han dog selv uopfordret vil have taget i sin Haand, og som hans moralske Forpligtelse mod de Bidragydende maatte byde ham at faae bragt til Ende i den kortest mulige Tid, kommer den Omstændighed, at det Honorar, som Tilstalte efter hans eget Opgivende har beregnet sig tilgode og for Størstedelen gennem de indkomne Bidrag oppebaaret som Forfattervederslag for det førstomhandlede Værk, var 30 Rd. for Arket, medens han ikke har kunnet modfige Rigtigheden af den af Commis hos Boghandlerne Steen & Søn, Alexander Albert Lange afgivne Forklaring, hvorefter han som Forfatter af de udgivne men endnu for en stor Deel usolgte Bøger, der skulde danne Grundlaget for nysnævnte Værk, kun havde opnaaet henholdsvis 16 og 10 Rd. for Arket, og det af bemeldte Lange og Boghandler Emanuel Reé er forklaret, at et Honorar som det, Tilstalte havde taget til Indtægt, ikke stod i noget rimeligt Forhold til, hvad han havde kunnet gjøre Regning paa at opnaae ad den almindelige Wei, samt derhos af mange af de Bidragydende er afgivet tilbeeds beedigede Forklaringer, der ikke lade nogen Tvivl tilbage om,

at Tiltalte ved at opfordre dem til at støtte det Foretagne, hvortil han søgte deres Bistand, deels har i flere Henseender bibragt dem urigtige Forestillinger, saasom om Formaalets Bestaaffenhed og om de Personer, der stode i Spidsen for dets Gjennemførelse, deels ved at indsamle det saakaldte 2de Bidrag er optraadt paa en Maade, der maatte give de Vedkommende et urigtigt Begreb om de Forpligtelser, som de ved at tegne sig paa det omtalte Circulaire havde paataget sig, hvilket Alt staaer i en strigende Modsaetning til den Opgave, som Tiltalte vil have tillet sig, at skaffe Almuen og specielt Haandværksstanden nyttige Bøger for billig Priis, saa skjønnes det ikke rettere end at maatte ansees tilstrækkeligt beviist, at Tiltalte har under Anvendelsen af Opdigtelser tilveendt sig og for søgt at tilvende sig det omhandlede Pengebidrag til egen Fordeel og herefter anvendt det saaledes Oppebaarne til eget Brug i et Omsfang, der ikke lod sig forene med det Niemed, i hvilket disse Bidrag bleve ydede af Giverne, og for dette svigagtige Forhold vil Tiltalte, der ikke sees at have begaaet nogen Handling, der kan tilregnes ham som Betleri, blive at ansee efter Straffelovens § 257 jfr. tildeels § 46 efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 1 Maaned.“

Tirsdagen den 21de November.

Nr. 225.

Statsraad Bunken

contra

Niels Larsen og dennes Hustru **Ane Kirstine Madsbatter** (Defensor Nellemann),

der tiltales, Førstnævnte for Tyveri eller bedrageligt Forhold og Sidstnævnte for Deelagtighed heri.

Runde og Skam Herreders samt Koepstorff Birks Extrarets Dom af 24de Mai 1871: „Tiltalte Niels Larsen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes, Tiltalte Ane Kirstine Madsbatter til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. De Tiltalte bør in solidum at ubrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator P. Hansen og til Defensor, Cancelliraad Procurator Borch med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afseer efter Loven.“

Randsboer- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste September 1871: „De Tiltalte Niels Larsen og dennes Hustru Ane Kirstine Madsbatter bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 6 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage. Med Hensyn til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Actor og Defensor for Overretten,

Procuratorerne S. Meher og Sørensen tillægges i Salair hver 5 Rd., der udredes in solidum af de Tiltalte. At efterkommes under Afkærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover, samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Nellesmann for Højesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Koepstorff Birks Extraret hertil indankede Sag actioneres de Tiltalte, Indsidder Niels Larsen og dennes Hustru Ane Kirstine Madsdatter af Algernæs Hospital, der ere fødte henholdsvis den 8de April 1819 og 23de October 1823 og ikke findes tidligere straffede, Førstnævnte for Tyveri eller Bedrageri og Sidstnævnte for Deelagtighed heri.

Tiltalte Niels Larsen er ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have i Løbet af de sidste 3 Aar, medens han var antagen som Svinerægter paa Einsidelsberg, af den ham til Svinenes Fodring leverede Føde, som væsentlig bestod i Palmekager, Svinemeel og kunst Korn og blev udmaalt og ham specielt betroet, tilvendt sig flere Gange ugentlig hver Gang fra et Fjerdingkar til en Skjæppe og derhos hjembragt disse Fødemidler i Sække, af hvilke han ligeledes har tilvendt sig en Deel paa Gaarden. Paa samme Maade er Tiltalte Ane Kirstine Madsdatter overbevist at have modtaget og forbrugt de saaledes hjembragte Fødemidler, uagtet hun vidste, hvorledes de vare erhvervede, idet hun derhos har erkjendt, at hun, da Tingen var kommen igang, selvølgelig har været indrettet paa at modtage, hvad hendes Mand saaledes hjembragte, idet en udtrykkelig Aftale imellem dem var ufornøden. Som Følge heraf og idet Doerretten er enig i, at Borttagelsen af Svinespøden maa betragtes som Tyveri, maa det billiges, at Tiltalte Niels Larsen er anseet efter Straffelovens § 228, medens Tiltalte Ane Kirstine Madsdatter vil være at dømmes efter § 238, og findes Straffen at burde bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød, for Førstnævnte i 6 Gange 5 Dage og for Sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage. Underretsdømmen, hvorefter Niels Larsen er anseet med 8 Maaneders Forbedringshuusarbeide og Ane Kirstine Madsdatter efter § 239 med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, vil for saavidt være at forandre, medens den med Hensyn til Actionens Omkostninger, da dens Bestemmelser i saa Henseende billiges, vil være at stadfæste."

Nr. 200. Gaardmand **Jens Jørgensen Elbæk**
 som Børge for sin Søn **Rasmus Jensen** m. fl.
 (Sagfører Levifson)

contra

Skifteforvalteren i Dødsboet efter Huusmand **Jørgen Rasmusen** og dennes Enke, **Ane Nielsdatter**
 (Advocat Nellesmann efter Ordre),

betræffende Sidstnævntes Paastand om at erholde Udlæg i Boets faste Eiendom efter Burdering.

Boer og Nim Herredens Skifterets Decision af 25de Februar 1870: „Den af Jørgen Rasmusens Enke i Steensballe nedlagte Paastand om at erholde Boets faste Eiendomme udlagte efter Burdering imod at udbetale Arvingerne efter Jørgen Rasmusen den dem efter nærmere Dpgjørelse tilkommende Arv bliver at tage tilfølg.“

Biborg Landsøverrets Dom af 26de September 1870: „Den paaanfede Skifteretsdecision bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betale Citanterne Retssgebyr og Skriverfalair samt Godtgjørelse for stemplet Papir, forsaavidt disse Udgifter skulde have været erlagte af Indstævnte Ane Nielsdatter, saafremt Sagen ikke for hendes Vedkommende havde været beneficeret for Overretten. Saa betale de og i Salair til Indstævntes befalede Sagfører sammesteds, Procurator Morville 16 Rd. Det Indstævnte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forlyndelse under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indantebe Dom ansførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, og med Bemærkning, at en af Citanterne for Høiesteret nedlagt subsidiair Paastand angaaende Udredelsen af de med en eventuel Auction forbundne Omkostninger ikke findes at kunne komme i Betragtning, vil Dommen være at stadfæste.

Citanterne blive derhos at tilpligte at betale Processens Omkostninger for Høiesteret efter Reglerne for beneficerede Sager samt i Salarium til Advocat Nellesmann for Høiesteret 40 Rd.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Nellemann for Høiesteret betale Citanterne 40 Rbd. Saa betale de og det Retsgebyr og Skriver-salarium, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været brugt eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Indstævnte Ane Nielsdatters Vedkommende havde været beneficeret for Høiesteret. Endelig betale Citanterne til Justitskassen 5 Rbd.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Efterat Huusmand Jørgen Rasmussen af Steensballe den 11te September f. A. var afgaaet ved Døden, blev hans og hans efterladte Enkes, Indstævnte Ane Nielsdatters Fælledsbo taget under Skiftebehandling til Deling mellem Sidstnævnte og den Aidsdes 4 Halvbrødre, Rasmus Jensen, Jens Jørgen Jensen, Niels Jensen og Paaske Jensen, af hvilke den Førstnævnte som findsvag er sat under Værgemaal af sin Fader, Gaardmand Jens Jørgensen Elbæk af Steensballe, der saaledes i Forening med de 3 andre Brødre er fremtraadt som Part i Sagen.

Ved Skiftets Foretagelse den 2den October næstefter opgav Indstævnte Ane Nielsdatter Boets Status, idet hun ansatte Activerne, det Fælledsboet tilhørende Huus med tilliggende Jorder samt Besætning, Indbo og Udbo til en Værdi af 2600 Rbd. og opgav Gjælden til 800 Rbd.; men Citanterne bestyrede Rigtigheden heraf og erklærede, at Activerne vare for lavt ansatte. Boets Eiendele bleve da vurderede af tvende af Skifteretten tiltagne Mænd, men baade Indstævnte og Citanterne erklærede sig utilfredse med denne Vurdering, idet Førstnævnte forlangte Omvurdering, og de Sidstnævnte neblagde Paastand om, at Boets Eiendele skulde bortsalges ved Auction. Under Forbehold af Citanternes mulige Ret til at fordrø Auction foretoges derpaa en Omvurdering ved 4 af Skifteretten ubmeldte Mænd — dog alene af Huset med Tilliggende, idet Parterne bleve enige om, at Indstævnte overtog Løssøret og den indavlede Ugrøde for et Beløb af 500 Rbd. — ved hvilken Omvurdering Huset med Grund og Haveplads blev taget til 700 Rbd., og Markjorderne, idet de antoges at udgjøre $4\frac{1}{2}$ Td. Land og ansattes til 375 Rbd. pr. Td. Land, til $1687\frac{1}{2}$ Rbd., saaledes at dette Beløb nærmere blev at berigtige, efter som det ved Maaling efter Kortet viste sig, om Arealet udgjorde mere eller mindre end de beregnede $4\frac{1}{2}$ Td. Land. Efter denne Taxation har Indstævnte paaftaaet sig Eiendommen ublagt, medens Citanterne derimod have fastholdt deres Paastand om, at Eiendommen stilles til Auction.

Ved den af Skifteretten under 25de Februar d. A. affagte Decision blev Indstævntes Paastrand tagen tilfølg, og Citanterne have derfor indanket bemeldte Skiftedecision her for Retten, hvor de have gjentaget deres for Skifteretten neblagte Paastrand, medens Indstævnte Ane Nielsdatter derimod processerer til Skiftedecisionens Stadfæstelse.

Ved den nyere Lovgivning ansees at gaae ud fra, at ved et Boes Deling imellem Arvingerne vil i Mangel af mindelig Overenskomst og i de Tilfælde, hvor ikke særegne Lovbestemmelser komme til Anvendelse, Delingen, naar nogen af Arvingerne forlanger saadant, foregaae ved, at de paa-gjældende Formuegjenstande, især faste Eiendomme stilles til offentlig Auction; men ligesom det i Christian den Femtes Lov ommeldte Udlæg in natura efter lovlig Burdering ikke er ophævet ved noget udtrykkeligt Lovbud, saaledes stiller Forholdet sig ogsaa anderledes, naar der som heri Sagen er Spørgsmaal om Deling imellem den længstlevende Ægtefælle og den Førstafdødes Udarvinger, idet den Førststævnte er Eier af den halve Deel af Boets Formue og ved en Realisation af Boets faste Eiendomme vil blive bragt ud af den Bedrift, som er udøvet af begge Ægtefæller i Forening. Det følger derhos allerede heraf, at det er for den længstlevende Ægtefælle af særlig Betydning ikke at blive tvungen til at lade den faste Eiendom, hvortil Ægtefælkenes Erhverv har været knyttet, stilles til offentlig Auction, og Lovgivningen har ogsaa ved flere Bestemmelser tilkjendegivet særlig Omhu for, at den længstlevende Ægtefælle ikke ved Skiftehold i Anledning af den Førstafdødes Død sættes ud af det Erhverv og den Virksomhed, som har været øvet af begge Ægtefæller. At de i Rescript 7de Februar 1794 og dertil sig knyttende Bestemmelser og Forordningen 21de Mai 1845 § 19 i saa Henseende indeholdte Bestemmelser kun angaae det Tilfælde, hvor der stiftes imellem den længstlevende Ægtefælle og den Førstafdødes Børn eller Aftom, kan ikke berettigge til deraf at slutte, at, hvor der skal stiftes imellem den længstlevende Ægtefælle og Førstafdødes Udarvinger, skal den længstlevende ikke kunne fordrø sig et Boes faste Eiendom udlagt in natura efter Burdering, da de nævnte Lovbestemmelser nærmest maae ansees at være en Følge af det Tilfyn, som det Offentlige fører med Umvudiges Formue.

Det maa derfor billiges, at Indstævnte ved den paaankede Decision er kjendt berettiget til at erholde sig Boets faste Eiendom udlagt efter Burdering, og bemeldte Decision vil derfor være at stadfæste."

Mandagen den 27de November.

Nr. 238.

Statsraad Bungen
contra

Oliva Kirstine Hansen (Defensor Henriksen),
der tiltales for Tyveri.

Bornholms Sønderherreds Extrarets Dom af 5te October 1871: „Tiltalte Oliva Kirstine Hansen, Udbygger Peter Markers fraskilte Hustru bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa betaler hun og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Procurator Ipsen 6 Rbd. og til Defensor, Procurator Erichsen 5 Rbd. foruden anordningsmæssige Diæter til Begge. At efterkommes under Afkærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bunzen og Advocat Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efterat Tiltalte Oliva Kirstine Hansen, Huusmand Peter Markers fraskilte Kone af Bobilsker, der tiltales for Tyveri, efter egen Tilfæelse havde kørt efter St. Hansdag d. A. paa Fornatten malket sig en Krukke fuld af Mælk, omtrent saameget som en Pot, af to af Eieren af Ellisegaard i samme Sogn, Mads Esperens paa Marken græssende Køer, er hun yderligere saavel ved egen Bekjendelse som det dermed stemmende iøvrigt Oplyste overbeviist om Ratten mellem Lørdag og Søndag den 5te og 6te August fidsleben at have i en der-til medbragt Spand af 4 samme Gaardeier tilhørende og paa hans Mark henstaaende Køer malket rigelig 5 Potter Mælk eller Spanden omtrent halv fuld. Hun var i det Tiemed ikke gaaet i Seng, men var blevet oppe den nævnte Lørdag Aften til ud paa Ratten, da hun fra sin nærliggende Bopæl gik ud paa Græsmarken ikke langt fra Gaarden og usforstyrret tog Mælken af de fire Køer isedetfor af en enkelt, forat det ikke skulde mærkes, at de vare malkebe i Utide. Paa Tilbageveien med sin Spand Mælk blev hun overrasket og gjenkjendt af nogle af Gaardens Folk i Forening med nogle andre Tjenestefolk fra et Nabosted, der vare paa Veien hjemad, idet hun for at skjule sig, da de kom hende imøde, havde sat sig ned i en Grøjt med Spanden under sig men af dem tiltalt lod Spanden i Stikken for selv at undkomme.

Til den gængse Priis paa Mælk af 4 ß pr. Pot er der saaledes ialt paa den ommeldte Maade sjaalet for 24 ß, hvorfor der imidlertid af Vedkommende er frasalbet al Forbring paa Gøbtgjørelse saavel som og for den Skabe, Køerne maatte have lidt ved den ubetimelige Malkning.

Endvidere er Tiltalte under samme Sag overbevist om ved Efteraarsmarkedet den 7de October f. A. i Aakirkeby at have frafjaalet derværende Bærtshuusholder Rønnes Hustru, Anne Kathrine et hjemmewævet Shawl, idet hun i Tusmørket var kommen derind for at lade sig beværte. Idet en Mængde fremmede Folk gif ind og ud, havde Tiltalte bemærket, at der paa Sengen i den Stue, hvor hun sad, laa et saa godt som nyt uldent Shawl, og da hun fandt Leiligheden gunstig, stak hun det til sig i et Tørklæde uden at vide eller bryde sig om, hvis det var, og tog det hjem med sig. Det var oprindelig bruunt med graae Borter, men for at gjøre det ukjendeligt havde hun selv fort efter farvet det sort heelt over. Efterat hun var bleven grebet i Mælketyveriet, og Mistanken om, at Shawlet var taget af hende, derved var bleven bestyrket, fandtes det ved Eftersøgning i hendes Besiddelse. I dets daværende Tilstand er det vurderet til 15 Mk., men erkjendes, da hun tog det, at have havt en Værdi af mindst 3 Rd. 3 Mk. Efterat Shawlet er tilbageleveret Besjjaalne, har hun frafalbet alt Krav paa Iggjæld for Værdiforringelse og Affavn.

Tiltalte, der er født den 23de Februar 1837, og som ikke forhen findes offentlig tiltalt eller straffet, vil for det af hende udviste Forhold ikke kunne undgaae at anses efter Straffelovens § 228, saaledes at Straffen efter Bestemmelserne i § 57 og med særligt Hensyn til Grebet, hvor de ommeldte Tyverier ere begaaede — jvfr. § 229 Nr. 1 — fastsættes til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød.“

Nr. 248.

Advocat Hindenburg
contra

Ingeborg Larsen (Defensor Brod ved Heurichsen),
der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal.

Dronninglund Herreds Exræters Dom af 14de September 1871: „Arrestantinden Ingeborg Larsen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes. Saa bør hun udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Løgstrup 6 Rd. og til Defensor, Procurator Sand 5 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 23de October 1871: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Procurator Sfaacsen betaler Arrestantinden 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande.

3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brod for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Ingeborg Larsen for Børnesøjsel i Dølgemaal.

Ifølge den af Arrestantinden afgivne, med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaelse havde hun fra Pintstid f. A. til henimod November f. A. jevnlig havt legemlig Omgang med en Tjenestekarl; en Maanedstid senere opstod der Formodning hos hende om, at hun var frugtformelig, og hen i Vinteren mærkede hun Liv hos Fosteret, men desuagtet gjorde hun ikke nogen Forberedelse til sin Nedkomst ved at sye Børnetoi og nægtebe stadig og bestemt for dem, der spurgte hende derom, at være frugtformelig, medens det dog efter hendes Forklaring var hendes Hensigt en 8 Dages Tid, førend hun ventede at skulle føde, at aabenbare sin Tilstand for sin Moder. Den 25de Juni d. A., da Arrestantinden, der tjente hos Proprietair Brønnum til Sønder Ravnsholt, havde været til Alters og var kommen hjem fra Kirke samt derefter havde malket Køerne, blev hun, der isørigt dengang antog, at hendes Nedkomst først vilde finde Sted c. 6 Uger senere, syg, og da Smerterne senere, efterat hun var gaaet i Seng i Pigekammeret, hvor andre af Gaardens Piger ligeledes havde Natteleie, tilstog, indsaae hun, at hendes Nedkomst var nærførestaaende; men hun medbeeste dog Intet herom enten til Pigerne eller til hendes Madmoder, af hvem hun lod sig give nogle Kamferdraaber i Brændeviin, og da hun efter en af Pigeres Raad var staaet op for at røre sig lidt og havde taget 2 Skjorter paa, gik hun, som det maa antages, omtrent Kl. 11 ind i Folkeskuen, og her mærkede hun, at Fødselen skulde finde Sted; for at bølge denne begav hun sig udenfor og hen til en ved Stuehuset værende Hestegang, hvor hun satte sig ned paa Hug, og fødte i denne Stilling et Pigebarn. Saasnart Barnet var født, hvorved Navlesträngen efter hendes Forklaring bristede uden nogen Vold fra hendes Side, svøbte hun det ind i et Skjørt, idet det var hendes Hensigt at gaae hjem med det til hendes Forældre, der boede i Nærheden, men da der nu nærmede sig Nogen, besluttede hun at vente, indtil de havde fjernet sig, og hun gik imiblertid for at vaskte sig ned til en Dam, hvor hun satte sig og lagde Barnet ved Siden af sig indsvøbt i Skjørtet; da 2 af Gaardens Piger nu kom tilstede paa den medsatte Side af Dammen, tog hun imiblertid Barnet ud af Skjørtet og gik tilbage ad Stuehuset til, men da hun strax efter bemærkede, at hendes Huusbond kom gaaende med en Lygte, og hun frygtede for at lade Fødselen blive

bekjendt paa Grund af, at hun havde lagt Dølgemaal paa sit Svangerſkab, kaffede hun Barnet hen i en med Melber tilgroet Riisbunke for ſaaledes at ſkjule det, uden at hun vil have tænkt paa, hvilke Følger det kunde have for Barnets Liv. Barnet blev ſtrag derefter fundet af Arreſtantindens Huusbond, hvem det var blevet meldt, at der hørtes Barneſtig fra Riisbunken, og efter Huusbondens Foranſtaltning blev det tilſeet af en Jordemoder, men døde næſte Dag omtrent Kl. 3. Arreſtantinden har iøvrigt erkjendt, at hun vilde have ladet Barnet ligge i Riisbunken og vedblivende lagt Dølgemaal paa Barnefødselen, ſaaſremt Barnet ikke fort efter var blevet fundet.

Den Erklæring, der er afgiven af de Læger, der have underſøgt Barnets Liig, gaar ud paa, at Barnet har været fuldbaaret og levedygtigt, at Liget ikke har Spor af ydre Vold, ſamt at Barnets Død utvivlsomt ſkyldtes en Blodoverflydning, for hvilken de indvendige Organer iſær Hjernen vare Sædet, men at Aarsagen til denne ikke med Beſtemthed lod ſig angive, idet den kunde forklæres ved en beſværkelig Fødsel og dennes Indvirkning paa Barnehovedet maatte i Forbindelse med en langvarig Dødsſkamp, medens det derimod ikke med Viſhed lod ſig afgjøre, hvorvidt den uforſvarlige Maade, hvorpaa Barnet var blevet behandlet efter Fødselen, havde haft nogen Indflydſe paa det dødelige Udfald, men at det var indlyſende, at Barnet ved Kulde, legemlig Smerte o. deſl. havde været ſtillet under de allerugunſtigſte Forhold for en iøvrigt meget problematiſk Reſtitution.

Arreſtantinden er født den 15de Juli 1850 og har ikke tidligere været tiltalt eller ſtraffet; for det af hende ubviſte Forhold ved hemmeligt at kaſte det af hende i Dølgemaal fødte levende Barn fra ſig og forlade det i en hjælpeløs Tilſtand vil hun være at anſee efter Straffelovens § 197, og da Straffen findes paſſende at kunne beſtemmes, ſom ved Underretskommen faſtſat, til Forbebringſhuusarbejde i 8 Maaneder, og bemeldte Doms Beſtemmelſer om Actionens Omkoſtinger ligeledes billiges, vil den ſaaledes være at ſtaadſætte.“

Nr. 189.

Advocat Klubien

contra

Niels Chriſtensen (Kjælder) (Deſenſør Nellemann),
der tiltales for Vold.

Skodborg Bandsfuld Herredens Extrarets Dom af 23de December 1870: „Tiltalte Gaardmand Niels Chriſtensen af Øſter Kjælder i Lomborg bør henſættes i Fængſel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Gaardmand Niels Pedersen 14 Rd. 3 Mk. Saa ubreder han og de af Actionen flydende Omkoſtinger, hvorunder i Salair til Actor og Deſenſør, Procuratorerne Tørgensen og Hjort 5 Rd. til den Førſte og 4 Rd. til den Sidſte.

Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afbærd efter Loven."

Viborg Landsøverrets Dom af 13de Marts 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Faber betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afbærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Klubien og Nellenmann for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Gaardmand Niels Christensen af Øster Kjælber for Vold.

Gaardmand Niels Pedersen af Doi har forklaret, at, da han den 29de September f. A. om Eftermiddagen kom fjørende med en Mergelvogn ad en Bei, der er udlagt over Tiltaltes Mark, var et over Beien onbragt Led, om hvis Lukning han tidligere havde været i Uenighed med Tiltalte, luffet og bundet fast, og da han nærmede sig Ledet, kom Tiltalte hen imod ham og udføgte en Trusel mod ham, hvis han ikke luffede Ledet ordentligt op, idet Tiltalte derhos yttrede til ham, at han flere Gange havde kastet Ledet tiffide iftedetfor at sætte det ordentligt op og derved ødelagt flere Led. Da N. Pedersen mærkede, at Tiltalte vilde ham tillivs, flygtede han flere Gange omkring Vognen, idet han raabte om Hjælp; men Tiltalte kom dog ind paa ham og tilføiede ham flere voldsomme Slag navnlig i Hovedet med en Knibtang, saaat han befvimede. Ifølge en af Districtslægen afgiven Erklæring fandtes der, da han samme Dag underjogte N. Pedersen, paa den behaarede Deel af dennes Hoved 3 friske, blødende og eensartede Saar, alle omtrent af en Tommes Længde, der vare trængte igjennem Huden ind til Celleævet, udenat Benet føltes blottet eller bestadiget, og som maatte antages at være frembragte ved samme Redskab, navnlig et kantet haardt Legeme, ikke usandsynligt en Knibtang, saaledes som N. Pedersen havde angivet, hvorhos det tilføies, at Læstionerne vel ikke kunde antages at ville have nogen skadelig Følge for N. Pedersens fremtidige Helbredsstilstand, men at det brugte Vaaben,

drevet med Kraft gjentagne Gange mod de ommeldte Dele af Hovedet navnlig hos et mindre stærkt Individ kunde have havt meget farlige Tilfælde tilfølgende. Medens N. Pedersen, efter at have afgivet sin Forklaring under et den 1ste October s. A. optaget Forhør, erklærede, at han havde betydelige Smerter i sit Hoved og ikke kunde udholde længere at opholde sig i Møteloedet, vare Saarene derimod ifølge hans Forklaring under et den 10de December s. A. optaget Forhør da lægte, og han antog ikke, at de vilde have nogen stabelig Indflydelse for Fremtiden.

Tiltalte har vel erkjendt, at han ved den ommeldte Leilighed har været i Uenighed med og havt fat paa N. Pedersen; men ligesom han ikke vil have havt noget Medskab og navnlig en Knibtang i Haanden, saaledes skal efter hans Forklaring Slagsmaalet mellem dem have indskrænket sig til, at det var N. Pedersen, der angreb ham, og han har vedholdende benægtet at have tilføjet N. Pedersen de ovenommeldte Beskadigelser, eller at N. Pedersen blødte, da han forlod denne. Hans Forklaring gaar nærmere ud paa, at, da han den paagjældende Dag var kommen hjem fra et Barselgilde i Sognet og af sine Folk hørte, at N. Pedersen var kjørt igjennem Lebet uden at lukke det efter sig, gif han derud, og da nu N. Pedersen kom kjørende til Lebet med en tom Bogu og vilde have Lebet aabnet, foreholdt Tiltalte ham, at han maatte sætte Lebet ordentligt op til Siden, i hvilken Anledning der opstod en Samtale mellem dem, under hvilken N. Pedersen udtalte sig paa en mere og mere ondskabsfuld Maade, indtil han endelig slog Tiltalte med sin Bidst over Haand og Hoved samt foer ind paa Tiltalte og kastede ham omkuld; han arbejdede sig imidlertid fra N. Pedersen, og strax efter kom dennes Moder tilstede og yttrede til N. Pedersen, at han nu skulde vende hjem, da han havde havt Spektakler nok idag, hvorefter N. Pedersen, medens Tiltalte løb hjemad, sprang op i Boguen og kjørte hjemefter alt, hvad Hestene kunde springe, som det kunde været en gal Mand, saaat det er tænkeligt, at N. Pedersen, som derhos havde en ustyrlig Hest for Boguen, kan være kommen til Skade paa Veien hjem. Tiltalte begav sig kort efter atter til Barselgildet, hvor N. Pedersen umiddelbart iforveien havde indfundet sig, stærkt blødende og meddeelt de forsamlede Gæster, at han var bleven mishandlet af Tiltalte, der paa Foreholdelse heraf erklærede, at N. Pedersen først havde slaaet ham med sin Bidst, og at han vilde værge sig, saalænge han kunde, naar han stod paa sin egen Mark.

Tiltaltes 9-aarige Datter har nu vel forklaret, at hun fra Vinduet saae, at N. Pedersen, der holdt med en tom Bogu ved Lebet, med sin Bidst slog Tiltalte over Haanden og derefter foer ind paa ham og rev ham omkuld, hvorefter de brødes nogen Tid paa Jorden; men isvrigt bestyrke de under Sagen tilveiebragte Oplysninger ikke Rigtigheden af Tiltaltes Forklaring, forsaavidt den er afvigende fra N. Pedersens. Dennes Moder har saaledes edeligen forklaret, at hun paa Hjemveien fra Marken, hvor hun havde været sammen med N. Pedersen, hørte et Skrig, og da det strax anede hende, at det maatte være kommet til et Sammenstød mellem hendes Søn og Tiltalte, der engang tidligere havde overfaldet hendes Søn, og som, efter hvad hendes Søn,

da han vilde kjøre fra Marken, havde yttret, stød ved Ledet, vendte hun om og saae, da hun kom i Nærheden af Stebet, sin Søn staae tæt ved Vognen aldeles roligt men med et ynkeligt Udseende, idet Blodet flød ned fra hans Hoved over hans Klæder; paa hendes Spørgsmaal om, hvorledes det var gaaet til, yttrede N. Pedersen, at Tiltalte, der da allerede havde begivet sig bort, havde mishandlet hans Hoved med en Tang, og han vendte derefter med Vognen og hjørte, idet han gik ved Siden af Vognen, ganske langsomt hjem. Drengen N. P. Christensen, der er 9 Aar gammel, har derhos forklaret, at han fra et Steb i Nærheden saae, at saasnart N. Pedersen, der havde taget sin Pidsk og var sprunget af Vognen, var kommen hen til Ledet, slog Tiltalte ham i Hovedet, hvorefter de fik fat paa hinanden men atter skiltes ad, idet N. Pedersen løb bag om Vognen, hvor han imidlertid indhentes af Tiltalte; da de nu atter fik fat paa hinanden, tumlede de strax om paa Jorden, og da de efter at være komne op igjen fik fat paa hinanden, saae han, at N. Pedersen faldt til Jorden, hvorefter Tiltalte forlod Stebet; han har derhos udsagt, at N. Pedersen hjørte ganske langsomt hjemefter, idet han gik ved Siden af Vognen, samt erklæret sig overbevist om, at N. Pedersen aldeles ikke slog Tiltalte med sin Pidsk. Bemeldte Drengs Fader, Gaardmand Christen Poulsen har endelig edeligen udsagt, at han ved bemeldte Leilighed saae, at N. Pedersen sprang af Vognen og gik hen til en Person, der stod ved Ledet, og hvem han i den lange Afstand ikke kunde kjende, men som han senere saae var Tiltalte, hvorefter de toge fat i hinanden, uden at han kunde see, hvem der gav Anledning til eller begyndte paa Haandgribelighederne. N. Pedersen kom imidlertid strax fri og løb omkring sin Vogn, forfulgt af Tiltalte, og da de nu igjen fik fat i hinanden, faldt de omkuld og vrødes paa Jorden, men kom snart igjen op og gik om paa Siden af Vognen; om de her havde fat i hinanden, kunde han ikke see, men han saae, at N. Pedersen strax efter atter faldt omkuld, udenat han kan afgjøre, om det var af Besvimelse eller som Følge af et Slag. Efterat Tiltalte derpaa havde forladt Stebet, reiste N. Pedersen sig op fra Jorden og støttede sig bag ved Vognen, hvor han blev staaende, indtil hans Moder kom tilstede, og han hjørte derefter saa stille som muligt, gaaende ved Siden af Vognen hjemefter.

Ligesom der nu efter de saaledes afgivne Forklaringer intet Hensyn vil kunne tages til Tiltaltes Foregivende om, at N. Pedersen skulde være kjørt hjem i en stærk Fart, saaledes er der ei heller isvrigt fremkommet nogen Oplysning om, at de Niels Pedersen tilføiede Bestabigelse skulde være ham bragte ved nogen anden Leilighed end under hans ommeldte Sammenstød med Tiltalte, og efter Bestaffens Indhold af Saarene og Lægeattestens Indhold i det Hele maa det, naaget den Knibtang, hvormed Tiltalte efter N. Pedersens Forklaring skal have slaaet ham, ikke er bragt tilstede under Sagen, dog i hvert Fald antages, at Tiltalte har tilføiet N. Pedersen Saarene med et kantet haardt Redskab, hvorimod der imod Tiltaltes Benægtelse ikke er tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at han fra først af eller uden Foranledning fra N. Pedersens Side har angrebet denne.

For bemeldte sit Forhold er Tilstalte, der er født i Aaret 1822 og med Undtagelse af, at han i Militairtjenesten har været anseet med Straf for Disciplinairforseelser, ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen retteligen anseet efter Straffelovens § 203, men Straffen, der er fastsat til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Slags Fængsel i 5 Dage. Med denne Nedsættelse af Straffetiden vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til den N. Pedersen tilkjendte Erstatning af 14 Rd. 3 Mk. samt Actionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, være at stadfæste."

Torsdagen den 30te November.

Nr. 242.

Advocat Nellesmann

contra

Hans Hansen og Peder Jensen (Defensor Klubien),
der tiltales, Førstnævnte for Brandstiftelse, Tyveri, Bedrageri og ulovlig Omgang med Hittegods, Sidstnævnte for Meddeelsagtighed i Brandstiftelse, Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Bordingborg søndre Birk's Extrarets Dom af 14de August 1871: „Arresterne Hans Hansen og Peder Jensen, Begge af Lundby bør straffes, den Første med Tugthuusarbejde i 3 Aar, den Sidste med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Arrestanten Hans Hansen bør derhos i Erstatning til Ungkarl Knud Hansen af Lundby udrede 3 Mk. 8 ß, og begge Arresterne Een for Begge og Begge for Een 162 Rd. 3 Mk. til Landbygningernes almindelige Brandforsikkring samt Actionens Omkostninger, derunder Salarium til Actor, Procurator Schaarup og Defensor, Procurator Jørgensen 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen isøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de October 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne Bejer og Sørensen her for Retten betale Arresterne Hans Hansen og Peder Jensen in solidum 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Hans Hansen findes at burde bestemmes til 4 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Hans Hansen bestemmes til 4 Aar. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Klubien for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Borningborg søndre Virks Extraret paafjendte Sag tiltales Arresteranterne Hans Hansen for Brandstiftelse, Tyveri, Bedrageri og ulovlig Omgang med Hittegods, og Peder Jensen for Meddeelsagtighed i Brandstiftelse, for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods, og ere begge Arresteranter ved egen, af de isørigt oplyste Omstændigheder bestyrkede Tilfæelse overbeviste at have gjort sig skyldige i de dem paafigtede Forbrydelser.

Arresteranten Hans Hansen, der var anviist Bolig i Lundby Fattighuus, har saaledes tilfæet, at han den 20de April d. A. har sat Ild paa dette, der aldeles afbrændte, deels fordi han var kjed af at boe sammen med en anden Person, deels fordi Medtiltalte, der boede tilleie i Huset, havde opfordret ham dertil. Han har i afvigte Vinter stjaalet en Niels Jensen tilhørende, til 3 Mk. vurderet Kuid og en Knud Hansen tilhørende, til 3 Mk. vurderet Bomuldsstrøe samt solgt forskjellige Klædningsstykker, noget Korn og Uld, som Susanne Nielsdatter havde betroet ham til Opbevaring, ialt til en Værdi af omtrent 13 Rd. uden hendes Samtykke eller Vidende, og endelig imbladt at oplyse en til 4 Mk. vurderet Sølvske, som han havde fundet.

(Sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Doms Præmisjer, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive Ichtaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 β. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de Igl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (F. Høgel).

Kjeldbøe & Sandrups Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 33.

Den 22de December.

1871.

Anden ordinaire Session.

Torsdagen den 30te November.

Nr. 242.

Advocat Nellesmann

contra

Hans Hansen og Peder Jensen (see forrige Nr.).

Arrestanten Peder Jensen har tilstaaet, at han, fordi han skylde nogen Gældsleie og sønskede at komme bort fra Huset, har virket til Sværtsættelsen af Brandstiftelsen, idet han ved sine Yttringer har bestyrket Arrestanten Hans Hansen i dennes Forsæt at begaae Forbrydelsen, samt derhos tilstaaet i afsigte Vinter at have stjaalet 3 Stkr. Tømmer, der vare henslagte paa Gaardmand Lars Hansens Mark som Underlag til en Overtjørjel over en Grøvt, tilligemed nogle Piseraster, ialt ansatte til en Værdi af 3 Mk., og at have undladt at opløse en til 3 Mk, vurderet Steenhammer, som han vil have fundet paa en Mark.

Arrestanten Hans Hansen, der er født i 1809 og efter ved Høiestrets Dom af 14de Mai 1846 at være anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 13 med Forbebringshuusarbeide i 18 Maaneder ved Borbingsborg søndre Virks Extrarets Dom af 13de Mai 1848 er straffet efter Frdn. 11te April 1840 § 12 og § 15 med Fængslingsarbeide i 10 Aar, og Peder Jensen, der er født i 1820 og ved Høiestretsdom af 30te Januar 1862 er anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, findes derfor retteligen ansete, Hørsnævnte efter Straffelovens §§ 228 247, 253 og 281, og Sidstnævnte efter §§ 230, 247 og 281 cfr. § 51, og da de for dem valgte Straffe, for hiin af Tugthuusarbeide i 3 Aar og for denne af Forbedringshuusarbeide i 2 Aar villiges saavel som Dommens Bestemmelser om Erstatning og Actionens Omkostninger, vil den indankebe Dom blive at stadfæste."

Nr. 245. Advocat Brod (ved Klubien)
 contra.

Christen Nielsen (Defensor Nellemann),

der tiltales for Løsgængereri og Betleri.

Nørhald, Støvring og Galthen Herreders Politirets Dom af 24de August 1871: „Arrestanten Christen Nielsen bør henfjættes til Tvangsarbejde i Arbejdsanstalten ved Mariager i 120 Dage. Saa udreder han og Sagens Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 2den October 1871: „Politiretsdommen bør ved Magt. at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Cancelliraad Møller betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Ligesom det ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer maa ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte i den seneste Tid før sin Anholdelse paa forskjellige Steder har betlet, saaledes maa det ogsaa antages, at han i ethvert Fald i samme Tidrum har streift arbejdsløs omkring og herved gjort sig skyldig i Løsgængereri. Han vil derfor være at straffe efter Lov 3die Marts 1860 § 1 jfr. § 5, og Straffen findes at kunne bestemmes, som i Overretsdommen skeet, til Tvangsarbejde i 120 Dage.

Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Sagens Omkostninger ogsaa bifaldes, vil følgelig være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Brod og Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Tiltalte Christen Nielsen, der er født i Aaret 1820 og tidligere gjentagne Gange har været straffet navnlig for Løsgængereri og Betleri, senest ifølge Ribe Herreds Extrarets Dom af 2den April 1869 for de nævnte Forføelser i Forbindelse med Fald med Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes, sigtes under nærværende Sag paand for Løsgængereri og Betleri.“

Efter den af Tiltalte afgivne Forklaring har han, efterat en fast Tjeneste, som han havde havt fra 1ste November f. A. til 1ste Mai d. A., var ophørt, reist omkring i Landet først i 6 à 8 Uger med en Mand, der solgte Potter og Fade, og derpaa i nogen Tid med to andre Mænd, der drevede Handel med lignende Gjenstande, og derefter vil han i nogen Tid have søgt fast Tjeneste paa forskjellige Steder, idet han imidlertid levede af Penge, som han havde i Behold fra sine tidligere Tjenester, hvorhos han har erkjendt, at der paa flere af de Steder, hvor han vil have søgt Arbeide, blev givet ham Mad eller nogle Skillinger, uden at han dog vil have bedet derom. Da det imidlertid efter hans Forklaring ikke var lykkes ham at faae Tjeneste, kjøbte han i Begyndelsen af Juli Maaned en Violin, hvilken det efter hans Forklaring var hans Hensigt at bruge i Leiren ved Hald, og det er derefter oplyst, at han, indtil han den 8de f. M. blev anholdt, har gaaet omkring paa Landet og spillet paa den ommeldte Violin og i Forbindelse dermed modtaget Penge af Folk, efter hans Anbringende i det Hele 2 à 3 Mk. om Dagen. Tiltalte har imidlertid nægtet at have betlet, idet han efter sin Forklaring ikkun har taget imod, hvad man uden Opfordring fra hans Side har givet ham navnlig i Anledning af hans Spil; men ligesom han allerede ved saaledes uden Tilladelse at gaae omkring og indsamle Penge ved sit Spil maa ansees at have gjort sig skyldig i Betleri, saaledes maa det isøvrigt ved flere under Sagen afhørte Vidners edelige Forklaringer ansees godtgjort, at han ogsaa uden at have spillet eller tilbudt Saadant har betlet om Penge.

Ligeledes findes Tiltalte at maatte blive at straffe for Løsgængereri, idet han fra den 1ste Mai d. A., indtil han den 8de Juli blev anholdt, har vandret om i Landet uden, som det synes, at have havt nogen egentlig Beskæftigelse, ligesom han ei heller sees at have søgt Tjeneste paa en saadan Maade, at han derved kunde vente at faae Arbeide. Han vil sølgelig være at ansee med Straf efter L. 3die Marts 1860 § 1 og § 3 cfr. § 5, og da den ved Politiretsdommen bestemte Straf af Tvangsarbeide i Arbeidsanstalten ved Mariager i 120 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil saaledes bemeldte Dom, ved hvilken det tillige rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, være at stadfæste."

Torsdagen den 7de December.

Nr. 167.

Advocat Henriksen
contra

1) **Lars Jensen** (Defensor Bungen), 2) **Hans Nielsen** (Defensor Brod) og 3) **Peder Christiansen** (Defensor Liebe), der tiltales for Deelagtighed i Fosterfordrivelse samt Nr. 1 tillige for Udsipaasættelse, Assurancehvig, Forsøg paa Rjeb af falske

Biduer, Bedrageri og Dvaffalveri, Nr. 2 tillige for Bedrageri og Nr. 3 tillige for Forsøg paa at bevirke en falsk Udlæggelse af Barnefader.

Østerflakkebjerg Herreds Extrarets Dom af 17de November 1870: „Tiltalte Hans Nielsen bør for Actors Tiltale fri at være. Arrestanten Lars Jensen bliver at hensejtte til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, men bør iøvrigt for Actors Tiltale fri at være, dog at Straffen for Dvaffalveri bortfalder. Derhos bør han i Erstatning til de mindre Landeieendomsbesidderes Brandforsikkring for rørlige Eiendele i Præstø og tilgrændsende Amter betale 606 Rd. 2 Mk. De Tiltalte Hans Hansen, Peder Christiansen, Maren Sophie Hansdatter, Trine Pedersdatter, Frandsine Christiansen og Peter Hansen bør hensejttes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 5 Gange 5, Peder Christiansen og Maren Sophie Hansdatter hver i 4 Gange 5, Trine Pedersdatter i 3 Gange 5, Frandsine Christiansen i 2 Gange 5 og Peter Hansen i 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Høst 50 Rd. og til Defensoverne, Procurator Drechsel 35 Rd. og Procuratorerne Deichmann og Hartnack hver 25 Rd., udredes af Arrestanten Lars Jensen, dog at af samme in solidum med Arrestanten bliver at udrede af Hans Nielsen $\frac{11}{24}$, hvoraf igjen solidarisk med ham Peder Christiansen vil have at tilsvare $\frac{3}{24}$, af Hans Hansen $\frac{1}{24}$, hvoraf solidarisk med ham Frandsine Christiansen vil have at tilsvare $\frac{3}{24}$, af Maren Sophie Hansdatter $\frac{4}{24}$, hvoraf solidarisk med hende Peter Hansen vil have at tilsvare $\frac{1}{24}$, og af Trine Pedersdatter $\frac{2}{24}$. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landsover- samt Høf- og Stadsrettens Dom af 6te Juni 1871: „Arrestanten Lars Jensen bør hensejttes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, men forøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Underrettsdommen, forsaavidt paaanket, ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne ved Overretten Seidelin, Bøcher, Winther og Alberti betaler Arrestanten 15 Rd. til hver, jaaledes at de Tiltalte Skrædder Hans Nielsen af Hylkinge Mark og Gaardmand Peder Christiansen i Taastrup deraf udrede solidarisk med Arrestanten, den Førstnævnte

$\frac{1}{2}$ og den Sidstnævnte $\frac{1}{3}$. Den Arvestanten Lars Jensen idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forholdelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Forfaabidt Lars Jensen er tiltalt for Deelagtighed i Fosterforbrivelse, maa det ved de tilveiebragte Dplhøninger, hvoraf det Væsentligste er fremstillet i den indankede Dom, ansees godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham i saa Henseende paafigtede Forhold med Hensyn til Pigerne Ane Elisabeth Nielsdatter og Sunild Marie Hansen; i de andre i Dommen omhandlede 5 Tilfælde er der derimod vel fremkommet en høi Grad af Formodning, men ikke fuldt Beviis for, at han har udviist lignende Forhold. Forøvrigt maa Høiesteret i alt Væsentligt i Henshold til de i Overrettsdommen derfor anførte Grunde billige, at denne Tiltalte endvidere er dømt for begaaet Assurancevig saavel i Aaret 1857 som i 1866 samt for Dvaksalveri, men ikke funden skyldig i de øvrige i Actionsordren nævnte Forbrudelser. Hans Straf bliver at bestemme efter Straffelovens § 193 sammenholdt med § 49 jfr. § 48, efter samme Lovs § 259 og efter Lov 3die Marts 1854, og den findes ved bemeldte Dom passende fastsat til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar.

Paa de i Overrettsdommen derfor anførte Grunde billiger Høiesteret fremdeles, at Hans Nielsen er frifunden for Actors Tiltale, og at Peder Christiansen er dømt efter Straffelovens §§ 193 og 179 sammenholdte med § 52 sidste Led, men Straffen for sidstnævnte Tiltalte, der er over 60 Aar gammel, vil i Medfør af bemeldte Lovs § 23 være at bestemme til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

I Henseende til den Lars Jensen paalagte Erstatning og Actionens Omkostninger bliver Overrettsdommen at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Peder Christiansen bør hensesættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. Forøvrigt bør Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Advocat Heinrichsen, Etatsraad Bungen

og Advocaterne Broch og Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Overretsfagsførernes Salaries fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende imod Arrestanten Skrædder Lars Jensen og de Tiltalte, Skrædder Hans Nielsen af Hyllinge Mark og Gaardmand Peder Christianen i Taastrup med flere — for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret — anlagte og nu fra Østerflakkebjerg Herreds Extraret hertil indankede Sag ere de trende Fornøente actionerede, Arrestanten Jensen for Deelagtighed i Fostersfordrivelse, Udspeaasættelse, Assurancesvig, Forsøg paa Kjøb af falske Vidner, Bedrageri og Dvalfsalveri, Tiltalte Nielsen for Deelagtighed i Fostersfordrivelse samt Bedrageri og Tiltalte Christianen for Deelagtighed i Fostersfordrivelse samt Forsøg paa at bevirke en falsk Udlæggelse af Barnefader, og har Actionen, forsaavidt den angaaer Forbrydelse, der ere begaaede for mere end 10 Aar siden, fundet Sted i Henhold til Justitsministeriets Resolution af 7de Marts f. A.

Sigtelsen mod Arrestanten Jensen for Deelagtighed i Fostersfordrivelse indbefatter følgende 7 Tilfælde:

Efterat Tiltalte Christianen i Foraaret 1859 havde besvangret sin Tjenestepige Ane Elisabeth Nielsdatter, overtalte han hende til at samtykke i at bruge fostersfordrivende Midler, som han skulde skaffe tilveie, og gaaer hans Tilstaaelse ud paa, at han først efter Tiltalte Nielsens Anviisning købte Sevenbom, som Pigen dog maa antages ikke at have brugt — ligesom hun overhovedet ikke havde til Hensigt at begaae den paatænkte Forbrydelse — og derpaa efter bemeldte Tiltaltes Aaad og ved hans Medvirkning fik Arrestanten fibst i August eller først i September til at indfinde sig paa Gaarden under Paaskud af at skulle sye sammesteds. Saavel efter Tiltalte Christiansens Forklaring som efter Ane Elisabeth Nielsdatters beedigede Vidnesbyrd udtalte Arrestanten, at han kunde skaffe hende af med Fosteret uden at skade hende, samt at eu Fordrivelse af det ikke havde videre at betyde, da det endnu ikke var levende, men at hans Midler, der vare bedre end Tiltalte Nielsens, skulde bruges hurtigst muligt, og at der var saa Mange, der havde brugt lignende. Det er derhos oplyst, at Arrestanten om Aftenen har skrevet noget paa et Stykke Papir, samt at det beskrevne Papir havde samme Størrelse som en almindelig Receipt, og at han af Tiltalte Christianen fik en Flaske til 1½ Pægl, med hvilken han red bort paa en af bemeldte Tiltaltes Heste efter at have laant en Frakke af ham til at tage paa. Efter Christiansens Forklaring red Arrestanten til Apotheket i Fuglebjerg og bragte endnu samme Aften Midlerne, som den næste Morgen af Christianen bleve leverede til Ane Elisabeth Nielsdatter, og som bestode af et kruunligt Fluidum i Flaske og et Kræmmerhuus med tørre, stærkt lugtende Plantevele. Under en Samtale i Cenrum med Arrestanten, som nu atter var kommen til Gaarden, yttrede Ane Elisa-

beth Nielsdatter efter hendes Forklaring til Arrestanten, at det, der var i Kræmmerhuset, var for stort til, at hun kunde faae det ned, hvorefter han modtog det tilbage for at støbe det smaat, og efter Aftale med ham mødte hun ham om Aftenen paa en Mark og fik det tilbage. Dagen efter blev imidlertid begge Dele udleverede til Ane Elisabeth Nielsdatters Moder, som i et Par Aar vil have gjemt dem i en aflaaet Kiste, men, da Flaasens Indhold var fordampet, gjorde den reen og kastede Kræmmerhuset, der maa antages at have indeholdt Sevenom, paa Ilden. Tilstalte Christiansens Forklaring gaaer endvidere ud paa, at han havde lovet Arrestanten en rundelig Betaling, naar det viste sig, at Midlerne havde den tilsigtede Virkning, samt at han til Anskaffelsen af disse paa Arrestantens Begjæring havde givet denne 1 Rb. Endnu bør det bemærkes, at P. Christiansens Sviger søn, Gaardbestyrer Hans Poulsen har beediget, at Christiansen paa den Tid, han første Gang var tilfagt til at møde i Forhør, selv havde meddeelt ham Sagen, og navnlig at han i 1859 havde havt Arrestanten til at sye hos sig for ved hans Hjælp at faae fosterfordrivende Midler. Arrestanten har indrømmet Muligheden af, at han i Sommeren 1859 syede et Par Dage paa Tilstalte Christiansens Gaard, og at han da kan have laant en Hest for at ride et Urinde for sig selv, men har iøvrigt benægtet Christiansens og Ane Elisabeth Nielsdatters Forklaringer, ligesom ogsaa Tilstalte Nielsen har benægtet den ham paasagte Deelagtighed i Forbrydelsen.

Kort før Mikkelsdag 1861 flyttede den i 1ste Instants Tilstalte, Maren Sophie Hansdatter, der af Arrestanten var sættet som Sygige, til ham og blev af ham, der havde lovet at gifte sig med hende, besvangret, ligesom han og har erkjendt at være Fader til det af hende den 1ste August 1862 fødte Barn. Hendes Forklaring gaaer ud paa, at Arrestanten, efterat hun havde meddeelt ham sin Tilstand, havde talt til hende om, at han kunde hjælpe hende, saaat hun ikke kom til at søde, og at hun tilsidst gav efter for hans gjentagne Opfordringer, samt at hun derefter af ham modtog forskellige Midler, som hun benyttede, navnlig Thee af Lavendler, et guulgraat isdelugtende Pulver, der smagte bedst og bevirkede Qvalme og Opkastelse, og af hvilket hun eengang blev syg, ligesom han ogsaa aarelob hende paa Foden. Det er derhos oplyst, at hun paa den Tid, hun brugte disse Midler, har meddeelt Forskjellige, at hun havde faaet dem af Arrestanten. Arrestantens Forklaringer i den her omhandlede Henseende ere vallende og modsigende; thi efterat hun først havde udsagt, at hun mulig havde faaet Medicin hos ham, naar hun ikke var rask, samt at han ikke erindrede, at der var talt mellem dem om at forbringe hendes Foster, dog at han ikke havde talt til hende derom, men at det var muligt, at hun havde spurgt ham om Midler til at fremme hendes maanedlige Forandringer, hvis regelmæssige Indtræden ofte var forbunden med Vanstæthed, og at han da havde tilraadet hende at bruge Aloe, ændrede han i et senere Forhør Forklaringen derhen, at han nu var vis paa, at hun aldrig havde talt med ham om fosterfordrivende Midler, samt at han ikke erindrede, at hun nogenstinde havde talt til ham om sin Menstruation eller om Uregelmæssigheder

i denne, og at han i ethvert Fald var vis paa aldrig at have givet hende Raad eller Anvisning saa lidt som Medicin eller andre Midler herfor, hvad han atter i et følgende Forhør forandrede saaledes, at han mulig for hende havde omtalt et Afkog af Biin paa Lavendler som et Middel til at faae Menstruationen i Orden, naar dens Staaelse ikke var en Følge af Svangrelse.

Paa samme Tid, Arrestanten stod i det nysommeldte Forhold til Klaren Sophie Hansdatter, har han erkjendt at have havt legemlig Omgang med den i 1ste Instants Tilstaaelse, Trine Pedersdatter, og havde han ogsaa lovet hende Ekteffab. Efter hendes Forklaring antog hun i Slutningen af Januar 1862 paa Grund af Menstruationens Udeblivelse, at hun var frugt-sommelig ved Arrestanten, hvad denne ei heller yttrede Tvivl om, og søgte han at overtale hende til at fordrive sit Foster, idet han til de samme Fore-sillinger, som ovenfor ere anførte, søiede den Trusel, at hvis hun fødte, vilde han hverken vide af hende eller hendes Barn. En Flaske med Biin, kogt paa Lavendler og Aloe, som han bragte hende, lovede hun at bruge, hvad dog ikke skete med Aloen, medens hun, der har erkjendt, at hun ogsaa selv søffede at fordrive sit Foster, i nogle Dage drak af Flasken, men derpaa kastede Resten bort, fordi hendes maanedlige Forandringer atter indtraadte. Da hun ikke kom til at føde og ei heller vil have aborteret, vil hun senere have antaget, at hun slet ikke havde været frugt-sommelig ved Arrestanten, saaledes som de begge havde antaget. Arrestanten har vel vedgaaet, at hun eengang, medens de stode i det omtalte Forhold til hinanden, har omtalt for ham, at hendes Menstruation var standset, udenat han dog veed, om hun har brugt noget herfor, og udenat han ialfsald har givet hende noget herfor, om hun endog, da hun i det Hele var svagelig, kan have faaet noget Medicin af ham ved et Besøg, under hvilket han ogsaa vil have aarelaabt hende; men har han erklæret sig forvisset om, at hun aldrig har været frugt-sommelig ved ham, og at hun heller ikke har omtalt saadant for ham.

Huusmand Jørgen Hansens Hustru, Marie Larsdatter har efter Angivende paavirket af Samvittighedsnag og religiøse Skrumpiler gjeennem sin Sognepræst gjort Anmeldelse om, at i 1864 — paa hvilken Tid Arrestanten jevnlig kom i hendes og Mand's Huus — medens hun var frugt-sommelig med det af hendes Børn, der blev født den 29de October s. A., overtalte han hende til at bruge et af ham tillavet Middel til at fordrive sit Foster med, som hun dog kun smagte paa og derpaa spyttede ud, hvorhos hun bortkastede Resten, idet hun fortrød at have indladt sig paa hans Forslag. Efter hendes Forklaring havde Arrestanten efter at have hittet, at han kunde see paa en Aare ved Tindingen, at hun nu atter var frugt-sommelig, foresillet hende, at hun jo blev ruineret ved at faae saa mange Børn, og at han kunde give hende et Middel, hvorved hun blev fri for at føde, og som ikke vilde skade hende, om hun ogsaa blev lidt syg deraf, samt at der ikke heri var nogen Synd, da der endnu ikke var Liv tilstede. Hendes Mand, som hun medbeelte Arrestan- tens Forslag, udenat han modsatte sig det, hentede selv en Flaske gammel

Biin hos Arrestanten, der skulde besørge den kjøbt til saabant Brug og et Par Dage efter indfandt sig i Huset, hvor han togte omtrent Halvdelen af den og en stor Deel hele Lavendler. I Anledning af denne Sigtesse, hvis Rigtighed ogsaa er bestræket ved hendes Mand's Forklaring, forklarede Arrestanten først, at han ofte havde kureret Sygdomme i Sorgen Hansens Huus og mulig ogsaa tilberedt Medicin sammesteds, samt at han mulig havde omtalt, at Menstruationen, naar dens Standsning ikke var en Følge af Besvangrelse, kunde komme i Orden ved Brug af Biin kogt paa Lavendler, og at han mulig havde kogt saabant der i Huset, men at i saa Fald Afkoget vistnok havde været til udbortes Brug eller til Kreaturerne; men i et senere Forhør erklærede han, at han, som havde været usforberedt paa Spørgsmaal om Sorgen Hansens Rone, havde forklaret mere, end der var rigtigt, hvorhos han fremkom med den Sigtesse imod hende, at hun af sig selv havde opfordret ham til at give hende fosterfordrivende Midler, hvad han da skammede hende ud for og ikke vilde indlade sig paa.

Pigen Ane Kirstine Johansen, der tjente hos Arrestanten som Huusholderesse fra Mai 1864 til Mortensdag 1865 og blev besvangret af ham under Ægtefælsløfte, har edelig bevidnet, at han oftere opfordrede hende til at bruge fosterfordrivende Midler, som han tilbød at kjøbe til hende paa Apotheket, idet han gjorde hende Forestillinger af lignende Indhold som de i det foregaaende Tilfælde omtalte, samt at han — skjøndt hun altid med Bestemthed havde vægret sig for at bruge deilige Midler — en Dag, da hun var fengeliggende, ved Trusser og Slag havde tvunget hende til at drikke en halv Kop af Noget, han havde kogt, og som han havde tytret var et fosterfordrivende Middel. Da hun blev meget syg deraf og fik Opkastelse, blev han bange og lod hende drikke Mælk for at blive ved at kaste op, og fra den Tid havde han ikke opfordret hende til at bruge andet. Den 17de Marts 1866 fødte hun et Barn, der endnu lever, og som Arrestanten har vedkjendt sig at være Fader til; men hendes Forklaring om, at han har villet overtale hende og har tvunget hende til at bruge fosterfordrivende Midler, har han erklæret for en Opdigtesse.

Den i 1ste Instants tiltalte Hans Hansen havde i Begyndelsen af 1866 besvangret den ligeledes i 1ste Instants tiltalte Frandsine Christianen, og vare de bleve enige om, at hun skulde bruge fosterfordrivende Midler, som Hans Hansen ventede at kunne faae hos Arrestanten. Deres Forklaring gaar nu ud paa, at Arrestanten havde lovt at lave noget Medicin, hvorfor Hans Hansen skulde give ham 8 Rd., at denne skulde bringe Pigen med sig, naar han hentede Medicinen, samt at de en Aften formeentlig i Mai Maaned kom sammen til Arrestanten, som derefter kaldte Frandsine Christianen til Side og fik af hende Underretning om, hvor langt hun meente sig henne i Svangerskabet, samt lovede at hjælpe hende. Samme Aften eller en Aften kort efter fik Hans Hansen af Arrestanten en Trepøglesflaske, der indeholdt et graaligt flydende Stof med en meget stærk Lugt og en bedst Smag. Frandsine Christianen drak efterhaanden hele Indholdet og vil hun have antaget, at Medicinen, der bevirkede Qvalme og stærk Afføring, havde den tilsigtede Virkning.

Arrestanten, der har benægtet Rigtigheden af disse Forklaringer, nægtede først nogenfinde at have seet eller talt med de tvende Paagjældende; men efterat Hans Hansen havde givet en omstændelig Forklaring om Localiteterne i Arrestantens Veilighed, erkjendte han, at Hans Hansen i 1866 to Gange havde været hos ham, dog i andre Erinder.

Fornævnte Hans Hansen vil atter i 1867 have faaet Tilfagn af Arrestanten om at faae fosterfordrivende Midler for Betaling. Hans Hansen havde nemlig besvangret Pigen Sunild Marie Hansen og søgt at overtale hende til at bruge saadanne Midler, hvad hun dog ikke vilde indlade sig paa, medens han dog fik hende til at gaae med en Aften til Arrestanten, der ogsaa i dette Tilfælde havde forlangt at tale med Pigen. Efter at have taget hende til Side yttrede Arrestanten, at han var villig til at hjælpe hende, hvis det var hendes oprigtige Mening at blive af med sit Foster, at han tidligere havde hjulpet flere frugtsommelige Fruentimmer til fosterfordrivende Midler, deriblandt Frandsine Christensen, og udtalte han sig iøvrigt paa lignende Maade, som i de foregaaende Tilfælde er omtalt. Sunild Marie Hansen erklærede med Bestemthed, at hun Intet vilde bruge, hvad og havde været hendes Tanke, da hun fulgte med til Arrestanten, idet hun ved en sliig bestemt Erklæring til Arrestanten troede bedst at blive fri for yderligere Opfordringer fra Hans Hansens Side. Fjærend de forløbe Arrestanten, gav denne et bekræftende Svar paa Hans Hansens Spørgsmaal, om han maatte komme igjen og faae en Flaske Medicin, hvis Pigen siden bestemte sig anderledes. Disse Forklaringer, der for Sunild Marie Hansens Vedkommende ere beedigede, har Arrestanten erklæret for usande, og vil han ikke have seet hende før under Forhørene, medens hun derimod med Bestemthed har gjenkjendt ham, ligesom det ogsaa fortjener at bemærkes, at hun, efter hvad der ved Fleres beedigede Forklaringer er oplyst, jaavel paa den Tid, det Omsforklærede skal være foregaaet, som senere og længe fjærend Undersøgelserne i nærværende Sag begyndte, havde omtalt sit Møde hos Arrestanten, samt at under Confrontationen af de Paagjældende med Arrestanten dennes Opfordring til hende om at meddele den fulde Samtale med den Person, de havde talt med om fosterfordrivende Midler og ikke blot, hvad der kunde være til Skade for ham — i hvilken Henseende han efter dertil givne Anledning tilføiede, at denne Person burde have advaret dem imod at bruge fosterfordrivende Midler og opfordret dem til at gifte sig med hinanden — bragte Sunild Marie Hansen til at erindre, at Arrestanten havde spurgt Hans Hansen, om han ikke vilde gifte sig med hende, og havde tilføiet, at han kunde staae dem Huus og Jord.

Ligesom det har været et almindeligt Rygte, at Arrestanten gav sig af med at staae fosterfordrivende Midler, hvorom han kunde have Kundskab fra de Lægebøger, af hvilke han var i Besiddelse, saaledes tale ogsaa de i det ovenomhandlede Tilfælde fremkomne Oplysninger, navnlig naar ikke hvert enkelt betragtes for sig alene, men der tages Hensyn til den hele Samling af afgivne, tilbeels beedigede Forklaringer, i Forbindelse med den Betragtning, at der ikke kan tænkes nogen rimelig Grund til, at alle de vedkommende Fruen-

timmer stulde opgive ham som deres Medskyldige, naar det ikke var saa, saavel som Arrestantens Forhold under de optagne Forhør i en saadan Grad for hans Skyld under denne Deel af Actionen, at Underdommeren med Føie har fundet det tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten gennem en Række af Aar har udøvet den heromhandlede Virksomhed, navnlig ogsaa i de Tilfælde, om hvilke Ane Elisabeth Nielsdatter, Maren Sophie Hansdatter og Sunild Marie Hanssens Vidnesbyrd have, ligesom det maa billiges, at Arrestantens heromhandlede Gjerninger ere henførte under Straffelovens § 193 i Forbindelse med deels § 49 jfr. § 48 deels § 52.

Tiltalen for Ildspaaførelse og Assurancevisg angaaer 2de Arrestanten overgaaede Ildbrande, den ene den 1ste Januar 1857, hvorved et Fæstehuus under Saltø Gods i Bidstrup, hvor Arrestanten dengang boede til Leie og ved Siden af Stræbderhaandværket drev Høsterhandel, nedbrændte, den anden Matten mellem den 25de og 26de October 1866, hvorved et ham selv tilhørende Huus i Hyllinge Enghave ligesledes nedbrændte.

Overretten er enig med Underdommeren i, at der Intet er fremkommet, der kan svække den Mistanke, der er tilveiebragt imod Arrestanten for, at han i begge Tilfælde har paasat Ilden, men at der dog ikke imod hans Benægtelse er et fuldstændigt Beviis tilstede, og at han derfor i denne Henseende maa tillægges Frisindelse.

Hvad Sigtelsen for Assurancevisg angaaer, bemærkes, at Arrestanten fra 1ste November 1856 havde havt sine Giendele forsikrede i Præstø og tilgrænsende Amtens Brandforsikringsforening for ialt 627 Rd., at efter Branden i Bidstrup blev det reddede Gods tageret til 20 Rd. 4 Mk., samt at han har modtaget en Erstatning af 606 Rd. 2 Mk. efter Fradrag af 129 Rd. 2 Mk., som bleve tilbageholdte til Dækning af en af hans Creditorer. Foruden at der imidlertid er fremkommet Formodning for, at Arrestanten har medtaget under Tagationen til Assurance andre Personers Tøi, og at han, da Branden fandt Sted, ikke har eiet Effecter til den Værdi, han lod sig erstatte, kan specielt fremhæves imod ham, at under Erstatningen er regnet 10 Rd. for Savntræ og 300 Rd. for Høstervarer, medens han under Brandforhøret erkjendte, at han intet Savntræ havde havt, og at der intet Brændsel — hvoraf han isørigt Intet havde asureret — var brændt for ham, samt at hans Forklaring, at han, da Branden fandt Sted, havde Høstervarer, derunder Brændevin, til omtrent den Værdi, hvortil de vare blevne beregnede ved Tagationsforretningen af 21de September 1856, efter samtlige fremkomne Oplysninger ikke kan antages for at være rigtig. Af Vidnerne saavel under Brandforhøret som under de her i Sagen optagne Forhør er det nemlig forklaret, at der næsten intet Spor fandtes af brændte Høstervarer, ligesom det er oplyst, at flere Huusmænd, der pleiede at købe deres Varer hos Arrestanten, i de sidste Dage før Branden og navnlig Nytaarsaften 1856 forgjæves henvendte sig til ham om almindelige Høstervarer, idet Arrestanten angav, at han havde udsolgt og ikke havde faaet nye Varer navnlig heller ikke Brændevin hjem, hvortil kommer, at flere overeensstemmende Vidnesbyrd gaae ud paa, at

det Kammer, hvori han havde sine Varer, var næsten tomt den ommeldte Aften. Arrestantens Mobbemærkning, at, hvis han maatte have nægtet at have Varerne, der forlangtes, har dette havt sin Grund deri, at han ikke vilde give Kunderne Credit, maa blive betydningsløs, da de Paagældende hverken pleiede at tage Varer paa Credit hos ham eller den ommeldte Aften begjærede Credit, hvorhos et enkelt Bidne specielt har udsagt, at Arrestantens Hustru, der senere er død, udtrykkelig badlede Arrestanten for den begaaede Forsømmelse af at indkjøbe Varer til Høstiden; endmindre kan hans aldeles ubesjæede Indsigelse imod Bidnernes Troværdighed komme i Betragtning saalidt som hans Paastand, at han mulig har frygtet for Angivelse af hans uberettigede Brændevinshandel, og der er altsaa tilveiebragt et uforfæstligt Bidnesbyrd for, at Arrestanten Aftenen før Branden selv har udtalt, at han ikke var i Besiddelse af de almindelige Høstvarer. Da fremdeles hans Anbringende, hvad Gavutræet angaar, at Værdien af samme skulde være ham afkortet, ikke bestrækes ved Noget og er i ligefrem Strid med hans Dwittering for Modtagelsen af det hele Erstatningsbeløb, ligesom hans Paastand, at der skulde være foregaaet en Forfalskning af Erstatningsforretningen og hans derpaa tegnede Dwittering, er fuldkommen grundløs, er Overretten enig med Underdommeren i at ansee Arrestanten som skyldig i Assurancevig i de heromhandlede Hensender med Straf efter Straffelovens § 259 samt deri, at han i Overensstemmelse med Brandforsikringsforeningens Love tilpligtes at tilbagebetale samme det hele af ham oppebaarne Erstatningsbeløb.

Med Hensyn til Ildbranden i Hyllinge Enghave bemærkes, at Arrestanten havde tegnet Assurance i Brandforsikringselskabet Danmark fra 1ste August 1866; men Selskabet, der fik Kundskab om hans flette Rygte, opsgav denne Assurance til 1ste November s. A., ligesom han af samme Grund allerede tidligere havde maattet give Selskabet en specificeret Fortegnelse over de assurerede Gjenstande. Arrestanten havde assureret ialt for 920 Rd., og efter den ommeldte Fortegnelse af 14de October 1866, der er skreven af Arrestanten selv og af ham er erklæret at være affattet efter en usigtig Gjemmemgaaelse af samtlige hans Eiendele, ligesom Værdierne vare ansatte efter bedste Overbevisning, og Intet opført, der tilhørte Andre, er beregnet navnlig for Sengklæder 60 Rd., for Gangklæder 106 Rd. 3 Mk. samt for linneede Kropsstykker 20 Rd., for Fødevarer 30 Rd. og for Bøger 50 Rd.; og holbes det Beløb af 300 Rd., hvorfor Avlingen er assureret, særskilt, udgjør Summen for Arrestantens Løssreffecter 620 Rd. Det er imidlertid forklaret af flere Bidner, som have havt fornøden Vilighed til at skaffe sig Kundskab herom, at Arrestanten kun havde lidet Indbø, og at dette var ringe og usjelt, hvad og stemmer med Indholdet af flere i Anledning af Arrest- og Executionsforretninger hos Arrestanten foretagne Taxationer, af hvilke bør fremhæves Executionsforretningen af 23de October 1866 som foretagen kort før Branden, der, som ovennævnt, fandt Sted Natten mellem den 25de og 26de s. M.

Angaaende ovennævnte Arter af Eiendelenes bemærkes, at Arrestanten af Sengklæder — foruden nogle pantfattede til 12 Rd. vurderede Klæder — kun

havde en ret god Dyne men isvrigt kun nogle høist ringe, og at hans Dpgivende, at der var brændt for ham en Sæl med Fjer, som han havde udtaget af sine Sengklæder, maa efter de fremkomne Dplysninger antages at være en Usandhed, at der ved Forretningen af 23de October 1866 kun fandtes af hans Gangklæder en gammel Frakke og en gammel Vest, der tilsammen tageredes til 4 Mk., udenat Arrestanten har kunnet give en rimelig Dplysning om, hvor de øvrige Gangklæder, som han ikke var isørt, beroede, at der ved samme Forretning fandtes en saadan Ubethdelighed af Fødevarer, at de slet ikke bleve tagerede, hvorhos hans Dpgivende, at han, da Branden fandt Sted, var i Besiddelse af 3 Edr. Kartofler, er beviist at være urigtig, og at hans Ansættelse af Bøgernes Værdi til 50 Rd. er urimelig høi, naar hensees til, at de vare defecte navnlig ogsaa derved, at han tilbeels havde skaarat Titelbladene af dem. Endnu tilføies, at han, efter hvad der er oplyst i Sagen, maa antages ikke at have haft en saa stor Sæbbeholdning, som han opgav at være brændt, og at have optaget paa sin detaillerede Fortegnelse Gjenstaude, der tilhørte Andre, for saaledes at naae de paa den generelle Angivelse anførte Beløb.

Ifølge alt det Ovenanførte, og naar tillige hensees til, at hans økonomiske Forfatning var slettere, medens han levede i Hyllinge Enghave, end tidligere, samt at han havde afhændet flere af sine Eiendele eller bortbyttet dem med simplere Sager, og med Undtagelse af en Kaffelovn, som han kjøbte i Mai 1866, ikke i den senere Tid kan antages at have anskaffet sig nogen Gjensstand af større Værdi, maa Overretten med Underdommeren være enig i, at der trods hans haardnakkede Benægtelse er tilveiebragt et tilstrækkeligt Beviis for, at han har gjort sig skyldig i svigagtig Omgang med Hensyn til Brandforsikringen af hans rørlige Eiendele i Hyllinge Enghave. Der bliver imidlertid Intet at bestemme om en Tilbagebetaling til vedkommende Brandforsikringselskab, da dette ikke har udbetalt nogen Erstatning til Arrestanten.

Under Actionens 4de Deel, Forsøg paa Kjøb af salste Bidner er det af Rasmus Olsen af Krummerup Gattighuus og Indsibber Hans Christian Bøger af Laarumsk beediget, at Arrestanten i 1860, da der ved Herredets Politiret verserede en Injuriesag mellem ham og Tilstalte Skrædder Hans Nielsen, havde tilbudt dem, som paa hans Dpfordring sautidig havde indfundet sig hos ham i Slagter Schous Huus i Hyllinge, hver en Specie i Betaling for i den nævnte Sag at afgive edeligt Vidnesbyrd om, at Hans Nielsen havde sagt i deres Paahør, at Arrestanten havde sjaalet Badmel, skjøndt ingen af dem havde hørt Hans Nielsen udtale saadant, hvad de ogsaa erkærede Arrestanten, som svarede dem, at en saadan Sed ikke gjorde noget. Arrestanten har paa det Bestemteste benægtet at have villet kjøbe dem til at aflægge salst Vidnesbyrd og har forklaret, at han paa deres egen Dpfordring lovede dem Betaling navnlig for at godtgjøre dem for deres Uleilighed ved at møde i en fremmed Jurisdiction.

Det maa bemærkes, beels at det af Injuriesagen, som isvrigt ikke blev procederet til Ende, fremgaaer, at Hans Nielsen, der havde kjøbt noget Badmel af Arrestanten, havde foreviist dette for forskellige Personer paa en saadan

Maade og med saadanne Yttringer, at der maatte hos dem opstaae Tanken om, at Hans Nielsen anfaae det for sjaalet af Arrestanten, skjøndt dette dog ikke udtrykkeligt blev udtalt, deels at Arrestanten havde opfordret Olsen og Bøger til at gaae ind til Hans Nielsen for at faae denne til at sige Noget, som de derefter kunde bevidne i Retten, samt at de ogsaa gik ind til den Sidstnævnte, hvor Anmeldelsen til Politiet om det Passerede blev skreven af dem og givet Hans Nielsen til Besørgelse. Foruden at der nu kan være nogen Formodning om, at Hans Nielsen har havt Indflydelse paa deres Opfattelse af Sagen, svæktes deres Vidnesbyrd ved den af Slagter Schou afgivne Forklaring, der i væsentlige Henseender stemmer med Arrestantens, hvad formeentlig nærmest har været Anledningen til, at den ved Anmeldelsen fremkaldte criminelle Undersøgelse ikke efterfulgtes af nogen Action imod Arrestanten, og da de i nærværende Sag optagne Forhør ikke have tilveiebragt yderligere Oplysninger mod Arrestanten, drifter Overretten sig ikke til med Underdommeren at tillægge ham den Hensigt at kjøbe Olsen og Bøger til at vidne falsk, saa meget mindre som den Sidstnævnte har indrømmet Muligheden af, at de under Forhandlingen med Arrestanten yttrede, at det vel nok kunde gaae. Arrestanten, der ved Underrettsdommen er anseet efter Straffelovens § 145 sammenholdt med § 52, vil derfor i denne Deel af Sagen blive at frifinde for Actors Tiltale.

Hvad angaaer Sigtelsen for Bedrageri, kan Overretten henvise til de i Underrettsdommen omstændelig fremstillede Tilfælde, i et af hvilke Underdommeren har anseet et efter Omstændighederne tilsvækkeligt Beviis tilveiebragt imod Arrestanten, idet Boelsmand Christen Hansen i Hyllinge har afgivet en med Eed bekræftet Forklaring om, at han i den sidste Halvdeel af October 1866 laante af Arrestanten to Sække, som denne nogle Dage før Branden i samme Maaned gav ham Lov til at beholde isædetfor 2 andre, som Arrestanten havde forkommet for ham, medens begge Sækkene, som Arrestanten saaledes skulde have givet Boelsmand Hansen, ere vedkjendte af Rasmus Ingvarsen og Hustru som deres Eiendom, og maa antages tilintetgjorte ved Branden. Overretten skjønner dog ikke, at Arrestanten mod sin Benægtelse ved Christen Hansens Vidnesbyrd, skjøndt dette ikke lidet bestyrkes ved de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger, er overbevist om et bedragerisk Forhold i den heromhandlede Henseende, og da man er enig med Underdommeren i, at det Samme maa statuere i de øvrige Tilfælde, vil Arrestanten, der ved Underrettsdommen er anseet efter Straffelovens § 253, under denne Deel af Actionen i det Hese være at frifinde for Actors Tiltale.

Forfaavidt Arrestanten endelig er tiltalt for Dvalfvereri, er hans Forseelse ved egen Tilfaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder beviist; men da han ikke tidligere har været anseet for samme, og han som Følge af hans Arrestation i nærværende Sag ikke kan have gjort sig skyldig i samme i de to sidste Aar før Paataalen, har Underdommeren under Paaberaabelse af Straffelovens § 66 ladet den Straf, som Arrestanten ellers efter Lov af 3die Marts 1854 maatte være idømt, bortfalde. Men om endog den i den anførte Lov-

bestemmelse hjemlede Præscription var anvendelig, hvor den Paagjældende som in casu ikke i Præscriptionstiden har været paa fri Fod og saaledes ikke har havt Leilighed til at overtræde Loven, kan Lovbestemmelsen ialtsald ikke antages anvendelig udenfor bemeldte Straffelovs Omraade. Efter Omstændighederne og Straffelovens § 62 3die Stk. vil imidlertid Straffen for Dvafsalveri kunne afsorbere af den Straf, Arrestanten iøvrigt maa idømmes.

Arrestanten, der er sødt den 28de Mai 1835, og som har været anseet med Bøder for ulovlig Brændeviinshandel og for Overtrædelse af Brandpolitiloven men ikke criminaliter tiltalt eller straffet, findes efter det Ovenstaaende at maatte her i Sagen ansees for Deelagtighed i Fostersfordrivelse samt for Afurancefug og Dvafsalveri med en Straf, der skjønnes at kunne bestemmes til i det Hele 4 Aars Forbedringshuusarbejde, medens han forøvrigt vil være at frifinde for Actors Tiltale.

Tiltalte Skrædder Hans Nielsen er sigtet for Deelagtighed i Fostersfordrivelse i to Tilfælde, dels, som i det Foregaaende anført, ved i Sommeren 1859 at give Tiltalte Christiansen Anviisning paa fostersfordrivende Midler til Brug for dennes Tjenestepige Ane Elisabeth Nielsdatter og at være Mellemmand mellem ham og Arrestanten Lars Jensen, hvis Hjælp i saa Henseende skulde bruges, dels ved i Begyndelsen af 1859 at tilskynde Gaardmand Lars Nielsens Enke, Ane Marie Christiansdatter, da forlovet med Gaardmand i Høllinge Ole Torviksøen, med hvem hun siden blev gift, til at bruge saadanne Midler, i hvilken Henseende hendes beedigede Forklaring gaaer ud paa, at hun da var frugtommelig efter hendes afsøde Mand, og at Tiltalte havde ladet Htringer falde om, at hendes Svangerskab kunde blive en Hindring for hendes Ægtefælskab med Torviksøen, idet han derhos erklærede sig villig til at skaffe hende Noget, efter hvis Brug hun ikke vilde komme til at søde. Underdommeren har imidlertid med Føie antaget, at der ikke imod Tiltaltes Benægtelse er tilveiebragt et tilstrækkeligt Beviis til at sælde ham som skyldig i de heromhandlede Forbrydelser.

Det Samme gjælder om Sigtelsen for Bedragerier, som han skulde have begaaet i Forening med Arrestanten Lars Jensen imod Parcellist Hans Nielsen, Gaardeier Lars Sørensen og Tjenestekarl Hans Pedersen, og det maa derfor billiges, at denne Tiltalte, der er sødt den 5te April 1817, ved Underrettsdommen er frifunden for Actors Tiltale i nærværende Sag dog imod at udrede en Deel af Actionens Omkostninger.

Ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse er det beviist, at Tiltalte Gaardmand Peder Christiansen af Laastrup, efter at have besvangret sin daværende Tjenestepige Ane Elisabeth Nielsdatter, da 20 Aar gammel, har i Sommeren 1859 særdeles vedholdende tilskyndet hende til at bruge fostersfordrivende Midler, som han skaffede tilstede, udenat hun dog, skjøndt hun lovede at bruge dem, kan antages at have gjort det, og kan man i det Hele angaaende denne Deel af Actionen henvise til det Foregaaende, hvortil maa søies, at Tiltalte, efterat Midlerne vare udleverede Pigens Moder, søgte at overtale denne til at lade Ane Elisabeth Nielsdatter

bruge dem, ligesom han og, da den Sidstnævnte havde forladt hans Tjeneste og Dagen efter talte med ham angaaende hendes Løn og Kospenge, søgte at formeae hende til at faae Midlerne i Hænde og bruge dem. Siden havde Tilstalte ikke gjort yderligere Forsøg i saa Henseende, og han vedkjendte sig at være Fader til det Barn, som Ane Elisabeth Nielsdatter fødte den 21de Januar 1860, og som endnu lever.

Paa samme Maade er det beviist, at Tilstalte Christianfen, inden Arrestanten Jensen kom paa Gaarden, har villet overtale Ane Elisabeth Nielsdatter, der havde yttret, at det ikke hjalp at faae flere Midler, og at hun dog vilde faae et Barn, til at udlægge Røgtoren paa Gaarden Rosmus som Fader til Barnet, ligesom han og har tilskaaet, at han havde talt om Sagen med bemeldte Røgter, der senere er afgaaet ved Døden, udenat dog denne ligesaa lidt som Ane Elisabeth Nielsdatter havde villet inblade sig paa saadant.

Denne Tilstalte, der er født den 22de April 1810 og ikke findes tidligere at have været tiltalt eller straffet, er derfor rettelig ved Underrettsdommen anseet efter Straffelovens § 193 og § 179, begge sammenholdte med § 52 sidste Membrum, og skjømes hans Straf passende bestemt til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Da Underrettsdommens Bestemmelse angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensorerne for Underretten tilkjendte Salairer, billiges for Arrestanten Lars Jensens samt de Tilstalte Hans Nielsens og Peter Christianfens Bedkommende, vil bemeldte Dom være at stadfæste, forsaavidt den er paaanfet, dog, hvad Lars Jensen angaaer, med den Forandring efter det Ovenanførte, ifølge hvilket en ny Conclusion i Henseende til Straffen for hans Bedkommende bliver nødvendig.“

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med værdige Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Reters Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbves, der søgte Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den **Gyldendalste Boghandel** (S. Høgel).

Skjoldbæ & Sandrups Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 34.

Den 29de December.

1871.

Anden ordinaire Sæssion.

Torsdagen den 7de December.

Nr. 9. Procurator **Vibe Njerulff** som Fuldmægtig
for Handelshuset **Levy Gebrüder & Comp.** (Ingen)
contra

Dr H^r **J. C. Delinois** og **J. D. Delatte** som Parte-
cipanter af det forhenværende, nu ophævede Firma **E. Delinois,**
Delatte & Comp. (Advocat Liebe).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke,jørend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitsklassen for unødigt Trætte 100 vestindiske Daler og endvidere til samme Kasse 3 vestindiske Daler. 3 Kost og Tæring betaler han til de Indstævnte, som have ladet møde, 60 vestindiske Daler.

Nr. 243.

Advocat Levinfen

contra

Bendt Hansen, Jens Nielsen, Niels Pedersen, Lars Pedersen og Hans Nielsen (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Overtrædelse af Forordningen 28de December
1836 § 37 I.

Stevens Faxe Herreders Politirets Dom af 25de April 1871:
„De Tiltalte Bendt Hansen, Jens Nielsen, Niels Pedersen, Lars
Pedersen og Hans Nielsen, Alle af Høierup bør til Stedets
Fattiggæsse bøde hver især 10 Rd. samt in solidum ubrede Sagens
Omkostninger. Det Bødte at ubredes inden 3 Solemærker efter
denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efter-
kommes under Afkærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 13de Oc-
tober 1871: „De Tiltalte Fister Bendt Hansen og Huusmændene
Jens Nielsen, Niels Pedersen, og Lars Pedersen samt Ungkarl
Hans Nielsen, Alle af Høierup bør for det Offentliges Tiltale i
denne Sag frie at være. I Henseende til Sagens Omkostninger
bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procu-
ratorerne Krabbe og Leth for Overretten betale de Tiltalte Een
for Alle og Alle for Een 5 Rd. til hver. At efterkommes under
Afkærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, have de Tiltalte over-
traadt Forstriften i Forordningen om Strandinger af 28de De-
cember 1836 § 1 ved, skjøndt det i Dommen nævnte Skib var
grundstøbt og saavel efter deres egne Forklaringer som efter Sagens
øvrige Dplysninger var i Fare, ikke at have gjort den befalede
Anmeldelse til Strandfogden. Da nu den Omstændighed, at de
Tiltalte i dets Sted efter Aftale gjorde Anmeldelse for Politi-
mesteren, ligesaa lidt kan frie dem for Straf som, hvad de isvrigt
til deres Forsvar have anbragt, ville de være at ansee efter be-
meldte Forordnings § 37 I med en Mulct, der bestemmes til
10 Rd. for hver, og som tilfalder Amtets Fattiggæsse. I Hen-
seende til Sagens Omkostninger bliver Overrettens Dom at
itadfæste.

Thi kendes for Ret:

Vendt Hansen, Jens Nielsen, Niels Pedersen, Lars Pedersen og Hans Nielsen bør til Amtets Fattigkasse bøde hver 10 Rd. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Hindenburg for Høiesteret betale de Tilstalte Een for Alle og Alle for Een 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag actioneres de Tilstalte, Fisser Vendt Hansen og Huusmændene Jens Nielsen, Niels Pedersen og Lars Pedersen samt Ungkarl Hans Nielsen, Alle af Høierup for Overtrædelse af Fdn. om Strandbinger af 28de December 1836, og ved deres egen Tilslaaelse og det iøvrigt Fremkomne er det oplyst, at de, da Dampskibet „Chapmann“ den 15de December 1870 grundstødte ved Høierup Skint, ved hvis Strandbred de Tilstalte vare komne tilfæde, ikke have efterkommet Bestemmelsen i Fdgns. § 1 om ufortøvet at give Strandfogden Underretning, hvorimod de gjorde Anmeldelse umiddelbart til Dørigheden. Efter samtlige Sagens Omstændigheder skjønes der imidlertid ikke at være tilstrækkelig Anledning til herfor at paalægge dem Strafansvar, og Stevns Høie Herredets Politirets Dom af 25de April b. A., hvorved de ere ansæte hver med en Mulct af 10 Rd. til Stedets Fattigkasse, vil derfor være at forandre derhen, at der tillægges dem Frisindelse for det Offentliges Tilstale, hvorimod Dommen vil være at stadfæste med Hensyn til Omkostningerne, der retteligen ere paalagte de Tilstalte.“

Nr. 246.

Advocat Hansen
contra

Ivan Oscar Theobald Petersen (Defensor Levinson).
der tiltales for Tyveri.

Criminal= og Politirettens Dom af 28de October 1871:
„De Tilstalte Ivan Oscar Theobald Petersen og Charles Wilhelm Meelby bør straffes, den Førstnævnte med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og den Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt Een for Begge og Begge for Een ubrede denne Actions Omkostninger og derunder Salairer

til Actor og Defensor Procuratorerne Engberg og Delbanco med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Ivan Oscar Theobald Petersens Vedkommende anførte Grunde kendes for Ret: Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Levinson for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „De Tiltalte Ivan Oscar Theobald Petersen og Charles Vilhelm Meelby, af hvilke den førstnævnte, der er født den 27de Marts 1850, er senest ved denne Retts Dom af 17de Juni dette Aar anset efter Straffelovens § 230 1ste Led med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage tre under nærværende mod dem for Tyveri anlagte Sag ved deres egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbeviste at have afvigte 14de August i Forening og til fælleds Fordeel straffaalet Kludehandler Michael Berg en til 3 Rd. vurderet Sæk med Klude, hvilken de ved fælleds Bistand ubemærket af Kludsen tilvandt sig fra en Bogn, medens denne hjortes gennem Saxogade.

Som Følge heraf ville de nu blive at bømme efter ovennævnte Lov, Tiltalte Petersen efter § 231 1ste Led og findes Straffen at kunne bestemmes for Tiltalte Petersen til Forbedringsbussarbejde i 1 Aar"

Fredagen den 8de December.

Nr. 228.

Tobaksfabrikant J. S. Trier

(Advocat Hindenburg)

contra

Grosserer W. T. Mohel (Advocat Brock),

betræffende Appellantens Forpligtelse til at betale 19,459 Rd. 4 þ m. m.

Kjøbenhavns Amts søndre Virketings Dom af 8de Februar 1871: „Den af Citanten, Grosserer W. T. Mohel af Kjøbenhavn hos Indstævnte, Tobaksfabrikant J. S. Trier af Frederiksberg den 19de December 1870 foretagne Arrest bør som loblig gjort og forfulgt

ved Magt at stande. Indstævnte bør imod Extradition i qvitteret Stand af den af ham den 2den October 1863 til Grøsserer L. Salmonsen oprindelig for 20,750 Rd. udstedte, den 5te j. M. tinglæste Panteobligation og af den sig dertil sluttende Auctionstransport af 17de December f. A., indfri bemeldte Panteobligation ved til Citanten at betale 19,459 Rd. 4 ß med Rente 5 pCt. p a. fra den 19de December f. A., indtil Betaling stæer, samt godtgjøre Citanten alle af Arrejen og nærværende Sag flydende Omkostninger skadesløst. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Juli 1871: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Contracitanten, Tobaksfabrikant S. S. Trier til Hovedcitanten, Grøsserer W. L. Møgel skadesløst. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Da det i den indankede Dom nævnte Skadesløsbrev af 8de December 1865 er, som i Dommen anført, blevet fremlagt i foregaaende Instantz, har Indstævnte derved fuldstændiggjort Legitimationen for sin Berettigelse til at indtale den under Sagen omhandlede Panteobligation af 2den October 1863; og da denne efter det i Dommen derom Anførte maa ansees forfalden til Betaling, maa det billiges, at Citanten — der allerede, førend Sagen begyndte, var bekendt med Tilværelsen af Skadesløsbrevet, som ogsaa udtrykkelig omtales i den udsærbigebe Auctionstransport — er tilpligtet at indfri Obligationen; dog vil Indstævnte ved Indfrielsen have ikke blot at extradere Obligationen og Auctionstransporten men tillige det nævnte Skadesløsbrev. Da derhos den Omstændighed, at dette ikke blev fremlagt under den afholdte Arrestforretning, saa meget mindre kan berettige Citanten til at faae denne ophævet, som han under samme erklærede, at han ikke var istand til at betale, og derfor Intet kunde erindre imod Forretningens Fremme, maa det endvidere billiges, at den foretagne Arrest er bleven stadfæstet. Overrettens Dom, hvis Be-

stemmelse om Processens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil derfor med den foransførte Tilføining være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Citanten efter Panteobligationens Indhold og Sagens øvrige Omstændigheder at maatte tilsvare Indstævnte skadesløst.

Thi kjenDES for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at ved Panteobligationens Indfrielse tillige det omhandlede Skadesløsbrev af 8de December 1865 bliver til Citanten at extradere. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Citanten til Indstævnte skadesløst. Saa betaler han og til Justitskassen 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I Anledning af at Indstævnte, Tobaksfabrikant J. S. Frier af Frederiksberg under 22de Februar d. A. havde udtaget Stævning til nærværende Ret, at falde i Rette den 17de April d. A., hvorved han til at kjenDES uetterrettelig eller til UnderkjenDELSE og Forandring indankede en inden Kjøbenhavns Amts søndre Birketing den 8de Februar d. A. affagt Dom, hvorved en af Citanten, Grosferer W. L. Møgel hos Indstævnte den 19de December f. A. foretagen Arrestforretning er stadfæstet og Indstævnte tilpligtet imod Extradition i qvitteret Stand af en af ham den 2den October 1863 til Grosferer P. Salmonsen oprindelig for 20,750 Rd. udfædt, den 5te f. M. tinglyst Panteobligation og af den sig dertil sluttende Auctionstransport af 17de December f. A. at indfri bemeldte Obligation ved til Citanten at betale 19,459 Rd. 4 Sk. med Rente heraf 5 pCt. aarlig fra den 19de December f. A. til Betaling skeer, ligesom han er tilpligtet at betale Citanten Arrestens og Sagens Omkostninger skadesløst, — har Citanten ved Stævning af 25de Februar d. A., der faldt i Rette den 13de Mars d. A., til Stadfæstelse indanket den nævnte Dom, hvorhos han har paastaet sig Appellens Omkostninger tilkjenDt skadesløst.

Derimod har Indstævnte, der har incamereret sin ovennævnte Stævning som Contraappellstævning, principaliter paastaet Underretsdømmen kjenDt uetterrettelig og Sagen hjemviist samt Underdommeren tilpligtet at sætte den i samme Stand, som den var den 1ste Februar d. A., og derefter bevilge Contracitanten den af ham begjærede Anstand i 8 Dage; subsidialiter har han paastaet Arrestforretningen ophævet og sig frifunden for Hovedcitantens Tiltale. Endelig har han paastaet Hovedcitanten tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger for begge Retter skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Da Hovedcitanten den 1ste Februar d. A. ikke har fremsført noget Nøt men indskrænket sig til at excipere imod Contracitantens Indsigelser, der væsentligt gik ud paa, at Hovedcitanten ikke skulde have godtgjort sin Berettigelse til at indtale Obligationen, findes den af Contracitanten bemeldte Tægtedag begjærte Ansland i 8 Dage i Anledning af det Tilførte, mod hvilken Hovedcitanten protesterede, med Frøie at være nægtet ved Dommen, og Contracitantens principale Paastrand kan derfor ikke tages tilfølg.

Contracitantens subsidiaire Paastrand er støttet paa, at Hovedcitanten, der ved en den 15de December s. A. efter Requisition af Martin Frändel i Hamborg som Haandpanthaver i Obligationen efter et af Enkefru Salmonsen, der henhæder i uskiftet Bo efter sin afdøde Mand, Grosjerer L. Salmonsen, udsædt Skadesløsbrev af 8de December 1865, afholdt Auction erholdt Tilslag paa Obligationen, ikke skal have legitimeret sig Berettigelse til at indtale Obligationen, da det ommeldte Skadesløsbrev ikke har været fremlagt under Arrestforretningen eller Justificationsagen.

Der maa imidlertid gives Hovedcitanten Medhold i, at han, saalænge Auctionen er upaaanket, maa ansees tilstrækkelig at have legitimeret sin Berettigelse til at indtale Obligationen ved Fremlæggelsen af Auctionstransporten i Forbindelse med selve Obligationen, og Contracitanten kan ikke alene ved en Benægtelse af Auctionens Gyldighed — thi herpaa gaar i Virkeligheden hans Indsigelse ud — omstøde det ved Auctionen givne Tilslag. Iøvrigt er det ommeldte Skadesløsbrev fremlagt af Hovedcitanten her for Retten, og Contracitanten har vel derefter erkjendt, at Hovedcitanten nu maa ansees at have legitimeret sig som Obligationens Eier, men han er dog vedbleven sin Indsigelse om, at saadan Legitimation maa ansees at have manglet under Arrestforretningen og Justificationsagen; men efter det Ovenansførte kan der intet Hensyn hertil tages.

Da det derhos er in confesso, at der ikke siden Juni Termin 1869 er betalt Renter og Afdrag af Obligationen, der blandt Andet indeholder den Clausul, at Capitalen strax er forfalden til Betaling, naar Renter og Afdrag udeblive 8 Dage efter Forfaldstid hver af de halvaarlige Terminer, og da Contracitantens Indsigelse, at han ikke kunde være pligtig at betale Renter og Afdrag til Haandpanthaveren, saalænge denne ikke godtgjorde, at han var i Besiddelse af Obligationen, er uden Betydning, da Contracitanten, selv om Haandpanthaveren efter Skadesløsbrevets Bestemmelse maatte være berettiget til at modtage Renterne og Afdragene, kunde frigjøre sig for alt Ansvar i denne Henseende ved at tilbyde Obligationens Eier, Enkefru Salmonsen Renterne og Afdragene; men at dette skulde være skeet i rette Tid, er ikke mod Hovedcitantens Benægtelse beviist.

Efter det Ansførte kan Contracitantens subsidiaire Paastrand heller ikke tages tilfølg, hvorimod den indankede Dom efter Hovedcitantens Paastrand vil være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten vil Contracitanten derhos efter

Omstændighederne have at betale Hovedcitanten, efter Obligationens Bestemmelse Kadeøst.

Mandagen den 11te December.

Nr. 253.

Advocat Klubien

contra

Jørgen Jacobsen og Hustru Maren Cathrine Jensdatter (Defensor Hindenburg),

der tiltales, Sidstnævnte for at have gjort sig skyldig i Falst og Førstnævnte for at have forlebet hende til denne Forbrydelse.

Kjøer Herreds Extrarets Dom af 1ste September 1871: „Tiltalte Huusmand Jørgen Jacobsen af Hals bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og hans Hustru Maren Cathrine Jensdatter til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage; saa udrede de Tiltalte og Een for Begge og Begge for Een samtlige de af denne Sag lobligt gaaende Omkostninger, derunder i Salairer til Actor, Procurator Høgh 6 Rd. og til Defensor, Kammerassessor, Procurator Johansen 5 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 23de October 1871: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Sjaacsen og Cancelliraad Møller betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 8 Rd. til hvoe. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Klubien og Hindenburg for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Huusmand Jørgen Jacobsen og dennes Hustru Maren Cathrine Jensdatter, den Sidste for at have gjort sig skyldig i Falst og den Første for at have forlebet hende til denne Forbrydelse.

Efter Tiltalte Jørgen Jacobsens Forklaring var han ved forskellige uheldige Omstændigheder kommen noget i Pengeforlegenhed, og da han derfor ønskede at erholde et Laan af 100 Rd. hos Selskabet „de danske Vaabenbrødre“, hvoraf han var Medlem, henvendte han sig til Selskabets Afdeling i Aalborg, hvor det blev ham opgivet, at han nok kunde faae Laanet, men at han forinden maatte skaffe 2 sikre Mænd som Selskylbnercautionister. I den Anledning anmodeede han i Slutningen af Aaret 1869 Huusmand Jens Christian Nielsen af Birkehuset og noget senere Maler Lauritz Christian Rudolph Kragh af Hals, der er en Søstersøn af hans medtaltale Hustru om at være hans Cautionister for et Laan, inden at han for dem nærmere opgav Laanets Størrelse, ligesom han ikke heller for N. Chr. Nielsen nævnte, af hvem han skulde have Laanet, men skjøndt ingen af dem gav ham noget bestemt Løfte derom, opgav han dog for Vedkommende, at de nævnte 2 Mænd vare villige til at være Selskylbnercautionister for Laanet. Efterat der derpaa var blevet tilsendt Tiltalte Jørgen Jacobsen til Underkrift et Udkast til en Obligation, hvori bemeldte 2 Mænd vare nævnte som Selskylbnercautionister, henvendte han sig paany til ovennævnte Maler Kragh om at være hans Cautionist, og da denne bestemt nægtede dette, oik han hjem, hvor han efter sit Udsagn gjorde sin Hustru bekendt med Kraghs Bægning og sagde til hende, at Jens Christian Nielsen, hvad han bestemt troede, visnok heller ikke vilde gaae i Caution for Laanet, og efterat han havde skrevet sit eget Navn under Obligationen, opfordrede han hende til at skrive de ommeldte 2 Mænds Navne under samme som Selskylbnercautionister, hvilket han efter sit Udsagn ei selv vilde gjøre, deels fordi han selv ikke var videre god til at skrive, og deels for at Cautionisternes Navne kunde see ud at være skrevne med en anden Haandskrift end hans egen. Efter hans Forklaring var hans Hustru ikke meget villig til at efterkomme hans Opfordring, men da han havde lovet hende, at han nok skulde sørge for betimelig at indfrie Obligationen, saaat der ingen Ulempe skulde flyde af de falske Underskrifter, gif hun ind derpaa og underskrev Obligationen Navnene „E. Krag i Hals“ og „Jens C. Nielsen“, idet hun derhos efter Opfordring af sin Mand, der iølge nogle Uttringer fra Jens Christian Nielsens Side antog, at denne ikke selv kunde skrive sit Navn, under dette tilspøiede „med ført Pen“. Tiltalte Jørgen Jacobsen fik senere til forskellige Tider 2 Personer til som Bitterlighedsvidne: at underskrive Obligationen, og efterat han derpaa imod Udløsering af denne havde erholdt udbetalt et Laan af 100 Rd., der efter Indholdet af Obligationen, der er fremlagt under Sagen, skulde afdrages med 8 Rd. 32 ø maanedlig, første Gang inden den 8de Mai 1870, afbetalte han efterhaanden saamaget, at Restgjælden efter Obligationen blev nebbragt til 83 Rd. 2 Mk., men da Fiskeriet, hvorpaa han havde støttet sit Haab om at kunne betale de saffatte Afdrag, slog fejl, maatte han ophøre med Afbetalingerne, og da han derefter tilligemed de formentlige Cautionister i sidste Foraar blev indkaldt for Forligscommissionen til Betaling af de nævnte 83 Rd. 2 Mk., vedjil han saavel for disse som for Creditors Besuldmægtigede, hvorledes det var gaaet til med Underkrifningen af Cautionisternes Navne, og

esterat han under Forsigmæglingen havde erholdt Sagen udsat i 8 Dage for at fflaffe sig enten en anden sikker Caution, hvilket mislykkes for ham, eller Penge til at indfri Obligationen med, fulgte han sit Huus, hvorved han imidlertid ikkun blev i Stand til at yde et Udbrag af 45 Rd. paa Gjalten, og for Resibet blev han derfor senere tilligemed de formentlige Cautionister indfævet for Retten, hvor han ligeledes strax vedgik Sagens rette Sammenhæng. Han har isvrigt udsagt, at han vel — som meldt — har ved Overtalelse bevæget sin Hustru til falskelig at efterskrive Cautionisternes Navne, og at det er hans Skyld, at Forbrydelsen er bleven begaaet, men at han dog ikke for at bevæge hende dertil har anvendt Trusser eller Mishandlinger, og Rigthigheden heraf har hans Hustru indrømmet.

Tiltalte Maren Cathrine Jensbatter har vedgaaet, at hun — som meldt — efter sin Mand's Opfordring har skrevet de ommeldte 2 Mand's Navne under Obligationen som Selskylsbnercautionister, og vel har hun derhos i Begyndelsen af Forhøret paastaet, at hun, da hun gjorde dette, deels efter sin Mand's Ytringer til hende deels, forsaavidt angaaer Huusmand J. Chr. Nielsen, efter nogle af denne i hendes Huus brugte Udsædler antog, at de begge vare villige til at gaae i Caution for Laanet, men ligesom hun senere har erkjendt, at J. Chr. Nielsen ved den af hende angivne Leilighed hverken sagde ja eller nei til at være Cautionist, jaaledes har hun ogsaa vedgaaet, at hun, da hun efterskrev Cautionisternes Navne, ialtfald troede, at dette skete uden deres Villie og Vidende, samt forklaret, at hun godt vil tree, at det i det Hele er gaaet til som af hendes Mand paastaet, og at han navnlig, forinden Underfkrivningen fandt Sted, havde sagt hende, at Maler Kragh havde nægtet at være Cautionist, og at J. Chr. Nielsen saa vel heller ikke vilde være det, hvilket hun efter sit Udslag dog ei ganske bestemt vil kunne erindre.

For deres anførte Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Jørgen Jacobsen er døbt i 1821 og Maren Cathrine Jensbatter født i 1819, og hvoraf Jørgen sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anses med Straf efter Straffelovens § 268 cfr. for Jørgen Jacobsens Vedkommende § 52 og for Maren Kathrine Jensbatters Vedkommende § 56, og da Straffen ved Underrettsdommen findes passende bestemt for Jørgen Jacobsen til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og for Maren Cathrine Jensbatter til Færjel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste.“

Torsdagen den 14de December.

Nr. 230. **Finantsministeriet** paa Statskassens Vegne
(den constituerede Kammeradvocat Statsraad Bungen)
contra

Instructeur **Wilhelm Holtz** (Advocat Brock),
angaaende Krav paa Lønningstillæg efter Lov 26de Marts 1870 § 9.

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 27de Marts 1871: „Citanten, Instructeur Wilhelm Holst bør være berettiget til fra den 1ste Juli f. A. at oppebære det ved Lov af 26de Marts f. A., indeholdende almindelige Bestemmelser om Embeds= og Bestillingsmænds Lønningsforhold m. m., § 9 fastsatte Lønnings= tillæg, indtil dette efter Lovens Bestemmelser bortfalder. Sagens Omkostninger ophæves.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom derfor anførte Grunde maa det billiges, at den af Kammeradvocaten nedlagte Afvisningspaastand er bleven forkastet. I Dommen er det herhos paa de i saa Henseende anførte Grunde retteligen antaget, at Indstævnte ved Lov 26de Marts 1870 § 9 havde erhvervet Ret til fra 1ste April f. A. at oppebære det deri fastsatte Lønnings= tillæg. At nu denne Ret skulde være bortfalden, navnlig fra 1ste Juli f. A. ifølge Bestemmelserne i Finantsloven 28de Mai 1870 § 21 V. C. 1—8, kan ikke antages; thi selv om disse Bestemmelser, hvilket dog ikke kan statueres, maatte kunne betragtes lige med en ny Lønningslov for Theatret, maatte dog § 10 i Loven 26de Marts 1870 medføre, at Indstævnte ogsaa efter 1ste Juli 1870 beholdt hele det ham ved denne Lovs § 9 allerede tilslagne Lønnings= tillæg, og den Omstændighed, at der ikke ved Finantsloven er meddeelt Bevilling til Udredelse af hele dette Tillæg, kan ikke bevirke, at den af Indstævnte erhvervede Ret skulde være gaaet tabt og han udelukket fra at indtale samme ved Domstolene. Som Følge heraf maa det have sit Forblivende ved det i Dommen antagne Resultat, og denne, hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger billiges, vil jaaledes efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.

I den intaube Doms Præmisjer hedder det: „Citanten, Instructeur Wilhelm Holst paaftaaer sig under nærværende mod Indstævnte Finantsministeren anlagte Sag kjendt berettiget til fra Iste Juli f. A. at oppebære det Lønningstillæg af 216 Rd. aarsig, der formeentlig tilkommer ham efter Lov af 26de Marts f. A. indeholdende almindelige Bestemmelser om Embeds- og Besillingsmænds Lønningsforhold m. m. § 9, indtil han kommer i en Stilling, hvori han ifølge bemeldte Lov ikke længere er berettiget til at oppebære det, med Rentor af de successtvt forfaldende Beløb fra Forfaldstiden, til Betaling stæer. Saa har Citanten casaa paaftaaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger stadesløst.

Indstævnte, for hvem den constituerede Kammeradvocat har givet Møde, procederer principaliter til Afvisning med Tilkjendelse af Kost og Tæring, subsidialiter til Frifindelse med Tilkjendelse af Sagens Omkostninger derunder Safair til Kammeradvocaten.

Afvisningspaaftanden er støttet paa, at det foreliggende Spørgsmaal jaavel efter den ovennævnte Lovs § 12 som efter Lov af 19de Februar 1861 om Lønninger for de under Kongerigets Ministerier hørende Embeds- og Besillingsmænd § 7 formeentlig maa ansees udelukket fra Domstolenes Afgjørelse.

Heri findes der imidlertid ikke at kunne gives Indstævnte Medhold.

Efter hvad der tilstrækkelig fremgaaer jaavel af Stævning og Paaftand som af den fra begge Parter Side brugte Procedure, angaaer Spørgsmaalet i nærværende Sag nemlig ikke Beregningen eller Opgjørelsen af Lønningstillæg, som Parterne isøvrigt ere enige om, at Citanteu har Ret til at oppebære, men derimod hvilket Lønningstillæg der overhovedet efter Lovgivningens tilkommer Citanten, idet denne formener, at der tilkommer ham Lønningstillæg efter Lov 26de Marts f. A. § 9, medens Indstævnte derimod formener, at der alene tilkommer ham det ved Finantsloven af 28de Mai f. A. § 21 V. C. 8 bestemte Lønningstillæg.

Retstvisten i Sagen maa saaledes siges at angaae selve Retten til Lønningstillægget, og om end dette Spørgsmaal efter Indholdet af § 12 i Lov af 26de Marts f. A. maatte ansees udelukket fra Domstolenes Afgjørelse for de Embeds- og Besillingsmænds Vedkommende, der ere ansatte eller forflyttede, efterat den ovennævnte Lov er traadt i Kraft, kan dette dog ikke statueres for Citantens Vedkommende, der, efter hvad der er in confesso, har været ansat i sin nuværende Stilling, forinden Loven traadte i Kraft, og derfor efter Slutningsbestemmelsen i § 12 maa være berettiget til at bringe Spørgsmaalet for Domstolene, naar dette ikke har været ham formeent ved den tidligere Lovgivning, hvad ikke kan antages.

Bet har Indstævnte i denne Henseende henviist til § 7 i den ovennævnte Lov af 19de Februar 1861, men det er efter Ordlyden i denne § klart, at det kun er Opgjørelsen eller Beregningen af Sæbtillægget — isæbetfor hvilket nu Lønningstillægget efter Lov 26de Marts f. A. § 9 træder — der er undtaget fra Domstolenes Afgjørelse, men derimod ikke Spørgsmaalet om selve Retten

til Sæbtillæget, og det Samme maa derfor nu gjælde med Hensyn til Lønningstillæget efter Lov 26de Marts f. A. § 9, forsaavidt angaaer de Embeds- og Besillingsmænd, der komme ind under Slutningsbestemmelsen i Lovens § 12. Afvisningspaastanden kan derfor ikke tages tilfølg, hvorimod Sagen vil være at paakjende i Realiteten.

Hvad da denne angaaer, er det in confesso, at Citanten tidligere har oppebaaret Sæbtillæg efter Lov 19de Februar 1861, og det maa herefter anses for en ligefrem Selvfølge, at han uden Hensyn til, om der tidligere for den Klasse af Embedsmænd, hvortil han hører, nemlig det kgl. Theaters Embedsmænd, har været nogen særlig Lønningslov eller ikke, efterat Loven af 26de Marts f. A. er traadt i Kraft den 1ste April f. A., fra denne Tid af har erhvervet Ret til at oppebære det i Lovens § 9 fastsatte Lønningstillæg, der er traadt istedetfor Sæbtillæget, idet Theatrets Embedsmænd ikke særlig ere undtagne ved Loven, og dette maa isørbigt ogsaa anses anerkjendt af Administrationen, forsaavidt der, efter hvad der er in confesso, er udbetalt Citanten Lønningstillæg efter den nævnte § for Maaneberne April, Mai og Juni f. A. Indstævnte har nu vel formeent, at Citantens Ret til at oppebære Lønningsstillæg efter Loven 26de Marts f. A. § 9 ialfsald maa være bortfalden efter Emanationen af Finantsloven af 28de Mai f. A., da denne Lovs Bestemmelser i § 21 V. C. 1--8 incl. formeentlig maae betragtes som en ny Lønningslov for Theatret, og det i ovennævnte § 9 udtrykkelig er bestemt, at Lønningsstillæget kun tilstaaes „indtil Lønningsvilkkaarene ved nye Lønningslove ere forandrede.“

Naar imidlertid hensees saavel til Finantslovens særegne Character som en for et vist begrændset Tidrum givne Bevillingslov som til de ovennævnte Bestemmelsers eget Indhold, hvorefter de gaae ud paa at bestemme, hvad der bliver at iagttage ved Fastsættelsen af Theatrets og Capellet's Udgifter i det af vedkommende Ministerium for hvert Regnskabsaar approberede Budget, skjønnes ikke rettere, end at disse Bestemmelser nærmest maae betragtes som reglementariske Lønningsforskrifter med Hensyn til Affættelsen af Theatrets og Capellet's Budget for det i den første Deel af Finantsaaret løbende Regnskabsaar, og at de derimod ikke kunne tillægges Betydning som en ny, selvstændig Lønningslov, hvorved Lønningsvilkkaarene for Theatrets og Capellet's Personale, hvad enten disse have været bestemte i ældre særlige Lønningslove eller ikke, ere blevne forandrede, og kun til en saadan Lønningslov kan den af Indstævnte paaberaabte Bestemmelse i L. 26de Marts f. A. § 9 antages at høre. Efter det Anførte vil Citantens Paastand være at tage til Følge, saaledes at han kjendes berettiget til fra 1ste Juli f. A. at oppebære det ved Lov 26de Marts f. A. § 9 fastsatte Lønningstillæg, indtil dette ved Lovens Bestemmelse bortfalder.

Hvad derimod Rentepaastanden angaaer, vil denne, da ingen Deel af det paastaaede Lønningstillæg var forfalden, da Stævningen udtoges, ikke kunne tages tilfølg.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, og kan der efter dette Sagens Udfald ikke tilkjendes den constituerede Kammeradvocat noget Salair herunder Sagen."

Nr. 58. **Sidsel Hansdatter**, Enke efter afdøde
Gaardmand Mads Laurfen (Advocat Nellemann)
contra

Gaardmand **Niels Peder Laurfen** eller **Laurisen** (Sngen), angaaende Appellantindens Forpligtelse til at udrede et Beløb af 325 Rd. m. m. ifølge en af hendes afdøde Mand udstedt saakaldet Transport paa en Panteobligation eller at udløse bemeldte Obligation.

Ferlev og Brust Herreders Rets Dom af 14de December 1869: „Indstævnte Mads Laurfen eller Laurisens Enke, Sidsel Hansdatter af Lille Omhede bør inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og under Afsærd efter Loven enten udløse Citanten, Gaardmand Niels Peder Laurfen af Store Lihme under en Mulct af 2 Rd. til Veile Amts Fattigkasse, for hver Dag hun sidder denne Dom overhørig, en af Christen Christiansen af Dustrup til hendes afdøde Mand under 28de Juni 1862 for 325 Rd. udstedt Panteobligation, for hvilken Sum Debitor har givet Panteret næstefter 100 Rd. i hans Parcel Matr. Nr. 1 d i Dustrup, af Hartkorn 1 Skp. 2 Alb., Gammelskat 48 β med Bygninger, Aul, Afgrøde m. m., i usorringet Tilstand, eller til Citanten betale 325 Rd. med 4 pCt. aarlig Rente fra 11te December Termin 1868, indtil Betaling stæer. Sagens Omkostninger ophæves."

Viborg Landsoverrets Dom af 15de August 1870: „Underretsdommen bør ved Magt at staa. Del Bævnte efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til at det ikke af den under Sagen fremlagte Beskrivelse af det den 11te Mai f. A. optagne Tingsvidne kan sees, at den af Indstævnte, Gaardmand Niels Peder Laurfen af Store Lihme samme Dag fremlagte Vidneførelse er skrevet paa stemplet Papir."

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende, i den indankede Dom fremstillede factiske Omstændigheder kan det ikke antages, at Citantindens afdøde Mand ved det under Sagen omhandlede Document af 20de December 1866 — der, idet den deri som hoshæftet nævnte Obligation ikke er bleven vedhæftet, og Pladsen for Angivelsen af Rentenydelsens Begyndelse ikke er bleven udfyldt, i sig selv er ufuldstændigt — har endelig afstaaet bemeldte Obligation til Indstævnte ved en Overdragelse i levende Live, eller at dog Indstævnte har erhvervet en contractmæssig Ret til saadan Overdragelse, for hvilken han ikke, som i Documentet forudsat, kan antages at have ihldestgjort dettes Udsteder. Der bliver saaledes kun Spørgsmaal om, hvorvidt Citantindens Mand kan ansees ved Documentet paa en retsgyldig Maade at have skænket Indstævnte Obligationen som en Gave efter Døden. Der er imidlertid Intet i Documentets Form eller Indhold, som tyder paa, at det gaaer ud paa at skænke en saadan Gave, og at dette dog skulde være tilfjeldet, kan heller ikke med nogen Sikkerhed uledes af, hvad der iøvrigt foreligger, navnlig ikke af Bitterlighedsvidnernes end ikke ganske overeensstemmende Forklaringer om den mundtlige Øttring, Udstederen lod falde, dengang Documentet understreges. Den Afdødes Villie til at skænke Indstævnte den emtvistede Obligation som en Gave efter hans Død kan derfor ikke ved det omhandlede Document ansees constateret paa en saadan Maade og i en saadan Form, som havde været uødvendigt, for at der kunde foreligge et efter Bestemmelserne i Forordningen 21de Mai 1845 § 24 jfr. § 30 gyldigt Testamente eller Dødsgebrev, og det bliver saaledes overflødigt at undersøge, om det som saadant vilde have kunnet bestaae med Forstriften i samme Forordnings § 21.

Efter det Anførte vil Citantinden efter sin Paastand være at frifinde for Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for alle Retter bliver efter Sagens Omstændigheder at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citantinden bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for

alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag har Indstævnte, Gaardmand Niels Peter Laurzen af Store Lihme som Ihønbehaver af en til ham af hans Broder, Citantinden Sidsel Hansdatters afdøde Mand, Gaardmand Mads Laurzen af Umhede den 20de December 1866 udstedt Transport paa en af Christen Christiansen i Dustrup til bemeldte Mads Laurzen under 28de Juni 1862 for 325 Rd. udstedt Obligation, med Pant næstefter 100 Rd. i en Debitor tilhørende Parcel Matr.-Nr. 1 d i Dustrup af Hartkorn 1 Stp. 2 Alb., Gammelflat 48 f. med Bygninger, Afs og Afgrøde m. m., paaftaaet Citantinden, der som eneste Arving efter sin afdøde Mand havde overtaget Fælledsboet, tilpigtet under en daglig Bøde at udløbere sig den omhandlede Obligation, der ved Mads Laurzens Død var forefunden i Boet, i uforringet Tilstand, eller at betale sig dens paaahynde Beløb 325 Rd. med 4 pCt. aarlig Rente fra 11te December 1868, indtil Betaling sker.

Ved Underrettsdommen er denne Indstævntes Paaftand taget tilfølg, saaledes at Evangsboeden er bestemt til 2 Rd. daglig til Veile Amtsfattigkæse, og denne Dom har Citantinden nu indanket her for Retten, hvor hun ligesom i 1ste Instants har paaftaaet sig frifunden for Indstævntes Tilfale. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

(Sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Doms Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der sænke Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldendalffe Boghandel (F. Høgel).

Hjelsbøe & Sandrupps Bogtrykkeri.

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 35.

Den 5te Januar.

1872.

Anden ordinaire Session.

Torsdagen den 14de December.

Nr. 58. Sidsel Hansbatter, Enke efter afdøde
Gaardmand Mads Laurfen

contra

Gaardmand Niels Peder Laurfen eller Laurigen (see forrige Nr.).

I den ommeldte Transport, der er forsynet med Underkrift af 2 Vidner til Bitterlighed, hedder det, at Mads Laurfen herved transporterede og overleverede Indstævnte den paagjældende Panteobligation, der betegnes som hoshæftet, samt at Obligationen, da Indstævnte havde fyldestgjort dens Paalydende, for Fremtiden „med Renter fra s. A.“ skulde tilhøre Indstævnte som hans lovlige Eiendom med de Rettigheder, Obligationen hjemlede Mads Laurfen, og Indstævnte gjorde fra Begyndelsen af under Proceduren gjældende, at Obligationen senere var bleven ublaant Mads Laurfen og saaledes var i dennes Bærg, da han døde. I sit første Tilsvær bemærkede Citantinden derpaa, at hun var aldeles ubekjendt med, at hendes afdøde Mand havde borttransporteret Obligationen til Indstævnte og erholdt Fyldestgjørelse for den, og idet hun benægtede, at Obligationen nogenstunde havde været overleveret eller vedhæftet Transporten, samt gjorde gjældende, at Debitor ogsaa havde betalt Renterne til hendes Mand eller hende, opfordrede hun Indstævnte til ved Tingsvidne at godtgjøre, at Mads Laurfen havde underskrevet Transporten, at Obligationen havde været Indstævnte overleveret, saaat han havde havt Raadighed over den, og at der for Obligationen var givet Fyldestgjørelse, samt hvori denne bestod. Indstævnte lod derefter optage et Tingsvidne, hvorunder de to Bitterlighedsvidner paa Transporten edeligt have forklaret, at Mads Laurfen egenhændigen har underskrevet Transporten, at de derefter selv isølge Mads Laurfens Begjæring underskrevede den til Bitterlighed, at de derimod ikke

saae Obligationen, som Mads Laurfen isvrigt efter det ene Vidnes Forklaring omtalte, at han havde med sig, samt at Mads Laurfen omtalte, at han vilde beholde eller forbeholde sig Obligationen, saalænge han levede, hvorved det ene Vidne tænkte sig, at det nærmest var hans Hensigt selv at beholde Renterne, hvorhos Vidnerne have tilføiet, at det er dem ubekjendt, eller at de ikke have bemærket, at der blev givet Vederlag for Obligationen, og det ene Vidne vil efter sin Forklaring have opfattet Sagen saaledes, at det var Mads Laurfens Hensigt at skjenke Obligationen til Indstævnte.

I det Tilsvær, hvormed Indstævnte fremslagde Tingsvidnet, erkjendte han vel, at Transporten ikke havde været vedhæftet Obligationen, og at Mads Laurfen var vedbleven at have Renten hos Debitor, men han anbragte tillige, at dette Sidste var steet, forat Mads Laurfens Kone og Stedbørn skulde forblive uvidende om Transactionen, og at Mads Laurfen senere havde betalt ham Renterne, ligesom han fastholdt, at han oprindeligt havde modtaget Obligationen, men senere havde uleveret Mads Laurfen den til Opbevaring, da Mads Laurfen, der var bange for, at hans Kone og Stedbørn skulde opdage, at den var borte, havde anmodet ham om at saae Obligationen for at lægge den mellem sine Papirer, ligesom han endelig med Hensyn til den af Vidnerne omfoklarede Ptring af Mads Laurfen, at han forbeholdt sig Obligationen, saalænge han levede, gjorde gjældende, at den kun var løst henkastet for det Tilfælde, at Transactionen skulde komme Mads Laurfens Kone og Stedbørn for Øre. Efterat Citantinden imidlertid i sit paafølgende Tilsvær havde benægtet, at den Afbøde, efter at have hævet Renterne, igjen skulde have udbetalt disse til Indstævnte, samt fremdeles havde bestridt og opfordret Indstævnte til at føre Beviis for, at Obligationen, efter først at være overgivet Indstævnte, atter skulde være overleveret Mads Laurfen, og at Indstævnte havde givet noget Vederlag for samme, maa Indstævnte under sin følgende Procedure, der navnlig var rettet paa at vise, at en virkelig Overdragelse af Obligationen til Eieendom, være sig som Gave eller ved Kjøb, maatte anses at være steet ved Transporten uden Hensyn til, om Mads Laurfen havde beholdt Obligationen ihænde samt hævet Renterne af den, anses at have frajaldet sine tidligere Anbringender i bemeldte Henseende, saaat der efter den Maade, hvorpaa Sagen efter Indholdet af Tingsvidnet og den Afsundne Procedure i det Hele foreligger, maa gaaes ud fra, at den paagjældende Retshandel ranset Transportens herfra afvigende Indhold har gaaet nd paa Obligationens Overdragelse til Indstævnte som en Gave, men dog saaledes at Mads Laurfen beholdt Obligationen i sin Besiddelse og forbeholdt sig selv Rentensbølsen efter samme, saa længe han levede. Obligationens Overdragelse til Indstævnte kan herefter ikke betragtes som fuldbyrdet ved Transportens Udførelse, hvormod der, idet Indstævnte ifølge det samtidsigt med Transportens Oprettelse isvrigt Påserede ikke itrag erhvervede nogen Raadighed over Obligationen men kun erholdt Ret til ved Mads Laurfens Død at blive sammes Eier, maa anses at foreligge en egentlig Døds-gave, med Hensyn til hvilken der dernæst efter Proceduren og i Medfør af Frdn. 21de Mai 1845 § 30

bliver Spørgsmaal om, hvorefter de angaaende Testamenters Oprettelse givne Forfrister maatte være iagttagne ved sammes Udskæbelse. I denne Henseende bemærkes, at der efter de foreliggende Oplysninger om Fælledsboets Tilstand mangler Føie til at antage, at afsøde Mads Laurfen ved til Fordeel for Indskævnte at disponere over den ommeldte Panteobligation paa 325 Rd. skulde have overskredet Grændserne for den ham ligeoverfor hans Enke efter Frdn. 21 Mai 1845 § 15 tilkommende Testationsret, hvad Citantinden heller ikke under Sagen har søgt at gjøre gjældende, og vel har Citantinden derimod formeent, at de for Testamenters Oprettelse paabudte Former ikke kunne anses at være iagttagne; men da Transporten, som meldt, isølge afsøde Mads Laurfens Anmodning er underskreven til Bitterlighed af 2 Vidner, der edeligen have bekræftet sammes Egtthed, og Citantinden end ikke har gjort gjældende, enten at Mads Laurfen paa den Tid, han underskrev Transporten, ikke skulde have været sin Fornuft fuldkommen mægtig, eller at Mads Laurfen ikke skulde kunne læse Skrift, saaat en Oplæsning af Transporten havde været nødvendig, findes hendes heromhandlede, ifkun gaunste i Almindelighed fremsatte Indsigelse ikke at kunne komme i nogen videre Betragtning. Citantindens Paastand vil saaledes ikke kunne gives Medhold, og da det som Følge heraf maa have sit Forblivende ved Underrettsdommen, mod hvis enkelte Bestemmelser ingen særlig Indsigelse er fremsat, vil bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instants ere ophævede, saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen, og da Indskævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilskændelse af Processomkostninger her for Retten.“

Fredagen den 15de December.

Nr. 180.

Advocat Hansen
contra

Jens Larsen (Defensor Liebe ved Nellemann),
der tiltales for Bedrageri eller ialfald for Forsøg paa denne
Forbrydelse.

Ramsø Thune Herredets Extrarets Dom af 17de Februar 1871: „Arrestanten, forrige Gaardeier Jens Larsen af Hundie bør at hensesættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede alle af hans Arrest og Sagen sthørende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Walløe og Defensor, Procurator Sørensen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Juni 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Jacobsen og Smith for Overretten betaler Tiltalte, forhenværende Gaarbeier Jens Larsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at der ikke findes at kunne tillægges de Høiesteret forelagte nye Dplysninger nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Ved den i 1ste Instants ved Ramsø Thune Herreders Extraret i nærværende Sag, hvorunder Tiltalte, forhenværende Gaarbeier Jens Larsen er sigtet for Bedrageri eller ialfald for Forsøg paa denne Forbrydelse, affagte Dom er Tiltalte, der er langt over-criminel Lavalder og ikke findes lidligere straffet, anset efter Straffelovens § 252 cfr. § 251 med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Tiltalte, der ved Skjøde af 16de Juni f. U. har solgt en Gaard i Hundie til Gaarbeier Peder Bertelsen for 15,000 Rd., hvoraf 6,000 Rd. skulde udbetales contant og i Skjødet anførtes som betalte, erholdt deraf dog kun 2,000 Rd. strax udbetalt og har benægtet senere at have modtaget de mang-lende 4,000 Rd., som Skjøderen paastaar at have betalt ham den 17de Juni, hvorfor Tiltalte har foranlediget Underfølgelse imod ham for Bedrageri, medens det efter de under Sagen tilveiebragte Dplysninger maa anses godtgjort, at det er Tiltalte, der har gjort sig skyldig deri ved svigagtigen at fragaæ Mod-tagelsen af bemelte 4,000 Rd.

Det er nemlig oplyst, at, da Bertelsen og Tiltalte vare blevne enige om Handelen om Gaarden i Hundie, reiste de i Forening med forhenværende Gaarbeier Goth, der havde været tilstede under Forhandlingerne og efter Djordring og imod Betaling ledsagede Tiltalte, til Skjæfstør, hvor Skjødet blev skrevet og de 2,000 Rd. udbetalt, medens Tiltalte for de 4,000 Rd. erholdt en Sparekassebog for dette Beløb udleveret. Den næste Morgen begave alle 3 sig til Roeskilde til Procurator Jacobsen for at erholde Documenterne stemplede og tinglæste samt for at faae en Transport skreven paa den i Spare-kassen indbestaaende Capital, hvilket sidste dog ikke skete, fordi Bertelsen for-meente at kunne skaffe Penge i Kjøbenhavn, hvorhen de derfor begave dem,

idet Sparekassébogen blev tilbage hos Procurator Jacobsen, der har forklaret, at Tiltalte kort, efterat de havde forladt ham, kom tilbage og forlangte, at han alligevel skulde have Transporten særbig, naar de kom tilbage fra Kjøbenhavn.

P. Bertelsen maa, efter hvad der er oplyst, antages at have solgt i Kjøbenhavn til en Begjæller Bærdipapirer for 3,265 Rd. 76 $\frac{1}{2}$ og hævede paa en anden Sparekassébog 1,033 Rd. 2 Mk., hvorefter de toge tilbage til Roeskilde. De gik der hen paa et Gjæstgiversked for at afgjøre Betalingen, i hvilken Henseende Goth har forklaret, at han foreslog at gaae til Procurator Jacobsen, men at Tiltalte var utildsielig dertil, og at det blev yttret, at det var ligegyldigt, da der var givet Dvitting i Skjødet. I Gjæstgivergaarden forlangte de at gaae ind i et til Gjestestuen stødende Værelse, hvor Bertelsen forklarer at have betalt Tiltalte de 4,000 Rd., hvilket Goth edeligen har bekræftet at have seet.

Derfra begave de sig til Procurator Jacobsen, som, da Bertelsen sagde, at han nu havde betalt Pengene, og Tiltalte enten bekræftede eller dog ikke mødte det, efter hvad Jacobsen og Goth edelig have forklaret, leverede Bertelsen Sparekassébogen, uden at Tiltalte gjorde nogen Indsigelse derimod, og derpaa efter nogen Uenighed mellem Tiltalte og Bertelsen om, hvem der skulde betale Omkostningerne ved Transporten, der var skreven, men ikke blev benyttet, erholdt disse godtgjorte af hver med det Halve, medens Tiltaltes Forklaring gaaer ud paa, at Bertelsen nægtede at underkrive Transporten og tog Sparekassébogen, der laa paa Bordet, hvilket er i Strid med det af Procurator Jacobsen og Goth forklarede.

Det er derhos af Procurator Jacobsen forklaret, at han, efter at have leveret Sparekassébogen til Bertelsen, afsvævede Tiltalte den paa Gaarden skyldige Aftægts-Rescance, som han efter Skjødet skulde betale, og at Tiltalte dertil svarede, at den skulde Bertelsen betale, men at denne da svarede: „Hvorfor skal jeg betale dem, jeg har jo betalt Alt, hvad Du skal have for Gaarden“, uden at Tiltalte sagde Noget dertil. Det maa endvidere fremhæves, at Tiltalte stadig senere har vægret sig ved at betale Aftægts-Rescancerne, og da der i Slutningen af Juni Maaned blev gjort Execution hos ham for disse, yttrede til Gaardmand Lars Hansen, efter hvad denne, der var tilstede som Vidne, edelig har forklaret, at, dersom Bertelsen var stridig, skulde han komme til at betale de 4,000 Rd. nok engang, for Tiltalte havde ikke givet ham nogen Dvitting for Pengene, samt at Tiltalte, uden tidligere at have foretaget Noget som helst navnlig i Anledning af Sparekassébogen, først senere, nemlig i September Maaned indkaldte Bertelsen for Forligelsescommissionen betræffende de 4,000 Rd. og derefter foranledigede Undersøgelse imod ham.

Ved de saaledes fremkomne Oplysninger findes der at være tilveiebragt et i Henhold til Bestemmelserne i Frdn. 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i den ham paafigtede Forbrydelse, og da den ved Underretsdømmen valgte Straf findes passende, og Dømmens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, bliver den i det Hele at stadfæste.“

Mandagen den 18de December.

Nr. 53. **Poul Gaardsø, Lars Qvottrup Christensen**
med flere (Advocat Nellemann)

contra

Pastor **P. H. Giesfing** (Advocat Hansen efter Ordre),
betræffende Appellanternes Forpligtelse til at betale resterende
Præstetiendeskat.

Gjerlev Onsilb Herreders Rets Dom af 8de Januar 1868:
„De Indstævnte, Poul Gaardsø, Lars Qvottrup Christensen, Søren
Zensen, Jens Chr. Christensen, Lars Zensen, Niels Dorscheus,
Peder Valle, Christen Bisgaard, Anders Zensen, Rasmus Poulsen,
Christian Christensen, Lars Qvottrup Hermansen, Christen Jacobsen,
Enken Ane Marie Larsen, Jens Ibsen, Herman Andreaesen, Niels
Chr. Nielsen, Jens Højgaard, Poul Jacobsen, Anders Holm, Niels
Sørensen, Christen Mortensen, Andreas Dorscheus, Hans Ludvig
Hansen, Christen Gjøtrup, Søren Corso, Herman Zensen og
Hans Poulsen af Sønder-Onsilb, Christian Frederiksen af Kongesvad
Mølle, Peder Møller, Jacob Valle, Niels Møller, Niels Zensen,
Christen Sjørring af Ulstrup, Lars Peter Zensen, Christen Larsen,
Niels Zensen, Jens Peter Jørgensen, Christen Pedersen, Anders
Nielsens Enke, Niels Nielsen Raarup, Anders Andersen Foulum,
Andreas Hermansen, Niels Laursen Bundgaard, Christen Hammer,
Lars Nielsen, Peter Bruun, Albert Chr. Zensen, Christen Zensen
Rise, Christen Knudsen og Jens Rouving af Nørre-Onsilb bør for
Tiltale af Citanten, Pastor P. H. Giesfing af Sønder-Onsilb, i
denne Sag frie at være. Processens Omkostninger ophæves, og
Procurator Luchsen tillægges i Salair 30 Rd., som udredes af
det Offentlige.“

Viborg Landsoverrets Dom af 20de September 1869: „De
Indstævnte, Poul Gaardsø, Lars Qvottrup Christensen, Søren
Zensen, Jens Christian Christensen, Lars Zensen, Niels Dorscheus,
Peder Valle, Christen Bisgaard, Anders Zensen, Rasmus Poulsen,
Christian Christensen, Lars Qvottrup Hermansen, Christen Jacobsen,
Enken Ane Marie Larsen, Jens Ibsen, Herman Andreaesen, Niels
Christian Nielsen, Jens Højgaard, Poul Jacobsen, Anders Holm,
Niels Sørensen, Christen Mortensen, Andreas Dorscheus, Hans
Ludvig Hansen, Christen Gjøtrup, Søren Corso, Herman Zensen

og Hans Poulsen, Alle af Sønder-Dnsild By, Christian Frederiksen af Kongsvad Mølle, Peder Møller, Jacob Valle, Niels Møller, Niels Jensen og Christen Sjørring, Alle af Ulstrup By, Lars Peter Jensen, Christen Larsen, Niels Jensen, Jens Peter Jørgensen, Christen Pedersen, Anders Nielsens Enke, Niels Nielsen Raarup, Anders Andersen Foulum, Andreas Hermansen, Niels Laursen Bundgaard, Christen Hammer, Lars Nielsen, Peter Bruun, Albert Chr. Jensen, Christen Jensen Rife, Christen Knudsen og Jens Rouving, Alle af Nørre-Dnsild, bør til Citanten, Pastor P. H. Giesing af Sønder-Dnsild betale resterende Præstetiendeskatt med 22 p pr. Lønne Hartkorn af deres i Sønder- og Nørre-Dnsild Sogne beliggende Eiendomme, Indstævnte Jens Rouving for Aaret 1864, de Indstævnte Christian Frederiksen af Kongsvad Mølle og Christen Knudsen for Aaret 1865, og samtlige de øvrige Indstævnte for Aarene 1864 og 1865, tilligemed 5 pCt. aarlig Rente af de paagjældende Beløb fra den 8de Juni 1866, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og Citantens befalede Sagfører for Underretten samt hans befalede Sagfører for Overretten, Procurator Jaaesen tillægges i Salair hver 30 Rd., der udredes af det Offentlige. Det Bødte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Ved kongelig Bevilling af 9de d. M. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paaskjendelse, uanset at dens Gjensstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Forinden den i den indankede Dom omhandlede Tiendeforening under 9de August 1808 blev indgaaet, var ikke blot en Forhøielse af den ved Forordningen 1ste October 1802 fastsatte Afgift af Tienden paabuden ved Forordningen 21de October 1803 — til hvilken, som i Dommen anført, maa ansees sigtet ved den i Foreningen nævnte Forordning 23de October 1803 — men en yderligere Forhøielse af Afgiften var fremdeles skeet ved Forordningerne af 6te Juni 1806 og 8de April 1808. Ifølge disse tvende sidstnævnte Anordningers midlertidige Character samt efter den hele unøiagtige Maade, hvorpaa Tiendehvernes Forpligtelse

til at betale Skat af Præstetienden omhandles i Tiendeforeningen, vil der imidlertid ikke kunne tillægges den nævnte Omstændighed nogen Indflydelse.

I Henhold hertil, og idet Højesteret isøbrigt billiger de Grunde, hvorpaa det ved Dommen antagne Resultat er støttet, hvorved endnu kun bemærkes, at der ved Afgjørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt den omhandlede Tiendestat skal udredes efter det gamle eller det nye Hartkorn, ikke vil kunne tages Hensyn til den under Proceduren paaberaabte § 16 i Forordning 24de Juni 1840, vil Dommen efter Indstævntes Paaastand være at stadfæste, idet de forelagte nye Oplysninger ikke kunne bevirke nogen Forandring i Resultatet. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Advocat Hansen tilkomvende Salair vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Randsverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rb. Advocat Hansen tillægges i Salarium for Højesteret 60 Rb., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Den 9de August 1808 afholdtes under den daværende Vacance i Sønder- og Nørre-Danfilb Sognes Præsteembede en Tiendecommissionensforretning for at søge tilveiebragt en Forening med de tiendeplichtige Beboere om Præstetienden af bemeldte Sogne, og det hedder i den afholdte Forretning, at Commissionen først for Sønder-Danfilb Sogns Bekomnende foreslog for Kaldets enkelte Tiende pr. Tønde Hartkorn $1\frac{1}{2}$ Skp. Rug, 2 Skpr. Byg og 3 Skpr. Havre, beregnet til Penge efter Indbydelsen af 18de Marts 1796, Ranneft og Smaaretsel for Præsten undtaget fra Accorden men Dvægtienden iberegnet, og paa Billaar, at Tiendehæderne betalte Skatten af Tienden efter Frdn. 23de October 1803 — hvorved man antages at være sigtet til Frdn. 21de j. M. — men at Beboerne efter lang Forhandling bød pr. Tønde Hartkorn 1 Skp. Rug, 2 Skpr. Byg og 3 Skpr. Havre, beregnet til Penge efter hvert Aars Capitelstaxt, at Commissionen fandt dette Tilbud antageligt, og at det indstilledes til Approbation.

Om Ulstrup By under Sønder-Danfilb Sogn hedder det derefter særligt, at Commissionen foreslog Beboerne at give for deres Tiende paa samme Billaar som for Sønder-Danfilb By $1\frac{1}{2}$ Skp. Rug, 2 Skpr. Byg og 3 Skpr.

Havre, og at de bød 1 Skp. Rug, 2 Skpr. Byg og 3 Skpr. Havre, hvilket Bud ligeledes indfillede til Approbation. For Nørre-Dalsb Sogns Bedkommende foreslog Commissionen derefter Beboerne at give for deres Tiende pr. Tønde Hartkorn $1\frac{1}{2}$ Skp. Rug, 2 Skpr. Byg og 3 Skpr. Havre, Dvægtienden iberegnet men Manned og Smaaredjel undtaget, og paa Billaar, at Tiendehjerne betalte Statten af Tienden efter Frdn. 1ste October 1802 og Forhøielsen efter Frdn. 23de October 1803 — hvorved ligeledes maa antages sigtet til Frdn. 2de s. M. — Kornet beregnet til Penge efter Indbydelsen; men da Beboerne kun bød 1 Skp. Rug, $1\frac{1}{2}$ Skp. Byg og $2\frac{1}{2}$ Skpr. Havre pr. Tønde Hartkorn, beregnet til Penge efter hvert Aars Capitelstægt, og Commissionen ikke fandt dette Bud antageligt, blev Forretningen sluttet. Beboerne fræmstode imidlertid derefter paany og tilbøde, som det hedder, det Samme som Sønder-Dalsb Beboere, nemlig 1 Skp. Rug, 2 Skpr. Byg og 3 Skpr. Havre paa de af Commissionen foreslaaede Billaar, dog at Kornet beregnedes til Penge efter hvert Aars Capitelstægt, hvilke Bud Commissionen fandt antagelige og indfillede til Approbation, hvorefter Tiendeforeningen under 11te November 1808 fersnyedes med kongelig Confirmation. Citanten, Pastor P. H. Giesing, der maa antages i Aaret 1863 eller 1864 at have tiltraadt Embedet som Præst i bemeldte Sogne, og efter hvis Formening Sognenes tiendepflichtige Beboere ved den saaledes indgaaede Tiendeforening have forbundet sig til at erlægge Statten af Præstetienden, har nu anbragt, at de ogsaa tidligere uvægerligen i Forbindelse med Tiendeverlaget have indbetalt Stattens Betsb til Sognepræsten, nemlig med 22 s pr. Tønde Hartkorn, men at en Deel af dem have vægret sig ved at erlægge den for Aarene 1864 og 1865, og han har derfor under denne Sag i 1ste Instants sagsøgt de Indstævnte, Poul Gaardbø, Lars Dvottrup Christensen, Søren Jensen, Jens Christian Christensen, Lars Jensen, Niels Dorshuus, Peder Valle, Christen Bisgaard, Anders Jensen, Rasmus Poulsen, Christian Christensen, Lars Dvottrup Hermansen, Christen Jacobsen, Enken Ane Marie Larsen, Jens Jbjen, Herman Andreasen, Niels Christian Nielsen, Jens Høigaard, Poul Jacobsen, Anders Holm, Niels Sørensen, Christen Mortensen, Andreas Dorshuus, Hans Ludvig Hansen, Christen Gjøtrup, Søren Corso, Herman Jensen og Hans Poulsen, Alle af Sønder-Dalsb By, Christian Frederiksen af Kongsvad Mølle, Peder Møller, Jacob Valle, Niels Møller, Niels Jensen og Christen Sjørring, Alle af Ulstrup By, Lars Peder Jensen, Christen Larsen, Niels Jensen, Jens Peter Jørgensen, Christen Pedersen, Anders Nielsens Enke, Niels Nielsen Kaarup, Anders Andersen Foulum, Andreas Hermansen, Niels Laurfen Bundgaard, Christen Hammer, Lars Nielsen, Peter Bruun, Albert Chr. Jensen, Christen Jensen Rife, Christen Knudsen og Jens Roufing, Alle af Nørre-Dalsb til at betale sig resterende Præstetiendebæft, nemlig med 22 s pr. Tønde nyt Hartkorn eller ialtsald pr. Tønde Hartkorn efter den ældre Matricul af deres i Sønder- og Nørre-Dalsb beliggende Tiendomme, Indstævnte Jens Roufing for Aaret 1864, de Indstævnte Christian Frederiksen af Kongsvad Mølle og Christen Knudsen for Aaret 1865, samt alle de øvrige Indstævnte

for Aarene 1864 og 1865, og da de Indstævnte ved Underretsbommen ere frifundne for Eittantens Tiltale, har denne nu indanket Sagen for Oberretten, hvor han har gjentaget sine foransførte Paastaaende og subsidiairt paastaet de Indstævnte tilpligtede at erlægge Skatten efter Frdn. 1ste October 1802 og 21de October 1803. De Indstævnte have derimod procederet til Underretsbommens Stadfæstelse.

De Indstævnte have navnlig bestridt, at Tiendeyberne ved Tiendeforeningen af 9de August 1808 overhovedet skulde have forbundet sig til at udrede Tiendeskatten, ligesom de ei heller have villet erkjende, at den nogenstunde er bleven erlagt af Tiendeyberne, og de have derhos villet gjøre gjældende, at Beboerne ialfald ikkun have paataget sig at udrede den ved Forordningerne 1ste October 1802 og 21de October 1803 paabudne Tiendestat efter deres Eiendommens daværende Hartkorn men ikke det større Beløb, som Skatten efter den senere Lovgivning kom til at udgjøre, og at Beboernes Forpligtelse til at tilsvare Skatten derhos i hvert Fald maa være bortfalden som Følge af, at Sognepræsten efter den senere Lovgivning selv er fritagen for at indbetale Skatten til Statskassen.

Hvad nu angaaer selve Tiendeforeningen af 1808, da indeholder, som ovenanført, den med Nørre-Dnsfilds Beboere affluttede Overenskomst udtrykkeligt, at Tiendeverdelaget fastsattes til 1 Skp. Rug, 2 Skpr. Byg og 3 Skpr. Havre pr. Tønde Hartkorn paa de af Commissionen foreslaaede Billaar, til hvilke Tiendeybernes Forpligtelse til at betale Skatten af Tienden efter Frdn. 1ste October 1802 og 21de October 1803 netop, som meldt, hørte, og vel er det ikke ved de af Tiendeyberne i Sønder-Dnsfild Sogn under Forhandlingerne gjorte Tilbud med Hensyn til Kornpræstationens Størrelse eller ved Commissionens Antagelse af Tilbudene paa lignende Maade ndtrykkelig tilføjet, at Tilbudene eller deres Antagelse skete paa de af Commissionen foreslaaede Billaar; men ligesom det maa ansees erkjendt af de Indstævnte, at Foreningen er indgaaet paa Grundlag af disse Billaar, forsaavidt de gif ud paa, at Verdelaget ogsaa gjaldt for Dvægtienden men derimod ikke for Manned og Smaa-rebsel, saaledes mangler der efter den hele Maade, hvorpaa det ved Forretningen Passerede er tilført, at Føie til at antage, at Beboerne, der ved at fremsætte deres Tilbud angaaende Kornverdelagets Størrelse ikke særligt gjorde nogen Indvending mod de af Commissionen opstillede Billaar, ikke skulde være indgaaede paa at udrede Tiendeskatten saaledes som af Commissionen foreslaaet. De Indstævnets Forpligtelse til at svare denne Skat maa saaledes ansees at have fornyet Hjemmel i selve Tiendeforeningen, ligesom Skatten ogsaa efter Sagens Oplysninger maa antages hidtil af Beboerne at være indbetalt til Sognepræsten, i hvilken Henseende bemærkes, at flere under Sagen afhørte Bidner, der tidligere have besiddet Eiendomme i Sønder-Dnsfild Sogn, vel have udsagt, at de kun have betalt Præsten, hvad han forlangte, og at de ikke vide, om det alene var Tiendeverdelag eller tillige Tiendestat; men flere andre Bidner have derimod ebeligen forklaret, at de foruden Tiendeverdelaget ogsaa altid til Præsten have erlagt Tiendestat af deres i Sønder- og Nørre-Dnsfild

beliggende Eiendomme, og en tidligere Præst i bemeldte Sogne har ligeledes edeligen forklaret — hvad der ogsaa stemmer med en af ham gjort Tilførsel i den saakaldte liber daticus for Aarene 1827 til 1853 — at der i hans Embedstid, som varede fra 1835 til 1851, bestandigt i Medfør af Tiendeforeningens aarligen er blevet afkrævet samtlige Sognenes tiendepflichtige Beboere Tiendebest, og at de have erlagt denne i Forbindelse med Tiendeveberlaget, uden at dog de Dvitteringer, Beboerne erholdt, udviste, hvor meget der var erlagt som Tiendeveberlag og hvor meget som Tiendebest.

Det følger nu af Forholdets Natur, at de tiendehynde Beboere, navnlig naar de uden noget særligt eller udtryffeligt Forbehold i Henseende til Statens Størrelse overtage den nævnte Skatteforpligtelse, ogsaa maa anses at have underkastet sig de Forandringer, som en senere Lovgivning maatte medføre i Henseende til Skattens Størrelse, og da der mangler Føie til at antage, at Ansørfelsen i Tiendeforeningen af de paa den Tid med Hensyn til Skattens Størrelse gjældende Lovbud skulde være skeet i andet Niemed end for nærmere at betegne Skattens Art og Størrelse under de daværende Forhold eller navnlig i den Hensigt at tilkjendegive, at en mulig fremtidig Forhøielse af Skatten skulde være Tiendehynderne uvedkommende, maatte Frdn. 15de April 1818 navnlig medføre, at Skatten i Medfør af sammes § 2 Ib fremtidig af Tiendehynderne blev at tilsvare med 22 $\frac{1}{2}$ aarligt pr. Tønde Hartkorn efter den da gjældende Matricul, og heri kunde efter det udtryffelige Indhold af Forordningen 11te September 1822 § 5 ingen Forandring indtræde ved den Geiſtigheden ved bemeldte Forordning forundte Skattelettelse, hvorefter Tiendehynderne fremdeles — uden Hensyn til, at den af Sognepræsten tidligere ioverfattede umiddelbare Indbetaling til Statskassen af Skattens Totalbeløb maa antages fra Aaret 1822 ikke længere at have fundet Sted — maatte være pligtige at erlægge det paa hvers Hartkorn falvende Beløb af Skatten til Sognepræsten.

Ligesom nu den ovennævnte Tilførsel i den saakaldte liber daticus særligt gaaer ud paa, at Tiendebestatten udrededes af Beboerne med 22 $\frac{1}{2}$ pr. Tønde nyt Hartkorn, og den af den forommeldte tidligere Præst i Embedet afgivne edelige Forklaring endvidere gaaer ud paa, at Tiendebestatten i hans Embedstid er bleven afkrævet Beboerne og af disse erlagt med 22 $\frac{1}{2}$ i de første Aar pr. Tønde gammelt Hartkorn, men i de senere Aar, da Lovgivningen medførte det, pr. Tønde nyt Hartkorn, saaledes følger det ogsaa af Forholdets Natur og Bestemmelserne i Frdn. 24de Juni 1840, cfr. navnlig §§ 1, 5, 6 og 10, at den nye Matricul fra 1ste Januar 1844 maatte isæbetsfor den ældre Matricul blive Maalestokken for Udredelsen af den de paagjældende Sognes Beboere efter det tiendehynde Hartkorn paahvilende Skat af Præstetienden, og den ved Lov 20de Juni 1850 om Ophævelsen af flere Skatter m. v. § 6 foregaaende Forandring i de ved Forordningen 11te September 1822 givne Bestemmelser om de Geiſtlige Beskatning med Hensyn til Præstetienden kunde i Overensstemmelse med det i saa Henseende ovenfor Anførte ei heller faae nogen Indflydelse paa Beboernes

Forpligtelse til at erlægge Skattens Beløb til Sognepræsten. De Indstævnte maae derfor anses pligtige til at betale den for Aarene 1864 og 1865 restende Tiendestat til Citanten saaledes som af ham paastaet med 22 $\frac{1}{2}$ pr. Tønde af deres Eiendommens nuværende Hartkorn tilligemed 5 pCt. aarlig Rente af de paagjældende Beløb fra Forligsklagens Dato den 8de Juni 1866, indtil Betaling skeer.

Processens Omkostninger for begge Retter vilke efter Sagens Omstændigheder være at ophæve."

Tirsdagen den 19de December.

Nr. 39. Huusmand **Rasmus Pedersen** (Selv)
contra

Huusmand Peder Larsens Enke, **Marie Sophie Jørgensdatter** (Advocat Hansen efter Ordre),

angaaende Indstævntes Ret til Tørvemaal og Sætteplads paa et Areal af 2000 \square Alen i en paa Citantens Løb beliggende Mose m. v.

Baag Herredstings Dom af 28de Mai 1869: „Citantinden, Marie Sophie Jørgensdatter, Huusmand Peder Larsens Enke af Holte bør fremdeles være berettiget til det i den Indstævnte, Huusmand Rasmus Pedersen af Holte Kohave tilhørende Jordløb Matr.-Nr. 85 b af Rjøng By, Rjøng Sogn beliggende, paa Udskiftningskortet under Nr. 82 affatte, med Navnet Peder Anderfen betegnede, ca. 2000 Kvadrat-Alen store Tørvemaal og Sætteplads, og bør Indstævnte derhos betale hende en saadan Erstatning for det Tab og den Skade, hun maatte have lidt derved, at han i Foraaret 1868 har forhindret hende i at skjære Tørv i det omprocederede Maal, som uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte bestemme. Saa bør han og ubrede de Retsgebyrer m. v. og den Stempelafgift, som burde have været erlagt, hvis Sagen ikke for Citantindens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salair til hendes beskiftede Sagsfører, Procurator Gormsen af Afsens 20 Rd. Det Idømte at ubredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Juli 1870: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. Citanten, Huusmand Rasmus Pedersen af Holte Kohave bør ubrede det

Retsgebyr og det Skriver-salarium, som her for Retten skulde have været erlagt, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Indstævnte, Huusmand Peder Larsens Enke, Marie Sophie Jørgensbatter af Holtes Bedkommende havde været beneficeret, og i Salair til hendes beskikkede Sagsfører, Procurator Alberti betale 20 Rd. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde i Forbindelse med den Høiesteret forelagte Udfgiftningsforretning maa det antages, at Indstævnte er berettiget til Tørvemaal og Sætteplads i den under Sagen omhandlede i Citantens Ved Matr. Nr. 85 b beliggende Mose. Vel findes den i Dommen omtalte Paategning: „Peder And. 2000 □ Alen“ ikke nu paa det Høiesteret forelagte Udfgiftningskort; men efter de fremkomne Dplysninger er det utvivlsomt, at denne Paategning fandtes paa Kortet, da dette den 22de Januar 1869 blev foreviist for Underretten til Sammenligning med det samtidigen fremlagte Copikort af 18de s. M., paa hvilket Paategningen findes, og mod hvis Rigtighed der ikke er fremsat nogen Indsigelse i de foregaaende Instanser. Iøvrigt fremgaaer det af de foreliggende Dplysninger, at der ikke paa Udfgiftningskortet ved særlig Begrændsning har været affat noget bestemt Tørvemaal paa 2000 □ Alen, som Indstævnte skulde være berettiget til at benytte; men dette kan alene medføre, at Dommen kommer til at gaae ud paa at kjende Indstævnte berettiget til Tørvemaal og Sætteplads paa et Areal af 2000 □ Alen i den Deel af Tørvemosen, som paa fornævnte Copikort har den omhandlede Paategning, og som hun maa antages hidtil at have benyttet. Endnu bemærkes, at, forsaavidt Citanten for Høiesteret har gjort gjældende, at et Tørvemaal af den nævnte Størrelse for længe siden maatte være opstaaret, vil denne Indsigelse, til hvis Bedømmelse de fornødne Dplysninger mangle, som uhjemlet i den tidligere Procedure ikke imod Indstævnets Protest kunne komme i Betragtning.

I Henseende til den Indstævnte tilkjendte Erstatning og Processens Omkostninger vil Overretsbdommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Citanten efter Sagens Omstændigheder at maatte betale efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Indstævntes befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salair.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør fremdeles være berettiget til Tørvemaal og Sætteplads paa et Areal af 2000 □ Alen i den Deel af den omhandlede paa Citantens Lob Matr. Nr. 85b beliggende Mose, som paa det under Sagen fremlagte Copikort af 18de Januar 1869 er betegnet med: „Peder And. 2000 □ Alen“. I Henseende til Erstatningen og Processens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hansen for Høiesteret betaler Citanten 60 Rd. Saa betaler han og det Retsgebyr og Skriversalarium, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, der skulde have været brugt eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Indstævntes Vedkommende havde for Høiesteret været beneficeret. Endelig betaler han til Justitskassen 5 Rd.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Ifølge Stævning af 16de Juni f. A. paaanker Citanten, Huusmandasmus Pedersen af Holte Kobave en inden Baag Herredsting den 28de Mai f. A. affagt Dom, ved hvilken Indstævnte, Huusmand Peder Larsens Enke, Marie Sophie Jørgensdatter af Holte er kjendt, som det hedder, fremdeles berettiget til det i den Citanten tilhørende Jordlob Matr. Nr. 85 b af Rjøng By, Rjøng Sogn beliggende, paa Udskiftningskortet under Nr. 82 affatte, med Navnet Peder Anderjen betegnede, circa 2000 □ Alen store Tørvemaal og Sætteplads, og Citanten derhos er tilsligtet at betale Indstævnte en jaaban Erstatning for det Tab og den Skade, hun maatte have lidt derved, at han i Foraaret 1868 har forhindret hende i at fjerne Tørv i det omprocederede Maal, som uwillige af Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, samt endelig paalagt at udrebe Pro-

cessens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder 20 Rd. i Salair til Indstævntes befuldte Sagsfører, Procurator Gormsen. Citantens Paastand her for Retten gaar i Overensstemmelse med hans Underrettsprocedure ud paa, at han frifindes for Indstævntes Tiltale og tilkjendes Processens Omkostninger, medens Indstævnte, hvem der her for Retten ligesom for Underretten er meddeelt fri Proces, procederer til Underrettsdommens Stabsfæstelse og paastaar Citanten paalagt at udrede Omkostningerne ogsaa her for Retten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til hendes befuldte Sagsfører, Procurator Alberti.

Til Støtte for den paastaede Tørvestjærret og Sætteplads i den i Citantens Lod beliggende Tørvemose har Indstævnte paaberaabt sig deels forskjellige Abkomstdocumenter deels den fra hendes og hendes Forgængeres Side i lang Tid stedfundne Udøvelse af Retten. I saa Henseende er der fremlagt deels et Skjøde af 15de December 1811 fra Anders Pedersen i Gummerup til Hans Jensen i Billeagerhuset, hvorved Førstnævnte sælger og kjober Sidstnævnte det ham tilhørende, som det hedder, forbeholdte Tørvemaal, beliggende i Hans Jørgensens Lod i Holte By, hvilket Tørvemaal med sammes tilliggende Herlighed „skal tilhøre Kjøberen og Arvingerne til uigenkaldelig Eiendomsret, ligesom Sælgeren selv havde eiet det“, deels et Skjøde fra udsnævnte Hans Jensen til Huusmand Peder Larsen, der var gift med Hans Jensens Pleiebatter, Indstævnte, og efter hvem hun hensejdes i uskiftet Bo, af 5te Januar 1833 paa det Hans Jensen tilhørende Huus med tilliggende Jorder, deels et Gavebrev af 2den April 1842, ved hvilket Hans Jensen skænker Peder Larsen og Indstævnte sine Efterladenskaber, deels endelig et Skjøde af 12de November 1853, ved hvilket Peder Larsen sælger sit Huus til en Trebremand, men udtrykkelig forbeholder sig det ham tilhørende Tørvemaal i Lammemose ved Holte. At den under Sagen omhandlede Mose almindelig benævnes Lammemose eller Lammemose, maa ansees oplyst under Sagen, ligesom det ogsaa maa ansees givet, at en Hans Jørgensen tidligere har været Fæster af den Citanten nu tilhørende Lod, saaat der ogsaa ved den i Skjødet af 1811 omtalte Mose maa antages sigtet til den her omhandlede. Ved de under Sagen optagne Eingsvidner er det endvidere godtgjort, at Indstævnte og hendes afdøde Mand i over 30 Aar have udøvet Tørvestjær og benyttet Læggeplads i Mosen qvæstionis, og tvende Vidner have forklaret, at Hans Jensen og efter denne Indstævnte og hendes Mand have udøvet saadan Raadighed i et Tidrum, der gaar for det ene Vidnes Bekommende circa 40 Aar, for det andet circa 50 Aar tilbage i Tiden, samt at det, saalangt de kunne huske tilbage, har været almindelig omtalt, at Hans Jensen og efter ham Peder Larsen havde et Tørvemaal i den oftnævnte Mose. Endelig har Indstævnte henviist til, at det i Post 10 af den Arvefæstelsjæbecontract af 18de December 1866, ved hvilken Lodden Matr. Nr. 85 b overdrages fra Cieren af Frederikslund til Citantens Forgænger Peder Nielsen, og til hvilken saavel Skjødet til Sidstnævnte som Skjødet fra ham til Citanten udtrykkelig referere sig, er gjort Kjøberen til Pligt „som bidtil at respectere den Tørvestjærret med Læggepladse, som endeel Beboere

hidtil have havt i Mosen paa Matr. Nr. 85 b", ved hvilke Beboere Citanten imidlertid ikke har villet erkjende, at der er sigtet til Indstævnte, samt at bemeldte Peder Nielsen har bevidnet, at Indstævnte og hendes Mand i den Tid, Peder Nielsen havde Matr. Nr. 85 b i Fæste, forinden den blev ham solgt, jævnlig have udøvet Tørvestjær i Mosen, og at han endog selv har været dem behjælpelig dermed, samt at lignende Raadighed er udøvet under hans Forgænger i Fæstet. Endelig bemærkes, at der paa Udførelseskortet, hvoraf en Gjenpart er fremlagt under Sagen, findes assat forskellige Tørvemaal i Kammermosen, deriblandt et, hvorpaa staaer skrevet: Peder Andersen 2000 □ Alen.

Ved samtlige disse oplyste Omstændigheder i deres Forening skjønnes der nu at være tilveiebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis for, at Indstævnte har en paa behøvrige Udførelsesdocumenter grundet Ret til et Tørvemaal i Kammermosen, idet den lange Udøvelse af Tørvestjærret fra hendes Mand og dennes Forgængeres Side i høi Grad bestyrker og supplerer det, som de ovennævnte Documenter i og for sig gjøre sandsynligt. Naar Citanten særlig har bestridt, at der er ført Beviis for en Overdragelse af Tørvestjærret fra Hans Jensen til Indstævnte og hendes Mand, er det herimod med Føie gjort gjældende, at denne Ret enten maa være tænkt indbefattet under Overdragelsen af Huset eller under det Gavebrev, hvorved Hans Jensen skjænkede alle sine Esterladenskaber til Indstævnte og hendes Mand, da der ikke er tilveiebragt nogenjomhelst Oplysning om, at Hans Jensen har overdraget den omhandlede Ret til nogen Anden.

Forsaavidt Citanten dernæst har formeenet, at han ialfald af den Grund maa strifindes, at Grændserne for det paaftaaede Tørvemaal ikke ere oplyste, vil der heller ikke heri kunne gives ham Medhold, da det ikke har mødt behøvrig Modsigelse fra hans Side, at det var af 2000 □ Alens Størrelse. Som Følge deraf maatte der tilkjendes Indstævnte Tørvestjærret paa et saadant Areal af Mosen, og Citanten har ikke særlig paaftaaet Dommen forandret, forsaavidt den har tilkjendt Indstævnte samme i det paa Udførelseskortet med Navnet Peder Andersen mærkede Maal, der isørigt ogsaa er det eneste af denne Størrelse blandt de paa Kortet affatte.

Eigesom Underrettsdommen derfor maa billiges, forsaavidt den har erkjendt Indstævntes Tørvestjærret, saaledes er det en Selvfølge, at Citanten maa tilsvare Indstævnte Erstatning for det Tab, hun har lidt ved, at hun i Foraaret 1868 har formeenet hende at Njære Tørv i Mosen, og Underrettsdommen, hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor i det Hele være at stadfæste."

Høiestretstidende,

udgivet

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 36.

Den 12te Januar.

1872.

Anden ordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 19de December.

Nr. 259.

Advocat Nellesmann

contra

Johan Jensen Johansen Enemark

(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Dmgængelse imod Naturen.

Vends Herreds Extrarets Dom af 9de October 1871: „Arrestanten Tjenestefarl Johan Jensen Johansen Enemark bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaned; saa bør han og betale i Erstatning til Huusmand Lars Tørgensen af Strib 5 Rd. 1 Mk. og denne Sags Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Møller og Defensor, Procurator Schmidt 4 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de November 1871: „Arrestanten Johan Jensen Johansen Enemark bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede Actionens Omkostninger, derunder de i Herredstingsdommen fastsatte Salairer til Actor og Defensor ved Underretten og i Salair til Procuratorerne ved Overretten, Beth og Lehmann 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom ansøgte Grunde fjendes for Ret:

Landskover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Kellemann og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende imod Arrestanten Johan Jensen Johansen Euenmark for Omgængelse imod Naturen anlagte og fra Bends Herreds Extraret hertil inbankede Sag er det ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaelse beviist, at Arrestanten, der er født den 22de April 1852 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, har den 24de September d. A. begyndt paa at pleie Omgang med et Faar, der græssede paa en Mark i Nærheden af Strib, hvorimod det ikke kan ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Forbrydelsen er bleven fuldbyrdet. Arrestanten, der, selv om han ved den paagjældende Leilighed har været besjænklet, dog ikke kan antages at have været dette i saadan Grad, at det kan faae Indslydelse paa hans Tilregnelighed, vil derfor være at ansee efter Straffelovens § 177 jfr. § 46 med en Straf, der passende findes at kunne fastsættes til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, og vil Underrettsdommen, som har anseet Forbrydelsen for fuldbyrdet og bestemt Straffen for Arrestanten efter Straffelovens § 177 til 8 Maanedes Forbedringshuusarbejde, overensstemmende hermed være at forandre, ligesom dens Bestemmelse om den Dyrets Eier tillagte Erstatning for Udgifterne ved en sagkyndig Besigtigelse af Dyret findes at burde bortfalde, da disse Udgifter rettelig blive at hense på under Actionens Omkostninger, hvorimod Dommens Bestemmelser om Udrejselsen af de sidstnævnte Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, billiges.“

Onsdagen den 20de December.

Nr. 263.

Advocat Lewinsen

contra

Niels Christensen Sand (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Røsgængereri og Betleri.

Rjøbenhavns Amts søndre Virks Politirets Dom af 11te October 1871: „Arrestanten Niels Christensen Sand bør hensesættes til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa bør han og ud-

rebe samtlige af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Udsærb efter Loven."

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de November 1871: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Raasløff og Meyer for Overretten betaler Arrestanten Niels Christensen Sand 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærb efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinsen og Henrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Niels Christensen Sand, der er født i Aaret 1817 og forhen oftere har været straffet saabel for Tyveri som for Løsgænger og Betleri, for de sidstnævnte Forseelser senest efter Højesterets Dom af 1ste Juni d. A. med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, og som under nærværende fra Rjøbenhøvn's Amts søndre Birk's Politiret hertil indankede Sag atter sigtes for Løsgænger og Betleri, er ved egen af det iøvrigt Opfygte bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i det ham paafigtede Forhold, idet han, hvem der var anvist Arbejde i Frederiksberg Fattighuus, i Begyndelsen af August forlod dette og senere er drevet arbejdsløs omkring og har bettet, indtil han den 18de September blev anholdt.

Det maa derfor billiges, at han ved den indankede Dom er anset efter Lov 3die Marts 1860 §§ 1 3 og 5, og findes Straffen passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. Politiretsdommen, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger bifaldes, bliver derfor at stadfæste."

Nr. 251.

Advocat Levinsen

contra

Mads Dalgaard eller **Degn** (Defensor Bunken),
der tiltales for Vold imod sin Hustru.

Skodborg Vandfuld Herreders Extrarets Dom af 3die August 1871: „Tiltalte Huusmand Mads Dalgaard eller Degn bør

straffes med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Hjort og Jørgensen 5 Rd. til den Første og 4 Rd. til den Sidste. At efterkommes under Afserb efter Loven."

Biborg Landsoverrets Dom af 25de September 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Isaacsen betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserb efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocat Levinsen og Etatsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende Sag tiltales Mads Dalgaard med Tilnavn Degn for Vold imod sin Hustru.

Tiltaltes Hustru Christiane Poulsbatter har forklaret, at, da Tiltalte den 20de Juni d. A. om Natten kom hjem i beruset Tilstand, forlangte han, at hun skulde staa op og lave Salve til hans Fingre, hvilket hun ogsaa gjorde, og idet hun frygtede ham, fordi han var fuld, gik hun derefter fra Sovokammeret over Gangen ind i en anden Stue for at see efter, om Tiltalte havde Brændeviin staaende der. Da hun havde taget en Flaske, der stod der, og vilde gaae tilbage til Sovokammeret, stod hendes Mand i Døren og skjældte, og uden at hun tænkte derpaa, greb han hende med sine Arme og kastede hende med al sin Magt ned imod Leergulvet i Forstuen, og da hun vilde reise sig, kastede han sig selv ned paa hende for at holde hende nede, idet han navnlig satte sit Knæ voldsomt paa hendes venstre Side. Ved den af Districtslægen Dagen efter foretagne Undersøgelse af Tiltaltes Hustru fandtes der efter hans Erklæring en ikke ubetydelig Hævelse paa høire Skuldersed og i de bløde Dele rundt omkring samme og dernæst Brud af et Ribbeen, som

smertebe hende meget saavel ved enhver Bevægelse af Overkroppen som ved Aandedrættet, og antog Lægen, at Bestabigelsen, der vilde forhindre hende i at arbejde i 4 å 5 Uger, dog vilde helbredes uden Skade for hendes fremtidige Helbred og Arbeidsfærdighed. Efter hendes egen Forklaring i Retten den 2den August var hun da igjen fuldkommen rask, og har hun derhos erklæret, at hun har tilgivet sin Mand og ønsker ham forskaaet for Straf eller ialfald Straffen sat saa mildt som muligt.

Tiltalte har indrømmet Rigtigheden af hans Hustrues Forklaring og saaledes ogsaa, at den hende af ham tilføiede Overlast er Uarsag til de hende tilføiede Bestabigelser, samt at hun ikke havde givet nogen anden Anledning hertil, end at han blev vred over, at hun tog hans Brændeviinsflaske; men iøvrigt har han benægtet at have tilfigtet eller kunnet forudsee, at hans Voldsomhed skulde have til Følge, at der tilføiedes hans Hustru nogen betydelig Legemsbestabigelse.

For sit anførte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1819 og tidligere ved Overrettsdom af 30te Mai 1864 for Vold har været anseet med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, nu være at ansee efter Straffelovens § 203 cfr. § 202 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, og Underrettsdommen, hvorved Straffen er bestemt til samme Art Fængsel i 2 Gange 5 Dage, og hvis Bestemmelse om Actionens Omkostninger billiges, vil derfor med den nævnte Forandring i Straffetiden være at stadfæste."

Nr. 240.

Advocat Hansen
contra**Wilhelm Grüttner** (Defensor Bunken),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Løve Herreds Politirets Dom af 20de Juli 1871: „Kjøbmand Wilhelm Grüttner af Sæby bør til Holbet Amts Fattigtasse bøde 20 Rd. samt udrede denne Sags Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landskover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die December 1871: „Tiltalte, Kjøbmand Wilhelm Grüttner af Sæby bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Procuratorerne Winther og Schæd for Overretten 5 Rd. til hver, udredes af det Offentlige.“

Høiesterets Dom.

Da Tiltalte, forsaavidt han som Kjøbmand er berettiget til Handel i Stort, ifølge 2det Led af § 40 i Næringsloven af 29de December 1857 ifkun kunde være berettiget til at for-auctionere sine Varer i samme Quantiteter, i hvilke det er tilladt Groshandlere at sælge, hvorimod Ret til Salg ved Auction i Smaat efter samme Paragraphs første Led ifkun tilkommer de i en Kjøbstad Næringsberettigede, maa Tiltalte, der er Kjøbmand paa Landet, og som ved Auction, afholdt den 27de April d. A. i Sæby By, Holbø Amt har ladet sælge Manufacturvarer i Smaat, antages derved at have gjort sig skyldig i uberettiget Næringsbrug, og han vil derfor være at ansee med Straf efter samme Lovs § 75. Tiltalte har tidligere ifølge tvende af Amtet approberede Forlig, nemlig af 31te December 1863 for uberettiget Brændeviinshandel og Udskjænkning og af 9de December 1870 for uberettiget Brændeviinshandel, erlagt Bøder henholdsvis af 20 og 30 Rd. Han vil derfor nu i Medfør af den nævnte Lovs § 82 være at dømmes for 3die Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, og efter Omstændighederne findes hans Straf at kunne bestemmes til en Mulct af 20 Rd., der tilfalder Amtets Fattigkasse. Da Politiretsdommen har samme Resultat og retteligen har paalagt Tiltalte Sagens Omkostninger, vil denne Dom kunne stadfæstes, hvorhos Tiltalte vil have at udrede de ved Overrettens Dom bestemte Salairer.

Thi kendes for Ret:

Politiretten's Dom bør ved Magt at stande. Advocat Hansen og Etatsraad Bungen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rd., der tilligemed de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salairer udredes af Tiltalte.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Ved Løve Herreds Politirets Dom af 20de Juli d. A. er Tiltalte Kjøbmand Wilhelm Grüttners af Sæby for ved offentlig Auction at have ladet bortsalge et Parti af sine Kjøbmandsvarer i Smaat anseet med Mulct efter Næringslovens § 75. Tiltaltes Næringsbeviis hjemler ham imidlertid Berettigelse ifølge bemeldte Lovs § 32 til Handel i Stort og Smaat, og da Auction kun er en færegen

Form, hvorunder et Salg skeer, findes Tiltalte ikke at have overskredet sin Be-
rettigelse ved at vælge denne Form for Salg af sine Varer i de Dvantiteter,
hans Næringsbeviis hjemler ham. Tiltalte vil derfor blive at frifinde og
Sagens Omkostninger at paalægge det Offentlige."

Nr. 247.

Statsraad Bunken

contra

Jens Peter Jensen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Dragsholm Birkis Extrarets Dom af 19de Juni 1871:
„Huusmand Jens Peter Jensen af Klint bør hensættes i Fængsel
paa Band og Brød i 5 Dage samt udrede alle af Sagen flydende
Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne
Clausen og Lunøe med 4 Rd. til hver. At efterkommes under
Afsærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 3die Oc-
tober 1871: „Tiltalte Huusmand Jens Peter Jensen af Klint
bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage. I Henseende til
Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at
stande. I Salair til Procuratorerne Jacobsen og Westrup for
Doverretten betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes
under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad
Bunken og Advocat Hansen for Højesteret betaler
Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under nærværende fra
Dragsholm Birkis Extraret hertil indankede, imod Tiltalte, Huusmand Jens
Peter Jensen af Klint for Tyveri anlagte Sag er det ved egen Tilstaaelse
og det isvrigt Oplyste tilstrækkeligt gobtgjort, at Tiltalte, da han den 27de
Februar d. A. med Rjoretstøi var tilstede i Annebjerg Skov for at afhente
noget Udhugst, som var kjøbt til ham ved en Skovauktion, har fra en i Nær-

heden liggende Bunte Bøgeqvæs, der var solgt til en Anden, taget 2 Bøgegrene, tilsammen til Værdi 16 fl , hvilke Grene han lagde paa sin Bogu imellem den Udhugst, han var isærd med at læsse paa samme.

Tiltalte har vel under Sagen anbragt, at han kun tog Grenene for at tvinge Risene ned paa Boguen, og at det var hans Hensigt, efter at have benyttet dem paa denne Maade, atter at lægge dem tilbage i den Bunte, hvorfra de vare tagne, men da dette Anbringende staaer i Strid med, hvad der isvrigt er oplyst under Sagen, vil der intet Hensyn kunne tages hertil, hvorimod det maa antages, at han har sat sig i Besiddelse af Grenene for at tilvende sig dem.

Smidfertid findes efter Gjenstandens Bestaaffenhed og ringe Værdi i Forbindelse med hvad der isvrigt foreligger det ham overbeviste Forhold at kunne henføres under Straffelovens § 235, og da Vedkommende har begjært ham straffet, vil Tiltalte, der er født i 1832 og ved Høiesteretssdom af 19de Januar 1854 idømt 1 Aars Forbebringshuusarbejde i Analogi af Lovens 6—13—15, være at anses med en Straf, som findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvorved Tiltalte efter Strl. § 228 er anset med 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, være at forandre, hvorimod den, da dens Bestemmelse om Actionens Omkostninger billiges, isvrigt vil være at stadfæste."

Lorsdagen den 21de December.

Nr. 241.

Advocat Hindenburg
contra

Theodor Ugerbæk (Defensor Bungen),

ber tiltales for Politiuorden og Opsætsighed mod Politiet.

Holstebro Kjøbstads Politirets Dom af 15de August 1871: „Tiltalte Fragtmænd Theodor Ugerbæk af Ringkjøbing bør til Holstebro Kjøbstads Politikasse betale en Mulct paa 15 Rd. samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Afværk efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 25de September 1871: „Tiltalte Theodor Ugerbæk bør bøde 5 Rd. til Holstebro Kjøbstads Politikasse. Saa udreder han og Sagens Omkostninger og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Haaften 5 Rd. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Afværk efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 8te d. M. er Høiesteret bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paatjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Ved den indankede Dom er det retteligen antaget, at det Tiltalte paa sigtede Forhold, forsaavidt det bestaaer i Opsætsighed mod Politiet, ikke egnede sig til Paatale ved Politiretten, men maatte gøres til Gjenstand for Justitsaction. Som Følge heraf bliver Sagen, forsaavidt angaaer det foransførte Forhold, at afvise fra Politiretten. Med Hensyn til det Tiltalte iøvrigt overbeviste Forhold vil den indankede Dom i det Væsentlige i Henhold til de i saa Henseende anførte Grunde være at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Forsaavidt angaaer Sigtelsen for Opsætsighed mod Politiet, afvises Sagen fra Politiretten. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Statsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Efterat det ved Forhørene i nærværende Sag blandt Andet var oplyst, at Tiltalte Fragtmand Theodor Ugerbæk den 11te Juni d. A. var kommen kjørende i stærkt Trav med en stor Fragtvogn gennem Gaderne i Høstebro og, da Politimesteren — hvem Tiltalte dog maa antages dengang ikke at have kjendt — paalagde ham ikke at kjøre paa denne Maade, havde nægtet at efterkomme dette Paalæg, samt at Tiltalte, der var beruset, derefter, da en tilstedekommet Politibetjent vilde anholde ham, havde gjort Modstand mod at anholdes og ved sin trofste og stænde Adfærd i det Hele havde foranlediget Opsøb og Sammenstimslen af Menneſter paa Gaden, og, efterat Politimesteren i denne Aulebning havde indstillet til Amtet, at der maatte anlægges Justitsſag mod Tiltalte, udtalte Amtet i en Skrivelse til Politimesteren af 17de Juli d. A., at det efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke kunde Andet end fremdeles ansee det for det Rigtigste, at Sagen behandlede som en offentlig Politisag. Efter Modtagelsen af denne Skrivelse har Politimesteren i Politiretten tilkjendegivet Tiltalte, at han fattedes under Tiltale for Politiuorden og for Opsætsighed mod Politiet. Da egentlig Opsætsighed mod Politiet imidlertid alene kan gøres til Gjenstand for Paatale under en Justitsſag og derimod ikke under en offentlig Politisag, kan der ikke under nærværende Politisag være Spørgsmaal om at paalægge

Tiltalte særlig Straf, forsaavidt denne Deel af Sigtelsen angaaer, og da det ei heller efter Indholdet af Amtets ovennævnte Skrivelse af 17de Juli d. A. kan antages at have været Amtets Mening, at særlig Tiltale ved Politiretten skulde finde Sted for Opfættighed mod Politiet, findes det usjornødent udtrykkeligt at afvise denne Deel af Sigtelsen fra Politiretten, idet Politimesteren maa anses at have savnet Bemyndigelse til at iværksætte Tiltale ved bemeldte Ret for den nævnte Lovovertrædelse. Forsaavidt det derimod, som ovenfor berørt, under Sagen er godtgjort, at Tiltalte deels har kjørt i stærkt Trav med en stor Fragtvogn gjennem Byens Gader, deels har ved hvirvlet og støiende Afsærd samt ved at søge at unddrage sig Anholdelse bevirket Opsløb og Sammenstimlen af Menneſter paa Gaden, maa han ved sit Forhold i disse Henseender anses at have gjort sig skyldig i en strafbar Politiuorden, og Straffen for ham, der tidligere har erlagt en Bøde af 5 Rd. for Politiuorden, men om hvem det iøvrigt ikke er oplyst, at han tilforn har været tiltalt eller straffet, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til en Bøde til Jurisdictionens Politikasse af 5 Rd.“

Nr. 252.

Statsraad Bungen

contra

Gorine Andersine Albjerg (Defensor Nellemann),

der tiltales for Thyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Lehns Birkis Extrarets Dom af 25de August 1871: „De Tiltalte, Christiane Christoffersdatter og Gorine Andersine Albjerg bør at hensesættes, den Førstnævnte i Fængsel paa sædvanlig Fængeløst i 14 Dage, den Sidstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og enhver for sit Vedkommende udrede de med Sagen og Straffens Fuldbkyrdelse forbundne Omkostninger, derunder, hver med det Halve, Salairer til Procuratorerne Gregersen og Hansen 5 Rd. til hver. 3 Erstatning til Kurve-mager Wanners Hustru udreder Gorine Andersine Albjerg 6 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de October 1871: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Erstatningen bestemmes til 3 Rd. 3 Salair til Procuratorerne Mundt og Hvalfsøe for Overretten betale de Tiltalte, ugift Fruentimmer Christiane Christoffersdatter af Svendborg og hendes Datter

Gorine Andersine Albjerg sammesteds 5 Rd. til hver, der udredes paa den med Hensyn til Salairerne for Underretten bestemte Maade. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udferd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Sagen kun foreligger Høiesteret til Paakjendelse for Gorine Andersine Albjergs Vedkommende, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør for Gorine Andersine Albjergs Vedkommende ved Magt at stande. 3 Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „De Tiltalte, ugift Fruentimmer Christiane Christoffersdatter af Svendborg og hendes Datter Gorine Andersine Albjerg sammesteds, af hvilke den Første er sødt den 9de April 1811 og den Anden den 31te Mai 1846, og som ikke forhen have været tiltalte eller straffede, sigtes under nærværende fra Lehn's Wirts Ret hertil indankede Sag Sidstnævnte for Tyveri og ulovlig Omgang med Pittegods Tiltalte Albjerg er overbevist en Dag i Juni Maaned d. A. i Kurvemager Wanners Hus af en aabensstaaende Commodestuffe at have tilvendt sig en hans Kone tilhørende Portemonnaie med 3 Rd. i samt at have tilegnet sig og for 5 Mk. solgt en til 1 Rd. vurderet Lærreds Blouse, som hun fandt paa en Bei ved Østergjærninge, og som tilhørte en i Nærheden arbejdende Karl. Hun er derfor rettelig anseet efter Straffelovens §§ 228 og 247 med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød.

Da Underretsdommen derhos billiges, forsaavidt sidstnævnte Tiltalte er paalagt at erstatte de stjaalne 3 Rd., og med Hensyn til Actionens Omkostninger, der ere paalagte de Tiltalte hver for sit Vedkommende og Salairerne hver med Halvdelen, vil Dommen for saavidt være at stadfæste, hvorimod Erstatning af andre 3 Rd., Wanners Hustru har maattet udrede i Anledning af et imod hende af Tiltalte Albjerg anlagt Injuriesøgemaal, ikke kan tillægges hende under nærværende Sag."

Nr. 244.

Advocat Henrichsen
contra**Rasmus Christensen Krog og Mads Christensen Krog**
(Defensor Klubien),

der tiltales, Førstnævnte for Løsgængereri og for i svigagtig Hensigt at have afgivet en falsk Forklaring for Retten om sig selv som skyldig i Meeneed og Sidstnævnte for at have forledet Førstnævnte til dette Forhold og deeltaget deri samt for i sin Tid at have fravendt sin afbøde Broder, Gaardmand Lars Christensen en af ham til denne udstedt Qvittering for 900 Rd. og derefter gjort den Forbring, for hvilken han havde medbeelt Qvitteringen, gjælden ved Domstolene.

Salling Herreds Extrarets Dom af 19de Mai 1871: „De Tiltalte, Rasmus Christensen Krog og Mads Christensen Krog bør hensættes til Forbedringshuusarbejde, den Første i 8 Maanedes og den Sidste i 1 Aar samt Een for Begge og Begge for Een udrede Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Groth Petersen 8 Rd. og til Defensor, Procurator Hoffmejer 6 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Randsver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 3die October 1871: „Tiltalte, Fattiglem Rasmus Christensen Krog bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til den Tiltalte, Tjenestekarl Mads Christensen Krog idømte Straf og Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Procuratorerne Tvermoes og Kalko for Overretten tillægges i Salair hver 8 Rd., som udredes af de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at der ikke i nærværende Sag findes Anvendelse for den i Dommen med Hensyn til Mads Christensen Krog paaberaabte Bestemmelse i Straffelovens § 225, og med Tilspøende, at de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke ville kunne lede til andet Resultat end det i Dommen antagne, kjendes for Ret:

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Klubien for Høiefsteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Salling Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Fattiglem Rasmus Christensen Krog og Tjenestekarl Mads Christensen Krog, Førstnævnte for Løsgængereri og for i frivagtig Hensigt at have afgivet en falsk Forklaring for Retten om sig selv som skyldig i Meeneed og Sidstnævnte for at have forlebet Førstnævnte til dette Forhold og deeltaget deri samt derhos i Henhold til Justitsministeriets Resolution for i sin Tid at have fravendt sin nu afdøde Broder, Gaardmand Lars Christensen en af ham til denne udstedt Dvittering for 900 Rd. og derefter gjort den Fordring, for hvilken han havde meddeelt Dvitteringen, gjældende ved Domstolene.

Ved de Tiltaltes egen, med det isvrigt Oplyste stemmende Tilfælelse maa det ansees for tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte Mads Christensen Krog, der havde en Fordring paa sin nu afdøde Broder Lars Christensen, stor 900 Rd. for Arv og Løn, og som havde givet denne Dvittering for, at han havde modtaget dette Beløb, ligesom han og mundtlig havde erkjendt dette i Medtiltaltes og 2 andre Vidners Nærværelse, har hemmeligen af Lars Christensens Chatol tilegnet sig Dvitteringen og derefter anlagt Sag mod Lars Christensen til Bestatning af de ommeldte 900 Rd., som Tiltalte paastod ikke at have modtaget, men ved den derefter affagte Dom af 22de November 1858 blev Lars Christensen frifunden, da det ved Medtiltaltes og de andre Vidners Forklaringer maatte ansees fuldstændigt beviist, at han havde udstedt Dvittering for Modtagelsen af Pengene og erklæret sig skyldig. Da Tiltalte Mads Christensen, der stadig har paastaet, at han ikke har faaet Pengene og ikke veed, hvorledes han er bleven skyldig, troede, at han kunde gjøre Fordringen gjældende mod Lars Christensens Enke, naar han kunde faa den ommeldte Dom omstødt, overtalte han Tiltalte Rasmus Christensen til, at han i dette Niemed skulde for Retten forklare, at han havde aflagt falsk Eed i den nævnte Sag, hvorefter han tilfrev Dommeren, at Rasmus havde tilfælelse saadant for ham, samt bad om, at han maatte blive sat under Tiltale i den Anledning. Rasmus har derefter eensstemmende hermed for Retten forklaret, at det var en falsk Eed, han havde aflagt, og at han havde ladet sig overtale hertil af sin afdøde Broder ved Løfte om en Godtgjørelse, men senere har han vedgaaet, at denne Forklaring var urigtig, og at han var forlebet hertil af Tiltalte Mads Christensen.

Det er endvidere godtgjort, at Tiltalte Rasmus Christensen har overtraadt et ham den 23de August 1866 givet Tilhold om ikke inden Forstanderskabets Tilladelse at forlade Sognet, idet han, som var indlagt paa Vesterhjørninge Sogns Arbejdsanstalt, uden Tilladelse er bortgaaet herfra den 8de

August 1870 og har opholdt sig paa forskjellige Steder, navnlig i Fredericia, indtil han den 12te September s. A. blev anholdt i Middelfart, dog udenat det er oplyst, at han i den Tid har gjort sig skyldig i Væleri.

For det ommeldte Forhold er Rasmus Christensen, der er født 1821 og ved Bends Herreds Extrarets Dom af 9de Februar 1856 for ulovligt Krohold m. m. idømt en Mulct af 15 Rd., ved Bræhetrolleborg Virks Politirets Dom af 7de Februar 1866 for Væleri 3 Dages simpelt Fængsel og ved Holsteenhuus Virks Politirets Dom af 26de Februar 1869 for Løsgænger og Væleri 30 Dages Tvangsarbejde, ligesom han under en privat Sag er idømt 4 Maaneders Fængsel for strifflige Injurier mod Dommeren, rettelig anseet efter Straffelovens § 146 og Lov 3die Marts 1860 §§ 1 og 2 jfr. bog ogsaa § 252 sammenholdt med §§ 46 og 48 samt § 62, og ligeledes er Mads Christensen, der er født 1813 og under en privat Sag er idømt 3 Maaneders Fængsel for Fornærmelser mod Dommeren, men ellers ikke findes tiltalt eller straffet, rettelig anseet efter Straffelovens § 252 jfr. §§ 62 og 306 samt §§ 225 og 146 jfr. § 52 1ste Mbr.; men Straffen, som ved Dommen er bestemt til henholdsvis 8 Maaneders og 1 Aars Forbedringshuusarbejde, findes efter Omstændighederne for Rasmus Christensens Vedkommende at kunne bestemmes til 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, medens Dommen i Henseende til den Mads Christensen idømte Straf og Actionens Omkostninger vil være at stadfæste.“

Nr. 266.

Advocat Hindenburg

contra

Christine Svendsen eller **Kirstine Svendsdatter**
Cedergreen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Sorø Virks Extrarets Dom af 15de Juli 1871: „Tiltalte, Pigen Christine Svendsen eller Kirstine Svendsdatter Cedergreen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 20 Dage og udrede alle af nærværende Action lovligt flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Acter, Procurator Flor 5 Rd. og til Defensor, Procurator Windsfeld Hansen 4 Rd. At efterkommes under Afværk efter Loven.“

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 10de November 1871: „Tiltalte Christine Svendsen eller Kirstine Svendsdatter Cedergreen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. 3 Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne

Bøger og Lange for Overretten betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Sorø Virks Exraret hertil indankede Sag er Tiltalte Christine Svendsen eller Kirstine Svendsbatter Lebergreen actioneret for Tyveri, og ved egen Tilfæelse og det iøvrigt Oplyste er det ogsaa beviist, at hun heri har gjort sig skyldig, idet hun en Dag i afvigte April Maaned fra den nævnte laasende Kjelder paa Hellestryp har tilvendt sig ca. 2 Skjæpper Kartofler af Værdi 4 Mk. For dette Forhold maa Tiltalte, der er født i Sverrig i Aaret 1845 og ikke forhen straffet heri Landet, anses efter Straffelovens § 228, og findes Straffen at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, hvorved hun er tilsendt Fængsel paa sædvanlig Fangelost i 20 Dage efter Straffelovens §§ 228 og 23 in fine — hvilken sidste Bestemmelses Uvendelighed maa beroe paa Forholdene paa den Tid, Dommen skal erqveres — være at forandre, medens den bliver at stadfæste med Hensyn til Actionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte.“

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedsiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Doms Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der sønste Bladet med Posten, 6 Rd. 20 β. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de lgl. Postcontoirer.

Forslagt af den Gyldendalffe Boghandel (F. Høgel).

Jiølsøe & Sandrups Bogtrykkeri.

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 37.

Den 19de Januar.

1872.

Tredie eller extraordinaire Session.

Fredagen den 5te Januar.

Nr. 229. Proprietair **W. Mourier** (Advocat Brock),
contra

Forpagter **U. Schæffer** og Birkebonner og Skriver i
Hirschholm Birk **B. P. N. Møller**

(Advocat Hindenburg, for den Sidstes Vedkommende efter Ordre),
betræffende Fremme af en af Citanten requireret Fogedforretning,
ved hvilken Forpagter Schæffer begjæredes udsat af Citantens til
ham bortforpagtede Eiendom, samt angaaende Fogdens Forpligtelse
til at stande til Rette for den Skade, Citanten maatte have lidt
ved Rægtelse af bemeldte Forretnings Fremme.

Hirschholm Birks Fogedrets Kjendelse af 25de Juli 1871:
„Den til Fogden stillede Requisition kan ikke tages tilfølgende, med-
mindre den stillede Sikkerhed af Papirer til Værdi omtrent
9,900 Rd. forøges indtil 20,000 Rd.“

Høiestrets Dom.

Foreløbig bemærkes, at, forsaavidt Parterne ved Slutningen
af Proceduren for Høiestret have forenet sig om at begjære en
anden Paakjendelse af Sagen end den, der hjemles ved den i
Henshold til Lovens 1—6—19 fete Indstævning, vil intet Hensyn
dertil kunne tages. Da herefter kun Parternes oprindeligt nedlagte
Paastande ville kunne komme i Betragtning, og blandt disse
Indstævntes principale Paastand om Sagens Afvisning fra

Høiesteret, der er støttet paa, at Lovgivningen, navnlig den ovennævnte Lovartikel ikke skulde afgive fornøden Hjælp for denne Sags Indbæring umiddelbart for Høiesteret, efter Forholdets Bestaandelse ikke vil kunne gives Medhold, bliver der alene Spørgsmaal, om den paagjældende Forretnings Foretagelse ved den indkomne Kjendelse efter Sagens Omstændigheder rettelig er gjort afhængig af den i Kjendelsen bestemte Forhøielse af den stillede Sikkerhed. Efter hvad der i Kjendelsen er anført og efter de Høiesteret forelagte nye Oplysninger findes der imidlertid ikke tilstrækkelig Føie til at fravige den ommeldte, af Fogedretten truffene Bestemmelse, og Kjendelsen vil derfor efter Indstævntes subsidiaire Paastand være at stadfæste, hvoraf det er en Følge, at der vil være at tillægge den indstævnte Foged, Birke-dommer Møller den af ham paastaaede Frisindelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve, og det sidstnævnte Part's befalede Sagfører, Advocat Hindenburg tilkommende Salarium, der bestemmes til 60 Rd., bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Den indkomne Fogedkjendelse bør ved Magt at stande, og bør Indstævnte, Birke-dommer Møller for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd. Advocat Hindenburg tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rd., der udredes af det Offentlige.

S den indkomne Kjendelses Præmisses Vedkommende er det: „Da der ved det af Requisitionen Anførte er opstaaet Tvivl, om der foreligger en saadan utillydende Fravigelse af den i Forpagtningens Contracten foreskrevne Driftsplan, saadant deraf tydelig fremgaar, at denne Fravigelse maatte kunne berettigede Eieren til at forlange Forpagterens Udsættelse af Forpagtningen, samt da det findes tvivlsomt, om den ringere Besætning, der nu holdes paa Gaarden, navnlig paa Grund af den stedfundne Brand af Bygninger og Besætning, kan tilregnes Forpagteren paa en saadan Maade, at den maa kunne berettigede Eieren til at forlange Forpagteren udsat af Forpagtningen, samt da den imod Requisitionens Vidende og Villie skete Fældning af nogle Træer i Haven i ethvert Fald ikke kan henregnes til et saadant forsætligt Contractbrud, der maatte kunne bevirke den ommeldte

Ret for Cieren, drifter Fogden sig ikke til uden en Forsøgelse af den ydede Sikkerhed at efterkomme den til ham stillede Requisition, og da Forpagtningscontracten er gjældende indtil 1ste Mai 1879, saaat der altsaa er omtrent 8 Aar tilbage af Forpagtningstiden, samt da Forpagtningsafgiftens aarlige Beløb udgjør 5,000 Rd., bestemmes Sikkerhedens Beløb i det Hele til 20,000 Rd."

Torsdagen den 11te Januar.

Nr. 56. Entrepreneur **G. Simonfen** (Advocat Henrichsen)
contra

Districtsingenieur **Sigvald Müller** som Besuldmægtiget for
Anlægsgentreprenuerne for de jydskke Jernbaner, Firmaet
Samuel Morton Peto, Thomas Brassey og
Edvard L. Betts (Advocat Brock),

betræffende Hovedcitantens Paastrand om Betaling af hans for-
meentlige Resttilgodehavende for udført Arbejde ved Jernbaneanlæg.

Horsens Bytings Dom af 22de Juni 1869: „Ind-
stævnte, Districtsingenieur Sigvald Müller bør som Besuldmægtiget for Entreprenuerne af Anlægget af de jydskke Jern-
baner, Samuel Morton Peto, Thomas Brassey og Edvard Ladd
Betts af Westminster, London til Citanten G. Simonfen af
Frederikshøst betale 3,336 Rd. 68 $\frac{1}{2}$ Rigsmønt og Renter heraf
5 pCt. p. a. fra den 24de November f. A. til Betaling skeer,
samt denne Sags Omkostninger med ialt 10 Rd., men bør iøvrigt
for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. At udredes inden
15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afmærk
efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 30te Mai 1870: „Contra-
citanten, Districtsingenieur Sigvald Müller bør som Besuldmægtiget
for Firmaet Samuel Morton Peto, Thomas Brassey og Edvard
Ladd Betts i London til Hovedcitanten G. Simonfen betale
2,519 Rd. 76 $\frac{1}{2}$ med 5 pCt. aarlig Rente heraf fra den 24de
November 1868, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger
for begge Retter ophæves. Det Idømte udredes inden 8 Uger
efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afmærk efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Efter hvad der under Sagen foreligger, har Contracitanten ikke havt nogen udtrykkelig Bemyndigelse til som Fuldmægtig for Firmaet Peto, Brassey & Betts at modtage Søgemaal angaaende det i den indankede Dom omhandlede Mellemværende med Hovedcitanten. Vel har Hovedcitanten formeent, at en saadan Bemyndigelse maa ansees stiltiende givne derved, at Contracitanten paa bemeldte Firmas Vegne som en af de af samme antagne Afdelings- eller Districtsingenieurer har forestaaet Jernbaneanlægget i det paagjældende District og som saadan er traadt i det i Dommen ommeldte fleersidige Forhold til Entreprenuerne, deriblandt Hovedcitanten; men efter Beskaffenheden af Contracitantens Stilling, der kun omfattede Ledelsen af Arbeidet og Besørgelsen af Udbetalingerne i Districtet, er der ikke tilstrækkelig Føie til at tillægge den en saadan Betydning, at den skulde kunne medføre Bemyndigelse til at modtage et Søgemaal som nærværende med forbindende Virkning for Firmaet. Contracitanten kan heller ikke ved sin Procedure antages at have anerkjendt, at han rettelig kunde sagsøges som Fuldmægtig for bemeldte Firma, i hvilken Henseende det ikke vil kunne komme i Betragtning, at han først for Overretten opgav den af Firmaet her i Landet antagne Generalbefuldmægtigede, mod hvem Søgemalet ialfald kunde have været rettet.

I det Contracitantens Indsigelse imod at være rette Sagvolder efter det Anførte findes at maatte gives Medhold, vil der efter hans principale Paastand være at tillægge ham Frifindelse for Hovedcitantens Tiltale. Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve for alle Retter.

Thi kjendes for Ret:

Contracitanten bør for Hovedcitantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedcitanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag har Hovedcitanten G. Simonson af Frederiksløst i 1ste Instans sagsøgt Contracitanten, Districtsingenieur Sigvald Müller i Horsens til som Befuldmægtiget for Entreprenuerne af Anlægget af en Jernbane i Sylland,

Firmaet Samuel Morton Peto, Thomas Brassey og Edward Lobb Betts i London at betale sig Restbeløbet af sit Tilgodehavende hos Firmaet for de Arbeider, han har udført ved bemeldte Jernbaneanlæg, med 3,813 Rb. 74 $\frac{1}{2}$ eller efter Fradrag af 104 Rb., som Hovedcreditanten har erkjendt at være Firmaet skyldig som Kjøbsfum for 4 smaa Jernbanevogne, 3,709 Rb. 74 $\frac{1}{2}$ med Renter. Ved Underrettsdommen er Contracitanten — der principalitør procederede til Frisindelse og in subsidium neblagde Paastand om, at han ialfsal kun tilpligtedes at betale Hovedcreditanten 1,325 Rb. 8 $\frac{1}{2}$ eller efter Fradrag af de nævnte 104 Rb. 1,221 Rb. 8 $\frac{1}{2}$ — tilpligtet i sin ovennævnte Egenkab at betale Hovedcreditanten 3,336 Rb. 68 $\frac{1}{2}$ med 5 pCt. aarlig Rente heraf fra Forligssklagens Dato den 24de November 1868, indtil Betaling skeer, samt Sagens Omkostninger for Underretten med 10 Rb., hvorimod Contracitanten isvrigt er friunden for Hovedcreditantens Tilstale, og denne Dom er nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor de have gjentaget de af dem i 1ste Instants neblagte Paastande.

Til Støtte for sin principale Paastand om selvstændig Frisindelse har Contracitanten paaveraabt sig, at han formeentlig er incompetent Sagvolder, idet Hovedcreditanten, der har været bekjendt med, at Contracitanten ifkun er traadt i Contractsforhold til ham som Fuldmægtig for Firmaet Peto, Brassey & Betts, og at der saaledes ikke paahvilede Contracitanten noget personligt Ansvar ligeoverfor ham, formeentlig har været uberettiget til at rette sit Søgemaal imod ham. Det følger imidlertid af Forholdets Natur, at Contracitantens Mandanter ikke kunne fordre, at Hovedcreditanten, naar han vilde indtale sit Tilgodehavende for de ommeldte Arbeider, skulde gjøre dette under en imod dem ved deres Værneting i Udlandet anlagt Sag, men at Hovedcreditanten maa kunne erhverve Dom for sit Tilgodehavende under et imod deres Befuld- mægtigede her i Landet rettet Søgemaal, og da det maa ansees in confesso, at det er Contracitanten, der paa det nævnte Firmas Vegne har contraheret med Hovedcreditanten og ført Tilsyn med Arbeidernes Udførelse, og at det lige- ledes er Contracitanten, der har ladet udbetale til Hovedcreditanten de Penge, som denne under Arbeidets Udførelse efterhaanden havde erholdt tilgode for samme, samt da Contracitanten derhos hverken under sine Forhandlinger med Hovedcreditanten angaaende det under Sagen ommeldte Arbeide eller under Sagens Procedure i 1ste Instants har berørt, at nogen Anden her i Landet end han skulde være bemyndiget til at modtage Søgemaal paa Firmaet Peto, Brassey & Betts Vegne, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til Contracitantens af Hovedcreditanten isvrigt modtagne Anbringende her for Retten om, at Firmaet Peto, Brassey & Betts har en Generalbefuld- mægtiget i Randers, der er bemyndiget til paa dets Vegne at modtage Søgemaal, og idet Contra- citanten herefter maa ansees for rette Sagvolder, vil hans principale Paastand ikke kunne tages tilfølgte.“

Tirsdagen den 16de Januar.

Nr. 235.

Advocat Klubien

contra

Rasmus Steffensen og **Rasmus Madsen** (Def. Hansen), der tiltales, Førstnævnte for Tyveri, Løsgængereri og Bettleri samt for Omgængelse mod Naturen og Sidstnævnte for Tyveri.

Vebelsborg Virks Extrarets Dom af 30te Mai 1870: „Arrestanten Rasmus Steffensen af Traugde bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar samt udrede alle af denne Sag sthørende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Gormsen og til Defensor, Procurator Schmidt med 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te August 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Salomonsen og Lehmann betaler Arrestanten Rasmus Steffensen 10 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Ifølge allerhøieste Ordre af 28de October f. A. skulle Rasmus Madsen og Rasmus Steffensen tiltales for Høiesteret som 1ste Instants henholdsvis for Tyveri og for Omgængelse mod Naturen, saaledes at Sagen behandles og paakjendes under Eet med den mod Rasmus Steffensen tidligere anlagte og ved den indankede Dom paakjendte Justitsag, og særlig er Høiesteret ved samme Ordre bemyndiget til at paakjende de ommeldte Forbrhødsfælder, uanset at de tilveels ere begaaede for over 10 Aar siden.

Som i Dommen anført, har Rasmus Steffensen vedgaaet at have udøvet de deri nævnte Indbrudstyverier i Gamborg, Kirkeby, Udby, Veile, Sønderbroby, Sønderlø og Vigerløv Kirker samt at have forsøgt Tyveri i Kauslunde og Vantinge Kirker. Efterat Rasmus Madsen imidlertid under en imod ham i Anledning af andre Tyverier indledet Undersøgelse i Forhør af 27de April og 6te Juni f. A. havde afgivet Tilstaaelse om at have gjort sig sthldig i Indbrudstyverierne i de 6 førstnævnte Kirker og i Forsøget paa Indbrudstyveri i Kauslunde Kirke, har Rasmus Steffensen, der i Henhold til den indankede Dom, som han

ikke havde ønsket appelleret, under 16de August 1870 var indsat i Bridesløselille Forbedringshuus, i Forhør af 18de August f. A. forklaret og senere fastholdt, at han ikke har begaaet noget af de af ham vedgaaede Kirketyverier eller Forsøg paa saadanne, idet han, der ved sin Anholdelse mistænktes for et af disse Tyverier, ikke vidste, hvorledes han skulde bære sig ad ligeoverfor Undersøgelsesdommerens Foreholdelser i saa Henseende, og i Følelsen af sin ulykkelige Stilling meente, at han ligesaa godt kunde paatage sig Skylden for hiint Tyveri, ligesom han senere, da de øvrige Tyverier foreholdtes ham, for at faae en Ende paa Sagen vedgik at have begaaet disse. Tiltalte Steffensen, der efter de Høiesteret forelagte Dphlysninger maa ansees for sløv og meget daarligt begavet, har iøvrigt tilføjet, at han fuldkomment erkjender, at det er hans egen Skyld, naar han er bleven dømt for Forbrydelser, som han ikke har begaaet. Efter Bestaffenheden af de af denne Tiltalte oprindelig afgivne Forklaringer, der vare ubestemte og i flere Puncter lede af indre Usandsynlighed samt for flere Tyveriers Vedkommende vanstelig lade sig forene med, hvad der forøvrigt, navnlig efter Overretsdømmens Afgielse, er oplyst om Tiltaltes Opholdssteder, medens de af Niasmus Madsen — der maa antages end ikke at have kjendt Niasmus Steffensen — afgivne ovenansførte Tilstaaelser finde fuldstændig Bestyrkelse i Sagens samtlige øvrige Dphlysninger, maa det nu ogsaa ansees godtgjort, at N. Steffensens Forklaringer ere urigtige, forsaavidt han har erkjendt sig skyldig i de af de ommeldte Forbrydelser, hvorom N. Madsen senere har afgivet Tilstaaelse; og forsaavidt angaaer Tyveriet i Vigerslev Kirke og Forsøget paa Tyveri i Bantinge Kirke, findes ligeledes N. Steffensens Tilbagekaldelse af hans tidligere Tilstaaelse, efter hvad foran er bemærket om Bestaffenheden af de af ham afgivne Forklaringer, at maatte tages tilfølg.

Hvad angaaer de i Dommen nævnte Tyverier af et Par Uldsokker, et Tørklæde og en Stok, er Rigtigheden af N. Steffensens Tilstaaelse, som han har fastholdt under de nye Forhør, paa en fyldestgjørende Maade bestyrket ved Sagens øvrige Dphlysninger. Under bemeldte Forhør er det fremdeles ved Tiltaltes Tilstaaelse, der har fundet Bestyrkelse i flere Deponenters Forklaringer, tilstrækkeligt godtgjort, at han i 1858 har forsøgt Omgængelse mod

Naturen deels med et Faar og deels med en Ko. For de nævnte Forbrydelser saavel som for det af ham, som i Dommen anført, forøvede Løsgænger og Væleri vil Tiltalte Steffensen være at ansee efter Straffelovens § 228 og § 177 cfr. § 46 samt efter Lov af 3die Marts 1860 § 1 cfr. § 5. Hvad Straffen angaaer, bemærkes, at Tiltalte, der, som meldt, den 16de August 1870 blev indsat i Vridsløffelille Forbedringshuus for at affone den ham ved Overrettsdommen idømte Straf, derefter forblev i denne Straffeanstalt, indtil han i Anledning af de nye Forhør den 18de August f. A. overførtes til Kjøbenhavns Arresthuus. I det der nu ikke findes at burde idømmes ham nogen større Straf end den saaledes af ham allerede udstaaede, vil hans foransførte Strafskyld derved være at ansee som affonet.

Tiltalte Rasmus Madsen, der er født i 1809 og gjentagne Gange har været dømt for Tyveri, seneft ved Viborg Landsoverrets Dom af 11te October 1858 for denne Forbrydelse 4de Gang begaaet efter Forordning 11te April 1840 § 16 til Tugthuusarbejde i 8 Aar, er ved egen med Sagens øvrige Dphøninger stemmende Tilstaaelse overbevist om i Tidrummet, siden han i November 1866 efter udstaaet Straf løslodes af Straffeanstalten, at have gjort sig skyldig i de ovennævnte, med Indbrud forbundne Tyverier i Gamborg, Kirkeby, Udby, Veile, Sønderbroby og Sønderlø Kirker og i det ligeledes med Indbrud forbundne Forsøg paa Tyveri i Klausunde Kirke. Endvidere har han begaaet omtrent 40 i Forhørene af 27de April, 2den og 12te Mai f. A. under Nr. 23, 26—34, 38—56, 58, 61 og 63—67 omhandlede Tyverier; af disse have 11 været forbundne med Indbrud, deraf de 9 i Kirker, hvori derhos tildeels Kirkeblokken er bleven opbrudt og dens Indhold borttaget; i en 10de Kirke, hvortil Døren var aaben, opbrød han ligeledes Kirkeblokken og tilvendte sig dens Indhold. Ved samtlige de ovenomhandlede Tyverier har Tiltalte stjaalet Gjenstande til en Værdi af ca. 300 Rd.

Fremdeles maa det ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte Madsen i Tidrummet fra 1834, indtil Dommen af 11te October 1858 overgik ham, har udøvet de i ovennævnte Forhør af 27de April f. A. under Nr. 1—20 og 62 omhandlede Tyverier, hvorved han har tilvendt sig Gjenstande til en samlet Værdi af henved

200 Rd. Af disse Thyerier, som ikke have været indbragne under de tidligere mod ham anlagte Sager, ere 11 begaaede ved Indbrud, deraf de 10 i Kirker, hvori tildeels Kirkeblokken tillige blev opbrudt.

For de af Tiltalte Madsen saaledes begaaede Thyerier vil han være at ansee deels for 5te Gang begaaet Thyeri efter Straffelovens § 232 1ste og 2det Led, tildeels sammenholdt med § 46, deels med Tillægsstraf i Henhold til sammes § 64, og Straffen findes at kunne bestemmes til 12 Aars Tugthuusarbeide. Derhos vil han have at udrede de nedenfor anførte Erstatningssummer.

Actionens Omkostninger ville de Tiltalte have at udrede saaledes, som nedenfor angives.

Thi kjendes for Ret:

Den af Rasmus Steffensen paadragne Strafskyld bør være affonet ved den af ham ifølge Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom allerede ubstaaede Straf. Rasmus Madsen bør hensættes til Tugthuusarbeide i 12 Aar samt udrede i Erstatning til de Fattiges Kasser i Sønderbroby Sogn 5 Rd., i Veile Sogn 4 Rd., i Kirkeby Sogn 6 Rd., i Sønderlø Sogn 2 Rd. 48 ß, i Mefinge Sogn 8 Rd., i Landet Sogn 16 Rd., i Bregninge Sogn 20 Rd., i Nørre-Naby Sogn 5 Rd. og i Thaulov Sogn 6 Rd., til Gaardmand Jens Christian Jensen i Eskelund 50 Rd., til Garver Thrane i Fjellsted 6 Rd., til Huusmand Anders Hansen 4 Rd., til Niels Pedersen i Nalsbo 6 Rd., til Gaardmand Anders Hansen i Bregnemose 8 Rd. 72 ß, til Huusmand Jesper Nielsen i Bjerrebhy paa Thorseng 2 Rd. 8 ß, til Skomager Martin Christensen sammesteds 1 Rd., til Slagter Rasmus Larsen i Sønderlø 12 Rd. og til Skolelærer Hasle i Kirkesløby 18 Rd. Af Actionens Omkostninger betaler Rasmus Steffensen de indtil fornævnte Doms Affigelse paaløbne, derunder de ved Dommen fastsatte Salairer; de senere paadragne Omkost-

ninger, og derunder i Salarium til Advocaterne Klubien og Hansen for Høiesteret 30 Rd. til hver, ubredes af Rasmus Madsen, hvorhos Rasmus Steffensen in solidum med ham deraf tilsvareer $\frac{1}{4}$.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Bedelsborg Birk's Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Rasmus Steffensen for Tyveri, Løsgængeri og Betleri.

I forstævnte Høiende er Arrestanten ved egen, af det isvrigt Dplyste bestyrkede Tilskaaelse overbeviist at have i Tidsrummet fra December Maaned 1868 indtil Udgangen af forrige Aar forøvet Tyveri i 7 Kirker i Fyen, nemlig Gømborg, Kirkeby, Udby, Veile, Sønderbroby, Vigerslev og Sønderjys Kirker, ved hvilke Tyverier, som han udførte om Natten eller seent paa Aftenen ved Indstigning gjennem Kirkevinduerne, han ved at opbryde deels selve Kirkeblokken deels forffjellige Fattigbøsser har tilvendt sig et Pengebeløb af ialt mellem 30 og 40 Rd. Arrestanten har derhos forsøgt Tyveri i Kauslunde Kirke, hvor han var steget ind igjennem Vinduet for at stjæle af Kirkeblokken, men som han igjen maatte forlade, da han hørte Nogen komme, samt i Bantinge Kirke, hvortil han paa samme Maade skaffede sig Indgang, men hvor det efter det Dplyste ikke med Sikkerhed kan statueres, at han har tilvendt sig Noget samt endvidere stjaalet i Blommelyst Kro et til 1 Mk. vurderet Par Uldsokker i et Huus, han ikke nærmere har kunnet betegne, et Tørklæde af samme Værdi, og fra en Forslue i Gjøstelve en til 8 f vurderet Stof.

Paa samme Maade er Arrestanten overbeviist at have fra den 20de September f. A. indtil hans Anholdelse den 21de December næstefter streift arbejdsløss omkring i forffjellige Jurisdictioner i Fyen og ernæret sig ved Betleri.

Som Følge heraf vil Arrestanten, der er sødt den 4de November 1835 og ved Gjørding Malt Herreders Politirets Dom af 15de Januar f. A. og Baag Herreds Politirets Dom af 8de Juni f. A. er anseet for Løsgænger og Betleri henholdsvis med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og med Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage, være at domme efter Straffelovens § 228, § 229 Nr. 2 og 4 og § 46, sammenholdt med sidstnævnte §, samt efter Lov af 3die Mars 1860 § 1 cfr. §§ 3 og 5, og da den af Underretsdommeren valgte Straf af Forbringingshuusarbejde i 4 Aar efter Omstændighederne findes passende, ligesom Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil Underretsdommen være at stadfæste, hvorhos bemærkes, at den af Bestyreren for de Fattiges Kasse i Sønderbroby nedlagte og af Actor herfor Retten gjentagne Paastand om Erstatning, hvis Rigtighed Arrestanten ikke har villet erkjende, efter det Dplyste ikke findes saaledes begrundet, at den kan tages tilfølgende under nærværende Sag.“

Onsdagen den 17de Januar.

Nr. 41. Grev **Bernstorff** (Advocat Levinfen)
contra

Generaldirectoratet for Skattevæsenet

(den constituerede Kammeradvocat, Etatsraad Bunken),
betræffende Erlæggelse af 4 pCt. og $\frac{1}{2}$ pCt. Afgift af en
det Mhlius-Narupgaardste Fideicommis tilfalden Capital paa
46,286 Rd. 73 $\frac{1}{2}$.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste August
1870: „De Indstævnte, Kammerherre Mhlius til Rønningesø-
gaard og Grev Bernstorff til Kattrup bør Een for Begge og
Begge for Een til Statskassen betale 4 pCt. og $\frac{1}{2}$ pCt. Afgift
af den det Mhlius-Narupgaardste Fideicommis ifølge Hofjæger-
mester Mhlius's Testamente tilfaldne og som Følge af Frøken
Christiane Frederica eller Frederikke Mhlius's Død i 1860 i de
Indstævntes Besiddelse tilligemed bemeldte Fideicommisfes øvrige
Medler overgaaede Capital af 46,286 Rd. 73 $\frac{1}{2}$ med Renter
5 pCt. aarlig af de paastævnte Afgifter fra den 12te Januar 1867,
indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. At
esterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse
under Afseer efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til det i den indankede Dom Anførte maa det
antages, at den under Sagen omhandlede Capital er falden i
Arv baade i 1857 ved Hofjægermester Mhlius's Død og i 1860,
da Frøken Christiane Frederikke Mhlius døde. Da imidlertid
Førstnævntes Bo endnu ikke var sluttet og Arveudlægget skeet, den-
gang Frøken Mhlius, der som Besidderinde af det Mhlius-Narup-
gaardste Fideicommis arvede den paagjældende hidtil frie Capital,
afgik ved Døden, findes Forordningen 12te September 1792 § 6
ifr. § 3 at maatte medføre, at 4 pCt. Afgiften, der allerede een-
gang er bleven erlagt, ikke nu kan affordres Citanten; han bliver
derfor under denne Deel af Sagen at frifinde for Indstævntes
Tiltale. Hvad derimod angaaer $\frac{1}{2}$ pCt. Afgiften, da har For-
ordningen 8de Februar 1810 ikke nogen til den nævnte Lovforskrift
svarende Regel eller anden Bestemmelse, der kunde hjemle Citanten

Fritagelse for at erlægge denne Afgift, og han vil derfor være at tilpligte at betale samme, navnlig af de fulde 46,286 Rb. 73 β , i hvilken Henseende bemærkes, at han ikke for Høiesteret har fastholdt den subsidiaire Paastand om at fritages for at svare Afgiften af de sidst udlagte 12,386 Rb. 25 β . Af det Ibdømte vil Citanten derhos have at svare Rente efter den derom neblagte Paastand. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Sagens Omstændigheder at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør til Statskassen betale $\frac{1}{2}$ pCt. Afgift af den under Sagen omhandlede Capital 46,286 Rb. 73 β med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 12te Januar 1867, indtil Betaling skeer, men iøvrigt for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rb.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Ved Testamente af 14de Februar 1852, der med Tillægsbestemmelse af 12te Juli s. A. er forsynet med allerhøieste Confirmation af 3die Januar 1853, oprettede afgangue Kammerherre Johan Caspar Mylius og Hustru blandt Andet forskjellige Pengefideicommisser, nemlig det Mylius-Mylenbergske, det Mylius-Raschenbergske og det Mylius-Narupgaardske Fideicommis, hvert paa 30,000 Rb. og bestemte henholdsvis for deres yugste Søn, Kammerjunker Sigismund Mylius, deres Datter Christiane Ulrica Catharina, gift med Ored Bernstorff samt deres Datter Christiane Frederikke Mylius og for disse Børns Livsarvinger og Fædrenesslægt; hvorhos bestemtes, at, hvad Ugtefællerne iøvrigt maatte efterlade sig, hvorover ikke paa anden Maade var disponeret, skulde efter Fradrag af Skifteomkostninger og Gjælb udgjøre et Legat for Medlemmerne af den Myliuske Familie, for hvilket Legat saavel som for Pengefideicommisserne Besidderen af Stamhuset Rønningesøgaard, dengang deres ældste Søn, Hofjægermester Johan Jacob Mylius, hvem Stamhuset i 1843 var afstaaet, skulde være Ephor.

I Hofjægermester Mylius's Testamente af 30te Juli 1856, der ligeledes er forsynet med allerhøieste Confirmation den 28de April 1858, forsaavidt de efternævnte Bestemmelser angaaer, hedder det i § 10: „Derefter skænker jeg a) 100,000 Rb. til de med Stamhuset Rønningesøgaard forbundne Myliuske Slægtpenge, b) 50,000 Rb. til det Mylius-Raschenbergske Fideicommis og c) 50,000 Rb. til det Mylius-Narupgaardske Fideicommis“, hvorhos bestemmes i § 11, at det under Litra a i § 10 nævnte Fideicommis tilfalder Succesfor

til Stamhuset Rønningesgaard, Testators Broder, Kammerjunker Sigismund Mylius, det under b) nævnte Søsteren Grevinde Bernstorff og det under c) nævnte Søsteren Christiane Mylius og hver af deres Finier, og at alle 3 Fideicommissier gaae i Arv i den respective Finie efter de Regler, som ere forefrevne i Successtionen for ovennævnte Stamhus. I den paafølgende § 13 hedder det: „Skulde det hændes, at nogen Besidder eller Besidderinde af noget af de nævnte Fideicommissier dør uden at efterlade nogen fideicommissberettiget Arving, skal den dette Fideicommiss, som saaledes bliver ledigt, tillagte Arv og Gave efter mig deles i 2 lige Dele mellem de 2de andre ansørte Fideicommissier og ganste undergives de for samme gjældende Regler. Hvis ogsaa Besidderen eller Besidderinden af det ene af disse Fideicommissier dør uden fideicommissberettiget Arving, skal Stamhuset Rønningesgaard arve dette.“

Efterat Højæggermester Mylius var afgaaet ved Døden i Aaret 1857, blev der ved Stifterepartition i hans Bo af 10de Mai 1861 af den til det Mylius-Aarupgaardske Fideicommiss stjænkede Sum af 50,000 Rd., som ikke dengang kunde heelt fyldestgjøres af samme, ublagt pro quota 33,900 Rd. 3 Mk., og ved en Continuationsrepartition af 2den Juli 1862 12,386 Rd. 1 Mk. 9 ♂ eller i det Hele 46,286 Rd. 4 Mk. 9 ♂; men forinden var Besidderinden af det nævnte Fideicommiss, Christiane Mylius under Voets Behandling afgaaet ved Døden den 10de August 1860 uden at efterlade nogen fideicommissberettiget Arving.

Da Arveafgifterne af det ved hendes Død saaledes ledigt blevene Mylius-Aarupgaardske Fideicommiss kun vare beregnede af en Capital paa 30,000 Rd., men Fideicommisset ved hendes Død antoges at bestaae ikke alene af den oprindelige Fideicommisscapital 30,000 Rd. men tillige af den ved Højæggermester Mylius's Død i 1857 samme tilfaldne Capital, ved hvis Overgang til Fideicommisset den befalede 4 pCt. og $\frac{1}{2}$ pCt. Afgift af Executorerne var indbetalt i Statskassen, og de Indstævnte, Kammerherre Mylius til Rønningesgaard og Grev Bernstorff til Kattrup ved Frølen Mylius's Død formeentes at have arvet i Overensstemmelse med Testamentets § 13 Bestibelsen af det Mylius-Aarupgaardske Fideicommiss eller sammes Capitaler, ialt 76,286 Rd. 73 ♂, men vægrede sig ved at erlægge de forlangte Arveafgifter af hele Capitalen, have Citanterne, Generaldirectoratet for Skattevæsenet, der har givet Møde ved den constituerede Kammeradvocat, anlagt nærværende Sag mod dem her ved Retten som vedtaget Bernetning i 1ste Instans, og gaaer Paastanden ud paa, at de Indstævnte Een for Begge og Begge for Een tilpligtes at betale deels 4 pCt. og $\frac{1}{2}$ pCt. Afgift af den det Mylius-Aarupgaardske Fideicommiss ifølge den i 1857 afsøede Højæggermester Mylius's Testamente tilfaldne og ved Christiane Mylius's Død i 1860 i de Indstævntes Bestibelse tilligemed Fideicommissets øvrige Midler overgaaede Capital 46,286 Rd. 73 ♂ deels 5 pCt. Rente fra Stævningens Dato den 12te Januar 1867 af den paastævnte 4 pCt. og $\frac{1}{2}$ pCt. Afgift samt skadesløse Omkostninger, derunder den constituerede Kammeradvocats Salair.

De Indstævnte have derimod procederet til Griffindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger hos det Offentlige, in subsidium mod alene at svare $\frac{1}{2}$ pCt. Afgift af de ved Repartitionen den 10de Mai 1861 ublagte 33,900 Rd.

3 Mk. eller af hele den ublagte Capital eller mod alene at svare $\frac{1}{2}$ pCt. og 4 pCt. Afgift af de ovennævnte 33,900 Rd. 3 Mk.

Til Begrundelse af Frisindelsespaastanden have de Indstævnte fornemmelig paaberaabt sig, at der ved § 10 i Hofjægermester Mylius's Testamente var oprettet 3 nye og selvstændige Fideicommiss'er, der vel skulde staae i en vis Forbindelse med og midlertidig forenes med de i samme § nævnte ældre Fideicommiss'er, men ikke i det Hele dese Skjæbne med disse, idet navnlig, som en Sammenligning mellem § 13 i bemeldte Testamente og § 9 i Kammerherre Mylius's Testamente udtrykkelig viser, de nye Fideicommisscapitaler under visse Eventualiteter ere underkastede en fra de ældre forffjellig Arvesøgeorden, at disse nye Fideicommiss'er som juridiske Personer først ere komne til retlig og factist Existent's ved Udsønningen af Hofjægermester Mylius's Bo som selvstændig Formuemasse, men forinden kun eksistere som en Mulighed, saaat den til Forening med det Mylius's Arvupgaaarste Fideicommis bestemte Capital ikke retlig har kunnet forenes med dette Fideicommis, der ved Frøken Mylius's Død i 1860 var ophørt at eksistere, og efter § 13 i Testamentet skulde Capitalen i dette Tilfælde deles imellem de 2 andre Fideicommiss'er, samt at, da Frøken Mylius aldrig har haft nogen virkelig Rentenhjælp af den ommeldte Capital, ligesom der heller ikke er ublagt noget i Rente til hendes Bo, men de andre efter § 10 Berettigede, nemlig de Indstævnte umiddelbart efter Hofjægermester Mylius's Død ere indtraaede som første Besiddere i Rentenhjælpen af Capitalen, kan der ikkun siges at foreligge eet Arvesald ved Capitalens Overgang fra Hofjægermester Mylius's Bo, ved hvilken der allerede er erlagt de befalede Arveafgifter. Da det derhos fremgaaer af Præmisserne til Frdn. 12te September 1792, at den ved samme paabudte Afgift af 4 pCt. kun skal svares af en virkelig og ny Formue, som tilfældig bliver Arvingen til Deel, og Frd.s § 7 med Hensyn til Fideicommiss'er forudsætter Tiltrædelse som Betingelse for Afgiftspligten, ligesom det Samme gjaelder efter Frdn. 8de Februar 1810 om $\frac{1}{2}$ pCt. Afgiften, medens førnævnte Frdn.s § 6, forsaavidt den fritager for at erlægge Afgift mere end een gang, naar en Arving døer, førend Afgiften ved Skiftets Slutning skulde have været erlagt, ialfald maatte komme til Anvendelse, saafremt man vilde betragte den omhandlede Capital som en det tidligere Fideicommis tillagt Gave, der havde retlig Existent's fra Hofjægermester Mylius's Død i 1857, og Principet i denne Bestemmelse, skjøndt ingen tilsvarende Regel findes i Frdn. af 1810, maatte være anvendeligt ogsaa med Hensyn til $\frac{1}{2}$ pCt. Afgiften, formene de Indstævnte, at ingen Arveafgift bliver at erlægge af dem.

Efter Indholdet af Hofjægermester Mylius's Testamente findes der imidlertid ikke at være tilstrækkelig Høie til at betragte de i sammes § 10 ommeldte Capitaler, som han skjænkede til de 3 i Sen nævnte Fideicommiss'er og udtrykkelig betegner som Gaver til disse og bestemte til at gaae ind under de tidligere Fideicommisscapitaler, cfr. § 20, som nye og selvstændige af ham oprettede Fideicommiss'er, i hvilken Henseende det ikke kan være afgjørende, at han til sin Gave har knyttet visse Betingelser som i § 12 om Antagelsen af hans Familienavn og Waaben og i § 16, der forøvrigt ikke er confirmeret, om

Oplæg af en vis Deel af Renten, eller at Bestemmelsen i § 13 om Succes-
sionen ikke er aldeles overensstemmende med de i Kammerherre Mylius's
Testamente givne Regler i saa Henseende, og i ethvert Fald maa det ansees
for givet, at den det Mylius-Aarupgaardske Fideicommiss, som ved Hofjægermester
Mylius's Død besedes af hans Søster Christiane Mylius, tillagte Gave først som
Følge af hendes senere indtrufne Død blev efter Testamentets § 13 at dele i 2 lige
Dele mellem de tvende andre Fideicommisser, hvis Besiddere de Indstævnte ere.

Den det Mylius-Aarupgaardske Fideicommiss tillagte Capital faldt saa-
ledes ved Hofjægermester Mylius's Død i 1857 i Arv til Fideicommisset, saaat
dette fra den Tid bestod ikke blot af de oprindelige 30,000 Rd. men tillige
af de senere af ham tillagte 50,000 Rd., forsaavidt denne sidste Sum maatte
kunne fyldestgøres af hans Bo, og den Omstændighed, at Frøken Mylius afgik
ved Døden i Aaret 1860 uden at efterlade nogen fideicommissberettiget Arving,
saaat herved det Fideicommiss, hun besad, blev ledigt, forinden det havde er-
holdt Udlæg enten i det Hele eller for en Deel af den samme tillagte Capital,
stjønnes ikke at kunne medføre, at Fideicommisset skulde betragtes som ikke
eksisterende paa Arvefaldets Tid, nemlig ved Hofjægermester Mylius's Død, og
den for samme bestemte og ved Testamentet stjænkede Capital umiddelbart
tillagt de Indstævnte som Besiddere af de 2 andre Fideicommisser, idet Ab-
komsten til Capitalen var erhvervet for Fideicommisset ved Testators Død og
ikke først ved Udlæget fra Hofjægermesterens Bo, der forøvrigt stete til det
Mylius-Aarupgaardske Fideicommiss som endnu bestaaende. De Indstævnte
findes derimod ved Succession efter afsøde Frøken Mylius at være komne i
Besiddelse af hver sin Deel af bemeldte Fideicommiss og den samme tillagte
Capital. Forsaavidt de Indstævnte have gjort gjældende, at der, selv om der
maatte siges at være 2 Arvefald, nemlig først ved Capitalens Overgang til
Fideicommisset og derefter ved de Indstævntes Succession i Besiddelsen af
samme, dog ikke skulde kunne blive Spørgsmaal om en fornyet Erlæggelse af
Arveafgifter, fordi afgangne Frøken Mylius aldrig er tiltraadt Besiddelsen af
den omhandlede Capital eller har haft nogen Rentenydelse af samme, saaat de
Arveafgifter, der ere udredede af Hofjægermester Mylius's Bo, maatte betragtes
som erlagte i Anledning af de udlagte Capitalers Overgang til de Indstævnte,
maa det bemærkes, at, ligesom § 6 i Frd. 12te September 1792, der kun
omtaler physiske Personer, forbundne ved et vist Slægtskab, ikke ligefrem vil
kunne komme til Anvendelse i nærværende Tilfælde, hvor Arvingen var et
Fideicommiss, og en analogist Anvendelse af den i S'en givne Regel ikke stjønnes
tilstedelig, saaledes var der ikke, som Frd. § 7 nærmest forudsætter, Spørgs-
maal om for Frøken Mylius at tiltræde Besiddelsen af en alt tidligere eksiste-
rende Fideicommisscapital, men ikkun om den ved Testamentet stjænkede og med
et fideicommissarist Baand belagte Capital. At det ikke ved Testators Død
vidstes, om Capitalen fuldt kunde udredes af hans Bo, og at den først senere
og efter Frøken Mylius's Død er bleven deelviis udlagt, findes ikke at kunne
tillægges afgjørende Indflydelse paa Afgiftspligten af det, som virkelig er udlagt.

De for Overgangen af Capitalen fra Hofjægermester Mylius's Bo er-

jagte Arveafgifter ere derhos, som alt anført, udbredede af dennes Bo uden at falde enten afgangne Frøten Mylius eller de Indstævnte tillast, saaat der alle-rede af den Grund ikke bliver Spørgsmaal om den ved Frd. 1792 § 7 b til-staaede Lempelse ved Afgiftens Betaling i 5 paa hinanden følgende Aar, hvilken Termin ogsaa forlængst er udløben.

Hvad specielt angaaer Afgiften af $\frac{1}{2}$ pCt. efter Frd. 8de Februar 1810, indeholder denne Frdn. ikke nogen Bestemmelse, svarende til de ovennævnte i Frdn. af 1792, hvoraf en Fritagelse kunde udledes, medens § 5 foreskriver, at, naar 4 pCt. Afgiften bliver at erlægge, skal der tillige beregnes $\frac{1}{2}$ pCt. Afgift, og forsaavidt det er fremhævet af de Indstævnte, at førstnævnte Frdn. ikke specielt nævner Fideicommisscapitaler, bemærkes, at Ordet „Capitalformue“ i Frdn.s § 3 nærmest maa forstaaes ikke i Møbsætning til en blot Rente, men til de andre i §'en nævnte Arter af Eiendomsværdbier, saaat $\frac{1}{2}$ pCt. Afgiften maa med Hensyn til Fideicommisscapitaler ligesom 4 pCt. Afgiften efter § 7 d i Frdn. 1792 blive at svare efter den fulde Sum, de udgjøre.

Naar de Indstævnte endelig have formeent, at der ialfsld ikke skulde kunne fordres Arveafgifter af den ved Continuationsrepartitionen i 1862 ud-lagte Sum af 12,386 Rd. 1 Mk. 9 ß, der hidrører fra, at en ved Repartitionen af 1861 til Udbredelse af den Kammerherre Mylius's Enke tilkommende Appanage af 2000 Rd. aarlig i Overformynderiet indsat Capital ved hendes dødelige Af-gang den 12te Juni 1861 er falden tilbage til Hofjægermester Mylius's Bo, da af saadanne Capitaler først bliver at erlægge Arveafgift, naar de ved usufructuarii Død fritages for det dem paahvilende Baand og gaae i Arv, lige-som Afgiften da formeentlig kun erlægges ved Overgangen til den, som nu bliver Eier eller Besidder af Capitalen, eller in casu de Indstævnte, i Anledning af hvilket Arvesald Afgifterne ere erlagte paa Skiftet, findes der heller ikke heri at kunne gives dem Medhold. Den ommeldte Sum er nemlig som en Deel af den det Mylius-Narupgaardste Fideicommis ved Hofjægermester Mylius's Testamente skænkede Capital falden i Arv til Fideicommisset ved hans Død i 1857, udenat den Omstændighed, at den først er kommen til Udbetaling i 1862, og at først da Arveafgifter af samme ere beregnede, findes at kunne gjøre nogen Forandring heri, navnlig saaledes, at Summen skulde betragtes som umiddel-bart tillagt de Indstævnte, og den sees ogsaa ligesom den i Hovedrepartitionen af 1861 ommeldte Sum at være udlagt til Fideicommisset og udbetalt til Ephorus for samtlige Fideicommisses, der i en Indberetning til Lehnscntrollen af 1863 udtaler, at det ostmeldte, ved Frøten Mylius's Død ledigt blevene Fideicommis vil ophøre, naar det har faaet den samme endnu tilkommende Rest af de skænkede 50,000 Rd. udbetalt.

I Henhold til det saaledes Anførte skjønes Citanternes Paastrand at være be-grundet i de herhen hørende Lovbestemmelser og vil saaledes være at tage tilfølg, dog at Processens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.“

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 38.

Den 26de Januar.

1872.

Tredie eller extraordinaire Session.

Torsdagen den 18de Januar.

Nr. 280.

Advocat Klubien

contra

Niels Peter Johnsen (Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 16de November 1871: „Arrestanten Niels Peter Johnsen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder samt udrede Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Procurator Diechmann 5 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Procurator Bloekroff 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 12te December 1871: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Westrup og M. Møller betaler Arrestanten Niels Peter Johnsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Arrestanten Niels Peter Johnsen, der under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birk's Extraret hertil indankede Sag tiltales for Tyveri, er ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbeviist om den 22de October d. A. at have tilbenbt sig og senere solgt en Møller Dahl tilhørende, til 15 Mk. vurderet Kjørepidsk fra en Bogn, der stod paa Gymnastikpladsen ved Buddinge Skole; Pidsken er kommen tilstede og tilbageleveret Bestjaalne.“

For dette Forhold er Arrestanten, der er født den 22de Mai 1833 og, foruden at han ved Høiesterets Dom af 13de April 1860 for Bولد mod en Vægt er dømt efter Forordningen 4de October 1833 § 16 til Fængsel paa Baud og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Kjøbenhavns Amts nordre Birk's Extrarets Dom af 23de Juni 1855 er anseet efter Forordningen 11te April 1840 § 1 med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Baud og Brød og senest ved Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 29 Marts 1862 for Tyveri er dømt efter Forordningen 11te April 1840 § 13 til 1 Aars Forbedringshuusarbejde, ved den indankede Dom rettelig anseet efter Straffelovens § 231 1ste Led, og da den valgte Straf af Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder findes passende, ligesom ogsaa Dommens Bestemmelser om Actionsomkostningerne billiges, vil denne være at stadfæste.“

Nr. 256.

Advocat Hindenburg
contra

Jens Peter Nielsen (Advocat Nellesmann),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i Drab.

Meerløse og Tudsje Herreders Extrarets Dom af 9de October 1871: „Arrestanten, Havekarl Jens Peter Nielsen af Kongedal bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Maaneder samt udrede alle af Actionen flydende Omkostninger og derunder i Salairer til Actor, Procurator Christensen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Urboe 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de November 1871: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Ronge og Tvermoes for Overretten betaler Arrestanten Jens Peter Nielsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Med Hensyn til de factiske Omstændigheder, der gif forud for det af Tilstalte begaaede, i den indankede Dom ommeldte Drab,

men hvorom den fornødne Fremstilling savnes i Dommen, bemærkes, at den Dræbte — der tidligere et Par Gange uden Tøje havde flaaet og truet Tiltalte — umiddelbart forud for Drabet uden nogen rimelig Anledning angreb ham med Stjæltsord og tilspøiede ham Slag deels med knyttet Haand i Næse og Mund deels med en Stof over Tindingen, hvorved der tilspøiedes ham flere Væsnioner. I Betragtning heraf og med Hensyn til den oprørte Sindstemning, hvori Tiltalte som Følge af den mod ham saaledes udførte Behandling maa antages i Gjerningens Dieblif at have befundet sig, maa det billiges, at Tiltaltes Forhold ved Dommen er henført under Straffelovens § 189; men efter samtlige Sagens Omstændigheder findes hans Straf dog ikke at kunne bestemmes til mindre end Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneder. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Overrettsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Jens Peter Nielsen bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneder. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Nellesmann for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Det er under nærværende Sag ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligt oplyst, at Arrestanten Jens Peter Nielsen den 1ste September d. A. har med en Høvelkniv forsællig bibragt Forpagter paa Rongsdal Hausen det under Sagen nærmere betegnede, absolut dødelige Saar, der havde bemeldte Hausens umiddelbart paafulgte Død tilfølgte, og da det maa antages, at Gjerningen er udøvet af Arrestanten i en ved Mishandling og Fernærmelse imod ham af den Dræbte fremkaldt oprørt Sindstemning, vil Arrestanten, der er født i Aaret 1849 og ikke forhen straffet, være at anses efter Straffelovens § 189, og da den ved Meerløse og Lunds Herredstings Dom af 9de October d. A. valgte Straf af 8 Maaneders simpelt Fængsel findes passende, ligesom og Dommens øvrige Bestemmelser billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 268.

Advocat Nellemann

contra

**Christiane Nielsdatter, Hansens Hustru og
Andrea Christine Hansen** (Defensor Hansen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 2den December 1871:
„Arrestantinden Christiane Nielsdatter, Hansens Hustru og Tiltalte
Andrea Christine Hansen bør straffes, den Førstnævnte med
Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder og den Sidstnævnte med
Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage, samt Een for
Begge og Begge for Een udrede denne Actions Omkostninger og
derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Winther
og Bloch med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb
efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann
og Hansen for Høiesteret betale de Tiltalte Een
for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Chri-
stiane Nielsdatter, Hansens Hustru og Tiltalte Andrea Christine
Hansen, af hvilke den Førstnævnte, der er født den 5te Februar 1826 og ved
Høiesterets Dom af 12te April 1865 anseet efter Forordningen 11te April 1840
§ 1, § 12 1ste Membrum og § 58 med Forbedringshuusarbeide i 3 Aar, og
den Sidstnævnte, der er født den 4de October 1850, er ved denne Rets Domme
af 23de September 1865 og 22de December 1866 straffet efter fornævnte For-
ordnings § 26 og Straffelovens § 251 jfr. §§ 46, 37 og 21 med simpelt
Fængsel i 1 Uge og Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ere under
nærværende mod dem for Tyveri anlagte Sag ved deres egne med de isvrigt
tilveiebragte Oplysninger stemmende Tilnaaelsler overbeviste at have afviget
2den October efter foregaaende Aftale om i Forening at begaae Tyveri i Eien-
dommen Nr. 5 paa St. Anna Plads begivet sig ind i denne Eiendom om
Middagen, og, efter at være gaaede op ad dens Kjøffentrappe til 2den Sal,
sammesteds stjaalet i en Corridor og i et tilstødende Værelse, begge aabent-
staaende, en Deel Klædningsstykker og nogle i en Commodestuffe; som Tiltalte
aabuede med en af Arrestantinden medbragt Nøgle, beroende Guldsager, hvilke

ialt til 103 Rd. 2 Mk. vurdere de Gjenstande tilhørte deels Annette Marie Bolette Puggaard deels Clara Louise Poulina Puggaard.

Som Følge heraf vil Arrestantinden og Tiltalte blive at domme efter Straffeloven, Arrestantinden efter dens § 230 1ste Led og Tiltalte, idet ingen af de ovenangførte, hende overgaaede Domme i Medfør af bemeldte Lovs § 61 har Gjentagelsesvirkning, efter sammes § 228, og findes Straffen at kunne bestemmes for Arrestantinden til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedre og for Tiltalte til Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage."

Fredagen den 19de Januar.

Nr. 282.

Advocat Henrichsen
contra

Jens Christensen eller **Christiansen**, ogsaa kaldet
Hesselberg (Defensor Hindenburg),

der tiltales for at have tilvendt sig et Uhr.

Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 27de October 1871: „Arrestanten Jens Christensen eller Christiansen, ogsaa kaldet Hesselberg bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. Han bør derhos udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Diechmann 5 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Procurator Bloctrofs 4 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 19de December 1871: „Arrestanten Jens Christensen eller Christiansen, ogsaa kaldet Hesselberg bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande, hvorhos Arrestanten bør betale Salair til Procuratorerne Gottschalk og Berggreen for Overretten med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føies, at den noget svirende Tilstand, hvori Tiltalte befandt sig den foregaaende Aften, da han efter sin Forklaring fik Tilladelse til at hente det omhandlede Uhr, gjør det ikke uantageligt,

at han virkelig kan have troet at have faaet saadan Tilladelse, skjøndt den ikke var bleven givet ham, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Randskovs- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraret vertil indankede, mod Arrestanten Jens Christensen eller Christiansen, ogsaa kaldet Hesselberg for at have tilvendt sig et Uhr anlagte Sag er det oplyst, at han har indfundet sig paa Hans Poulsens Bopæl og i dennes Fraværelse under Foregivende af at have hans Tilladelse har trods Hans Poulsens Rones Indsigelser taget et paa Bæggen hængende, til 6 Rd. vurderet Uhr, som han derefter pantsatte paa Assistentehuset. Arrestanten er stadig vedbleven at paaflaae, at Hans Poulsen, som han nøie kjendte, havde tilladt ham at tage Uhret, og vel har Hans Poulsen edelig benægtet Rigtigheden heraf, men efter det personlige Forhold, hvori Arrestanten efter det Oplyste har staaet til Hans Poulsen og dennes Familie, findes det dog betænkeligt at forkaſte hans Foregivende, og Arrestanten, som er født 1817 og ved den indankede Dom er anseet efter Straffelovens § 237 jfr. § 61 med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale, hvormod Dommen i Hensende til Bestemmelserne om Actionens Omkostninger vil være at stadfæste.“

Nr. 255.

Advocat Henrichsen
contra

Frans Vilhelmsen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Fredericia Kjøbstads Extrarets Dom af 9de October 1871: „Arrestanten Frans Vilhelmsen bør hensesættes til Tugthuusarbejde i 2 Aar samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Anklageren, Procurator Broe 5 Rd. og til Forsvareren, Rammerraad Procurator Valeur 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 13de November 1871: „Tiltalte, Saddelmagersvend Franz Vilhelmsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udbræder Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Morville 5 Rd. til hver. Det Skødte at efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke findes at kunne lede til andet Resultat end det i Dømmen antagne, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staande.

I Salarium til Advocaterne Henriksen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Saddelmagersvend Franz Vilhelmsen for Tyveri.

Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte den 19de September d. A. om Aftenen været sammen i et Værtshuus i Fredericia med Peter Christian Hansen, der var indkaldt til Militærtjeneste der i Byen, og da han ud paa Aftenen var bleven i høi Grad besjænknet, anmodede Værtshuusholderen, der af den Grund ønskede Tiltalte bort, en tilstedeværende Malersvend om at følge ham hjem, og da Værtshuusholderen nu bemærkede en Pose, der laa paa Gulvet ved Siden af Tiltaltes Plads, og hvilken han efter sin Forklaring antog for Tiltaltes, sagde han til Malersvenden, at denne skulde tage Posen med, da det vel var Tiltaltes, hvortil Tiltalte efter Værtshuusholderens Forklaring Intet sagde, medens han efter den ommeldte Malersvends Udsagn paa dennes Spørgsmaal, om han skulde tage Posen med, svarede ja. Malersvenden fulgte derefter Tiltalte, der efter Førstnævntes Forklaring var saa svirrende, at han ikke godt kunde gaae, idenat han maatte holde ham under Armen, til et Herberg i Byen, hvor Tiltalte logerede, og leverede her Posen til Tiltalte, der derefter maa antages i Fleres Paasyn at have aabnet Posen og af samme udtaget et Par Støvler, en Barbeerkniv, 2 Stykker Ost m. m., hvorhos han skulde have bortgivet et lille Stykke af Osten og salbudt Støvlerne til en af de Tilstedeværende, og da Tiltalte derpaa gik tilsæns, anmodede han Værten om at gemme Posen. Den ommeldte Pose med Indhold, der tilhørte ovennævnte Peter Christian Hansen og af denne var hensat i det Bærelse i Værtshuset, hvor han havde siddet sammen med Tiltalte, men hvorfra han paa den Tid, da Tiltalte blev fulgt hjem, var gaaet ind i den anden Stue, blev efter Tiltaltes Bortgang fundet af Cieren, der samme Aften blev underrettet om,

hvorledes Posen var bleven bragt bort, og hvor den beroede, og den er der efter med sit Indhold bragt tilstede under Sagen og, efter at være med de i samme værende Gjenstande vurderet til ialt 4 Rd. 1 Mk. 4 ß, tilbageleveret Eierens, der har frasøgt Krav paa videre Erstatning. Da Tiltalte den følgende Dags Morgen Kl. 7 blev anholdt af en Politibetjent, forklarede han først lige overfor denne, at han ikke kjendte det Mindste til den omhandlede Pose eller vidste Noget om, at den havde været i hans Besiddelse; men, efter at være foreholdt, at han den foregaaende Aften, som meldt, havde foreviist Posens Indhold i Herberget og borigivet et lille Stykke af Osten samt salbudt Støvlerne, indbrømmede han at have havt Posen i sin Besiddelse, men nægtede at have staaet den, idet den, efter hvad han forklarede, var bleven leveret ham af den ovennævnte Malersvend, i hvis Selskab han var bleven svirende i et Værtshuus — som han isvrigt ikke nærmere kunde betegne — og som derpaa havde fulgt ham hjem, og i et samme Dags Formiddag optaget Forhør vedblev han denne Forklaring, ligesom han ogsaa i et senere Forhør har nægtet at kunne erindre at have, som ovenmeldt, udgivet Posen som sin samt foreviist og tildeels disponeret over dens Indhold. I et senere Forhør har han imidlertid med Hensyn til det ovenanførte Indhold af de øvrige under Sagen afgivne Forklaringer om hans Forhold med Hensyn til den ommeldte Pose — som det i Protocollen hedder — „indbrømmet, at disse Forklaringer ere sandfærdige, og at han altsaa i Herberget har gæret sig som Eier af Posen og de i samme værende Gjenstande og tildeels taget dem ud af Posen, idet han har taget Barbeerkniven til sig, staaet et lille Stykke af Osten og salbudt Støvlerne, ligesom han paa Nielsens (den ovennævnte Malersvends) Forespørgsel samtykkede i, at han skulde bære Posen, som om det var Tiltaltes Eiendom.“

Om der nu end, efter hvad der saaledes er tilført Protocollen, kunde antages at foreligge en selvstændig, paa Tiltaltes egen Erindring om det Foresaldne bygget Tilstaaelse af ham om at have indviist en saadan Raadighed over den ommeldte Pose med Indhold, som af de øvrige ommeldte Deponenter er forklaret, findes der i ethvert Fald efter de fremkomne Oplysninger om den Tilstand af Beruselse, hvori han befandt sig, og efter Sagens øvrige Omstændigheder ikke at være tilstrækkelig Føie til at antage, at han ved, da han forlod Værtshuset, at besvare Malersvendens Forespørgsel, om han skulde tage Posen med, bekræftende skulde have havt nogen klar Forestilling om, at han derved gjorde sig skyldig i et Tyveri, ligesom det endog findes betænkeligt at forudsætte, at han ved at aabne Posen, efterat denne var ham leveret i Herberget, og at udtage noget af dens Indhold samt disponere over dette paa den anførte Maade har havt nogen tydelig Bevidsthed om, at de paagjældende Gjenstande ikke vare hans egne, eller navnlig har havt til Hensigt at berøve den retmæssige Eier disse.

Tiltalte, der maa antages at være født i Maret 1828, og som isvrigt oftere tilforn har været tiltalt og straffet for forskjellige Forbrydelser, vil saaledes efter det Anførte være at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger.“

Nr. 272.

Advocat Hansen
contra**Karen Marie Christensen**, Holms Enke,
(Defensor Henriksen),

der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 2den December 1871: „Tiltalte Karen Marie Christensen, Holms Enke bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage samt i Erstatning til Mette Christine Nyborg betale 96 Rd. Saa bør hun og ude- rede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Raasløff og Lehmann med 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efter- kommes under Udferd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende imod Tiltalte Karen Marie Christensen, Holms Enke for Bedrageri anlagte Sag maa det ved Tiltaltes egen for Retten afgivne Tilstaaelse, idet den af hende deri ved en senere Forklaring gjorde Forandring, hvis Rigtighed er ubestyrket og i Strid med det iøvrigt Oplyste og Mette Christine Nyborgs beedigede Udsagn, i Medfør af Danske Lovs 1—15—1 ikke kan faae nogen Betydning, ansees tilstrækkeligen godtgjort, at Tiltalte, som i forrige Aars Sommer var af bemeldte Nyborg bleven anmodet om at besørge en Sum af 96 Rd., denne havde indbetaalt i Sparekassen for Kjøbenhavn og Omegn, udtagen af denne og indsat i et andet Pengeinstitutt, har, efterat hun i Over- eensstemmelse hermed havde overført Pengesummen til Vitubens Sparekasse den 20de Juni f. A., senere efterhaanden uden Nyborgs Vidende og Billie lævet dem og anvendt Pengene til sit eget Brug.“

Som Følge heraf vil Tiltalte, der er født den 15de October 1803 og ved Kjøbenhavns Politirets Dom af 10de April 1839 anset i Medfør af Plan 1ste Juli 1799 § 136 cfr. § 127 og Frd. 21de August 1829 § 4 sammenholdt med Placat 9de October 1833 § 1 med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens

Tvangsarbejdsanstalt i 1 Maaned, blive at dømme efter Straffelovens § 253
 cfr. § 23 efter Omstændighederne til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage,
 hvorhos hun vil have at betale i Erstatning til ovennævnte Nyberg 96 Rd."

Mandagen den 22de Januar.

Nr. 258.

Advocat Brock

contra

1) Niels Nielsen Kjærgaard, 2) Peder Christian
 Pilgaardshuus, 3) Niels Ngergaard, 4) Jesper
 Hede eller Jesper Ovesen Hede, 5) Berthel Nøi-
 gaard eller Berthel Berthelsen Nøigaard, 6) Peder
 Østerby, 7) Morten Stie eller Morten Laurfen Stie,
 8) Anders Christian Christensen, 9) Niels Laurfen
 Faare eller Niels Laurfen Forre, 10) Jørgen Hvid-
 bjerg eller Hvidberg og 11) Vilhelm Christian Glavind
 (Defensor Henriksen),

der tiltales, Nr. 1 for at have afhændet og forflyttet ublagt Gods,
 Nr. 2—10 for at have kjøbt Gods, hvorom de vidste eller ialfald
 havde grundet Anledning til at formode, at det var ublagt, og
 Nr. 11 for at have forflyttet ublagt Gods.

Skobborg Vandfuld Herredets Extrarets Dom af 28de Sep-
 tember 1870: „De Tiltalte Peder Jensen Østerby af Møborg,
 Morten Stie af Flønder og Vilhelm Glavind af Lomborg bør
 for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Af de øvrige Til-
 talte bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød Niels Nielsen
 Kjærgaard nu af Thim i 3 Gange 5 Dage, Peder Christian
 Pilgaardshuus af Flønder i 3 Dage, Jesper Hede sammesteds i
 5 Dage, Berthel Berthelsen Nøigaard sammesteds i 3 Dage,
 Anders Christian Christensen af Thorsted i 2 Gange 5 Dage,
 Niels Laurfen Forre af Flønder i 2 Gange 5 Dage, samt Niels
 Ngergaard og Jørgen Hvidberg sammesteds i Fængsel paa sædvanlig
 Fangekost i respective 20 og 12 Dage. Niels Nielsen Kjærgaard
 i Forening med enhver Enkelt for sig af de øvrige Tiltalte bør
 Een for Begge og Begge for Een udrede $\frac{1}{10}$ af alle af denne
 Action lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor,
 Procurator Hjert 10 Rd. og Defensor, Procurator Jørgensen 6 Rd.

De idømte Omkostninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverretts Dom af 24de Juli 1871: „De Tiltalte Peder Christian Pilgaardshuus, Niels Agergaard, Jesper Ovesen Hebe, Berthel Berthelsen Røigaard, Peder Østerby, Morten Laurfen Stie, Anders Christian Christensen, Niels Laurfen Faare, Søren Hvidberg og Vilhelm Christian Glavind bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Tiltalte Niels Nielsen Rjærgaard bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor for Underretten 12 Rd. til den Første og 10 Rd. til den Sidste samt til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Procurator Sfaacsen 12 Rd. til hver, udredes af Tiltalte Niels Nielsen Rjærgaard, hvorhos samtlige de øvrige Tiltalte in solidum med ham deraf tilsvare hver $\frac{1}{10}$. Det Idømte at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Peder Østerby og Morten Laurfen Stie efter Omstændighederne findes at burde fritages for med Niels Nielsen Rjærgaard at deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger.

Chi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Peder Østerby og Morten Laurfen Stie fritages for at deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger. Advocaterne Brock og Henriksen tillægges i Salarium for Højesteret hver 20 Rd., der udredes paa samme Maade som Actionens øvrige Omkostninger.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Niels Nielsen Rjærgaard for at have afhændet og forflyttet ublagt Gods, Peder Christian Pilgaardshuus, Niels Agergaard,

Tesøper Dvesen Hebe, Berthel Berthelsen Nørgaard, Peder Østerby, Morten Laursen Stie, Anders Christian Christensen, Niels Laursen Gaare og Søren Hvidberg for at have kjøbt Gods, hvorom de vidste eller ialfald havde grundet Anledning til at formode, at det var ublagt, samt Wilhelm Christian Glavin for at have forflyttet ublagt Gods.

Ved Tilstalte Niels Nielsen Njergaards egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han, hos hvem der den 11te Marts og 7de Mai 1869 efter 2 Forligshaveres Begjæring blev henholdsvis for Beløb af 3,381 Rd. 3 Mk. 11 ß og 247 Rd. 4 Mk. 6 ß gjort Udlæg bl. A. i alt hans Løse, og hvem Udlægets Retsvirkning ved begge Fogedsforretninger blev betydet, og han gjort ansvarlig for det Udlægtes Tilstedeværelse i uforvansket og uføringet Tilstand, til Auction var afholdt eller Udlægshaverens Fordringer betalte, har i Tidsrummet mellem det første Udlæg og den 21te Mai s. A., da Auctionen fandt Sted, efterhaanden ladet forflytte og til forskjellige Medtilltalte bortsolgt eller til Haandpant overleveret en stor Deel af det ublagte Gods for et samlet Beløb af ca. 140 Rd. Disse Dispositioner, ved hvilke Tilstalte deels afgjorde eller stillede Sikkerhed for anden ham paahvilende Gjæld til et Beløb af 55 Rd., deels skaffede sig foruden nogle Fødemidler rede Penge — som det maa antages ialt omtrent 50 Rd. — har han efter sin Forklaring foretaget, fordi han, der havde Kone og 8 Børn at forsyge, ikke vidste, paa hvilken anden Maade han skulde tilveiebringe, hvad han manglede til Føden, og tillige fordi han gjerne vilde betale Alle, hvem han skyldte Penge. Forsaavidt han endvidere har vedgaaet, at han efter Auctionen har afhændet nogle af de ublagte Gjenstande, som ikke vare blevne bortsolgte ved denne, under hvilken de havde været aabenlyst tilstede, findes dette Forhold efter Omstændighederne ikke at burde paadrage ham Strafsansvar. Tilstalte vil isøvrigt efter sin Forklaring have staaet i den fulde Overbeviisning, at de to paagjældende Udlægshavere vilde blive fuldkomment dækkede, uagtet saaledes en stor Deel af de ublagte Gjenstande undroges fra Auctionsafsalget, og da dette, efter hvad der er oplyst under Sagen, ogsaa maa antages at være blevet Tilfældet, navnlig ved Hjælp af det indkomne Auctionsbeløb for en fast Eiendom, som Tilstalte havde tilbyttet sig, og i hvilken eller Retten til at erholde Skjøde paa samme der ogsaa var gjort Udlæg, vil Tilstalte, der er født i Aaret 1817 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anses efter Straffelovens § 256 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Tilstalte Peder Christian Pjilgaardshuus har vedgaaet at have i den første Halvdeel af Mai 1869 for 5 Mk. afkjøbt forrige Tilstalte en Lee, uagtet han havde hørt, at der var gjort Udlæg hos ham; men han har derhos anbragt, at han stolede paa, at Nielsen, der erklærede, at den ikke var streen, og at han var Mand for at hjemle Tilstalte den, takte jant.

Tilstalte Niels Njergaard har erkjendt, at han i Marts 1869, efterat det første af de ovennævnte Udlæg var foretaget hos Medtilltalte Nielsen, har afkjøbt denne et Haffebrædt med Kniv for 15 Pd. Brød, en Lee for 7 Mk.

og en Fork for 28 β , idet han dog tilbeels istedetfor Pengene gav Brød. Han har derhos vel indrømmet at have været bekendt med, at der var steet Udlæg hos Nielsen, men tillige udsagt, at han alene af Medlidenshed har kjøbt de nævnte Ting, idet han vidste, at Nielsens Kone og Børn manglede Brød og formelig lede Sult, samt at han var uvidende om, hvad der var skrevet ved Udlæget, og at det ikke falbt ham ind, at Nielsen vilde sælge Andet, end han havde Lov til.

Tilstalte Jesper Ovesen Hede har vedgaaet, at han i Tidrummet mellem de ommeldte 2 Udlæg har for en Lønde Kartofler og 11 Rd. affjøbt Medtilstalte N. Nielsen — foruden en Undervogn, som Nielsen havde tilbyttet sig af Medtilstalte Berthel Berthelsen Nøigaard for Underbelen af en udlagt Vogn — Fadingen af denne sidste med tilhørende 2 Agestole, og vel har han erkjendt, at han nærede Mistanke om, at Nielsen ikke var berettiget til at disponere over disse Gjenstande, men han har derhos udsagt, at han, da Nielsen overhængte ham for at købe dem og paa hans Spørgsmaal, om de ikke vare udlagte, erklærede, at det var Noget, Tilstalte ikke skulde bryde sig om, da Gaarden nok skulde slaae til, samt — hvad Nielsen dog har benægtet — indestof for alle Følgerne, slog sig til No hermed.

Tilstalte Berthel Berthelsen Nøigaard har erkjendt, at han den 13de Mars 1869 har, som berørt, tilbyttet sig en til 50 Rd. vurderet udlagt Undervogn af Tilstalte Niels Nielsen Njergaard mod en anden Undervogn og 13 Rd. i Bytte, der skulde betales 8 Dage efter; han vidste imidlertid dengang ikke Noget om det steede Udlæg, og da han senere hørte Tale om, at Vognen vistnok var udlagt, forlangte han af Nielsen, at denne skulde lade Handelen gaae tilbage; men da Nielsen ikke vilde dette, lod han sig, da Nielsen, der ikke havde Brød i Huset, bad og tiggede derom, bevæge til at betale denne de 13 Rd., mod at Nielsen til Sikkerhed for, at Tilstalte Intet skulde risikere derved, gav ham en Bædder og 2 Faar i Pant, om hvilke Nielsen erklærede, at de ikke vare skrevne ved Udlæget.

Tilstalte Peder Østerby har vedgaaet, at han i Foraaret 1869 har for et Beløb af 6 Rd., som blev affrevet paa en Gjæld af henimod 30 Rd., som Medtilstalte Nielsen var ham skyldig, affjøbt denne en Haffelseskiste med Kniv og en Slagbænk, der efter Nielsens Forklaring da vare udlagte til Auction; men Tilstalte har benægtet, at han vidste eller formodebe, at dette var Tilfældet.

Tilstalte Morten Rausen Stie har indrømmet, at han den 21de Mai 1869, efterat Auctionen var endt, har af samme Medtilstalte for 10 Mk. og et Rugbrød tilkjøbt sig en udlagt saakaldet Støvte, men han har gjort gjældenbe, at Nielsen forsikrede, at den ikke var skreven, og at han saameget mere stolede derpaa, som han lige siden Begyndelsen af Mars havde havt den tillaaens, saaat den kun unbtagesviiis havde været hentet til Njergaard, hvorfra den efter at være benyttet igjen blev bragt tilbage, samt at han ogsaa antog, at der Intet var til Hinder for Handelen, fordi Støvten ikke var bleven solgt ved Auctionen.

Tilstalte Anders Christian Christensen har erkjendt, at han i Mars eller

April s. A. under et Besøg hos sin Svoger, Medtilltalte N. Nielsen har, da han ønskede sig dækket for et Beløb af 40 Rd., som han havde maattet betale som Cautionist for denne, erholdt en Deel af det Udlagte, navnlig 2 Raffelovne, et Sengested, nogle Sengklæder og en Grubekjedel m. m., efter Nielsens Udsagn for et samlet Beløb af 61 Rd. 5 Mk., som efter Nielsens Forklaring deels blev affrevet paa Gjælden deels betalt med $\frac{1}{2}$ Td. Rug og deels constant. Tilltalte har imidlertid anbragt, at han ikke antog, at heri var noget Ulovligt, idet han — som isøvrigt vil have havt til Hensigt at overlade Nielsen Tingene, naar denne senere kunde betale ham hans Tilgodehavende — vel vidste, at der var gjort Udlæg hos Nielsen, og at Gaarden skulde sælges, men ikke af ham blev underrettet om, at der var skeet Udlæg i de ommeldte Gjenstande, ligesom han og med Hensyn til, at disse efter Sagens Oplysninger maa antages efter Nielsens Ordre inden Auktionen at være blevne henbragte til Medtilltalte Niels Laurjen Faare for atter at afhentes af Tilltalte, har nægtet, at Saabant er skeet efter hans Anmodning, saavelsom at han selv har været i Besiddelse af noget af det Solgte, i hvilken Henseende han navnlig i et efter Overrettens Kjendelse optaget Forhør har forklaret, at han, da han under et tidligere Forhør var bleven foreholdt det Ulovlige i paa denne Maade at søge Sikkerhed for sit Tilgodehavende, har ladet Niels Nielsen Kjærgaard beholde samtlige Gjenstande og ikke ladet dem afhente, hvorhos det er oplyst, at disse senere ved Auktion ere bortsolgte.

Tilltalte Skræbder Niels Laurjen Faare har vedgaaet, at han før Midten af Mai s. A. har efterhaanden af Medtilltalte Nielsen faaet 8 Fjæl og en Commode, hvorfor blev affrevet et Beløb af 9 Rd. paa Nielsens Gjæld til Tilltalte for Klæder, der udgjorde ca. 20 Rd., en Brødkniv for 2 Rugbrød, 3 Hovedpuder for 1 Rd. og et Strygjern for 3 Mk., i hvilken Henseende Tilltalte dog nærmere har forklaret, at han nok vidste, at der havde været gjort Udlæg hos Nielsen, men ikke, hvad der var blevet skrevet, og at han sidst i Marts Maaned s. A. havde hørt Nielsen ytre, at ikke Alt, hvad han havde, var blevet skrevet, hvorhos han i det efter Overrettens Kjendelse optagne Forhør har forklaret, at det vel var ham bekendt, at der var gjort Udlæg hos Niels Nielsen Kjærgaard, men efter hans Formening dog kun for en lille Forbring og i en Deel af hans Eiendele, og da han for at forsikre sig om, at de Gjenstande, han afsjøbte N. N. Kjærgaard, ikke hørte til det Udlagte, spurgte ham derom, svarede baade han og hans Kone, at de ikke hørte til det Udlagte.

Det er endvidere, som meldt, oplyst, at noget Mere af det Udlagte inden Auktionen er blevet henbragt til Tilltaltes Huus, hvorfra det maa antages nogen Tid efter for største Deel at være blevet afhentet af Nielsen; men Tilltalte, som i den Tid ikke vil have været hjemme, har benægtet, at Saabant er skeet med hans Vidende, hvorimod han har indbrømmet, at han senere, efterat Tilltalte Nielsens Gaard var solgt, fandt navnlig toende Raffelovne hengiggende indpakkede paa sit Loft, af hvilke han købte den ene af Niels Nielsen, hvorimod de andre Ting senere bleve afhentede, og han har derhos udsagt, at han, da han købte Raffelovnen, ikke indsaae, at den sandsynligvis hørte til det

Ublagte, da han vidste, at N. Kjørgaard, forinden Ublæget var fæet, havde solgt en Deel Sager til sin Svoger.

Om Tiltalte Jørgen Hvidberg er det godtgjort, at han i sidste Halvdeel af April 1869 har afsjåbt Medtaltale Nielsen 3 til det Ublagte hørende Gjøds for 5 Rd.; men medens Nielsen har udsagt, at han underrettede Tiltalte om, at disse vare ublagte, har Tiltalte bestemt benægtet dette og anbragt, at Tiltalte Nielsen henvendte sig til ham i den omhandlede Anledning, og at han, som hverken vidste eller formodede, at Gjødsene vare ublagte, blev af Medlidenhed enig med Nielsen om den nævnte Pris, der egentlig var for høi, men at han senere blev af Andre gjort opmærksom paa, at der var gjort Ublæg hos Nielsen, og at Gjødsene mulig vare skrevne, hvorfor han, da Nielsen og Hustru kom med dem, erklærede, at Nielsen maatte hjemle ham dem, og at han ikke vilde have dem, hvis de vare skrevne ved Ublæget; men da Nielsen uden at give noget Svar i sidstnævnte Henseende yttrede, at han var Mand for at hjemle, hvad han solgte, slog Tiltalte sig til No hermed og kjøbte og betalte Gjødsene, idet han forudsatte Muligheden af, at de kunde have gaaet i Marken og derfor ikke vare medtagne under Ublæget.

For samtlige de sidstnævnte 9 Tiltaltes Vedkommende findes der nu efter Sagens Omstændigheder i det Hele ikke tilstrækkelig Føie til at forkaste de af dem, som meldt, afgivne Forklaringer, hvorefter de enten ikke have havt Formodning om, at de dem overdragne Gjenstande vare ublagt Gods, eller dog have stølet paa Nielsens Erklæring om, at dette ikke var Tilfældet, og at de ikke kunde paadrage sig Ansvar ved at modtage Gjenstandene. Det findes herefter betænkeligt at antage, at nogen af disse Tiltalte har forudsat, at de ved det af dem uviste Forhold vilde medvirke til at besvige Udlægshaverne, der ogsaa, som foransøgt, uanset de skete Afhændelser af det ublagte Gods ere blevne dækkede, og bemeldte Tiltalte ville derfor være at frifinde, efter Sagens Omstændigheder dog med Forpligtelse til at deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger.

Foraauidt angaaer Tiltalte Vilhelm Christian Glavin, er der vel tilveiebragt Formodning om, at han har iværksat Flytningen af en Deel af det, som meldt, fra Tiltalte Nielsens Gaard til Medtaltale Niels Laursens Huus bragte ublagte Gods, idet navnlig 2 Bidner have udsagt, at han en Morgen fort før Auctionen førte fra Tiltalte Nielsens Gaard med sin Vogn, paa hvilken var Noget, hvorover var bredt et Lagen, ligesom Nielsens 15aarige Datter og 9aarige Søn have forklaret, at Tiltalte i Sommeren 1869 — udenat de nærmere have kunnet angive Tiden — engang, da deres Forældre ikke vare hjemme, førte fra Nielsens Gaard en Vogn, belæst med Gods, som, saavidt de have kunnet erindre, en Karl i Gaarden havde været behjælpelig med at paalæsse; men Tiltalte har vedholdende nægtet at have ført fra bemeldte Gaard med Gods, som han der havde faaet paalæst, hvorimod han har indrømmet, at han, som slagtede Kreaturer til Salg, flere Gange har ført forbi og havt Kjøb i Vognen, hvorover var bredt et Lagen, og mulig ogsaa har været inde i Gaarden og er ført nd igjen, og da der intet tilstrækkeligt Beviis

er tilveiebragt imod ham, vil ogsaa denne Tilstaale være at frifinde, dog ligeledes med Forpligtelse til at deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger.

Tilstaale Niels Nielsen vil have at udrede samtlige Actionens Omkostninger, hvorunder de Actor og Defensor for Underretten tilkommende Salairer blive at bestemme til 12 Rd. for den Første og 10 Rd. for den Sidste, og Actor og Defensor for Overretten tillægges i Salair hver 12 Rd., hvorhos de øvrige 10 Tilstaale in solidum med ham ville have at tilsvare hver $\frac{1}{10}$ af bemeldte Omkostninger."

Nr. 274. Commissionair **S. M. Schnell** (Zngen)

contra

forhørværende Gaarbeier **Jens Larsen** (Zngen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendal'ske Boghandel (K. Høgel).

Hjeldsøe & Gaudrup's Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 39.

Den 2den Februar.

1872.

Tredie eller extraordinaire Session.

Mandagen den 22de Januar.

Nr. 273.

Advocat Brock

contra

Friederich eller **Frederik Ludvig Andreas Hahn**
(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Falskmøntneri.

Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 31te August 1871: „Arrestanten Friederich Ludvig Andreas Hahn bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar og Tiltalte Dorothea Johanne Frederikke Petersen, Hahns Hustru i Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. De Tiltalte bør derhos Een for Begge og Begge for Een ubrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, berunder Salair til Actor, Procurator Dieckmann 6 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Procurator Bloctross 5 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste December 1871: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Simonsen og Gottschalk betaler Arrestanten Frederik Ludvig Andreas Hahn 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Broch og Hindenburg for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Frederik Ludvig Andreas Hahn tiltales for Falskmøntneri, maa det ved hans med hvad der igrødt foreligger stemmende Tilstaelse anses beviist, at han i Begyndelsen af indværende Aars Sommer har af en Blanding af Tin, Bly og Zink og i Gidsforme, som han selv dannede, i sit Hjem støbt falske Rigsgulvere samt Tremark= og Markstykker i et Antal af respective ca. 20, 30 og 10, idet det ialtsald under Arbejds Gang var hans Hensigt at udgive dem, af hvilke saaledes fabrikerede Møntstykker hans i 1ste Instants medtiltalte Hustru, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, hos 3 forskjellige Handlende i Valby har udgivet 3 Tremarkstykker og senere med hans Vidende forsøgt Udgivelsen af lignende Møntstykker her i Staden.

For den saaledes forøvede Forbrydelse vil Arrestanten, der er født den 13de November 1831 og ikke findes tidligere at være straffet eller tiltalt, være at anses efter Straffelovens § 264, og da den ved den indankede, den 31te August sidstleden affagte Dom valgte Straf af 3 Aars Forbedringshuusarbejde efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til lige Strafarbejde i 2 Aar, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste med den nævnte Modifikation.“

Nr. 227. Captain **Arboe** (Advocat Hindenburg)

contra

Severino Christino Kjerulff ved hans Sagsfører, Cancelli-
raad **d'Aluchamp** og Enkesfru **Josepha Marie Castberg**,
født **Kjerulff** (Ingen),

betræffende Berettigelsen til at arve en isølge Dr. Kjerulffs
Testament i Kjøbenhavns Overformynderi indestaaende Capital.

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Skiftecommissions
Decision af 5te Juli 1871: „Den af Captain Arboe nedlagte

Paastand kan ikke tages tilfølg, hvorimod den omhånblede, i Kjøbenhavn's Overformynderi indstaaende Capital med Renter fra den 23de August f. A. bør deles lige mellem afdøde Fru Arboes Søbstende, Severino Christino Kjerulff og Josepha Marie Castberg, født Kjerulff.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Decision anførte Grunde, hvorved bemærkes, at de Modificationer i afgangne Dr. Kjerulff's confirmerede Testament, som Citanten har villet have tillagt den Virkning, at de, ogsaa forsaavidt Testamentet ikke er blevet forandret, skulde gjøre Confirmationen af samme uvirksom, alene bestaae deri, at Testator ved sin Codicil i et Punct har frafaldet og i et andet Punct har indskrænket den i Testamentet fastsatte Afvigelse fra den da gjældende almindelige Arvelovgivnings Regler, kjendes for Ret: Skiftecommissionens Decision bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Decision's Præmisses hedder det: „I nærværende Arvebelingsbo er der opstaaet Dispute om, hvorledes der skal forholde med en i Henhold til afdøde Dr. med. Chr. Pingel Kjerulff's den 9de Martz 1849 oprettede, med allerhøieste Confirmation forsynede Testament i Kjøbenhavn's Overformynderi til Rentenydelse for Afdødes Datter, Anna Emilie, der afgik ved Døden den 23de August 1870, indfat Capital, idet nemlig deels Sidstnævntes efterlevende Mand, Capitain Arboe deels hendes 2de Søbstende, Severino Chr. Kjerulff og Josepha Marie, Enke efter Underlæge Castberg have formeent sig arveberettigede til bemeldte Capital.

I det ovennævnte Testament bestemmes bl. A., at Fædrearven skulde deles lige mellem Testators 3 Børn og indsættes i Kjøbenhavn's Overformynderi, saaledes at ethvert af Børnene „iftun nyder Renten deraf, men ingen som helst Raabighed kan erholde over Capitalen.“ Fremdeles hedder det, efterat det er bestemt, at saavel Capital som Renter skulde, naar Døttrene bleve gifte, være undtagne fra det sædvanlige ægtefællelige Formuefællesskab: „Enhver af Capitalerne skal, naar den af mine Børn, for hvem den er indfat, ved Døden er afgaaet, uden at gaae ind under Voet tilfalde den Afdødes Arvinger, hvorved bemærkes, at det skal staae den Paagjældende frit for, hvis han eller hun ikke efterlader Livsarvinger eller Søbstende, at træffe Bestemmelse om, hvorledes der efter Døden skal forholde med Capitalen. Skulde nogen af mine Børn døe uden Livsarvinger, skal den Capital, der indstod i Over-

formyndriet for den Afsøde, deles lige mellem de efterlevende Søbftende uden Hensyn til Kjønsforskjellen."

Capitain Arboe gjør Paastrand paa den omhandlede, for hans afsøde Hustru i sin Tid i Overformyndriet indsatte Capital i Kraft af et imellem disse Egtefolk den 6te August 1870 oprettet og notarialiter attesteret reciprok Testament, hvorved han er indsat til Arving af hans Hustrues hele Formue, navnlig ogsaa den ombisputerede Capital.

Det skjønnes imidlertid ikke rettere, end at afgangne Fru Arboes Søbftende maae gives Medhold i, at Bestemmelserne i Dr. Kjerulffs Testament, navnlig naar det ber hedder, at det skal staae den Paaagældende frit for mortis causa at disponere over Capitalen, „hvis han eller hun ikke efterlader Livsarvinger eller Søbftende“, med tilstrækkelig Tydelighed betage Børnene Ret til at foretage testamentariske Dispositioner over Capitalen til Fordeel for Andre, naar enten den Afsøde efterlod sig Livsarvinger, eller, som det in casu er Tilfældet, naar nogen af dens Søbftende endnu levede.

Vel er det fra Capitain Arboes Side søgt at gjøre gjældende, at den paa Dr. Kjerulffs Testament erhvervede kongelige Confirmation skulde være bleven ugyldig derved, at Testator senere i en af ham den 12te Januar 1848 oprettet Cobicil har forandret Testamentet navnlig med Hensyn til Sønnens Arv; men da de Bestemmelser vedrørende Fru Arboes Arv, hvorom her er Spørgsmaal, ere forblevne uforandrede, og da den Omstændighed, at Testator i visse Puncter modificerer et confirmeret Testament, ikke kan tillægges den Virkning at gjøre Testamentet i det Hele ugyldigt, vil Capitain Arboes Paastrand ikke kunne tages tilfølg, hvorimod afsøde Fru Arboes Søbftende til lige Deling ville være at kjende berettigede til den omhandlede Capital med Hentydning fra Fru Arboes Dødsdag, den 23de August f. A."

Nr. 262.

Advocat Broch

contra

August Thorup (Defensor Hansen),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Frederiksbund Kjøbstads Politirets Dom af 18de October 1871: „Arrestanten, Slagtersvend August Thorup af Kjøbenhavn bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 10 Dage samt udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de November 1871: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne ved Overretten, Herforth og H. Nye-gaard betaler Arrestanten August Thorup 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende imod Arrestanten August Thorup for Betleri og Løsgængerer anlagte og fra Frederiksfund Rådshabs Politiret hertil indankede Sag er det ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilskaaelse beviist, at Arrestanten, der den 18de September d. A. til Rådshabs Politiprotocol over mistænkelige Personer ved at afleveres til Fattigvæsenet fik Tilhold om, at han vilde paadrage sig Straf for Løsgængerer, naar han forlod Fattigvæsenets Forsorg uden at have godtgjort lovligt Erhverv og uden erholdt Tilladelse, har overtraadt dette Tilhold, idet han den 28de s. M. uden Tilladelse gik bort fra det ham anviste Arbejde og ud paa Landet, hvor han derefter drev arbejdsløs omkring og ernærede sig ved Tiggeri, indtil han den 5te October næstefter ontholdtes i Frederiksfund.

Arrestanten, der er født den 6te Marts 1824 og tidligere har været straffet for Løsgængerer og Betleri, sidst for begge Forseelser ved Horns Herreds Politirets Dom af 5te September d. A. med Fængsel paa Bånd og Brød i 8 Dage, er derfor rettelig ved den indankede Dom ansæet med en Straf, der ifølge Lov 3die Marts 1860 §§ 2 og 3 cfr. § 5 påsænde er bestemt til samme Fængsel i 10 Dage. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Sagens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes i det Hele være at stadfæste.“

Tirsdagen den 23de Januar.

Nr. 257.

Advocat Hansen

contra

Anders Johan Larsen, ogsaa kaldet **Johan Rapp** og
dennes Hustru **Sara Gustava Jonassen** eller **Sara
Lena Jonasdatter** (Defensor Brod),

der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Hæleri.

Frijsenborg Faurstov Birks Extrarets Dom af 1ste August 1871 :
„De Tiltalte Johan Rapp og dennes Hustru Sara Gustava Jonassen
bør hensesættes i Fængsel paa Bånd og Brød, Førstnævnte i 3 Gange

5 Dage, Sidstnævnte i 5 Dage samt in solidum udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Overretsprocurator Isaacsen 5 Rd. og Defensor, Procurator Friis 4 Rd. At efterkommes under Afsærb efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 23de October 1871: „Til-talte Sara Lena Jonasdatter bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til den Tiltalte Anders Johan Larsen idømte Straf samt Actionens Omkostninger for begge de Tiltaltes Vedkommende bør Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Procurator Morville betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 5 Rd. til hver. Det Idømte at efterkommes under Afsærb efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Anders Johan Larsens Vedkommende anførte Grunde billiger Højesteret, at han er dømt efter Straffelovens § 228, men hans Straf findes ikke at kunne bestemmes til mindre end Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Tiltalte Sara Lena Jonasdatter eller Sara Gustava Jonasson har inden Sagens Paakjendelse i 1ste Instants tilstaaet, at hun kunde jo begribe, at de Penge, hendes Mand førte med sig, da de drog til Aarhus, og for hvilke de der gjorde Indkjøb, vare stjaalne, skjøndt han ikke havde sagt hende reent ud, at de vare stjaalne fra Christen Pedersen. Da denne hendes Tilstaaelse om paa den Tid, hun deeltog i Indkjøbene, at have indseet, at Pengene vare stjaalne, i høi Grad bestræftes ved Sagens øvrige Omstændigheder, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til hendes i Overretsdømmen anførte, i og for sig ubestemte senere For-klaring. Som Følge heraf, og idet der Intet er oplyst, som kunde besjæle til i Medfør af den i Dommen paaberaabte § 56 endog at forstaae hende for al Straf, vil hun for sit omhandlede Forhold være at ansee efter Straffelovens § 238, efter Omstændig-hederne med en Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Overrettens Dom at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Anders Johan Larsson og Sara Lena Jonassdotter eller Sara Gustava Jonasson bør henfættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 5 Uge og den Sidste i 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Brod for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver.

I den indbandede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Anders Johan Larsson, ogsaa kaldet Johan Rapp for Tyveri og hans Hustru Sara Lena Jonassdotter for Hæleri.

Ved Tiltalte Anders Johan Larssons egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han, der er Skræbber, en Dag i Begyndelsen af April d. A., da han havde Arbejde hos Gaardmand Chr. Pedersen af Højholm, har af en denne tilhørende Frakke, der laa paa en Kiste i Storsluen, udtaget en Tegnebog og af de Penge, der fandtes i samme, og som efter Besjaaelses Forklaring maae antages at have udgjort 3 à 400 Rd., tilvænt sig 2 Halvhundredealersebler og 3 Femdalerssebler, hvoraf han og hans medtiltalte Hustru et Par Dage efter navnlig paa en Tour til Marhuus have forbrugt den største Deel til Indkjøb af Klædningsstykker og forskellige Fornødenheder til deres Huus m. m. Besjaaerne har mod at erholde udleveret de for de sjaalne Penge indkjøbte Gjenstande, forsaavidt de ere komne tilstede, iøvrigt frafaldet Krav paa Erstatning.

Tiltalte Sara Lena Jonassdotter har vel erkjendt, at hun har deeltaget i at gjøre de ommeldte Indkjøb, og at hun af de indkjøbte Gjenstande har modtaget nogle til Brug for sig og sine Børn, men hun har derhos under et efter Overrettens Kjendelse optaget Forhør forklaret, at hun først senere fik Mistanke om og kunde begribe, at Pengene, som hendes Mand saavel efter hans som hendes Udsagn foregav for hende at have laant, vare sjaalne. Denne hendes Forklaring findes efter Sagens Oplysninger i det Hele ikke at kunne forkastes, og om det end maa antages, at hun, efter at have erholdt Mistanke om, hvorledes Pengene vare erhvervede, er vedbleven at beholde og bruge nogle af de for dem indkjøbte Gjenstande, findes der dog ifølge Bestemmelserne i Straffelovens § 56 ikke Føie til — som ved Underrettsdommen skeet — herfor at idømme hende noget Strafsansvar, og hun vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale.

Derimod er Tiltalte Anders Johan Larsson, der er født i Sverrig i 1831, og som ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet, for sit ommeldte Forhold ved Underrettsdommen retteligen anseet efter Straffelovens

§ 228 med en Straf, der findes passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger for begge de Tiltaltes Vedkommende ligeledes tilliges, vil derfor i disse Henseender være at stabsæste."

Nr. 284.

Advocat Nellesmann

contra

Anders Christian Pedersen (Defensor Bungen),

der tiltales for bebrageligt Forhold.

Hvetbo Herreds Exrærets Dom af 21de October 1871: „Tiltalte, Huusmand Anders Christian Pedersen af Mosen Aaby Sogn bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og i Erstatning til Lieutenant Lunding til Vedholm betale 25 Rd. samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Winther 5 Rd. og til Defensor, Procurator Lund 4 Rd. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 4de December 1871: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Fasting betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Nellesmann og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Anders Christian Pedersen for bebrageligt Forhold.

Efterat Tiltalte i Juni Maaned d. A. var frasyttet et Huus, som han for Tidsrummet fra 1ste Mai 1870 til 1ste Mai d. A. havde leiet af Proprietair, Lieutenant Lunding til Vebholm, gjorde Sidstnævnte Anmeldelse til Politiet om, at Tiltalte ved Husets Fratrædelse havde medtaget en Ko og en Kaffelovn, om hvilke Gjenstande det i den mellem Lunding og Tiltalte under 8de Mai 1870 oprettede Leiecontract's § 4 udtrykkeligt heed, at de vare overleverede Leieren med Huset, og at han ikke maatte pantsætte, afhænde eller paa nogen anden Maade disponere over dem, men ikkun asbenytte dem, saalænge Leie-maalet varede, og sølgelig skulde aflevere dem ved Leiemaalets Ophør. Tiltalte har derefter ogsaa erkjendt, at han, da han frasyttede Huset, medtog de ommeldte Gjenstande, af hvilke dog Kaffelovnen senere er bleven ubleveret til Lieutenant Lunding, medens Tiltalte derimod, efterat den paabegyndte Under-søgelse ifølge hans Begjæring i længere Tid havde været udsat, forat han kunde ordne Sagen i Mindelighed, i September Maaned solgte Koen paa et Marked for 25 Rd. Tiltalte har derhos indbrømmet at have handlet ulovligt ved saaledes at sælge Koen istedetfor at ublevere den til Lieutenant Lunding, men har iøvrigt villet gjøre gjældende, at Koen saavel som Kaffelovnen uanset de ovennævnte Udtryk i Leiecontracten i Virkeligheden tilhørte ham selv, og har han i denne Henseende nærmere forklaret, at, da han i Foraaret 1869 af den daværende Besidder, Proprietair Møller leiede Huset for 1 Aar til 1ste Mai 1870, blev det vedtaget, at den af Tiltalte medbragte Ko og Kaffelovn skulde tjene Møller til Sikkerhed for, at Tiltalte betalte den accorderede Leie samt i Overensstemmelse med den indgaaede Leiecontract enten forinden Leiemaalets Ophør tilsaade den til Huset liggende Løb eller betalte Møller en Erstatning af 28 Rd., i hvilket Tilmed Gjenstandene skulde erklæres for Møllers Eienbom, medens denne i Virkeligheden kun skulde erholde Eienbomsret over dem, saafremt Tiltalte ikke opfyldte de foransførte Betingelser, og da nu Tiltalte, forinden Leiemaalet med Møller udløb, indgik Contract med Lieutenant Lunding om dets Fornyelse og som Følge heraf ansaae sig berettiget til at besaae Jorden senere, end det efter Contracten med Møller paalaa ham, har han formeent, at de ommeldte Gjenstande fremdeles vare at ansee som tilhørende ham, og han vil derfor ved at underskrive Contracten med Lunding have tillagt den ovenansførte Bestemmelse i denne Contract's § 4 samme Betydning som den tilsvarende Bestemmelse i Contracten med Møller.

Vel har nu Lieutenant Lunding forklaret, at Møller ved Husets Overdragelse til ham havde tilfjendbegivet, at Lunding, saafremt Tiltalte ikke inden 1ste Mai f. A. havde betalt ham 28 Rd., skulde være Eier af den ved Huset værende Ko og Kaffelovn, hvilke Gjenstande derimod, saafremt Tiltalte betalte det nævnte Beløb, skulde tilhøre denne, samt at han, da Tiltalte ikke betalte de ommeldte 28 Rd., betragtede sig som Eier af Koen og Kaffelovnen, og at Leiecontracten blev skreven i Overensstemmelse hermed; men ligesom Lunding iøvrigt har erklæret, at han Intet kan indvende mod Tiltaltes Forklaring angaaende Forholdet mellem Tiltalte og Møller, hvilket han ikke har kjendt, aaledes mangler der overhovedet Føie til at forkaste Tiltaltes Forklaring i

denne Henseende. Om der nu end herefter maa gaaes ud fra, at Tiltalte har opfattet den foranstøttede Bestemmelse i den mellem ham og Lunding oprettede Leiecontract's § 4 saaledes, at der kun tilkom Lunding en betinget Ret til at blive Eier af de paagjældende Gjenstande, og at Tiltalte ikke skulde være forpligtet til at aflevere disse til Lunding, saafremt han ved Leiemaalets Ophør havde besaaet Jorden i Overensstemmelse med Leiecontracten, maa dog Tiltalte, der har erkjendt ikke at have opfyldt den ham i denne Henseende paahvilende Forpligtelse, hvilket, som meldt, efter hans egen Opfattelse skulde have tilfølgende, at Lunding blev Eier af Gjenstandene, ansees ved det iværksatte Salg af Koen til at have gjort sig skyldig i et Forhold, der — idet der efter Sagens samtlige Omstændigheder ikke vil kunne tages noget Hensyn til, hvad Tiltalte har foregivet om, at det havde været hans Bestemmelse at benytte de Penge, han fik for Koen, til at accordere med Lieutenant Lunding, men at Pengene bleve ham frarøvede paa Hjemveien fra Markedet — findes at maatte henføres under Bestemmelserne i Straffelovens § 253, og skjønnes Straffen for Tiltalte, der er født i Aaret 1843 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. Med den heraf flydende Forandring vil saaledes den indaandede Dom, ved hvilken Straffen er bestemt til samme Slags Fængsel i 2 Gange 5 Dage, og hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste."

Nr. 279.

Statsraad Bunken

contra

Hanne Christine Petrine Christensen

(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Boer og Nim Herredens Extrarets Dom af 27de October 1871: „Arrestantinden Hanne Christine Petrine Christensen bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 8 Maaned. Derhos bør hun udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor, Procurator Hviid 5 Rd. og Defensor, Procurator Bjerregaard 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 4de December 1871: „Tiltalte Hanne Christine Petrine Christensen bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udreder hun og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procu-

ratorerne Sfaacsen og Cancelliraad Møller 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven."

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil hun, der ved de deri nævnte Domme tidligere i den danske Stat er kjendt skuldig i 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri, nu være at dømmes for denne Forbrydelse 3die Gang begaaet efter Straffelovens § 231, og hendes Straf findes at kunne bestemmes til Forbedringshussarbejde i 8 Maaneder. Da Underretsdømmen har samme Resultat, vil denne Dom med Hensyn til den idømte Straf være at stadfæste. I Henseende til Actionens Omkostninger billiges Overretsdømmens Bestemmelser.

Thi kendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Herredstingsdommen, men iøvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bunken og Advocat Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Hanne Christine Petrine Christensen for Tyveri.

Det er i saa Henseende ved hendes egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkeligt godtgjort, at hun i August og September Maaneder d. A. har frastjaalet Gaardmand Hans Knudsen Daugaard af Egeberg Mark, hos hvem hun tjente, deels en til 24 f vurderet Serviet, som hun tilvendte sig engang, da noget Tøi, som havde været i Badst, blev taget ind, deels henved 2 Pd. Uld, vurderet til 3 Mk. pr. Pd., som hun tog af en større Mængde, der, medens Faarene bleve klippede, blev henlagt i Loen, deels endelig $\frac{1}{2}$ Pd. Uldgarn, vurderet til 3 Mk., som hun fandt under Bordet i Storstuen, hvilke Gjenstande ved en den 4de October d. A. foretagen Manfagning i hendes Gjemmer bleve forefundne i en hende tilhørende aflaaet Kasse og under Sagen ere blevne udeliveredede Bestjaalne, som har frafaldet Krav paa videre Erstatning

Tiltalte, der er født i 1848, har tidligere været straffet ifølge Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 19de Juli 1867 for Tyveri første Gang begaaet og Forsøg derpaa efter Straffelovens § 228 cfr. §§ 46, 57 og 62 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt ifølge samme Rets Dom af 18de Marts d. A. for 2den Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 230 med

Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Under den sidsnævnte Sag, der blev anlagt efter Justitsministeriets Resolution i Genhold til Straffelovens § 6, er Tiltalte imidlertid alene anseet for et af hende i Slutningen af forrige Aar i Sønderborg begaaet Tyveri, og da denne Gjerning som forøvet under en fremmed Stats Højhed saaledes ikke i og for sig indeholdt noget Brud paa de danske Love, findes der efter Forholdets Natur ikke at kunne tillægges den paagjældende Dom den i Straffelovens § 61 ommeldte særegne Virkning med Hensyn til Straffens Stærkelse i Gjentagelsestilsælde, udenat det navnlig findes herimod at kunne komme i Betragtning, at Tiltalte ifølge den positive Bestemmelse i Straffelovens § 6 in fine er for hiint Tyveri dømt i Medfør af den danske Straffelov.

Tiltalte vil saaledes for sit ovenomhandlede Forhold være at ansee for 2den Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 230 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos hun vil have at udrede Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser."

Onsdagen den 24de Januar.

Nr. 250.

Advocat Klubien

contra

Peder Nielsen (Defensor Bungen),

der tiltales for Overtrædelse af almindelig borgerlig Straffelovs § 268.

Middelfart Rjbstads Extrarets Dom af 10de October 1871: „Arrestanten, forhenværende Contoirist Peder Nielsen af Skrillingemark bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage; saa bør han og i Erstatning til Nielsine Caroline Jensen af Skrillingemark betale 21 Rd. samt udrede alle af nærværende Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Møller og Defensor, Procurator Schmidt 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Vandsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 28de November 1871: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Kothe og Raas for Overretten betaler Arrestanten Peder Nielsen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige For=

kyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at der ikke vil kunne tillægges de Høiesteret forelagte nye Dplshninger nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Klubien og Etatsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Det er ved egen Tilstaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligt oplyst, at Arrestanten Peder Nielsen uden ugift Fruentimmer Nielsine Caroline Jensen's Vidende og Billie og uden senere derom at underrette hende har skrevet hendes Navn under 3 Postkvitteringer for Modtagelsen af Pengebreve, hvori befandtes respective 6, 5 og 10 Rd., og at han mod Aflevering af disse Kvitteringer har modtaget og aabnet Brevene samt tilegnet sig Pengene, og da det ikke kan disculpere ham, at han og bemeldte Fruentimmer dengang levede sammen, og at hun har erkjendt, at nogle af Pengene ere anvendte til deres fælles Fornødenheder, maa det billiges, at han ved Middelbart Bytings Dom af 10de October d. A. er herfor anseet efter Straffelovens § 268. Arrestanten er født i Aaret 1840 og tidligere ved Middelbart Bytings Dom af 5te October 1865 anseet for letfindig Benyttelse af en Andens Navn med en Mulct af 20 Rd. og ved nærværende Rets Dom af 14de August 1866 efter Frdn. 11te April 1840 §§ 12 2det Led, 43, 44 og 58 cfr. Straffelovens §§ 229 Nr. 4, 247 og 253 med 3 Aars Forbedringshuusarbeide. Hans Straf findes nu ved den indankede Dom passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, og da Bestemmelserne om Erstatning og Omkostninger ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 286.

Advocat Klubien
contra

Ane Margrethe Olsen (Defensor Henriksen),
der tiltales for Tyveri, Bebrageri og Falsk.

Tybjerg Herreds Extrarets Dom af 19de October 1871:
„Ane Margrethe Olsen bør straffes med Forbedringshuusarbeide

i 2 Aar samt tilsvare de med Sagen forbundne Omkostninger, berunder indbefattet Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Larsen og Thomsen med 5 Rd. til hver, men forøvrigt for Actors Tiltale i Sagen fri at være. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 15de December 1871: „Arrestantinden Ane Margrethe Olsen bør hensesættes til Forbedringshunsarbejde i 2 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Winther og Nissen betaler Arrestantinden 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Lybjerg Herreds Extraret hertil indankede Sag actioneres Arrestantinden Ane Margrethe Olsen for Tyveri, Bedrageri og Falff, og det er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste beviist, at hun har gjort sig skyldig i disse Forbrydelser.

Den 30te August d. A. indsendt Arrestantinden sig hos Gaardeier Christian Jespersens Husfru, Maren Nielsbatter i Herlufsmagle, hvis Datter dengang var belagt med Arrest i Nestved, og idet Arrestantinden udgav sig for Gangkone i Arresthuset og Søster til Arrestforvarerens Kone, foregav hun at være sendt af Sidstnævnte for at anmode Maren Nielsbatter om foruden nogle Penge at faae forskjellige Klædningsstykker til den arresterede Datter i Anledning af, at denne, som Arrestantinden endvidere foregav, den næste Dag skulde i Forhør i Overværelse af Amtmanden med flere, ved hvilken Leilighed hun skulde være pyntet, hvorefter Maren Nielsbatter ogsaa leverede Arrestantinden endeel Klædningsstykker og et Uhr m. m. tilsammen af Værdi 30 Rd. 3 Mk. 8 ß samt 1 Rd. i Penge. Arrestantinden har derefter selv beholdt, hvad hun saaledes modtog.

Den 31te August d. A. indsendt Arrestantinden sig i Forpagtergaarden paa Gisselsfeld i den Hensigt at begaae Tyveri sammesteds, men da hun ikke fandt Leilighed til at tilvende sig Noget, gif hun bort igjen og begav sig til

Sandskræbet ved Gisselfeld, hvor hun under et Besøg hos Huusmand Ole Hansens Hustru stjal i dennes Stue et Par Brillen og tvende Sirtses Dverstykker til Meubler, ialt af Værdi 2 Mk.

Endelig har Arrestantinden gjort sig skyldig i Falst, idet hun har givet sin Studsmaalsbog følgende Paategning: „Ane Margrethe Olsen har tjent mig som Huusholber fra 1ste November 1869 og til 1ste Mai 1871. A. Hansen“, hvorved hun sigtede til Parcellist Albrecht Hansen i Fensmark Sogn, hos hvem hun havde været Tjenestepige fra 1ste November 1869 indtil 3 Uger før 1ste Mai 1870, ligesom hun derefter gav Bogen saadan Paategning: „Ufgang anmeldt til Korsør. Fensmark 14/7 71 Gøhse“, der er Præstens Navn i Fensmark. Begge Paategninger ere meddeelte uden Bekommendes Vidende og Billie, og Arrestantinden har derefter benyttet Bogen til at søge Tjeneste.

Arrestantinden, der er født den 20de Marts 1849 og ved Kjøbenhavns Criminal- og Politivets Dom af 21de April 1868 anseet efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 1ste Led med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, ved Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 27de Mai 1869 efter Straffelovens § 230 1ste Led med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ved Eghjerg Herreds Extrarets Dom af 21de November f. A. efter Straffelovens § 270 med lige Straf, vil nu være at ansee efter Straffelovens § 231 1ste Led tilbeels sammenholdt med § 46 og efter §§ 251 og 270 cfr. tilbeels § 271, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar. I Dereensstemmelse hermed vil den indankede Dom, hvorved Arrestantinden vel er anseet med samme Straf, men, forsaavidt hun er actioneret for Falst, frifunden, være at forandre. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Underrettsdommen at stadfæste.“

Nr. 278.

Advocat Mellemann

contra

Jørgen Jensen og Anders Jørgensen eller **Iversen**
(Defensor Brock ved Klubien),

der tiltales, Førstnævnte for Pengeafpresning og Sidstnævnte for Deelagtighed i denne Forbrudelse.

Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 12te October 1871: „Arrestanterne Jørgen Jensen og Anders Jørgensen eller Iversen bør at hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 8 Maanedes og in solidum udrede de med deres Arrest og denne Sag forbundne Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Procurator Reichsmann 5 Rd. og Defensor, Procurator Drechsel 4 Rd. At efterkommes under Udferd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste December 1871: „Arrestanterne Jørgen Jensen og Anders Jørgensen eller Iversen bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Cancelliraad d'Auchamp og Engberg her for Retten betale Arrestanterne Een for Begge og Begge for Een 8 Rd. til hver. Det Idømte at udredes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Da der ikke ved de under nærværende Sag foreliggende Oplysninger findes at være tilveiebragt et aldeles tilstrækkeligt Beviis for, at de Tiltalte ere skyldige i den dem paasigtede Forbrydelse, maa det billiges, at der ved den indankede Dom er tillagt dem Frisindelse for Actors Tiltale, dog med Forpligtelse til paa den i Dommen bestemte Maade at tilsvare Actionens Omkostninger. Bemeldte Dom vil saaledes kunne stabsfæstes.

Chi kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Brock for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Doms Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der sønste Bladet med Posten, 6 Rd. 20 §. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldendalffe Boghandel (F. Høgel).

Jiølsfjor & Gandrupps Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 40.

Den 9de Februar.

1872.

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Onsdagen den 24de Januar.

Nr. 278.

Advocat Nellesmann

contra

Jørgen Jensen og Anders Jørgensen eller Iversen

(see forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Slagelse Rådsheds Extraret paakjendte Sag tistales Arresteranterne Jørgen Jensen og Anders Jørgensen eller Iversen, Førstnævnte for Pengeafpresning og Sidstnævnte for Deelagtighed i denne Forbrydelse.

Der er nu vel fremkommet en høi Grad af Formodning for, at Arresteranten Jørgen Jensen har tilskrevet Forvalter Ettrup paa Espe et Brev, hvori der trues ham blandt Andet med, at han vil blive ryddet af Beien, dersom han ikke vil betale Arresteranten Anders Jørgensen 14 Rd., som denne formeente at have tilgode, eller tager ham i Tjeneste igjen, saavel som for, at sidstnævnte Arresterant har opfordret ham til at skrive Brevet og besørget det assendt, men imod deres Benægtelse findes der ikke at være fremkommet et til at dømme dem tilstrækkeligt Beviss, hvorfor de ville blive at frifinde for Actors Tistale.

Den paaankede Dom, ved hvilken de ere ansete efter Straffelovens § 245 med Forbedringshuusarbeide hver i 8 Maaneder, vil derfor for saavidt være at forandre, medens den med Hensyn til Actionens Omkostninger, der med Høie ere paaagte Arresteranterne, bliver at stadfæste.“

Mandagen den 29de Januar.

Nr. 261.

Statsraad Bungen
contra

1) **Oddur Halldórsson**, 2) dennes Hustru **Kristin Sigurðardóttir** og 3) **Olafur Olafsson** (Defensor Levinfen), der tiltales, Nr. 1 for Tyveri, Nr. 2 for Meddeelsagtighed i Tyveri og Nr. 3 for Tyveri, Meddeelsagtighed i Tyveri og Bedrageri.

Reikjavik Rådstads Extrarets Dom af 28de Juni 1871: „Tiltalte Oddur Halldórsson bør straffes med 3 Gange 27 Slag Riis og være undergIVEN Politiets særdeles Tilshyn i 2 Aar. Tiltalte Kristin Sigurðardóttir bør straffes med 30 Slag Riis og være undergIVEN Politiets særdeles Tilshyn i 8 Maaneder. Tiltalte Olafur Olafsson bør straffes med 27 Slag Riis og være undergIVEN Politiets særdeles Tilshyn i 6 Maaneder. 3 Erstatning for det Stjaalne bør Tiltalte Oddur Halldórsson tilligemed Tiltalte, hans Kone Kristin Sigurðardóttir betale til B. Sigurðsson 5 Rd., til H. Gudmundsson 10 Rd., til S. Einarsson 3 Rd., til E. Markusson 42 þ og til Magnus Gudmundsson 1 Rd. 16 þ, ialt 19 Rd. 58 þ. Saa betale og de Tiltalte alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, Oddur Halldórsson og hans Kone Kristin Sigurðardóttir med to Trebiede og Olafur Olafsson med en Trebiedeel. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og denne isvrigt at efterkomme under Afsærb efter Loven.“

Den islandske Landsoverrets Dom af 25de September 1871: „Tiltalte Oddur Halldórsson bør straffes med 3 Gange 27 Slag Riis og være undergIVEN Politiets særdeles Tilshyn i to Aar. De Tiltalte Kristin Sigurðardóttir og Olafur Olafsson bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, hun i 6 Gange 5 Dage og han i 3 Gange 5 Dage. Hvad Erstatningen og Actionens Omkostninger ved Underretten angaaer, bør Underrettens Dom ved Magt at stande. De Tiltalte udrede i samme Forhold alle af Sagens Appel lovligt flydende Omkostninger, deriblandt til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Páll Melsted og Són Gudmundsson 7 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at

udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen at efterkomme under Afserd efter Loven."

Højesterets Dom.

For de af Tiltalte Oddur Hallbórsón begaaede, i den ind-
anførte Dom fremstillede Lovovertrædelser vil han, der ved den
ham den 6te October 1870 overgaaede Dom blev anseet efter den
islandske Straffelovs § 230, være at dømmes deels efter samme
Lovs § 232 1ste og 2det Led deels efter § 65 sammenholdt med
 §§ 230, 231 og 250 i Forbindelse med Forordning 24de
Januar 1838 § 4. Hans Straf findes ved Overrettens Dom
passende fastsat til 3 Gange 27 Slag Riis, hvorhos det retteligen
er bestemt, at han skal være Politiets særdeles Tilfyn underkastet
i 2 Aar.

Tiltalte Kristin Sigurðardóttir, der efter de fremkomne Op-
lysninger kun kan ansees skyldig i efterfølgende Deeltagighed i en
Deel af de af førstnævnte Tiltalte begaaede Lovovertrædelser, vil
herfor være at dømmes efter Straffelovens § 240 og § 250 jfr.
§ 56, og hendes Straf vil kunne bestemmes til Fængsel paa
Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Tiltalte Olafur Olafson bliver for det ham overbevisede
Forhold at ansee efter Straffelovens §§ 230 og 240; hans Straf
findes ved Overretsdømmen passende bestemt til Fængsel paa
Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage.

I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil
det have sit Forblivende ved bemeldte Doms Bestemmelser, dog
saaledes at Kristin Sigurðardóttir ikkun deeltager i Udredelsen af
Erstatningen til J. Einarsón, og at Olafur Olafson kun til-
svares $\frac{1}{6}$ af Omkostningerne, hvorimod de øvrige $\frac{5}{6}$ solidarisk
udredes af de 2 andre Tiltalte.

Thi kendes for Ret:

Randsverrettens Dom bør ved Magt at stande,
dog at Straffetiden for Kristin Sigurðardóttir
bestemmes til 2 Gange 5 Dage, og at hun alene
deeltager i Udredelsen af Erstatningen til J. Ei-
narsón, samt at Olafur Olafson kun tilsvares $\frac{1}{6}$

af Actionens Omkostninger, hvorimod de øvrige $\frac{5}{6}$ udredes af Oddur Halldórsson og Kristin Sigurðardóttir Een for Vegge og Vegge for Een. Etatsraad Bunken og Advocat Levinson tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes af de Tilstalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „I nærværende Sag ere Oddur Halldórsson, Kristin Sigurðardóttir og Olafur Olafsson, Alle hjemmehørende i Reikjavik og over criminel Pavalder tilstalte for Tyverier begaaede i Aarene 1868—70 og ved Reikjavik Rjæbstads Extrarets Dom af sidstafvigte 28de Juni dømt, Oddur til 3 Gange 27, Kristin til 30 og Olafur til 27 Slag Riis som og til at blive under Politiets særdeles Tilsyn, Oddur i 2 Aar, Kristin i 8 Maaneder og Olafur i 6 Maaneder og endvidere til at udrede Actionens Omkostninger, de to Førstnævnte med $\frac{2}{3}$ og Olafur med $\frac{1}{3}$. Denne Dom have samtlige Tilstalte indanket for Landsøverretten, hvorimod den ikke er bleven appelleret paa Justitiens Vegne.

Svad nu først Oddur Halldórsson angaaer, saa er det ved hans egen Tilstaaelse og de under Sagen fremkomne Oplysninger lovligen beviist, at han har gjort sig skyldig baade i Indbruds-, Faare- og andet Tyveri. Saalebes begav han sig Natten mellem den 8de og 9de Januar f. A. omtrent Kl. 10 ind i Rjæbmand H. Th. Thomsens Pakhuus her i Byen paa den Maade, at han knuste med Albuen den nederste Rude i et Windue i den vestlige Ende af Huset, krob igjennem Abningen ind i Huset og stjal der noget Smør, som efter Eierens Forklaring skulde have udgjort 30—40 Pd. men efter Tilstaltes egen Forklaring ikke skulde have været mere end 15 Pd., hvilket Punct ikke er blevet tilstrækkeligen oplyst, fremdeles 4 Pd. Kaffe og 3 Pd. Pudderfucker samt 1 Skjeppe Bønner, der er vurderet til 1 Rd. 32 f; hvert Pund Smør er blevet vurderet til 28 f og hvert Pund Kaffe og Sukker henholdsvis til 32 og 16 f, og har Eieren frafaldet Erstatning. I Efteraaret 1868, da Tilstalte var paa Reise med en Faaredrift i Thingvallahrepp, stjal han fra Hjemmegræsgangene der et Bjarni Sigurðsson paa Skalabrekka tilhørende, til 5 Rd. vurderet, vintergammelt Faar og samme Gang to andre Faar, vurderede til ialt 10 Rd. fra Magnus Submundsson, Bonde paa Heidarbæ; han indlemmede disse Faar i sin Drift, drev dem hjem, slagtede og benyttede dem, og have Eierne forlangt Erstatning for disse Faar. Endvidere stjal han, som det synes, samme Aar 2 Faar fra Ellidaarholmene, til hvilke Eieren ikke er bleven opspurgt; begge disse Faar ere efter den dagjældende Capitelstagt vurderede til tilfammen 8 Rd. 88 f. Den 4de December f. A. stjal han fremdeles fra Grafarbejde og fra Hjemmegræsgangene to til 8 Rd. 64 f vurderede Faar, som Bonden paa

Grøf, Søn Mathiasen eiede, brev dem hjem, slagtede dem og benyttede dem derefter i sit Hjem, og har Eieren, der erholdt Resten af Kjødet, fratalt videre Erstatning. Sidstafvigte Efteraar stjal han fra Hjemmegræsgangene fra Bisfildstadv ved Havnesjord 3 Faar, til hvilke Eieren ikke er funden; disse Faar ere blevne vurderede til 3 Rd. 26 $\frac{1}{2}$ Stykket. Tiltalte har saaledes stjaalet ialt 10 Faar, vurderede til 43 Rd. 28 $\frac{1}{2}$, hvortil kommer et Lam, som hans Tjenestebørg for flere Aar siden kom med til hans Hjem, og som Tiltalte tog, slagtede og benyttede. Eieren til Lammet, som er vurderet til 3 Rd., er ikke funden. Desuden har Tiltalte stjaalet forskellige Gjenstande f. Ex. 2 Skjorter fra forskellige Personer, som have erholdt dem tilbageleverede, fremdeles omtrent 3 Sække Løv og noget Hø, for hvilket er forlangt Erstatning med ialt 1 Rd. 58 $\frac{1}{2}$. Ved fastsættelsen af den Straf, som Tiltalte ved disse sine Tyverier har paadraget sig, bliver at tage i Betragtning, at han ved Reikjavik Kjøbstads Extradets Dom af 6te October f. A. er bleven dømt til 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, og dernæst, at hans Tyverier ere temmelig grove og ofte gjentagne, at han baade har begaaet Indbrud i Huus for at stjæle og stjaalet Faar paa Marken, og paa den anden Side, at han synes at have levet i stor Armod og Nød. Efter samtlige Sagens Omstændigheder synes han derfor passende straffet efter Straffelovens § 232, § 231 Nr. 1 og 4 og § 230 med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, der i Henhold til nævnte Lovs § 307 og Forordningen af 24de Januar 1838 § 4a blive at affone med 3 Gange 27 Slag Riis, og at være undergiven Politiets særdeles Tilsyn i 2 Aar, og bør Underrettens Dom, hvad denne Tiltalte angaaer, saaledes være at stadfæste baade i Henseende til Straffen, den idømte Erstatning og Actionens Omkostninger.

Hvad dernæst Tiltaltes Kone Kristin Sigurdardóttir angaaer, er det baade oplyst og tilstaaet af hende, at hun bagester har havt Kundskab om sin Mand's Tyverier, tilberedt og benyttet det, som han stjal og fortalte hende, at han havde stjaalet, ligesom hun ogsaa modtog og brugte det Skjort og den Skjorte, som Medtiltalte Olafur Olafson bragte hende, og som hun vidste, at han havde stjaalet. Hun har saaledes gjort sig skyldig i efterfølgende Medbeelagtighed i de af hendes Mand begaaede Tyverier, ligesom Intet er forekommet i Sagen, der kan godtgjøre Andet, end at hun af egen fri Villie og enig med sin Mand i Tyverierne har spist og benyttet, hvad han indførte i Boet ved sine Tyverier. Naar passende Hensyn tages til hendes Stilling, synes hun derfor i Mætsør af Straffelovens §§ 230 og 231 jfr. §§ 56 og 57 passende at kunne anses med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, og bør Underrettsdommen i Henhold hertil, hvad Straffen angaaer, at forandres men i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger at stadfæstes.

Hvad slutteligen angaaer Tiltalte Olafur Olafson, som ikke forhen er dømt eller tiltalt for nogen Lovovertrædelse, er han bleven overbevist om, at han har holdt Fødderne paa de to Faar, som Oddur stjal fra Bonben Søn Mathiasen paa Grøf, medens de bleve slagtede, og vidste af, at Oddur gik ud for at stjæle dem, ligesom han ogsaa har tilstaaet at have stjaalet en Skjorte,

en Skindtrøje, et Underkjørt, som hang ube til Tørring, og et Par Beenklæder, som Alt er kommet tilstede under Sagens Undersøgelse og tilsammen er vurderet til 3 Rd. 52 ß. For disse Overtrædelser, som Tiltalte Olafur Olafsson saaledes er bleven overbeviist om, synes han i Henseltiltalt til Straffelovens § 230 og § 231 jfr. § 56 passende at kunne anses med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød. Hvad Actionens Omkostninger for hans Vedkommende angaaer, bør Underrettsdommen at fastsætes."

Tirsdagen den 30te Januar.

Nr. 270.

Statsraad Bunken

contra

Peder Rasmussen Hansen (Defensor Klubten),

der tiltales for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster eller for Bebrageri.

Rudkjøbing Rådskabs Extrarets Dom af 26de August 1871: „Tiltalte, Skomagersvend Peder Rasmussen Hansen bør at hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Sthrup og Rasmussen hver 4 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Vandsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te October 1871: „Tiltalte, Skomagersvend Peder Rasmussen Hansen bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Lehmann og Herforth for Overretten betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Naar henseses til, at Muursvend Claus Nielsen efter sin egen Forklaring maa antages at have været noget beruset paa den Tid, Tiltalte vil have affjød ham de i den indankede Dom omhandlede Beenklæder, og hans Udsagn om, at disse ikke havde været omtalte mellem dem, derhos er i Strid med hans Værtindes Forklaring, findes det betænkeligt at tillægge den af ham afslagte Tiltalingssees fuld Ghldighed. Tiltalte vil saaledes ikke kunne fældes ved det i Lovens 6—17—10 og 11 hjemlede Beviis, og da der heller ikke paa anden Maade er tilbeiebragt tilstrækkelig Be-

viis for det ham paafigtede Forheld, vil der være at tillægge ham Frisindelse. Efter Omstændighederne vil han dog være at tilpligte at tilsvare Actionens Omkostninger efter Overretsdømmens Bestemmelser.

Thi kjendes for Ret:

Peder Rasmussen Hansen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være 3 Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Rudsjøbing Kjøbskabs Extraret hertil indankede Sag tiltales Skomagerjvond Peder Rasmussen Hansen for uhjemlet Besiddelse af sjaaalne Koster eller for Bedrageri.

Tiltalte er funden i Besiddelse af et Par til 3 Rd. vurderede Beenklæder, som efter Muurjvond Claus Nielsens Forklaring ere frafsjaaalne denne den 10de Juli d. A. fra det Kammer, hvor de vare ophængte, og hvor Tiltalte samme Aften havde været tilfiede.

Tiltalte har nu vel vedholdende paastaet at have affjøbt Nielsen Beenklæderne for 3 Mk., men da aldeles Intet er fremkommet til Styrke for dette Foregivende — i hvilken Henseende ogsaa kan mærkes, at Tiltalte, efter først at have forklaret at have betalt Nielsen de 3 Mk., senere har indrømmet, at dette ikke er Tilfældet — og da Nielsen har aflagt Tilhjemlingseed, og hans tidligere Eiendomsret er erkjendt af Tiltalte, maa der anses tilveiebragt et i Henhold til Lovens 6—17—10 og 11 cfr. Forordningen 8de September 1841 § 6 tilstrækkeligt Beviis til at sælbe Tiltalte for uhjemlet Besiddelse af sjaaalne Koster og det som Tyr, da de oplyste Omstændigheder tale for, at han selv har sjaaalet Beenklæderne.

Efter det Anførte, og idet det endnu bemærkes, at der ikke under nærværende Sag er overført Tiltalte noget Forhold, der kan betragtes som Bedrageri, vil han, der er sødt i Aaret 1846 og efter Underretsdom af 13de April d. A. anseet for Bedrageri med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, nu være at dømmes for 1ste Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 228, og findes Straffen passende at kunne bestemmes som i den indankede Dom til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød; men da Dommen har anseet Tiltalte efter Forordningen 8de September 1841 § 6 og Straffe-

lovens § 238, vil der, hvad Straffen angaaer, være at give en ny Conclusion, hvorimod Dommen vil være at stadfæste i Henseende til Actionens Omkostninger, der retteligen ere paalagte Tiltalte."

Nr. 287.

Statsraad Bunken

contra

Else Marie Nielsdatter, Jørgen Madsens Hustru
(Defensor Levinfen),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri, Løsgængereri og Betleri.

Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 27de October 1871: „Arrestantinden Else Marie Nielsdatter bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Hun bør derhos i Erstatning til Huusmand Hans Hansens Hustru, Augusta Marie Berthelsen af Kraghave betale 1 Rb. 8 ø samt udrede alle af nærværende Sag flyvende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator R. E. Jørgensen 6 Rb. og til Defensor, Procurator N. P. Møller 5 Rb. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 22de December 1871: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Jacobsen og Westrup betaler Arrestantinden Else Marie Nielsdatter, Kogter Jørgen Madsens Hustru 6 Rb. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bunken og Advocat Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisfer hedder det: „Arrestantinden Eise Marie Nielsdatter, Røgter Søren Madsens Husfru, der er født den 30te September 1823, og som tidligere har været dømt og straffet:

efter Salling Herreds Extrarets Dom af 1ste April 1842 i Medfør af Forordning 11te April 1840 § 43 samt Forordning 21de August 1829 §§ 2 og 8 med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage,

efter Criminal- og Politirettens Dom af 11te Mai 1852 i Medfør af Forordning 11te April 1840 § 46 for Spaacen i Kort med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 4 Dage,

efter Høiesterets Dom af 16de Februar 1860 for at have mishandlet sin Søn og i Medfør af Forordning 21de August 1829 §§ 4 og 8 med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage,

efter Criminal- og Politirettens Dom af 19de Juni 1860 i Medfør af Loven af 3die Marts 1860 § 3 med 60 Dages Tvangsarbejde,

efter Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extrarets Dom af 14de November 1861 i Medfør af Forordning 11te April 1840 § 13 cfr. § 79 som for 2den Gang begaaet Tyveri med 18 Maanedes Forbedringshuusarbejde,

efter Kjøbenhavns Amts søndre Virks Politirets Dom af 21de Juni 1867 i Medfør af Loven af 3die Marts 1860 § 3 med 90 Dages Arbejde i Tvangshuset,

efter Høiesterets Dom af 2den Juni 1869 i Medfør af Loven af 3die Marts 1860 § 5 cfr. §§ 1 og 2 med 120 Dages Tvangsarbejde,

og som ved Morsø Herredets Extrarets Dom af 19de October 1843 er frifunden for videre Tiltale for Bedrageri — tiltales under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraret hertil indankede Sag for Tyveri, Bedrageri, Løsgænger og Bettleri, og det er ogsaa ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen godtgjort, at hun heri har gjort sig skyldig.

Arrestantinden har saaledes en Dag i afvigte Juli Maaned, medens hun opholdt sig i Hans Hansens Huus i Kraghave, hvor der ingen Andre vare tilstede, stjaalet forskjellige, Hans Hansens og Husfru tilhørende, til ca. 3 Rd. vurdrede Gjenstande, navnlig Klædningsstykker, hvilke hun senere efter at have forladt Steedet for første Gengang solgte eller bortgav, men hvoraf dog det Meste er kommet tilstede og udleveret Bestjaalne.

Fremdeles har Arrestantinden i afvigte Vinter spaaet forskjellige Personer i Kort og derfor modtaget saavel mindre Pengesummer som Klædningsstykker og Fødevarer, og har hun derhos under Sagen erkjendt, at efter hendes Formening ialfald en Deel af de Personer, hun saaledes spaaede, have troet, at hun kunde forudsige deres Skjæbne.

Endvidere har Arrestantinden overtraadt et hende under 4de October 1869 af Politiet i Kjøbenhavns Amts søndre Virk til Protocollen givet Tilsynhold, hvorefter hun er paalagt ikke at streife arbejdsløs omkring, idet hun nu findes oftere at have drevet omkring paa Landet mellem Roeskilde og Kjøbenhavn, paa hvilke Vandringer hun ernærede sig deels ved at bette deels ved at spaae.

Efter det saaledes Oplyste, og da Dommen af 1842, forsaavidt den er

overgaaet Arrestantinden for bedrageligt Forhold, ikke efter Bestemmelsen i Straffelovens § 307 vil kunne tillægges Gjentagelsesvirkning i nærværende Sag, maa det bifaldes, at hun ved den indtante Dom er anset efter bemeldte Lovs § 230 og § 255 samt efter Loven af 3die Marts 1860 § 5 cfr. §§ 1 og 2, og da den valgte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbejde synes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om den Arrestantinden paa lagte Erstatning og om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste."

Onsdagen den 31te Januar.

Nr. 250.

Advocat Mellemann
contra

Hans Frederiksen (Defensor Levinfen),

der tiltales for Meeneed.

Bregentved Biskopskole Birk's Extrarets Dom af 14de August 1871: „Arrestanten Hans Frederiksen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar og betale alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Thomsen 6 Rd., til Defensor, Procurator Freuchen 5 Rd. og Diæter til Førstnævnte efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At fuldbyrdes under Afsærb efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de December 1871: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Meyer og Bloch for Overretten betaler Arrestanten Hans Frederiksen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven."

Højesterets Dom.

Efter den i Birketingsdommen givne Fremstilling af Sagens factiske Omstændigheder — hvorom Overrettens Dom Intet indeholder — og idet der ikke vil kunne tillægges de Højesteret forelagte nye Oplysninger nogen Indflydelse paa Sagens Afgjørelse, maa det ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte ved den i førstnævnte Dom ommeldte Leilighed har gjort sig skyldig i Meeneed. Naar imidlertid henses til, at det af Sagens Oplysninger fremgaaer, at Tiltalte selv har deeltaget i den Jagtforseelse, som var Gjenstand for Politiretsagen, ligesom nogle under Sagen afgivne Forklaringer ogsaa tyde paa, at han har opfattet bemeldte Sag,

som om den tillige gjalbt ham selv, vil hans Forhold være at bedømme efter Straffelovens § 147 2det Led jfr. § 145. Efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes hans Straf dog ikke at kunne bestemmes til mindre end Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Overretsdommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Hans Frederiksen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Levinson for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da det under nærværende Sag ved de afgivne Vidneforklaringer maa ansees tilstrækkeligt oplyst, at Arrestanten Hans Frederiksen har afslagt edelig falsk Forklaring som Vidne for Retten, maa det billiges, at han, der født i Aaret 1838 og ikke findes forhen straffet, ved Bregentved Gisselsfeld Birketings Dom af 14de August d. A. er anset efter Straffelovens § 145, og da den valgte Straf af 2 Aars Forbedringshuusarbejde findes passende, og de øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.“

I Underretsdømmens Præmisser hedder det: „Under en den 24de Februar 1868 ved Birkets Politiret behandlet privat Politifag mod Huusmand Wilhelm Nielsen af Carise Overdrev og Indsidder Jens Johansen af Steilefnavehuus for ulovlig Sagt, under hvilken Arrestanten Hans Frederiksen af Klageren var indstævnet som Vidne, afgav denne en Forklaring, der gik ud paa, at han ikke den 14de Februar s. A. havde været tilstede i Østerflov og saaledes ikke havde seet de Indklagede der da, og denne Forklaring fastholdt han og beebigede den, uagtet han blev konfronteret med tvende andre Vidner i Sagen, Skovløber Christen Jensen og dennes Broder Jens Christian Jensen, begge af Tollerup, hvis Forklaringer gik ud paa, at de begge havde den nævnte Dag antruffet Indklagede Wilhelm Nielsen med Bøsse i den nævnte Skov, og at Arrestanten gik med ham og tillige en tredje Person, som de efter Beskrivelsen antog at være den Indklagede Johansen, hvillke Forklaringer ligeledes af dem beebigedes.

Arrestanten maa under nærværende Sag mod sin vedholdende Nægtelse ansees tilstrækkeligt overbevist at have gjort sig skyldig i Meeneed under hiin Sag, idet førstnævnte Wilhelm Nielsen edelig har bekræftet en med de tvende fornævnte Vidners aldeles overensstemmende Forklaring med Tilspøende, at det var uforanlediget fra hans Side, at Arrestanten afgav og beebigede denne

falste Forklaring, og det derhos af Vidnerne, Huusmand Hans Christian Holgerfen og bennes Hustru, Ane Marie Klemmensen af Atterup er bevidnet, at, ligesom Arrestanten den 14de Februar 1868 om Aftenen fortalte dem, at han samme Dag havde været med de Indklagede, Nielsen og Johansen paa Sagt i Østervov, og at de der vare blevne antrufne af Skovløber Jensen og bennes Broder Jens Christian Jensen, men vare undløbne, saaledes har han ogsaa samme Dag, han under Sagen havde mødt i Retten, om Aftenen fortalt dem, at han havde beebiget det Mobsatte i Retten, og at han paa Forehold af Vidnet Holgerfen om det Urigtige deri, svarede, at det brød han sig ikke om, og at det gjorde ikke Noget. Arrestantens Hustru har endelig bekræftet, at Arrestanten ogsaa for hende har indrømmet at have afgivet urigtig Forklaring under hiin Sag og at have beebiget den, samt at at han oftere har omtalt Saabant og yttret, at det gjorde Ingenting, og at det for ham var en ligegyldig Sag at gjøre falsk Eed.

Arrestanten, der efter vedkjendt Daabsattest er født den 30te Mai 1838, og som ikke befindes tidligere criminaliter dømt eller tiltalt, vil saaledes være at ansee efter Straffelovens § 145 cfr. § 57, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar."

Nr. 218.

Kjøbmand **M. Kleisdorff**

(Advocat Heinrichsen)

contra

Kjøbmand **S. Randrup** (Ingen),

betræffende Ubleveringen af 6 Actier à 100 Rd. i „Dampstibsfelskabet i Aarhus af 1865“ for en Priis af 50 Rd. pr. Actie.

Randers Kjøbstads Gjæsterets Dom af 24de Mai 1870: „Indstævnte, Kjøbmand M. Kleisdorff bør under en Mulct af 1 Rd. til Randers Kjøbstads Fattigkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, til Citanten, Kjøbmand Randrup i Aarhus levere 6 Actier à 100 Rd. pr. Actie i „Dampstibsfelskabet i Aarhus af 1865“ mod en Betaling af 50 Rd. for hver Actie. Saa tilsvares han og Citanten denne Sag^s Omkostninger med 30 Rd. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven."

„Biborg Landsoverrets Dom af 17de April 1871: „Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Processomkostninger for Overretten betaler Citanten, Kjøbmand M. Kleisdorff til Indstævnte, Kjøbmand S. Randrup 20 Rd. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Foreløbigen bemærkes, at Citanten for Høiesteret har frafaldet den i de foregaaende Instantser imod Søgsmålet fremsatte Indsigelse, der gik ud paa, at Indstævnte kun i Forening med en af ham nævnt Tredeemand kunde optræde som Sagsøger under nærværende Sag.

Ved de under de optagne Vidnesforhør afgivne Forklaringer findes der ikke imod Citantens Benægtelse tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at der under den Samtale, som ved den i den indankebe Dom ommeldte Leilighed tilfældigen forefaldt mellem Parterne i en Hotel-Gjæstestue, er bleven afsluttet en endelig Handel imellem dem om Levering af de omspurgte 6 Actier til en Priis af 50 Rd. Stykket. Heller ikke kan Citantens egen Fremstilling af det Passerede, som Indstævnte har meent, berettige til at statuere, at der ved berørte Leilighed er bleven afsluttet en Handel, i hvilken Henseende særligen bemærkes, at Citanten paaberaaber sig, at han, da Indstævnte vilde benytte hans Øtring om at ville sælge Actierne til den ansførte Priis, tilføiede et Forbehold om fri Raadighed med Hensyn til Leveringstiden, der maatte være tilstrækkeligt til at vise, at han ikke vilde indgaae nogen bindende Handel, hvilket Anbringende fra Citantens Side ikke findes at være i Strid med Vidnesforklaringerne, ligesom det saaledes tagne Forbehold ikke sees at være for silde fremsat. Efter det Ansførte, hvortil blandt Andet endnu kan føies, at ogsaa Citantens Bægring ved at underskrive en Slutteddel om den Handel, som paastaaes at være indgaaet, taler for, at han ikke har villet forpligte sig, vil der efter Citantens Paastand være at tillægge ham Friindbelse for Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve for alle Retter.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag har Indstævnte, Kjøbmand S. Randrup i Aarhus — under Paaberaabelse af, at han den 1ste October 1869 har afføbt Citanten, Kjøbmand M. Kleisendorff i Randers 6 Actier i „Dampffibsselskabet i Aarhus af 1865“ af paalydende Beløb 100 Rd. pr. Actie for en Priis af 50 Rd. pr. Actie — i 1ste Instants ved Gjøsteretten paaftaaet Citanten tilpligtet til under en daglig Bøde at levere sig bemeldte Actier eller — som han senere under Sagen i Anledning af, at det nævnte Dampffibsselskab i Januar Maaned f. A. er blevet opløst og dets Actier indfrie med deres fulde Paalydende, principalt har paaftaaet — til at betale sig 300 Rd., der udgjøre Forskjellen mellem Actiernes Paalydende og den for samme stipulerede Kjøbesum med Renter. Ved Gjøsteretsdommen er Citanten tilpligtet under en Bøde af 1 Rd. til Randers Kjøbstads Fattigkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, at levere til Indstævnte 6 af de ommeldte Actier à 100 Rd. pr. Actie imod en Bestaling af 50 Rd. pr. Actie, og denne Dom har Citanten nu indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sin i 1ste Instants neblagte Paaftand om Frifindelse for Indstævntes Tiltale. Indstævnte har principalt gjenoptaget sin for Gjøsteretten neblagte Paaftand om Tilkjendelse af 300 Rd. med 7 pCt. aarlig Rente fra 2den Februar f. A. og subsidiairt paaftaaet Gjøsteretsdommen stadfæstet.

Citanten har vel erkjendt, at han, efterat han en Aften i Begyndelsen af October Maaned 1869 under Indstævntes og flere Andres Tilseebøvelse paa et Hotel i Randers havde ladet en Yttring falde om, at Actierne i det ovennævnte Dampffibsselskab formeentlig ikke kunde sættes til en høiere Værdi end 50 Rd. Stykket, paa et af Indstævnte og en Handelsreisende Kouffit, der ikke er optraadt under Sagen, fremsat Spørgsmaal, om han vilde sælge dem Actier til denne Priis, har svaret, at han vilde sælge dem 6 Actier; men han har gjort gjældende, at der ikke ved den ommeldte Leilighed kom nogen endelig Handel istand, idet han ikke vilde paatage sig nogen bestemt Leveringsstid og navnlig — som han et Par Dage efter erklærede til Indstævnte, da denne indfandt sig hos ham — ikke vilde forpligte sig til at levere Actierne før om 2 Aar, hvorhos han endvidere har gjort gjældende, at den efter Indstævntes Paaftand afsluttede Handel i ethvert Tilfælde ikke af ham er indgaaet alene med Indstævnte men med Indstævnte og bemeldte Kouffit i Føring, saaat Indstævnte ikke alene har været competent til at anlægge Sagen.

Ifølge de under Sagen afgivne og beebagede Vidnesforklaringer blev der vel ikke ved den ommeldte Handel fastsat nogen bestemt Leveringsstid, idet Citanten, der yttrede, at han ikke havde Actierne og først skulde skaffe dem, udtalte, at han maaffee kunde levere dem om 2 Dage men muligen ogsaa først om en længere Tid; men ligesom det fremgaaer af bemeldte Forklaringer i det Hele, at Citanten har givet Indstævnte et bestemt Tilfagn om, at denne skulde faae Actierne, og alene vægrede sig ved efter Indstævntes Forlangende at underskrive en Slutteddel med den Bemærkning, at han var god nok for Beløbet, saaledes maa det ogsaa efter Vidnesforklaringerne antages, at Citanten ved den ommeldte Leilighed alene har afsluttet Handel med Indstævnte, og der

er berhos under Sagen fremlagt en Erklæring fra den ovennævnte Handelsreisende, hvori denne erkjender, at han ikke har noget Krav paa Citanten i Anledning af den ommeldte Handel. Ibet der nu dernæst ikke vil kunne tages noget Hensyn til Citantens Paastand om, at Handelen ikke skulde være alvorlig meent, ligesom der navnlig i Betragtning af, at Citanten, som meldt, et Par Dage efter Handelens Afslutning gjorde Forbring paa en Frist af 2 Aar med Hensyn til Leveringen af de omhandlede Actier, ei heller vil kunne tages Hensyn til den af ham subsidiairt fremsatte Indsigelse, at Søgsmålet skulde være for tidligt anlagt fra Indstævntes Side, maa det billiges, at Citanten, som meldt, ved Gjæsteretsdommen er tilpligtet at levere Indstævnte de omhandlede Actier imod Betaling af den betingede Priis, og da der endelig — uanset at alle Actier af det omhandlede Slags efter det for Overretten Oplyste i forrige Aar ere indfrie, saaa Citanten alene vil kunne opfylde Handelen ved at betale Indstævnte Actiernes Paalydende, hvormed de ere blevne indfrie, med Fradrag af den betingede Kjøbesum — ikke, ibet Gjæsteretsdommen ikke fra Indstævntes Side er contrapaaanket, imod Citantens Protest vil kunne tages Hensyn til dennes ovennævnte principale Paastand om Gjæsteretsdommens Forandring i Overensstemmelse med det Nysansøgte samt om Tilkjendelse af Renter, vil bemeldte Dom, ved hvilken Citanten er tilpligtet at betale Indstævnte Processens Omkostninger i 1ste Instans med 30 Rd., saaledes være at stadfæste, hvorhos Citanten vil have at betale Indstævnte Processens Omkostninger for Overretten med 20 Rd.“

Nr. 269.

Advocat Levinsen

contra

Karen Pedersdatter og **Christian Jørgensen** med
Tilnavn **Horne** (Defensor Nellemann),

der tiltales, Førstnævnte for Tyveri, Hæleri eller anden Meddeelsagtighed i Tyveri, Sidstnævnte for Tyveri.

Sunds Gudme Herredets Extrarets Dom af 18de September 1871: „Arrestantinden Karen Pedersdatter og Arrestanten Indsidder Christian Jørgensen (Horne) bør henføres, den Førstnævnte til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, den Sidstnævnte i Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage. Derhos bør Arrestantinden og Arrestanten Een for Begge og Begge for Een udrede i Erstatning til Gaardmand Jørgen Hansen i Haagerup 5 Rd., Huusmand Ditlev Rasmussen i Mellemhaven 1 Rd. 30 f, Gaardmand Christian Christoffersen i Dværndrup 18 Rd., Tømmermand Niels Jensen i Hjørup 2 Rd. 64 f, Pigen Maren Kirstine Iversen i Vesterhøisinge 12 Rd. 24 f, Pigen Ane Mar-

grethe Ravn i Søby Løkken 1 Rd. 48 § og Tomsfru Larsen paa Brobygaard 64 § samt denne Sags Omkostninger, derunder i Salairer til Actor, Procurator Hansen 12 Rd. og til Defensorerne, Procuratorerne Schandorff og Sthrup hver 6 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og denne i det Hele at efterkommes under Afbærd efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de November 1871: „Arrestantinden Karen Pedersdatter og Arrestanten Christian Jørgensen med Tilnavn Horne bør hensættes til Forbedringshuusarbejde, Førstnævnte i 2 Aar og Sidstnævnte i 8 Maaneder. Arrestantinden og Arrestanten udrede derhos Een for Begge og Begge for Een den i Underrettsdommen bestemte Erstatning, dog at den Gaardmand Jørgen Hansen i Haagerup tilslagte Erstatning tilkjendes Gaardmand Jørgen Madsen sammesteds, samt endvidere i Erstatning til Lehns greve Schaffalitsky de Muckabell 19 Rd. 2 Mk. 4 §. Samtlige Actionens Omkostninger, derunder i Salarium til Actor og Defensorerne for Underretten, Procuratorerne Hansen, Schandorff og Sthrup 10 Rd. til den Første og 6 Rd. til hver af de Sidste samt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Heckscher og Alberti 8 Rd. til hver udredes af Arrestantinden, saaledes at Arrestanten in solidum med hende heraf tilsvares Halvdelen. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afbærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Levinsen og Nellemann tillægges i Salarium for Højesteret hver 20 Rd. der udredes af de Tiltalte paa samme Maade som Actionens øvrige Omkostninger.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 41.

Den 16de Februar.

1872.

Tredie eller extraordinaire Session.

Onsdagen den 31te Januar.

Nr. 269.

Advocat Levinfen

contra

Karen Pedersdatter og Christian Sjørgensen med Tilnavn Horne
(see forrige Nr.)

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Sunds Gudme Herreders Extraret hertil indbankede Sag tiltales Arrestantinden Karen Pedersdatter for Tyveri og Hæleri eller anden Meddeelsagtighed i Tyveri og Arrestanten Christian Sjørgensen med Tilnavn Horne for Tyveri.

Bed egen med det isørigt Dplyste stemmende Tilskaaelse er Arrestantinden overbeviist at have begaaet de i Underrettsdommen under Nr. 1 til 7 nærmere anførte Tyverier, hvorved hun har tilvendt sig Effecter, navnlig Garn og Lærred, som havde været ublagt eller udhængt til Blegning eller Tørring, til en Værdi af mellem 40 og 50 Rd. Samtlige Tyverier ere simple og forsøvede i Løbet af Aarene 1869 til 1871.

Paa samme Maade er Arrestantinden overbeviist at have gjort sig medskyldig i de i Underrettsdommen under Nr. 8 til 12 anførte simple Tyverier, som Arrestanten Christian Sjørgensen med Tilnavn Horne har vedgaaet at have forsøvet i Maanederne Marts, April og Mai 1868, hvorved der ligeledes er stjaalet navnlig en Mængde Garn og Lærred til en Værdi af lidt over 60 Rd., idet hun deels har deeltaget i selve Udførelsen af Tyverierne deels modtaget af de stjaalne Koster til Afhændelse for Arrestanten og til eget Brug.

Da den af Arrestantinden med Hensyn til disse Tyverier udviste Medhjælp efter det Dplyste maa antages ydet i Henshold til en foregaaende almindelig Aftale om at være Arrestanten behjælpelig ved Udførelsen af Tyveri,

vil hun for hendes Meddeeltighed i disse Tyverier i Henhold til Straffelovens § 54 være at straffe som Gjerningsmand.

Arrestantinden, der er født den 26de December 1837 og tidligere straffet ifølge Sunds Gudme Herredets Extrarets Domme af 7de Januar 1860 og 31te Mai 1861 for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri med henholdsvis 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned, vil nu være at ansee for 3die Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231 1ste Stykke tildeels sammenholdt med § 54, og findes Straffen passende at kunne bestemmes som i Underrettsdommen til 2 Mars Forbedringshuusarbejde.

Arrestanten Christian Tørgensen med Tilnavn Horne er ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilskaaelse overbevist at have begaaet de i Underrettsdommen under Nr. 8 til 12 anførte Tyverier, i hvilke Arrestantinden, som bemærket, har deeltaget.

Arrestanten er født den 26de December 1832 og tidligere straffet ifølge Muckabell Birk's Extrarets Domme af 14de Juni 1865 og 10de December 1868 samt Holsteenhuus Birk's Extrarets Dom af 17de Marts 1869 for 1ste, 2den og 3die Gang begaaet Tyveri med henholdsvis 2 Gange 5 og 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød samt 1 Mars Forbedringshuusarbejde. Da de ham nu overførte Tyverier imidlertid samtlige ere begaaede, førend Dommen af 10de December 1868 overgik ham, nemlig i Tiden fra Marts til Mai Maaned 1868, vil der i Henhold til Straffelovens § 64 kun være at idømme ham en Tillægsstraf til den ham ved Dommen af 10de December 1868 idømte Straf efter Straffelovens § 230 1ste Stykke, hvilken Tillægsstraf passende findes at kunne bestemmes til 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde. Arrestantinden og Arrestanten ville derhos Een for Begge og Begge for Een have at udrede den i Underrettsdommen bestemte Erstatning, dog at den Gaardmand Tørgen Hansen i Haagerup tillagte Erstatning tilkendes Gaardmand Tørgen Madsen sammeflæds, samt endvidere i Erstatning til Lehusgreve Schaffalitsky de Muckabell, der efter Indholdet af det fra ham fremslagte Brev af 17de Juli d. A. ikke har frataget Erstatning, 19 Rd. 2 Mk. 4 fj."

3 Underrettsdommens Præmisser hedder det: „Ved egen Tilskaaelse i Forbindelse med de oplyste Omstændigheder er Arrestantinden tilstrækkelig overbevist om at have gjort sig skyldig i Følgende:

1. Et Tyveri Natten mellem den 6te og 7de Mai d. A. hos Gaardmand Christen Christensen i Ellernup Kofave, idet hun fra Blegepladsen ved Gaarden stjal en Særf vurderet til 1 Rd. og ca. 50 Alen Blaarlærred à 24 fj Alen. De stjaalne Koster gjemte Arrestantinden først i et Hegn, medens hun, der kjente paa Rynkebygaard, var paa et Besøg hos sin Moder paa Falkendrup Mark, og derefter den næste Aften førte hjem med sig, hvor hun blev anholdt i Besiddelse af den største Deel af samme, som ere tilbageleverede Bestjaalne.

2. Medens hun tjente paa Rynkebygaard, har hun tilkøbt sig et hendes Huusbond tilhørende, til 1 Rd. vurderet Christentøi, der er kommet tilfæde og udleveret Besjaaelse.

3. Ligeledes har hun i nævnte sin Tjeneste seet Feilighed til at fravende Landinspæcteur Feilberg, medens han opholdt sig der paa Gaarden, en til 1 Mk. vurderet Landbørste, der ligeledes er tilbageleveret Besjaaelse.

4. Fra Gaardmand Hans Hansen i Holme sjaal hun Ratten mellem den 12te og 13de Mai 1869 5 Stykker Hørgarn, 5 Stykker Blaargarn og 4 Stykker Sytraad, Alt af Værdi 2 Rd., der henlæa i Haven, som hun passerede forbi, og

5. fra Gaardmand Peder Andersen i Giislev Sølt samme Nat ligeledes i Haven, som hun kom forbi, 13 à 14 Stykker Blaargarn à 8 ß og et Stykke Hørgarn til 18 ß

6. Hos Gaardmand Frands Andersens Enke i Gultved sjaal hun fra Blegen udenfor Gaarden ved at passere der forbi Ratten mellem den 24de og 25de Juli f. A. 15 Alen Dreil à 3 Mk., en Blaargarns bredsribet Dug til 3 à 4 Mk., 23 Alen Hørlærred à 3 Mk. og 13 Alen Tvislærred ligeledes à 3 Mk., hvoraf Dreilet, Dugen og endel af Lærredet er kommet tilfæde og udleveret Besjaaelse.

7. Fra en Mand i Refsvindinge Egnen har Arrestantinden for et Par Aar siden en Aften ved at passere forbi sjaalet nogle udenfor Huset paa en Hæl liggende Stykker Blaargarn og en Dreils Dug

Samtlige foransførte Tyverier har Arrestantinden udsøgt alene; men i efternævnte har hun enten ligefrem deeltaget med den medtiltalte Arrestant Christian Jørgensen ifølge hans afgivne Tilstaaelse eller dog hælet ved at modtage af de sjaalene Koster som Andeel eller til Forhandling, nemlig:

8. Et Tyveri hos Gaardmand Jørgen Hansen i Haagerup Ratten mellem den 15de og 16de Marts 1868, hvorved blev sjaalet fra Blegen ved Gaarden 1 Lpb. Blaargarn vurderet til 27 Mk. og 1 Blee til 3 Mk.

9. Samme Nat sjaal de Tilstalte fra Huusmand Ditlev Rasmussen i Mellemhaven et Stykke Hørlærred 4½ Alen, der læa paa noget Riisbrænde udenfor Hegnet i hans Mark, og fra Fragtkjører Hans Priissholm 2 Stykker gammelt Børnelinned

10. Ratten mellem den 28de og 29de Marts 1868 blev der fra Huusmand Niels Jensen i Høirup borttaget som udhængt paa en Hæl ved Enden af Haven 8 Stykker Blaargarn, 2 Stykker Hørgarn og 1 Stykke Sytraad, vurderet ialt til 2 Rd. 4 Mk.

11. Ratten mellem den 6te og 7de Mai 1868 sjaal Arrestanten fra Gaardmand Christian Christoffersens Have paa Dværndrup Mark 2 Lpb. Blaargarn til 12 Rd. og ½ Lpb. Hørgarn til 6 Rd.

12. Ratten mellem 15de og 16de April 1868 sjaal de Tilstalte fra Blegen i Brobygaards Have 37 Stykker Hørgarn og 29 Stykker Blaargarn til ialt 19 Rd. 2 Mk. 4 ß, tilhørende Lehnsgreve Schaffalitsky de Muckadell, 30 Stykker Hørgarn og 8 Stykker Blaargarn af Værdi 12 Rd. 1 Mk. 8 ß, tilhørende Pigen

Maren Kirstine Iversen i Vesterhøisinge, en Hørgarns Sørf til 9 Mt., tilhørende Ane Margrethe Ravn i Søby Løkken og et Stykke Traad til 4 Mt., tilhørende Somsfru Larsen paa Brobygaard."

Nr. 293.

Advocat Levinfen
contra

Peter Wilhelm Hansen (Defensor Hansen),

der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 30te December 1871:
„Arrestanten Peter Wilhelm Hansen bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage samt ubrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lange og Westrup med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afseer efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende, imod Arrestanten Peter Wilhelm Hansen for Bedrageri anlagte Sag er det bevist ved hans egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse, at han i den Hensigt at tilvende sig $\frac{1}{2}$ Rd., hvoraf et ham bekjendt Pigebarn mellem 5 og 6 Aar, som han afvigte 16de November traf paa Gaden, var i Besiddelse, har faaet hende til at gaae ind i en Boutik for at spørge om, hvad Klaffen var, og under det Foregivende, at han imidlertid vilde holde det ommeldte Pengestykke for hende, forat hun ikke skulde tabe det, til at overlevere sig samme, som han derefter gif bort med og forbrugte.

For dette Forhold vil Arrestanten, der er født den 18de December 1848 og tidligere anseet ved denne Rets Domme af 18de December 1869 og 19de Februar f. A. efter Straffelovens § 228 og i Medfør af sammes § 64 med en efter førstnævnte § lempet Tillægsstraf, begge Gange med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, samt ved 1ste Artilleriregimentets Krigsrets Dom af 13de September d. A. efter ovenangførte Lovs §§ 230, 247 og 273, jfr. §§ 268 og 274 in fine samt efter Krigsretsartikel 123 jfr. Forordning 14de April 1754 i Medfør af

Parolbefaling 17de October 1836 med strængt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt i Henhold til Parolbefaling af 3die August 1846 § 2 Nr. 2 nedsat i de Meniges 2den Klasse, blive at dømme efter Straffelovens § 253 efter Omstændighederne til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.“

Nr. 277.

Advocat Levinfen
contra

Johanne Dorthæa Eleonore Hurtigkarl, Zensens Hustru
(Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 2den December 1871:
„Tiltalte Johanne Dorthæa Eleonore Hurtigkarl, Zensens Hustru bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Leth og Simonsen med 6 Rd til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den flete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden findes efter Omstændighederne at kunne nedsættes til 8 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 8 Maaneder. 3 Salarium til Advocaterne Levinfen og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Tiltalte Johanne Dorthæa Eleonore Hurtigkarl, Zensens Hustru for Tyveri anlagte Sag maa det ved hendes egen med det isørigt Dphste stemmende Tilstaaelse, idet der i Medfør af Danske Lovs 1—15—1 ikke kan tages Hensyn til hendes i en senere Forklaring deri gjorte Forandring, hvis Rigtig-
hed er ubestrykt og i Strid med de i denne Anledning tilveiebragte Dphs-

ninger, ansæes tilstrækkeligt beviist, at hun i Løbet af de før den 30te August d. A., da hun blev greben paa ferst Gjerning, nærmest forudgaaende Bar Maaneber har mange forfjellige Gange frastjaalet Bærtshuusholder Andreas Nielsen Flaster med Sl til en Værdi af 8 ½ Flasfen, som hun tilvendte sig i det af Bestjaalne i Eiendommen Nr. 47 i Fredericiagade til Oplag af Sl benyttede Kjelberrum, efter hendes Forklaring i det Hele omtrent 100 Flaster med hvidt Sl og nogle faa, høist 4 halve Flaster med bairst Sl, medens Bestjaalne vil være bleven fravendt omtrent 200 Flaster Sl, og at hun har udført disse Tyverier, ved hvilke hun hver Gang tog fra 2 til 4 Flaster med Sl, i Reglen, naar det ovenomtalte Kjelberrum var aabentstaaende, men 3 til 4 Gange, i hvilke hun hver Gang stjal 3 til 4 Flaster Sl, paa den Maade, at hun skaffede sig Afgang til Kjelberummet ved at oplukke den for sammes Dør anbragte Hængelaas med falsk Nøggle, hvilken hun havde skaffet sig ved en Dag i fornævnte Tidrum at tage 2 sammenbundne Nøgler, hvoraf den ene stak i en ved et andet Rum i Kjelberen hængende Laas, hvilke hun, efter at have overbeviist sig om, at den ene af dem kunde aabne Hængelaasen for Bestjaalnes Kjelberrum, beholdt i den Hensigt at benytte dem til sine fremtidige Tyverier af Sl og berefter, som ommeldt, brugte paa saadan Maade.

.....
 3 Genhold til det Foransførte vil Tiltalte, der er født den 29de November 1850 og ikke funden forhen straffet, blive at dømmes efter Straffelovens § 228 og § 229 Nr. 4 1ste Led efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar."

Onsdagen den 7de Februar.

Nr. 30. Høiesteretsadvocat **Brock** som befalet
 Sagfører for **Kjøbenhavns Magistrat** (Selv)
 contra

Pastor **Sarald Paludan** (Advocat Nellesmann) og **Anna Dorothea Jensen**, født Heiberg, Enke efter Tolbasassistent Rasmus Østrup Jensen (Advocat Hansen efter Ordre), angaaende Fortrinsretten til det Smidt-Heibergske Legat.

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Kjendelse af 2den December 1867: „De nedlagte Afviisningspaaastande kunne ikke tages tilfølg, hvorimod de Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat bevilges Anstand til den 16de December d. A.“

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 23de Mai 1870: „De Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat bør for Tiltale af Intervenientinden Anna Dorothea Jensen, født Heiberg, Enke

efter Toldassistent i Skagen Rasmus Østrup Jensen i denne Sag frie at være. De fra Hovedcitanten, Pastor Harald Paludan, Sognepræst til Beber og Malling Menigheder nedstammende Enker og ugifte Piger, om disse sidste end maatte være Børn, bør, naar deres Slægtskab grunder sig paa Ægte-
skab, være berettigede til lige med andre Enker og ugifte Piger, som nedstamme fra den i Jomfru Catharina Smidts Testament af 27de Marts 1764 nævnte Capitain Friederich Grothschilling, og lige med Enker og ugifte Piger, som nedstamme fra den i samme Testament nævnte Anna Catharina Darley, født Meyer og den ligeledes der nævnte Justitsraad Stendrup, og forud for alle andre Personer at erholde ledige Portioner af det af bemeldte Jomfru C. Smidt og hendes Søster, Madam Elisabeth Heiberg, født Smidt oprettede saakaldte Smidt-Heibergske Legat, under Forudsætning af at de dertil maatte være trængende. Processens Omkostninger ophæves. Procurator Herforth tillægges i Salair 20 Rd. af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Da der under næværende Sag ikke er Spørgsmaal om at afgjøre, hvad der mellem Parterne skal ansees for Ret i et allerede indtraadt Tilfælde, men alene fordres almindelige Udtalelser, navnlig om Fortolkningen af de i den indankede Dom omhandlede testamentariske Dispositioner, hvilke Udtalelser skulde tages tilfølgelse i fremtidige, muligen forekommende Tilfælde — i hvis Afgjørelse tilmed andre Personer end de under denne Sag repræsenterede kunne være interesserede — kan der ikke ansees at foreligge nogen Retstrætte, som endog imod Hovedcitanternes Protest egner sig til Paaktjendelse af Domstolene. Vel er Sagens Anlæg foranlediget ved, at en ledig Legatportion i Aaret 1865 blev tildeelt en Ustævnt, der ikke hørte til nogen af de efter Indstævntes og Contracitantindens Formening fortrinsberettigede Familier, og at Hovedcitanterne i en Skrivelse til Indstævntes Sagfører af 21de August 1866 vægrede sig ved at opstille nogen bindende Fortolkning af de paagjældende Testamenter; men dette kan saa meget mindre komme i Betragtning, forsaavidt Sagen er anlagt

af Indstævnte, som denne hverken har angrebet eller endog kunde angribe den nævnte Uddeling af Legatet, i hvilken Henseende bemærkes, at Indstævnte, hvis Paastand allerede i forrige Instans blev indskrænket til at forlange en Udtalelse om de Rettigheder, der tilkomme de fra ham selv nedstammende Enker og ugifte Piger, hverken i 1865 eller, da Sagen anlagdes, havde qvindelige Descendenter.

Hvad angaaer Contracitantinden, da var hun vel selv blandt Ansøgerne om den i 1865 ledige Legatportion, men hendes Forbigaaelse ved dens Uddeling sees ikke at være begrundet i en fra hendes afvigende Forstaaelse af Testamenterne eller i en Venægtelse af hendes Slægtstabsforhold, hvorimod den efter Hovedcitanternes Anbringende allerede var en Følge af, at hendes Trang og Værdighed ikke var godtgjort; i hvert Fald har hun ikke under denne Sag angrebet den da skete Uddeling af Legatet, men derimod som Intervenient under den af Indstævnte reiste Sag ligesom han forlangt en almindelig Anerkjendelse af en vis Fortrinsret til Legatportioner, der fremtidig blive ledige.

Ifølge det Anførte vil Sagen efter Hovedcitanternes Paastand i dens Heelhed være at afvise fra Landsover= samt Hof= og Stadsretten. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Sagens Omstændigheder at ophæve og de Hovedcitanternes befalede Sagførere tilkommende Salairer at ubrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Denne Sag afvises fra Landsover= samt Hof= og Stadsretten. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitsklassen betaler Indstævnte 5 Rd. og Contracitantinden 1 Rd. Procurator Herforth og Advocat Brock tillægges i Salarium, den Første 20 og den Sidste 60 Rd., hvilke Salairer ubredes af det Offentlige.

Den indanteede Kjendelses Præmisses lydte saaledes: „Hovedcitanten, Sognepræst Harald Paludan til Vedet og Malling Menigheder søger under nærværende Sag de Indstævnte, Rjæbenhavnus Magistret som Bestyrere af det saakaldte Smidt-Heibergske Legat til at høre de fra den i Zomsfru Catharina

Smidts Testament af 27de Marts 1764 nævnte Capitain Friederich Grothschilling, derunder ogsaa de fra hans andet Egtteskab nedstammende Enker og ugifte Piger og specielt Hovedcitantens Descendenter af Qvindeløjn kjendte berettigede til lige med Enker og ugifte Piger, som nedstamme fra den i Testamentet nævnte Anna Cathrine Meyer og den ligeledes i Testamentet nævnte Justitsraad Stendrup, og forud for alle andre Personer at erholde ledige Portioner af det af fornævnte Jomfru C. Smidt og hendes Søster Madam Elisabeth Heiberg født Smidt oprettede, saakaldte Smidt-Heibergske Legat, Alt under Forudsætning af, at de dertil maatte være trængende, men uden Hensyn til, om de have nogen Gebræk paa Legemet, og selv om de ere Børn, hvorhos han har paastaet de Indstævnte tilpligtede at udrede Sagens Omkostninger stadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb.

Som principal Intervenient under denne Sag har derhos Enken efter Tolbasassistent i Slagen, Rasmus Østrup Jensen, Anna Dorothea Jensen, født Heiberg efter Bevilling til fri Proces ved sin befuldte Sagsfører, Prøveprocurator Rode paastaet Enker og Jomfruer af Descendentens af den i Midten af forrige Aarhundrede afdøde Revisor ved Silkehuset, Michael Heibergs Brødre og Søstre eller sig lige med Enker og Jomfruer af den nævnte Descendents kjendte fortrinsberettigede fremfor alle Andre til, naar nogen af de to for denne Heibergske Descendents særlig bestemte Portioner af det Smidt-Heibergske Legat bliver ledig, da — naar isøbrigt Trang og Værdighed er godtgjort — at erholde en saadan tilbeest. Hun har tillige paastaet de Indstævnte tilpligtede at betale Intervenientsøgsmaalets Omkostninger stadesløst, derunder Salair til Prøveprocurator Rode, eller dette ialfsld udredet af det Offentlige.

De Indstævnte have efter erhvervet Bevilling til fri Proces ved deres befuldte Sagsfører, Procurator Herforth paastaet saavel Hoved- som Intervenientsøgsmaalet heelt eller ialfsld tildeels afviste, og at det paalægges saavel Hovedcitanten som Intervenientinden at udrede passende Kost og Løring til de Indstævnte samt Salair til Procurator Herforth ifølge Reglerne for beneficerede Sager.

Da Testamenterne uden noget Forbehold eller Indstrækning tillægge de Indstævnte saavel Directionen over som Udmeldelsen til Legaterne quæst. som det hedder: „som de... det for Gud paa hiin retfærdige Doms Dag ville forsvare, og under Guds retfærdige Straf og Hævn samt evig Forbandelse“, formene de Indstævnte, at, ligesom Testatricerne i Magistratens gode Billie og Samvittighedsfuldhed have søgt den eneste Garanti for Opfyldelsen af deres sidste Billie, saaledes maa Magistraten og, da den utvivlsomt er ene competent til at bedømme, hvorvidt en Ansøgerindes Trang qualificerer hende til at komme i Betragtning ved en Legatuddeling, ene være competent til at bedømme, om andre Grunde som f. Ex. hendes Herkomst maatte afgive Qualification dertil, aldenstund der ikke er mindste Andledning til at statuere forskellige Regler for Magistratens Competence med Hensyn til de forskellige Momenter, der efter Testamenterne skulle lægges Vægt paa; og naar Anven-

belsen og Fortolkningen af Testamentet som anført er gjort til en Samvittighedsbægsag for Magistratens Medlemmer, følger deraf, at de ikke kunne bindes ved nogen Dom eller Afgjørelse, der kunde stride imod den Fortolkning, som de ansee for den ene rette.

Det er imidlertid klart, at Testatricerne, naar de have foreskrevet visse Betingelser for Udmeldelse til Legatet, maae have villet, at disse Betingelser efterkommes, og at de Midler, som Sagens Natur og Lovgivningen hjemle, anvendes til Overholdelse deraf, og naar Nogen formener ved Testamenterne at være tillagt visse Rettigheder, maa disses Existens kunne gøres gjældende ved Domstolene, idet derved ikke gøres noget Indgreb i den de Indstævnte tillagte Competence til at afgjøre Spørgsmaal, for hvilke der ikke er givet bestemte Regler, og som derfor alene beroe paa et Skjøn.

Det er endvidere af de Indstævnte fremhævet, at Gjenstanden for begge Søgemaal alene er at erholde godkjendt en formeentlig Berettigelse til, forsaavidt Vedkommendes Trang og Værdighed er godtgjort, ved indtræffende Vacance at faae Deel i Legatet, og at der saaledes hverken er paalaget nogen af Magistraten truffen Disposition over Legatet eller tilsigtet at faae nogen saadan kjendt ugyldig eller annulleret, ligejaalidt som Søgemaalene gaae ud paa at erholde Magistraten tilpligtet at gjøre, foretage eller unblade Noget, men at der alene tilsigtes, at Retten skal give Regler for Fremtiden for enkelte Tilfælde, om hvilke det er aldeles uvis, om de nogensinde vilde indtræde, hvilket de Indstævnte derhos have benægtet. Det er desuden efter de Indstævntes Formening uvis, om der ved indtræffende Vacance vil være nogen Uenighed imellem de Indstævnte og de Paagjældende, og om Rettens Afgjørelse, selv om Magistraten var pligtig til at respectere den, vil faae nogen practiff Betydning. Men det maa i denne Henseende bemærkes, at Citanterne formene, at de Indstævnte ved den senere foretagne Udmeldelse have tilfidsat den Fortrinsret, som Citanterne antage at tilkomme de Slægter, for hvilke de optræde, og forbi de ikke have søgt den skete Udmeldelse omstødt men indskrænket sig til at søge den prætenderede Fortrinsret erkjendt for Fremtiden, saaaat Paastandene ikke gaae ud paa, at de Indstævnte skulle foretage eller unblade Noget, skjønnes Citanterne ikke at kunne være affaarne fra at faae Spørgsmaalet om den prætenderede Fortrinsrets Existens særskilt afgjort, ligejaalidt som det kan være til Hinder derfor, at der ikke findes Visshed for, at denne Ret nogensinde vil blive anvendelig.

Som andre Momenter, der formenes at maatte medføre den paastaaede Afvisning, have de Indstævnte gjort gjældende, at det er som Byens Øvrighed, at Directionen over og Udmeldelsen til Legaterne er dem overdragen, og at deres Virksomhed i saa Henseende er at ansee som en Øvrighedsfunction, der, hvis den overhovedet er undergivet nogen Critik, ialfald ikke hører under Domstolenes Bedømmelse; men dette findes ikke her at kunne erkjendes, hvor der alene er Spørgsmaal om, hvorvidt den af Citanterne i Henhold til Testamenterne prætenderede Fortrinsret til Legaterne eksisterer.

De have formeent, at Forligsmæglingerne ikke ere fyldebsgjørende, idet

Hovedcitanten ikke er optraadt paa egne Begne men for de Enter og ugifte Piger, der nedstamme fra Capitain Grothschilling, og Intervenantinden er optraadt ikke alene paa egne Begne men ogsaa for de trængende Enter og Somfruer, der nedstamme fra Michael Heibergs Brødre og Søstre, udenat de have godtgjort nogen Besøielse eller speciel Fuldmagt til at optræde saaledes, hvilken de Indstævnte benægte, at de have. De Indstævnte formene derhos, at de heller ikke lovlig have kunnet varsles til Forligsprøve i Sagen, da den nuværende Magistrats Medlemmer ere inkompetente til at indgaae Forlig, hvorved en fremtidig Magistrats Medlemmer bindes. Den samme Mangel paa Bemynbigelse antage de Indstævnte for Sagsøgerens Vedkommende ogsaa at være tilføede med Hensyn til Indstævningen, og denne formenes derhos at være utilstrækkelig, forbi der tilsigtes at kjendes fortrinsberettigede forud og fremfor alle Andre, hvortil det formenes, at en offentlig Stævning er nødvendig.

Da Hovedcitanten imidlertid efter sin Paaastand nedstammer fra Capitain Grothschilling og altsaa saavel for sin Descendents som for den Slægt, hvortil han hører, har retlig Interesse i at faae den Ret, han formener at der tilkommer denne Slægt, erkjendt, findes han i sin Stilling som henhørende til Slægten at have tilstrækkelig Besøielse til at paalagge og paastævne Søgmaalet som sleet, og det Samme er Tilfældet med Intervenantinden. Da det er den nuværende Magistrat, der har Bestyrelsen af Legatet, er det en Selsfølge, at det ogsaa alene er denne Magistrat, der for Tiden kan indtaldes til Forligsprøve og søges i Anledning af Bestyrelsen, og det bliver uden Betydning, om dens Medlemmer ikke ansee sig kompetente til at indgaae noget Forlig. En offentlig Stævning kan for Tiden ikke anses at være fornøden, deels forbi det muligen kan paaligge de Indstævnte som Bestyrere af Legatet at varetage deres Lær, om hvis Interesse der kunde være Spørgsmaal, deels forbi det først, naar Realiteten kommer under Paatjenbelse, kan afgjøres, om der efter Testamenternes Indhold er Andre, hvem der burde gives Leilighed til at varetage deres Lær under Sagen.

De neblagte Afvisningspaaastande kunne derfor for Tiden ikke tages tilføelge, og vil der, da de Indstævnte for dette Tilfælde have begjært 14 Dages Anstand for at procedere Sagens Realitet, blive at bevilge denne Anstand til den 16de December d. A.“

Nr. 14. **Snedkermester Jens Christian Rjør**

(Advocat Nellesmann)

contra

Enken **Johanne Gad** (Sagsfører Levinson),

betræffende den af Sidstnævnte paastaede Ret til fri og uhindret Ind- og Udkjørsel gennem den til Eiendommen Matr.-Nr. 283

i St. Annæ Øster Qvarteer i Kjøbenhavn hørende Port, Gaard og Bagport.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 7de Marts 1870: „Citantinden, Enken Johanne Gad og efterfølgende Eiere af Matr.=Nr. 267 i St. Annæ Øster Qvarteer bør være berettigede til Ind= og Udførsel igjennem den til Indstævnte, Snebfermester Jens Christian Kjær's Eiendom Matr.=Nr. 283 i samme Qvarteer hørende Port, Gaard og Bagport, men iøvrigt bør Indstævnte for Citantindens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Citantinden forelægges en Frist af 8 Dage fra denne Doms Affigelse til at berigtige Stemplingen af hendes den 21de September 1868 og 3die Mai f. A. fremlagte Indlæg.“

Høiesterets Dom.

Efter de Høiesteret forelagte, tildeels først efter den indankede Doms Affigelse erhvervede Dplysninger maa det antages, at der for Aaret 1733 tilkom Eieren af den Contracitanten, forhenværende Biinhandler M. C. A. Aaby, som er indtraadt i Ægte-
skab med Enken Johanne Gad, nu tilhørende Eiendom Matr.=Nr. 267 i St. Annæ Øster Qvarteer her i Staden Ret til Gang og Kjørsel over Hovedcitantens dengang ubebyggede Eiendom Matr.=Nr. 283 i samme Qvarteer, og at den Ret, der af Knud Jørgensen anerkjendtes ved den i Dommen ommeldte Declaration af 25de Juli 1733, gif ud paa, at der tilstedebedes de i Declarationen nævnte Naboer og efterfølgende Eiere af deres Eiendomme fri og uhindret Passage saa tidt, de meente derfor at have Brug, saavel tilføds som med Heste og Vogn over Grunden Nr. 283.

Den Forpligtelse, Jørgensen saaledes paalagde sin Eiendom, maa nu ogsaa efter det under Sagen Fremkomne ansees at være overtagen af dennes senere Eiere og endnu at bestaae i Forholdet mellem Sagens Parter, undtagen forsaavidt angaaer Ret for Contracitanten til Kjørsel med Heste og Vogn. En saadan Ret maa nemlig være bortfalden derved, at der, efter hvad der er oplyst for Høiesteret, er for Hovedcitantens Eiendom bundet Hævd paa en saadan Tilstand, som umuliggjør en sliq Benyttelse af Passagen, hvad der navnlig gjælder om den Hindring, som et

fast Fodstykke, der er anbragt i den paa Situationskortet med Litra d betegnede Port, frembyder for Rjørsel med Heste og Vogn. Anden Passage, derunder Transport af Varer og Foustager, maa derimod endnu tilkomme Contracitanten til og fra hans nævnte Eiendom over Hovedcitantens Gaard igjennem Portene ved a og d; og ligesom han efter Declarationens Indhold maa være berettiget til at anskaffe sig Nøgle til den førstnævnte Port, maa han ogsaa kunne fordrø Hængelaasen ved d, der blev anbragt kort før Sagens Anlæg, borttagen eller sig Nøgle dertil leveret. Erstatning vil, som i den indankede Dom rettelig antaget, ikke kunne tilkjendes ham. Processens Omkostninger for begge Retter vilde være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Hovedcitanten bør under en Mulct af 5 Rd. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder nærværende Dom overhørig, inden 14 Dage efter sammes lovlige Forhørdelse enten borttage den ved Porten, der paa den under Sagen fremlagte, af Stadsconducteuren den 15de Januar 1868 forfattede Situationsplan er betegnet med d, anbragte Hængelaas eller levere Contracitanten Nøgle til samme. Derhos bør Contracitanten være berettiget til at anskaffe sig Nøgle til Porten, der paa bemeldte Plan betegnes med a, samt endvidere være berettiget til fri og uhindret Gang og Passage, derunder indbefattet Transport af Varer og Foustager, dog uden Afbenyttelse af Vogn forspændt med Hest, til og fra Contracitantens Eiendom Matr.-Nr. 267 i St. Annæ Øster Qvarteer igjennem Hovedcitantens Gaard samt Portene ved a og d. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedcitanten 5 Rd. og Contracitanten 1 Rd.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Efter foregaaende Klage til Forsigtighedscommissionen af 29de Januar 1868 — hvori Citantinden, Enten

Sohanne Gad har andraget ifølge tinglæste Skjøder og Abkomstbrev paa hendes Eiendom Matr.=Nr. 267, tidligere Nr. 219 i St. Annæ Øster Dvarteer, Gade=Nr. 104 i Store Kongensgade at have havt i umiddelbare Eide Ind- og Udførsel fra Academigaden gennem Porten paa den Indstævnte, Snektermester Jens Christian Kjær tilhørende Eiendom Matr.=Nr. 283, tidligere Nr. 224 i samme Dvarteer, Gade=Nr. 4 i Academigaden, saaledes at Færdselen igjennem Indstævntes Gaard fortsættes over Grundene Matr.=Nr. 266 samt 264 og 265 i det nævnte Dvarteer til Citantindens Bagbygning, betegnet med Bogstavet f paa en af Stadsconducteuren affattet og her i Sagen fremlagt Situationsplan, men at Indstævnte har spærret Porten i hans Baggaard, paa Planen betegnet med Bogstavet d ved at hænge Laas for samme, og Porten til Academigaden, betegnet paa Planen ved Bogstavet a ved at opstabe Brædder i den og holde den tilsluttet — har Citantinden i nærværende Sag paaستاet Indstævnte tilpligtet dels under en daglig Mulct eller andet passende Tvangsmiddel inden en kort Frist at aabne hende og efterfølgende Eiere af ovennævnte Matr.=Nr. 267 fri Ind- og Udførsel igjennem hans Port ud til Academigaden samt hans Gaard og hans Bagport derved, at han ryddeliggjør Gadeporten og Gaarden for de Færdselen bekvæmende Hindringer samt ved enten at levere hende Nøgler til Portene a og d eller ved alene at borttage disse Porte, dels at betale hende en Erstatning af 2 Mk. daglig fra Forligsklagens Dato, indtil Pafsagen er fri og Nøglerne leverede, og denne Sags Omkostninger, deriblandt 8 Rd. 48 s for Affattelsen af den ovenomtalte Situationsplan, men har Citantinden dog under Proceduren ændret Paastanden derhen, at Indstævnte skal have Balget imellem at levere hende Nøgler eller overlade hende at affaffe dem.

Derimod har Indstævnte principaliter paaستاet Sagen afviist og subsidairt i Realiteten sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger hos Citantinden. Den principale Paastand er støttet paa, at der ikke af Citantinden er fremlagt noget efter Indvarsling til ham optaget Situationskort, men vil ikke kunne tages tilfølgelse allerede af den Grund, at der ingen Uenighed er imellem Parterne angaaende Beliggenheden af den omprocederede Gjenmemgang eller af de i Citantindens Paastand nævnte Porte.

Citantinden har paaberaabt sig, at den af hende paaستاede Ret — der omhandles i de efter Aaret 1733 paa fornævnte Eiendom Matr.=Nr. 267 udstedte Skjøder — oprindeligt er givet ved en af Eieren af nuværende Matr.=Nr. 283 i St. Annæ Øster Dvarteer, Knud Jørgensen den 25de Juli 1733 udstedt Declaration, der er tinglæst den 12te December 1785, hvori han, der havde i Sinde at bebygge Pladsen, lover at indrette „Bygningen med Port og Indførsel, saa at mine 3 Naboer“ — hvilke nævnes ved Navn og vare Eiere af Eiendommene, nuværende Matr.=Nr. 267 samt 266 og Nr. 264 og 265 i det ovennævnte Dvarteer — „og deres Arvinger skal steds, ubi benødige Tilfælde, saa tidt som det behøves, have fri Gang igjennem samme Port, dog at enhver af dem skal paa sin egen Bekostning tillægge sig samme Nøgel.“ I Maalet brevet paa Indstævntes heromhandlede Eiendom af 13de Mai 1733

er under 11te December 1749 anmærket, at de 3 angrændsende Naboer skal efter i Hænde havende Adkomstbreve og Forfkrivninger have fri Gang paa den sydlige Side langs Academiets Bygning igjennem den her paa Bygningen indrettede Port, og den 8de November 1788 — da en tidligere Stjødbehaver af Citantindens Eiendom havde ladet en Beskikkelse foretage for den daværende Eier af Indstævntes Eiendom, Snekermester Kretz — svarede denne, at den i Requisitionen omtalte Gaard og Port skulde blive saaledes ryddeliggjort . . . , at Requirerenten frit og ubehindret kunde nyde den ham tilkommende Passage og Gjennemfart til sin Baggort, idet han derhos tilkjendegav, at han havde solgt Gaarden Nr. 224, og at Requirerenten for Eftertiden maatte henvende sig til Njæberen, hvorhos Citantinden endelig har fremhævet, at senere Stjøder paa Matr. Nr. 283, deriblandt Indstævntes have af Retskrivieren faaet Anmærkning om den den 12te December 1785 tinglæste Declaration af 25de Juli 1733.

Indstævntes Indsigelser imod Søgsmålet gaae ud paa, at den paa staaede Ret til Passage ikke eksisterer eller har nogeninde eksisteret, og at den i ethvert Tilfælde er tabt, men at, selv Gyldigheden af Declarationen af 1733 i Forholdet mellem Parterne forudsat, hjemler den paa ingen Maade Citantinden en Rettighed af det paa staaende Omfang.

Indstævnte formener nemlig, at den nævnte Declaration ikke har lagt Byrden paa Matr. Nr. 283 til Fordeel for nogen anden Eiendom, men at Rettigheden efter samme kun var personlig og givet de 3 nabugivne Mænd samt deres Arvinger, hvorfor den ikke kan tilkomme Citantinden, der ikke er eller med Høie kan betegnes som Arving af nogen af dem eller særlig af den daværende Eier af Matr. Nr. 267. Det skjønnes imidlertid ikke, at det efter det hele Indhold af Declarationen kan betvivles, at det var Udstederens Hensigt med samme at paalægge hans Eiendom en Servitut til Fordeel for daværende og tilkommende Eiere af de 3 paagjældende Naboieidomme, idet, forsaavidt Indstævnte in specie har paaberaabt sig Udtrykket „Arvinger“, bemærkes, at Udstederen betegner baade sig og Arvinger som forpligtede ved Forfkrivningen, og at det vilde have al fornuftig Sandsynlighed imod sig at gjøre et Arvesforhold til Betingelse for Rettigheden og Byrden.

Naar Indstævnte dernæst har ausrørt, at hans Eiendom i Mellemtiden fra Declarationens Udstedelse i 1733 til dens Tinglæsning i 1785 oftere havde skiftet Eier, uden at der i Overdragelsesdocumenterne findes Noget om Declarationen, saa lidt som der ved deres Tinglæsning er gjort nogen Bemærkning om samme, og han navnlig har formeent, at Rettigheden for de 3 Naboer og deres Arvinger til Passagen over hans Eiendom allerede tabtes i Aaret 1749, da den ved Auction blev solgt af Declarationsudstederens Dødsbo, kan Retten heller ikke heri give ham Medhold; thi ligesom det sees af det den 12te December 1749 udstedte Auctionsskjøde, at Eiendommen var solgt i den Stand, hvori den foresandtes, altsaa med den af Knud Tørgensen til Bedste for Naboieidommene trufne Indretning, saaledes maa det forudsættes, at den ovennævnte Paategning af 11te December 1749 paa Eiendoms

mens Maalebrev har staaet i Forbindelse med den den følgende Dag stete Overdragelse af Eiendommen ved Auktionsstjødets, og at Kjøberen saaledes ialfald herved har, inden han modtog Stjødets, faaet Kundskab om Servituten, og i de følgende Stjøder paa Eiendommen af 1755, 1778, 1780 og 1791 er der særlig henviist til Eiendommens Maalebrev. Servituten kan derfor ikke være gaaet tabt ved Mangel paa betimelig Tinglæsning, om endog en saadan efter Beskaffenheden af Servituten — hvis Egenkab som synbar Indstævnte har bestridt — maatte have været fornøden, forat den kunde gøres gjældende mod Treliemand, der ikke paa anden Maade havde faaet Kundskab om dens Tilværelse.

At Servituten skulde være gaaet tabt ved Mangel paa Benyttelse fra de Berettigedes Side, kan efter de i Sagen fremkomne Oplysninger ikke antages, og ikke heller have de Anmodninger, som Citantinden af og til maatte have henvendt til Indstævnte om Passage gennem hans Port og Gaard, beviistlig havt Character af en Erkjendelse af hans Berettigelse til at nægte hende Afgangen.

Hvad Spørgsmaalet om Servitutens Omfang angaaer, da maa der gives Citantinden Medhold deri, at Udtrykket „bensidige Tilfælde“ efter den Sammenhæng, hvori det forekommer, ikke bør forstaaes saaledes, at Gjennemgangen kun skulde tilkomme hende i Nøds- eller ekstraordinaire Tilfælde, s. Ex. Ildbrand, Reparation o. dsl., hvad og vilde være i Strid med den Maade, hvorpaa Servituten sees hidtil at have været udøvet, ligesom man og finder, at, da Knud Jørgensen i sin Declaration har forpligtet sig til at iagttage, at Bygningen blev indrettet med Port og Indkjørsel, saaat Naboerne kunde have fri Gang o. s. v., maa han som Følge heraf samt efter det formodede Siemød med Declarationen, idet han vilde bygge paa den Plads, ad hvilken det Citantinden nu tilhørende Sted tidligere havde havt sin Færdsel, anses at have tilfagt Eierne af dette Sted Ret til Kjørsel. Da nu fremdeles Indstævnte ikke har godtgjort ved Hævd at have vundet Fritagelse for Servituten, idet der til Hævdperioden ikke kan medregnes den Tid fra 1850 til 1867, da Indstævnte maa antages at have været Leier af Pakhuset, maa det statueres, at der tilkommer Citantinden og efterfølgende Eier af hendes heri Sagen omhandlede Eiendom Ind- og Udskørsel igjennem Indstævnets Port, Gaard og Bagport; men efter den af Citantinden brugte Procedure, hvoraf det navnlig ikke klart fremgaaer, hvad der udfordres for at Færdselen kan finde Sted, vil det dog ikke i nærværende Sag kunne paalægges Indstævnte under Tvangs- mulct at borttage disse Indretninger, hvorhos ei heller nogen Erstatning kan tilkjendes Citantinden, da hendes Paastrand herom gaaer ud paa, at der betales, indtil Passagen er fri, altsaa de ommeldte Hindringer borttagne.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at opkræve.“

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 42.

Den 23de Februar.

1872.

Tredie eller extraordinaire Session.

Onsdagen den 7de Februar.

Nr. 29.

Muurmester **J. G. Kähler**

(Advocat Nellesmann)

contra

Grosserer **Carl Stühr**, befuldmægtiget Agent for Livsfor-
sikringselskabet „Caisse générale des familles“ i Paris (Sugen),
betræffende Citantens formeentlige Forpligtelse ifølge et af ham
udstedt Anfordringsbeviis for 266 Rd. 3 Mk. 15 ß. m. v.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Juli
1870: „Den paastævnte Arrestforretning bør som loelig gjort og
forfulgt ved Magt at stande, og bør Indstævnte, Muurmester
J. G. Kähler imod Ublevering af den ovennævnte, af Livsfor-
sikringselskabet „Caisse générale des familles“ i Paris for
Francs 20,000. udfærdigede Police og imod Ublevering i qvitteret
Stand af det ovennævnte Anfordringsbeviis til Citanten, Carl
Stühr som befuldmægtiget Agent for nhævnte Selskab betale de
paastævnte 267 Rd. 5 Mk. 15 ß med Renter deraf 5 pCt. p. a.
fra den 2den Marts 1868, til Betaling skeer, og Arrestforretningens
Omkostninger med 15 Rd. 2 Mk. 6 ß. Sagens Omkostninger
hæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms
loelige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Hverken efter det af Indstævnte repræsenterede Livsforfikkings-selskabs Vedtægter eller efter Forholdets Natur kunde Citanten fordrø, at Selskabet, naar det vilde forsikre hans Liv, skulde lade ham undersøge af dets egen Læge, og det er en Selvfølge, at bemeldte Selskab ved, uden at have labet saadan Undersøgelse foretage, at meddele ham Forsikringspoliceen maatte have affkaaret sig fra af denne Grund at gjøre Indsigelse mod sammes Gyldighed.

Som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til det i den ind-
anførte Dom Anførte kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indanførte Doms Præmisses hedder det: „Citanten Carl Stühr som befuldmægtiget Agent for Livsforfikkings-selskabet „Caisse générale des familles“ i Paris søger under nærværende Sag Indstævnte, Muurmester S. G. Røhler til imod Ublevering til ham af en af bemeldte Livsforfikkings-selskab paa hans Liv for francs 20,000 udsærdiget, den 29de August og 20de September 1867 dateret Police samt af et af ham den 14de August samme Aar til det samme Selskab udstedt og af dette til Citanten den 4de September næstefter endosserevet Anforbringsbeviis lydende paa francs 742 à 34½ fr eller 266 Rd. 3 Mk. 15 fl , det sidste i quitteret Stand at betale det nysnævnte Beløb og Police=Stempel 1 Rd. 2 Mk., tilsammen 267 Rd. 5 Mk. 15 fl med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 2den Marts 1868, indtil Betaling skeer, samt Omkostningerne ved en den 29de Februar 1868 til Sikkerhed for det anførte Beløb paabegyndt Arrestforretning med 15 Rd. 2 Mk. 6 fl saavel som denne Sags Omkostninger skadesløst.

Indstævnte procederer til Frisindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det er under Sagen oplyst, at Indstævnte i et Andragende af 14de August 1867 begjærede sig forsikret i det ovennævnte Livsforfikkings-selskab, idet han i Andragendet forpligtede sig til at betale det første Aars Præmie, saasnart Selskabet havde beviiset Andragendet, ligesom han i Henhold hertil under samme Dato udstedte et Beviis, der lyder paa, at han paa Anforbring og ved Præsentation af sin Forsikringspolice vilde have at betale til Selskabet eller Dets Betsbet af den aarlige Forsikringspræmie med Police og Stempel med 742 francs à 34½ fr eller 266 Rd. 63 fl . Ligeledes er det in confesso, at en af Selskabet den 29de August 1867 udsærdiget Police er tilligemed Anforbringsbeviiset den 20de September næstefter præsenteret Indstævnte den samme Dag,

han understrev et Duplicat af Policen; men Indstævnte har desuagtet vægret sig ved at betale Beløbet, fordi han ikke ved den ommeldte Police anseer sig saaledes forsikret, at han eller hans Bo kan være vis paa i sin Tid at erholde den forsikrede Sum udbetalt. Han har i saa Henseende anført, at Citanten, dengang der var Spørgsmaal om Forsikringens Tegning, skal have tilkjendegivet Indstævnte, at det vilde beroe paa en af Selskabets Læge foretagen Undersøgelse, om han vilde blive antagen til Forsikring, men at en saadan Undersøgelse ikke er forudgaaet Policens Udsærdigelse, hvorimod Citanten har ladet sig nøie med en af Indstævntes Hustru-læge udstedt Attest om bennes Sundhedstilstand, hvilken Indstævnte ikke kan ansee for tilfredsstillende, da den, efter hvad han har anbragt, ikke er grundet paa en foregaaende Lægeundersøgelse, men endog ham uafvidende er meddeelt Citanten af Lægen, der ikke skal have havt tilstrækkelig Velighed til nøie at kjende hans Helbredstilstand. Indstævnte har derfor kun anseet sig pligtig til at indgive Ansørgsbeviset, naar enten Selskabets Læge har undersøgt ham, og Selskabet derefter antager ham til Forsikring, eller naar han tilligemed sin Police erholder en Erklæring fra Selskabet om, at dette, uanset at han ikke er undersøgt af dets Læge, og at den Lægeattest, der foreligger, er afgiven uden foregaaende Undersøgelse, vil i sin Tid udbetale den forsikrede Sum, selv om han maatte døe af en Sygdom, som ved en saadan Lægeundersøgelse kunde have været oplyst.

For denne sin Opfattelse finder Indstævnte en afgjort Bestyrkelse i de under Sagens Gang stedfunde Forhandlinger mellem ham og Selskabet. Efterat nemlig Indstævnte gjennem et herværende Handelshuus, der er Selskabets Kasserer her paa Stebet, var bleven affordret Præmien for det andet Forsikringsaar, svarede Indstævnte, at han kun vilde betale under Reservation af at erholde Præmien tilbagebetalt, saafremt den mellem ham og Citanten om Betalingen af den første Præmie verserende Retsag fik et Udfald, der godt gjorde, at han ikke var saaledes forsikret, at han kunde være vis paa i sin Tid at erholde den Sum, hvorfor han havde tegnet Forsikringen, udbetalt; tillige forklarede Indstævnte Grunden til hans Vægring ved at udbetale den her under Sagen omprocederede Præmie og oplyste, at han under nærværende Sag havde stillet en Opfordring til Citanten om at staae en Erklæring fra Selskabets Directurer i Paris om, at Selskabet i sin Tid vilde udbetale den Sum, hvorfor han var forsikret, uagtet han var bleven optaget uden foregaaende Lægeundersøgelse, og uagtet den Lægeattest, som Citanten paastod at have erhvervet, af de ovenanførte Grunde maatte ansees usylbestgjørende. Derefter modtog Indstævnte en Skrivelse af 26de August 1868 fra Selskabets Direction, hvori det hedder, at den ikke kan besvare hans Brev i de af ham angivne Udtryk, sørend han producerede tilfredsstillende Sundhedsattest, udstedt af Selskabets Læge i Kjøbenhavn; han opfordres derhos til at lade sig undersøge af denne Læge, og, dersom han afgiver en gunstig Erklæring om Indstævntes Sundhedstilstand, vil Directionen give et Svar, som endelig vil afgjøre det her foreliggende Tilfælde, idet hans Stilling derved vil blive bragt paa det Rene. Dernæst modtog Indstævnte en Skrivelse fra Citanten af 14de Sep-

tember s. A. om, at Selskabet samtykke i, at en saadan Lægeundersøgelse, som Indstævnte antoges at ønske, fandt Sted, men forbrede, at det skete i Overværelse af den Læge, der havde afgivet den fornævnte Attest om Indstævntes Sundhedstilstand, hvorhos Indstævnte opfordredes til at angive, paa hvilken af Dagene indtil den 18de s. M. han vilde indfinde sig hos Selskabets Læge. Da Indstævnte ikke svarede herpaa, modtog han en Erindringskrivelse af 21de s. M. med Opfordring til at berigtige sit Mellemværende inden den 25de næstefter, og denne Skrivelse var bilagt med en Afskrift af en Skrivelse fra Directionen af 8de s. M.. Heri hedder det, at Selskabet havde været nødsaget til at tilskrive Indstævnte, som sket er, fordi han selv havde erklæret, at den Læge, der havde udstedt Attesten, ikke kjender hans Sundhedstilstand, men at dette ikke vil kunne have nogen Indflydelse paa den fuldbårde Antagelse af hans Anbragende, fordi det vil være Directionen umuligt at antage, at en saa hæderlig og anseet Læge skulde have kunnet indlade sig paa at afgive en falsk Erklæring, og Indstævnte ikke havde produceret noget Beviis, der kunde tillade Directionen at annullere Policen. Det tilføies derhos, at, hvis der fra Indstævntes Side med Hensyn til hans Erklæring (om de ham med Hensyn til hans Sundhedstilstand forinden Antagelsen forelagte Spørgsmaal) er nogen Sandhedsfordølgelse tilføede, der tynger saa meget paa hans Samvittighed, at han nu vil erklære den, og foreslaaer, at hans Sundhedstilstand paany bliver undersøgt, saa vil Directionen samtykke heri, men forlanger dog den oftnævnte Sundlæges Nærværelse. Denne vægrede sig imidlertid ved at komme tilføede, og der blev Intet af den omtalte Undersøgelse. Indstævntes her under Sagen fremsatte Provocation har Citanten besvaret ved at henholde sig til Directionens Skrivelse af 8de September 1868.

Indstævnte formener nu, at Directionen ved det ovennævnte Brev af 26de August 1868 maatte ansees at have samtykket i, at Indstævntes Forpligtelse til at erlægge Præmien og altsaa ogsaa den foreliggende Retstvist skulde være afhængig af den omhandlede Lægeundersøgelse, og at det ialfsald efter dette Brev maatte paahvile Directionen, hvis den vilde forbre Noget af ham, at afgive en utvetydig Erklæring om, at den var bunden ved Policen, men at dette saa langt fra er sket, at det tværtimod maa antages, at Directionen anseer Policen for hævet. Heri kan der imidlertid ikke gives Indstævnte Medhold. Om end Directionens nyseævnte Brev — uanset at det nærmest kun angik det andet Aars Præmie, med Hensyn til hvilken Indstævntes Stilling jo var en heel anden end med Hensyn til det første Aars — maatte kunne fremkalde nogen Tvivl, om Directionen ansaae Forsikringen bindende for sig, maa det bemærkes, dels at dette Brevs Affattelse væsentlig var hidført ved den Anstuelse, som Indstævntes forudgaaende Brev var egnet til at fremkalde hos den, at den vedkommende Læge ikke kjendte Indstævnte; men i ethvert Fald maatte enhver Tvivl forsvinde efter Directionens Skrivelse af 8de September s. A., hvori den anerkjender Policen og ikke vil „annullere“ den og kun, fordi Indstævntes Skrivelse har valet Formodning om en Sandhedsfordølgelse fra hans Side, aabner Udgang for ham til at underkaste sig en Lægeunder-

jøgeffe. Vel er Skrivelsen af 8de September først fremkommen efter det første Forfikkingsaars Udløb, men det er aabenbart, at den i Forbindelse med Policen bandt Selskabet ogsaa for Fremtiden. Og naar Citanten her for Retten har henholdt sig til denne Directionens Skrivelse, maa han siges fremdeles at have anerkjendt Policen; at Selskabet ikke for Fremtiden anseer Indstævnte forfikkret hos sig — hvilket rigtignok efter Proceduren maa antages — er i Medhold af Policens Art. 4 retfærdiggjort ved Udeblivelsen af det andet Aars Præmie. Som Følge heraf vil Citantens Paastand være at tage tilfølg, dog at Processens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at hæv.

Nr. 283.

Advocat Hansen
contra

Hulda Cordalia Henriette Schneider (Def. Nellemann),
der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Løsgængereri.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Exraret's Dom af 25de October 1871: „Arrestantinden Hulda Cordalia Henriette Schneider bør hensættes til Forbedringshunsarbejde i 4 Aar. Hun bør derhos udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator R. E. Jørgensen 6 Rd. og til Defensor, Procurator N. P. Møller 5 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 19de December 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. 3 Salair til Procuratorerne Schack og Jacobsen for Overretten betaler Arrestantinden Hulda Cordalia Henriette Schneider 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Nellemann for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraret hertil indbankede, mod Arrestantinden Hulda Cordalia Henriette Schneider for Løsgængeri, Tyveri og Bedrageri anlagte Sag er det ved hendes egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse tilstrækkeligt godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i de hende paasigtede Forbrydelser, idet hun paa Frederiksberg Fattighuus, hvor hun af Politiet var indlagt, har frastjaalet Wilhelmine Petersen, som ligeledes der var indlagt, en Uhrkjaede og en Portemonnaie af Værdi 1 Rd. 4 Mk. 8 fj og Pleiemoderen Madam Beng Klædningsstykker af Værdi 16 Mk. Hun har dernæst imod det hende af Politiet under sædvanlig Straffetruusel givne Tilhold uden dets Samtykke forladt Fattighuset og har ligeledes overtraadt det hende af Kjøbenhavns Politi givne Tilhold, idet hun i ca. 14 Dage har drevet om i Kjøbenhavn uden at anmeldte sig for Politiet. Endelig har hun gjort sig skyldig i Bedrageri, idet hun af Forskjellige under falske Foregivender har laant Klædningsstykker af Værdi ca. 4 Rd., som hun deels har afhændet eller bortgivet deels beholdt. Erstatning er, forsaavidt Kosterne ikke ere tilbageleverede, frafalden. Arrestantinden er født den 13de Juni 1846 og gjentagne Gange straffet, senest ved Criminal- og Politiretens Dom af 17de Juli 1869 i Henhold til Straffelovens § 231 1ste Mbr. og § 251 med 2½ Aars Forbedringshuusarbeide, og hun er derfor ved den indbankede Dom rettelig anset efter Straffelovens §§ 232 og 251 jfr. dog §§ 253 og 62 samt efter Lov 3die Martis 1860 § 2 jfr. § 1, men Straffen, som er bestemt til 4 Aars Forbedringshuusarbeide, findes efter Omstændighederne at kunne nedsættes til 3 Aars Arbeide. Med denne Foranbring vil Dommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, forsaavidt paaanlet er, være at faksæste.“

Torsdagen den 8de Februar.

Nr. 275.

Advocat Hindenburg

contra

1) **Niels Nielsen**, 2) **Anders Johansen** og 3) dennes Hustru **Christine** eller **Kirstine Elisabeth Jacobsen** (Defensor Hansen),

der tiltales, Nr. 1 for Tyveri og Nr. 2 og 3 for Hæleri.

Holsteinborg Virks Extrarets Dom af 19de August 1871: „Arrestanten Niels Nielsen af Hyllested bør hensesættes til Tugt- huusarbeide i 4 Aar og de Tiltalte, Huusmand Anders Johansen af Slotsbjergby og Hustru Christine eller Kirstine Elisabeth Jacobsen hver især til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5

Dage. Saa udrede Arrestanten og begge de Tiltalte in solidum til Gaardmand Jørgen Nielsen af Høve i Erstatning 10 Rd. 32 § samt ligeledes in solidum alle af denne Action lovlige flydende Omkostninger, herunder i Salair til Actor, Procurator Larsen 8 Rd. og til Defensor, Procurator Deichmann 6 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven."

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 14de November 1871: „Arrestanten Niels Nielsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte, Huusmand Anders Johansen og dennes Hustru Christine eller Kirstine Elisabeth Jacobsen bør straffes med Fængsel paa Band og Brød hver i 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Alberti og M. Møller for Overretten betale Arrestanten og de Tiltalte in solidum 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde billiget Højesteret det i samme antagne Resultat, dog at Straffen for Christine eller Kirstine Elisabeth Jacobsen, da hun er over 60 Aar gammel, bliver i Medfør af Straffelovens § 23 at bestemme til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Christine eller Kirstine Elisabeth Jacobsen bør hensettes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Iøvrigt bør Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hansen for Højesteret betale de Tiltalte Een for Alle og Alle for Een 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Holsteinborg Bivks Extraret hertil Retten indankede Sag, i hvilken Arrestanten

Niels Nielsen tiltales for Tyveri og de Tiltalte, Huusmand Anders Johansen og hennes Hustru Christine eller Kirstine Elisabeth Jacobsen, begge af Slotsbjergby for Hæleri, er der ved forskellige oplyste Omstændigheder fremkommen en høi Grad af Formodning for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i eller havt Deel i et hos Gaardmand Tørgen Nielsen i Høve Natten mellem den 22de og 23de Mai d. A. begaaet Tyveri, hvorved der blev denne fraaajalet en 14 Uger gammel Griis; men der findes dog ikke mod Arrestantens vedholdende Benægtelse at være tilveiebragt et tilstrækkeligt Beviis, hvorefter han vil kunne dømmes enten som Tyv eller Hæler, og han vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale.

Hvad dernæst angaaer de Tiltalte, Huusmand Anders Johansen og hennes Hustru, der ere fødte henholdsviis i Aarene 1818 og 1811 og ikke findes tidligere straffede, have de vedgaaet af Arrestanten at have den 23de Mai d. A. kjøbt en Griis og tidligere af ham at have modtaget nogle Høns, som de have fortæret, naanseet at de havde Formodning om, at de vare stjaalne, og de ville derfor, da der ikke foreligger noget Beviis for, at disse Gjenstande ere stjaalne, være at dømmes for Attentat paa Hæleri efter Straffelovens § 238 cfr. § 46, og findes Straffen at burde bestemmes til Fængsel paa Band og Brød for hver i 5 Dage.

I Overensstemmelse hermed vil Underretsdømmen, hvorved Arrestanten efter Straffelovens § 231 jfr. § 57 som for 3die Gang begaaet Tyveri er anset med Tugthuusarbejde i 4 Aar, og de Tiltalte efter §§ 238 og 55 jfr. §§ 228 og 57 med Fængsel paa Band og Brød hver i 2 Gange 5 Dage, være at forandre, idet den Gaardmand Tørgen Nielsen tilkjendte Erstatning maa bortfalde, hvorefter Underretsdømmen, hvis Bestemmelser om Udbælsen af Actionens Omkostninger bifalbes, iøvrigt vil være at stadfæste."

Nr. 289.

Advocat Henrichsen

contra

Friederich Wilhelm Seemann (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Gjørding Malt Herredets Extrarets Dom af 6te November 1871: „Arrestanten Friederich Wilhelm Seemann bør hensesættes til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorhos han efter endt Straf bør ved Politiets Foranstaltning udbringes af Riget. Saa bør Arrestanten og tilsvare alle af hans Arrest og Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salatr til Actor og Defensor, Procuratorerne Bøggild og Ferslev 5 Rd. til Førstnævnte og 4 Rd. til Sidstnævnte samt Diætpenge til Begge efter

Oversørigheds nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Biborg Landsoverrets Dom af 18de December 1871: „Arrestanten Friederich Wilhelm Seemann bør hensættes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Sfaacsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

For de af Tilstalte forøvede, i den indankede Dom fremstillede Tyverier vil han, der tidligere ved den deri anførte Dom af 8de Juli 1870 er i den danske Stat kjendt skyldig i 1ste Gang begaaet Tyveri, nu være at dømmes for denne Forbrydelse, 2den Gang begaaet, efter Straffelovens § 230 1ste Led tildeels sammenholdt med § 7, og hans Straf findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Overrettens Dom at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Friederich Wilhelm Seemann bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Hansen for Højesteret betaler Tilstalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Friederich Wilhelm Seemann for Tyveri.

Foreløbig bemærkes, at nogle under Forhøret fremlagte Bilag ikke ere mehfølge Sagens Documenter, men efter Omstændighederne findes det ikke nødvendigt at opholde Sagen for at søge denne Mangel berigtiget.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at, da han den 28de August d. A. havde begivet sig ind i Gaardmand Peder Christiansens Gaard i Klelund for at bede om Noget at brille, og han hverken i Stuehuset eller derefter i Stalben, hvortil der var uhindret Afgang, havde truffet Noget tilstede, saaldt det ham ind at

stjæle, hvad han kunde sætte sig i Besiddelse af, og i dette Niemed gik han derpaa fra Stalden ind i et tilstødende Karlekammer, hvis Dør ifkun var forsynet med en Klink, der var til at lukke op udvendig fra med en Biber, hvorefter han i Karlekammeret af en uafslået Kiste tilvandt sig en Frakke, et Par Beenklæder, en Vest, en Ersie, en Barbeerkniv, 3 Skjorter og 3 Tørklæder, hvilke Gjenstande tilhørte Tjenestekarl Jens Nielsen og tilsammen ere vurderede til 19 Rd. 4 Mk. Da han derefter fjernede sig fra Gaarden med de stjaalne Gjenstande, blev han bemærket og efterfat af nogle af Gaardens Beboere og kort efter anholdt; de stjaalne Gjenstande, som han under Forsøgningen havde kastet fra sig, ere bragte tilstede og udleverede Bestjaalne.

Paa samme Maade er det gobtgjort, at Arrestanten kort før Jtul 1870, da han med en Fragtvogn var kommen hørende til Eftelund Kro, har sammesteds tilvandt sig en med Faarekind foret Frakke, der laa paa en Krybbe i Hestestalden og tilhørte Staldkarl Bertel Sørensen, og som Arrestanten senere bortbøttede hos en Marchandiser i Varde mod en anden Frakke. Den stjaalne Frakke er bragt tilstede under Sagen, vurderet til 6 Rd. og udleveret til Bestjaalne.

Endvidere er det paa samme Maade gobtgjort, at, da Arrestanten en Dag i Marts Maaned d. A. havde for at besøge nogle Karle, der tjente hos Ridsmand Palluban i Varde, begivet sig ind i dennes Karlekammer, hvor han imidlertid ikke traf Noget tilstede, tilegnede han, der maa antages ved bemeldte Leilighed at have været noget beruset, sig et Uhr, der hang paa Væggen, og som tilhørte Tjenestekarl Jens Christian Nielsen, ligesom han ogsaa af dennes Kiste, der vel var afslået, men som paa Grund af Laasens daarlige Bessaffenhed kunde aabnes ved et Ryk i Laaget, udtog og tilegnede sig forskellige Gjenstande og deriblandt nogle Penge — som det maa antages 15 preussiske Daler — og en paa 60 Rd. lydende Obligation. Tyveriet blev imidlertid kort efter opdaget, og da Arrestanten allerede samme Dags Aften vedgik Tyveriet for Bestjaalne og tilbageleverede ham samtlige de stjaalne Gjenstande, gjorde denne ikke nogen Anmeldelse om Tyveriet for Politiet, og da dette nogle Dage derefter desuagtet kom til Kundskab om Tyveriet og begyndte en Undersøgelse desangaaende, havde Arrestanten forladt Varde og begivet sig ind i Hertugdømmet Slesvig, hvor han blev anholdt, og hvor han, idet man paa Grund af, at han var født i Tydsland, ikke vilde udlevere ham, blev for bemeldte Tyveri ved Flensborg Kredsrets Dom af 21de Juni d. A. anset for Fængsel i 3 Maaneder samt Fortabelse af borgerlige Ærerettigheder i 1 Aar. Bemeldte Tyveri er imidlertid ifølge Justitsministeriets Skrivelse af 16de October d. A. indbraget under Actionsordren i nærværende Sag.

Om Tilkjendelse af Erstatning er der ikke under Sagen Spørgsmaal.

Arrestanten, der, som berørt, er født i Ublandet den 8de April 1850, og som i en Alder af omtrent 5 Aar flyttede med sine Forældre, der ligeledes ere Ublændinge, her til Landet, hvor han er confirmeret og opført i Lægdsrullen og siden, naar undtages, at han i Tiden fra 1ste November 1867 indtil i Mai 1870 har haft forskellige Tjenester i Hertugdømmet Slesvig, bestaaende

har opholdt sig, indtil han, efter at have begaaet det ovennævnte Tyveri i Varde, paany begav sig ud af Landet, begik i Mai 1870, medens han, som meldt, tjente i Slesvig, sammesteds et Tyveri, for hvilket han, der derefter var flygtet til og blev anholdt her i Landet, i Henhold til Bestemmelserne i Straffelovens § 6 ifølge Justitsministeriets Ordre blev tiltalt her i Landet og ved Stads Herreds Extrarets Dom af 8de Juli 1870 anset efter Straffelovens § 228 cfr. §§ 6 og 58 med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage.

Da nu den nyansførte Straffedom, der er overgaaet Tiltalte for en Forbrydelse, som han havde begaaet udenfor de danske Loves Omraade, efter Forholdets Natur ikke findes at kunne tillægges den i Straffelovens § 61 ommeldte særegne Virkning til Straffens Stærkelse i Gjentagelsestilfælde, uanset at der ved samme er idømt Tiltalte Straf i Medfør af den danske Straffelov, vil han for sit ovenomhandlede Forhold ifkun være at ansee med Straf for 1ste Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 228, og ved Straffens Fastsettelse vil der navnlig i Henhold til Straffelovens § 7 være at tage Hensyn til, at han for det ovenomhandlede, i Marts d. A. begaaede Tyveri i Varde allerede har udstaaet en Straf, der ikke skjønnes at være ringere end den, der vilde være bleven ham idømt, saafremt han da var bleven tiltalt her i Riget for bemeldte Tyveri. Den Straf, som Tiltalte herefter har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser."

Nr. 292.

Advocat Nellemann

contra

Hans Jensen (Defensor Henriksen),

der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politiretten's Dom af 23de December 1871:
„Tiltalte Hans Jensen bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Nellemann og Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Da Tiltalte Hans Jensen, der er født den 4de Marts 1835 og tidligere straffet ved Ringsted Herreds Extrarets Dom af 24de November 1855 efter Forordningen 11te April 1840 § 1 og ved denne Rets Dom af 9de Mai d. A. efter Straffelovens § 228 jfr. § 54, hvergang med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaelse er overbevist at have for en Maanedstid siden uden Eieren's Vidende og Billie deels solgt deels bortbyttet en Hest, Vogn, Seletsi m. v., ialt af Værdi 50 Rd., som han havde leiet af Jernhandler Chr. Petersen, og en Hest af Værdi 17 Rd., som han havde leiet af Hestehandler Carl Vørgensen, vil han være at ansee efter Straffelovens § 253 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt have at tilsvare Sagens Omkostninger.“

Fredagen den 9de Februar.

Nr. 295.

Advocat Klubien

contra

Nads Christian Rasmussen (Defensor Levinsen),
der tiltales for Tyveri, ulovlig Omgang med Hittogods og Løsgængereri.

Criminal- og Politiretens Dom af 6te Januar 1872: „Arrestanten Nads Christian Rasmussen bør straffes med Forbringshuusarbejde i 4 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Deyer og Bøcher med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Forfaavidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Højesteret til Paaktjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Levinsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende, imod Arrestanten Nads Christian Rasmussen for Tyveri, ulovlig Omgang med

Sittegods og Løsgængerer anlagte Sag er det beviist ved hans egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilskaaelse, at han har gjort sig skyldig i Tyveri og Løsgængerer, idet han, som den 15de October f. A., da han havde forladt det Sted paa Hvidovre Mark, hvor han indtil den Dag havde haft Tjeneste, begav sig her til Staden, har den paafølgende Nat i en under Opsørelse værende Bygning i Tordenstjoldsgade Nr. 32 begaaet Tyveri i et aflaaet Bærelse, hvortil han i den Hensigt at stjæle skaffede sig Udgang ved fra et Bindue i et tilstødende Bærelse at svinge sig udenom den mellemliggende Muurpille ind gennem Bærelsets Bindue, hvori bengang ialfsalv Ruder ikke vare indsatte, og tilvende sig nogle Klædningsstykker og en Livrem, i det Hele af Værdi 2 Rd. 1 Mk. 8 ß, tilhørende Arbeidere ved Bygningen, og derpaa imod et ham til Protocollen over mistænkelige Personer den 28de August f. A. under sædvanlig Straffetrusel givet og den 12te September næstefter indskærpet Tilhold er forbleven heri Staden uden derom at gjøre Anmeldelse til den omhandlede Protocol indtil den 17de October f. A., samt endeligen den 20de samme Maaned har i det ubeboede Badehotel „Marienlyst“ ved Helsingør, efter at have for at stjæle sammesteds begivet sig ind i det ved at krybe gennem et aabentstaaende Kjeldevindue, stjaalet et Spil Kort, nogle Kamme og Skohorn, en Børste og 1/2 Flaske Portviin, af hvilke Gæstgiver Briggs tilhørende og ialt til 4 Rd. 3 Mk. 12 ß vurderede Gjenstande han drak Vinen paa Stedet og medtog Kortene, en Kam og 6 Skohorn, medens han lod de øvrige Koster blive paa Gjerningsstedet, fordi han blev hange for at føre det Hele med sig.

§ Henhold til det foransørte vil Arrestanten, der er født den 22de April 1846 og senest anseet ved denne Rets Dom af 10de September 1867 efter Straffelovens § 231 2det Led cfr. § 229 Nr. 4 1ste Led med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned, nu blive at dømmes efter nysnævnte Lovs § 232 jfr. § 229 Nr. 4 1ste Led for 4de Gang begaaet grovt Tyveri og efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængerer og Væleri, og findes Straffen at kunne under Tæt bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar.“

Nr. 288.

Advocat Brod

contra

Jacobine Marie Petersen, Adlers Hustru

(Defensor Klubien),

der tiltales for Bedragerer.

Criminal- og Politiretens Dom af 23de December 1871: „Arrestantinden Jacobine Marie, kaldet Petersen, Adlers Hustru bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaned samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor

og Defensor, Procuratorerne Seibelin og Maag med 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling under den Deel af Sagen, der efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, maa det billiges, at Tiltalte er anseet efter de i bemeldte Dom ansførte Lovbud, men hendes Straf findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Jacobine Marie Petersen, Ablers Hustru bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Jacobine Marie, kaldet Petersen, Ablers Hustru, der er født den 19de December 1834 og tidligere anseet ved denne Rets Domme af 12te Januar og 19de October 1867 efter Straffelovens §§ 228 og 253 og sammes § 230 1ste Led og § 253 med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 og 6 Gange 5 Dage, ved Høiesteretsdom af 30te October 1868 efter fornævnte Lovs § 231 1ste Led og § 253 med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar og ved førstnævnte Rets Dom af 15de Januar f. A. efter samme Lovs § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshuusarbeide i 18 Maanedes, tistales under nærværende Sag for Bedrageri, og er det ved hendes egen med det iøvrigt Dphlyste stemmende Tilstaaelse beviist, at hun i indværende Efteraar bar i flere forskjellige Gange uden de Vedkommendes Vidende og Billie panisat et Sagen og en Lyfsejage, tilsammen af Værdi 1 Rb. 1 Mk., hvilke i Forbindelse med et hende maanedsviis leiet Værelse vare overladte hende til Brug af Hattemager Heinrich Adolf Reuschs Hustru, Magdalene Dine Heerwagen samt tre til 4 Mk. Parret vurderede Par Handster, der vare hende betroede til Syning af Handstemand Hans Christian Larsen. For disse Forhold, hvori Arrestant-

inden frivillig har angivet sig som skyldig samtibigt med besangaaende at afgive en fuldstændig Forklaring vil hun
 blive at dømmes efter nysnævnte Lovs § 253 i fr. § 60 sidste Led, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes.

Nr. 294.

Advocat Broch

contra

Emil Theodor Sophus Petersen (Defensor Kellemann),
 der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politiretten's Dom af 9de Januar 1872:
 „Arrestanten Emil Theodor Sophus Petersen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Maag og Engberg med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Broch og Kellemann for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestanten Emil Theodor Sophus Petersen, der er født den 21de Juni 1849 og senere ved denne Rets Dom af 18de Februar f. A. anset efter Straffelovens § 230 1ste Led med Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes, under nærværende imod ham for Tyveri anlagte Sag er ved egen med det iøvrigt Dplykte stemmende Tilstaaelse overbevist at have afviget 27de November straffjaalet Arbejdsmand Peter Bertelsen en Deel i det Hele til 38 Rd. vurdere Klædningsstykker, der beroede i et da uafsaaset Klædestab, som stod i det Værelse, hvori han som Bestjaalnes Leier havde Dopak, saa vil han nu blive at dømmes efter fornævnte Lovs § 231 1ste Led efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes.“

Nr. 285.

Advocat Levinsen
contra

Karen Christine Christensen (Defensor Brod),
der tiltales for Tyveri.

Dragsholms Birk's Extrarets Dom af 6te October 1871: „Tiltalte Karen Christine Christensen af Bjergene bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 4 Dage. Saa bør hun og betale alle af hendes Anholdelse og Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Lunse og Defensor, Procurator Clausen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 1ste December 1871: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Dage og Salairerne til Actor og Defensor for Underretten til 4 Rd. for hver. I Salarium til Procuratorerne Meyer og Sørensen for Overretten betaler Tiltalte, Enken Karen Christine Christensen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinsen og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedsøiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de gl. Postcontoirer.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 43.

Den 1ste Marts.

1872.

Tredie eller extraordinaire Session.

Fredagen den 9de Februar.

Nr. 285.

Advocat Levinsen

contra

Karen Christine Christensen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Enken Karen Christine Christensen, der under nærværende, fra Dragsholm Birks Extraret hertil indankede Sag tistales for Tyveri, er ved egen med det iøvrigt Oplysningstemmende Tilstaaelse overbevist om heri at have gjort sig skyldig, idet hun den 28de Juni d. A. tidlig om Morgenen fra en ubeboet Smedie i Aarup har tilvendt sig nogle til 18 $\frac{1}{2}$ vurderede Træskobeslag, som hun vilde bruge til sine Træsto, et til 16 $\frac{1}{2}$ vurderede Brykboer samt 2 til en Værdi af mindst 1 Rd. ansatte Staaltapper til Bognsmit, hvilket hun Alt tog ved at fikle sin Haand ind igjennem en ituslaaet Rude, hvorved bemærkes, at det mod hendes Benægtelse ikke er bevist, at hun selv skulde have ituslaaet denne Rude.

Tiltalte, om hvis Tilregnelighed der ikke findes at kunne være nogen grundet Tvivl, er sødt den 30te Juli 1819 og ikke tidligere straffet.

Efter det Anførte maa det billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 228, men den fastsatte Straf af 2 Gange 4 Dages Fængsel paa Bånd og Brød findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til lige Fængsel i 5 Dage.

Med denne Forandring i Henseende til Straffetiden vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, dog at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til 4 Rd. for hver, være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at udrede i Salarium til Actor og Defensor for Overretten 5 Rd. til hver.

Med Hensyn til Processualia bemærkes, at der vel ikke er oplyst nogen tilstrækkelig Grund til Forhørets Hensnaen fra den 17de Juli til den 15te

September d. A.; men da Tiltalte ikke i denne Tid har været arresteret, findes det ikke nødvendigt at paalægge Underdommeren Ansvar for dette Ophold, som dog maa misbilliges."

Nr. 276.

Advocat Brock
contra

Carl Frederik Mouritzen (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri eller Forsøg derpaa.

Criminal- og Politirettens Dom af 9de December 1871:
„Arrestanten Carl Frederik Mouritzen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneber samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Ronge og Hvalsøe med 8 Rbd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 15 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Carl Frederik Mouritzen, der er født den 19de April 1823 og, foruden at være dømt 4 Gange for Løsgænger, senest ved denne Rets Dom af 25de Februar dette Aar efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Væleri til Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage, er forhen anset ved Højesterets Dom af 13de Januar 1845 for Uordener paa Ladegaarden og Udbvigelse derfra m. m. med 3 Aars Forbedringshuusarbejde og ved samme Rets Domme af 14de Januar 1851 og 14de December forrige Aar efter Forordning 11te April 1840 § 12 1ste Membrum med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar og efter Straffelovens § 238 for Hæleri 1ste Gang begaaet med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri eller Forsøg derpaa. I et af disse Forhold sigtes Arrestanten for at have gjort sig skyldig i den af Stræddermester Kempen til Boutik og Beboelse benyttede Leilighed i Stueetagen i Eiendommen Nr. 70 i Borgergade afvigte 8de October Kloften mellem 9 og 10 Aften.

Arrestanten blev denne Aften henimod det sidstnævnte Klokkeslet anholdt i Dronningens Tvergade af Politibetjent Nr. 245 Zeppesen, som kommende fra Adelgade ved at dreie ind i Dronningens Tvergade hørte Raabet „Stop ham“ og i det Samme saae Arrestanten komme løbende mod sig fra Hjørnet af sidstnævnte Gade og Borgergade, forfulgt i forskjellig Afstand af flere Personer, hvoriblandt Guldsmedesvend Gustav Eugberg, der greb Arrestanten omtrent samtidsigt med fornævnte Politibetjent Zeppesen. Arrestanten, som paafagdes af Stræbdermester Kempen at være bleven truffen i hendes ovennævnte Leilighed i en formeentlig tyvagtig Hensigt, nægtebe strax og har vedblivende nægtet at være den Paagjældende og har om det Forhold fra hans Side, der gav Anledning til hans Anholdelse, forklaret, at han, da han den ovennævnte Aften ved at gaae i Borgergade hen imod Dronningens Tvergade hørte raabe „Stop ham“ og saae en Person løbe gjennem sidstnævnte Gade, løb efter denne Person, som han antog havde gjort sig skyldig i en eller anden Forbrydelse, i den Hensigt at anholde ham og aflevere ham til Politiet, men da selv blev anholdt, som ovennævnt, medens de, der anholdt ham, løb den af ham forfulgte Person løbe.

I Strid med dette Arrestantens Afgivne er det edeligen forklaret af Stræbdermester Kempen, at han, som den nævnte Dags Aften omtrent Kl. 9 $\frac{1}{2}$, havde forladt sin Bolig tilligemed sin Hustru og aflaaet den til Boutikens førende Dør, ved sin Tilbagekomst efter omtrent $\frac{1}{2}$ Times Fraværelse saae efter at have opslukket bemeldte Dør Arrestanten, som han har gjenkjendt, komme løbende fra Boutiken forbi sig ud af Eienommens Gadedør og derefter strax forfulgte Arrestanten, raabende „Stop Tyven“, hvilket foranledigede, at flere Personer, der befandt sig undervejs, løb med efter Arrestanten, hvem han selv med sinene fulgte ind i Dronningens Tvergade, medens han dog ikke saae Arrestanten blive anholdt som Følge af, at flere Personer imidlertid havde trængt sig imellem dem.

I Dvereenstemmelse hermed har derhos hans Hustru Margrethe Frederikke Ramla forklaret, at hun, som, efterat hendes Mand havde opslukket Boutiksdøren med nogen usædvanlig Banfælighed, og hun var gaaet ind i Boutiken, i denne af Arrestanten, som ogsaa hun har gjenkjendt, blev stubbet tilfide, idet han, kommende fra et indre Værelse passerende Boutiken, og, idet hun siebliffeligen raabte „Gevalt“, derpaa gik efter sin Mand og saae Arrestanten lige udenfor Gadedøren samt forfulgte ham til Hjørnet af Dronningens Tvergade, hvorfra hun saae ham hyderligere forfulgt af hendes Mand og flere Andre.

Det er fremdeles edeligen forklaret af Proppeffjærer Anton Frederik Ferdinand Michaloff og Handskemager Frants Oscar Olsen, som i Forening hos Stræbdermester Kempen havde tilleie et til hendes Leilighed hørende, fra den af ham benyttede Deel ved en mod samme vendende Slaa affondret Værelse, at de den paagjældende Aften efter at være gaaede iseng Klokken omtrent 8 $\frac{1}{2}$, bleve vækkede en Timeetid derefter af Fruentimmerstrig, derhos af Michaloff, at han, som foranlediget derved ligesom ogsaa Olsen stod op, saae

et Par Beenklæder og en Vest ligge paa Gulvet i Kempens Dagligstue, og at et Par saadanne Klædningsstykker manglede i et Bindue, hvor de pleiede at hænge, og af Olsen, at han senere samme Aften af Kempens Hustru blev paa-
viist, hvorledes bemeldte Tøi havde ligget paa Gulvet i hendes og Mand's
Dagligstue, samt betræffende de Arrestantens Anholdelse forudgaaede Omstæn-
digheder paa samme Maade forklaret af Stomagersvend Paul Pehrson Åkerlund,
at han, da han befandt sig lige udenfor Gadebøren til den ovenomtalte Eien-
dom, saae en Mandsperson komme styrrende ud af denne Gadebør og i det
Samme ud fra denne hørte Raabet „Stop Tyven“ af en Fruentimmerløst
samt derpaa strax i Løb forfulgte den ommeldte Mandsperson uden at tage
ham af Sigte fra det Dieblil, han styrtede ud af Gadebøren, indtil han blev
anholdt og viste sig at være Arrestanten; af ovenomtalte Gulbsmedesvend Eng-
berg, at han, medens han stod paa et Hjørne af Borgergade og Dronningens
Evergade, saae en af et Fruentimmer, der raabte „Stop ham“ eller „Stop
Tyven“, forfulgt Mandsperson dreie om det nysnævnte Hjørne og løbe ned ad
sidsnævnte Gade og derefter forfulgte denne Person og, som ovenberørt, greb
ham samtidigt med Politibetjent Jepsen; af de Menige af 23de Bataillons
4de Compagni Nr. 177 Hans Carl Hansen og Nr. 236 Peter Hansen, at de, staaende
paa et Hjørne af Borgergade og Dronningens Evergade saae en Person, efter
hvem et Fruentimmer, der raabte „Stop Tyven“, løb, fare forbi dem, og at
en Mandsperson gav sig til at forfølge denne Person, som de derpaa og selv
satte efter, samt af Menig Hans Carl Hansen, at han havde den forfulgte i
Sigte, lige indtil denne anholdtes, medens Menig Peter Hansen derimod, for-
inden dette skete, havde tabt ham af Syne, samt af Politibetjent Jepsen,
Gulbsmedesvend Engberg og Menig Hans Carl Hansen, at den anholdte Person
eller Arrestanten var den forreste af de ved denne Leilighed i Løb værende
Personer. Og ved samtlige disse Vidnesbyrd findes det at maatte ansees be-
viist, at Arrestanten er identisk med den Person, som Skræddermester Kempen
og Hustru ved den ovenomhandlede Leilighed forefandt i deres Bolig.

Det maa derhos antages tilstrækkeligen godtgjort ved de 3 sidsnævnte
Vidners og Vidnet Åkerlunds Forklaringer, at Arrestanten umiddelbart forinden
hans Anholdelse har kastet fra sig paa Gaden en Nøgle, hvormed Laasen i
Døren til Skræddermester Kempens Bouil kan oplukkes. Ved alle de foransførte
Beviisligheder, hvortil endnu kan ses, at den nysnævnte Laas kun trangt
kunde aabnes med den Nøgle, hvoraf Arrestanten ved sin Anholdelse var i
Besiddelse, hvilken Omstændighed forklarer, af hvad Grund Skræddermester
Kempen, som bemærket af hans Hustru, havde en usædvanlig Besvær ved at
aabne bemeldte Laas med den dertil hørende Nøgle, skjønnes det ikke rettere,
end at Arrestanten, der foruden at være straffet som ovenfor anført oftere har
været sigtet for Tyveri, maa ansees overbeviist at have ved den ovenomhandlede
Leilighed skaffet sig Afgang til Skræddermester Kempens Bopæl ved Hjælp af
en falsk Nøgle i den Hensigt sammesteds at begaae Tyveri, medens der dog
ikke foreligger noget Beviis for, at han har stjaalet Noget fra Skræddermester
Kempen, der ikkun har savnet en Nøgle, som ikke under denne Sag er kommen

tilfælde, eller taget Noget saaledes i Besiddelse, at han derved havde gjort sig skyldig i fuldbyrdet Tyveri, og Arrestanten vil saaledes nu være at dømmes efter Straffelovens § 229 Nr. 4 1ste Led jfr. § 46 efter Omstændighederne til Forbedringshunsarbejde i 18 Maanedes."

Mandagen den 12te Februar.

Nr. 301.

Advocat Klubien

contra

Kirsten Bendtsen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Bølling Nørre Herredets Extrarets Dom af 23de October 1871: „Tiltalte Kirsten Bendtsen af Deiberg Fattiggaard bør hensesættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage; saa bør hun og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger og derunder i Salairer til Actor, Søkrigscommissair Wagge og til Defensor, Kammerraad Krarup 5 Rd. til hver foruden Diæter til dem begge efter Overøvrighedens Bestemmelse. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 27de December 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Morville betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Foraaavidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Klubien og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indbalede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Fattiglem Kirsten Bendtsen af Deiberg Fattiggaard for Tyveri.

Ved en Undersøgelse, som Fattiggaardens Bestyrer, der efter sin Forklaring i længere Tid havde havt Tiltalte mistænkt for ikke at være paalidelig, den 24de Juli d. A. lod foretage af Tiltaltes uafsaede Gjemmer, forefandtes forskjellige Gjenstande, der ere gjenkendte af de Bedkommende som tilhørende Fattiggaarden, sammes Bestyrer, et andet Fattiglem m. Fl.; men af disse Gjenstande har Tiltalte kun med Hensyn til et til 20 p. vurderet Tørklæde erkjendt, at hun, naaget hun vidste, at det tilhørte Bestyrerens Barn, havde taget det til sig, da hun nogle Dage iforveien fandt det i den Stue, hvor hun arbejdede, og derpaa gjemt det uden at omtale sin Besiddelse deraf til Nogen, hvorimod hun for de andre Gjenstandes Bedkommende

Ved det af Tiltalte vedgaaede Forhold med Hensyn til det ovennævnte, Fattiggaardens Bestyrer eller dennes Barn tilhørende Tørklæde — der under Sagen er udleveret Bedkommende, som ikke har gjort Paastand paa Erstatning — maa hun derimod, idet der efter Sagens Omstændigheder intet Hensyn vil kunne tages til hendes Forgivende om, at det ikke var hendes Hensigt at beholde Tørklædet, ansees at have gjort sig skyldig i Tyveri, og hun, der er født i Aaret 1825 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, er derfor retteligen ved Underrettsdommen anset efter Straffelovens § 228, ligesom den valgte Straf af Fængsel paa Bånd og Vrød i 2 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende. Nævnte Dom, hvis Bestemmelser i Hensende til Actionens Omkostninger billiges, vil derfor være at stadfæste.“

Nr. 291.

Advocat Hansen

contra

Laurine Mathilde Wolfenberg, Andersens Hustru,
(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 6te Januar 1872: „Arrestantinden Laurine Mathilde Wolfenberg, Andersens Hustru bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 3 Aar samt i Erstatning til Snekermester Berthelsen betale 2 Rd. Saa bør hun og udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Casse og Meher med 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage

efter denne Doms lovlige Forthyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændigheberne findes at kunne nedsættes til 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salarium til Advocaterne Hansen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Laurine Mathilde Wolfenberg, Andersens Hustru, der er født den 15de Juni 1838 og jensef ved denne Rets Dom af 15de October 1861 anseet efter Frdgn. 11te April 1840 § 15 med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, er under nærværende, mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen, med det isvrigt Dphste stemmende Tilstaaelse overbeviist at have heri Staden i Løbet af September og October Maaener forrige Aar begaaet 13 forskjellige Tyverier, hvorved hun tilvandt sig en stor Deel Klædningsstykker, Linned og deslige til en Værdi af i det Hele omtrent 22 Rd. og deriblandt et Snebfermester Vertshelsen tilhørende, til 2 Rd. vurderet Legen, hvilke Tyverier hun udførte paa Steder, navnlig hvor der holdtes Kulle, paa hvilke hun, givende sig et eller andet Utrinde indfaant sig for at see Leilighed til at stjæle.

Som Følge heraf vil Arrestantinden nu blive at dømmes efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændigheberne til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar."

Nr. 57. Kammerherre **Staal** (Advocat Liebe)

contra

Gaardeier **C. P. Staal** (Ingen),

betræffende Indstævntes Forpligtelse til at tilkaste en af ham i Dronninglunds Vandmøllens Dam gravet Grøft m. v.

Dronninglund Herreds Rets Dom af 21de Januar 1869: „Indstævnte, Gaardeier C. P. Staal til Damsgaard bør for

Eiltale af Citanten, Kammerherre Steel til Dronninglund i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Den ovennævnte, af Indstævnte mod Citanten brugte Udblafelse bør dø og magtesløs at være. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at Originalerne til den i Gjenpart fremlagte Kjøbecontract af 1ste November 1809 og til det i Gjenpart fremlagte Skjøde af 13de Juni 1812 ikke kunne sees at være skrevne paa befalet stemplet Papiir."

Viborg Landsoverrets Dom af 15de August 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Citanten, Kammerherre Steel til Dronninglund har under denne Sag i 1ste Instants paaftaaet Indstævnte, Gaarbeier P. E. Staal af Damsgaard deels tilpligtet under en daglig Mulct af 5 Rd. at tilkaste en Grøft, som Indstævnte efter Citantens Anbringende skal have gravet i en til Dronninglunds Vandmølle hørende og op til Indstævntes Eienbom Damsgaard støvende Møllebam, samt at tilslukke en Kende, igjennem hvilken Vandet fra bemeldte Grøft fra Møllebammen ledes bort under Møllebækken istedetfor at flyde i denne, deels for sit Forhold ved at anbringe disse Indretninger anseet efter L. 5—11—7 med en Bøde af 60 Lob Sølv samt tilpligtet at erstatte Citanten det ham ved det foranledigede Vandspild paaførte Tab med 5 Rd. daglig eller efter uvillige Mænds Skjøn, og da Indstævnte ved Underrettsdommen er frifunden for Citantens Eiltale, har denne nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sine foranførte Paaftaande. Indstævnte har derimod procederet til Underrettsdommens Stadsfæstelse.

Ifølge Citantens Fremstilling har der fra gammel Tid til Dronninglunds Vandmølle hørt en Møllebam, der ligger op til eller paa Damsgaards Torber, og som begrænses deels af naturlige Høider deels af en ved Kunst anlagt Dæmning ud mod Damsgaards Enge, og fra hvilken Dam Vandet føres til Møllen gennem en Møllebæk, der ogsaa tildeels er anlagt ved Kunst, idet en Deel af det mellemliggende Land er lavere end Møllebammen og Møllens Malekarn, hvorfor den er lagt langs igjennem en Dæmning; de fornødne Istaufstættelser af Dæmningerne deels for Dammen deels ved Bækken

bleve, efter hvad Citanten har anbragt, stedsse tidligere iærksatte af Dronninglunds Eier eller af de vedkommende Eodseiere mod Betaling af ham; men da Dæmningen for Dammen i Aaret 1866 var gaaet itu, nægtede Indstævnte Citanten Afgang til at gjøre den istand og til at tage den fornødne Fyld hertil, hvorhos han i den paa Grund af Dæmningens Bestabigelse tildeels udtørrede Dam lod kaste en Grøft, hvorved en Deel af Vandet lededes ud af Dammen gennem den bestabigede Dæmning. Citanten lod derefter optage et Ringsvidne, som han har fremlagt under Sagen, og hvorved det efter hans Formening skal være godtgjort, at Vandet fra Møllebammen ikke har andet Afløb end gennem Bækken til Dronninglunds Mølle, og kun naar Dæmningen har været itu eller ved stærkt Høivande er løbet ud over Damsgaard's Enge, at Dronninglunds Eier er berettiget til og stedsse har ladet Dæmningen istandsætte, naar den gif itu, samt i Almindelighed har betalt Damsgaard's Eier Godtgjørelse for paa dennes Eiendom at tage de dertil fornødne Materialier, samt at Dronninglunds Eier saaledes har Eneret til Benyttelse af Møllebammen, hvilket ogsaa skal følge af, at Damsgaard og omliggende Eiendomme have været Fæstegods under Dronninglund, hvorfra de bortsolgtes til Selveiendom i Begyndelsen af dette Aarhundrede. I Foraaret 1867 lod Citanten derefter Bestabigelse i Dæmningen istandsætte ved at opføre Plankeværker i Nabningerne, men strax efterat dette var steet, forbyhede Indstævnte den af ham i Dammen kaste Grøft, saaledes at den fik Falb til den modsatte Side eller henimod Møllebækken, og ved at lægge en Trærende under denne ved dens Udløb af Dammen ledede han Vandet fra Grøften under Bækken til en af en anden Mand gravet Vandafledningsgrøft, hvorved enhver større Vandafsamling i Dammen forhindres, idet den af Indstævnte kaste Grøft er anlagt paa det laveste Sted i Dammen.

Indstævnte har vel erkjendt, at den Grøft, over hvis Anlæg Citanten har besværet sig, er opkastet eller oprensset af ham i Forening med hans Nabo, mod hvem den banner Skjellet, og at Vandet fra samme nu føres under Møllebækken gennem en Trærende, som Indstævnte har været behjælpelig med at anbringe, men som isvrigt ligger paa en anden Mand's Eiendom; men han har gjort gjældende, at Grøften er et ældre mindre Vandløb, der banner Grændsen mellem hans Eiendom og den tilstødende Jordlod, og til hvis Oprensning han og hans Nabo maatte være berettigede, hvorfor han har bestridt, at der overhovedet i det paagjældende Terrain findes nogen Møllebam, over hvilken der kunde tilkomme Eieren af Dronninglund Eneret, eller at denne mod Indstævntes Billie skulde være besøiet til at foretage Istandsættelsesarbejder ved den paa Indstævntes Grund liggende Jordforhøining eller Dæmning, idet han vel har erkjendt, at Vandet fra den oprensede Grøft tidligere paa Grund af Dæmningens Tilstedeværelse er blevet opstemmet til en jaadan Høide i det omgivende Terrain, at det kunde gaae over i Møllebækken, thi idt denne ligger høiere; men han har tillige anbragt, at Forholdene nu paa Grund af Tidens og Vandets Indflydelse paa den ommælte Dæmning, samt da Møllebækken af Mangel paa tilbørlig Oprensning mere og mere er tilgroet, ere i en væsentlig

Grad forandrede, jaat Vandet i de senere Aar istedetfor at optages af Møllebækken, der har sit Hovedtilløb andetsfødsfra, strømmer ud over hans Eng og derved anretter Skade. Under en afholdt Afsædsforretning har Indstævnte særlig erkjendt, at det omhandlede mindre Vandløb eller den af ham oprensede Grøft har Tilløb til Dronninglunds Møllebæk, naar denne bliver fuldstændig oprenset, men dette Sidste er efter Indstævntes Anbringende ikke Tilfældet, og han har derfor anset sig berettiget til paa den ffete Maade at bortlede det for ham ffabelige Vand under Møllebækken.

Det fremgaaer af de under Sagen fremslagte Kort, at Møllebækkens Hovedarm løber i sydøstlig Retning henimod Indstævntes Eiendom, og at den ved det Punct, hvor den naaer Indstævntes Skjel, som den derefter følger, støder sammen med det mindre Vandløb, som Indstævnte har oprenset, og som efter Kortenes Udvisende danner Skjellet mellem hans Eiendom og de nordvest derfor liggende Jorder; fra samme Punct udgaaer den omhandlede Jordforhøining eller Dæmning, som derfra strækker sig ind paa Indstævntes Eiendom, og som, idet den allerede findes affat paa Udskiftningskortet, maa antages at have været til fra ældre Tid. Det maa endvidere efter Sagens Oplysninger i det Hele antages, at der i det paagjældende Terrain og navnlig paa den Deel af Indstævntes Eiendom, der begrænses paa den ene Side af den nyopmælte Dæmning og paa den anden Side af det nu oprensede mindre Vandløb, har tidligere fundet en Opstemning Sted af det gennem Vandløbet kommende Vand, indtil dette naaede en saadan Høide, at det kunde optages i den høiere beliggende Møllebæk; men der mangler derimod Føie til at betragte den saaledes tilveiebragte Vandsamling, der end ikke findes anfat enten paa Udskiftningskortet eller paa Matriculkortet, som en egentlig til Dronninglund hørende Møllebam, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at Citanten i Slutningen af Aaret 1865 begjærede en Landvæsenscommissionsforretning afholdt til Paakjendelse af forskjellige, Vandtilløbet til Møllen vedrørende Forhold, derunder bl. A. hans Paastand om, at de tilgrændsende Lodbøiere tilspigtedes at istandsætte og vedligeholde deels Møllebækkens deels — som det hedder — den gamle Vandbeholdnings Dæmninger, og at den derefter i Aaret 1866 afsagte Landvæsenscommissionskjendelse vel ved at henvise dette Spørgsmaal til Afgjørelse ved Domstolene omtaler en saakaldet gammel Vandbeholder, der anføres at ligge i $\frac{1}{2}$ Miils Afstand fra Møllen; men det hedder isøvrigt udtrykkelig i bemeldte Kjendelse, at Møllen ingen Beholder har, hvori Vandet kan opstemmes, hvorimod Møllen maatte forbruge Vandet, alt som det flød fra Bækken; ved det i Kjendelsen brugte Udtryk „den gamle Vandbeholder“ maa der derfor antages at være sigtet til den Vandsamling, der uden at kunne betragtes som nogen egentlig Møllebam tidligere har fundet Sted i det lavere liggende Terrain paa Grund af Dæmningsens Tilstedeværelse i Forbindelse med den høiere Beliggenhed af Møllebækken, om hvilken det i Landvæsenscommissionskjendelsen hedder, at den nærmest maa betragtes som et ved Kunst tilveiebragt Vandløb, der ligger betydeligt, paa sine Steder 1 eller $1\frac{1}{2}$ Alen høiere end de tilgrændsende Lodder.

Hvad nu iøvrigt selve denne Vandopstemning eller Vandsamling angaaer, har Citanten vel fra Begyndelsen af villet gjøre gjældende, at han var Eier af denne formeentlige Møllebedam, der ikke skulde være bortsolgt fra Dronninglund sammen med Fæstegodset, men under den følgende Procedure maa Citanten ansees at have erkjendt Indstævntes Eiendomsret til det Areal, der ligger mellem det af Indstævnte oprensede mindre Vandløb og den omhandlede Dæmning, hvilket ogsaa efter de fremlagte Kort, deriblandt navnlig en Copi af Matriculfortet hører til Indstævntes Eiendom, og da Citanten end ikke har anbragt, at der ved Damsgaard's Bort salg til Selveiendom, der fandt Sted ved Kjøbecontract af 1ste November 1809 og Skjøde af 13de Juni 1812, skulde være taget noget Forbehold af Ret for Dronninglunds Eier til at forbre Dæmningen vedligeholdt, ialfsld paa egen Beføstning samt til udelukkende Afbenyttelse af det ved sammes Hjælp opstemmede Vand, bliver der saaledes alene Spørgsmaal om, hvorvidt Dronninglunds Eier ved Hævd maatte have erhvervet Ret til at udøve den omspurgte Raadighed. I denne Henseende bemærkes, at den omhandlede Dæmning vel, som berørt, maa forudsættes at have været til fra gammel Tid, ligesom det ogsaa ved det før Sagens Ansæg af Citanten optagne Tingsvidne maa ansees oplyst, at Dronninglunds Eier tidligere, naar jordsøent gjordes, har foranstaltet Dæmningen istandsat, som det maa forudsættes, i det Diemed ved Hjælp af samme at opstemme Vandet saaledes, at det kunde optages af Møllebækken; efter Sagens Oplysninger er der imidlertid allerede nogen Føie til at antage, at Udførelsen af slige Foranstaltninger hvergang har fundet Sted i Henshold til en med Eieren af Damsgaard truffen Overenskomst, og ligesom det i hvert Fald ikke kan antages, at Dæmningen — om hvis oprindelige Tilblivelse og nærmere Bestaffenhed iøvrigt tilstrækkelige Oplysninger mangle, men som dog maa forudsættes i det Væsentlige at stfde Naturforhold sin Tilværelse — har tilfjenbegivet sig som en i det særlige Diemed at opstemme Vandet til Fordeel for Dronninglunds Vandmølle anbragt Indretning, paa hvis fortsatte Tilstedeblivelse i ubestabiget Tilstand der ved sammes Tilværelse i 20 Aar kunde være bundet Hævd for Eieren af Dronninglund, saaledes kan Citantens Formening om, at der ialfsld ved Alderstidshævd skulde for Dronninglunds Eier være erhvervet Ret til fremtidig en at istandsætte Dæmningen og afbenytte det opstemmede Vand, ei heller ansees begrundet. Det følger nemlig af Forholdets Natur, at den Raadighed over Dæmningen og Vandet, der i en ældre Tid, medens Indstævntes nuværende Eiendom endnu henhørte som Fæstegods under Dronninglund, maatte være udøvet af Dronninglunds Eier, ikke i den ommeldte Henseende kan komme i nogen Betragtning, og hvad Tidrummet efter Damsgaard's Overgang til Selveiendom i Aaret 1812 angaaer, bemærkes, at Forholdene allerede nu i en Arrække maae antages at have været af en saadan Bestaffenhed, at ingen større Vandsamling, der kunde optages i Møllebækken, har kunnet tilveiebringes, ligesom ogsaa Citantens egen Fremstilling, uden at indeholde nogen Oplysning om Hyppigheden og Omfanget af de efter Foranstaltning af Dronninglunds Eier i Tidrummet efter Aaret 1812 foretagne Istandsættelser

af Dømmingen, ikkun gaar ud paa, at den formeentlige Møllebam „i mere end 40 Aar“ efter Gøbfets Dvergang til Selveiendom bestandig har staaet under Band, men at Bandtilsøbet i de senere Aar af forskjellige Grunde er formindsket.

Citanten kan herefter ikke anses at have erhvervet nogen Ret til uden Samtykke af Indstævnte at udøve nogen Raadighed over den paa Indstævntes Eiendom beliggende og ham tilhørende Dæmning og navnlig til at foretage de Istandsættelser af samme, der ere Betingelse for, at Bandet fra det af Indstævnte oprensede mindre Bandsløb ved Opstemning kan optages af Møllebækken, og da der ei heller tilkommer Citanten nogen anden selvstændig Rettighed over det af Indstævnte oprensede Bandsløb eller det derfra kommende Band, der kunde besjæ ham til at modsætte sig, at dette Band, der ikke under de nuværende Forhold kan optages i Møllebækken, ved Foranstaltninger fra Indstævntes Side bortledes fra hans Eiendom under Møllebækken, maa det som Følge heraf billiges, at Indstævnte ved Underrettsdommen er frifunden for Citantens Tiltale. Bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instantis ere ophævede, og en af Indstævnte under Proceduren brugt Ubladelse er mortificeret, vil som Følge heraf være at stabsæfte.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Sagens Omstændigheder at kunne ophæves.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet, hvorved bemærkes, at Indstævnte for Overretten har fremlagt de originale Documenter, med Hensyn til hvilke der ved Underrettsdommen er taget forbehold.“

Nr. 299.

Advocat Hindenburg

contra

Carl Nielsen (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri.

Faaborg Kjøbstads Extrarets Dom af 13de November 1871: „Tiltalte Carl Nielsen bør straffes med 25 Slag Riis samt udrede Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Groth Petersen 4 Rd. og til Defensor, Procurator Hoffmejer 3 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Januar 1872: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Kalko og Raasløff for Overretten betaler Tiltalte Carl Nielsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Det er under nærværende Sag ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligt oplyst, at Tilstalte Carl Nielsen, der er født den 22de Februar 1860 og tidligere ved Faaborg Byttings Domme af 8de November 1870 og 2den September 1871 for Lyveri anseet respective med 20 og 25 Slag Riis, har sjaalet en i Kjøbmand Bagers Kjelberdør i Faaborg beroende Linhane, hvis Værdi er ansat til 3 à 4 Mk., og ligeledes at han i Skibskeder Mogensens Have har sjaalet Frugt. Han er for dette Forhold ved Faaborg Byttings Dom af 13de November 1871 retteligen anseet efter Straffelovens § 233, og da den valgte Straf af 25 Slag Riis findes passende, samt da Dommens øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, vil denne i det Hele være at stadfæste.“

Onsdagen den 21de Februar.

Nr. 61. Kammerraad **Griksen** (Advocat Klubien)
contra

Edel Lazarus og Cancellist **Philip Wilnau** (Advocat Brock),
betræffende Citantens Paastand om at kjendes eiendomsberettiget med tre Syvendebedele i de under Sagen omhandlede Eiendomme m. m.

Narhuus Byttings Dom af 7de Mai 1868: „De Indstævnte, Philip Wilnau og Edel Lazarus bør anerkjende Citanten, Kammerraad Griksen som eiendomsberettiget med $\frac{3}{7}$ i de under Sagen omhandlede tre faste Eiendomme og som saadan berettiget til fra den 20de September 1864 at hævde Revenuerne deraf. Saa bør de og under en Mulct af 2 Rd. til Narhuus Bys Fattigkasse for hver Dag, de sidde denne Dom overhørig, in solidum for Citanten aflægge lovligt Regnskab for disse Revenuer samt udbetale ham $\frac{3}{7}$ af, hvad Eiendommene derefter have afgivet, med Rente

5 pCt. p. a. fra den 16de April 1866, indtil Betaling steer. Forfaavidt nogen af de ommeldte tre faste Eiendomme eller nogen Deel af disse efter den 12te November 1851 maatte være expropriert eller afhændet, bliver Citantens Ret ligeoverfor de Indstævnte i saa Henseende forbeholdt. Iøvrigt bør de Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 17de October 1870: „Citanterne, Cancellist Philip Wilnau og Edel Lazarus bør for Indstævntes, Kammerraad Eriksens Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves."

Højesterets Dom.

Det i den indbankede Dom omhandlede, af Marcus Wilnau under 12te November 1851 oprettede Document, der efter sit eget Indhold ikke gaaer ud paa en Overdragelse i Udstederens levende Live af de under Sagen ommeldte faste Eiendomme eller Andeel heri og, som i Dommen paaviist, heller ikke gylbigen kunde stifte en saadan Overdragelse, er vel af Citanten ogsaa gjort gjældende som ialfald indeholdende en Disposition, der maatte træde i Virksomhed strax efter bemeldte Wilnaus i 1864 indtrufne Død, og Citanten findes ikke ved sin Procedure eller andre Omstændigheder at være ubeløkket fra at gjøre denne Opfattelse af Documentet gjældende; men de Paastaande, som Citanten i Henhold hertil har fremsat, egne sig dog ikke til at tages tilfølgelse, og det er navnlig Bestemmelserne i den i Dommen berørte testamentariske Disposition af 3die Juli 1843, som herfor maae være til Hinder. I denne Henseende bemærkes, at Forkrifterne i det sidstnævnte Document om et Fællesskab, der med Hensyn til de omspurgte Eiendomme skulde finde Sted og bevares mellem Salomon Israel Wilnaus Børn, saalænge nogen af dem var ilive, vel ikke indeholde nogen Tilkjendegivelse om, at der derved stiftedes et gjensidigt Arvesforhold imellem Børnene; men om end heraf maatte følge, at Marcus Wilnau, der ikke havde Livsarvinger, ikke kunde være uberettiget til at raade over sin Andeel i Eiendommene ved en testamentarisk Bestemmelse, vil Spørgs-

maalet om Gyldigheden heraf dog først egne sig til Afgjørelse ved Sameiets Ophør, naar den længstlevende af de Paagjældende er afgaaet ved Døden. Naar derimod Citanten i Henhold til Documentet af 1851 gjør Forbring paa nu at kjenDES eiendomsberettiget til Marcus Wilnaus Andeel og fordrer denne Andeel fastsat til tre Syvendeparter, da er det overhovedet uden Medhold i den testamentariske Disposition af 1843, hvorved Marcus Wilnau var bunden, at Eiendommene, saalænge Fællesskabsforholdet bestod, hvilket endnu er Tilfældet, skulde kunne være Gjenstand for nogen Delingsbestemmelse mellem Sameierne, og det er navnlig uden Gjæmmel i bemeldte Disposition og særligen bestridt fra de Indstævntes Side, at Marcus Wilnaus Andeel i Sameiet skulde kunne fastsættes paa den foransførte Maade i Henhold til en i Documentet alene for Fordelingen af de aarlige Revenuer foreftreven, fra de lobbestemte Arvedelingsregler afvigende Norm. Det findes ogsaa med tilstrækkelig Tydelighed at fremgaae af bemeldte Disposition af 1843, at Bestyrelsen af Eiendommene og de dertil hørende Foranstaltninger alene skulde tilkomme de Medlemmer af den paagjældende Familie, for hvilke Sameiet var etableret; og om det end ikke vilde have været i Strid med de deri givne Forrifter, hvis der ved Documentet af 1851 særligen var blevet tillagt Citanten Ret til efter Marcus Wilnaus Død at tiltræde den Sidstnævnte tilkommende Rentenhjælpse, vil der dog ikke kunne gives Citanten Dom for denne Deel af hans Forbring — der i Henhold til nyseævnte Document kun er fremsat som en Følge af Citantens Hovedforbring, der efter det Ovenansførte ikke vil kunne gives Medhold — paa nu at tilkjendes den opgivne bestemte Andeel i Sameiet. Det vil herefter have sit Forblivende ved den de Indstævnte tillagte Frisindelse for Citantens Tiltale under nærværende Sag, og Dommen bliver saaledes efter de Indstævntes Paastand at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjenDES for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
 Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.
 Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Efterat Kjøbmand Salomon Israel Wilnau i Nyborg — der var Enkemand og af sit tidligere Egte-
 skab havde 3 Børn, Marcus Wilnau, Citanten Cancellist Philip Wilnau i Odense og Datteren Sabine Wilnau, gift med Kjøbmand N. Lazarus i Aarhus — i Anledning af, at han agtede at ægte sin afdøde Hustrus Søster, i Aaret 1821 havde med hende oprettet en Ektepagt, hvorved det bl. N. blev bestemt, at, saafremt han først skulde afgaae ved Døden, skulde hun foruden at tage en Broderlob have Nytten og Brugen af to ham tilhørende Eiendomme i Nyborg, nemlig Huset Nr. 63 ved Slotsgraven og et Huus udenfor Strand-
 porten med Tilliggende, og at disse Eiendomme efter hendes Død skulde tilfalde hans ovennævnte Børn igjen til Deling efter Loven, oprettede han den 3die Juli 1843 et Testament, hvori det bestemmes, at Ektepagten skulde forblive usforandret, saaat hans Hustru, hvis hun overlevede ham, skulde tage en Broderlob og desuden beholde Indtægten af de to ommeldte Eiendomme, og at saavel disse Eiendomme, naar de ifølge Ektepagten vare salbue tilbage til Børnene, som den ham tilhørende Gaard Nr. 609 paa lille Torv i Aarhus skulde ufsolgte beholdes af hans Børn i Fælledsskab, „og det saalænge nogen af dem er ilive“, hvorhos det tilføies, at Testator antager, at Saadant vil blive til hans Børns Gavn, efterdi der paa denne Maade vil sikkes dem en større Indtægt, og de beskyttes for Mangel, imod hvad der vilde kunne tilfalde dem ved Realisation, og efterat der derpaa er fassat, hvorledes der efter Testators Død skulde forholdes med hans øvrige Eiendele samt med Beregningen af den hans Hustru, saafremt hun maatte overleve ham, tilkommende Broderlob, bestemmes det, at de Eiendomme, Testators Børn beholdt i Fælledsskab, skulde af dem bestyres paa bedste Maade, hvorhos der gives endeel nærmere Forfrifter med Hensyn til Bestyrelsen, der bl. N. gaar ud paa, at Citanten Philip Wilnau skulde bestyre Eiendommene i Nyborg og Sviger sønnen N. Lazarus Gaarden i Aarhus, medens der kun reserveredes Marcus Wilnau Stemmeret med Hensyn til Hovedbyggningsforandringer, forsaavidt han maatte være her i Landet. Derefter fassattes det, at de Indkomster, som Eiendommene afgive, aarlig eller halvaarlig skulle deles imellem Børnene saaledes, at der af Nettoprovenuet tilfaldt Citanten Philip Wilnau $\frac{2}{7}$, Marcus Wilnau $\frac{3}{7}$ og N. Lazarus for sin Hustru $\frac{2}{7}$, og endelig bestemmes det, at, naar nogen af Testators Sønner eller hans Sviger søn ved Døden afgik og efterlod sig umyndige Arvinger, da skulde Enken med Lovbærge eller de Umyndiges Bærge indtræde i Bestyrelsen af Eiendommene.

(Sluttes i næste Nr.)

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 44—45.

Den 8de Marts.

1872.

Tredie eller extraordinaire Sæktion.

Onsdagen den 21de Februar.

Nr. 61.

Kammerraad Eriksen

contra

Edel Lazarus og Cancellist Philip Wilnau (see forrige Nr.).

Testamentet er derpaa — som det hedder, til Forsikkring om, at saavel Testators Hustru som hans Børn og Svigersøn deri ere enige, forsaavidt Enhver vedkommer — medunderstrevet af Sønnerne Philip og Marcus Wilnau og Svigersønnen N. Lazarus samt Testators Hustru, hvorefter det under 29de August s. A. har erholdt kongelig Confirmation. Som det maa antages, kort efterat dette Testament var oprettet, døde Kjøbmand S. J. Wilnau, og under 12te November 1851, paa hvilken Tid Testators Enke, der først døde i Aaret 1858, endnu var ilive, udstedte Sønnen Marcus Wilnau et Document, der begynder med en Bemærkning om, at han ved bemeldte Document vil tilkjendegive sin ufravigelige Beslutning om, hvorledes der efter hans Død skulde forholdes med de ham isølge Faderens ovennævnte testamentariske Disposition tilfaldne $\frac{2}{7}$ af de ommeldte Eiendomme samt af 4 Actier i Nyborg-Korsør Færgelaug, der isølge Faderens Testament skulde have været realiserede, men som Arvingerne havde foretrukket at beholde i Sameie, og at han ved et med Sndstævnte, Kammerraad Eriksen til Frykslund, der dengang var Gæstgiver i Vorhus, og i hvis Huus M. Wilnau paa den Tid havde Ophold, truffet Arrangement, som Documentet fra hans Side oplybte, var i Sndstævnets Huus for en Række af Aar tilfikkret et hyggeligt og behageligt Hjem, hvorefter det hedder: „Deels som Vederlag herfor og deels som Erkjendtlighed overdrager jeg ved dette Document til uigjentaldelig Eiendom til Gæstgiver Eriksen og hans rette Arvinger samtlige de mig efter S. J. Wilnaus testamentariske Disposition tilhørende Eiendomme, dog saaledes at disse først tiltrædes af Hr.

Erkjenen med Arvinger ved min dødelige Afgang; thi indtil den Tid reserverer jeg mig Ret til selv at hævde de Revenuer, som falde af Eiendommene."

Efter en Bemærkning om, at Indstævnte maatte overtage en Gjæld af 600 Rd., som hæftede paa Udsæderens $\frac{3}{7}$ af Gaarden i Aarhus, tilføies det derhos, at det var en Selsølgelse, at Eiendommene fra Documentets Dato ikke videre kunde behæftes af M. Wilnau, at de ovennævnte Actier vilde være at meddele fornøden Paategning om „nærværende Overdragelse“, at Indstævnte eller hans Arvinger eller hvem han bestemte ved M. Wilnans Død tiltraadte hans Andeel i Eiendommene m. v. med fuld Eiendomsret, og endelig, at den M. Wilnau efter Faberens Testament tilkomende Stemmeret ligeledes overdroges Indstævnte. Dette Document, der er tinglæst ved Aarhus Byting den 13de November 1856 og ved Nyborg Byting den 23de Februar 1852, er derhos den 23de November 1851 forshuet med en Paategning af Indstævnte om, at det efter Opfordring af Retten bemærkes med Hensyn til det stemplede Papiir, at Documentet ikke er at betragte som et Testament men som en tosidet Fjælsforingscontract, og at det Beberlag, som Indstævnte paatog sig at hævde M. Wilnau, var ialt 1000 Rd., hvoraf de 500 Rd. alt vare ham udbetalte, og Resten 500 Rd. skulde afgaae paa Wilnans Underholdning og Logis m. v. i 7 Aar med $71\frac{3}{7}$ Rd. aarlig, og denne Paategning er samme Dag understrevet af M. Wilnau med Bemærkning, at han endnu ikke havde modtaget de førstnævnte 500 Rd., ligesom Documentet endelig under 3die Mai 1859 har af M. Wilnau faaet Paategning om, at han er bleven fuldkommen fuldbetjant af Indstævnte med Hensyn til saavel de førstnævnte som sidstnævnte 500 Rd.

Efterat Marcus Wilnau derpaa var død den 20de September 1864, begjærede Citanten Philip Wilnau og Citantinden Edel Lazarus i Aarhus, der efter sine Forældres, fornævnte Kjøbmand R. Lazarus's og Hustrues Død var indtraadt sammen med sine to Morbrødre i det ved S. S. Wilnans Testament af 3die Juli 1843 foreskrevne Sameie, ved en Stiftesamling i Marcus Wilnans Bo dette ekstraderet til dem som eneste og myndige Arvinger efter den Afsøde; men herimod protesterede Indstævnte, idet han gjorde Fordring paa, at de 3 faste Eiendomme saavel som de 4 Færgelaugsactier, forsaavidt de inddroges under Voet, for de $\frac{3}{7}$ ikke maatte ekstraderes til Citanterne men til ham som Eier, og da Citanternes Paastrand blev givet Medhold ved Overrettens Dom af 25de September 1865, har Indstævnte under denne Sag i sine Instants sagøgt Citanterne til at høre det fornævnte, af afsøde M. Wilnau den 12de November 1851 til ham indstede Overdragelsesdocument anerkjendt som et i enhver Henseende lovgyltigt, saaat Indstævnte derefter kjendes at være lovlig Eier af tre Syvendeparter i de 3 ovennævnte faste Eiendomme med Tilbehør og Tilliggende samt i de 4 Færgelaugsactier og berettiget til af disse tre Syvendeparter af de nævnte Fornuesgjenstande at oppebære Revenuer og Indtægter fra Marcus Wilnans Dødsdag den 20de September 1864, samt paaستاet Citanterne in solidum og under en daglig Bøde af 10 Rd. tilpligtede at aflægge lovligt og documenteret Regnskab for disse Revenuer og at udbetale

ham, hvad Eiendommene efter saadant lovligt Regnskab have afgivet og afgive, med Renter.

Indstævnte har endelig paastaet sig kjendt berettiget til, forsaavidt nogen af de nævnte Formuesgjenstande skulde være afhænde eller expropriere, da at nyde de 3 Syvendeparter af de Summer, som derfor ere indkomne eller ville indkomme.

Ved Underrettsdommen ere Citanterne tilpligtede at anerkjende Indstævnte som eiendomsberettiget med $\frac{3}{7}$ i de ommeldte 3 faste Eiendomme og som saadan berettiget til fra den 20de September 1864 at hæve Revenuer deraf samt under en daglig Bøde af 2 Rd. tilpligtede in solidum for Indstævnte at aflægge Regnskab for disse Revenuer og ubbetale ham $\frac{3}{7}$ af, hvad Eiendommene derefter have afgivet, med 5 pCt. aarlige Renter fra Forsligslagets Dato den 16de April 1866, indtil Betaling skeer, hvorhos Indstævntes Ret er forbeholdt, forsaavidt nogen af bemeldte Eiendomme eller nogen Deel deraf efter den 12te November 1851 maatte være exproprieret eller afhændet, men isvrigt ere Citanterne frifundne for Indstævntes Tiltale, og denne Dom have de nu indanket for Overretten, hvor de have gjentaget deres i 1ste Instants nedlagte Paastaande om Frifindelse, medens Indstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Medens nu Indstævnte har paaveraabt sig, at afsøde M. Wilnau ved Documentet af 12te November 1851, der — uanset den senere Paategning af 23de s. M. — maatte ansees som et eensidigt Overdragelsesdocument, være sig et Skjøde eller et Gavebrev, havde overdraget ham til nigenfaldelig Eiendom fra Documentets Dato sin Andeel i de 3 paagjældende Eiendomme, samt derhos under Sagens Drift endvidere har paastaet, at det ommeldte Document ialfald maatte tillægges Betydning som Arvepagt, nigenfaldeligt Testament, donatio mortis causa eller dog som et almindeligt Testament, have Citanterne derimod gjort gjældende, deels at Indstævnte, der som meldt tilligemed M. Wilnau ved den Documentet af 12te November 1851 givne Paategning udtrykkelig har erklæret, at Documentet ikke var at betragte som et Testament men som en tosidedt Fledsøringscontract, maatte være bunden ved denne Tilfjendegivelse af, hvad der var tilfjendet ved det ommeldte Document, og var uberettiget til nu at tillægge det en anden Betydning, hvoraf formeentlig igjen maatte følge, at Documentet maatte ansees som en Nullitet, idet Forgingningens Forrifter angaaende Fledsørelse i flere væsentlige Puncter vare tilfjedesatte, og deels at M. Wilnau ialfald isølge Bestemmelserne i Testamentet af 1843 har manglet Berettigelse til enten i levende Live eller mortis causa at disponere over sin Andeel i de ommeldte Eiendomme, hvorhos Citanterne tillige have protesteret imod Indstævntes Paastand om, at det nævnte Document ialfald maatte ansees at indeholde en dispositio mortis causa, som for silde fremkommet.

Forsaavidt Citanterne have formeent, at Indstævnte maatte være bunden til den i Paategningen af 23de November 1851 indeholdte Erklæring om, at Documentet ikke var at betragte som et Testament men som en Fledsørings-

contract, har Indskævnte herimod anført, at den nævnte Paategning ikke er meddeelt for at forandre eller forklare Indholdet og Betydningen af Documentet, der allerede var tinglæst og traadt i Kraft, da Paategningen blev givet, men at den er skreven af den daværende Bysogeb i Aarhus alene for at forklare dennes Opfattelse af Documentets Stempelpagt, og vel maa der tillægges den ommeldte Paategning, der som anført er underskrevet baade af Indskævnte og af M. Wisnau, nogen Betydning med Hensyn til Spørgsmaalene om, hvad der maa antages at være tilfattet ved Documentet; men, forsaavidt den gaar ud paa, at dette var en Fledføringscontract, findes den dog ikke at kunne være afgjørende. Det fremgaaer nemlig saavel af Bestemmelseerne i selve Hoveddocumentet, hvorved M. Wisnau kun har disponeret over enkelte bestemte Formuesgjenstande, hvis Revenuer han endog har forbeholdt sig selv at oppebære, saalænge han levede, som af den ommeldte Paategnings øvrige Indhold, der som melbt gaar ud paa, at Indskævnte som Vederlag for Overdragelsen foruden en Sum Penge ifkun skulde yde M. Wisnau Underhold i sit Huus i et vist, forud bestemt Antal Aar, at der i Virkeligheden ikke har været tilfattet nogen egentlig Fledførelse, og den ommeldte uvigtige Betegnelse af Documentets Art kan herefter ikke tillægges nogen Retsvirkning. Derimod maa der gives Citanterne Medhold i, at M. Wisnau ikke kunde være berettiget til at afhænde sin Andeel i de paagjældende Eiendomme eller paa anden Maade i levende Live at disponere over dem. Naar det nemlig i Testamentets § 2 hedder, at de ommeldte Eiendomme ufulgte skulde beholdes af Testators Børn, saalænge noget af dem er ilive, da maa det herved ansees bestemt og utvetydigt tilkjendegivet, at ethvert af Testators Børn og altsaa ogsaa Marcus Wisnau skulde for sin Livstid beholde den det tillagte Andeel i Eiendommene og ikke vilkaarlig skulde kunne stille sig derved. Vel har Indskævnte villet gjøre gjældende, at, da der ikke i Faderens Testament indholdtes nogen udtrykkelig Tilkjendegivelse om, at Testators Børn skulde være indskrænkede i deres Ret til at disponere over de dem ved Testamentet tillagte Formuesgjenstande, kunde det ei heller antages at have været Hensigten at betage dem Raadigheden over samme, og at de derfor maatte være berettigede til at foretage enhver Disposition over de paagjældende Eiendomme, der — saaledes som det navnlig maatte ansees at være Tilfældet med den i Documentet af 12te November 1851 omhandlede — lader sig forene med det af Testator tilfattede Maal, nemlig at sikre Børnene en større Indtægt, end der vilde kunne tilfalde dem ved Eiendommens Realisation, og at beskytte dem imod Mangel, saalænge de levede; men ligeoverfor den ovennævnte Bestemmelse om, at Eiendommene skulde beholdes ufulgte af Testators Børn, saalænge noget af dem var ilive, vil der ikke kunne lægges nogen videre Vægt paa den følgende Passus, hvori Testator alene udtaler sig om sit Motiv til den truene Disposition, og som isøvrigt ikke heller skjønnes at indeholde Noget, der staaer i Strid med bemeldte Disposition, hvorimod Overdragelser som den i Documentet af 1851 indeholdte lettelig vilde kunne komme i Strid med Testators i Testamentet udtalte Hensigt, ligesom det ei heller har Gjæmnel i de brugte Ord eller lader sig forene

med denne Hensigt, naar Indstævnte har formeent, at Meningen af den i Testamentets § 2 givne Regel kun skulde være den, at de længstlevende af Børnene ikke ved et af Børnernes Død skulde tvinges ud af det Forhold, hvori de ved Testamentet vare satte med Hensyn til Nybelsen af deres Andele i Eiendommens Revenuer, samt at Testators Børn ikke i Forening maatte afhænde de paagjældende Eiendomme.

Om nu end Indstævnte, uagtet han maa ansees saavel i Forligsklagen og Stævningen som i sit første Indlæg nærmest at maatte have støttet sine Paaastande derpaa, at Documentet af 12te November 1851 gif ud paa en Overdragelse inter vivos, kunde imod Citanternes Protest ansees besøiet til senere under Proceduren at søge Documentet gjort gjældende ialfald som en Arvepagt eller et Testament, og selv om en saadan Opfattelse af dette Document ikke maatte ansees udelukket ved Indstævntes og M. Wilnaus egen Erklæring i Paategningen paa Documentet om, at dette ikke er at betragte som et Testament, maa der dog ligeledes gives Citanterne Medhold i, at M. Wilnau ei heller kan antages at have været besøiet til mortis causa at raade over sin Andeel i de ommeldte Eiendomme. Ligesom en sliq Disposition nemlig ligesaa lidt som en Overdragelse i levende Live lader sig forene med Bestemmelsen i Faderens Testament om, at Eiendommene usolgte skulde beholbes af hans Børn, saalænge noget af dem er ilive, saaledes gaar Testamentet heelt igjennem ud fra den Forudsætning, at det tilsigtede Sameie alene vilde komme til at bestaae imellem Testators Børn og eventuelt disses Livsarvinger, og det kan saameget mindre antages, at Testator, hvis det skulde være hans Børn tilladt ved testamentariske Dispositioner at sætte Andre ind i Sameiet, vilde have undladt at omtale dette og at give Forfrister om Bestyrelsen af Eiendommene for saadanne Tilfælde, som det i Testamentets § 5 udsærlig bestemmes, hvorledes Eiendommens Bestyrelse skulde varetages af selve Børnene, og derefter yderligere i § 7 udtrykkeligt omtales, at, hvis nogen af Sønnerne eller Svigersønnen ved sin Død maatte efterlade sig umyndige Arvinger, skal Enken med Lovværge eller de Umyndiges Værge indtræde i Bestyrelsen af Eiendommene, ligesom endelig ogsaa den Omstændighed, at Testamentet som meldt er tiltraadt af Testators Hustru, Sønnen og Svigersøn, og altsaa — hvad desuden flere af dets Udtalelser tyde paa — maa antages at hvile paa et imellem dem truffet Familiearrangement, taler for, at Hensigten med Testamentet har været at bevare Eiendommene i Familiens ubelukkende Besiddelse, saalænge noget af Testators Børn var ilive.

Ibet afsøde Marcus Wilnau saaledes maa antages at have manglet Berettigelse til enten i levende Live eller mortis causa at disponere over den ham ved Testamentet af 3die Juli 1843 tillagte Andeel i de omhandlede Eiendomme, vil der ikke kunne tillægges det af ham den 12te November 1851 til Indstævnte udstedte Document nogen Betydning ligesoverfor Citanterne, og disse ville derfor i det Hele være at frifinde for Indstævntes Tilfale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter vilde efter Omstændighederne være at opføre."

Nr. 52. Dreier **D. F. Lorenzen** (Selv)

contra

Bærtshuusholder **D. C. P. Bonne**

(Advocat Liebe efter Ordre),

betræffende Citantens Berettigelse deels til at anbringe Skjærme udenfor Vinduerne i Gavlen af Forhuset eller i Sidehuset af en Indstævnte tilhørende Eiendom deels til at affpærre en Aabning mellem fornævnte Sidehuses østre Ende og Plankeværket mellem Parternes Eiendomme m. m.

Skive Blyttings Dom af 26de October 1866: „Indstævnte, Dreier D. F. Lorenzen bør under en Mulct af 1 Rd. til Skive Rådsheds Fattigkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, borttage den Skjærm, som han har anbragt udenfor Sovestuevinduet i Citantens, Bærtshuusholder D. C. P. Bonnes Sidehuus, og den Indretning af Pæle og Tverlægger, som Indstævnte har anbragt ved den østre Ende af Citantens Sidehuus, og restituere Citantens Grund i den samme Stand, den var før. Fremdeles bør Indstævnte betale Citanten Erstatning efter af Retten udmeldte uvillige Mænds Skjøn baade for det Tab og den Skade, som Citanten maa antages at have lidt ved Anbringelsen af bemeldte Skjærm og Indretning i Lidsrummet fra 26de November 1864 til nærværende Doms Affigelse, som og for det Tab og den Skade, som Citanten maa antages at lide hver Dag, bemeldte Skjærm og Indretning forblive staaende efter Dommens Affigelse. Med Hensyn til de øvrige Dele af Sagen bør Indstævnte være fri for Citantens Tiltale. Processens Omkostninger ophæves, og vil Citantens befalede Sagsfører, Procurator Munksgaards Salair, der bestemmes til 25 Rd., være at udrede af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærb efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til den af Indstævnte den 13de October 1865 fremlagte, paa ustemplet Papiir udfærdigede Fuldmagt af 1ste November 1864, der først den 12te October 1865 er paaklæbet Stempelmærke, og forelægges Indstævnte en Frist af 14 Dage fra Dommens Affigelse at regne, inden hvilken han vil have at foranstalte sin Sagsførers Telegram af 3die Februar 1865, fremlagt samme Dag paaklæbet et Stempelmærke til 1 Mk.“

Viborg Landsoverrets Dom af 14de Februar 1870: „Hovedcitanten, Dreier D. F. Lorenzen bør under en Bøde til Skive Rådsheds Fattigkasse af 5 Rd. for hver Dag, han i saa Henseende sidder nærværende Dom overhørig, borttage de ovenomhandlede tre Skjærme saavel som den for den østre Ende af Contracitantens, Værtshuusholder D. C. P. Bonnes Sidehuus anbragte Indretning med Bæle og Tverlægger samt sætte Contracitantens Grund i den samme Stand, hvori den var, førend de ommeldte Skjærme og Indretninger anbragtes. Saa betaler Hovedcitanten og til Contracitanten en saadan Erstatning, som uvillige, inden Retten udmeldte Mænd maatte bestemme for det Tab, Contracitanten har lidt ved Anbringelsen af de ommeldte Skjærme og Indretninger, dog at Erstatningsbeløbet ikke overstiger 500 Rd. Iøvrigt bør Hovedcitanten for Contracitantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og de for Contracitanten henholdsvis for Underretten og for Overretten bestilte Sagsførere, Procuratorerne Munksgaard og Fasting tillægges i Salair hver 25 Rd., der udredes af det Offentlige. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at den indankede Dom ikke foreligger Høiesteret til Prøvelse, forsaavidt de af Indstævnte i de foregaaende Instantser nedlagte Paastande ved samme ere forkastede, vil Dommen i Henhold til de iøvrigt deri anførte Grunde være at stadfæste, saaledes at Fristen bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve, og Indstævntes befalede Sagsfører her for Retten at tillægges i Salair 80 Rd., der blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justits-

Tassen betaler Citanten 5 Rd. Advocat Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret 80 Rd., der udredes af det Dffentlige.

I den indaulede Doms Præmisser hedder det: „Efterat Hovedcitanten, Dreier D. F. Lorenzen i Skive i Forening med flere Sødskende som Medciere af Gaarden Matr.-Nr. 49 B i Skive i Aaret 1863 havde sagsøgt Contracitanten, Værtshuusholder D. C. P. Bonne sammesteds til under Dagmulct at borttage og tilmure 3 $\frac{1}{2}$ Fag Binduer, der vare anbragte deels i Gavlens af Forhuset deels i Sidehuset af Contracitantens Eiendom Matr.-Nr. 48 B, der er beliggende nordfor Hovedcitantens og Sødskendes ommeldte Gaard og grændser op til denne, og fra hvilke Binduer der var Udsigt ind imod Hovedcitantens Have og Gaardsplads, hvilken Sag imiblerthid efter Hovedcitantens Begjæring atter blev hævet, har Hovedcitanten i November Maaned 1864 anbragt 3 Skjærme, bestaaende af nedrammede Pæle med paafslaaede Brædder udenfor de ommeldte Binduer i nogle saa Tommers Afstand fra Muren, saaledes at Dagslyset maa antages at være udelukket fra Værelserne indenfor Binduerne, der derhos ikke kunne aabnes, hvorhos Hovedcitanten endvidere har anbragt nogle Pæle med Tverlægter ved den østlige Ende af Contracitantens Sidehuus, hvorved Udgangen fra Contracitantens Gaardsplads til Rummet langs med Sydsiden af hans ommeldte Sidehuus er ham affaaeren, og da Contracitanten vilde med en Saug overføre den sidstnævnte Indretning, skal Hovedcitanten efter Contracitantens Anbringende have forhindret dette med Magt og derhos brugt Trussler mod hans Person.

I denne Anledning har Contracitanten under nærværende Sag i 1ste Instants paastaet Hovedcitanten anseet med Høder og iøvrigt efter L. 1—23—1 for sit ommeldte voldelige og truende Forhold mod Contracitanten samt tilplichtet under Dagmulct at borttage de ovennævnte 3 Skjærme og den ved den østlige Ende af Sidehuset anbragte Indretning og at sætte Contracitantens Grund i samme Stand, hvori den var, såværend de nævnte Indretninger anbragtes, samt at betale Contracitanten en Skadeserstatning af 500 Rd. og desuden mindst 10 Rd. for hver Dag fra den Tid, Skjærmene m. v. anbragtes, indtil de atter borttoges, eller efter uwillige Mænds Skjøn.

Ved Underrettsdommen er Hovedcitanten tilplichtet under en daglig Mulct af 1 Rd. at borttage den Skjærm, som han har anbragt udenfor Binduet i Contracitantens Sidehuus, og den Indretning af Pæle og Tverlægter, som er anbragt ved den østre Ende af Sidehuset, samt at restituere Contracitantens Grund i den samme Stand, hvori den var før, hvorhos han endvidere er tilplichtet at betale Contracitanten Erstatning efter uwillige Mænds Skjøn for det Tab og den Skade, som Contracitanten har lidt ved Anbringelsen af bemeldte Skjærm og Indretning fra den 26de November 1864, og som han fremdeles maatte lide for hver Dag, bemeldte Skjærm og Indretning forblive staaende; iøvrigt er Hovedcitanten frifunden for Contracitantens Tiltale, hvorhos Pro-

cessens Omkostninger i 1ste Instants ere ophævede og Contracitantens befalede Sagsfører sammesteds tillagt Salair af det Offentlige.

Denne Dom er nu af begge Parter indanket for Overretten, hvor Hovedcitanten har paastaet sig fuldstændigt frifunden for Contracitantens Tiltale, medens Sidsnævnte har gjentaget sine ovenansførte, for Underretten nedlagte Paastaaende og ialfsald paastaet Underrettsdommen stadfæstet.

Efter Sagens Oplysninger findes der for den sydlige Gavl af Contracitantens Forhuus, der har Facade til Byens Nørregade, en Snevring eller saakaldet Smuge af omtrent 1 Alens Bredder, der afvikler bemeldte Forhuus fra et Hovedcitantens tilhørende Halvtag, der ligeledes vender ud til Nørregade, men som isøvrigt maa antages neppe at have Halvdelen af det ommeldte Forhuses Dybde, og langs med den sydlige Side af Contracitantens Sidehuus, der er sammenbygget med hans Forhuus, saaledes at Ydermuren gaar i lige Linie med Forhusets søndre Gavl, er der et brolagt Fortoug ligeledes af c. 1 Alens Bredder i hele Sidehusets Længde, hvorhos der fra et Punct syd for og — som det maa antages — i noget over 1 Alens Afstand fra Sidehusets sydsøstre Hjørne og videre mod Vest gaar et Plankeværk, der afvikler Parternes Have. Hovedcitanten har nu gjort gjældende, at saavel det ommeldte Fortoug langs med Contracitantens Sidehuus som Smugen mellem Contracitantens Forhuus og Hovedcitantens Halvtag er ham tilhørende, og at han derfor, idet Contracitanten ikke har erhvervet nogen særlig Ret til at have Udsigt ind til Hovedcitantens Have eller Gaardsplads eller Afgang til samme, har været berettiget til at opføre de ommeldte Stjærme for Contracitantens Vinduer ligesom ogsaa til at afspærre Afgang fra Contracitantens Gaardsplads til det ommeldte Fortoug. Til Støtte for de ansførte Anbringender har Hovedcitanten navnlig paaberaabt sig et under Sagen fremlagt, af en Landmaaler i Aaret 1863, medens den ovenommeldte tidligere Sag henstod for Retten, optaget kort tilligemed Landmaalerens paa samme tegnede Erklæring, der blandt andet gaar ud paa, at under Forudsætning af, at Hovedcitantens Eiendom indeholder et Areal af 1880 □ Alen, hvad den ifølge en af en Landinspector i 1823 foretagen Udskyningsberegning — der ligeledes er fremlagt under Sagen — skulde indeholde, skal Stjærmet mellem Hovedcitantens og Contracitantens Eiendomme gaar i lige Linie endeel nordligere end det Plankeværk, der nu afvikler deres Have, langs med og i ganske kort Afstand fra Sydsiden af Contracitantens Sidehuus indtil det sydsøstre Hjørne af hans Forhuus, saaledes at Hovedcitanten herefter skal være Eier saavel af den ommeldte Smuge som af Fortouget udenfor Contracitantens Sidehuus — med Undtagelse ialfsald af en aldeles ubetydelig Strimmel nærmest ved Huset — og desuden af en Strimmel Jord langs Nordsiden af Plankeværket mellem Haverne.

Hovedcitanten har derhos anbragt, at, da Eiendommen Matr.-Nr. 49 B ved Skjøde af 23de December 1822 blev solgt til hans senere afdøde Fader, var der i den sydlige Gavl af Contracitantens Forhuus, hvilken Gavl dengang var af Vindingsværk, ingen Vinduer, ligesom Sidehuset dengang endnu ikke var opført, hvormod der fra det sydsøstre Hjørne af Forhuset gik et Plankeværk

mod Øst i samme Linie, hvor nu den søndre Muur af Contracitantens Sidehuus staaer, og derfra videre i lige Linie indtil det Punct, der længst mod Øst nu betegner Stjeldet mellem Parternes Eiendomme, men at en tidligere Eier af Contracitantens Sted i Aaret 1849 først opførte en grundmuret Gavl i Forhuset og derpaa efterhaanden indsatte de Binduer, der nu findes i samme, opførte Sidehuset, dog uden at anbringe Binduer i samme ind imod Hovedcitantens Eiendom, lod Fortouget brolægge og den Deel af Plankeværket, der ikke allerede var bleven borttaget, da Sidehuset blev opført, flytte længere mod Syd ind paa Hovedcitantens Grund, hvorefter Contracitanten i 1863 har ladet anbringe et Fag Binduer i Sidehusets sydlige Sidemuur. Det maa nu ogsaa ansees in confesso, at de under Sagen omhandlede Binduer i Forhuset ere indsatte af den ommeldte tidligere Eier af Contracitantens Sted, og at navnlig intet af dem ved Sagens Paabegyndelse havde eksisteret i Hævdstid — hvorved bemærkes, at Contracitanten vel har anbragt men ikke imod Hovedcitantens Benægtelse godtgjort, at der i den ældre Bindingsværks Gavl var et Bindue — og endvidere er det oplyst, at den nysommeldte Eier af Stedet har, da han opførte Sidehuset, ladet et ældre Plankeværk, som paa denne Strækning afstillede Eiendommene, borttage, samt at han har ladet Fortouget langs med Sidehuset brolægge, og at det Bindue, som findes i Sidehusets sydlige Side, først er blevet anbragt i 1863. Derimod har Hovedcitanten ikke godtgjort Rigtigheden af sit foransøgte Anbringende om, at Plankeværket mellem Eiendommene paa Strækningen øst for Sidehuset skulde være blevet flyttet længere mod Syd, og om det end efter den ovenommeldte Udlykningsberegning af 1823 maatte forudsættes, at Eiendommen Matr.-Nr. 49 B dengang har haft et Areal af 1880 □ Alen, mangler der dog, idet der ikke er tilveiebragt Kort eller andre nærmere Oplysninger om Eiendommens daværende Grænser, af Jøse til uden videre at antage, at det Areal, som den efter det fremlagte Kort og Landmaalerens paa samme tegnede Erklæring maa antages at mangle af sin nysansøgte oprindelige Størrelse, skulde udgjøre netop det af Landmaaleren paa Kortet angivne Areal, der nu deels uomtvistet henhører til Contracitantens Eiendom deels er Gjenstand for nærværende Retstrætte.

Hvad særlig angaaer den Jordstrimmel, der udgjør Fortouget langs med Syd siden af Contracitantens Sidehuus, have 2 under et af Contracitanten optaget Tingsvidne afførte Vidner edelig forklaret, at der, forinden Sidehuset blev opført, var et Plankeværk som Stjel mellem Eiendommene, hvilket Plankeværk stod i Forbindelse med Hæveplankeværket lige udenfor det nuværende brolagte Fortoug og endte en god Alen eller c. $\frac{5}{4}$ Alen syd for Forhusets sydøstre Hjørne, hvorhos det ene af disse Vidner har udsagt, at han antager, at det nuværende Hæveplankeværk er det samme, som stod dengang, men at han ikke kan sige, om der kan være foregaaet nogen Forandring ved Reparationer, medens det andet Vidne har udsagt, at han ikke veed, om Plankeværket mulig er flyttet noget eller staaer, som det stod, og fremdeles har et af de af Hovedcitanten førte Vidner forklaret, at det Plankeværk, der blev nedtaget, da Sidehuset opførtes, var en Fortsættelse af Plankeværket mellem Hæverne, hvilket

efter Viduets Skjøn staaer endnu paa samme Sted, som det tidligere stod, ligesom endelig 2 under Sagen fremsagte Erklæringer fra en Enke efter og en gift Datter af en tidligere Eier af Contracitantens Eiendom — hvilke Erklæringers Rigtighed isvrigt er mødsagt af Hovedcitanten — gaae ud paa, at det Plankeværk, der tidligere paa den omhandlede Strækning bannede Skjellet mellem Eiendommene, gif i Linie med Hæveplankeværket op til det sydsstre Hjørne af Contracitantens Forhuus, idet det efter den ene af de ommeldte Erklæringer endte c. 1 Alen syd for bemeldte Forhuushjørne, medens det i den anden hedder, at der mellem dette Hjørne og Plankeværket var omtrent 1 Alen, hvorhos begge Erklæringerne gaae ud paa, at der mellem Hjørnet af Forhuset og Plankeværket var Passage ud til Grunden syd for Forhusets Gavl og Smugen, hvorfra ogsaa Reparationer paa Forhusets Gavl skete. Efter hvad der saaledes er oplyst, maa der ansees tilveiebragt Beviis for, at den ommeldte Jordstrimmel langs med Contracitantens Sidehuus har ligget nord for det Plankeværk, der indtil 1849 bannede Skjellet paa denne Strækning mellem Eiendommene, og at den saaledes udgjør en Deel af Contracitantens Eiendom, og Hovedcitanten maa derfor ansees at have været uberettiget til at anbringe den ovenommeldte Skjerm for Vinduet i Sidehuset saavel som den Indretning, hvorved han har affærret Afgang fra Contracitantens Gaardsplads til den nævnte Jordstrimmel.

Hvad dernæst angaaer den under Sagen omhandlede Smuge mellem Contracitantens Forhuus og Hovedcitantens Halvtag eller den Jordstrimmel af c. 1 Alens Brede, der strækker sig langs med den sydlige Gavl af Contracitantens Forhuus, har Contracitanten til Støtte for sin Paastand om at være Eier af samme fremsagt et Skjøde af 31te Juli 1831, hvorved hans nuværende Eiendom, der tidligere havde udgjort en Deel af en større Eiendom, afhændedes til en af hans Formænd, og i hvilket Skjøde den Parcel, der var Ojenstand for Overdragelsen, siges at bestaae af 8 Fag Huus til Gaden saa langt i Syd, som der nu er Bygning hen til Lorentzens Halvtag, med Gaardsplads, hvilke Udtryk navnlig efter Contracitantens Formening skulde indeholde Beviis for, at hans Eiendom strækker sig lige til Hovedcitantens ovenommeldte Halvtag og altsaa indbefatter den ommeldte Smuge m. v.

De ansførte Udtryk ere nu vel ikke i og for sig utvilsomme med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvem Eiendomsretten til Jordstrimmelen mellem Contracitantens Forhuus og Hovedcitantens Halvtag tilkommer; men naar tillige hensees til, at Hovedcitanten ikke har ført noget Beviis for sin Adkomst til denne Jordstrimmel, at det isølge det Foransførte maa ansees godtgjort, at det Plankeværk, der indtil 1849 adskilte Eiendommene paa den øvrige Strækning, endte mod Vest netop i en saadan Afstand syd for Forhusets sydsstre Hjørne, at det forlængt i lige Linie mod Vest omtrent vilde træffe Halvtagets nordstre Hjørne, samt at det ikke er oplyst, at Abningen mellem Plankeværket og Contracitantens Forhuus har været affærret ved Plankeværk eller paa anden Maade, saaat det herester maa forudsættes — hvad ogsaa et Vidnes Forklaring udtrykkeligt gaaser ud paa — at der har været uhindret Afgang fra Contra-

citantens Gaardsplads til den omhandlede Jordstrimmel, findes det nærmest at maatte antages, at denne Jordstrimmel har været medindbefattet under det i Aaret 1831 stedsfundne Salg til Contracitantens ovennævnte Formand, og den Eier af Contracitantens Sted, der, som anført, i 1849 har anbragt Vinbuer i Gavlen af Forhøjet, kan saaledes ikke statueres at have været uberettiget til dette Foretagende.

Efter det saaledes Anførte vil Hovedcitanten være at tilpligte under en Bøde, der bestemmes til 5 Rd. for hver Dag, han i saa Henseende sidder nærværende Dom overhørig, og som tilfalder Skive Kjøbstads Fattiggæsse, at borttage samtlige ovenomhandlede Skjærme og Indretninger med Pæle og Tverlægger samt at sætte Contracitantens Grund i samme Stand, hvori den var, førend de ommeldte Skjærme og Indretninger anbragtes, samt endvidere at betale Contracitanten en saadan Erstatning, som uvillige, inden Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, for det Tab, Contracitanten har lidt ved Anbringelsen af de ommeldte Skjærme og Indretninger, dog at Erstatningsbeløbet ikke overstiger 500 Rd., hvorimod der ikke findes Høie til efter Contracitantens Paastand endvidere at paalægge Hovedcitanten at betale særlig Erstatning for hver Dag, Skjærmene m. v. have været anbragte og fremdeles blive staaende. Hvad endelig angaaer Contracitantens ovenanførte Paastand om Ansvar for Hovedcitanten i Anledning af, at han skal have udbiist volbeligt og truende Forhold mod Contracitanten, har Sidstnævnte ikke tilveiebragt Beviis for, at Hovedcitanten i denne Henseende har udbiist noget saadant Forhold, der kunde paadrage ham særligt Ansvar, og han vil saaledes for saavidt være at frifinde for Contracitantens Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, og de for Contracitanten henholdsvis for Underretten og for Overretten bestfittede Sagførere ville være at tillægge i Salair hver 25 Rd., der blive at udrede af det Offentlige."

Nr. 60.

Peder Winkel Rjør (Selv)

contra

Medlemmerne af den forhenværende Communalbestyrelse i Lemvig (Advocat Klubien efter Ordre),

betræffende et for bemeldte Communalbestyrelse fornærmeligt Inferat i Lemvig Avis.

Lemvig Byttings Dom af 9de November 1869: „De ovennævnte, som fornærmelige for Citanterne, den forhenværende Communalbestyrelse i Lemvig, Byfoged, Justitsraad Møller, senere afdøde Kammerraad Andrup, Kjøbmand H. E. Schou,

Apotheker Gilschou, Procurator Hjort, Bærtshuusholder Mikkel Chr. Pedersen, Garver Jens Fynbo og Skomager B. Smith betegnede Udløbsler i Lemvig Avis Nr. 142 for Tirsdagen den 6te December 1866 bør bøde og magtesløse at være, og bør Indstævnte Peder Winkel Rjør for sit i saa Henseende ubviste Forhold betale en Bøde til Statskassen af 100 Rd., istedetfor hvilken, dersom den ikke fuldt betales, træder 30 Dages simpelt Fængsel. Saa bør Indstævnte og betale det stemplede Papiir og Retsgebyr, som burde have været betalt, dersom Sagen ikke for Citanterne havde været beneficeret, og erstatte det Offentlige de til Sættebommeren lovligt udredeede Diæter og Befordringsgodtgjørelse samt betale Citanterne de for en Notarialforretning ublagte 2 Rd. 74 ø og i Salair til den befalede Sagfører, Procurator Hjort 30 Rd. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 31te October 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Citanten Peder Winkel Rjør derhos Retsgebyr, Skriverlalair og Godtgjørelse for stemplet Papiir, forsaavidt disse Udgifter skulde have været udredeede af de Indstævnte, Medlemmerne af den forhenværende Communalbestyrelse i Lemvig, hvis Sagen ikke for deres Vedkommende havde været beneficeret for Overretten. Saa betaler han og i Salair til de Indstævntes befalede Sagfører for Overretten, Justitsraad Meckelmann 25 Rd. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der ikke foreligger fuldstændige Oplysninger om, hvad der under Lemvig Communalbestyrelses Forhandlinger med Krigsstadeserstatnings-Commissionen for denne er fremkommet, og at Retten derfor ikke kan gaae ud fra, at nogen af de af Citanten mod de Indstævnte fremsatte Beskyldninger vedrørende deres Forhold ligeoverfor Statskassen skulde kunne ansees som begrundet, samt iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde, som i det Væsentlige bifaltes, vil denne Dom være at stadfæste, hvorhos Citanten vil have at tilsvare

Processens Omkostninger for Høiesteret efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til Advocat Klubien, hvilket bestemmes til 60 Rd.

Med Hensyn til Sagens Behandling bemærkes, at Overretten har havt den optagen til Dom i uforholdsmæssig lang Tid, men det formenes dog efter Omstændighederne at kunne undgaaes i den Anledning at idømme Ansvar.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Klubien for Høiesteret betaler Citanten 60 Rd. Saa betaler han og det Retsgebyr og Skriver-salarium, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papiir, som skulde have været forbrugt eller endnu forbruges, saafremt Sagen ikke for de Indstævntes Vedkommende for Høiesteret havde været beneficeret. Endelig betaler han til Justitskassen 5 Rd.

I den indantelede Doms Præmiefer hedder det: „I et Inserat, som Citanten Peder Winkel Kjær i Lemvig har ladet indrykke i „Lemvig Avis“ for 6te December 1866, hedder det blandt Andet, at der vist maa søges mange Steder, inden man finder en Communalbestyrelse, der behandler Borgerne saa hensynsfuld som Communalbestyrelsen i Lemvig, om hvilken det siges, at den handler udelukkende paa egen Haand og neppe forsømmer egen Interesse, hvorhos det, esterat der er opkastet det Spørgsmaal, hvis Forbelen er, naar man tænker paa de sjeudtlige Officerers Indquartering og Fjendens Indquartering i det Hele m. m., hedder, at det formeentlig nu er Tiden, at Lemvigs Communalbestyrelse tager Skeen i en anden Haand, og at den ikke lader egen Interesse komme altfor meget i Betragtning samt ikke lader Alt gaar ud over den mindre Bemidlede, men sørger for, at Communens Styrelse gaaer med en aaben og ærlig Ledelse, hvorefter der udtales det Haab, at der i saa Fald ikke vilde hengaae lang Tid, inden Byens Beboere vilde forvinde den Svie, de i flere Aar havde sølt; til Slutning opfordres Byens Indvaanere, forat der fremtidigt kunde blive en bedre Ordning med Hensyn til Communens Anliggender, til ikke at være ligegyldige i Hensende til deres Stemmegivning, men kun at stemme paa den, der vilde, hvad ret og billigt var, m. v.

De Indstævnte, Medlemmerne af den forhenværende Communalbestyrelse i Lemvig, Justitsraad, By- og Herredsfoged Møller, Kammer-

raad Andrup, der er afgaaet ved Døden, men hvis Enke i hans Sted er indtraadt i Sagen, Kjøbmand H. C. Schou, Apotheker Gilschou, Procurator Hjort, Bærtøhuusholder Mikkil Chr. Pedersen, Garver Jens Fynbo og Skomager B. Smith have derefter under denne Sag i 1ste Instants paastaet de i bemeldte Artikel indeholdte, for Communalbestyrelsen og dens enkelte Medlemmer formeentlig fornærmelige Ytringer mortificerede og Citanten for sit Forhold anseet med Fængsel eller Bøder, og da denne deres Paastand ved Underrettsdommen er givet Medhold, idet navnlig de i Artiklen indeholdte Sigtelser for Hensynsløshed, for, at de Indstævnte have benyttet deres Stilling til at skaffe sig Fordeel, for, at Communens Styrelse ikke hidtil har gaaet med aaben og ærlig Ledelse, samt at Communalbestyrelsen ikke har villet, hvad ret og billigt er, ere ansete fornærmelige for de Indstævnte og mortificerede, hvorhos Citanten er idømt en Bøde af 100 Rd. til Statskassen eller i Mangel af Bødens fulde Betaling simpelt Fængsel i 30 Dage, har Citanten nu indanlet Sagen for Overretten, hvor han ligesom i 1ste Instants har paastaet sig frifunden for de Indstævnets Tiltale. De Indstævnte have derimod proce-deret til Underrettsdommens Stadsfæstelse.

Citanten har ikke villet erkjende, at Indholdet af den ommeldte Artikel skulde være fornærmeligt for Communalbestyrelsen i dens Heelhed eller for dens enkelte Medlemmer, ligesom han ikke ved samme vil have havt til Hensigt at fornærme men alene at opfordre til ved foresaaende Valg at tilveiebringe en mere ligelig Sammensætning af Communalbestyrelsen, navnlig ved, at ogsaa mindre Bemidlede optoges i samme, og han har derhos formeent, at de af ham brugte Ytringer ialfald have været besjæede, i hvilken sidste Henseende han navnlig har villet gjøre gjældende, at Communalbestyrelsen ofte paa egen Haand har afgjort Sager, der burde været forelagte et almindeligt Raadsmøde, at intet Regnskab har været aflagt for den sjeendtlige Indqvartering i Aaret 1864, at Indqvarteringsbyrden under den sjeendtlige Besættelse af Byen i bemeldte Aar skal have været uligelig fordeelt, og at nu afsøde Kammerraad Andrup, der var Medlem af Indqvarteringscommissionen, navnlig har havt for lille Indqvartering i Forhold til hans Formue og Huusrum, samt endelig at Communalbestyrelsen ved Dpgjørelsen for Lemvig Byes Vedkommende af de i Anledning af Krigsbegivenhederne havde Udgifter og lidte Tab saavel som ved Fordelingen af den Byen tillagte Krigsstadserstatning skal have gjort sig skyldig i forstjellige Urigtigheeder.

Medens Citanten nu ikke mod de Indstævnets Benægtelse har tilveiebragt noget Beviis for, at Communalbestyrelsen ved kommunale Sagers Afgjørelse har overstredet sin Myndighed eller handlet hensynsløst, maa det derimod vel efter flere Vidners edelige Forklaring antages, at det med Hensyn til Fordelingen af Indqvarteringsbyrden under den sjeendtlige Besættelse af Lemvig i Aaret 1864 har været en udbredt Mening blandt Byens Beboere, at denne Fordeling ikke har været ligelig, og at navnlig afsøde Kammerraad Andrup til en Tid har havt en mindre Indqvartering, end der efter hans Formuesforhold og Huusrum burde været paalagt ham; men ligesom det end ikke er antageligt,

at en Fordeling af Indquarteringsbyrden, der var ubetinget ligelig og nøjagtig eller hvormed samtlige Byens Beboere skulde have været fuldt tilfredse, overhovedet har kunnet foretages navnlig under de tilstedeværende overordentlige Forhold, saaledes savnes der særlig Dplysning om Sammenhængen med, at den Kammerraad Andrup paalagte Indquartering ikke til alle Lieder har havt en forholds­mæssig Størrelse, og i ethvert Fald mangler der ogsaa efter de afgivne Bidneforklaringer Føie til at forudsætte, at Kammerraad Andrup i den ommeldte Henseende skulde være bleven forsættelig begunstiget af Communalbestyrelsen eller dog ved Hjælp af sin Stilling som Medlem af denne eller af Indquarteringscommissionen. Det fremgaaer derhos af Sagens Dplysninger, at der i sin Tid efter forudgaaet offentlig Bekjendtgjørelse har af Communalbestyrelsen været fremlagt en Fortegnelse over den Byens Indvaanere tilkommende Erstatning for Indquartering af sjenbtlige Tropper, og da Citanten ikke nærmere har paavist, i hvilken Henseende der efter hans Formening yderligere skulde være aflagt Regnskab herfor, maa hans Bepvøring over, at intet Regnskab skulde være aflagt for den sjenbtlige Indquartering, som Følge heraf ansees for ugrundet.

De af Citanten fremsførte Anker over den Maade, hvorpaa Communalbestyrelsen i sin Tid har opgjort den Lemvig By vedkommende Krigsstabe og fordeelt den Byen herfor tillagte Erstatning, gaae i det Væsentlige ud paa, at Communalbestyrelsen ligeoverfor den i Henhold til Lov 17de November 1865 nedsatte Commission har givet det Udseende af, at forskjellige Ydelsler til Fjenden havde fundet Sted fra et Forpleiningsmagazin, uagtet et saadant ikke har været oprettet, at Communalbestyrelsen saaledes blandt Andet har opført Suffer og Kaffe som ydet Fjenden paa denne Maade og i denne Anledning faaet Byen tillagt en Erstatning af ca. 238 Rd., uagtet de nævnte Artikler ere leverede Solbaterne ikke af Byen men derimod af Qvarteerværterne som en Deel af den Forpleining, de have maattet give Tropperne, uden derfor senere at erholde nogen passende Erstatning, at der for nogle Varer og navnlig for Havre er modtaget Erstatning efter en høiere Priis end den virkelige Indkjøbspriis, at der for Riis er modtaget en Erstatning af ca. 230 Rd., uagtet Byens virkelige Udgift hertil kun har udgjort ca. 7 Rd., idet et til Fjenden leveret Parti Riis blev bragt tilbage af en fra Fjenden undvogen Egtkudst, at Erstatningscommissionen har nægтет Byen Erstatning for Forpleiningen af nogle af Fjenden indbragte danske Søfolk, men at Erstatning herfor dog ikke bestomindre er modtaget, idet Søfolkens Forpleining var indbefattet under de Leverancer, der opgaves som ydede til Fjenden og vare optagne paa de Qvitteringer fra de sjenbtlige Officerer, som lagdes til Grund ved Opjørelsen af Krigsstaben, at Communalbestyrelsens Formand har givet Attest for, at 4 Væs Halm med Magt bleve borttagne fra en Gaard ved Lemvig, skjønt Udleveringen deraf skete frivillig, at der er blevet forlangt og modtaget Erstatning for Forpleiningen af nogle sjenbtlige Tropper, for hvilke der ogsaa er tillagt en Landcommune Erstatning m. m. Hvad nu angaaer de af Citanten saaledes gjorte Udsættelser paa Communalbestyrelsens Forhold, da kunne flere af disse efter Sagens Dplysninger vel ikke ansees som ubegrundede,

figesom ogsaa Amtet, efterat Citanten havde begjært Communalbestyrelsens Forhold undergivet offentlig Undersøgelse, i en i den Anledning under 29de Juni 1867 til Justitsministeriet afgiven Erklæring har ytret, at, medens de fleste af Citantens Beshyldninger mod Communalbestyrelsen efter de af denne givne Oplysninger bortfaldt eller betydeligt reduceredes, havde Communalbestyrelsen dog efter Amtets Mening i sine Forbringinger overfor Krigsskadeserstatningscommissionen ladet sig vel meget lede af Ønsket om at faae det af Communen lidte Tab dækket, saaat man, om end den endelige Opgjørelse viste, at Kæmmerkassens Udgifter i Anledning af Occupationen ikke lidet havde oversleget den bevilgede Erstatning, dog formeentlig for enkelte Posters Vedkommende maatte sige, at den givne Erstatning havde været større, end den vilde have været, hvis rene og klare Oplysninger vare givne af Communalbestyrelsen; men ligesom der i samme Erklæring er gjort opmærksom paa, at Vanskeligheden ved under de tilstede-værende Forhold at skaffe behørig Documentation for de forskjellige Udgifter kunde indeholde en Fristelse til at benytte de forhaandenværende Midler til at erholde en rigeligere Erstatning for en enkelt Post, naar man handlede i Overbeviisningen om, at den erhvervede Fordeel igjen gaves tilbage paa andre Poster, saaledes have de overordnede Myndigheder heller ikke fundet Anledning til i de paagjældende Henseender at gjøre Ansvar mod Communalbestyrelsen gjældende, og hvad der i det Hele under denne Deel af Sagen fra Citantens Side er fremdraget angaaende Communalbestyrelsens Forhold ved at forstærke Byen en større Erstatning, end der retteligen tilkom samme, kan i hvert Fald ikke retfærdiggjøre de af Citanten i den paalagde Artikel brugte Ytringer om, at Communalbestyrelsen ikke tilstrækkeligt skulde have varetaget Byens Interesse.

Da der nu efter Bestaffenheden af den ommeldte Artikels Indhold i det Hele maa gives de Indstævnte Medhold i, at de deri brugte ovenfremhævede Ytringer ere fornærmelige for dem, maa det saaledes billiges, at disse ved Underrettsdommen ere mortificerede, samt at Citanten for sit Forhold er anset efter Straffelovens § 217 cfr. § 216 med en Bøde til Statskassen, der findes passende bestemt til 100 Rd., eller i Mangel af Bødens fulde Betaling med simpelt Fængsel i 30 Dage, og Underrettsdommen, ved hvilken Citanten ligeledes retteligen er paalagt at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, og mod hvis enkelte Bestemmelser der isørigt ingen særlig Indsigelse fra Citantens Side er fremsat, vil derfor være at stadfæste.

Citanten vil derhos efter Sagens Omstændigheder ligeledes have at udrede Sagens Omkostninger for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager og derunder i Salair til de Indstævntes her for Retten beskillede Sagsfører 25 Rd.

Til efter de Indstævntes Paastand at mortificere nogle af Citanten under Proceduren for Overretten brugte formeentlig fornærmelige Ytringer og i den Anledning at paalægge Citanten Ansvar findes der derimod ikke at være tilstrækkelig Føie."

Nr. 254. **Præsidentfabet for St. Thomas og St. Jan**
(den constituerede Kammeradvocat, Etatsraad Bunken)

contra

Rjøbmand **N. C. Huntington** (Ingen),

betræffende Toldsvig.

St. Thomæ Bys Extrarets Dom af 3die October 1870:
„Indstævnte N. C. Huntington bør for Tiltale af Citanten, Præsidentfabet for St. Thomas og St. Jan i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Den vestindiske Landsøverrets Dom af 19de April 1871:
„Extrarettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.“

Høiesterets Dom.

Den Værbi, som Indstævnte, der gjorde speciel Angivelse om de i den indankede Dom omhandlede, af ham med Sluppen „Nimble“ i Februar Maaned 1870 modtagne 250 Sække Kaffe, burde angive, var efter Lov 16de April 1862 § 10 cfr. § 4 III. 1. Kaffens Værbi paa Afstibningsstedet, hvorved ikke kan forstaaes den Priis, Producenten paa Haiti erholdt, men den Værbi, hvortil Kaffen beregnedes frit ombord paa Afstibningsstedet. Da nu Indstævnte har angivet Værbien for lavt, idet han blandt Andet intet Hensyn har taget til den paa Haiti opkrævede Udsørselstold, og da der ikke foreligger saadanne særdeles Omstændigheder, som kunne hjemle Fritagelse for det ved den citerede Lovs § 22 fastsatte Ansvar, vil Indstævnte for hiint Forhold være at ansee med Mulct efter den nævnte § jfr. § 28. Ved Mulctens Bestemmelse vil den af Toldintendanten paa Kaffen ansatte Værbi, hvorefter Mulcten bliver Doll. 140, 50 cts., være at lægge til Grund, idet den ikke er opløst at være urigtig, navnlig ikke ved den efter Indstævntes Begjæring foranstaltede Skjønnsforretning af 21de Mai 1870, som Indstævnte vel ikke har villet erkjende for gylbig, men ikke paa lovlig Maade har søgt forandret, og hvorunder Skjønsmændenes Værdiansættelse af de da tilstedeværende 140 Sække Kaffe stemmer med Toldintendantens, hvorimod ingen Burdering af Resten, som var bortskaffet, kunde finde Steb. Indstævnte findes derhos at maatte ubrede Omkostningerne ved

denne Forretning, hvorimod Sagens Omkostninger for alle Retter ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør bøde Doll. 140, 50 Cents til lige Deling mellem den dansk-lutheriske Kirke og dens Fattiggæsse. Saa bør han og til Citanten betale Omkostningerne ved den den 21de Mai 1870 afholdte Skjønnsforretning. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 3 vestindiske Daler.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Den 15de Februar s. A. indførte den under nærværende, fra St. Thomas Extraret af Præsidentskabet for St. Thomas og St. Jan indankede Toldfog Indstævnte, Kjøbmand R. E. Huntington af St. Thomas fra Jacmel paa Haiti pr. engelsk Skib „Nimble“ 250 Sække Kaffe, som han paa Toldkammeret angav til en Værdi af 1124 Dollars 25 Cents efter en Priis af 4 Cents pr. Pund. Toldintendanten var ikke tilfreds med den opgivne Værdi, som han ansaae for mindst 50 pCt. for lav, saaledes som under 21de s. M. indberettet til Præsidentskabet, der, da Huntington ikke havde villet efterkomme Toldkammerets Forlangende om at fremkomme med Factura, naaget der 3 Dage efter hinauden var sendt ham (Huntington) Bud i den Anledning, anmodebdes om at paalægge Huntington øieblikkelig at fremsende den i Møjsør af Toldlovens (Lov af 16de April 1862) § 11 forlangte Dplysning; imidlertid tilstrev Toldkammeret Dagen efter, den 22de Februar selv Huntington om senest næste Dags Middag at indfinde sig med Factura over Raffen, da efter den Tid Toldintendanten selv vilde bestemme Værdien, hvorhos Huntington vilde blive mulceteret efter Loven; og lod Huntington da samme Dag sin Bogholder indfinde sig med nogle Dplysninger, der dog — Factura produceredes ikke — ikke tilfredsstillende Toldintendanten, som derfor den 23de meddeelte Huntington, at han foruden Udsørselstold af den forbulgte Værdi havde at betale en Bøde af 140 Doll. 50 Cents, paalagt ham i Henhold til Lov om Skibsfart og Handel paa St. Thomas af 16de April 1862 § 22. Huntington indgav herimod den 24de en motiveret Protest, hvori han navnlig anførte, at Raffen var modtagen uden Factura, at Værdien var opgivet efter Dplysning i Breve fra Haiti, og at han kunde godtgjøre ved Attester, at Raffen, da den affibedes, ikke kostede mere end 4 Doll. pr. 100 Pd. exclusive Told (Udsørselstold paa Haiti), hvilken Protest Toldintendanten den 26de besvarede, idet han, saavidt det fremgaaer af Acten, henviste til, at Huntington, naar han ingen Factura havde, kun havde høvt at erklære dette for videre Angivelse (angive Varen til nærmere Fortolbning), idet det endog ikke var tilladt en Kjøbmand at angive Værdien, naar Factura manglede,

uden efter særlig Overenskomst med Tolbintendanten, at der intet Brev be-
træffende de 250 Sække Kaffe pr. Rimble var foreviist, medens anden Corre-
spondance ikke vedkom Sagen, samt at han (Tolbintendanten) ikke kunde mod-
tage de tilbudte Beviser for Værdien, der kun var det Halve af, hvad andre
Kjøbmænd, der fik Kaffe med samme Leilighed, angav, og desuden af alle
Andre opgaves med Tillæg af Afgiften (paa Haiti). Under 25de Februar
confirmerede endelig Præsidentskabet, efter hvad der er in confesso imellem
Parterne — Præsidentskabets Resolution foreligger ikke — Mulctpaalæget.
Der foreligger derest Intet i Sagen indtil den 19de Mai næstefter, da
Præsidentskabet i Henhold til berom fra Kjøbmand Huntington fremkommen
Begyæring requirerede Mænd udmeldte til, som det hedder i Requisitionen, i
Overensstemmelse med § 11 af Loven af 16de April 1862 at ansætte Værdien
paa Kaffen, der under det derest afholdte Skjøn ansattes, 140 af Sækkene til
en Værdi af 8 Doll. pr. 100 Pund og Resten til 6 Doll. pr. 100 P., hvilke
Værdier under et senere optaget Lingsvidne angaves som Værdierne paa Af-
stibningsstedet (Lovens § 10).

Præsidentskabet søgte dernæst ifølge Stævning af 10de Juni under
et ved St. Thomæ Byting gjæsteretsviis forfulgt Søgemaal Huntington til
at betale den ham ifølge dets Resolution af 25de Februar i Overensstemmelse
med Loven af 16de April 1862 § 22 ifaldne Mulct af 140 Doll. 50 Cents samt
til Betaling af Omkostningerne ved Vurderingsforretningen saavel som af Søg-
maalets Omkostninger, derunder Sagsførersalair; men ved Extrarettens Dom af
3die October f. A. blev Huntington frifunden, forbi Vurderingsforretningen
derved, at Huntington ikke var kaldet til at høre Mændene udmeldte, ansaaes
for behæftet med en saadan Mangel, at den ikke antoges at give det fornødne
Beviis imod ham, idet derhos Processens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har da Præsidentskabet indanket for Overretten til Under-
tjendelse væsentlig i Overensstemmelse med dets Paastand for Underretten med
Tillæg af skadesløse Omkostninger for Overretten, derunder Sagsførersalair;
Indstævnte derimod procederer til Frifindelse eller Stabsfæstelse af Underrets-
dommen og paastaar sig skadesløse Omkostninger med Sagsførersalair tillagte.

Foreløbig bemærkes under Henvisning til Loven af 16de April 1862
§ 27, at det maa anses i sin Orden, at Ansvarer, hvor ikke anholdte Varer
hæfte, cfr. Frd. 9de April 1764 VII § 18, af Overprørigheden er søgt gjort
gjældende ved Domstolene, og at efter Forordning om Forligsvæsenet af 7de
December 1798 § 13 Sagen rettelig ikke er gjort til Gjenstand for Forligs-
prøve.

Indstævnte har med stor Bedholdenhed villet gjøre gjældende, at der
forinden den Værdiansættelse, hvormed Mulctpaalæget fulgte, ikke er iagttaget
den i Loven af 16de April 1862 § 11 foreskrevne Omgang, at der navnlig ikke
er steet nogen saadan Dpforbring, som der omhandles, til at godtgjøre Rig-
tigheden af den af ham angivne Værdi, og stulle de ham af Tolbvæsenet skiliede
Bud — forinden den striftlige Dpforbring af 22de Februar — ikke have inde-
holdt nogen saadan men alene være gaaede ud paa uden nærmere Bæfted at

anmode ham om at komme paa Tolbkammeret, hvad han paa den Tid ikke vil have kunnet; men naar det dog maa erkjendes, at Tolbvæsenets Værdiansættelse er steet, efterat Tolbdirektøren havde fundet den Documentation, som Indskævnte efter den skriftlige Opfordring af 22de Februar fremkom med, utilfredsstillende, og naar Indskævnte selv har søgt Værdiansættelsen omstødt ved et Skjøn, som der, skjøndt Fristen forlængst var udløben, blev givet ham Afgang til, saa findes den herfra hentede Indsigelse imod Værdiansættelsen at maatte bortfalde, og Indskævnte har da, saavidt Værdiansættelsen angaaer, at falde tilbage paa den ved Underretsbdommen godkjendte Indsigelse imod Skjønsforretningen.

Det er imidlertid ikke Spørgsmaalet om Værdiansættelsens formelle eller materielle Rigtighed, Overretten maa ansee for afgjørende under nærværende Sag, der alene dreier sig om, hvorvidt Indskævnte ved den af ham gjorte Angivelse maatte have incurreret Strafsansvar. Ligesom det nemlig ingenlunde følger af de paagjældende Forholds Natur, saaledes ligger det heller ikke i vedkommende Bestemmelser i Loven af 16de April 1862, sammes § 22 cfr. § 11, at enhver Værdiangivelse, som Tolbvæsenet ikke maatte tage for Hyldest, saaat det selv sætter Værdi paa Varen, skal medføre Strafsansvar for Angiveren, men det maatte herfor foredrø, at der paa den virkelige Værdi forfæltig er lagt Dølgemaal, saaledes som Tilfældet vil være, naar den maatte findes lavere end en modtagen Factura eller andre Documenter, Varemottageren maatte have i hænde, udvise, medens en bona fide Angivelse, som Tolbvæsenet finder for lav, idet det nemlig ikke lader sig tilfredsstillende af de Beviisligheder, hvori Varemottageren har troet at finde tilstrækkelig Veiledning ved sin Angivelse, ikke vil kunne paadrage Angiveren de i § 22 foreskrevne Straffe; og sees det navnlig heller ikke hjemlet i Lovens § 11 (cfr. § 12), at der skulde en speciel Tilladelse eller Overenskomst til før at gjøre Værdiangivelse, naar ingen Factura men alene andre Documenter ere forhaanden. Indskævnte har da ogsaa villet holde sig til, at hans Værdiangivelse var gjort bona fide og skulde være tilstrækkeligt støttet ved de Oplysninger, han paa den Tid i sine Correspondancer havde om Kaffepriserne paa Haiti, men vilde Tolbvæsenet vragebe, fordi de ikke gif ud paa at constatere Værdien af den specielle Affikning pr. „Rimble“, og denne Paaastand findes der efter alt det foreliggende, hvoriblandt dog den først under Sagen producerede Factura ikke bliver af nogen afgjørende Betydning, ikke at kunne forkastes, saa meget mindre som, hvad rigtignok af Citanten er tilskrevet en Overførsel eller Feiltagelse fra Tolbvæsenets Side, Indskævnte kun 8 Dage tidligere havde uden Indvending fortoldet Kaffe fra Haiti under en Angivelse af lidt over 4 Cents pr. Pund; og kan det herimod ikke være tilstrækkeligt til at belaste Indskævnte med Strafsansvar, at andre Importører havde fortoldet Kaffe pr. samme Veilighed til høiere Værdier, eller at Partiet var asureret langt høiere end den til forfortolning angivne Værdi, ligesom det selvfølgelig bliver uden Indflydelse paa Bestemmelsen af Indskævntes Forhold, naar Tolbvæsenet efter den heromhandlede Angivelse, som det sees af Acterne, gennem et Circulaire har gjort opmærksom

paa, at Udsørfelsafgiften paa Haiti 2 Doll. pr. 100 Pund maatte lægges til den Bærdi, der angives til Fortoldning.

Der findes saaledes ikke tilstrækkelig Anledning til at ansee Indstævnte skyldig i Toldsvig, hvoraf det paastaede Mulctansvar maa ansees betinget, og han vil altsaa i saa Henseende for Præsidentstabsets Tiltale blive at frifinde, hvorhos der, da den afholdte Skjønnsforretning, aaseet fra om den mulig maatte være uefterrettelig, bliver uden Indskydelse paa det under nærværende Sag foreliggende Spørgsmaal, saaat Skjønnet ikke for saavidt kan siges at være Indstævnte imod, ikke findes Anledning til her at paalægge ham Omkostningerne ved samme.

Da der ved den inbankede Dom, som ovenfor bemærket, ogsaa er tillagt Indstævnte Frifindelse, vil den herefter blive at stadfæste."

Nr. 305.

Advocat Henrichsen
contra

Hans Mathiesen Hansen (Defensor Klubien),
der tiltales for Bedrageri og Falst.

Ribe Rådshofstads Exrærets Dom af 1ste December 1871: „Arrestanten Hans Mathiesen Hansen bør hensættes i Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneeder samt derhos udrede alle af Actionen og hans Arrest skydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Ferslev 4 Rd. og til Defensor, Procurator Hofstrup 3 Rd. At efterkommes under Afværde efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 15de Januar 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Nedelmann betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afværde efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tilfæles Arrestanten Hans Mathiesen Hansen for Bedrageri og Falst.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han i Begyndelsen af October f. A. har indfundet sig hos Stomager Schæffer i Ribe, og idet han for denne navngav sig Hans Madsen Hansen og falskelig foregav at tjene hos Gaardmand Jens Lassen i Sønder-Farup, bestilte sig et Par Støvler til en Priis af 8 Rd., som han, naaget det var hans Hensigt ingenfinde at betale dem, lovede at betale den 1ste November, hvorhos han, da Stomager Schæffer forlangte hans Huusbonds Caution for Betalingen, lovede, at han, naar han kom for at hente Støvlerne, vilde medbringe et Cautionsbeviis fra bemeldte Gaardmand. Det er derhos oplyst, at Arrestanten den 19de f. M. til Sikkerhed for Betalingen har leveret Stomager Schæffer et med den nævnte Gaardmands Navn understrevet, den 15de f. M. dateret Beviis, der gik ud paa, at Understriveren cautionerede for sin Tjenestekarl „Hans Madsen Hansen“ for et Par Knæstøvler til 1ste November, og har Arrestanten vedgaaet, at han selv har udfærdiget dette Beviis og understrevet det med den ommeldte Gaardmands Navn uden dennes Billie og Vidende. Da Stomager Schæffer imidlertid havde fattet Mistanke til Arrestanten, udelivered han ikke Støvlerne til ham men foranledigede, at denne, der iøvrigt strax vedgik selv at have strevet Cautionsbeviset, blev anholdt.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten den 15de October f. A. har hos Stomager Zwiid i Ribe, idet han foregav at tjene hos ovennævnte Gaardmand og derhos lovede i fornødent Fald at staae dennes Caution for Betalingen, bestilte sig et Par Knæstøvler til en Priis af 8 Rd., som han ikke havde til Hensigt at betale, og ligeledes har Arrestanten vedgaaet, at han den 8de October f. A. har indfundet sig hos Uhrmager Pihne i Ribe og under foregivende af at hedde Hans Nielsen og at tjene hos den ovennævnte Gaardmand forlangt et Uhr tilkjøbs paa Credit, hvorhos han til Sikkerhed for Betalingen afleverede et med bemeldte Gaardmands Navn understrevet Beviis af samme Dato, hvori Understriveren cautionerer for sin Tjenestekarl Hans Nielsen for et Kommeuhr til 1ste November, og som Arrestanten har vedgaaet selv at have udfærdiget og understrevet med bemeldte Gaardmands Navn uden dennes Billie og Vidende. Da Pihne ikke den Dag havde noget for Arrestanten passende Uhr, blev det aftalt, at han skulde komme igjen om et Par Dage, hvorefter Arrestanten, der havde labet det falske Cautionsbeviis forblive i Pihnes Besiddelse, den 12de October fik udleveret et Uhr til en Priis af 12 Rd. og en Nysølvkasse til 3 Mk., hvilke Gjenstande han kort efter bortbyttede med et andet Uhr.

Endelig er det paa samme Maade godtgjort, at Arrestanten ligeledes i October f. A. har hos Rjøbmand Wedsted i Ribe ligeledes under foregivende af at hedde Hans Nielsen og at tjene hos den ovennævnte Gaardmand erholdt udleveret paa Credit Tøi til et Par Beenklæder og en Vest med Tilbehør af Føer og Knapper til en Priis af ialt omtrent 7 Rd. 3 Mk., som han senere bortbyttede, og med Hensyn til hvilke Gjenstande han har vedgaaet, at det i heller var hans Hensigt at betale dem.

Uhrmager Lyhne og Kjøbmand Wedsted have frasøgt Krav paa Erstatning.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten, der er født i 1850 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 268 samt § 251 cfr. tildeels § 46 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger det findes at kunne have sit Forblivende, vil derfor være at stadfæste."

Torsdagen den 22de Februar.

Nr. 55. Høiesteretsadvocat **Nellemann** som bestiftet
Sagsfører for Huusmand **Christen Jensen** (Selv)
contra

Gaardmand **Mads Hansen** (Advocat Brock),
angaaende Eiendomsretten til et Stykke opdyrket Hedejord.

Middelsom Sønderlyng Herredets Rets Dom af 16de September 1869: „Hovedcitanten, Huusmand Christen Jensen bør for Contracitanten, Gaardmand Mads Hansens Tiltale i denne Sag fri at være. Contracitanten bør inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en daglig Mulct af 1 Rd., som tilfalder Amtets Fattigkasse, fravige Besiddelsen og Brugten af ca. 15 Tdr. Land af Hovedcitantens Eiendom Matr.-Nr. 1 b af Engedal i Binkel Sogn og til Hovedcitanten overlevere dette Areal, der paa det under Sagen fremlagte Matriculskort over bemeldte Nr. 1 b findes affat Østen for den paa samme trukne Linie a—b. Processens Omkostninger saavel i Contra- som Hovedsøgsmaalet ophæves. Hovedcitantens befalede Sagsfører, Overretsprocurator Faber tillægges i Salair 15 Rd., som udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 23de Mai 1870: „Citanten, Gaardeier Mads Hansen bør for Tiltale af Indstævnte, Huusmand Christen Jensen i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og det Indstævntes bestiftede Sagsfører for Underretten ved Underrettsdommen tillagte Salair udredes af det Offentlige. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af Underretsacten kan sees, at det af

Citanten den 10de Juni f. A. for Underretten fremlagte Indlæg har været skrevet paa stemplet Papiir."

Høiesterets Dom.

Af de Høiesteret forelagte nye Dphøisninger fremgaaer det, at der for omtrent 30 Aar siden opstod en Grændsestrid mellem den forrige Eier af Engebal og Indstævntes Fader, hvilken Tvist endte med, at Sidstnævnte affatte Grændsestjeldet, som det maa antages, i Linien a—b paa det under Sagen fremlagte, i den indankede Dom nævnte Kort over Citantens Eiendom, og der findes endnu i Marken Skjelmærker i denne Linie. Efter den af Engebals nuværende Eier afgivne edelige Forklaring respecterede hans Formand fra den Tid den saaledes affatte Skjellinie, hvilken Vidnet ogsaa paaviste Citantens Formand, da han i 1857 folgte ham den Citanten nu tilhørende Parcel af Engebal, om han end tillige viste ham en anden Linie som den, han selv ansaae for den rigtige Grændselinie. I Betragtning af det saaledes Anførte i Forbindelse med, hvad der igrødt i Dommen er anført om Indstævntes Besiddelse af det omtvistede Stykke Hebejord, samt efter Bestaffenheden af de fra Citantens Side paaberaabte Beviisligheder maa det i Medfør af Lovens 5—5—3 billiges, at Citantens Paastand er forkastet ved Overretsdommen, hvorfor denne Dom, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger tiltrædes, bliver at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Sagens Omstændigheder være at ophæve. Cancelliraad, Overretsprocurator Møller, der som befalet Sagfører har givet Møde for Citanten under en efter Overretsdommens Affigelse foretagen Vidnesførsel, vil der være at tillægge et Salair af 4 Rd., der bliver at udrede af det Offentlige.

Chi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rd. Cancelliraad Møller tillægges i Salarium 4 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sog har Indstævnte, Huusmand Christen Jensen i Engedal — under Paa-beraabelse af, at Citanten, Gaardmand Nads Hansen af Hesselholdt i Mammen Sogn uberettiget har indtaget til Dyrkning et til Indstævntes Eiendom, Matr. Nr. 1 b i Engedal i Binkel Sogn hørende Stykke Hedejord af en Størrelse af omtrent 15 Tdr. Land, der paa et under Sagen fremlagt Kort over Indstævntes Eiendom er betegnet som liggende Øst for en paa Kortet affat Linie a b — i 1ste Instants sagsøgt Citanten til under Dagmulct at fravige Besiddelsen og Brugen af bemeldte Stykke Jord, hvorimod Citanten, der har formeent, at dette udgjør en Deel af hans tilgrænsende Gaard Hesselholdt i Mammen Sogn, og at den nævnte Linie a b danner Grændsen mellem hans og Indstævntes Eiendomme saavel som mellem Binkel og Mammen Sogne, har paafoaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale og in subsidium efter anlagt Contrasøgsmaal nedlagt Paastrand om, at Indstævnte samtidig med eller forinden, at Overleveringen af bemeldte Jordlod tilhødes ham, betaler ham Erstatning efter uvillige Mænds Skjon for hans Arbeide og Udgifter i Anledning af Jordlobdens Opdyrkning.

Bed Underrettsdommen er Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale og denne under Dagmulct tilpligtet at fravige Besiddelsen og Brugen af det nævnte Stykke Jord og at overlevere det til Indstævnte, og denne Dom har Citanten nu indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sine i 1ste Instants nedlagte Paastrand, hvorimod Indstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Medens der ikke under Sagen er tilveiebragt nogen nærmere Oplysning om, hvorledes eller af hvem det ommeldte Areal i den Tid, da det endnu henlaa som uopdyrket Hedejord, er blevet benyttet, eller overhovedet i hvis Besiddelse det da var, maa det derimod ansees in confesso, at Citanten, der i 1862 fik Skjøde paa sin ovennævnte Eiendom, og som efter sit Anbringende antog, at det omtvistede Areal henhørte til denne, i 1863 eller 1864 begyndte at indtage bemeldte Areal til Dyrkning, udenat der af den daværende Eier af Indstævntes Eiendom, af hvem Indstævnte erholdt Skjøde paa denne i 1866, blev gjort nogen Indsigelse derimod, samt at Citanten derefter har fortsat Opdyrkingen uden nogen Indsigelse fra Indstævntes eller hans Formænds Side indtil Foraaret 1868, til hvilken Tid Opdyrkselen maa antages at have været næsten tilendebragt, og idet det saaledes er in confesso, at Citanten er i Besiddelse af bemeldte Areal, maa det paahvile Indstævnte at godtgjøre, at Areal et tilhører ham. Til Bæviis herfor har Indstævnte nu navnlig paaberaabt sig, at det af Matriculskortene fremgaaer, at det omtvistede Areal ved Matriculeringen er blevet henregnet ikke til Citantens Eiendom eller overhovedet til Mammen Sogn men derimod til den Eiendom i Binkel Sogn, fra hvilken Indstævntes Eiendom Matr. Nr. 1 b i Engedal — som det maa antages i 1857 — blev udstykket, samt at det Kort, der blev lagt til Grund for denne Udstykning, og som stemmer med Matriculskortet, derhos — hvad der ogsaa maa ansees in confesso — udviser, at det ommeldte Areal ved Udstykingen

blev tillagt Parcelen Nr. 1 b, hvorhos Indstævnte endvidere har anbragt, at denne Parcel blev solgt ham med det Areal, der efter det nævnte Udflytningskort skulde henhøre til samme, samt at det ved Handelen udtrykkelig blev opgivet ham, at der til Parcelen hørte ialt $36\frac{1}{2}$ Tdr. Land, men at han, der i Begyndelsen antog, at han virkelig med Parcelen var kommen i Besiddelse af $36\frac{1}{2}$ Tdr. Land, snart mærkede, at dette ikke var Tilfældet, hvorefter det ved nærmere Undersøgelse viste sig, at der i det nævnte Maal manglede de 15 Tdr. Land, som det omtvistede Areal udgjør.

Ligesom det imidlertid ligeoversfor Citanten maa blive uden Betydning, om det nævnte Areal er solgt til Indstævnte som en Deel af Parcelen Nr. 1 b i Engedal, saalænge det ikke er oplyst, at Sælgeren har været berettiget til at overdrage ham samme, saaledes følger det ogsaa af Forholdets Natur, at Matriculskortene ikke kunne komme i videre Betragtning ved Afgjørelsen af Spørgsmaalet om, hvor den rette Grænse er mellem Parternes Eiendomme, og da der ikke under Sagen er tilveiebragt nogen Oplysning om, at det omtvistede Areal tidligere har været benyttet af Indstævnte eller hans Formænd, og der isvrigt, idet navnlig Udflytningskortene for Binkel og Mammen Sogne ikke have kunnet bringes tilsiende under Sagen, mangler al Oplysning om, at det omtvistede Areal har henhørt til Indstævntes Eiendom eller overhovedet til Binkel Sogn, vil Indstævntes Paastand om, at Citanten tilpligtes at overlevere ham bemeldte Jordlod, ikke kunne tages tilfølge, hvorimod Citanten vil være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves, og det Indstævntes bestillede Sagsfører for Underretten ved Underretsbommen tillagte Salair vil være at udrede af det Offentlige."

Nr. 304.

Advocat Brod

contra

Lars Peder Pedersen (Defensor Levinfen),

der tiltales for Falsk og bedrageligt Forhold.

Odense Herreds Exrærets Dom af 2den October 1871: „Tiltalte, Maler Lars Peder Pedersen af Odense bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Kammerassessor, Procurator Jespersen 5 Rd. og til Defensor, Cancelliraad, Procurator Pedersen 4 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Januar

1872: „Tiltalte Lars Peder Pedersen bør straffes med 1 Aars Forbedringshuusarbeide. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne B. A. Petersen og Cancelliraad d'Auchamp for Overretten betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Levinson for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Odense Herreds Exraret her for Retten indankede Sag tiltales Lars Peder Pedersen af Odense for Falsk og bedrageligt Forhold.

Det er i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilnaaelse og det isvrigt under Sagen Oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte, der søgte at kjøbe et Høfkerenke Maren Madsen tilhørende Huus, har for at formaae bemeldte Enke, som yttrede Tvivl, om Tiltalte vilde være istand til at berigtige den contante Udbetaling, hun forlangte, til at afflutte Handelen foreviist hende en af ham selv skreven Obligation, som han havde understrevet med det fingerede Navn „Rasmus Pedersen af Besslinge Stormark“, og som gik ud paa, at denne var Tiltalte 300 Rd. skyldig, hvorhos Obligationen af ham falskelig var forsynet deels med tvende ham bekjendte Mænds Underskrift til Bitterlighed deels med en med Herredsfoged Sorgenfens Navn understreven Attest om, at den var tinglæst inden Lunde og Skam Herreders Ret. I Tillid til, at Tiltalte som Eier af en saadan Capital vilde kunne oplybde, hvad han paatog sig, affluttede Enken en Kjøbecontract med ham om Huset; men da Tiltalte ikke, saaledes som han havde haabet, til den fastsatte Termin kunde tilveiebringe det contante Beløb, han skulde betale til Enken, gik Handelen atter tilbage, og Tiltalte, der har forklaret at have iturebet Obligationen og bortkastet Stumperne, frasthyttede da Huset, hvori han midlertidig havde boet tilleie, og efterlod, som i Contracten vedtaget, sit Indbo til Sikkerhed for Huusleien.

For det saaledes uviste Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1836 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 275, § 268 2det Mbr. og § 269 2det Mbr. samt § 270 med en Straf, der findes at burde bestemmes til 1 Aars Forbedringshuusarbeide. Underrettsdommen,

ved hvilken Straffen er ansat til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, vil som Følge heraf for saavidt være at forandre, hvormod den i Hen-
seende til Actionens Omkostninger bliver at fastsætte."

Nr. 307.

Advocat Nellesmann
contra

Ida Emma Flora Kamp, Meisners Enke,
(Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 30te Januar 1872:
„Arrestantinden Ida Emma Flora Kamp, Meisners Enke bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Steinthal og Hecksher med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Ida Emma Flora Kamp, Meisners Enke, der er født den 10de Februar 1828 og tidligere blandt Andet anseet for anden Gang begaaet Tyveri og for Hoer ved denne Rets Dom af 5te Juli 1859 efter Forordning 11te April 1840 §§ 13 og 14 cfr. § 12 1ste Membrum med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, hvilken Straf, hvori var indbefattet, hvad hun endvidere i Medfør af D. L. 6—13—24 cfr. Forordning 24de September 1824 § 2 havde forskyldt for det af hende begaaede Hoer, hun havde affonet den 11te Juli 1863, samt ved en inden denne Rets 2den Afdeling for offentlige Politisager den 17de Marts 1866 affagt Dom efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Betleri med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 12 Dage, under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag er ved egen med det isvrigt Dpflyste stemmende Tilstaelse overbesiift at have

afvigte 22de December Aaaret en til 5 Mk. vurderet, Trædreier Christensens Hustru Ane Christine Vennerstrøm tilhørende Sært, som hang til Lørring paa et Steb, hvortil Afgangen for Arrestantinden var uhindret, saa vil hun nu blive at dømmes efter Straffelovens § 231 1ste Led efter Omstændighederne til 1 Aars Forbedringshuusarbeide.“

Hermed endte Høiesteretsaaaret 1871.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indkomne Dømmes Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Afgang blive ledsaget af det fornøbn Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbnes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 Sk. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de lgl. Postcontoirer.

